Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Ponson du Terrail, Pierre Alexis de.; af Ponson du Terrail ; oversat af C. Søegaard.
Titel | Title:	I Fængsel : Roman : Fortsættelse af Romanen Livet i London
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn, 1875
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-3 i 1 bd. (270, 212, 311 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

I Tængsel.

Roman

af

Ponson du Terrail.

(Fortsættelse af Romanen „Livet i London".)

Oversat af C. Søegaard.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Dettingers Bog- og Stentr., Gl. Strand 30.

1875.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Deel.

Mureren fra Limoges og hans Kjærlighed.

Første Kapitel.

Byggepladsen var øde og tom.

Imellem Ruinerne af det nedrevne Huus og de store Stene, der vare blevne lagte tilrette til det Huus, der nu skulde opføres, brændte der et Baal, som var blevet tændt af den Invalid, der havde det Hverv at bevogte Byggepladsen og Materialierne.

Det var mørk Nat; den Støi, der om Dagen hersker i den store By, tabte sig lidt efter lidt, og de Vogne, der havde bragt de unge Damer og Herrer hen til Ballerne, vare kjørte hjem.

Byggepladsen laa nemlig midt i det moderne Paris, nogle faa Skridt fra Boulevarden og Vendôme-Søilen, tætved Midtpunktet for Rigdom og Luxus og for Kunstens storartede Triumfer.

Var Paris da blevet bombarderet? . . . Havde en

eller anden Flok Barbarer fra Norden erobret Byernes Dronning og udsaaet Ødelæggelse og Elendighed paa sin Vei? Skrev det rødlige Skjær, der faldt paa Ruinerne, sig fra Seierherrernes Vagtild?

I alt Fald frembød Byggepladsen da virkelig et Billed af Ødelæggelse og chaotisk Uorden, — og lidt længere borte nød Paris den af Feberfantasier afbrudte Hvile, der følger efter overdreven Anstrengelse — og overdreven Nydelse.

Men den Flok Barbarer, der havde forvandlet Rue de la Pair til en Gruushob. bestod kun af nogle fredelige og høist uskadelige Murere fra Limoges.

Ja, det var Murere fra Limoges, der havde erobret Paris og revet en heel Gade ned der.

Dersom det havde været høilys Dag, vilde man have kunnet see en lang Brecche, der strakte sig lige fra Boulevard des Capucines til Rue de Choiseul.

Paa den ene Side faldt de gamle Huse i Støv; paa den anden reiste der sig lidt efter lidt nye Bygninger, der vare behængte med Stilladser, paa hvilke der befandt sig en Mængde forskjellige Arbeidere.

Ja, — alt dette vilde man have seet om Dagen; men paa denne Tid af Døgnet tog hele Kvarteret sig ud som en Valplads, efterat de Døde ere blevne begravede.

Overalt herskede der Taushed og Mørke; overalt viste der sig Ruiner, — og midt i denne hærgede By hvilede to Mænd sig ved et Baal, som ormstukne Bjælker og gamle Spaan-Jalousier gave Næring.

Den ene af disse to Mænd var en Invalid, den

anden var en stakkels fattig Murer, der havde svøbt sig ind i et gammelt, pjaltet Tæppe, førend han satte sig ved Ilden.

Invaliden havde været med paa Krim, og Russerne havde berøvet ham det ene Been. Hans Overskjæg var endnu sort, og hans Ansigt bar Præget af dyb Tungsindighed.

Han vilde paa en værdig Maade have kunnet fremstille Guden Mars, — men, vel at mærke, Guden Mars som fordømt til evig Hvile.

Mureren var en meget ung Mand, han kunde neppe være over en Snees Aar gammel. Han havde mørkebruunt Haar og blaae Øine, og hans Ansigt var aabent og havde et blidt Udtryk, skjøndt det ingenlunde var blottet for Energi.

Hele Dagen igjennem havde han arbeidet strengt; han maatte altsaa være i høieste Grad udmattet; men alligevel havde han endnu ikke kunnet falde isøvn.

Han kastede sig fra den ene Side til den anden; ikke sjeldent løftede han Hovedet iveiret eller reiste sig halvt op, og da stirrede han hver Gang ud i Rummet, som om han til Trods for det dybe Mørke, haabede at kunne opdage en eller anden hemmelighedsfuld Gjenstand, om hvis Tilværelse kun han havde nogen Anelse.

Derpaa udstødte han et dybt Suk og lukkede Øinene; men isøvn faldt han dog ikke.

Pludselig tog Invaliden sin korte Pibe ud af Munden og sagde:

„Hør en Gang, lille Ven fra Limoges, nu skal jeg

foreælle Dig Noget. Jeg har gjort en stor Opdagelse, og det er, — at Du dog ret er en løierlig Fyr!"

Den unge Murer foer sammen.

„Hvorfor det, gamle Ven?" spurgte han, idet han reiste sig halvt op og saae paa Invaliden.

„Jh," vedblev den forhenværende Soldat, „Dine Kammerater gaae herfra hver Aften, naar de ere blevne færdige med deres Arbeide; de gaae Hver til Sit" . . .

Her afbrød Mureren ham.

„Men jeg bliver derimod her, — er det ikke det, De mener?" sagde han.

„Jo, netop! . . . Man skulde troe, Du meente, at Bygherren trængte til Din Bistand for at faae Byggepladsen bevogtet paa en forsvarlig Maade; — men deri tager Du feil; jeg kan meget godt ganske alene bestride det Arbeide, jeg bliver betalt for!"

Mureren traf paa Skuldrene.

„At jeg bliver her," sagde han, „har ene og alene sin Grund i, at jeg er anderledes stillet, end mine Kammerater; — jeg har nemlig ikke noget Hjem."

„Ikke det? . . . Faaer Du da ikke Dit Arbeide betalt?"

„Jo, naturligviis!"

„Saa er Du formodentlig en Ødeland og Svirebroder?"

„Nei, det er jeg dog ikke, gamle Ven," sverede den unge Murer.

„Har Du da en Moder, hvem Du maa sende Penge?" spurgte Invaliden.

„Det har jeg; men naar jeg sender hende Halvdelen

af, hvad jeg fortjener, beholder jeg endda saa Meget tilbage, at jeg ligesaa godt, som mine Kammerater, kunde have et Hjem. — Men jeg holder nu mere af at sove under aaben Himmel!"

„Hm! . . . Da er det dog just ikke synderlig varmt!" bemærkede Invaliden.

„Det paastaaer jeg jo heller ikke, at det er," svarede Mureren; „men jeg er ikke bange for en Smule Kulde."

„Naa ja," vedblev Invaliden, „men hvorfor i Alverden sover Du ikke? Nu have vi tilbragt en halv Snees Nætter sammen her, og i den Tid har Du neppe sovet ligesaa mange Timer!"

„Formodentlig trænger jeg ikke til Søvn," svarede den unge Murer, idet han atter udstødte et Suk.

Efter en kort Pause vedblev Soldaten med Træbenet:

„Der er Noget, der ligger Dig paa Hjertet, min Dreng!"

„Maaskee, gamle Ven!"

„Oho! — Du skulde da vel ikke være forelsket?"

Da den unge Murer hørte disse Ord, foer han op og udbrød ivrig:

„Hvem har sagt Dem det?"

Invaliden traf paa Skuldrene og svarede smilende:

„Du kan dog vist nok see, at jeg egentlig er for ung til at ligge paa den lade Side; jeg var kun sex og tyve Aar gammel, da Russerne toge det ene Been fra mig. Det er nu fjorten Aar siden, d e t skete; altsaa er jeg endnu ikke syvogtyve Aar gammel."

„Naa, — og saa?" sagde Mureren.

„Ja, seer Du, — jeg har ogsaa kjendt Noget til Kjærligheden, — og endnu hændes det mig en Gang imellem, at jeg bliver forelsket.“

„Nei, virkelig?“ sagde Mureren smilende.

„Naar Du er i Knibe, kan jeg maaskee endog give Dig et godt Raad,“ vedblev Invaliden, „og siden Du dog ikke sover, kan Du ligesaa gjerne fortælle mig Din Historie! . . . Hvem kan vide det? . . . Jeg kan maaskee give Dig en Haandsrækning?“

Atter udstødte den unge Murer et Suk.

„Ak, gamle Ven,“ sagde han, „naar en Regnorm gaaer hen og bliver forelsket i en Stjerne, saa er der ikke Noget ved den Sag at gjøre!“

Invaliden brast i Latter.

„Du taler jo akkurat som min gamle Skolelærer!“ sagde han. „Er det maaskee Dig, der er Regnormen?“

„Ja, netop!“

„Og hvor er Stjernen da henne?“

„Der oppe!“ svarede den unge Murer.

Og idet han udtalte disse Ord, pegede han paa et af Husene i Rue Louis-le-Grand. Vinduerne i dette Huus vendte ud til Byggepladsen.

„Hm!“ sagde Invaliden nu. „Det er unægtelig ikke just i det Kvarteer, at Folk som Du og jeg have nogen Udsigt til at faae en Kjæreste! . . . Og dog, — hoem kan vide det? . . . Jeg kan ogsaa tale et blomstrende Sprog, naar det endelig skal knibe, — og jeg vil blot tillade mig at bemærke, at der jo gives Orme, som en Gang blive til Sommerfugle og saa flyve op til Stjer-nerne.“

Sukkende svarede Mureren:

„Ak, — om jeg end fik Vinger, vilde jeg dog ikke kunne naae op til hende!“

„Er det da en fornem Dame?“

„Det er maaskee en Prindsesse! . . . Hver Dag, naar Klokken slaaer to, gaaer jeg, — det vil sige: naar det er Solskin, — hen i den Krog der og klattrer op paa en Brædestabel; — saa kan jeg see hende stige ind i en smuk Ekvipage og kjøre ud!“

„Er hun alene?

„Nei,“ svarede den unge Mand fra Limoges, „hun har altid to Mænd med. — Det lader til, at hun ikke kan udstaae dem, og der gives Øieblikke, i hvilke det falder mig ind, at hun vistnok vilde blive rigtig glad, dersom jeg sprang ned fra Brædestabelen med min Hammer i Haanden, steg ind i Vognen og myrdede dem Begge!“

„Du er nok gaaet fra Forstanden, lille Ven?“

„Ja, ja, — en Dag smilede hun op til mig!“ sagde den unge Murer stolt.

„Til Dig?“

„Ja, til mig!“

„Da Du stod oppe paa Brædestabelen?“

„Nei, — den Gang vare vi ifærd med at rive Huset ned,“ svarede Mureren.

Og idet han lukkede Øinene, som om han vilde mane hiint lykkelige Øieblik frem for sin Sjæls Øie, vedblev han langsomt:

„Jeg stod og bearbeidede en Vindueskarm ligeoverfor hendes Vindue; — men jeg havde rigtignok gjort et Ophold for at see paa hende.

Hun stod ved Vinduet, støttede Haanden til Kinden og saae ud over Tagene. — Har De nogensinde seet en Svale, der er bleven sat i Buur, og som længes efter Friheden? . . . Saaledes saae hun ud!

Pludselig lagde hun Mærke til, at jeg stod og stirrede paa hende, — og nu smilede hun til mig!"

Disse sidste Ord udtalte den unge Mand med skjælvende Stemme, og da Lysskjæret faldt paa hans Ansigt, kunde Invaliden see, at han havde Taarer i Øinene.

„Stakkels unge Ven," sagde Soldaten med inderlig Deeltagelse, „jeg er virkelig meget bange for, at Du er ifærd med at blive forstyrret i Hovedet! . . . Men gaa dog videre! . . . Jeg er, som sagt, villig til at staae Dig bi med Raad og Daad!"

Og nu ventede Invaliden rolig paa, at den stakkels unge Murer fra Limoges skulde betroe ham Resten af sin Kjærlighedshistorie. — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Andet Kapitel.

Den unge Murer vedblev:

„Jeg er just ikke noget udmærket Hoved; men jeg er dog heller ikke saa dum, at jeg skulde troe, at en smuk Dame, der oven i Kjøbet er meget fornem, saaledes skulde

kunne falde paa at smile til en stakkels Murer, — dersom hun ikke trængte til hans Bistand."

„Naa, — saa Du troer, hun trænger til Din Bistand " spurgte Invaliden.

„Ja, det troer jeg rigtignok! . . . Fortalte jeg Dem ikke nylig, at hun blev holdt fangen?"

„Jeg troer virkelig, at Du allerede er gaaet fra Forstanden, lille Ven!" sagde Soldaten. „Naar man holder Folk fangne, lader man dem ikke komme ud af deres Celler!"

„Hm! Det kan jeg dog ikke ubetinget give Dem Ret i!"

„Men i alt Fald lader man dem da ikke komme ud at kjøre!"

„Hvorfor ikke, — naar Fangevogterne kjøre med?"

Invaliden glattede paa sit sorte Overskjæg og sagde halvhøit:

„Jeg har seet Fruentimmer af alle Farver; — en Zouav kjender alt Saadant! — Men jeg har aldrig hørt Mage til den Historie, Du der fortæller!"

„Lad mig tale ud, gamle Ven," sagde den unge Murer, „saa vil De ganske sikkert give mig Ret!"

„Naa, — saa tal da!"

Mureren vedblev:

„De kan vel nok indsee, at jeg ikke strax gav mig til at anstille Betragtninger?

Da jeg første Gang fik Øie paa den unge Pige, gav jeg mig ikke af med at tænke, men kun med at føle; . . . jeg blev nemlig strax forelsket i hende.

Det var en Løverdag.

Jeg var lige ved at springe ned fra Stilladset, og den Dag sagde Mestersvenden gjentagne Gange til mig, at han maatte antage en Anden i mit Sted, dersom jeg ikke vilde arbeide med større Lyst og Iver.

Men Dagen efter var det Søndag, og det den første Søndag i Maaneden, — det vil med andre Ord sige: Lønningsdag.

Saasnart som jeg havde faaet mine Penge, gik jeg hen til en Mand, der sælger færdigsyede Klædningsstykker; — han boer tæt herved, paa Place-Gaillon, — og der gav jeg nitten Franks og ti Sous ud for pene Klæder.

Derpaa vendte jeg tilbage til Byggepladsen, — men ikke for at arbeide, og heller ikke for at slutte mig til mine Kammerater, som havde truffet Aftale om, at de vilde ud at more sig: — nei, jeg smigrede mig med det Haab, at jeg vilde kunne faae den smukke Dame at see igjen og maaskee danne mig en Forestilling om, hvem hun egentlig kunde være.

Det Huus, i hvilket hun boer, er — som De kan see — det allersidste i Rue Louis-le-Grand" . . .

Her afbrød Invaliden ham.

„Ja, det seer jeg nok," sagde han. „Gaa blot videre!"

Mureren vedblev:

„Hun boer paa tredie Sal og beboer hele Leilighed en. De fleste af Vinduerne vende ud til Gaden, og jeg antager, at det Værelse, i hvilket jeg fra Tid til anden seer hende, er et Toiletværelse."

„Det er vel sagtens et kjønt Fruentimmer, der

har en rig Bankier til Elsker," bemærkede Soldaten naivt.

Den forelskede Murer gjorde en Bevægelse, der vidnede om, at Invalidens Bemærkning havde gjort et piinligt Indtryk paa ham.

„Naa, naa, — bliv nu blot ikke fornærmet!" udbrød Soldaten leende. „Jeg vil gjerne troe, at det er en Prindsesse, — naar Du saa blot vil tjene mig i at gaae videre!"

Den unge Haandværker vedblev:

„Skjøndt jeg ganske vist var noget fortumlet i Hovedet, kan De da nok begribe, at jeg ikke uden videre gik op i Huset, ringede paa og sagde: „Jeg er Murer, og jeg er forelsket i den smukke blonde Dame"!"

„Naa, — saa hun er blond?" spurgte Invaliden.

„Ja, — det ere jo saa godt som alle Englænderinder!"

„Oho! — Det er en Englænderinde?"

„Ja vel, gamle Ven!"

„Godt, — saa kalde vi hende for Fremtiden „Miss," sagde Soldaten med filosofisk Nolighed. „Videre i Texten!"

Den unge Murer vedblev:

„Ligeoverfor Huset ligger der en lille Hytte, der blev aabnet, da vi begyndte at rive Husene ned. Der faae vi Arbeidere os fra Tid til anden en Hjertestyrkning, og Mestersvenden spiser hver Dag Frokost der. — Det er ogsaa der „Auvergnaten" gjør Forretninger. — Kjender De „Auvergnaten", gamle Ven?"

„Nei, jeg har ikke den Ære," svarede Invaliden.

„Det er en høi og meget tyk Mand, der hverken kan læse eller skrive, men har Fingrene fulde af Ringe og Diamantsknapper i Skjorten; han gaaer med blaa Frakke og Straahat, og det er ham, der kjøber Ruinerne, — eller Rudere, som han kalder dem, — af de gamle Huse, — naturligviis for at sælge dem igjen. — Henne ved Barrière du Trône eier han endeel store Pladser, hvor man vilde kunne finde Porte og Døre i Tusindviis og en saadan Masse Stene, at man kunde bygge hele Paris op dermed. Der kjøbe de mindre Entreprenører og de Arkitekter, der drive Forretninger i Byens nærmeste Omegn, alle de Materialier, som de skulle bruge.

Om Søndagen staaer den omtalte lille Hytte imidlertid øde og tom.

Netop derfor gik jeg ind i den. Jeg spiste lidt Ost og Brød, drak en Snaps og senere et Kruus Øl, — og medens jeg var derinde, tabte jeg ikke et eneste Øieblik Huset afsyne.

Paa Porten var der slaaet en guul Plakat op, og paa Plakaten stod der nogle engelske Ord.

Efter hvad der er blevet mig fortalt, skulle disse engelske Ord sige saa Meget som: „Møblerede Værelser tilleie."

Medens jeg sad og stirrede paa Porten, fik jeg Øie paa en høi Mand, der gik frem og tilbage paa Fortoget, som om han ventede paa En eller Anden, men i Virkeligheden for at holde Øie med Huset, det vil sige: med alle de Mennesker, som gik ud og ind der.

„Det er bestemt en Politi-Spion!" sagde jeg til mig selv.

Portneren der i Huſet er en Drukkenbolt. Alle Viin=handlerne der i Kvarteret have en god Kunde i ham.

Medens jeg endnu ſad og ſtirrede paa Vinduerne oppe paa tredie Sal, kom han ind i Hytten.

Jeg ſkyndte mig med at faae Bugt med Reſten af mit Maaltid og ſagde derpaa til ham:

„Goddag, gamle Ven! Vil De drikke et Glas med mig? — Idag har jeg faaet min Løn udbetalt; jeg er derfor ikke bange for at give et Glas Viin.“

Det lod Fyren ſig ikke ſige to Gange. Øieblikkelig ſatte han ſig ved Siden af mig, ſom om vi vare gamle Bekjendte.

Jeg havde naturligviis iſinde at „pumpe“ ham, og jeg nærede heller ikke den ringeſte Tvivl om, at det jo nok vilde lykkes mig at faae ham til at rykke ud med Sproget.

Da vi vare iſærd med at drikke det tredie Glas Viin, ſagde jeg til ham.

„Det er vel ſagtens en god Anſættelſe, De har? Huſet er da i alt Fald ſtort nok!“

„Hm! — Ja, jeg beklager mig ikke,“ ſvarede han. „Kun er det ikke altid ſaa behageligt at have Værelſerne leiede ud til Udlændinge.“

„Hvorfor ikke?“ ſpurgte jeg.

„Fordi man ikke ſjeldent har en heel Deel Vrøvl med diſſe Fremmede,“ ſvarede Portneren. „Saaledes have vi nu for Øieblikket en Englænderinde i Huſet“ ...

Her afbrød han ſig ſelv for at tømme ſit Glas. Heldigviis ſaae han ikke paa mig; thi jeg kunde mærke, at jeg blev ildrød i Hovedet.

„Hvad er der da i Veien med hende?“ spurgte jeg.

Han havde, som sagt, ikke lagt Mærke til min Forvirring; som en Følge deraf svarede han ganske rolig:

„Ja, det maa Vorherre vide; — men Noget er der i Veien med hende! . . . Efter hvad jeg har ladet mig fortælle, er det en fornem Dame, — en Datter af en „Mylord“, — og hun er nok løbet bort fra Faderen. Da hun kom hertil, havde hun en engelsk Kammerjomfru med — og tillige to Tjenere, som ogsaa vare hendes Landsmænd.

Neppe havde hun leiet hele tredie Sal her i Huset, førend hun sendte Bud efter en Vogn og gav sig til at kjøre omkring i Paris. Hun søgte aabenbart efter En eller Anden.

Om Aftenen kom hun hjem, og da hun var gaaet op i sin Leilighed, kom der to Mænd, som forlangte at faae hende i Tale.

Disse to Mænd flyttede strax ind til hende, og desuden afskedigede de hendes Tjenestefolk og gave hende andre. Nu kan hun ikke røre sig af Pletten, uden at hun har dem i Hælene paa sig. Et Par Gange har hun anstillet et Forsøg paa at hviske et Par Ord til mig, naar hun gik forbi mig; men hver Gang har den ene af de to Mænd været ved Haanden og forhindret hende fra at tale til mig.

Hun faaer Lov til at kjøre ud i Boulogne-Skoven, og hun kommer ogsaa undertiden paa Komedie; men de to Mænd vige ikke fra hende.“

Dette var Alt, hvad jeg kunde faae ud af Portneren; — han vidste aabenbart ikke Mere om den smukke Dame.

Det lader til, at Englænderne ikke gjøre samme Brug af Søndagen, som vi; — paa den Dag gaae de nok ikke engang ud. Idetmindste tilbragte jeg da hele Dagen inde i den lille Hytte, uden at det lykkedes mig at faae Øie paa den smukke Fange.

Den næste Dag maatte jeg naturligviis igjen tage fat paa mit Arbeide.

Da jeg lavede mig til at begynde paa det, lukkede hun et Vindue op og saae ud af det.

Jeg begyndte at smigre mig med det Haab, at det var mig, hun saae efter.

Og hvor taabeligt dette Haab end var, syntes det dog ikke at være aldeles grebet ud af Luften; thi da hun endelig fik Øie paa mig, smilede hun atter til mig.

I dette Øieblik vilde Folk, der gik henne paa Boulevard des Capucines, have kunnet høre mit Hjerte banke.

Der var imidlertid Ingen, som lagde Mærke til os.

Jeg vedblev at stirre paa hende. Hun lagde først Pegefingeren paa Munden for at opfordre mig til at være taus og forsigtig, og derpaa lod hun en lille Stump Papir flyve ud af Vinduet. Den lille Seddel vendte sig et Par Gange om i Luften og faldt derpaa ned bagved en Brædestabel.

Derpaa gjorde hun et Tegn til mig, og dette Tegn sagde tydelig nok:

„Den Seddel, der ligger bagved den store Brædestabel, er bestemt til at komme i Deres Hænder!"

Derefter lukkede hun Vinduet — og forsvandt.

Jeg stod langt borte fra den omtalte Brædestabel og kunde ikke gaae hen til den, uden at mine Kammerater

lagde Mærke dertil; Frokosttiden var imidlertid nær for Haanden, og skjøndt jeg naturligviis brændte af Begjærlighed efter at faae at vide, hvad der stod paa den lille Stump Papir, ventede jeg dog taalmodig" . . .

Her gjorde Mureren en Pause.

„Og saa?" spurgte Invaliden ivrig.

„Og saa?" — Naa ja, De vil snart faae at see, at jeg ikke har Held med mig, — og hende gaaer det da ikke et Haar bedre, kan jeg tænke!" svarede den unge Arbeider, idet han udstødte et dybt Suk.

Tredie Kapitel.

Invaliden fra Krim-Krigen var efterhaanden kommen til at nære en saa levende Interesse for Murerens Fortælling, at han reent havde glemt at holde Ilden vedlige. Den gik derfor lidt efter lidt ud, og nu laa den maleriske Blanding af Ruiner og Stilladser indhyllet i det dybeste Mørke.

Den unge Arbeider fortsatte sin Fortælling paa følgende Maade:

„Jeg sagde til mig selv: „Om et Kvarteerstid skulle vi Allesammen spise Frokost, saa gaaer jeg hen bagved den store Brædestabel og tager Englænderindens Seddel op!"

Nu var det for Resten, jeg begyndte at faae en Anelse om, at den smukke unge Dame maatte trænge til min Bistand, og at hun blot var i Forlegenhed med Hensyn til, hvorledes hun skulde bære sig ad med at lade mig det vide.

Men nu skal De høre, hvad der skete! . . . Lige paa een Gang kommer der en Herre ind paa Pladsen, og jeg hører ham spørge efter Mestersvenden, eller „hvem der ellers fører Kommandoen der".

Uden at have den fjerneste Anelse om, at det er en Fjende, jeg seer paa, tager jeg den Fremmede noget nærmere i Øiesyn.

Det var en aldrende Herre, og han saae virkelig meget agtværdig ud.

Jeg troede, at det enten var den Mand, der eiede Grunden, eller en Arkitekt, der vilde see paa Rudera.

Da Mestersvenden hører, at den fremmede Herre vil tale med ham, gaaer han ham straxt imøde.

Selv staaer jeg altfor langt borte fra dem, til at jeg skulde kunne høre deres Samtale; men en af mine Kammerater hører den Fremmede sige:

„Min Herre, jeg beboer tredie Sal oppe i det store Huus der. For nogle faa Minuter siden var jeg saa uheldig at tabe et temmelig vigtigt Papir ud af Vinduet, og nu kommer jeg for at udbede mig Tilladelse af Dem til at søge efter det."

Herimod har Mestersvenden naturligviis ikke det Ringeste at indvende, og nu gaaer den fremmede Herre lige hen til den store Brædestabel, tager den smukke

Englænderindes Seddel op og stikker den ganske rolig i Lommen.

Alt dette er foregaaet saa hurtig, at jeg ikke har faaet Tid til at foretage mig det Allerringeste for at forhindre Manden fra at tage den lille Seddel op. Da jeg kommer hen til den meget omtalte Brædestabel, har den Fremmede allerede forladt Pladsen."

„Og paa den Maade fik Du jo slet ikke at vide, hvad der stod paa Papiret?" spurgte Invaliden.

„Nei, desværre!"

„Og . . . har Du senere seet Noget til hende?"

„Ja, — hver Morgen lukker hun Vinduet op, seer paa mig og synes at vente paa, at jeg skal foretage mig Et eller Andet."

„Det vil med andre Ord sige, at hun endnu ikke veed Noget af, at Du slet ikke har faaet hendes lille Seddel?" bemærkede Invaliden.

„Ja, saaledes forholder det sig vistnok! . . . Og hun er saa bedrøvet, — saa bedrøvet, at det skjærer mig i Hjertet at see paa hende!"

„Og Du har ikke anstillet et eneste Forsøg paa at faae et Adgang til Huset.

„Nei, det har jeg ikke," svarede den unge Arbeider.

„For Pokker!" udbrød Invaliden. „Medens jeg tjente i Zouaverne, vare vi rigtignok noget dristigere!"

„Hvad vilde De da gjøre, hvis De var i mit Sted?" spurgte Mureren.

„Jeg vilde ganske rolig gaae lige ind af Porten!" svarede Soldaten.

„Og den Mand, der spadserer frem og tilbage paa Fortoget?“ spurgte Arbeideren

„Han vilde efter min Mening kunne have godt af, at jeg dreiede Halsen om paa ham!“ svarede den forhenværende Zouav.

„Og Portneren?“

„Ham vilde jeg give saa Meget at drikke, at han ikke kunde gjøre Indsigelse imod, hvad jeg foretog mig der i Huset.“

„Og de to Mænd, der boe i samme Leilighed, som den smukke unge Dame, — ja, endog tilbringe Natten der?“ vedblev den forelskede Murer med et dyb: Suk.

„Dem vilde jeg i al Venskabelighed raade til ikke at lægge Hindringer i Veien for mig, dersom de ikke vilde have, at det skulde gaae dem paa samme Maade, som det var gaaet Manden nede paa Fortoget,“ svarede den forhenværende Zouav.

Den unge Arbeider rystede paa Hovedet.

„Saaledes har jeg ikke isinde at bære mig ad,“ sagde han.

„Nei, det kan jeg saa godt begribe,“ sagde Invaliden, „men Du har da heller ikke været med, hvor det kneb for Alvor, min Dreng!“

Der syllede et Smiil paa den unge Arbeiders Læber, da han hørte denne Bemærkning, og dette Smiil klædte ham godt.

„Soldat har jeg ganske vist ikke været,“ sagde han med rolig Værdighed, „men jeg er villig til at gaae i Døden for hende, naar det skal være! . . . Jeg er sandelig ikke bange for mit Skind! . . .“

Her afbrød den forhenværende Zouav den unge Mand.

„Saa viis i Gjerningen, at Du ikke er det," sagde han.

„Nei, saaledes har jeg dog ikke ifinde at bære mig ad," gjentog Mureren.

„Og hvorfor ikke?"

„Det skal jeg sige Dem! — Dersom jeg paa en saadan voldsom og iøinefaldende Maade rydde alle Hindringer af Veien, vilde jeg dog ikke kunne befrie hende, om det end lykkedes mig at bane mig Vei op til hende; — tværtimod vilde hendes Fangenskab vistnok saa blive endnu langt strengere, end det hidtil har været. — Men nu er det netop min Hensigt at befrie hende!"

„Hm! . . . Ja vel!" sagde den forhenværende Zouav. „Men hvorledes vil Du bære Dig ad med at faae det sat igjennem?"

„Jeg har jo allerede ladet Dem mærke, at jeg har lagt en Plan i saa Henseende," sagde den unge Murer.

„Saamænd, — det har Du!" svarede Invaliden. „Men den Plan kunde jeg nok have Lyst til at lære lidt nærmere at kjende."

„Jeg behøver kun at vente i otte Dage; — saa kan jeg realisere min Plan," vedblev den forelskede Murer.

„Oho! — Saa Du maa vente i otte Dage?" udbrød den forhenværende Zouav i en Tone, der vidnede om, at han følte sig noget skuffet i sine Forventninger.

„Ja, det er jeg nødt til; — jeg maa vente, indtil vi ere blevne færdige med anden Sals-Etage i det Huus, som vi nu ere ifærd med at opføre," svarede Arbeideren.

„Men De kan jo nok indsee, at det ikke vil vare ret længe, inden vi komme saa vidt. I denne — som i alle andre Henseender er det den første Begyndelse, der frembyder de egentlige Vanskeligheder, — Resten gaaer glat nok! — Det er Kjælderleiligheden, de murede Hvælvinger, — kort sagt: Fundamenterne, det kniber med; — naar man først er kommen saa vidt, at hver enkelt Steen, som man faaer Brug for, ligger peent tilhugget, ja, saa at sige, er nummereret, — saa gaaer alt det Øvrige med Damp, og det Hele bliver færdigt i en Haandevending."

„Ja, alt det veed jeg," sagde Invaliden, „men hvad har Du saa egentlig ifinde at foretage Dig, naar I ere bleve færdige med anden Sals-Etage?"

„Det skal jeg strax forklare Dem," svarede Mureren. „Naar vi begynde at arbeide paa tredie Etage, vil jeg omtrent komme til at staae lige saa høit oppe over Jorden, som hendes Vindue befinder sig, — det vil med andre Ord sige: jeg vil komme til at staae ligesaa høit, som jeg stod, da jeg første Gang saae hende."

„Og saa kunne I To nok saa deilig tale med hinanden!" udbrød Soldaten, idet han gned Hænderne, som om denne Idee havde bragt ham i rigtig godt Humør.

„Nei, — det er dog egentlig ikke det, jeg tænker paa," svarede den unge Arbeider. „Men imellem det Huus, som vi ere ifærd med at bygge op, og det, i hvilket hun boer, findes der kun et Gaardsrum, som ikke er meget mere end en Snees Alen bredt!"

„Naa, — og saa?" spurgte Invaliden.

„Ja, — saa vil jeg vente, indtil der kommer en rigtig bælgmørk Nat, — og indtil jeg kan være ganske vis

paa, at jeg faaer Lov til at være alene med Dem!" svarede den unge Arbeider.

Med spændt Forventning spurgte Soldaten nu:

„Naa, . . . og hvad saa videre!"

„Saa lægger jeg en af de allerlængste Bjælker, jeg kan finde, fra det nye Huus over til hendes Lilighed, — og saa gaaer — eller rider — jeg over denne improviserede Bro," sagde den unge Arbeider i den naturligste Tone af Verden.

Uvilkaarlig førte den forhenværende Zouav Haanden op til sin Felthue.

„Naa, det maa jeg lade Dig," udbrød han med en vis Beundring, „Du har en heel Deel mere Mod, end jeg havde tiltroet Dig, min Dreng!"

Det er ikke usandsynligt, at det unge Menneske følte sig i høi Grad smigret ved dette Udbrud af Beundring, der uvilkaarlig var undsluppet den taxpre Soldat, men han lod sig dog ikke mærke med, at dennes Ord havde gjort noget Indtryk paa ham. Ganske rolig vedblev han:

„De kan vel nok indsee, at en ung Mand, der lige siden sit tiende Aar har været vant til at bevæge sig paa Stilladser og Tage, ikke er bange for at blive svimmel, fordi han skal gaae — eller ride — paa en Bjælke, der er en Snees Alen lang? — Naa, jeg kommer altsaa over til hendes Vindue og banker paa det, — ganske sagte, neturligviis" . . .

Her afbrød den ivrige Invalid ham.

„Men dog vel saa høit, at hun kan høre det, — for Pokker?" udbrød han.

„Ja, det følger af sig selv," svarede den unge Murer

smilende. „Dersom hun saa lukker Vinduet op, siger jeg til hende: „De kan ganske rolig stole paa mig!“ “ . . .

Her afbrød Invaliden ham atter.

„Og hvad har Du saa isinde at foretage Dig?“ spurgte han — saa sagte, at hans unge Ven kun akkurat kunde høre, hvad han sagde. — Den kjække Soldat var nu kommen til at nære en saa levende Interesse for den unge Murer og dennes Plan, at hans ængstelige Spænding næsten berøvede ham Mælet.

Med megen Energi svarede den forelskede Murer:

„Saa har jeg rigtignok temmelig stærkt isinde at tage den smukke unge Pige i mine Arme og bortføre hende . . . Og det vil jeg nok sige: — de to Mænd, der have paataget sig det Hverv at være hendes Fangevogtere, og som med saa stor Iver og Nidkjærhed skille sig ved dette Hverv, — maae da blive piinte af forbistret forurolignde Drømme, dersom de vaagne saa hovedkulds, at det lykkes dem at komme hen til Vinduet, førend jeg har faaet den smukke Englænderinde bragt i Sikkerhed — og Broen, det vil sige: Bjælken, trukket tilbage!“

Her gjorde den unge Murer en Pause; — det lod til, at han ventede paa, at Invaliden skulde udtale sig noget nærmere om hans Plan.

Den forhenværende Zouav sagde imidlertid ikke et eneste Ord; ja, han lod sig ikke engang paa nogen Maade mærke med, om han billigede sin unge Vens Plan, — eller misbilligede den. Han fløitede ikke paa en udtryksfuld Maade, — og heller ikke klappede han i Hænderne af Glæde, — skjøndt han dog meget godt havde kunnet gjøre hvilken af Delene. han vilde.

Det falder os imidlertid ingenlunde vanskeligt at gjøre vore ærede Læsere bekjendte med Grunden til, at den vakkre Soldat forholdt sig saa passiv.

Han kunde ikke rigtig godt give sig til at fløite paa en udtryksfuld Maade, — det vil med andre Ord sige: til at pibe den unge Vens Plan ud; — thi han billigede af ganske Hjerte denne Plan; — og at han ikke tilkjendegav sin fuldstændige Tilfredshed med den ved at klappe i Hænderne, havde paa den anden Side sin Grund i, at hans Hænder vare beskjæftigede paa anden Viis, — han havde nemlig meget travlt med at gnide det Been, som han havde beholdt tilbage, og hvis smukke Former han altid med selvtilfreds Beundring kjærtegnede, naar han var i rigtig godt Humør.

Efter flere Minuters Forløb tog den unge Arbeider fra Limoges imidlertid paany Ordet.

„Naa, — hvad siger De saa om min Plan, Gamle?“ spurgte han.

„Jeg siger kun, at Du endda ikke er saa dum, som jeg ansaae Dig for!“ svarede Invaliden. „Man skulde sandelig ikke troe om Dig, at Du var fra saaden en Ravnekrog som Limoges!“

„Og nu kan De vel ogsaa nok indsee, hvorfor jeg ikke gaaer herfra med mine Kammerater, Klokken sex om Aftenen, men bliver her Natten over?“ vedblev den unge Arbeider.

„Ja, naturligviis! — Det er jo klart nok!“

„Og . . . De har dog vel ikke ifinde at forraade mig?“ sagde Mureren nu.

„Jeg er Soldat!“ svarede den forhenværende Zouav.

„Jeg har ikke alene ikke ifinde at forraade Dig; men jeg er endog villig til at ftaae Dig bi, hvis dette blot bliver mig muligt.“

Og med disse Ord rakte Invaliden den unge Arbeider Haanden.

Ilden var, som allerede bemærket, gaaet ud; men der begyndte at vise sig et blegt Lysskjær paa Himlen.

Invaliden saae op, og nu kunde han tydelig skjelne det Vindue, paa hvilket den forelskede Murer havde henledet sin Opmærksomhed.

Pludselig blev dette Vindue aabnet.

En bleg ung Pige kom tilsyne, og Invaliden kunde ikke tilbageholde et Udraab af Beundring.

Det var Englænderinden, der ikke havde kunnet finde Hvile, og derfor var staaet op og havde aabnet Vinduet for at køle sin brændende Pande i den friske Natteluft.

„Hvor hun er smuk!“ sagde den forhenværende Zouav.

Englænderinden saae ikke paa dem, eller rettere: hun havde ikke lagt Mærke til dem.

„Men veed Du da ikke engang, hvad hun hedder?“ spurgte Invaliden nu.

„Jo, hendes Fornavn kjender jeg dog idetmindste,“ svarede den unge Arbeider, „det gjorde den drikfældige Portner mig bekjendt med.“

„Naa, hvad hedder hun da?“

„Hun hedder **Miss Ellen!**“

I samme Øieblik, som Mureren udtalte disse Ord,

fæstede Englænderinden sine Øine paa Byggepladsen. Da hun saae, at den unge Murer befandt sig dernede, foer hun sammen og smilede derpaa atter til ham, som om en Anelse sagde hende, at hun vilde faae ham at takke for sin Frihed.

Fjerde Kapitel.

Miss Ellen!!

— Ja, det var virkelig hende, — det var virkelig Lord Palmures stolte Datter, — den smukke unge Kvinde, der endnu for kort Tid siden havde været „den graa Mands" uforsonlige Fiende, men nu elskede ham høiere, end noget andet Væsen paa hele Jorden.

De, som have fulgt de seneste Begivenheder, for hvilke London var Skuepladsen, ville sikkert kunne mindes den Snare, som den stolte unge Pige havde lagt for den Mand, hvem hun bildte sig ind, at hun hadede, medens hun i Virkeligheden elskede ham.

Og vore Læsere have sikkert heller ikke kunnet glemme hiint Optrin, da Miss Ellen, hvis Sind var et Bytte for den mørkeste Fortvivlelse, slyngede sine Arme om den graa Mand for at beskytte ham imod hans Modstandere, og var saa forblindet af Lidenskab, at hun kunde falde paa at trygle den hjertelose Mand, den hævngjerrige og fa-

natiske Præst, der kaldte sig velærværdige Mr. Peters Town, om Naade og Barmhjertighed.

Miss Ellen havde pludselig gjort den Opdagelse, at hun elskede den Mand, som hun nu havde forraadt til hans Fjender, og den graa Mand havde smilende sagt til hende:

„Nu har De styrtet mig i Fordærvelse, Miss Ellen, men der vil komme en Tid, da De bliver min Frelsens Engel."

Og da den fanatiske Geistlige nu gav Politibetjentene et Vink om, at det var paa Tiden, de førte deres Fange bort, havde den graa Mand givet sig til at tale Fransk, hvilket Sprog Miss Ellen kunde ligesaa godt som sit Modersmaal.

„Miss Ellen," havde han sagt, „nu maae vi skilles; men det vil ikke vare længe, førend vi faae hinanden at see igjen. Naar jeg vil det, kan jeg strax komme paa fri Fod. Derfor skal De slet ikke tænke paa mig, men ene og alene paa den Sag, som De hidtil har bekæmpet med saamegen Energi, men nu tilhører med Liv og Sjæl, ligesom De tilhører mig!"

De skal ikke henvende Dem til Deres Fader med Bønner; — han vil desuden ogsaa meget snart forskyde Dem; — De skal ikke anstille noget Forsøg paa at faae mig sat paa fri Fod; — nei, De skal reise bort, forlade London, ja, forlade England; — De skal begive Dem til Paris og der skal De opsøge en Mand, ved Navn Milon, og en Kvinde, som hedder Vanda. Til disse Mennesker skal De sige:

„I maae følge med mig, Mesteren trænger til Eder!“

Det vil være tilstrækkeligt.“

Og da Miss Ellen, der formelig var forstenet af Fortvivlelse, stirrede paa ham, som om hun ikke havde forstaaet ham, tilføiede han:

„I London kalder man mig „den graa Mand“, men i Paris havde jeg et andet Navn, som jeg ikke i dette Øieblik kan gjøre Dem bekjendt med. Imidlertid vil det sikkert være tilstrækkeligt, at De omtaler mig som „Mesteren“!“

Og med en triumferende Mine lod den graa Mand sig nu kaste i Fængsel.

Miss Ellen var nærved at gaae fra Forstanden af Fortvivlelse; — han havde Ret: fra nu af tilhørte hun ham med Liv og Sjæl.

Langt om længe forlod hun den underjordiske Hvælving og vendte tilbage til sin Faders Palads.

Lord Palmure var ikke hjemme.

Fra nu af var Miss Ellen Irlænderinde; fra nu af tilhørte hun Feniernes store Sag, som den graa Mand havde virket for; — fra nu af hørte hun, saa at sige, op med at være sin Faders Datter.

Det var heller ikke hendes Hensigt at anstille noget Forsøg paa at faae ham at see mere.

Tværtimod skyndte hun sig med at drage Fordeel af hans Fraværelse; i en Fart samlede hun nogle Klædningsstykker sammen og forsynede sig med endeel kostbare Smykker samt med alle de rede Penge, som hun kunde finde.

Foruden Kammerjomfruen, Miſs Kate, nærede to af Tjenerne den inderligſte Hengivenhed for Miſs Ellen.

Disſe tre Perſoner tog hun med.

Newgates Porte havde endnu ikke aabnet ſig for den graa Mand, da Miſs Ellen kom kjørende hen til Charing-Croſs og, tilligemed ſine tre Ledſagere, reiſte bort fra London.

Endnu ſamme Aften kom hun over til Boulogne og tog ſtrax med Jernbanen til Paris, hvor hun ankom ved Midnatstid.

Som alle rige Englænderinder havde Miſs Ellen reiſt meget, og Paris kjendte hun godt.

Den graa Mand havde ikke faaet Tid til at meddele hende ſynderlig nøiagtige Oplysninger; han havde kun ſeet ſig iſtand til at gjøre hende bekjendt med de to Navne „Milon“ og „Vanda“, men denne Oplysning var fuldſtændig tilſtrækkelig for hende.

Miſs Ellen ſkulde nok vise ſig værdig til den Tillid, ſom den graa Mand nærede til hendes Energi og Klogſkab; hun ſkulde nok finde de Perſoner, ſom han havde ſagt, at hun ſkulde opſøge.

Saaſnart ſom hun var ankommen til Paris, begav hun ſig hen i Rue Louis-le-Grand, i hvilken Gade hun og hendes Fader en Gang havde boet i flere Maaneder.

Eierinden af det paagjældende Huus gjenkjendte hende ſtrax og modtog hende med den ſtørſte Forekommenhed.

Tredie Sals-Etage ſtod ledig, og den leiede Miſs Ellen til ſig ſelv, ſin Kammerjomfru og ſine Tjenere.

Efterat have anstillet et mislykket Forsøg paa at finde en virkelig styrkende Hvile, stod Miss Ellen meget tidlig op den næste Morgen, og nu skred hun strax til Værket.

„Milon" er et temmelig almindeligt Navn; i Paris findes der Hundreder af Mennesker, som hedde „Milon", og navnlig er dette Navn da meget talrig repræsenteret i Handelsstanden.

Miss Ellen sagde imidlertid til sig selv:

„Jeg vil sætte mig i Forbindelse med Enhver, der hedder „Milon", og spørge ham, om han kjender „Mesteren"!"

Denne Udvei tager sig jo nok noget naiv ud, men naar Alt kommer til Alt, var det dog maaskee den bedste, hun kunde vælge.

Og med utrættelig Iver henvendte Miss Ellen sig nu til alle de Mennesker, om hvem hun fik at vide, at de hed „Milon", men hun traf ikke paa Nogen, som kjendte „Mesteren".

Om Aftenen fik Miss Ellen et Indfald, der maa betegnes som ægte engelsk. Hun skrev et Avertissement, der var saalydende:

„Hr. Milon og Madame Vanda, der Begge ere gode Bekjendte af „Mesteren", anmodes om snarest mulig at henvende sig i Rue Louis-le-Grand, Nr. —. Det gjælder en Sag af største Vigtighed."

Dette Avertissement havde hun isinde at lade indrykke i forskjellige Blade.

Uheldigvis fik Miss Ellen dog ikke Tid til at realisere denne sin Plan.

Da hun kom hjem, var hun i høieste Grad udmattet og trængte til at indtage en Forfriskning. Medens hun var ifærd med at nyde denne, hørte hun pludselig, at hendes ene Tjener ude i Forværelset vexlede nogle Bemærkninger med en Person, hvis Stemme hun ikke kjendte, men som talte Engelsk.

Et Øieblik efter bragte hendes Kammerjomfru hende et Visitkort, paa hvilket der stod følgende Ord:

„Sir James Wood, Esq.
Oxford-Street."

Miss Ellen lagde Visitkortet paa Bordet og rystede paa Hovedet; — det laa jo saa nær for hende at svare, at hun ikke kjendte Noget til „Sir James Wood", og derfor ikke kunde modtage ham.

Sir James Wood var imidlertid ikke den Mand, der saaledes lod sig afvise; han skubbede Kammerjomfruen tilside og gik ganske ugeneert ind i Miss Ellens Boudoir.

Paa samme Tid fik den unge Pige Øie paa en anden Mand, der ligeledes vare hende ubekjendt, og som blev staaende ude i Forværelset.

Nu blev hun ligbleg; hun blev greben af en Anelse om, at der forestod hende en Ulykke.

Ikke desto mindre maalte hun med en stolt Mine Sir James Wood fra Top til Taa og sagde til ham:

„Hvad vil De mig, min Herre? Og hvad berettiger Dem til, imod min Villie at trænge ind i mit Værelse?"

Med udsøgt Høflighed svarede den Fremmede:

„Undskyld, Miss Ellen, men jeg er en Gentleman

og gaaer aldrig videre, end jeg kan forsvare. Ogsaa for Øieblikket er jeg i min gode Ret."

„Hvad behager?"

„Jeg er forsynet med et Pas, som den engelske Gesandt i Paris har erklæret for at være in optima forma," vedblev Sir James Wood.

„Meget muligt; — men jeg kan virkelig ikke indsee, at det kommer mig ved," bemærkede Miss Ellen.

„Og tillige er jeg forsynet med en af Politi-Direktøren udstedt Ordre, der bemyndiger mig til at gjøre Fordring paa den væbnede Magts Bistand, dersom jeg skulde finde det nødvendigt," vedblev den Fremmede.

„Min Herre!" udbrød Miss Ellen.

„Kort sagt: jeg har den Ære at beklæde en fremragende Stilling i Londons Politistyrke, og det er da navnlig Opdagelses-Politiet, jeg har helliget min Tjeneste," sagde Sir James Wood nu ganske rolig.

Forfærdet foer Miss Ellen et Par Skridt tilbage.

Med uforstyrrelig Koldblodighed sagde hendes uvelkomne Gjæst derpaa:

„Jeg kan see, at De nu begynder at forstaae, af hvilken Grund jeg befinder mig her. Der er Deres Hr. Fader, Lord Palmure, og min Ven, velærværdige Mr. Peters Town, der have anmodet mig om at aflægge Dem et Besøg."

Miss Ellen udstødte et Skrig.

Femte Kapitel.

Sir James Wood, der „nærmest havde helliget Opdagelses-Politiet sin Tjeneste", var en Mand paa omtrent fem og fyrgetyve Aar. Hans Kindskjæg begyndte allerede at blive lidt graat, men han havde smukt blond Haar og blaae Øine.

Hans rødmussede Ansigt havde et godmodigt Udtryk, naar han smilede, viste han to Rækker ualmindelig smukke Tænder frem, og han udtalte og opførte sig som en fuldendt Gentleman. Det Flegma, der var udbredt over hele hans Væsen, var en sikker Borgen for, at han ikke let lod sig henrive til at gaae for vidt.

Ogsaa ved denne Leilighed lagde han den største Høflighed for Dagen.

„Miss Ellen," sagde han i en ærbødig Tone, „først og fremmest maa jeg bede Dem om at undskylde mig, og dernæst om at høre med Taalmodighed. Jeg har allerede sagt Dem, hvem og hvad jeg er; jeg lever og aander kun for at opfylde mine Pligter; jeg foretager mig aldrig Mere, — men heller aldrig Mindre, — end jeg skal og bør foretage mig.

Førend jeg forlod London, blev der givet mig bestemte Ordrer og en fuldgyldig og aldeles klar Fuldmagt.

Jeg skal ikke gaae videre, end de omtalte Ordrer berettige og forpligte mig til, og jeg skal ikke paa nogen Maade misbruge min Fuldmagt."

Nu var det lykkedes Miss Ellen, idetmindste tildeels,

at gjenvinde sin Fatning, og forholdsvis rolig sagde hun:

„Jeg maa udbede mig en nærmere Forklaring af Dem, min Herre!"

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Miss Ellen," svarede Sir James Wood.

„De har altsaa faaet visse Ordrer, som angaae mig?"

„Ja, det har jeg!"

„Og hvem har givet Dem disse Ordrer?"

„Det har Deres Fader, Lord Palmure," svarede Sir James Wood ganske rolig.

„Og af hvilken Beskaffenhed ere de omtalte Ordrer? De ere vel sagtens meget strenge?" spurgte Miss Ellen med et bittert Smil.

„Ikke ubetinget," svarede hendes uvelkomne Gjæst. „I saa Henseende vil Meget komme til at beroe paa den Holdning, De indtager, Miss Ellen."

„Ah!"

„Lord Palmure veed, af hvilken Grund og i hvilket Øiemed De har forladt London."

„Nei, virkelig?"

„Jo, — og han ønsker, at De skal vende tilbage til Englands Hovedstad."

„Ja, det kan jeg nok forstaae!"

„Men, endnu mere ønsker han dog, at De ikke maa komme i Berøring med de foragtelige Personer, som det er Deres Hensigt at opsøge her i Paris."

„Naa, saaledes?"

„De Ordrer, jeg har faaet, ere altsaa afpassede efter disse to Ønsker."

„Og disse Ordrer?"

„Har jeg allerede for en Deel efterlevet. Jeg har henvendt mig til den engelske Gesandt, og forsynet med et Brev fra Lord Palmure, hvilket Gesandten skjænkede sit Bifald, har jeg anmodet Politi-Direktøren om en Arrest-Ordre, som jeg da ogsaa har faaet."

„De er altsaa kommen herhen for at arrestere mig?" udbrød Miss Ellen, idet hun atter foer et Par Skridt tilbage.

„Det beroer paa Dem, Miss Ellen!

„Paa mig?"

„Ja, paa Dem! . . . Parlaments-Sessionen nærmer sig sin Slutning; om fjorten Dage ville Medlemmerne faae Tiden til deres Raadighed, og Lord Palmure vil da kunne forlade London og reise til Paris for at hente sin Datter."

„Og — indtil Parlaments-Sessionen er endt?" spurgte Miss Ellen.

„Har jeg at give Dem Valget imellem to Alternativer," svarede Sir James Wood. „Enten maa jeg anbringe Dem i et af de herværende Hospitaler for Sindssvage, eller ogsaa kan De beholde Deres Frihed, men dog leve under mit Tilsyn. I sidstnævnte Tilfælde maa jeg afskedige de Tjenestefolk, De nu har, og give Dem andre istedet; min Kollega og jeg maae boe hos Dem, og De vil ikke kunne forlade Huset, uden at enten han eller jeg ledsager Dem. — Forøvrigt kan De være ganske rolig, Miss Ellen, vi ere retskafne og dannede Mænd og skulle

ikke foretage os Nogetsomhelst, som kunde bringe Dem til at rødme," vedblev han smilende. „Dersom De har Lyst til det, kan De hver Dag kjøre omkring i Boulogne-Skoven og hver Aften gaae paa Komedie."

Og da den unge Pige saae noget forbauset paa ham, skyndte han sig med at tilføie:

„Lord Palmure har nemlig givet Huset Rothschild her i Paris Ordre til efterhaanden at udbetale Dem et meget betydeligt Beløb; De vil saaledes kunne tilfredsstille alle Deres Luner."

„Nei, virkelig?" sagde Miss Ellen, paa hvis Læber der nu atter spillede et bittert Smil. „Og hvis jeg nu afslog dette sidste Tilbud?"

„Saa vilde min Kollega og jeg, — hvor ondt det end ganske vist vilde gjøre os, — see os nødsagede til andnu iaften at anbringe Dem i et af de omtalte Hospitaler, og der vilde De blive gjort til Gjenstand for en ganske særlig Opmærksomhed og Aarvaagenhed."

Det Flegma, med hvilket Sir James Wood udtalte disse Ord, var just ikke egnet til at levne meget Haab hos Miss Ellen.

Der kunde ikke være den ringeste Tvivl om, at denne kolde og rolige Mand virkelig vilde lade Gjerningen følge paa Ordet, — at Intet i Verden vilde være istand til at bevæge ham til at foretage sig Andet, end hvad han ansaae for sin Pligt.

Som vi vide, var Miss Ellen en klog og energisk Kvinde; og hun blev ogsaa strax enig med sig selv om, at hun burdevælge det mindste af de to Onder, imellem hvilke hun havde at vælge.

I et Hospital for Sindssvage vilde hun ligefrem blive betragtet og behandlet som Fange; — naar hun fandt sig i, at Sir James Wood førte Tilsyn med hende, vilde hun derimod idetmindste have en lille Smule Udsigt til at blive fuldstændig fri.

Paris er Tilfældighedernes klassiske Jordbund, og Tilfældighederne frembyde dog ikke sjeldent en eller anden gunstig Leilighed.

Hun lod, som om hun betænkte sig et Øieblik; men derpaa sagde hun, idet hun saae sin Gjæst stift i Øinene:

„Nuvel, — jeg vælger det sidste Alternativ, min Herre!" —

— Fra dette Øieblik havde Miss Ellen ført et Liv, der i enhver Henseende svarede til den Beskrivelse, som den unge Arbeider havde givet Invaliden, da de sadde sammen ved Ilden.

De to Medlemmer af Londons Opdagelses-Politi vege ikke et eneste Øieblik fra hende, saa lang Dagen var.

Om Natten laae de i det Værelse, der stødte lige op til Miss Ellens Sovekammer, den unge Pige vilde altsaa ikke have kunnet undgaae at vække dem, dersom hun havde anstillet et Forsøg vaa at forlade Huset.

Og dog havde der været et Øieblik, da hun nærede Haab om at blive befriet.

Hun havde lagt Mærke til, at den unge Murer betragtede hende med den meest glødende Begeistring, og strax havde hun besluttet at gjøre dette Menneske til sit villieløse Redskab.

Den lille Seddel, som hun havde ladet flyve ud af

Vinduet, og som var faldet ned bagved en stor Brædestabel, indeholdt følgende Linier:

„Jeg har en stor Tjeneste at bede Dem om, og skal belønne Dem rigelig, hvis De kan gjøre mig denne Tjeneste. Naar De har læst dette, maa De see paa mig, og hvis De er villig til at opfylde mit Ønske, maa De to Gange i Træk tage Kaskjetten af. Naar jeg seer Dem gjøre dette, skal jeg lade Dem vide, hvad det er, jeg ønsker."

Uheldigviis havde Sir James Woods Los-Die imidlertid opdaget den lille Stump Papir, medens den svævede imellem Himmel og Jord, han havde da passet paa, hvor den faldt, og fem Minuter efter kom hans Kollega ind paa Byggepladsen og satte sig i Besiddelse af den lille Billet, førend den stakkels forelskede Murer kunde lære dens Indhold at kjende.

Samme Dag sagde Politimanden fra London til den unge Pige:

„Miss Ellen, dersom De endnu en Gang anstiller et Forsøg paa at føre mig bag Lyset, vil jeg see mig nødsaget til at gjøre Alvor af min Trusel og anbringe Dem i et Hospital for Sindssvage."

Og fra nu af fik Miss Ellen ikke længer Lov til at vise sig ved Vinduet om Dagen, — det vil sige: medens Arbeiderne vare beskjæftigede nede paa Byggepladsen.

Arbeiderne gave Møde Klokken sex om Morgenen og gik hjem Klokken sex om Aftenen.

Efter det sidstnævnte Klokkeslæt var Invaliden Eneherster nede paa Byggepladsen; men til ham nærede Sir

James Wood ikke Mistillid, han var klog nok til at indsee, at det maatte være en ung Arbeider, som Miss Ellen, der ganske vist var en ualmindelig smuk Pige, gjorde sig Haab om at vinde for sine Planer.

Et Par Gange anstillede Miss Ellen vel nok et Forsøg paa at aabne Vinduet om Dagen; men øieblikkelig stod den ene af Politimændene da ved hendes Side.

Der var henrundet otte Dage, efterat hun havde ladet den lille Seddel flyve ud af Vinduet, — da Miss Ellen en Nat, da hun ikke kunde falde isøvn og derfor stod op og aabnede Vinduet, saae den unge Murer sidde nede paa Byggepladsen, ved Siden af Invaliden.

Da det endnu vilde vare flere Timer, inden Arbeiderne gave Møde nede paa Byggepladsen, sov Sir James Wood trygt; — om Natten var der jo, efter hans Mening, ingen Fare paafærde.

Da Miss Ellen fik Øie paa den unge Arbeider, foer hun sammen; nu tog Haabet atter Sæde i hendes Hjerte.

Hurtig tog hun en lille Lommebog frem, rev et Blad ud af den og skrev en ny Billet, der var affattet i selvsamme Udtryk som den forrige.

Denne Gang kom Billetten lykkelig og vel den unge Arbeider ihænde.

Heldigviis kunde Mureren læse, og saasnart som han havde gjort sig bekjendt med Billettens Indhold, tog han to Gange i Træk Kaskjetten af.

Øieblikkelig gik Miss Ellen bort fra Vinduet.

Sjette Kapitel.

Da Miss Ellen havde lukket Vinduet, gik hun igjen tilro.

Nu havde hun gjort en vigtig Opdagelse, og det var den, at den unge Arbeider ikke fulgte sine Kammeraters Exempel og gik hjem om Aftenen, men tilbragte Natten nede paa Byggepladsen.

Sir James Wood var oppe, længe førend Arbeiderne gave Møde; men han havde ikke den fjerneste Anelse om, at der var Ugler i Mosen.

Miss Ellen blev liggende længe den Morgen og syntes med Taalmodighed at finde sig i sit Fangenskab.

Som sædvanlig kjørte hun op ad Dagen en Tour og kom hjem ved Middagstid. Sir James Wood forlod hende nu, for at hun kunde klæde sig om, og da hun saaledes var bleven ene, benyttede hun sig af Leiligheden til at skrive en anden Billet, der sagde endeel Mere, end den forrige.

Den nye Billet var saalydende:

„Er det Dem ikke muligt at komme op til mig, enten ved Hjælp af en Rebstige eller ved at klattre op ad Tagrenden? De er det eneste Menneske i hele Paris, hos hvem jeg kan gjøre Regning paa at finde nogen Deeltagelse, og jeg bliver holdt fangen her. Dersom De kan komme op til mig, saa underret mig skriftlig derom; — iaften skal jeg lade et langt Stykke Seilgarn hænge ned fra mit Vindue; Enden

af det kan De binde om Deres Svar. — Jeg gjentager, at De skal blive rigelig belønnet."

Denne Billet gjemte hun ved sit Bryst, og nu ventede hun taalmodig paa, at det skulde blive Aften.

Saasnart som det var blevet mørkt, var Sir James Wood ikke længer bange for Byggepladsen.

Undertiden hændtes det endog, at han overlod det til sin Kollega at passe paa Miss Ellen, og selv spadserede en Tour paa Boulevarden.

Da Miss Ellen havde spiist til Middag, satte hun sig til at spille og synge, og paa denne Maade fordrev hun Tiden, indtil Klokken slog ti.

Dog havde hun ikke fundet nogen Aften saa forfærdelig lang, som denne.

Klokken ti pleiede hun at gaae tilro, og da hun var gaaet ind i sit Sovekammer, fik Sir James Wood Lyst til at trække lidt frisk Luft; — nu kunde han jo rolig forlade Huset; det var mørk Nat; Miss Ellen var inde i sit Sovekammer, og hans Kollega holdt Vagt inde i det Værelse, der stødte op til dette.

Miss Ellen tog en Morgenkjole paa, slukkede sit Lys, aabnede derpaa ganske sagte Vinduet og bøiede sig ud af det.

Ligesom den foregaaende Nat sad der to Mænd ved det Baal, der brændte nede paa Byggepladsen.

Disse to Mænd vare Invaliden og den unge Murer.

Den Sidstnævnte behøvede ikke at løfte Hovedet iveiret,

da Miſs Ellen aabnede Vinduet; han havde nemlig hele Tiden havt ſine Øine fæſtede paa dette.

Himlen var temmelig klar, og da den unge Arbeider fik Øie paa Englænderinden, reiſte han ſig ſtraxˇ op og ſtillede ſig lige nedenunder hendes Vindue.

Nu gav Miſs Ellen Slip paa ſin Billet, og derpaa traf hun ſig tilbage fra Vinduet.

Den unge Murer tog Billetten op, gik hen til Ilden og læſte den opmærkſomt igjennem. Derpaa viſte han Invaliden den.

„Det er alligevel kuriøſt nok, at hun bliver holdt fangen her," bemærkede den forhenværende Zouav. „Hvem i Alverden kan dog holde hende fangen? — Mon det ſkulde være en ſkinſyg Ægtemand?"

„Det er ligegyldigt, hvem det er!" ſagde Mureren næſten vredt.

Enhver Murer gaaer med en Blyant i Lommen; han maa jo have Noget, hvormed han kan ſkrive Streger og Mærker paa Stenene og gjøre ſine Beregninger.

Papir havde Arbeideren derimod ikke; men han vidſte, hvor der laa noget Træ, der var malet graat; deraf tog han et lille Stykke, paa hvilket han ſkrev følgende Ord:

„En Rebſtige, der er lang nok, have vi ikke her paa Pladſen; men derſom De kan vente i ſex Dage, ſkal jeg nok finde et Middel til at komme op til Dem, og hvis De ønſker det, ſkal jeg ſætte Dem i Frihed."

Da han havde ſkrevet dette Svar, ſtillede han ſig igjen lige nedenunder Vinduet.

Miss Ellen, der stod skjult bagved Gardinerne, havde med den største Opmærksomhed fulgt enhver af hans Bevægelser.

I Løbet af Dagen var det lykkedes hende at komme i Besiddelse af et Nøgle tyndt Seilgarn; deraf bandt hun den ene Ende fast til Vindueskarmen og lod Resten falde ned paa Byggepladsen.

Den unge Arbeider bandt det lille Stykke Træ fast til Seilgarnet, og Miss Ellen trak det op til sig.

Efter et Par Minuters Forløb vendte det lille Stykke Træ tilbage til Mureren.

Nedenunder hans Forslag havde Miss Ellen skrevet følgende to Ord:

„Jeg venter!"

Hvorledes vilde den unge Arbeider bære sig ad med at sætte hende i Frihed?

Ja, derom havde hun ikke den fjerneste Anelse; men hun nærede Tillid til ham. —

— Da hun den næste Dag spiste Frokost sammen med Sir James Wood, sagde hun pludselig til ham:

„Hvorlænge troer De, det varer, inden min Fader kommer hertil?"

„Imorges fik jeg netop Brev fra ham," svarede Politimanden.

„Ah! . . . Og han skriver?"

„Lord Palmure mener, at han vil kunne være her om tolv eller tretten Dage."

„Men hvorfor vil han gjøre sig den Uleilighed, selv at hente mig?" vedblev den unge Pige. „Han kunde jo

meget godt have betroet Dem det Hverv at bringe mig tilbage til England!"

Der spillede et svagt Smiil paa Sir James Woods Læber, idet han svarede:

„Hm! Sagen er den, at Lord Palmure slet ikke har isinde at bringe Dem tilbage til England."

„Ikke det?" spurgte Miss Ellen.

„Nei, — han har ingen Lyst til at see paa, at De aabenlyst gaaer over til Fenierne."

„Naa, saaledes?"

„Og derfor har han besluttet at reise til Italien med Dem. Der vil De saaledes komme til at tilbringe Vinteren, Miss Ellen."

„Naa, — det er godt," sagde den unge Pige.

Og nu rettede hun ikke flere Spørgsmaal til Sir James Wood.

Den ene Dag henrandt efter den anden.

En Gang imellem listede den stakkels Arrestantinde sig til at kaste et Blik ned paa Byggepladsen.

Det nye Huus voxede med hver Dag, der gik.

Efter fem Dages Forløb var anden Etage bleven færdig.

Den følgende Nat var meget mørk, og nu tog Miss Ellen Mod til sig og aabnede Vinduet.

Den unge Murer tog et lille Stykke Træ op, skrev nogle Ord derpaa og stillede sig nedenunder Vinduet.

Paa samme Maade, som forrige Gang, fik Miss Ellen det lille Stykke Træ trukket op til sig.

Paa dette havde den unge Arbeider nu skrevet følgende Ord:

„Imorgen, ved Midnatstid, skal jeg være hos Dem."

Miss Ellen sørgede omhyggelig for, at det besynderlige Brev atter kom Brevskriveren ihænde.

Natten forekom hende forfærdelig lang, og Dagen endnu længere; men med beundringsværdig Selvbeherskelse lagde hun Baand paa sin Utaalmodighed, og Sir James Wood anede ikke Uraad.

Da Klokken var bleven ti om Aftenen, gik Miss Ellen tilro.

Sir James Wood havde faaet Smag for Aftentoure, og han gik ud Klokken elleve; — dog kom han allerede hjem igjen efter en halv Timestids Forløb.

Om Natten kom han aldrig ind i Miss Ellens Værelse; men han havde boret et Hul i Døren, og ved at kige igjennem dette Hul kunde han, naar han fandt det nødvendigt, følge alle den unge Piges Bevægelser.

Maanen skinnede klart, og Sir James Wood kunde tydelig see den unge Pige, der naturligviis sov trygt; thi hun rørte sig ikke.

Nu gik Sir James Wood ligeledes tilro.

Efter et Kvarteerstids Forløb hørte Miss Ellen, som naturligviis ikke sov, tydelig en stærk Snorken.

Den ivrige Politimand, der havde faaet det Hverv at passe paa hende, og som ellers saa samvittighedsfuldt opfyldte sin Pligt, var nu faldet isøvn.

Ganske sagte stod Miss Ellen op, tog en Kjole paa, aabnede Vinduet og ventede.

Ved Maanens klare Skjær saae hun den unge

Murer ſtaae oppe paa den halvtfærdige Bygning ligeoverfor.

Invaliden ſtod ved Siden af ham.

De to Mænd trak nu en lang Bjælke op til ſig og anbragte den ſaaledes, at den kom til at hvile paa Muren ligeoverfor Miſs Ellens Vindue og i ſamme Høide over Jorden, ſom dette.

Nu begyndte Miſs Ellen at forſtaae, hvad det var, den unge Arbeider havde iſinde at foretage ſig, og det viſte ſig da ogſaa ſnart, at hun ikke havde taget feil; thi nu hvilede den anden Ende af Bjælken paa hendes egen Vindueskarm.

Et Øieblik ſvigtede Modet Miſs Ellen; hun foer ſammen og lukkede Øinene; — den unge Murer havde nemlig tiltraadt den farlige Vandring henad Bjælken, ſom kun var omtrent halvandet Kvarteer bred!

Syvende Kapitel.

Den unge Arbeider havde kun ſagt den rene Sandhed: — naar man fra ſit tiende Aar har bevæget ſig paa Stilladſer og Tage, har man nok glemt at være ſvimmel, naar man er bleven en Snees Aar gammel.

Hurtig og behændig gik han over Afgrunden, og

snart satte han den ene Fod paa Vindueskarmen i Miss Ellens Sovekammer.

Nu hjalp to smaa Hænder ham ind i Værelset, og paa samme Tid sagde en blid og velklingende Stemme ganske sagte til ham:

„De maa endelig tage Dem iagt for at gjøre Støi; thi hvis vi bleve opdagede, vilde det være ude med os Begge!“

Miss Ellen havde ikke Lys; men Maanen skinnede klart, og den forelskede unge Murer kunde tydelig see den smukke Pige og stirrede begeistret paa hende.

Denne Begivenhed var en Drøm for ham.

Det var en besynderlig, en ubeskrivelig skjøn, en himmelsk Drøm for den fattige Arbeider, der var iført sin smudsige Arbeidsdragt, at staae inde i den smukke Piges Sovekammer, — at staae ved Siden af den fornemme Dame, der var klædt i Silke, — at føle, hvorledes hendes smaa, hvide og bløde Hænder trykkede hans haarde til strengt Arbeide vante Haand, — at høre hendes blide Stemme hviske til ham, — at føle, at hun hævede ham op til sig, idet hun gav ham Ret til at dele en overhængende Fare med hende.

Efter al Sandsynlighed vidste Miss Ellen Besked om det lille Hul, som Sir James Wood havde boret i hendes Dør, forat han kunde holde Øie med hende; thi hun førte den unge Arbeider hen i en Krog af Værelset, hvor Politimanden ikke kunde see ham.

Uden at slippe hans Haand, hviskede hun nu til ham:

„Jeg kjender Dem ikke; men jeg nærer Tillid til Dem."

„Jeg kjender heller ikke Dem, Frøken," svarede den unge Arbeider ligefrem, „men hvis De forlanger det, kaster jeg mig øieblikkelig ud af Vinduet."

„Det vil med andre Ord sige, at De nærer Hengivenhed for mig?" spurgte Miss Ellen.

„Det vil sige, at den sidste Draabe af mit Blod tilhører Dem!" svarede Mureren med Alvor, ja, næsten i en høitidelig Tone.

Skjøndt hun var dybt rørt, sagde Miss Ellen dog smilende:

„Jeg smigrer mig med det Haab, at De aldrig skal komme til at udgyde en Draabe Blod for min Skyld. Men jeg haaber tilmige, at De vil kunne gjøre mig en stor Tjeneste."

„Tal, Frøken, jeg er rede!"

Miss Ellen vedblev:

„Vi have ingen Tid at give bort, og jeg maa derfor med faa Ord sætte Dem ind i Situationen. Min Fader er en rig engelsk Adelsmand; jeg er hans eneste Datter, og jeg er flygtet bort fra min Faders Huus, fordi jeg har en Pligt, — en hellig Pligt at opfylde!"

„Ellers er jeg overbeviist om, at De ikke vilde have taget Flugten," bemærkede den unge Murer, idet han med Beundring og Begeistring stirrede paa hende.

Miss Ellen vedblev:

„Jeg er kommen til Paris for at opsøge en Mand, som jeg ikke kjender, og med Hensyn til hvem jeg ikke

engang har faaet at vide, hvor han boer. Og alligevel skal og maa jeg finde ham! . . . Manden hedder Milon."

Den unge Murer studsede.

„Milon?" gjentog han forbauset.

„Ja, — kjender De maaskee Nogen af det Navn?" spurgte Miss Ellen.

„Ja, jeg gjør! Vor Arbeidsherrr, — vor „Mester", som vi kalde ham, hedder Milon."

„O, min Gud," udbrød Miss Ellen, „om det var ham!"

„Hvorledes seer den Mand ud, som De skal og maa finde?" spurgte den unge Arbeider.

„Jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg ikke kjender ham; — jeg har aldrig seet ham for mine Øine," svarede den smukke Englænderinde modløs.

„Veed De ikke engang, om han er ung eller gammel?"

„Nei, ikke engang det veed jeg!"

„Vor Mester," vedblev Arbeideren, „er en høi og sværr Mand, med hvidt Haar, og han er saa god, som Dagen er lang!"

„Alt, hvad jeg er istand til at meddele Dem om ham," sagde Miss Ellen nu, „er, at han skal kjende et Fruentimmer, der hedder Vanda."

„Naa, — det er dog altid Noget!" meente den unge Arbeider.

„Og en Mand, der seneſt er bleven kaldt „den graa Mand", men har flere Navne og bl. A. her i Paris er bleven kaldt „Mesteren"," vedblev Miss Ellen.

„Mere behøver jeg ikke at vide," sagde den unge Arbeider. „Imorgen Formiddag spørger jeg uden videre

vor Mester, om han kjender en Madame Vanda og en Mand, der snart kaldes „Mesteren“, snart den graa Mand. Dersom han besvarer dette Spørgsmaal bekræftende, maa det jo være den Milon, De skal tale med. — Imorgen Nat kommer jeg og siger Dem Besked.“

„Men,“ sagde Miss Ellen nu, „jeg vilde saa gjerne forlade dette Huus; — kan De ikke tage mig med?“

Den unge Arbeider skjælvede af Henrykkelse, da han hørte disse Ord.

„Det vilde jeg naturligviis hellere end gjerne,“ svarede han, „men iaften maa jeg vende alene tilbage til den Bygning, jeg arbeider paa.“

„Hvorfor det?“

„Fordi jeg maa have en bredere Bjælke, naar jeg skal hente Dem,“ svarede den forelskede Murer.

„O,“ sagde Miss Ellen, „jeg er ikke nogen Kujon og bliver ikke let svimmel.“

„Jeg er meget tilbøielig til at troe, at De kun siger den rene Sandhed,“ indvendte Arbeideren, „men Sagen er den, at den Bjælke, jeg iaften har brugt, ikke vilde kunne bære os Begge.“

Miss Ellen tænkte sig et Øieblik om.

„De har Ret,“ sagde hun derpaa, „det er ganske sikkert det Bedste, at vi vente til imorgen Nat. — Nu maa De først og fremmest see at faae at vide, om Deres Mester er den Milon, jeg skal tale med.“

„Skal skee!“

„Og dernæst maa De see, om De ikke i et afsidesliggende Kvarteer af Paris kan skaffe mig en lille Leilig-

hed, — ligesom De ogsaa maa sørge for, at jeg faaer tarvelige Klæder. — Der har De Penge!"

Med disse Ord gav hun den unge Arbeider en Pung. Han blev rød i Hovedet, da han fik den, men stak den dog i Lommen.

„Deres Befalinger skulle nøiagtig blive efterlevede, min Frøken," sagde han, „og imorgen, paa samme Tid, kommer jeg og henter Dem. Saa skal jeg nok sørge for at skaffe en Bjælke tilveie, der er dobbelt saa bred og dobbelt saa stærk, og som De kan gaae henad, uden at udsætte Dem for den ringeste Fare."

„De er en Mand med Hjertet paa det rette Sted," sagde Miss Ellen.

Og Lord Palmures Datter, der tidligrre havde været saa stolt, rakte nu den fattige Murer sin smukke lille Haand, som han med kjærlig Ærbødighed førte til sine Læber.

Derpaa gik han atter ud paa sin farlige Bro og spadserede ganske rolig over Afgrunden.

Nu kastede Miss Ellen sig paa Knæ og takkede Forsynet.

Endelig havde hun da fundet et menneskeligt Væsen, der var villigt til at yde hende Bistand!

Kun forekom det hende besynderligt, at hun ikke længer kunde høre Sir James Wood snorke.

Imidlertid havde hun og den unge Murer talt saa sagte sammen, at det ikke var sandsynligt, at den engelske Politimand, selv om han havde ligget vaagen, havde hørt et eneste Ord af deres Samtale, eller overhoved havde nogen Anelse om dette natlige Stævnemøde.

Ikke desto mindre var Miss Ellen saa ængstelig og bekymret, at hun tilbragte en søvnløs Nat, og hun følte sig først beroliget, da hun den næste Dag fik Sir James Wood at see.

Den engelske Politimand var ligesaa rolig, ligegyldig og flegmatisk, som han pleiede at være.

Ved Frokostbordet sagde han til hende:

„Nu har De kun tolv Dage tilbage; saa bliver De fritaget for mit Selskab, Miss Ellen. — Den Tid gaaer jo snart, jeg haaber derfor, De vil være taalmodig.“

Den unge Pige svarede ikke; men i sit stille Sind tænkte hun:

„Det vil maaskee ikke engang vare saalænge, som Du troer, inden jeg bliver fritaget for Dit Selskab!“

Det var naturligviis den forelskede Arbeider, Miss Ellen satte sin Lid til.

Ottende Kapitel.

Den unge Murer var nu kommen tilbage til den Bygning, paa hvilken han arbeidede.

Invaliden ventede paa ham og hjalp ham med at trække den Bjælke tilbage, der havde gjort Tjeneste som Bro.

„Raa, — hvad vilde hun Dig saa?“ spurgte den forhenværende Zouav.

Arbeideren gjorde ham nu Rede for Alt, hvad der havde tildraget sig ovre i den smukke og fornemme unge Dames Sovekammer.

„Og hvad har Du nu isinde at foretage Dig?“ vedblev Invaliden.

„Jh,“ svarede Mureren, „det er da ikke vanskeligt at begribe. Imorgen gaaer jeg hen til min Mester.“

„Og saa?“

„Saa siger jeg til ham: „Maa jeg spørge Dem, om De kjender env is Madame Banda og en vis „graa Mand“, ogsaa kaldet „Mester“?“ — Det er da saa let som Fod i Hose!“

„Jeg kan dog ikke ganske billige Dine Anskuelser og Planer hvad denne Sag angaaer,“ sagde Invaliden nu.

„Og hvorfor ikke, gamle Ven?“ spurgte Mureren ganske forbauset.

„Fordi jeg, — som jeg allerede har havt den Ære at underrette Dig om, — er en erfaren Mand og mener, at man aldrig bør gaae hovedkuls tilværks.“

„Hm!“ sagde den unge Arbeider. „Jeg forstaaer Dem virkelig ikke, Gamle, men maa udbede mig en nærmere Forklaring!“

„Og den skal Du ogsaa faae, min Dreng,“ svarede Invaliden.

I Ro og Mag stoppede den forhenværende Zouav først sin korte Pibe; derpaa tændte han den, og saa sagde han endelig ganske langsomt:

„Sæt nu, at Din Mester ikke er den Milon, som Din Englænderinde absolut vil tale med!"

„Ja, — hvad saa?" spurgte Mureren.

„Saa vil han ganske sikkert forlange at faae at vide, af hvilken Grund Du har spurgt ham, om han kjendte en Madame Vanda og denne „graa Mand", der jo ogsaa kalder sig „Mester"! Og naar Hr. Milon retter et saadant Spørgsmaal til Dig, vil Du ikke godt kunne undgaae at gjøre ham bekjendt med Alt, hvad der er foregaaet."

„Nei, naturligviis!"

Den forhenværende Zouav nikkede et Par Gange med en triumferende Mine, pustede en Røgsky ud og sagde derpaa:

Din Mester er en aldrende Mand, og aldrende Folk forstaae sig ikke længer rigtig paa Kjærlighed, medens de derimod forstaae sig rigtig godt paa — og have en heel Deel tilovers for — deres materielle Interessер! . . . Kan Du nu forstaae, hvad det er, jeg sigter til, lille Ven?"

„Nei, jeg er virkelig ikke saa heldig, Gamle," svarede Arbeideren.

„Saa maa jeg forklare mig tydeligere," sagde Invaliden. „Den Fortælling, med hvilken Du opvarter Din Mester, vil ikke gjøre noget godt Indtryk paa ham."

„Og hvorfor ikke?" spurgte den unge Arbeider ganske forbauset.

„Fordi han i en Fart vil glemme hele Resten for udelukkende at tænke paa eet Punkt," svarede den forhenværende Zouav.

„Og hvad er det for et Punkt?" spurgte Mureren.

„Det er det Punkt, at Du om Natten morer Dig med, paa en Bjælke at spadsere fra den Bygning, som han har under Opførelse, over til et beboet Huus, hvor Du ganske rolig gaaer ind i en ung Dames Sovekammer," svarede Invaliden. „Saa vil det vistnok meget snart falde Din Mester ind, at Politiet ikke vilde finde Dine natlige Adspredelser saa aldeles uskyldige, dersom det fik Nys om dem, og at det ikke er ganske blottet for Sandsynlighed, at Eieren af det beboede Huus kunde falde paa at beklage sig over dem, hvis han fik Noget at vide om dem. — Nu er Hr. Milon, som bekjendt, en meget anseet Mand, og de offentlige Autoriteter have for Skik, fortrinsviis at henvende sig til ham, naar de skulle have et eller andet Byggeforetagende paabegyndt; — det er derfor ikke rimeligt, at han vil lægge sig ud med Autoriterne for Din Skyld, min Dreng!"

Med den største Forbauselse havde den forelskede Murer hørt paa sin erfarne Ven og Raadgiver.

„For Pokker!" udbrød han nu. „Det kan gjerne være, at De har Ret, Gamle!"

Det lod just ikke til, at den forhenværende Zouav følte sig synderlig smigret ved denne Indrømmelse, som dog virkelig var meget anerkjendende; — han sagde nemlig med uforstyrrelig Rolighed:

„Naa, — hvad vilde Din Mester saa foretage sig, naar Du havde fortalt ham Din vakkre lille Historie? — Efter al Sandsynlighed vilde han i al Venskabelighed underrette Dig om, at han ikke længer havde Brug for Dig, og at Du derfor behageligst maatte pakke Dig; — og naar det skete, vilde Du jo ikke have den ringeste

Udsigt til at indfrie det Løfte, som Du har givet den smukke unge Englænderinde, der bliver holdt fangen derovre!"

Den unge Arbeider fandt dette Raisonnement saa klart og rigtigt, at han endog blev ganske forbauset over, at han ikke selv havde tænkt paa alt dette.

„Men hvad vilde De da foretage Dem, dersom De var i mit Sted, gamle Ven? spurgte han.

Den forhenværende Zouav svarede ganske rolig:

„Først og fremmest vilde jeg ansee det for min Pligt imod den unge Dame, ikke at sige et eneste Ord til Mester Milon imorgen."

„Jeg med, — naturligviis!" skyndte den unge Murer sig med at bemærke. „Men — saa?"

„Ja," svarede Invaliden, „saa vilde jeg snarest mulig skaffe den smukke Frøken en passende Leilighed — og passende Klæder; — det er nemlig en Selvfølge, at hun ikke kan gaae klædt som Hertuginde, hvis hun vil omgaaes Folk af de lavere Samfundsklasser, — og hun gjør ganske vist klogest i at bevæge sig i saadanne Kredse, dersom hun vil leve ubemærket her i Paris. — Men alt det lader det jo rigtignok til, at hun allerede har tænkt paa; — det maa være et flinkt Fruentimmer!"

Det er ingenlunde usandsynligt, at den forelskede unge Murer var meget tilbøielig til at istemme sin erfarne Vens Lovtale over det „flinke Fruentimmer"; — men for Øieblikket var han udelukkende optaget af Tanken om, hvorledes han skulde bære sig ad med at yde den Kvinde, han elskede, den Bistand, til hvilken hun aabenbart i saa høi Grad trængte.

„Og hvad saa videre?“ spurgte han derfor ivrig.

Leende svarede Invaliden:

„Og saa vilde jeg virkelig imorgen Nat give hende Leilighed til at trække en Smule frisk Luft. — Først naar jeg lykkelig og vel havde faaet den kjønne unge Dame, der paa en saa oprørende Maade bliver holdt i Fangenskab, bragt i Sikkerhed, vilde jeg kunne trække Veiret frit; — men saa vilde jeg rigtignok ogsaa lige strax — og aldeles ugeneert — gaae hen til Mester Milon og spørge ham, om han ikke af en Hændelse skulde kjende Noget til en vis Madame Vanda og til en vis Herre, der ogsaa kalder sig „Mester“, men tillige har et andet Navn; . . . hvad var det nu, Du sagde, han kaldte sig?“

„„Den graa Mand“,“ svarede den unge Arbeider.

„Ganske rigtigt, — „den graa Mand““, sagde den forhenværende Zouav, idet han nikkede et Par Gange.

Efter en kort Pause udbrød den forelskede Murer:

„De har fuldstændig Ret, Gamle, — det er endog lutter gyldne Ord, der komme over Deres Læber, — og jeg vil da ogsaa ubetinget følge Deres Raad.“

Invaliden svarede ikke et eneste Ord; — i den dybeste Taushed tilbragte de Resten af Natten, Hver paa sin Side af Baalet, som ikke gik ud denne Gang, men tværtimod brændte lystig.

Da det begyndte at grye ad Dag, vækkede den forhenværende Zouav den unge Arbeider, som inat — for første Gang i længere Tid — havde sovet flere Timer i Træk.

„Hvad er der paafærde?“ udbrød Mureren ganske forskrækket, idet han sprang op.

„Der er ikke Andet paafærde, end at jeg nok troer, jeg har faaet et ganske godt Indfald," svarede Invaliden.

„Og det er?"

„Ja, seer Du, lille Ven, jeg har en Søster, som netop boer i et Kvarteer af Byen, i hvilket det ikke vil kunne falde et nogenlunde fornuftigt Menneske ind at søge efter en rig engelsk Adelsmands eneste Datter," svarede Invaliden. „Min Søster er Enke; hun ernærer sig som Vaskerkone og er en meget retskaffen Kone. — Dertil kommer endnu, at hun nærer den inderligste Hengivenhed for mig og ganske sikkert vil gaae ind paa ethvert Forslag, som jeg gjør hende."

„Er det muligt?" udbrød den unge Arbeider sjæleglad.

„Muligt?" gjentog Invaliden leende. „Ja, det er ikke blot muligt, men baade vist og sandt! — Og det er en afgjort Sag, at Din Kjæreste skal boe hos min Søster; Du behøver slet ikke mere at blande Dig i Sageu, hvad det Punkt angaaer! . . . I Løbet af Formiddagen aflægger jeg min Søster et Besøg, — og endnu inat, om det saa skal være, flytter Dit flotte Pigebarn ind i sin nye Bolig! — Jeg skal heller ikke glemme at sørge for, at Frøkenen faaer en Kjole og en Hat, som hun ikke behøver at skamme sig ved!"

Med megen Begeistring rakte den unge Arbeider Invaliden Haanden.

„Kjære, gamle Ven!" udbrød han. „Dem kan man i Sandhed kalde for en brav Kammerat!"

„Det har jeg ogsaa altid gjort mig Umage for at

være," svarede den forhenværende Zouav med et roligt Smiil. — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Den store, afgjørende Dag var oprunden og gik sin Gang.

Den forelskede unge Arbeider brændte naturligviis af Utaalmodighed; men hvor forelsket han end var, vovede han dog ikke en eneste Gang at see op til den unge Piges Vindue, — saa bange var han for, at deres Forehavende skulde blive opdaget, enten af hans Kammerater nede paa Byggepladsen eller af de to Mænd, der passede paa den engelske Adelsmands smukke Datter.

Medens han gik frem og tilbage paa Pladsen, lykkedes det ham imidlertid at udsee sig en Bjælke, der var et Par Tommer tyk og næsten halvanden Alen bred, og som han derfor troede at kunne bruge.

Denne Bjælke hørte til en Stillads, for hvilken man ikke længer vilde have Brug, naar denne Dag var endt, og henimod Aften stillede den unge Murer fra Limoges selv Bjælken op mod en Muur.

Da det blev mørkt, gik Arbeiderne deres Vei, og Invaliden gav Møde som sædvanlig.

Saften havde han imidlertid en lille Bylt under Armen; men der var Ingen, som fandt noget Mærkeligt ved dette.

Da han var bleven ene med den unge Murer, sagde han til denne:

„Jeg har talt med min Søster, og det gik, som jeg ventede. Hun gav mig nogle Klædningsstykker, som hun ansaae for passende; — dem har jeg her, — og inat

venter hun Dig og den unge Englænderinde. — Der har Du min Søsters Adresse!"

Med disse Ord gav han Arbeideren den omtalte Bylt og en lille Stump Papir.

Efterat de to Mænd derpaa havde antændt Baalet, gave de sig til at vente.

Den foregaaende Aften havde det været Maaneskin; men iaften var Himlen overtrukken, og der herskede fuldstændigt Mørke paa Byggepladsen.

„Det er i Grunden ikke saa galt, at det er saa mørkt iaften," sagde Invaliden. „Der staaer altid en eller anden Natteravn ved Vinduet og ryger sin Pibe eller Cigar; men iaften vil en saadan Person ikke kunne blive farlig for Dig; thi han vil ikke kunne faae Øie paa Dig."

Det begyndte at blive seent paa Aftenen; Støien fra Byen og Boulevarden døde lidt efter lidt hen.

Jaften havde Miss Ellen Lys oppe i sit Sovekammer.

Den unge Arbeider og Invaliden stode allerede oppe paa den halvt færdige Bygning. Pludselig hviskede Mureren til sin Ven:

„Saalænge som jeg kan see Lys deroppe, rører jeg mig ikke af Stedet."

„Hvorfor ikke?" spurgte den forhenværende Zouav.

„Fordi hun maaskee ikke er alene," svarede den unge Arbeider. „Naar Lyset bliver slukket, kunne vi skride til Værket."

Neppe havde han udtalt disse Ord, førend Lyset blev slukket.

„Det er dog vist det Raadeligste at vente et Øieblik endnu," sagde Arbeideren.

Efter nogle faa Minuters Forløb blev Vinduet aabnet paa Klem.

„Nu er det rette Øieblik kommet!" sagde den unge Murer, som følte sig overbeviist om, at Miss Ellen nu var bleven færdig med sine forberedende Foranstaltninger.

Med Invalidens Bistand fik han nu Bjælken lagt tilrette.

Derpaa tog den unge Murer den Bylt, som Invaliden havde givet ham, og gik ud paa den improviserede Bro.

Da han var kommen midt ud paa Bjælken, blev Miss Ellens Vindue imidlertid aabnet heelt; en menneskelig Skikkelse, — ingenlunde en Kvinde, men en Mand, — kom tilsyne, og denne Mand greb fat i den Ende af Bjælken, der hvilede paa Vindueskarmen; med en Lethed, der vidnede om en beundringsværdig Legemsstyrke, løftede han den farlige Bro iveiret og skjød den tilbage . . .

Et forfærdeligt Skrig naaede Invalidens Øren, og den ulykkelige unge Murer styrtede ned paa Pladsen!

— — — — — — — — — — — —

Niende Kapitel.

I Løbet af de sidste to eller tre Aar er der foregaaet en fuldstændig Forandring med den venstre Side af Champs-Elysées.

Den gamle Landsby Chaillot er forsvunden, og Hertuginden af Albas pragtfulde Hotel med dets berømte store Park har maattet vige Pladsen for et endnu bestandig ubebygget Terrain, paa hvilket der imidlertid snart vil reise sig en heel ny By.

Hist og her seer man en halvt færdig Bygning; Rue de Morny er bleven forlænget og bliver nu kun begrændset af Byggegrunde, der ere til Salg, og som for største Delen tilhøre Kommunen.

Nogle enkelte, meget dristige Entreprenører have allerede begyndt at bygge; men Husene synes, saa at sige, at være kuede i Væxten.

Ved Midnatstid er dette Kvarteer meget øde; man træffer neppe engang en Hyrevogn der.

Og dog ligge Champs-Elysées kun nogle faa Skridt derfra, og paa den anden Side ligger Faubourg Saint-Honoré med sit stærke Lysskjær og sin bedøvende Støi.

Chaillot-Sletten ligger som en stor Ørken, og en Fodgænger, der var saa uforsigtig at vise sig der seent paa Aftenen, kunde meget godt risikere at blive udplyndret af en engelsk Ridefnægt, der i sine ledige Timer driver en Lommetyvs indbringende, men farlige Forretning.

Den Aften, da den stakkels Arbeider fra Limoges faldt ned paa Byggepladsen, og omtrent paa samme Tid som

dette Ulykkestilfælde indtraf, viste der sig imidlertid en Vogn i Forlængelsen af Rue de Morny, og det lette Kjøretøi, der aabenbart ikke var nogen Hyrevogn, holdt paa Hjørnet af Champs-Elysées.

Det var en Enspændervogn; Hesten var smuk og velig, Kudsken endnu ganske ung.

En ung Mand aabnede Vogndøren og steg ud.

Kudsken saae sig noget forbauset om; han syntes at have Lyst til at faae at vide, hvor det Huus vel kunde ligge, i hvilket hans Herre havde ifinde at aflægge et Besøg midt om Natten.

Den unge Mand, der var indhyllet i en vandtæt Kappe og havde slaaet Kraven op over Ørene, — thi det begyndte at regne temmelig stærkt, — tændte sig nu en Cigar og sagde derpaa til Kudsken:

„Du maa gjerne kjøre hjem!“

„Skal jeg virkelig ikke vente paa Herren?“ spurgte den noget ungdommelige Kudsk:

„Nei, det behøves ikke! . . . Kjør Du blot hjem!“

Vognen vendte; men Kudsken kunde ikke lade være med at see efter sin Herre; han brændte uden af Tvivl af Begjærlighed efter at faae at vide, hvad for dumme Streger hans Herre nu havde ifinde at gjøre, siden han midt om Natten, og oven i Kjøbet tilfods, vovede sig ind i dette ubeboede Kvarteer.

Det lod imidlertid til, at den unge Mand ikke fandt sig foranlediget til at tilfredsstille Kudskens Nysgjerrighed; thi han blev ganske rolig staaende paa Hjørnet, indtil han ikke længer kunde see sin Vogn.

Derpaa gav han ſig til at gaae meget hurtig igjennem denne ubebyggede Deel af Frankrigs Hovedſtad.

Da han var kommen hen til Rue François le Premier, — i hvilken Gade der heller ingen Huſe fandtes, idetmindſte paa dette Punkt, blev han imidlertid ſtaaende.

Han havde hørt Støi; — to Mænd kom gaaende bagved ham og talte halvhøit ſammen.

Den unge Mand ſtillede ſig bagved et Hegn, der omgav en af de Byggegrunde, ſom vare til Salg, og der blev han ſtaaende paa Luur.

De to Mænd kom ham ſnart ſaa nær, at han tydelig kunde ſee, at den ene af dem var ualmindelig høi.

„Det maa viſt være Milon!“ tænkte den unge Mand.

Nu vare de to Mænd kun nogle faa Skridt borte fra ham.

Den ene af dem ſagde:

„Inat maae vi altſaa ikke forſtyrre Meſter?“

„Nei,“ lød Svaret.

„Ikke under nogenſomhelſt Betingelſe?“

„Kun hvis den Englænder kommer igjen, ſom allerede igaar Aftes ønſkede at faae mig i Tale.“

„Og De gaaer ogſaa iaften ſammeſteds hen?“

„Ja vel!“

„Jeg kan altſaa gaae min Vei, Meſter?“

„Ja, vær ſaa god! — Farvel!“

„Farvel, Mester!“

Og den mindste af de to Mænd vendte nu om og gik atter henimod Champs-Elysées, medens den høie Mand ganske rolig vandrede fremad.

Nu traadte den unge Mand imidlertid frem fra det Sted, hvor han havde holdt sig skjult, og gik henimod Kæmpen.

„Hvem der?“ spurgte denne.

„Er det Dig, Milon?“ spurgte den unge Mand.

„Ja, det er mig, Herre! — Men jeg maa bede Dem om Forladelse, Hr. Marmouset, jeg kjendte Dem ikke strax!“

— Vi maae her i Forbigaaende bemærke, at den unge Hr. Marmouset havde den graa Mand at takke for Alt, hvad han kunde, og for, hvad han var. —

„Du behøver sandelig ingen Undskyldninger at gjøre, Milon,“ sagde Marmouset, „det var jo saa mørkt, at det ikke er til at undres over, at Du ikke kunde kjende mig.“

Og idet den unge Mand nu rakte Kæmpen Haanden, — (Milon var nemlig ogsaa „Mesterens“ hengivne og trofaste Tjener), — sagde den høie Mand, som ogsaa blev kaldt „Mester“, og det ikke af saa ganske Faa:

„Som De seer, kommer jeg i rette Tid til det maanedlige Stævnemøde.“

„Det gjør jeg da ogsaa,“ bemærkede Marmouset.

„Og," vedblev Milon, „jeg er temmelig vis paa, at der ikke udebliver en Eneste."

„Undtagen Vanda, — det er muligt, at hun ikke kommer," sagde Marmouset.

„Og hvorfor skulde hun ikke komme?" spurgte Milon forbauset.

„Fordi jeg har sendt hende over til England," svarede Marmousei.

Og idet han derpaa lagde sin Arm i Kæmpens, tilføiede han:

„Maaskee lykkes det hende at finde ham."

Milon rystede paa Hovedet og sagde derpaa med skjælvende Stemme:

„Ak, jeg er meget bange for, at vor gode Mester er død!"

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Det Selvsamme sagde Du for fire Aar siden, da „Mesteren" foretog sig en Reise i fjerne Verdensdele," bemærkede han.

„Ja, det gjorde jeg rigtignok," indrømmede Kæmpen.

„Og „Mesteren" kom jo dog tilbage til os."

„Ja, det er meget sandt," svarede Milon, „men De kjender jo nok det gamle Ordsprog, der siger, at „Krukken gaaer saa længe tilvands"..."

Her afbrød Marmouset ham.

„„At den kommer hankeløs hjem";" — var det ikke det, Du vilde sige?" spurgte han.

„Jo, ganske vist" . . .

„Men," vedblev Marmouſet, „for det Første omtaler Du da ikke Meſteren med ſkyldig Ærbødighed, naar Du ſammenligner ham med en Krukke" . . .

Nu var det Kæmpen, der afbrød ham.

„Om Forladelſe," fremſtammede Milon ganſke forvirret, „men jeg er og bliver nu en Gang en Tølper, hvormegen Umage jeg end gjør mig for at blive til et civiliſeret Menneſke!"

„Og for det Andet glemmer Du nok reent, at det Pokkers Menneſke ſmilende leger med Døden?" vedblev Marmouſet.

„Men alligevel vide vi for Øieblikket ikke det Ringeſte om ham," bemærkede Kæmpen.

„Nei, desværre!"

„Og det er over et halvt Aar ſiden, vi hørte fra ham."

„Ogſaa det er ſandt," indrømmede Marmouſet.

„Og dog ligger Paris ikke ſaa overvættes langt borte fra London," vedblev Milon. „Naar Meſteren altſaa ikke giver noget Livstegn fra ſig" . . .

Her afbrød Marmouſet atter Kæmpen.

„Saa er det naturligviis, fordi han har ſine gode Grunde til ikke at gjøre det," ſagde den unge Mand. „Men talte Du ikke nylig om en Englænder?"

„Jo, — det er ſandt!" ſvarede Milon.

„Hvad er det for en Fyr?" ſpurgte Marmouſet.

„Det ſkal jeg ſtrax ſige Dem, Herre," ſvarede Milon.

De to Mænd vare nu komne hen til en indhegnet Plads, udenfor hvilken de bleve ſtaaende.

Milon stak Haanden ind imellem to Bjælker, og nu fremkom der en Aabning i Plankeværket, hvilken var stor nok til, at selv en korpulent Mand kunde krybe igjennem den.

„Vi ere dog ikke de Første," sagde Kæmpen.

Og nu krøb han igjennem Aabningen.

Marmouset fulgte hans Exempel og sagde derpaa:

„Lad mig nu faae noget Nærmere at vide om denne Englænder!"

Tiende Kapitel.

Kæmpen satte den Bjælke, som han havde rykket tilside, tilrette igjen, og medens han derpaa vandrede ved Siden af Marmouset, afgav han følgende Beretning:

„Allerede for otte Dage siden kom der en Englænder hjem til mig.

Det var hverken nogen fornem eller rig Mand; han var ikke engang ordentlig klædt.

Hans Støvler vare fulde af Huller, hans Hat luvslidt, og skjøndt han havde knappet sin Frakke lige op til

Halsen, kunde jeg dog godt see, at han ingen Skjorte havde paa.

Jeg troede, han kom for at tigge, og vilde give ham nogle Smaapenge.

Imidlertid rystede han paa Hovedet og sagde:

„Det er ikke derfor, jeg kommer til Dem."

Da det aabenbart kostede Manden megen Uleilighed at tale Fransk, spurgte jeg ham paa Engelsk, hvad han da vilde mig.

Nu fortalte han mig, at han umiddelbart efter sin Ankomst til Paris var bleven udplyndret, og ved denne Leilighed blandt Andet havde mistet et Brev, der var en Anbefalingskrivelse til en Hr. Milon i Paris. Denne Anbefalingsskrivelse paastod han, at han havde faaet af en Herre, der blev kaldt „den graa Mand".

— Maa jeg nu spørge Dem, Hr. Marmouset, om De kjender Noget til en Person, der kalder sig „den graa Mand"?"

„Nei, jeg gjør ikke," svarede Marmouset.

„Ja, jeg heller ikke; men" . . .

Her afbrød Milon sig selv.

„Men?" spurgte Marmouset.

„Men da den stakkels fattige Englænder var gaaet sin Vei, faldt det mig ind, at det maaskee var vor Mester, der nu kaldte sig „den graa Mand"," svarede Kæmpen.

„Men hvorledes kunde det dog falde Dig ind?" spurgte Marmouset.

„Jo, det skal jeg sige Dem," svarede Milon, „den lurvet klædte Englænder fortalte mig, at den graa Mand

var en Franskmand, der med megen Iver virkede for Irlands Frihed, og at denne Franskmand var en umaadelig flink og dygtig Mand, der ikke vidste, hvad det vilde sige, at nogen af hans Planer strandede, — skjøndt han dog indlod sig paa de meest halsbrækkende Foretagender. — Det Portrait ligner dog virkelig vor Mester en Heel Deel, — ikke sandt?"

„Fortæl blot videre!" sagde Marmouset, der syntes at være faldet i dybe Tanker.

Milon vedblev:

„Englænderen antog nok, at der havde staaet et andet Navn under Anbefalingsskrivelsen; men denne havde været forseglet, da den graa Mand gav ham den. For Resten var jeg ikke den Første, hvem han fortalte denne Historie; thi han havde kun kunnet huske det Navn, der stod skrevet udenpaa Brevet, men ikke Adressen. Som en Følge deraf havde han givet sig til at aflægge Besøg hos alle de Personer, der hed Milon, og da han var saa lurvet klædt, havde de fleste af disse kastet ham paa Døren.

Jeg maa nu ogsaa oprigtig tilstaae," vedblev Kæmpen, „at jeg selv ansaae ham for en Eventyrer, — eller rettere: for en af de engelske Plattenslagere, af hvilke der altid findes saamange i Omegnen af Champs-Elysées.

Det var Løverdag; jeg skulde udbetale Folkene deres Løn, og der stod en halv Snees Mennesker og ventede paa mig; som en Følge deraf lod jeg mig nøie med at give ham en halv Snees Franks, og derpaa sagde jeg til ham:

„Idag har jeg ikke Tid til at tale med Dem; — men kom igjen en anden Gang!““

„Naa, — og kom han saa igjen?“ spurgte Marmouset.

„Nei, desværre,“ svarede Milon, idet han udstødte et dybt Suk. „Jeg har ikke seet Noget til ham siden hiin Løverdag, og det uagtet jeg har sagt til Tjenestepigen, til min Mestersvend, ja, til alle Folkene, hvorledes de have at forholde sig, dersom den lurvet klædte Englænder kommer igjen.“

„Og hvorledes lyder den Ordre da, som Du har givet Folkene?“ spurgte Marmouset.

„Jeg har sagt til dem, at de skulle anmode Englænderen om at vente paa mig, og saa strax sige mig Besked, hvor jeg end er gaaet hen!“

„Selv naar Du befinder Dig paa det Sted, som vi nu ere paa Veien hen til?“ spurgte Marmouset.

„Ja,“ svarede Kæmpen.

„Og i den Henseende har Du baaret Dig meget fornuftig ad,“ sagde Marmouset. „Jeg har virkelig en Anelse om, at dette Menneske bringer os Efterretninger om Mesteren.“

Milon traf paa Skuldrene.

„Men hvis han nu ikke kommer igjen?“ spurgte han forknyt.

„Saa maae vi opsøge ham,“ svarede Marmouset.

„Hm!“ bemærkede Kæmpen. „Paris er en meget stor By, og det er just ikke nogen let Sag at finde en Naal i et Høslæs!“

„O, — der findes da ikke saa overvættes mange

Englændere, og da navnlig ikke lurvetklædte Englændere, her i Paris!" svarede Marmouset.

Den Plads, de vandrede over, var fuld af Ruiner af nedrerne Bygninger; men Milon vandrede fremad med en Sikkerhed, der vidnede om, at han var nøie bekjendt med Lokaliteterne.

Endnu for kort Tid siden havde der paa denne Plads staaet en meget stor Bygning; men denne var nu revet ned, forat der i dens Sted kunde reise sig et nyt Huus, der „svarede til Nutidens Fordringer", — det vil med andre Ord sige: som var saaledes indrettet, at Eieren kunde forlange sextusind Franks om Aaret i Leie af hver enkelt Leilighed.

Ja, — den gamle Bygning var unægtelig forsvunden; men den nye var endnu ikke kommen i dens Sted.

Hvor Pokker førte Milon da Marmouset hen?

Eller rettere: hvorhen gik de Begge? — Det lod nemlig til, at Marmouset ogsaa meget godt kjendte Veien.

Ved Udkanten af Pladsen laa der nogle store Stene, og bagved disse Stene saae man endeel Bjælker, der syntes at være lagte over en stor Grube.

Denne Grube var imidlertid Nedgangen til en Kjælder.

Huset var revet ned, men Kjælderne vare endnu ikke blevne ryddede afveien.

Bjælkerne laae ikke i den rette Orden, og endnu en Gang gjorde Milon følgende Bemærkning.

„Vi ere ikke de Første!"

„Ja, det gjør da ikke det Ringeste til Sagen!“ svarede Marmouset.

Nu tog Milon en Voxstabel op af Lommen og tændte den.

Derpaa satte han Foden paa det øverste Trin af en Trappe, der gik ned under Jorden.

Marmouset fulgte hans Exempel.

Da de vare komne ned ad tredive Trappetrin, befandt de sig i et Slags hvælvet Korridor.

Nu saae de et Lys tindre langt borte.

„Hvem i Alverden har dog kunnet komme tidligere, end vi?“ spurgte Marmouset.

„Det er maaskee Snedkeren, — „de Tappres Død“, som vi kalde ham.“

„Ah!“

„Ja, han boer her i Kvarteret. — Men for den Sags Skyld kan det da ogsaa gjerne være „Bøddel-Hans“!“

„Boer han da ogsaa her i Nærheden?“ spurgte Marmouset.

„Ja, han har jo nedsat sig i Passy og er igjen bleven Slagter; — har De glemt det?“

„Nei, nu husker jeg det,“ svarede Marmouset.

Milon slukkede nu sin Voxstabel, som han ikke havde den ringeste Brug for, da det Lys, der tindrede langt borte, var tilstrækkeligt til at vise dem Veien.

Det varede nu ikke ret længe, førend de stode ved en Dør, paa hvilken Kæmpen bankede tre Gange, men med passende Mellemrum.

Et Øieblik efter blev Døren aabnet, og de to nat-

lige Gjæster stode nu ligeoverfor en høi Mand, som imidlertid maatte være meget gammel; thi han havde hvidt Haar og Skjæg.

Ellevte Kapitel.

Den gamle Mand med det hvide Skjæg var den omtalte „Bøddel-Hans", en forhenværende Galeislave, som den graa Mand havde givet tilbage til Samfundet.

Han var den Første, der havde givet Møde i den dybe Kjælder, der hørte til et nedrevet Huus i et ubebygget Kvarteer.

Men hvorfor samledes disse Mænd paa dette Sted?

Dette Spørgsmaal skulle vi besvare med nogle faa Ord.

Da den graa Mand var kommen tilbage fra sin Reise i fjerne Egne, ventede der mange gamle Venner paa ham, — det vil sige: Mennesker, der skyldte ham Taknemmelighed og vare villige til at offre Livet for hans Skyld, og som med fuld Føie kaldte ham „Mester"; thi de lystrede ham blindt, hvad han end befalede dem.

Umiddelbart efter sin Tilbagekomst havde den graa Mand fundet sig foranlediget til at bringe sine Venner over til London, hvor han trængte til deres Bistand for

at komme i Besiddelse af en umaadelig stor Formue — men da han havde naaet sit Maal i saa Henseende, — paa hvilken Maade han erhvervede sig Formuen, hører ikke herhen, men vil muligviis senere blive omtalt, — og da hans Venner efter hans egen Opfordring vare gaaede ombord for at vende tilbage til Frankrig, gav han, Mesteren, selv ikke Møde, men lod sig nøie med at sende dem en Billet, i hvilken der kun stod følgende Ord:

„Jeg kan ikke reise med Eder; men I ville senere faae mig at see!"

Det var nu over et Aar siden, at dette var foregaaet, og siden den Tid havde Vennerne ikke seet Noget til deres Mester.

Vi have allerede talt om nogle af disse „Venner" og vide, at der ogsaa var „Veninder" iblandt dem; saaledes var Vanda, — den Kvinde, paa hvem den graa Mand havde henledet Miss Ellens Opmærksomhed, — et meget fremragende Medlem af denne Vennekreds.

Forøvrigt maa det bemærkes, at alle „Vennerne" nu stode sig særdeles godt, — nogle af dem, saaledes Kæmpen Milon, der var en overordentlig driftig Bygnings-Entreprenør, — vare Millionairer, — og dog havde de Allesammen været yderst fattige, førend de lærte den graa Mand at kjende.

Som en Følge deraf nærede de den inderligste Taknemmelighed imod deres „Mester", og det gjorde dem derfor ubeskrivelig vondt, at de ikke fik ham at see igjen, ja, ikke engang fik at vide hvorledes det gik ham.

Det er derfor ikke til at undres over, at alle disse Mennesker, som med Kjærlighed og Ærefrygt saae op til

den graa Mand og med Glæde vilde have offret Livet for ham, traf Aftale om at mødes een Gang om Maaneden for at tale om deres kjære Mester, og for at den, som maatte have faaet Noget at vide om ham, kunde meddele de andre Venner, hvad han vidste.

Det var nu ikke saa besynderligt, at de smigrede sig med det Haab, at de tilsidst maatte faae Noget at vide om deres dyrebare Mester; thi adskillige af Vennerne dreve Forretninger, som gjorde det nødvendigt, at de fra Tid til anden besøgte fremmede Lande, deriblandt ogsaa England, hvor den graa Mand var bleven tilbage, da de vendte tilbage til Frankrig. — (Naar vi her tale om „den graa Mand", maae vi dog bemærke, at „Vennerne" ikke kjendte ham under dette Navn, som han først havde antaget, efterat de vare vendte tilbage til Frankrig; — de kaldte ham kun „Mesteren".)

Forøvrigt havde disse hemmelighedsfulde Sammenkomster et ganske eiendommeligt Præg; thi samtlige Medlemmer af Vennekredsen kom lige fra deres daglige Dont, og som en Følge deraf saae man her Silke og Fløiel ved Siden af Hvergarn, og elegante Herredragter ved Siden af Vadmelskofter.

Denne besynderlige Blanding havde endog tildraget sig Politiets Opmærksomhed.

En Aften havde „Vennerne" holdt Møde i et Beværtnings-Lokale, der tilhørte et af de kvindelige Medlemmer af Vennekredsen.

En nysgjerrig Politibetjent havde holdt Øie med dette blandede Selskab og henledet Politiassistentens Opmærksomhed paa det.

Asſiſtenten, ſom kjendte Milon, havde nu udbedt ſig Oplysninger af denne om Sagens Sammenhæng.

Milon havde da ganſke ſimpelt afgivet den Erklæring, at Selſkabet beſtod af gamle Venner og Bekjendte, der vare blevne enige om at mødes een Gang om Maaneden.

Denne Forklaring havde vel fuldſtændig tilfredsſtillet Politiasſiſtenten; men Milon havde dog ſagt til Marmouſet:

„Jeg holder ikke af, at Politiet blander ſig i vore Anliggender. Næſte Gang ſkal jeg give Dem Anviisning paa et Sted, hvor vi neppe ville blive beſværede af nogen Betjent.“

Og ſaaledes var det gaaet til, at Kjælderen under det nedrevne Huus i Chaillot-Kvarteret næſte Gang var bleven udſeet til Skueplads for Sammenkomſten.

Kun havde Milon Natten i Forveien ladet to af ſine Arbeidere, paa hvem han kunde ſtole, bringe en Kurv Viin og et Anker Kognak derhen.

„Bøddel-Hans“ havde altſaa været den Førſte, der gav Møde.

Nogle faa Minuter efter kom Marmouſet og Milon. Senere indfandt endnu „De Tappres Død“ og en halv Snees andre Perſoner ſig i Kjælderen.

Alle diſſe Mennesker ſaae bedrøvede paa hverandre; — Ingen af dem havde faaet Noget at vide om „Meſteren“.

„Er Selſkabet fuldtalligt?“ ſpurgte Marmouſet.

„Vanda er den Eneſte, der mangler,“ ſvarede Milon.

„Jeg har jo allerede sagt Dig, at hun efter al Sandsynlighed ikke kommer herhen iaften," sagde Marmouset.

Neppe havde han imidlertid udtalt disse Ord, førend den lave Dør blev revet op, — og nu udstødte alle de Tilstedeværende et Glædesskrig.

Det var Vanda, der stod paa Dørtrinet.

Hun var indsvøbt i en vid Kaabe og i det Hele taget reiseklædt.

„Jeg kommer ovre fra London," sagde hun, „og jeg bringer Eder Efterretninger om Mesteren!"

Alle de Tilstedeværende jublede høit, og derpaa spurgte flere Stemmer, hvor Mesteren var henne?

„Hvor han er henne?" gjentog Vanda. „Ak, det veed jeg desværre ikke; men jeg kan dog i alt Fald indestaae Eder for, at han ikke er død!"

„Du har altsaa ikke seet ham?" udbrød Marmouset.

„Nei, men jeg har fulgt hans Spor med den største Opmærksomhed, — lige indtil for fjorten Dage siden!"

„Og for fjorten Dage siden?"

„Forsvandt han pludselig igjen!"

„Ak," sagde Milon, „saa er der bestemt dog tilstødt ham en Ulykke!"

„Nei," svarede Vanda med Bestemthed, „i selve det Øieblik, da jeg tabte Mesteren af syne, havde han faaet Bugt med alle sine Fjender."

„Hvilke Fjender havde han da ovre i London?" spurgte Milon. „Dog vel ikke de gamle?"

„Nei, splinternye," svarede Vanda. „Og Mesterens nye Fjender, eller rettere: de Mænd, hvem han har er-

klæret Krig paa Liv og Død, — ere de mægtige, men foragtelige Personer, der undertrykke Irland og den katholske Troesbekjendelse. Mesteren har stillet sig i Spidsen for de Feniere, der opholde sig i London, og disse kalde ham „den graa Mand"!"

„„Den graa Mand"?" udbrød Milon. „Kalde de ham „den graa Mand"?"

„Ja."

„Ak, saa var det jo dog mig, den stakkels fattige Englænder var henviist til, — og jeg var nærved at kaste ham paa Døren!" sagde Kæmpen bedrøvet.

Nu henvendte Marmouset sig til Vanda.

„Fortæl os nu, hvorfra De kommer, og hvad De har faaet at vide!" sagde han.

Tolvte Kapitel.

Vanda kom virkelig lige ovre fra London.

Hun havde ikke engang givet sig Tid til at kjøre hjem og klæde sig om; nei, umiddelbart efter sin Ankomst til Paris, havde hun taget en Droschke og var kjørt hen til Hjørnet af Rue de Morny.

Der var hun steget ud af Vognen; Resten af Veien havde hun tilbagelagt tilfods.

Der herskede den dybeste Stilhed nede i Kjælderen.

Med spændt Forventning imødesaae de Tilstedeværende de Oplysninger, som Vanda havde lovet at meddele dem.

Efter en kort Pause sagde hun:

„Da vi forlode London, var Mesteren bleven arresteren; men den næste Dag lod han sig sætte paa fri Fod imod Kaution.

Derpaa forsvandt han pludselig fra London, og det var umuligt for Politiet at opdage det ringeste Spor af ham."

„Men derimod har De fundet Sporet?" spurgle Milon.

„Ja," svarede Vanda.

„Men hvor da?"

„Ovre i London," sagde Vanda. „I Løbet af otte Dage var jeg flyttet fra det ene franske Hotel til det andet; Begyndelsen havde jeg gjort med de simple og var stadig gaaet opad.

„Nei," sagde jeg saa en skjøn Dag til mig selv, „der vil jeg ikke kunne finde Mesteren!"

Og nu gik jeg hen i Saint-George's-Street, der ligger i Nærheden af Floden.

Nu faldt det mig ikke længer ind at tage ind paa et Hotel; jeg leiede mig et privat Værelse paa Hjørnet af Old-Gravel-Lane.

Jeg taler det engelske Sprog som en Indfødt, og jeg forsynede mig med tarvelige Klæder.

Hele Dagen igjennem spadserede jeg omkring paa Gaden, og om Aftenen tog jeg ikke i Betænkning at gaae ind i Beværtnings-Lokalerne.

Selv boede jeg vaa anden Sal.

Ligeovenover mig boede der en lille Familie, som kun bestod af Fader og Datter.

Faderen var en mørk og ordknap Mand. Datteren var en smuk ung Pige, som nylig var kommen sig af en langvarig og i høieste Grad forurolígende Sygdom.

Paa Grund af Varmen lod jeg ofte min Dør staae aaben; som en Følge deraf saae jeg hende ikke sjeldent gaae forbi ude paa Gangen, og undertiden smilede jeg da til hende.

Paa denne Maade stiftede vi Bekjendtskab med hinanden.

„De har nok været meget syg?" sagde jeg en Dag til hende.

„Jeg har været Døden nær," svarede hun, „og det er et reent Mirakel, at jeg er kommen mig. Det vilde heller ikke være skeet, dersom Vorherre ikke havde sendt en af sine Engle ned til Jorden, forat han kunde redde mit Liv."

„Er det en Læge, De taler om?"

„Ja, en udmærket dygtig Læge."

„En Englænder?"

„Ja, det er der Ingen, der veed med Vished. Nogle paastaae, at han er en Englænder, — Andre, at han ikke er det. — Alt, hvad jeg veed om ham, er, at han bliver kaldt „den graa Mand"!"

Og nu fortalte hun mig, at den hemmelighedsfulde Læge havde ladet hende bringe ud til et Huus i Hampstead, hvor han havde gjort hende til Gjenstand for en Behandling, som hverken hun eller jeg nogensinde havde hørt Mage til.

Derpaa vedblev hun:

„Min Fader og jeg have for Resten hans Portrait."

„Hvor?"

„Oppe i vor Dagligstue."

„Vil De ikke nok have den Godhed at lade mig see det?"

„Jo, med største Fornøielse!"

Jeg gik med hende op paa tredie Sal, og i den lille, men nette og reenlige Dagligstue hang der et Billed paa Væggen.

Det var kun et Fotografi, og det var endda ikke synderlig godt; men ikke desto mindre udstødte jeg et Glædesskrig, da jeg fik Die paa det.

Det var Mesterens Portrait, jeg stod og stirrede paa.

Lige fra dette Øieblik fulgte jeg ham, saa at sige, Skridt for Skridt, — og i den Henseende vare de Oplysninger, som Faderen og Datteren meddeelte mig, naturligviis meget værdifulde for mig. Det lykkedes mig at lære de fleste af hans Tilhængere at kjende; — af dem har han en heel Armee ovre i London. Jeg fik at vide, hvad han virkede for, hvor haardt han havde maattet kæmpe, men hvilke glimrende Seire han ogsaa havde vundet.

For tre Uger siden sendte han en lille Dreng over til Frankrig, — en lille Dreng, der er bestemt til at spille en fremragende Rolle; i ham see Fenierne nemlig den Høvding, der en Gang skal føre dem til Seier. Til Ledsager havde Drengen en Mand ved Navn Shoking, der nu maa opholde sig her i Paris, og som ganske sikkert er indviet i alle den graa Mands Hemmeligheder."

„Det er maaskee min Englænder," sagde Milon.

Vanda vedblev:

„Efterat Drengen og denne Shoking vare reiste, blev den graa Mand ovre i London.

En Aften steg han ned i en Baad, der laa ved Westminster-Broen, og seilede ned ad Themsen.

Lige fra det Øieblik har intet Menneske seet det Ringeste til ham.

Men forøvrigt havde han talt om Muligheden af, at han ikke kom tilbage.

Senere have alle mine Bestræbelser for at opdage hans Spor været frugtesløse."

„Han er bestemt død!" sagde Milon.

Marmouset traf paa Skuldrene.

„Mesteren døer ikke saa let!" sagde han.

„Det er ogsaa min Mening," bemærkede Vanda. „Men hvor kan han være henne? — Det er det store Spørgsmaal!"

Et Par af de Tilstedeværende udtalte den Formodning, at Mesteren maaskee var kommen tilbage til Paris.

Marmouset rystede imidlertid paa Hovedet og sagde:

„Nei, nei, — dersom han befandt sig her i Paris, vilde vi allerede have seet ham."

I dette Øieblik blev den ellers saa ængstelige Kæmpe opfyldt af Haab.

„Mine Venner," sagde han, „jeg kan tydelig huske, at da vi for fire Aar siden hengave os til Fortvivlelse, fordi vi troede, at Mesteren var død, kom en Mand pludse-

lig hen til mig paa Gaden, slog mig bagfra paa Skulderen og sagde til mig:

„Tossehoved! Man dør først, naar man fuldstændig har skilt sig ved sit Hverv!“

Jeg vendte mig om. — Det var ham!“

„Naa ja,“ sagde Marmouset, „noget Lignende vil vistnok igjen hændes Dig en af de første Dage!“

„Det troer jeg ogsaa,“ udbrød Vanda.

„Og jeg — haaber det,“ sagde Milon halvhøit.

Marmouset vedblev:

„Det Hverv, som Mesteren senest har paataget sig, har han nemlig endnu ikke fuldstændig skilt sig ved.

Endnu bestandig vedbliver England at undertrykke Irland, at forfølge de katholske Præster og at nægte de stakkels Irlændere Kartofler og Brød!“

„Det er sandt!“ sagde Vanda.

„Som en Følge deraf kan Mesteren endnu ikke være død,“ vedblev Marmouset.

„Maaskee trænger han endog til vor Bistand!“ udbrød Milon. „O, gid jeg dog blot igjen kunde faae fat paa min Englænder!“

I dette Øieblik hørte man Støi i Nærheden.

Tunge Skridt nærmede sig det Lokale, i hvilket Mødet blev holdt.

„Vente vi Nogen?“ spurgte Marmouset forbauset.

„Nei,“ svarede flere Stemmer, „nu er vort Selskab fuldtalligt!“

„Min Gud,“ udbrød Vanda, „om det var ham,... om det var Mesteren!“

Og alle de Tilstedeværendes Hjerter bankede voldsomt, medens deres Øine fæstede sig paa Døren.

— — — — — — — — — — — —

Trettende Kapitel.

I et Par Minuter vare alle „Vennerne“ et Bytte for den ængsteligste og piinligste Spænding.

Pludselig blev Døren aabnet, og en Mand traadte ind i Værelset.

Denne Mand var imidlertid ikke „Mesteren“, og de Tilstedeværende modtoge ham med et eenstemmigt Udbrud af bitter Skuffelse.

Den Mand, som var traadt ind i det Værelse, i hvilket Vennekredsen var forsamlet, og som aabenbart ikke hørte til dennr Kreds, var Milons Mestersvend, — den samme Mand, der for en Timestid siden havde fulgt Kæmpen hen til Rue de Morny, og til hvem Principalen havde sagt:

„Du maa ikke under nogensomhelst Betingelse forstyrre mig iaften, — medmindre den lurvetklædte Englænder, som igaar Aftes vilde tale med mig, skulde komme igjen.“

I Henhold til denne Aftale udbrød Milon ogsaa strax:

„Den lurvetklædte Englænder er altsaa igjen kommen hjem til mig?"

„Nei, Mester, det er han ikke," svarede Mestersvenden, hvis Navn var Polydore.

„Hvad i Alverden vil Du da her?" udbrød Milon, som følte sig i høieste Grad skuffet.

„Jeg kommer for at underrrette Dem om, at der er indtruffet et Ulykkestilfælde, Mester," sagde Polydore.

„Et Ulykkestilfælde?" gjentog Kæmpen, der var en ganske overordentlig godmodig Mand.

„Ja, Mester, og det et meget sørgeligt Ulykkestilfælde," svarede Mestersvenden.

„For Pokker!" udbrød Milon. „Hvad er der da nu paafærde?"

„De veed vel nok, at en af vore Arbeidere fra Limoges tilbringer Natten henne paa Byggepladsen, Mester?" vedblev Polydore.

„Nei, det har jeg dog ikke vidst Noget af," svarede Milon. „Men gaa videre!"

Og idet Kæmpen derpaa henvendte sig til Marmouset, vedblev han:

„De maa endelig ikke tage mig det ilde op, at dette ubesindige Menneske er kommet herhen for at tale med mig om mine private Anliggender!"

Marmouset skyndte sig med at svare:

„Dersom der virkelig er indtruffet et Ulykkestilfælde, har Manden jo kun opfyldt sin Pligt. — Lad os derfor høre, hvad han har at fortælle!"

Nu vedblev Mestersvenden:

„Den omtalte unge Arbeider fra Limoges er styrtet

ned fra en Bjælke, som ragede ud fra den Bygning, der er under Opførelse. Om der her foreligger en Forbrydelse, eller slet og ret et Ulykkestilfælde, — det vil sige, om den virkelig flinke og ædruelige unge Arbeider er bleven kastet ned fra Bjælken, eller er bleven svimmel og som en Følge deraf er faldet ned, uden at nogen Anden har havt Skyld deri, — skal jeg ikke indlade mig paa at afgjøre; — Alt, hvad jeg veed om Sagen, er, at han er Døden nær, og at det kneb haardt at faae ham transporteret hen til det nærmeste Hospital."

Her gjorde Polydore en kort Pause. Derpaa vedblev han:

„Jeg saae naturligviis til ham, saasnart som det var mig muligt, og han sagde da til mig:

„Jeg maa endelig tale med vor Mester; men De maa skynde Dem med at anmode ham om at komme herhen, — ellers dør jeg; — jeg er nemlig aldeles vis paa, at jeg har faaet min Bekomst. — For Sikkerheds Skyld er det maaskee det Bedste, De siger til ham, at hvis han er den Milon, som kjender „den graa Mand", saa har jeg en Hemmelighed at betroe ham, inden jeg forlader denne Verden"!"

Da Milon hørte Mestersvenden udtale disse Ord, sprang han op og udbrød:

„Sagde han virkelig d e t?"

„Ja, Ord til andet, Mester," forsikkrede Polydore.

„Saa maa jeg afsted!" vedblev Kæmpen, idet han foer hen til Døren.

„Jeg har en Droschke holdende her udenfor, og jeg

kan indestaae for, at den Hest, der er spændt for den, løber godt," sagde Mestersvenden.

Milon vendte sig om og sagde til de øvrige Venner:

„Nu faae vi maaskee Noget at vide om Mesteren!"

Og derpaa vilde han forlade Værelsei.

Nu gik Marmouset imidlertid hen til ham og sagde:

„Jeg gaaer med Dem!"

Og idet den unge Mand derpaa henvendte sig til den graa Mands ivrige Venner, vedblev han:

„Om en Timestid vil enten Milon eller jeg atter være hos Eder; I gjøre derfor klogest i at vente paa os!"

Og derpaa forlode Marmouset og Milon Værelset, fulgte af Mestersvenden Polydore.

Efter et Kvarteerstid Forløb havde de tre Mænd allerede naaet deres Bestemmelsessted, det vil sige: Rue du Port-Mahon.

Det var ikke noget egentligt Hospital, den unge Arbeider var bleven bragt hen til; men da der boede endeel unge Læger der i Nærheden, var der blevet oprettet et Lazareth paa Politi-Stationen i den nævnte Gade, forat de Arbeidere, der maatte komme tilskade i dette Kvarteer, hvor der blev udført saamange Byggeforetagender, straxt kunde faae den Lægehjælp, paa hvilken deres Tilstand gjorde Krav, — og det var til dette Lazareth, at den stakkels Murer fra Limoges var bleven bragt hen.

Det kjønne og vakkre Menneske befandt sig i en sørgelig Tilstand.

Han havde forvredet den ene Skulder og brækket tre Ribbeen.

At han ikke strax havde slaaet sig ihjel, syntes ligefrem at være et Mirakel, som havde sin Grund i, at han var faldet ned paa en Dynge Sand.

Den Læge, der først undersøgte hans Tilstand, havde imidlertid afgivet den Erklæring, at han ikke kunde indestaae for hans Liv; — det var nemlig muligt, at han ogsaa havde faaet Læsioner, som ikke vare synlige, og at disse vilde gjøre hans Helbredelse til en fuldstændig Umulighed.

Selv sagde den unge Arbeider med beundringsværdig Resignation:

„Jeg veed meget godt, at jeg ikke kan komme mig; men til al Lykke har jeg to Brødre, som kunne sørge for vor gamle Moder ude paa Landet.

Alt, hvad jeg endnu ønsker, er, at jeg maa faae Lov til at tale med vor Mester; jeg er nemlig vis paa, at det er ham, Miss Ellen skal tale med, — og desuden har jeg jo lovet hende at spørge ham derom!“

Fra Tid til anden maatte den brave Invalid bortørre en Taare, der trillede ned ad hans solbrændte Kind, og hvert Øieblik fæstede han et spørgende Blik paa Lægen, som dog ikke vilde udtale sig med Bestemthed om Sagen, men lod sig nøie med at trække paa Skuldrene.

Endelig kom Milon og Marmouset hen til det midlertidige Lazareth.

Den unge Arbeiders Ansigt straalede af Glæde, da han fik Øie paa sin Mester, og han udbrød ivrig:

„Nu faae vi dog at see, om det ikke er Dem, hun skal og maa tale med!“

„Hun? . . . Hvem?“ spurgte Milon med skjælvende

Stemme; den unge Arbeiders sørgelige Tilstand gik nemlig den godmodige Kæmpe nær til Hjertet.

„Englænderinden!"

„Hvilken Englænderinde?"

„Den Englænderinde, der bliver holdt fangen ovre i et Huus i Rue Louis-le-Grand, og som jeg havde besluttet at sætte i Frihed!"

Og da den unge Arbeider nu saae, at Milon stirrede paa ham med den meest spændte Forventning, vedblev han:

„Jeg maa i en Fart fortælle Dem det Hele, Mester; thi det kan gjerne være, at jeg lige paa een Gang bliver revet bort!"

Nu skyndte Invaliden sig imidlertid med at tage Ordet.

„Jeg veed jo ligesaa god Besked om Sagen, som Du," sagde han. „Lad mig derfor kun fortælle Historien; — dersom jeg tager feil, kan Du jo rette paa mig! . . . Selv vilde Du derimod neppe kunne taale at tale saameget!"

Lægen gav Invaliden fuldstændig Ret, og derpaa havde han den gode Takt at gaae ind i det tilstødende Værelse.

Marmouset, Milon og Invaliden bleve saaledes ene tilbage ved den unge Arbeiders Leie.

Øieblikkelig tog den forhenværende Zouav Ordet.

Han havde været den forelskede Murers Fortrolige og taget Deel i dennes skjæbnesvangre Foretagende, og nu afgav han en fuldstændig klar og nøiagtig Beretning om Alt, hvad der var foresaldet.

Milon kunde ikke begribe, hvad denne unge og smukke Englænderinde vilde ham.

Marmouset havde imidlertid med den største Opmærksomhed lyttet til Invalidens Fortælling, og da denne var endt, og den unge Arbeider med svag Røst havde sagt: „Ja, saaledes forholder det sig," — gik den elegant klædte unge Mand ind til Lægen og sagde til ham:

„Troer De, at den stakkels unge Mand kan taale at blive flyttet bort herfra, Hr. Doktor?"

„Ikke idag, — men maaskee nok imorgen," svarede Lægen.

„Meget vel," sagde Marmouset.

Og efterat han derpaa havde anbefalet den unge Arbeider til Politiassistentens specielle Omsorg, sagde han til Invaliden:

„Kom De med os!"

„Hvor skulle vi nu gaae hen?" spurgte Milon.

„Hen til den Byggeplads, hvor dette Ulykkestilfælde er indtruffet. Jeg maa tage det omtalte Vindue nærmere i Diesyn."

Og nu gik de tre Mænd hen til Byggepladsen.

Fjortende Kapitel.

Milon havde ofte seet Marmouset behandle de vanskeligste og meest indviklede Sager med en beundringsværdig Dygtighed og Lethed, og den elegant klædte unge Mand var det Menneske, til hvem han nærede den største Tillid, — næstefter „Mesteren", naturligviis.

Han nærede derfor ikke den ringeste Tvivl om, at Marmouset vilde vide at træffe de hensigtsmæssigste Foranstaltninger, der overhoved kunde træffes.

Invaliden gik i Forveien og tog de Bjælker fra hverandre, der spærrede Adgangen til Byggepladsen for Uvedkommende.

„Lad mig nu først og fremmest faae Vinduet at see!" sagde Marmouset.

„Det er det der," svarede Invaliden, „og der ligger Bjælken, der gik istykker, da han faldt ned!"

Derpaa gik Marmouset op i det Huus, der var under Opførelse; med største Opmærksomhed undersøgte han Afstanden imellem de to Vinduer, og derpaa tog han sin Lommebog frem og skrev nogle Ord i den.

Derefter gik han hen til Milon og sagde til ham:

„Nu har jeg Noget at sige Dig, som Du nøie maa lægge Mærke til!"

„Jeg er luttre Øre!" svarede Milon.

„Du maa nu gaae Din Vei, og det snarest mulig!"

„Men hvorhen?"

„Du maa vende tilbage til Rue de Morny," svarede Marmouset.

„Til Rue de Morny?“ gjentog Milon, der syntes at føle sig noget skuffet.

„Ja, — jeg lovede jo vore Venner, at enten Du eller jeg skulde komme tilbage til dem, — og j e g kan ikke komme.“

„Men hvad skal jeg da sige til Vennerne, naar de forlange Forklaring af mig?“ spurgte Kæmpen, idet han krøbe sig bag Øret.

„Du skal sige til dem, at Du ikke for Øieblikket har Noget at meddele dem, men at vi maaskee meget snart faae Brug for dem“, svarede den elegant klædte unge Mand.

„Men — De da?“ spurgte Milon.

„Jeg bliver her!“

„Her paa Byggepladsen?“ udbrød Kæmpen ganske forbauset.

„Først maa jeg gaae mig en Tour her i Kvarteret, og saa vender jeg tilbage hertil“, svarede Marmouset. „Men hør en Gang, — her er Du jo Herre; — det er derfor det Bedste, Du siger til Invaliden, at han har at lystre mig blindt!

„Skal skee!“ svarede Milon.

Og idet Kæmpen derpaa henvendte sig til Invaliden, sagde han:

„Nu skal jeg sige Dem Noget, gamle Ven! Jeg er jo nok Bygnings-Entreprenøren her; — men den Herre d e r er Arkitekten! . . . . Forstaaer De saa, hvad jeg mener?“

„Ja vel!“ svarede den forhenværende Zouav. „Det vil naturligviis med andre Ord sige, at De er Oberst,

men Herren der General! Og De kan være vis paa, jeg forstaaer mig paa Subordination; — Herren der skal ikke faae Grund til at beklage sig over Ulydighed fra min Side!"

„Det er godt," sagde Marmouset. „Nu maa Du gjerne gaae Din Vei, Milon!"

Milon havde altid lystret „Mesteren" blindt, og da han — ikke uden Føie — betragtede Marmouset som „Mesterens" Repræsentant, adlød han nu ham. —

— Da Marmouset var bleven ene med Invaliden, slog han denne paa Skulderen og sagde til ham:

„Kom med mig!"

Uden at gjøre en eneste Indvending, adlød den forhenværende Zouav.

De to Mænd forlode Byggepladsen og gik ind i Rue Louis-le-Grand.

„Er De nu ganske vis paa, at det var i dette Huus, Englænderinden boede?" spurgte Marmouset.

„Ja, det er jeg ganske vis paa", svarede Invaliden.

Marmouset noterede Huusnummeret i sin Lommebog.

„Men, gode Herre", tillod Invaliden sig at bemærke, „det er da ikke sandsynligt, at hun er flyttet inat; — hun boer her vist endnu!"

„Det er netop det, De skal hjælpe mig med at faae at vide!"

„Vil Herren have, jeg skal ringe paa og spørge Portneren, om Miss Ellen er flyttet?" spurgte den forhenværende Zouav.

Marmouſet kunde ikke lade være med at ſmile, da han hørte Invalidens naive Forſlag.

„Nei, det vil jeg virkelig ikke, gamle Ven", ſvarede han. „Først og fremmeſt maa De gaae hjem med mig!"

„Hjem med Dem?"

„Ja, — jeg boer tæt herved, — lige paa Hjørnet af Rue-Auber."

Rue-Auber er en ny Gade, hvis moderne Pragt aldeles ſætter de gammeldags Herligheder i Chauſſée d'Antin i Skygge; — Chauſſée d'Antin er nu ikke længer Nummer Eet, men kun Nummer To.

Den forhenværende Zouav kunde naturligviis ikke begribe, hvad han ſkulde foretage ſig henne i Rue-Auber; men han havde lovet at adlyde, — og han adlød.

Da Kammertjeneren aabnede Døren for ſin Herre og ſaae, at denne midt om Natten kom hjem med en Mand med Træieen, ſaae han, — ſom rimeligt er, — noget forbauſet ud. Marmouſet fandt ſig imidlertid ikke foranlediget til at tilfredsſtille hans Nysgjerrighed, men ſagde blot til ham, at han gjerne maatte gaae tilro.

Da Invaliden traadte ind i den med Luxus og Smag udſtyrede Leilighed, var han maaſkee ikke mindre forbauſet, end Kammertjeneren, og uden al Tvivl ſpurgte han ſig ſelv, hvad i Alverden han ſkulde foretage ſig paa dette Sted.

En god Soldat forſtaaer imidlertid at tie; — han veed, at han ingen Ret har til at ſpørge om Noget, men kun er forpligtet til at adlyde.

Og Milon havde jo sagt til Invaliden, at denne skulde betragte Marmouset som sin Herre.

Dette var tilstrækkeligt for den forhenværende Zouav.

Marmouset førte Invaliden ind i sit Arbeidsværelse.

„Gamle Ven", sagde den unge Mand til sin Gjæst, „som De seer, staaer der paa Bordet en Bakke med tre Karafler."

„Ja, det seer jeg, Herre," svarede Soldaten.

„I disse Karafler er der Kirsebær-Brændeviin, Rom og Kognak. — Nu kan De selv vælge!"

„Ah!" sagde Invaliden, hvis Øine funklede af Glæde.

Marmouset vedblev:

„Og paa den Sofa der kan man meget godt tilbringe en Nat."

„Men, . . . Herre?" . . . udbrød den forhenværende Zouav, som naturligviis var i høieste Grad forbauset.

„Og saa skal De faae en Slaabrok, som De kan svøbe Dem heelt ind i", vedblev den elegantklædte unge Mand.

„O", sagde Invaliden, „jeg trænger virkelig ikke til nogen Slaabrok, Herre!"

„Jo, det gjør De dog vist; — ellers kunde De let komme til at fryse!" svarede Marmouset. „De maa absolut have Noget istedetfor Deres Uniform."

Det gav et Sæt i Soldaten.

„Istedetfor min Uniform?" gjentog han, idet han

gned Dinene; — han begyndte virkelig at troe, han drømte.

„Ja, — jeg har nemlig Brug for Deres Uniformsfrakke", vedblev den unge Mand.

„Men hvad i Alverden vil De med den, Herre?" spurgte Invaliden nu.

„Jeg vil inat holde Vagt henne paa Byggepladsen", svarede Marmouset ganske rolig.

Invaliden studsede.

Nu skjænkede den unge Mand en stor Snaps Rom til sin Gjæst og sagde:

„Læg nu Mærke til, hvad jeg siger!"

Den forhenværende Zouav, som allerede havde taget fat paa Glasset, satte det straxt igjen fra sig og saae paa den unge Mand.

„Nei, drik først, — og hør saa med Opmærksomhed paa, hvad jeg har at sige Dem, sagde Marmouset.

Og da Invaliden havde tømt Glasset, vedblev den unge Mand:

„De kan da nok begribe, at det ikke kan have været den unge Englænderinde, der løftede Bjælken iveiret og kastede Deres stakkels unge Ben ned paa Pladsen!"

„Ja, det er da klart nok!" svarede den forhenværende Zouav.

„Nei, det Stykke Arbeide maa den ene af de Mænd, der passede paa hende, have udført", vedblev Marmouset.

„Ja, det kan der da ikke være den allerringeste Tvivl om!“ sagde Invaliden.

„Da De nu ydede den unge Arbeider fra Limoges en Haandsrækning, maae vi vel gaae ud fra den Forudsætning, at de to Mænd have lagt Mærke til denne?“

„Ja, det er rimeligt nok“, indrømmede Soldaten.

„Og at de som en Følge deraf have et Horn i Siden paa Dem og vilde passe paa Dem?“

„Naa, ja!“

„Men“, vedblev Marmouset, „naar de nu imorgen see en anden Invalid nede paa Byggepladsen, maae de naturligviis troe, at De har faaet Deres Afsked, og saa ville de ikke ansee det for nødvendigt at passe paa. Deres Eftermand vil saaledes hverken blive fortrædiget eller iagttaget.“

„Min Eftermand?“ sagde Invaliden.

„Ja, — det er naturligvii4 mig selv, jeg taler om“, svarede Marmouset.

„Ja, alt det kan nu være meget godt“, sagde den forhenværende Zouav, idet han rystede paa Hovedet med en meget alvorlig Mine, „men De er endnu for ung, Herre!“

„Ja, hvad gjør det til Sagen?“ spurgte Marmouset smilende.

„Og De har jo ikke mistet et eneste af Deres Lemmer“, vedblev Invaliden.

„Nei, heldigviis“, svarede den unge Mand leende,

„men nu har jeg rigtignok ifinde at fkille mig af med en af mine Arme."

„Hvad behager?" udbrød Invaliden, der nu blev ganfke forfkræfket.

Marmoufet fagde imidlertid ganfke rolig:

„Hør en Gang, nu er det bedft, De klæder Dem af henne ved Kaminen; Deres Uniform tager jeg, fom fagt; men De fkal ftrax faae en Slaabrok og et Par af mine Beenklæder."

Den forhenværende Zouav forftod endnu ikke rigtig, hvad alt dette fkulde betyde; men han vidfte, at det var hans Pligt at adlyde, — og han adlød.

„Nu fkal De ftrax faae Noget at fee, fom vil overraffke Dem", fagde Marmoufet.

Og derpaa gik han ind i fit Toiletteværelfe.

Efter en halv Snees Minuters Forløb vendte han imidlertid tilbage, og nu blev Invaliden faa overraffket, at han foer et Par Skridt tilbage og udbrød:

„Det var da fom Pokker!"

Marmoufet havde nu faaet graat Overfkjæg og hvidt Haar, og oven i Kjøbet var han bleven eenarmet.

Førft da han talte til den forhenværende Zouav, kunde denne ikke længer nære nogen Tvivl om, hvem denne ftakkels gamle Invalid var.

„Hm!" fagde Soldaten. „Overfkjægget og Haaret kan jeg endda forftaae; . . . men Armen! . . ."

Her afbrød Marmoufet ham.

„Min egen Arm har jeg naturligviis omhyggelig

gjemt, og den Stump, som en Invalid jo maa bære tilskue, har jeg lavet mig af Klid", sagde han.

Og derpaa tilføiede han smilende:

„Jeg skal nemlig have den Ære at sige Dem, at jeg ernærede mig som Skuespiller, førend jeg blev Arkitekt."

Invaliden blev altsaa hos Marmouset og lod, som om han var hjemme der, og iført sin Gjæsts Uniform, vendte den unge Mand tilbage til Byggepladsen, idet han anstillede følgende Betragtning:

„Vi faae nu at see, om disse engelske Politimænd kunne tage Luven fra os, hvad Snildhed angaaer!"

Femtende Kapitel.

Forklædt som Invalid vendte Marmouset altsaa tilbage til Byggepladsen. Han saae nok, at Ilden var nærved at gaae ud, men gav sig ikke Tid til at kaste Brænde paa Baalet. For ham var det Hovedsagen, snarest muligt at komme op i det halvt færdige Huus, og da han befandt sig ligeoverfor Miss Ellens Vindue, lagde han sig ned og ventede taalmodig paa, hvad der vilde komme.

Marmouſet anſtillede nemlig følgende — meget rigtige — Beregning:

„Selv om de Mænd, — eller den Mand, — der kaſtede den unge Murer ned paa Pladſen, ſkulde have forladt Huſet, ville de dog maaſkee vende tilbage til det.“

Og den unge Mand havde nu nok Lyſt til at lære disſe Mennesker noget nærmere at kjende.

Natten var meget mørk; ſom en Følge deraf behøvede han ikke at nære den ringeſte Frygt for, at de to Mænd ſkulde lægge Mærke til ham, medens han derimod havde Udſigt til at faae dem at ſee, derſom de, — hvad der ikke var uſandſynligt, — kom ind i Værelſet med Lys.

Imidlertid kom Marmouſet til at vente temmelig længe.

Først henimod Klokken fire om Morgenen hørte han Støi ovre i Huſet ligeoverfor.

— Først blev Vinduet aabnet.

Derpaa bøiede en Mand ſig ud over Vindueskarmen, ſaae ſig om, lyttede opmærkſomt og vendte ſig derpaa om, aabenbart for at tale til en Anden, der ſtod bagved ham.

Skjøndt han talte temmelig ſagte, kunde Marmouſet, der havde ſkarpe Øren, dog tydelig høre ham ſige paa Engelſk:

„Der er Ingen! . . . Invaliden er gaaet ſin Vei.“

„Og Mureren?“ ſpurgte en anden Stemme.

„Han er naturligviis bleven bragt bort.“

„Troer De da ikke, han har afgivet en eller anden Forklaring om Sagen?“

„Nei, det har han ganske sikkert ikke, — og det af den gode Grund, at han vist enten har slaaet sig ihjel, efter dog i alt Fald maa være kommen meget slemt tilskade. — Man maa nødvendigviis anse det for en afgjort Sag, at det Uheld, der er tilstødt ham, ene og alene kan tilskrives en tilfældig Omstændighed.“

„Hm!“ sagde den anden Stemme. „I alt Fald gjøre vi da klogest i at forlade Huset.“

„Vi have ganske vist ikke Mere at bestille her, eftersom Fuglen jo allerede er bleven sat i Buur; men for Resten troer jeg ikke, der er nogen Fare paafærde. Og desuden vilde jeg ikke betænke mig et eneste Øieblik paa at gjøre Politi-Direktøren bekjendt med Sagens rette Sammenhæng; — han har jo givet mig uindskrænket Fuldmagt“.

„Godt“, tænkte Marmouset, for hvem ikke et eneste Ord af denne Samtale gik tabt, „det er dog ganske rart at kunne fremmede Sprog; — nu veed jeg da i alt Fald, hvem det er, jeg skal give mig i Kast med. Mine Modstandere høre aabenbart til Londons berømte Opdagelsespoliti, og de have faaet Ordre til at bringe den unge Dame tilbage til England. — Imidlertid kunde jeg nok have Lyst til at see de ærede Herrer noget nærmere efter i Sømmene; de vilde derfor gjøre mig en stor Tjeneste, hvis de vilde have den Godhed at tænde Lys.“

Denne Tjeneste gjorde Sir James Wood og hans Kollega, — thi dem var det naturligviis, — imidlertid

ikke Hr. Marmouſet; et Øieblik efter lukkede de endog Vinduet og trak ſig tilbage.

Nu herſkede der den dybeſte Stilhed i Huſet lige-overfor.

Marmouſet blev liggende, hvor han laa.

Da den unge Morgens første Strimer begyndte at trænge igjennem den guulagtige Taage, der hvilede over Paris, forlod den unge Mand imidlertid den halvfærdige Bygning, gik ned paa Pladſen og tændte Ild i nogle af de Brændeſtumper, der vare blevne tilbage af Baalet.

Ved at ſtikke Haanden i Lommen paa Uniformsfrakken fandt han derpaa Invalidens Pibe og Tobak, og nu gav han ſig til at ryge.

Arbeiderne kunde han først vente Kloſken ſex.

Fra Tid til anden ſaae Marmouſet op til det hemmelighedsfulde Huus; men det Vindue, der var Gjenſtand for hans Opmærkſomhed, var og blev lukket.

Fra det Sted, hvor han ſad, havde han Udſigt til Rue Louis-le-Grand og kunde holde Øie med Porten.

Der gik Ingen ud af Huſet.

Først efter længere Tids Forløb blev Porten aabnet, og nu ſik Marmouſet Øie paa Portneren, der havde en Koſt i Haanden.

Portneren begyndte nu at feie Fortoget; men allerede efter et Par Minuters Forløb bleo han ked deraf, gik over Gaden og aflagde ſit Morgenbeſøg i det Beværtnings-Lokale, ſom den unge Arbeider fra Limoges havde omtalt for Invaliden.

Nu reiste Marmouſet ſig langſomt, forlod Byggepladſen og gik ligeledes over Gaden og ind i Beværtnings-Lokalet.

„For Pokker!“ ſagde han. „Det er juſt ikke noget varmt Stykke Arbeide at holde Vagt om Natten paa en ſtor Plads! . . . . Lad mig faae en Snaps, Vært!“

Portneren, ſom allerede havde taget Plads ved et Bord, ſaae op og ſtirrede forbauſet paa den foregivne Invalid.

„Hvad er det?“ udbrød han. „Det er jo ikke længer den Samme, ſom før!“

„Hvad er til Tjeneſte, Høiſtærede?“ ſpurgte Marmouſet.

„Er det Dem, der holder Vagt ovre paa Hr. Milons Byggeplads?“ ſpurgte Portneren.

„Ja, det er mig!“

„Men iforgaars var der jo en Anden derovre!“

„Ja, ganſke rigtigt! . . . Igaar Aftes maatte jeg afløſe min Kammerat.“

„Hvorfor det?“ ſpurgte Portneren.

„Fordi han er bleven ſyg.“

„Saa er det altſaa Dem, der har været derovre inat?“

„Ja, det er det.“

„Det var dog et forfærdeligt Spektakel, der var ovre paa Pladſen inat!“ vedblev Portneren. „Det har jeg aldrig før hørt Mage til!“

„Ja, ganſke rolig havde vi det rigtignok ikke“,

svarede Marmouset i den ligegyldigste Tone af Verden.

„Men hvad var der da paafærde? spurgte den i høieste Grad snaksomme Portner.

„Det var en ung Murer, der var faldet isøvn oppe paa den Bygning, der er under Opførelse, og som var saa uheldig at falde ned fra tredie Sal."

„Jh, Du forbarmende Gud! . . . Det var altsaa ham, jeg hørte skrige?"

„Ja, rimeligviis."

„Men slog han sig da ikke ihjel?"

„Saa omtrent idetmindste; — endnu er han rigtignok ikke død; men han gjør det vist ikke meget længe!"

„Da jeg hørte dette gyselige Spektakel, vilde jeg staae op", vedblev Portneren, „men min Kone vilde ikke have det."

„Blev De da vækket ved Støien?" spurgte Marmouset.

„Nei, det kan jeg dog just ikke sige", svarede Portneren. „Hverken min Kone eller jeg var faldet isøvn; — i det Hele taget have vi sjeldent en rolig Nat; de Folk, der beboe de møblerede Leiligheder i Huset, forstyrre i Almindelighed vor Nattero. Og for Øieblikket have vi da nogle høist ubehagelige Leiere!"

„Saa?" sagde Marmouset.

„Ja, — to Englændere og en ung Pige."

„Er den unge Pige ogsaa engelsk af Fødsel?" spurgte Marmouset.

„Ja vel."

„Og disse Englændere komme saa seent hjem?“ vedblev den foregivne Invalid.

„Om de gjøre? . . . . Undertiden maa jeg lukke dem ind, naar det begynder at grye ad Dag! . . . Ja, tænk blot, — inat er den unge Pige slet ikke kommen hjem?“

„Ikke det?“

„Nei! — Omtrent Klokken tre igaar Eftermiddags kjørte hun ud sammen med de to Englændere; — hun pleier hver Dag at kjøre en Tour.“

„Men denne Gang er hun ikke kommen hjem igjen?“

„Nei.“

„Og de to Englændere heller ikke?“ spurgte Marmouset.

„Jo, de kom begge To hjem iaftes.“

„Naa!“

„Men jeg troer nu rigtignok, at de have tilbragt Natten med at pakke deres Sager sammen; imorges maatte jeg nemlig meget tidlig lukke dem ud, og Hver især havde da en lille Bylt under Armen.“

„De troer altsaa, at Englænderne have forladt Paris, eller dog idetmindste det Huus, i hvilket de hidtil have boet?“

„Ja, det er rigtignok min private Mening om Sagen“, svarede Portneren.

Nu vidste Marmouset omtrent, hvad han havde at rette sig efter.

Portneren havde vistnok Ret; — Miss Ellen var aabenbart forsvunden, og det Samme var uden al Tvivl Tilfældet med de to Englændere.

Hvorledes skulde den unge Mand bære sig ad for at finde disse Mennesker?

Sextende Kapitel.

Hvad var der blevet af Miss Ellen, og hvorledes var det gaaet til, at hendes saa omhyggelig udtænkte Plan var strandet?

For at faae disse Spørgsmaal besvarede maae vi vende tilbage til den foregaaende Nat, — til den Nat, da den unge Arbeider fra Limoges paa den smalle Bjælke gik over til den smukke unge Englænderinde, der blev holdt fangen af to af sine Landsmænd.

Sir James Wood var virkelig et meget fremragende Medlem af Opdagelsespolitiet.

Han forstod endog den Kunst at læse i sine Medmenneskers Hjerter, og hvormegen Umage Miss Ellen end havde gjort sig for at lægge Skjul paa de Forhaabninger, til hvilke hun i sit stille Sind hengav sig, havde han dog gjættet sig til dem.

Ved at spørge Sir James Wood, naar han meente, hendes Fader vilde komme over til Frankrig, havde Miss Ellen begaaet den første Feil.

Dernæst havde den Roligheb, som hun i de sidste to Døgn havde lagt for Dagen, været altfor overraskende,

til at den ikke skulde have vækket Mistanke hos hendes Fangevogter.

Sir James Wood havde, som vi vide, boret et lille Hul i Døren til Miss Ellens Sovekammer.

Ved Hjælp af dette Hul kunde han holde Øie med Alt, hvad der foregik inde i den unge Piges Værelse.

Miss Ellen havde ganske vist lagt Mærke til, at hendes Fangevogter havde truffet den omtalte Foranstaltning; men deels havde Sir James Woods lydelige Snorken jo maattet berolige hende, deels havde hun, som vore Læsere behageligst ville erindre, været saa forsigtig at føre den unge Murer hen i en Krog af Værelset, som hendes Fangevogter ikke kunde see igjennem sit Kighul.

Kun havde Miss Ellen ikke tænkt paa, at der i hendes Sovekammer fandtes et Skab, i hvilket der var anbragt et Speil, — at Maanens Straaler satte dette Speil istand til at gjengive hendes eget og den unge Arbeiders Billeder, og at Skabet med Speilet stod ligeoverfor Døren.

Sir James Wood havde ganske vist snorket, men ikke sovet; han havde tværtimod havt Øine og Øren med sig, og som en Følge deraf havde han ikke blot seet enhver Bevægelse, som hans Fange og den unge Mand, der vilde anstille et Forsøg paa at befrie hende, havde foretaget sig, men endog, skjøndt de talte saa sagte sammen, hørt hvert eneste Ord, som de havde vexlet med hinanden.

Vi maae endog ansee det for meget sandsynligt, at Sir James Wood, dersom den unge Arbeider havde efterkommet Miss Ellens Opfordring til at bortføre hende

den Nat, vilde have sprængt Døren og givet sig til at forfølge Flygtningene. — Som vi vide, havde Mureren imidlertid ikke meent at burde rette sig efter den smukke Piges Ønske i saa Henseende.

Saaledes havde Sir James Wood altsaa faaet Tid til at tænke nærmere over Sagen og til at træffe sine forebyggende Foranstaltninger.

Den næste Dag spurgte Sir James, som sædvanlig, Miss Ellen, om hun ikke havde Lyst til at kjøre en Tour.

Uden at have den fjerneste Anelse om, at hendes Fangevogter kjendte hendes hemmelige Planer, steg Miss Ellen ind i Vognen, som strax satte sig i Bevægelse.

Sir James Wood var forøvrigt en fuldendt Gentleman, og de Mange, der med Beundring saae paa den smukke unge Pige, antoge formodentlig, at det var hendes Fader eller Onkel, der sad ved Siden af hende.

I Begyndelsen rullede Vognen samme Vei, som de foregaaende Dage; men pludselig befalede Sir James Kudsken at kjøre en anden Vei.

„Hvor kjøre vi nu hen?“ spurgte Miss Ellen, der naturligviis blev noget forundret over denne Afvigelse fra det sædvanlige Program.

„Miss Ellen,“ svarede Sir James med det Flegma, der i saa høi Grad var eiendommeligt for ham, „jeg har adskillige Ærinder at besørge her i Paris, og jeg haaber ikke, De har Noget imod, at jeg besørger dem underveis?“

„Men vi kjøre dog vel ud til Boulogne-Skoven?“

„Ja, ganske vist!“

Miss Ellen saae paa ham.

Englænderen var aldeles rolig; hans blaae Øine rø-bede ikke den ringeste Ophidselse, og hans Ansigt var li-gesaa koldt og ubevægeligt som en Marmorstøttes.

„Naa, lad saa være!“ tænkte den unge Pige, der ikke ansaae det for rigtigt at sige sin Fangevogter imod, da hun jo derved let vilde kunne vække Mistanke hos ham.

For sin Udflugt til Boulogne-Skoven blev Miss Ellen nu heller ikke narret; men da Vognen atter kjørte ud af Skoven, fik hun Øie paa sin anden Fangevogter, der spad-serede frem og tilbage ved Siden af et Kjøretøi, som syn-tes kun at have holdt der i nogle Minuter; thi Hestene dampede endnu af Varme.

Nu sagde Sir James til Kudsken, at han skulde gjøre Holdt.

I dette Øieblik blev Miss Ellen greben af en ube-stemt Uro, og hun saae Sir James stift i Øinene.

Der spillede et Smiil paa den engelske Politimands Læber.

„Det er koldt, og desuden seer det ud til, at det vil blive Regnveir,“ sagde han, „det er derfor det Bedste, at vi sætte os ind i den lukkede Vogn der!“

„Men . . .“

„Maa jeg byde Dem Haanden, Miss Ellen?“ ved-blev Sir James Wood.

Og derpaa sagde han i en ganske anden Tone:

„Jeg maa paa det Indstændigste raade Dem til ikke at gjøre Modstand!“

Disse sidste Ord udtalte han med en bydende Myn-

dighed, som i høieste Grad mishagede den stolte Patricierinde.

„Ah!“ udbrød hun. „De har altsaa lagt en Snare for mig?“

Paa ingen Maade, Miss Ellen,“ lød Politimandens Svar. „Naar vi ere komne ind i den anden Vogn, kunne vi nærmere drøfte Sagen.“

Gaden var øde og tom; Miss Ellen stod ganske alene ligeoverfor sine to Fangevogtere.

Hun indsaae, at hun maatte adlyde; — altsaa steg hun ind i den lukkede Vogn.

Øieblikkelig tog Sir James Wood Plads ved Siden af hende og skyndte sig med at lukke Vinduet.

Den anden Politiembedsmand gav Kudsken et Vink, og den lukkede Vogn foer afsted som en Piil.

Nu sagde Sir James til Miss Ellen:

„De har ligefrem tvunget mig til at træffe Foranstaltninger, som jeg helst vilde have undgaaet. Dersom De havde forholdt Dem aldeles rolig, kunde Alt endnu være blevet godt; vi vilde da have tilbragt Tiden paa bedste Maade, indtil Deres Fader ankom hertil, og sammen med ham vilde De saa have foretaget Dem en behagelig Reise. — De har imidlertid anstillet et Forsøg paa at tage Flugten, Miss Ellen, og som en Følge deraf maa jeg nu tage min Tilflugt til alvorlige Tvangsmidler.“

Miss Ellen blev ligbleg.

Efter en kort Pause tog Sir James atter Ordet.

„Inat vil den unge Arbeider komme til at vente forgjæves paa Dem, Miss Ellen,“ sagde han.

Den unge Pige udstødte et Skrig.

„Usling!“ udbrød hun.

Ganske rolig svarede hendes Ledsager:

„Det var et meget stygt Ord, De der benyttede Dem af, Miss Ellen! — Jeg er ikke nogen Usling, men en ivrig og — det tør jeg nok sige — ret dygtig Politimand. Min Pligt opfylder jeg samvittighedsfuldt, og jeg gjør mig al mulig Umage for at skille mig paa en tilfredsstillende Maade ved ethvert Hverv, der bliver mig overdraget.“

„Og hvor fører De mig nu hen?“ spurgte den unge Pige.

„Kan De ikke gjætte det?“ sagde Politimanden. „Det er naturligviis et Hospital for Sindssvage, der er Maalet for vor Kjøretour.“

Atter udstødte Miss Ellen et Skrig, og med det Samme anstillede hun et Forsøg paa at rive Vogndøren op.

Smilende sagde Sir James:

„Dørene ere lukkede ilaas!“

Nu vilde hun aabne Vinduet, men en usynlig Fjeder holdt det lukket.

I sin Fortvivlelse vilde hun see ud af Vinduet; det kunde jo dog være, at hun kunde faae Die paa En eller Anden, der saae ud, som om han kunde lade sig henrive til at tage Notice af en ung Piges Raab om Hjælp; — men Ruden var af mat Glas.

Nu blev hun aldeles rasende, — saa rasende som en Løvinde, der er bleven fanget i en Snare. Dersom hun

havde havt en Dolk skjult hos sig, vilde hun have myrdet Sir James Wood.

„De gjør Dem endnu bestandig Umage for at finde Folk, som vilde være tilbøielige til at staae Dem bi, Miss Ellen?“ sagde den engelske Politimand med sit rolige Smiil. „Det vil dog vist vare temmelig længe, inden De træffer paa saadanne Folk!“

„De er en Usling!“ gjentog Miss Ellen.

Sir James Wood svarede ikke et eneste Ord.

Den lukkede Vogn rullede hurtig afsted, og Miss Ellen kunde mærke, at hun nu maatte være midt inde i den franske Hovedstads Gader; thi nu var det ikke længer en macadamiseret Vei, men en meget ujevn Steenbro, Kjøretøiet rullede henad.

Forøvrigt vare alle de Forsøg, som den unge Pige anstillede paa at faae at vide, i hvilken Deel af Byen hun befandt sig, aldeles frugtesløse. De matte Ruder gjorde det umuligt for hende at see ud paa Gaden.

Da hun vedblev at behandle Sir James med den dybeste Foragt og at give ham de meest krænkende Tilnavne, tog han tilsidst et Nummer af „Times“ op af Lommen og satte sig ganske rolig til at læse i det.

Langt om længe gjorde Vognen et Øieblik Holdt, og derpaa rullede den ind af en Port.

„Nu have vi naaet vort Maal,“ sagde Sir James Wood.

Og med det for ham eiendommelige Flegma, der kun tjente til at gjøre Miss Ellen endnu mere ophidset, stak han igjen sin Avis i Lommen.

Syttende Kapitel.

Den anden engelske Politimand havde uden al Tvivl sat sig op paa Bukken, ved Siden af Kudsken; thi det var ham, der nu aabnede Vogndøren.

„Jeg maa atter byde Dem Haanden, Miss Ellen," sagde Sir James med udsøgt Høflighed.

Uden at modtage nogen Bistand af ham, sprang den unge Pige imidlertid ud af Vognen.

Det er en Selvfølge, at hun strax saae sig om.

Porten var allerede bleven lukket; ud paa Gaden kunde Miss Ellen saaledes ikke see; men derimod gjorde hun den Opdagelse, at Vognen holdt inde i en stor Gaard, der paa de tre Sider var omgivet af høie Mure, medens der paa den fjerde laa en stor, firkantet Bygning, der havde Meget tilfælles med et Fængsel, i Særdeleshed da alle Vinduerne vare forsynede med Jernstænger.

En Mand, der var iført en blaa-graa Uniform og havde en Vordugskasket paa Hovedet, gik hen til Sir James og hilste med den dybeste Ærbødighed paa ham.

„Kan jeg faae Direktøren i Tale?" spurgte den engelske Politimand.

„Ja, naar Herren vil," svarede den ærbødige Mand, der havde et Nøgleknippe i Haanden.

Og derpaa tilføiede han:

„Mylord er formodentlig den Mand, som Hr. Direktøren venter?"

Sir James bukkede, og Manden med Nøgleknippet

gik nu ind i Huset og lod de Fremmede blive staaende ude i Gaarden

Miss Ellens Øine funklede af Harme, idet hun saae sig om.

Efter en kort Pause sagde Sir James Wood til hende:

Kan De gjætte, hvor jeg har bragt Dem hen, Miss Ellen?"

„Til et Fængsel, vel sagtens?" svarede hun.

„Nei, — til et Hospital for Sindssvage!"

Den unge Pige foer sammen.

„Imidlertid vil De kun komme til at tilbringe tolv Dage her," vedblev den engelske Politimand. „Saasnart som Lord Palmure ankommer til Paris, vil han nemlig hente Dem her."

„Men jeg er jo ikke gaaet fra Forstanden!" udbrød hun.

„Nei," svarede Sir James Wood, „men for Øieblikket befinde vi os ikke i England, hvor der findes saamange Fængsler af forskjellig Beskaffenhed. Naar vi Fremmede anmode det franske Politi om at tage sig af et Menneske, som vi foreløbig ønske at fjerne fra Verdens Fristelser, saa bliver den Paagjældende kastet i det første det bedste Fængsel. — Og maa jeg nu spørge Dem, om De f. Ex. vilde have foretrukket Saint-Lazare for dette Huus, Miss Ellen?"

Da den unge Pige hørte det forfærdelige Navn „Saint-Lazare", kom hun til at skjælve over hele Legemet.

Sir James vedblev ganske rolig:

„I Begyndelsen havde jeg ifinde at tage min Tilflugt til et af de almindelige Hospitaler; men en saa opfindsom og energisk Kvinde, som De, vilde have fundet det altfor let at slippe bort fra et saadant Sted. — Og desuden vilde en almindelig Hospitalslæge ikke have vovet at paadrage sig et saadant Anfvar!"

Med ubeskrivelig Haan sagde Miss Ellen nu:

„Det vil med andre Ord sige, at Lægerne i Almindelighed ere altfor retskafne Mænd, til at de skulde være tilbøielige til at tage Deel i Deres nedrige Skurkestreger!"

Sir James Wood trak paa Skuldrene.

„De skulde virkelig ikke vænne Dem til at bruge saadanne stygge Ord, Miss Ellen," sagde han i en næsten faderlig formanende Tone. „Og desuden bliver De jo nu befriet for mit Selskab!"

I dette Øieblik vendte Manden med Nøgleknippet tilbage.

„Hr. Direktøren venter paa Dem, Mylord," sagde han ærbødig.

Nu bøiede Sir James Wood sig ned til Miss Ellen og hviskede til hende:

„Jeg sværger Dem til, at De vil blive behandlet paa en ganske overordentlig hensynsfuld Maade her, naar De blot ikke gjør altfor megen Modstand."

„Men hvis jeg nu gjør Modstand?" spurgte hun.

Og idet den stolte unge Pige udtalte disse Ord, syntes hun at ville knuse Politimanden med sit Blik.

Med uforstyrrelig Koldblodighed svarede Sir James imidlertid:

„Jsaafald giver man Dem blot et iiskoldt Styrtebad!“

Atter foer Miss Ellen sammen.

Hun kom plubselig til at huske paa et Syn, — et forfærdeligt, et rædselsfuldt Syn, — som hun en Gang havde seet.

Hun kom til at tænke paa, at hun en Gang havde aflagt et Besøg i Bedlam, hendes egen Fødebyes berømte Anstalt for Sindssvage, — og at hun der havde seet flere ulykkelige Skabninger kaste sig paa Knæ og vride Hænderne, idet de bønfaldt om at blive forskaanede for den rædselsfulde Kuur — eller rettere: Straf, som Politimanden nylig havde omtalt.

Sir James Wood saae, at hun var bleven forskrækket, og skyndte sig med at drage Fordeel af hendes Sindsbevægelse.

„Miss Ellen,“ sagde han, „den Arrest-Ordre, med hvilken jeg er bleven udrustet, er fuldstændig i sin Orden og har ikke overseet en eneste Eventualitet, der kan indtræffe. — Jeg vil derfor endnu kun underrette Dem om, at alle Deres Bestræbelser for at overbevise Direktøren om, at De ikke er gaaet fra Forstanden, ikke vilde være til nogen Verdens Nytte. — Direktøren er ikke Læge, men kun Fangevogter; han har kun een Pligt, og det er, nøie at efterleve de Ordrer, han faaer; — men denne Pligt opfylder han ogsaa med den største Samvittighedsfuldhed.“

Og da Politimanden havde sagt dette, nødte han Miss Ellen til at lægge sin Arm i hans.

Arm i Arm gik de saaledes bagefter Manden med Nøgleknippet. — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Direktørens Værelse laa i Stueetagen i den forreste Bygning; Anstalten bestod nemlig af flere Bygninger, der vare forbundne med hinanden ved Gaarde.

Det var et stort og koldt Værelse med mørkt Betræk.

Ved et Skrivebord sad en Mand paa omtrent halvtredsindstyve Aar. Denne Mand, der var høi, mager og havde et ubehagelig gustent Ansigt, reiste sig strax, da de to Fremmede traadte ind i Værelset, og hilste ærbødig paa dem.

„Hr. Direktør," sagde Sir James Wood, „jeg har herved den Ære at forestille Dem den unge Dame, med Hensyn til hvem der har fundet en længere Korrespondance Sted imellem Dem og mig, Det er naturligviis ogsaa denne Dame, hvem den af Politi-Direktøren udstedte og af den engelske Gesandt billigede Ordre gjælder, som jeg har taget mig den Frihed at tilstille Dem."

„Der er allerede blevet gjort et Værelse istand til den unge Dame," svarede Direktøren.

Og idet han udtalte disse Ord, maalte han sin nye „Patient" med et Blik, der syntes at antyde, at han fandt, hun vilde være en eet værdifuld „Akkvisition" for hans „Samling."

Miss Ellen indsaae strax, at Sir James Wood havde havt fuldstændig Ret, da han sagde om denne Direktør at Manden var Fangevogter — og slet ikke Andet.

Medens den unge Patricierinde anstillede denne Betragtning, trak Direktøren i Klokkestrengen.

Efter et Par Minuters Forløb traadte der to Tjenere, — eller rettere: to Sygevogtere, — ind i Værelset.

Nu hørte Direktøren op med at stirre paa Miss Ellen.

Idet han henvendte sig til Tjenerne, sagde han i en barsk Tone:

„Denne Dame skal bringes op paa Nummer tretten!"

I dette Øieblik var Miss Ellens Harme saa stor, at hun ikke kunde lade være med at udbryde:

„Hr. Direktør, maa jeg spørge Dem, om jeg bliver indespærret her, fordi jeg er gaaet fra Forstanden?"

Uden at see paa hende, svarede Direktøren i den ligegyldigste Tone af Verden:

„Ja, naturligviis. — eftersom dette Huus jo er en Anstalt for Sindssvage."

Denne Mand var aabenbart endnu mere flegmatisk, end Sir James Wood.

Miss Ellen indsaae, at hun ikke kunde gjøre nogen Regning paa Deeltagelse fra den Kant; — hun fandt sig derfor rolig i, at de to Tjenere førte hende ud af Værelset; — men førend hun gik, tilkastede hun dog Politimanden et Blik, i hvilket der laa en ubeskrivelig Foragt. — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

En halv Snees Minuter efterat dette var foregaaet,

ſtege Sir James Wood og hans Kollega ind i den lukkede Vogn, der havde holdt og ventet paa dem.

„Hvor ſkulle vi nu kjøre hen?“ ſpurgte den Sidſtnævnte.

„Vi maae vende tilbage til Rue Louis-le-Grand,“ ſvarede Sir James.

„Ah! . . . For at hente Miſs Ellens Pakkenelliker?“ udbrød den Anden leende.

„Deels ganſke viſt derfor, — hun maa naturligviis have ſit Tøi inden Aften,“ ſvarede Sir James Wood med Alvor. „Men desuden have vi jo endnu en anden Forretning at udføre henne i Rue Louis-le-Grand?“

„Og det er?“

„Vi maae jo modtage den unge Arbeider, naar han kommer!“ ſvarede Sir James.

„Da antager jeg dog, at Vinduet ikke vil blive aabnet for ham,“ ſagde hans Kollega, der vedblev at lee.

„Men deri tager De feil,“ ſvarede Sir James Wood tørt. „Vinduet vil netop blive aabnet for ham!“

„Hvad behager?“ udbrød den Anden ganſke forbauſet.

Rolig og koldt ſagde Sir James nu:

„Denne unge Mand har blandet ſig i Ting, med hvilke han ikke havde det Ringeſte at beſtille; det er derfor ikke mere end billigt, at han bliver ſtraffet for ſin Næsvished og ubetimelige Tjenſtagtighed!“ — —

Saaledes blev den ſtakkels forelſkede unge Murers Skjæbne afgjort med et Par Ord.

— — — — — — — — — — — —

I hvilket Hospital, — i hvilket Kvarteer af Frankrigs Hovedstad befandt Miss Ellen sig nu? —

— Ja, det var netop det, Marmouset ikke vidste, men som han vilde have at vide, hvad det end skulde koste ham.

Attende Kapitel.

Efterat Marmouset havde faaet at vide, at Miss Ellen ikke var kommen hjem den foregaaende Aften, og at de to Englændere, der havde paataget sig det Hverv at være hendes Fangevogtere, efter al Sandsynlighed heller ikke vilde vende tilbage til Huset i Rue Louis-le-Grand, — skyndte han sig med at gaae hjem.

Klokken var endnu ikke bleven syv; — det var altsaa endnu ikke høilys Dag.

I de Gader, der fortrinsviis blive beboede af Arbeidere, ere Folk tidlig paa Benene; men i Rue-Auber, hvor der kun boer velhavende Personer, som ikke behøve at slide og slæbe for det daglige Brød, have Portnerne det misundelsesværdige Privilegium, at de kunne sove til langt op paa Dagen.

Da Marmouset gik forbi sin Portner, sov denne endnu, og da han hørte det velbekjendte Navn, som den unge Mand tilraabte ham, gjorde han sig ikke engang den

Uleilighed at lukke Øinene op, — og deri gjorde han klogt. Paa den Maade undgik han nemlig den Overraskelse, som Synet af den ellers saa elegant klædte, smukke og velskabte, men nu til en gammel Invalid forvandlede unge Mand uden al Tvivl vilde have fremkaldt hos ham, — og det er ikke let at beregne, hvilken Virkning pludselig Overraskelse kan gjøre paa en Portner, der nylig har maattet rive sig ud af Søvnens Arme.

Den virkelige Invalid havde drukket adskillige Snapse Rom, Kognak og Kirsebær-Brændevin, — (han maatte jo „prøve Alt" for at kunne „vælge det Bedste"), — og nu sov han de Retfærdiges Søvn.

Marmouset nænnede ikke at vække ham strax; han kunde jo godt klæde sig om, førend han rev den stakkels Invalid ud af den Hvile, som han saa godt undte ham.

Da den unge Mand havde gjort Toilette, kaldte han imidlertid paa sin Stedfortræder.

„Nu maa De staae op, gamle Ven," sagde han, idet han ruskede i Soldaten. „Inat har De sandelig i enhver Henseende havt det en heel Deel bedre, end jeg!"

Den forhenværende Zouav slog Øinene op, — og strax var han inde i Situationen.

„Ja, det er baade vist og sandt, Herre!" sagde han, idet han sprang op.

„Der har De Deres Uniform, gamle Ven," sagde Marmouset nu. „Den maa De strax tage paa, — og saa maa De gjøre mig en lille Tjeneste!"

Og medens Invaliden klædte sig om, tog Marmouset Plads ved Skrivebordet.

Det var Milon, han skrev til, og hans Brev lød kort og godt, som følger:

„Jeg trænger til Din Bistand. — Kom endelig strax!"

Medens den unge Mand var saaledes beskjæftiget, havde Invaliden — ikke uden et Suk — taget de smukke og luxuriøse Klæder af og iført sig sin gamle Uniform.

Efterat Marmouset havde forseglet Billetten og skrevet udenpaa den, gav han Invaliden den, idet han sagde:

„Da Arbeiderne nu maae have indfundet sig henne paa Byggepladsen, har De jo ikke Mere at bestille der idag; — altsaa har De vel sagtens nu isinde at gaae hjem?"

„Ja, det er rigtignok min Hensigt, min Herre, — medmindre De skulde ønske at disponere over mig paa anden Maade," svarede den forhenværende Zouav.

„Nei, paa ingen Maade," svarede Marmouset. „Kun vil jeg spørge Dem, om det vilde være meget af Veien for Dem at gaae igjennem Rue de Martignan?"

„Nei, aldeles ikke!" forsikkrede Invaliden ivrig.

„Ja," vedblev den unge Mand, „hvis det ikke er Dem altfor meget til Uleilighed, vilde jeg rigtignok gjerne bede Dem om at bringe dette Brev hen til Hr. Milon."

„Saa gjerne!" svarede Invaliden. „Jeg veed meget godt, hvor Hr. Milon boer!"

Og da den forhenværende Zouav havde udtalt disse Ord, lavede han sig til at gaae sin Vei.

„Nei, nei, — De maa endnu vente et Øieblik!" sagde hans unge Vært imidlertid.

Invaliden vendte øieblikkelig om og gik hen til Mar-

mouſet, ſom nu i en indtrængende Tone ſagde til ham:

„Jeg ſeer mig nemlig nødſaget til at anmode Dem om at give mig Deres Æresord ſom Soldat paa, at De ikke vil tale til et eneſte Menneſke om, hvad der forefaldt igaar Nat, — om den ſmukke unge Englænderinde, eller om, at De har laant mig Deres Uniform og tilbragt denne Nat hjemme hos mig. Jeg nærer uindſkrænket Tillid til Deres hæderlige Charakteer, min Ven, og at jeg ſeer mig nødſaget til at ubbede mig Deres Æresord, har ene og alene ſin Grund i, at der ſtaaer meget ſtore Intereſſer paa Spil, og at et eneſte uforſigtigt Ord fra Deres Side let vilde kunne bringe Planer til at ſtrande, hvis Betydning for Menneſkeheden ligefrem er uoverſkuelig og aldeles uberegnelig."

Uden at betænke ſig et eneſte Øieblik, gav den vakkre Invalid ſit Æresord, — og han gjorde det med ſaameget deſto ſtørre Beredvillighed, ſom han var kommen til at nære den meeſt levende Intereſſe for den ſmukke og ulykkelige Miſs Ellen, – holdt overordentlig meget af den ſtakkels forelſkede — og nu haardt ſaarede — unge Arbeider, i hvis Selſkab han jo havde tilbragt adſkillige Nætter, — og endelig ſyntes rigtig godt om Hr. Marmouſet.

Nu ſtak den unge Mand ham en halv Snees Guldſtykker i Haanden.

Soldaten vægrede ſig ved at modtage Pengene: men Marmouſet ſagde i den godmodigſte Tone af Verden til ham:

„Jeg eier flere Millioner, — om det er fire eller

fem, veed jeg ikke engang med Vished. — Hvad i Alverden vil De have, jeg skal foretage mig med alle de mange Penge, naar De ikke vil tillade mig at dele dem med retskafne Kammerater? . . . Desuden har De jo ogsaa Lov til at dele med Deres Kammerater!"

Nu gjorde Invaliden ikke flere Indvendinger men stak Pengene i Lommen, — og til Trods for sit Træbeen, foer han nu som en Pil hen til Hr. Milon, hvem han heldigvis traf hjemme.

— — — — — — — — — — — — — —

Saasnart som Milon havde læst Brevet, tog han en Droschke og kjørte hen til Rue-Auber.

„Kjære Ven," sagde Marmouset, idet han ilede ham imøde, „tænk blot — den smukke unge Englænderinde er forsvunden!"

Kæmpen foer et Par Skridt tilbage.

„Forsvunden gjentog han. „Hun boer altsaa ikke længer henne i Rue Louis-le-Grand?"

„Ak, nei!"

„Og naar var det, at dette Uheld rammede os?" spurgte Milon.

„Igaar Eftermiddags, omtrent Klokken halvtre," svarede Marmouset.

„Saa var hun altsaa allerede forsvunden, da min stakkels flinke Arbeider fra Limoges blev slaaet halvt ihjel?" vedblev den godmodige Bygnings-Entreprenør.

„Ja, det var hun ganske vist," svarede Marmouset.

„Men De veed dog vel, hvor hun nu er henne?"

„Nei," svarede den unge Mand smilende, — „dersom jeg vidste det, havde jeg ikke sendt Bud efter Dig idag

Som Du veed, har jeg udbedt mig Din Biſtand; — det vil med andre Ord ſige, at jeg vil have, Du ſkal hjælpe mig med at finde den ſmukke Englænderinde."

Kæmpen trak paa Skuldrene.

„At ſøge efter hende i en By ſom Paris, vilde være det Samme ſom at ſøge efter en Knappenaal i et Høiæs!" ſagde han.

Da Marmouſet hørte denne Bemærkning, ſpillede der et temmeligt haanligt Smiil paa hans Læber.

„Hør en Gang, min kjære Milon," ſagde han, „Du er og bliver dog et temmelig enfoldigt Menneſke! Ganſke viſt lykkedes det en Gang imellem „Meſteren" at vække Dig af Dvalen; — men „Meſteren" er jo ikke længer blandt os, og" . . .

Her afbrød den ſkikkelige Kæmpe ham.

„Og nu bliver jeg igjen forfærdelig dum, — det kan jeg ſelv meget godt mærke!" ſagde han.

„Jeg maa imidlertid anmode Dig om nu at ſamle Dine Tanker og gjøre Dig Umage for at følge mit Raiſonnement," ſagde Marmouſet ſmilende.

„Skal ſkee!" ſvarede Milon ærbødig.

„Seer Du," vedblev den unge Mand, „denne Englænderinde, der er kommen til Paris for at opſøge en vis Milon og en vis Vanda, maa aabenbart være ſendt hertil af „Meſteren", ſom maaſkee i dette Øieblik bliver truet af en ſtor Fare og trænger til vor Biſtand!"

„Ja vel, — det er naturligviis ham, der har ſendt hende herover; — derom nærer jeg ikke den allerringeſte Tvivl," ſvarede Milon.

„Godt, — ſaa er det en Selvfølge, at vi maae ſee

at finde denne Englænderinde, — rive hende ud af Klø=erne paa de Personer, der holde hende fangen og nu have ladet hende forsvinde. og faae at vide, hvad det er, „Mesteren" forlanger af os!"

„Men — hvorledes skulle vi bære os ad med at finde denne Englænderinde?" spurgte Kæmpen, idet han kløede sig bag Øret.

Marmouset trak paa Skuldrene og lo i Skjægget.

„Nede ved Grændsen," vedblev han, „fanger man Smuglere ved at følge deres Hundes Spor."

„Nei, virkelig?" sagde Milon. „Hm! Det har jeg aldrig før hørt! — Men en god Idee er det da i alt Fald!"

„Ja vist," svarede den unge Mand, „men det er neppe rimeligt, at Miss Ellen, — det skal jo være den unge Englænderindes Navn, — giver sig af med at smugle; maaskee har hun ikke engang nogen Hund. Derimod har hun to af sine Landsmand til Ledsagere og Bevogtere, og disse to Englændere maae bestemt være „Mesterens" Fjender, siden de gjøre sig saamegen Umage for at for=hindre den unge Dame, som han har sendt hertil, fra at træffe sammen med Dig og Vanda."

„Ja, endnu er jeg med; — men hvad skulle vi nu foretage os?" sagde Milon.

Uden at tage videre Notice af dette Spørgsmaal, vedblev Marmouset:

„Det er altsaa de to Englændere, vi først og frem=mest maae see at faae fat paa!"

„Ja, men hvor ere de henne?" spurgte Kæmpen.

„Ja, dersom vi blot vidste, hvor de vare henne, vilde vi ogsaa vide tilstrækkelig Besked om Miss Ellen," sagde Marmouset.

„Men hvorledes skulle vi faae Noget at vide om de to Englændere?"

„Ja, seer Du, de maae bestemt være Medlemmer af Londons Politistyrke, og da navnlig af Opdagelses-Politiet."

„Ja, det kan nok være; men" . . .

Her skyndte den unge Mand sig med at afbryde Kæmpen.

„Og isaafald er det den letteste Sag af Verden at faae at vide, hvor de ere henne."

„Er det?" sagde Milon. „Da kan jeg virkelig ikke begribe" . . .

Atter afbrød Marmouset ham.

„Siig mig en Gang, har Du for Øieblikket mange Penge liggende hjemme hos Dig?" spurgte han.

„Ja, — igaar Formiddags fik jeg netop et Beløb paa hundredetusind Franks udbetalt," svarede Kæmpen.

„Hvor har Du de Penge liggende?"

„I et Pengeskab."

„I det Pengeskab, som Du kjøbte ovre i London?" vedblev Marmouset.

„Ja, netop!"

„Godt, — det har jeg Mage til! — Saa skal jeg fortælle Dig Noget; — imorgen stjæler jeg de hundredetusinde Franks fra Dig!"

Det gav et Sæt i Milon, og han saae ud, som om han var nærved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse.

„Hvad behager?“ udbrød han.

Smilende vedblev den unge Mand:

„Der gives jo ikke en eneste fransk Kleinsmed, som vilde kunne aabne Laasen paa det Pengeskab, — gjør der vel?“

„Nei, ganske vist!“ . . .

Kun en engelske Tyv vilde see sig istand til at skaffe sig de fornødne Aftryk; — kun en Saadan vilde saaledes kunne skaffe den Nøgle tilveie, som kunde aabne Skabet. — Forstaaer Du mig nu?“

„Nei, — endnu ikke ganske“, svarede Milon, som virkelig saae temmelig forvirret ud.

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Da er det dog let nok at forstaae“, sagde han. „Du bliver altsaa bestjaalet — og henvender dig naturligviis til Politiet. De franske Politimænd komme nu til den Overbeviisning, at det maa være en Englænder, der har begaaet Tyveriet, og da det netop nu træffer sig saa heldigt, at to fremragende Medlemmer af det engelske Opdagelses-Politi for Øieblikket opholde sig her i Frankrigs Hovedstad, vil det herværende Politi neppe undlade at anmode dem om at hjælpe det med at faae fat paa Tyvene.“

„Men veed det franske Politi nu ogsaa Noget af, at de to Medlemmer af det engelske Opdagelses-Politi for Øieblikket opholde sig her i Paris?“ indvendte Milon.

„Den Bemærkning var endda ikke saa dum!“ sagde Marmouset leende. „Imidlertid er jeg for mit Vedkommende overbeviist om, at vore Politi-Autoriteter ikke kunne være uvidende om, at deres engelske Kolleger

for Tiden opholde sig her, og jeg skal ogsaa snart bibringe Dig den samme Overbeviisning."

„Ja, Tak skal De have, men . . ."

„Og derpaa har jeg isinde at gjøre Dig bekjendt med den Plan, jeg har lagt, — en Plan, som jeg tør smigre mig med, at „Mesteren" selv ikke vilde skamme sig ved!" tilføiede den unge Mand, uden at tage noget Hensyn til Milons Bemærkning.

Og da Marmouset havde sagt disse Ord, tændte han sig en Cigar, medens Kæmpen med spændt Forventning imødesaae den Forklaring, om hvilken der var blevet givet ham Tilsagn.

Nittende Kapitel.

Efterat Marmouset havde tændt sin Cigar, tog han atter Ordet og gav Milon den Forklaring, som han havde lovet ham.

„Naar jeg sammenholder det, som Invaliden fortalte os, og som den stakkels Arbeider fra Limoges, saa at sige, ratihaberede, med hvad jeg selv har gjættet mig til, kommer jeg til det Resultat, at det Hele maa være gaaet til paa følgende Maade:

Miss Ellen, som „Mesteren" har sendt over til os, er ganske rigtig ankommen til Paris.

Neppe har hun sat Foden paa fransk Territorium, førend hun har begyndt at gjøre sig Umage for at faae fat paa os; men saa ere de engelske Politimænd komne hertil, og de have da strax taget hende under deres specielle Varetægt.

Og nu komme vi ttl den Omstændighed, der i mine Øine gjør det aldeles utvivlsomt, at det franske Politi maa have blandet sig i Sagen. De engelske Love have jo ikke det Ringeste at betyde her i Frankrig, og Miss Ellen vilde blot have behøvet at stille sig under den nærmeste Politiassistents Beskyttelse, saa var hun bleven sine to Plageaander kvit."

„Men hvorfor i Alverden har hun da ikke gjort det?" spurgte Kæmpen.

„Fordi de engelske Politimænd maae være komne hende i Forkjøbet!"

„Men hvorledes have de da baaret sig ad med at komme hende i Forkjøbet?" spurgte Kæmpen.

„De maae have henvendt sig til det engelske Gesandtskab, og dette maa da have anbefalet dem til Politi-Direktøren i Paris", svarede Marmouset.

„Og Politi-Direktøren i Paris?" vedblev Milon.

„Han maa have forsynet dem med en Arrest-Ordre og givet dem Lov til at lade være med at benytte sig af den, dersom de ikke maatte anse dette for nødvendigt", svarede den unge Mand.

„Ah! — Nu begynder jeg at forstaae det Hele!" sagde Kæmpen.

„Saa maa jeg anmode Dig om at gjøre Dig Umage for aldeles nøiagtig at følge min Tankegang", vedblev

Marmouſet. „Du har altſaa hundredetuſind Franks liggende i Dit engelſke Pengeſkab?“

„Ja vel!“

„Godt! Dem ſtjæler jeg fra Dig?“

„O, det Tyveri er jeg ikke bange for!“ udbrød Milon leende.

„Da maa Du dog anmelde det for Politiet; thi det er aldeleles nødvendigt, at dette ſætter ſtg i Bevægelſe“, bemærkede Marmouſet.

„Og naar Politiet ſaa har ſat ſig i Bevægelſe?“ ſpurgte Milon.

„Saa vil det ved første Diekaſt gjøre den Opdagelſe, at det kun kan være en Englænder, der har begaaet Tyveriet.“

„Men hvorledes vil Politiet komme til den Overbeviisning?“ ſpurgte Kæmpen.

„Ja, det ſkal Du ikke bryde Dig om; — det bliver min Sag!“ ſvarede Marmouſet.

„Meget vel“, ſagde Milon ærbødig.

„Politiet vil da ganſke naturlig kommme til at tænke paa de to engelſke Politimænd, — ſom efter al Sandſynlighed have indeſpærret Miſs Ellen et eller andet Sted, — og det vil da ſtrax ſætte ſig i Forbindelſe med dem.“

„Ah!“

„Saa begynde de naturligviis at gjøre Jagt paa mig; men medens de bilde ſig ind, at jeg er Vildtet, bliver jeg i Virkeligheden Jægeren, — og ſaa finde vi nok Miſs Ellen igjen“, vedblev Marmouſet.

Milon betragtede den unge Mand med en vis naiv Beundring.

„Hm!“ sagde han. „Naar jeg taler med Dem, hændes det ikke sjeldent, at jeg føler mig fristet til at troe, det er Mesteren selv, jeg taler med!“

Smilende svarede Marmouset:

„Det er ikke usandsynligt, at Mesteren maa have fundet endeel brugbart Stof i mig; thi ellers vilde han neppe have valgt mig til sin Elev og fra en afskyelig Dagdriver og Døgenigt forvandlet mig til en komplet Gentlemann.“

Medens den unge Mand sagde dette, syntes Milon pludselig at faae et Indfald.

„Ja, det er nu Altsammen meget godt“, sagde han, — „men . . .“

Her afbrød han imidlertid sig selv.

„Naa, hvad vil Du sige med Dit „Men“?“ spurgte Marmouset ham.

„Ja, seer De, naar De nu stjæler de hundredetusind Franks fra mig, bliver De jo arresteret.“

„Hm! . . . Naa, og saa?“ sagde den unge Mand rolig.

„Ja, — hvorledes vil De saa bære Dem ad med igjen at slippe ud af Politiets Klør?“ vedblev Kæmpen.

Smilende sagde Marmouset nu:

„For det Første bliver jeg ikke arresteret, min Ven!“

„Naa, saaledes?“ sagde Kæmpen.

„Og selv om jeg blev arresteret, vilde det dog

ikke falde mig vanskeligt at slippe heelskindet ud af Sagen", vedblev den unge Mand. „I den Henseende kan Du saaledes være ganske rolig."

„Naa, saa er Alt jo i Orden, og jeg skal i enhver Henseende rette mig efter Deres Villie", sagde Milon.

„Naar er Du hjemme idag?" spurgte Marmouset nu.

„Ved Middagstid", svarede Milon. „Paa den Tid af Dagen pleie min Opsynsmænd og Mestersvende at indhente de fornødne Ordrer hos mig."

„Godt, — saa gaa hjem, og vent paa mig!" sagde Marmouset.

Og Milon adløb øieblikkelig. — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Det var et stort Held for Milon, at han i sine unge Dage havde lært Murer-Haandteringen; thi derved blev det en let Sag for „Mesteren" at faae ham anbragt paa en passende Maade, da han gjorde den Opdagelse, at Kæmpen var en Mand, som han kunde bruge.

Vel var „Mesteren" selv paa den Tid langt borte fra Frankrig; men efter hans Ordre forsynede Marmouset den flinke Murer med de fornødne Pengemidler, og medens Kæmpen nu ventede paa, at den hemmelighedsfulde Mester skulde overdrage ham et eller andet Hverv, beskjæftigede han Hundreder af Arbeidere og blev lidt efter lidt en umaadelig rig Mand.

Som allerede bemærket, boede Milon i Rue de Marignan, og paa visse Dage, i Særdeleshed paa Løningsdagene, var hans Huus Skuepladsen for et Liv og

Røre, der tilstrækkelig vidnede om, hvor storartet den Forretning var, som Kæmpen drev.

Murere, Steenhuggere, Tømrere, Snedkere, Blytækkere, — kort sagt: alle Slags Arbeidere, syntes da at have erklæret hans Huus i Beleiringstilstand; fra den tidlige Morgen til den sildige Aften gik de nemlig ud og ind der.

Og den virksomme, godmodige og fremfor Alt retfærdige gamle Kæmpe var i høieste Grad agtet og afholdt af alle sine Arbeidere; de beundrede den Dygtighed, med hvilken han ledede saamange forskjellige Foretagender; men endnu langt større Beundring nærede de dog for den Velvillie, med hvilken han laante Øre til enhver Arbeiders Bønner og Beklagelser, og for den strenge Retfærdighed, som han ved enhver Leilighed lagde for Dagen.

Idag var det netop Løverdag, og det den første Løverdag i Maaneden. — Paa denne Dag udbetalte Milon altid Arbeiderne deres Løn.

Paa denne Maade var han ogsaa beskjæftiget, da en Vogn, — i samme Øieblik som Klokken slog tolv, — gjorde Holdt udenfor Døren.

De Arbeidere, der endnu ikke havde faaet deres Penge, gik hen til Vinduet og saae noget ærgerlige paa denne Vogn, der syntes at true med, at Udbetalingen vilde blive afbrudt; — men til Trods for deres Ærgrelse, kunde de dog ikke lade være med at lee, da de fik Øie paa den besynderlige Person, som steg ud af Vognen.

Var det en ung Mand eller en Olding? — Ja,

det Spørgsmaal var .sandelig meget vanskeligt at besvare.

Det var en Mand med et meget rødt Ansigt, ildrødt Kindskjæg og skaldet Isse.

Han var overordentlig korpulent, og saameget desto ængsteligere maatte man blive tilmode, naar man saae, at ikke blot hans blaa Kjole, men ogsaa hans Beenklæder vare forfærdelig snevre.

Han havde hvidt Halstørklæde, og de høie Flipper, der vare saa stive som et Brædt, naaede ham heelt op til Ørene. Paa hans Vest dinglede der en Masse store og smagløse Guldsmykker, som hang ned fra hans Guld-Uhrkjæde, og i Skjorten havde han Diamantknapper af en urimelig Størrelse.

Han syntes at bevæge sig med megen Vanskelighed og støttede sig til en Stok, der var prydet med en kolossal Guldknap. Hans Hat var ganske ny, men havde den i alle Franskmænds Øine latterlige Facon, der er eiendommelig for engelske Hatte.

„Mester Milon?" sagde han til den Tjenestepige, der aabnede Døren for ham.

Han blev nu anmodet om at gaae ind i Kontoiret.

Milon saae med den største Forbauselse paa sin Gjæst.

„Min Herre", sagde den Fremmede nu i den rædselsfulde Dialekt, af hvilken Englænderne i Almindelighed benytte sig, naar de bilde sig ind, at de tale Fransk, „jeg er Lord Candaule, Pair af England, og jeg har herved

den Ære at underrette Dem om, at jeg boer i Hotel Meurice."

Milon foer sammen og bukkede ærbødig.

Mylord vedblev:

„Min Læge har meent, at et længere Ophold i Paris vilde være gavnligt for mit Helbred, og jeg har derfor besluttet, at jeg paa Champs-Elysées vil lade opføre et stort Huus, i hvilket jeg kan boe ganske alene."

Milon aabnede nu Døren til det tilstødende Værelse, i hvilket hans Pengeskab stod, og bad sin fornemme Gjæst om at gaae derind. —

— Da Kæmpen havde lukket Døren efter sig, brast Englænderen pludselig i Latter og sagde, — rigtignok uden det ringeste Spor af engelsk Akcent:

„Kan Du virkelig ikke kjende mig?"

„Marmouset!" udbrød Milon i høieste Grad forbauset.

„Ja, det er ganske rigtig mig", svarede den unge Mand leende.

„Nei, Djævelen selv vilde ikke have kunnet kjende Dem igjen, saaledes som De seer ud!" sagde den skikkelige Kæmpe.

„Naa ja, gamle Ven", svarede Marmouset, der vedblev at lee, „Du kan da nok indsee, at jeg i det Allermindste maa forstaae den Kunst at gjøre mig ukjendelig. „Mesteren" vilde sandelig ikke have megen Ære eller Fornøielse af den Opdragelse, han har givet mig, hvis jeg ikke engang kunde forklæde mig ordentlig!"

„Men er det virkelig ogsaa Dem?“ udbrød Milon, som neppe kunde troe sine egne Øine og Øren.

„Ja, vist er det mig!“ forsikkrede Marmouset.

„Og nu kommer De for at stjæle de hundredetusind Franks fra mig?“ vedblev Kæmpen i den roligste Tone af Verden.

„Nei, endnu ikke“, svarede Marmouset. „Idag er jeg blot kommen herhen for at træffe de forberedende Foranstaltninger til Tyveriet.“

„Naa, saaledes?“

„Imidlertid vilde jeg have, at Folk skulde see mig her, og derfor kjørte jeg netop herhen idag. Jeg vidste jo, at der var mange Mennesker forsamlede hos Dig idag“, sagde den unge Mand.

Og idet Marmouset, om hvem Milon meente, at Djævelen selv ikke vilde have været istand til at kjende ham igjen, satte sig ligeoverfor sin Vært, der endnu ikke ganske var kommen sig af sin Forbauselse, sagde han:

„Lad os nu passiare lidt sammen, gamle Ven!“ —

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Tyvende Kapitel.

„Lad mig nu først og fremmest see Dit Pengeskab!" sagde Marmouset efter en kort Pause.

Milon reiste sig øieblikkelig, tog en Nøgle op af Lommen og aabnede en Dør, der var anbragt i Muren.

Nu fik Marmouset Øie paa et Skab, i hvilket der stod en Pengekasse, paa hvis Forside Fabrikantens Navn og Adresse, „William S. Helley, Osborn-Street, Nr. 12, i London", tydelig stode at læse.

Denne Kasse, der var aldeles ildfast, havde kun en ganske simpel Laas.

I Midten saae man et sexkantet Hul, der var saa stort som en Ært; i dette Hul skulde Nøglen stikkes ind.

Men naar Nøglen var bleven anbragt i Laasen, skulde den dreies flere Gange om, snart tilvenstre, snart tilhøire, og Nøglens Eier var den Eneste, der vidste, hvormange Gange den skulde dreies til hver Side.

Milon tog sin Nøgle, som han aldrig lagde fra sig, men selv om Natten havde liggende under sin Hovedpude.

„Luk nu en Gang Kassen op!" sagde Marmouset.

Milon adlød.

„Hvor har Du de hundredetusind Franks?" vedblev den unge Mand.

„De ligge i den Brevtaske der", svarede Bygnings Entreprenøren.

„Godt! Tag nu Nøglen ud af Laasen, og lad Kassen blive staaende aaben!“ sagde Marmouset.

Kæmpen adlød atter.

„Nu er det gjort,“ sagde han derpaa.

„Godt, saa luk Skabsdøren!“ vedblev den unge Mand, der var en saa værdig Elev af „Mesteren“.

Kæmpen opfyldte hans Ønske.

Nu undersøgte Marmouset den anden Laas med Opmærksomhed, og derpaa sagde han:

„Denne Laas frembyder ikke overvættes store Vanskeligheder; den vilde enhver blot nogenlunde øvet Tyv med Lethed kunne aabne.“

„Men hvad er det da egentlig, De har ifinde at foretage Dem?“ spurgte Milon.

„Foreløbig gaaer jeg nu min Vei,“ svarede Marmouset.

„Godt, — og saa?“

„Saa følger Du mig ud og lader saamange af Dine Arbeidere, som muligt, høre paa, at Du siger til mig: „Klokken fire skal jeg have den Ære at vente Dem her, Mylord“!“

„Skal skee!“

„Og naar jeg saa er gaaet min Vei, maa Du sige til Tjenestepigen, at hun, naar jeg kommer igjen, øieblikkelig skal lade mig gaae ind i dette Værelse,“ vedblev den unge Mand, „Naturligviis kommer jeg lidt før Klokken fire, og Du maa indrette det saaledes, at Du endnu ikke er ganske færdig med Dine Forretninger. Det maa kunne godtgjøres ved flere Vidners Udsagn, at jeg har tilbragt tre Kvarteer inde i dette Værelse.“

„Og naar jeg saa kommer herind?" spurgte Kæmpen.

„Saa er jeg her ikke længer," svarede Marmouset. „Med den Bemærkning, at mine Forretninger ikke tillade mig at vente saa længe paa Dig, men at jeg vil komme igjen en anden Gang, er jeg gaaet min Vei. — Naar Du saa kommer herind, finder Du Skabet brudt op og Din Kasse aabnet."

„Ja, alt det er nu meget godt," sagde Milon, „men hvad skal der saa skee?"

„Det er en Selvfølge, at Du ikke kommer alene herind," vedblev den unge Mand, „under et eller andet Paaskud maa Du tage en af Dine Mestersvende med herind. Saasnart som Du saa har gjort den Opdagelse, at Du er bleven bestjaalet, henvender Du Dig først til Hôtel-Meurice, hvor man naturligviis ikke kjender det Allerringeste til en Lord Candaule; derpaa gaaer Du hen til den nærmeste Politiassistent, som heller aldrig før har hørt det Navn, og tilsidst tager Du Din Tilflugt til Politi-Direktøren, hvem Du underretter om, at der er blevet begaaet et Tyveri hos Dig, og at Du har Mistanke til en Englænder, der udgav sig for en rig Adelsmand, og af hvem Du seer Dig istand til at give Direktøren en nøiagtig Beskrivelse."

„Og saa?"

„Saa har Du ikke længer det Ringeste at bestille med Sagen," svarede Marmouset. „Jeg kan dog vel antage, at Du ikke er bange for Dine hundredetusind Franks, min Ven?" tilføiede han smilende.

Dette Spørgsmaal anſaae Milon det ikke for nødvendigt at beſvare, og den unge Mand vedblev:

„Og nu er det bedſt, jeg gaaer min Vei.“

Milon fulgte ham ud og behandlede ham med den ſtørſte Ærbødighed.

Idet Marmouſet gik igjennem Kontoiret, ſagde han igjen nogle Ord i ſin afſkyelige Dialekt, og Bygnings-Entreprenøren ſvarede:

„Hvis De vil gjøre Dem den Uleilighed at komme igjen Klokken fire, ſkal jeg ganſke være til Deres Tjeneſte, Mylord, og vi kunne ſaa gaae hen og ſee paa den Byggegrund, jeg nylig talte om.“

„Godt,“ ſagde den foregivne Englænder, „og hvorlænge kan De ſaa være om at bygge et ſtort Huus til mig?“

„Tre Maaneder,“ ſvarede Kæmpen.

„Tre Maaneder! Det er altfor lang Tid!“ udbrød Englænderen.

„Naa ja, halvtredie Maaned vil jeg maaſkee ogſaa nok kunne lade mig nøie med,“ ſagde Bygnings-Entreprenøren nu.

„Jeg vilde gjerne have, at Arbeidet ſkulde gaae endnu hurtigere fra Haanden,“ ſagde den foregivne Lord Candaule nu.

„Forat det ſkulde kunne lade ſig gjøre, maatte Folkene arbeide hele Natten ved elektriſk Lys,“ ſvarede Milon.

„Ved elektriſk Lys? .... Bravo!“ udbrød Englænderen begeiſtret. „Elektriſk Lys! ... Ja, det er netop Noget for mig!“

„Men det bliver en meget kostbar Historie!“ bemærkede Kæmpen.

„Kostbar? — Hvad bryder jeg mig om det?“ udbrød Englænderen meget stødt. „Jeg har Raad til at betale, og jeg holder ikke af at nægte mig Noget.“

Og efterat Marmouset havde ladet denne ægte engelske Yttring falde, gik han sin Vei.

Nu sagde en af Mestersvendene til sin Principal:

„Naa, Mester, den Fyr lader da til at ville blive en ret indbringende Kunde!“

Leende svarede Milon:

„Ja vel! . . . Han skal faae Lov til at give os Opreisning for Waterloo!“

Og nu skyndte Milon sig med at betale de øvrige Arbeidere.

Derpaa lod han spænde for og kjørte ud for at see, hvorledes det gik med hans forskjellige Byggeforetagender.

Førend han forlod sit Hjem, sagde han imidlertid til sin Tjenestepige, at hun endelig ikke maatte glemme at bede den Englænder, som nylig havde været der, om at gaae ind i det inderste Værelse i hans Kontoir-Lokale, — dersom den fornemme Herre, imod Forventning, skulde komme, medens han (Milon) var ude. — — —

han Øie paa en Mand, der med en meget alvorlig Mine gik paa Fortoget ovre paa den anden Side af Gaden.

Ved Synet af denne Mand blev Kæmpen greben af en saadan Sindsbevægelse, at han standsede sin Hest med et voldsomt Ryk, der fik det smukke Dyr til at steile høit.

Milon kastede Tømmen til sin Tjener og sprang ned paa Jorden.

Den Mand, han havde faaet Øie paa, var den lurvet, ja, ligefrem pjaltet klædte Englænder, som en Gang havde været hjemme hos ham og talt med ham om den graa Mand.

„Naa, endelig træffer jeg Dem dog en Gang igjen!" udbrød Milon ivrig, idet han greb begge hans Hænder.

„Ah! . . . Er det Dem, Herre?" sagde Shoking; — thi den lurvet klædte Englænder var virkelig ikke nogen Anden, end den hemmelighedsfulde graa Mands hengivne og trofaste Tjener, i hvem vi haabe, at vore ærede Læsere med Glæde ville gjensee en kjær gammel Ven.

Milon talte ret godt Engelsk, og paa dette Sprog vedblev han:

„Var De nu paa Veien hen til mig?"

„Ja, det var jeg rigtignok; thi jeg befinder mig i en overordentlig piinlig Situation," svarede Shoking. „Som en Følge af, at det Brev, jeg skulde have leveret Dem, er blevet mig fratjaalet, og at jeg ikke har kunnet faae Fingre i det igjen, maa jeg nemlig friste en i høieste Grad kummerlig Tilværelse. — Naa, med mig kunde det endda være det Samme, hvis jeg var alene; men den stakkels Kone og den smukke Dreng, som jeg har ledsaget

her over til Frankrig, maae desværre lide med mig!"

„Nu behøver De sandelig ikke at tænke mere paa Brevet," sagde Milon. „Min Pung staaer til Deres Disposition."

I det Blik, som Shoking nu fæstede paa Kæmpen, laa der et Udtryk af inderlig Taknemmelighed.

„Det var jo den graa Mand, der gav Dem Brevet til mig, — ikke sandt?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Jo, ganske vist!"

„Naa," vedblev Milon, „saa vil jeg kun sige Dem, at jeg ikke blot kjender den graa Mand, men at han endog er en fortrolig Ven af mig."

„Nei, virkelig?" udbrød Shoking meget fornøiet.

I dette Øieblik kom Kæmpen imidlertid til at tænke paa Miss Ellen.

„Men," sagde han, „siden De daglig har været sammen med den graa Mand, maa De dog vist ogsaa have kjendt Noget til en ung Englænderinde, der hedder Miss Ellen."

Nu foer Shoking sammen.

„Miss Ellen!" udbrød han.

Forbauset over den lurvet klædte Englænders Sindsbevægelse, saae Milon paa ham, og nu lagde han Mærke til, at Shoking var bleven ligbleg, og at hans Øine funklede af glødende Had.

„Ja, Miss Ellen!" gjentog Bygnings-Entreprenøren imidlertid ganske rolig.

„Men det er jo den graa Mands værste Fjende, De taler om!" udbrød Shoking.

Forfærdet foer Milon et Par Skridt tilbage.

„Og vi gjøre os saamegen Umage for at faae hende sat i Frihed!“ sagde han halvhøit.

Een og tyvende Kapitel.

Alle de nye Gader i Champs-Elysées-Kvarteret ere kun lidet befærdede, og dette var ogsaa Tilfældet med Rue de Marignan. Som en Følge deraf kunde Milon og Shoking tale ligesaa uforbeholdent sammen midt paa Gaden, som om de havde siddet for lukkede Døre inde i Bygnings-Entreprenørens Kontoir.

Efterat Milon havde faaet Bugt med den Sindsbevægelse, som Shokings Bemærkning havde fremkaldt hos ham. — hvad der aabenbart kostede ham endeel Møie, — sagde han:

„Har jeg virkelig forstaaet Dem rigtig? Sagde De ikke, at Miss Ellen var den graa Mands værste Fjende?

„Jo, det sagde jeg ganske vist,“ svarede Shoking rolig.

„Og hvorledes vil De kunne bevise, at Deres Paastand er overeensstemmende med Sandheden?“ vedblev Kæmpen.

„Hvis De vil have den Godhed at gaae med mig,

skal jeg snart overbevise Dem om, at jeg ikke har sagt Usandhed," sagde den lurvet klædte Englænder. „Jenny og hendes Søn ville Ord til andet gjentage, hvad jeg nylig sagde til Dem."

„Jenny? . . . Hvem er det?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Jh, det er jo den lille Ralphs Moder," svarede Shoking.

„Og hvem er den lille Ralph?" vedblev Milon forbauset.

„Herregud, det er jo den prægtige Dreng, som en Gang skal skjænke Irland Friheden!" sagde Shoking, der begyndte at bilve noget utaalmodig over, at han behøvede at meddele en Ven af den graa Mand alle disse Oplysninger.

„Og disse to Mennesker ere nu komne over til Frankrig?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, de befinde sig endog for Øieblikket her i Paris," sagde Shoking. „Det var mig, der fik det Hverv at ledsage dem herover. Da vi reiste bort fra London, gav den raa Mand os Penge og en Anbefalingsskrivelse til Dem; men otte Dage efter vor Ankomst hertil blev det Altsammen stjaalet fra os."

„Og De har ikke anmeldt dette Tyveri for Politiet?" spurgte Milon.

Der spillede et bittert Smiil paa Shokings Læber.

„De Mennesker, der have bestjaalet os, ere mægtigere, end vi; dem kan Loven ikke ramme," svarede han, idet han traf paa Skuldrene.

„Her i Frankrig rammer Loven Enhver, som har forbrudt sig imod den," sagde Milon med Alvor.

Shoking rystede paa Hovedet, og derpaa sagde han:

„Jeg maa imidlertid gjøre Dem opmærksom paa, at de Mennesker, der have bestjaalet os, ikke ere Franskmænd, men vore Fjender ovre fra London, der have forfulgt os hertil. — Og nu have vi ikke længer den graa Mand til Beskytter!"

„Og hvor boe denne Jenny og hendes Barn?" spurgte Milon.

„De boe sammen med mig, oppe paa et Tagkammer i Nærheden af Lourcine-Hospitalet, der — som bekjendt — ligger i det fattigste Kvarteer af Paris, Forstaden Saint-Marcel."

„Hør en Gang," sagde Kæmpen, „jeg har netop en Byggeplads i det Kvarteer. Lad os gaae derhen, — saa kan jeg jo slaae to Fluer med eet Smæk!"

Men den brave Mand var endnu ikke kommen sig af sin Forbauselse over, havde Shoking havde fortalt ham, og han gjentog derfor:

„De siger altsaa, at Miss Ellen var en Fjende af den graa Mand?"

„Ja, en uforsonlig Fjende, — en Fjende paa Liv og Død," svarede Shoking, „og jeg er meget bange for, at min gode Herre er bleven styrtet i Fordærvelse for hendes Skyld!"

„Hvorledes skulde det være gaaet til?" spurgte Milon ganske forskrækket.

„Jo, seer De," svarede Shoking, „til Trods for al sin Klogskab, led den graa Mand dog af en fix Idee, —

han havde nemlig sat sig i Hovedet, at Miss Ellen en Gang skulde komme til at elske ham."

„Ah!" sagde Milon, som tænkte paa det vidunderlige fortryllende Blik, med hvilket „Mesteren" af Naturen var udrustet.

Imidlertid var Shokings seneste Bemærkning ikke istand til at udslette det Indtryk, som hans Meddelelse om Miss Ellen havde gjort paa Milon.

„Vent et Øieblik paa mig," sagde denne derfor til den lurvet klædte Englænder. „Jeg har et Brev at skrive; men om et Par Minuter skal jeg igjen være hos Dem, og saa ville vi i Forening gaae hen til Moderen og Drengen."

Da Bygnings-Entreprenørens Bolig kun laa nogle Skridt derfra, vendte han tilfods tilbage til den, gik ind i sit Kontoir og skrev følgende Brev:

„Tyveriet er nu blevet overflødigt. Vi have ikke længer nogensomhelst Grund til at nære Deeltagelse for Miss Ellen. Jeg har nylig talt med den Englænder, som den graa Mand har sendt til mig, og han har gjentagne Gange forsikkret mig, at Miss Ellen ingenlunde er den graa Mands Veninde, men tværtimod hans værste Fjende, og at hun har svoret paa, at hun vil styrte ham i Fordærvelse?

Jeg tillader mig derfor at anmode Dem om at vente paa mig. Saasnart som jeg har aflagt et Besøg henne i Rue de Lurcine, kommer jeg hjem.

Milon."

Dette Brev gav han Tjenestepigen og sagde til hende:

„Jeg har jo allerede underrettet Dig om, at Du, naar den engelske Adelsmand kommer, skal bede ham om at gaae ind i det inderste Værelse i Kontoir-Lokalet?"

„Ja vel, Herre!"

„Og nu tilføier jeg, at Du maa give ham dette Brev og anmode ham om at vente paa mig."

„Skal skee, Herre," svarede Tjenestepigen, idet hun stak Brevet i sin Kjolelomme.

„Jo vist! . . . Nu skulde vi nok strax yde „Mesterens" Fjender Bistand!" sagde Milon, idet han lo i Skjægget.

Og derpaa vendte han tilbage til Shoking.

Klokken tre Kvarteer til fire holdt der atter en Vogn udenfor Milons Huus.

Den engelske „Mylord", — det vil med andre Ord sige: vor Ven Marmouset, — steg ud af Kjøretøiet og gik ind i Huset.

Tjenestepigen leverede ham Brevet, og derpaa førte hun ham neiende ind i Bygnings-Entreprenørens Kontoir og bad ham om at gaae ind i det inderste Værelse.

Da Marmouset var bleven ene, aabnede han Brevet og læste det opmærksomt igjennem.

Derpaa rynkede han Panden og sagde i en temmelig haanlig Tone:

„Naa, det maa jeg sige, Milon gjør da ikke sig selv megen Uret, naar han siger, at han er en lille Smule naiv!"

Nu tog den unge Mand Plads ved Bygnings-Entreprenørens Skrivebord og skrev følgende Brev:

„Du er et Tossehoved, min gode Milon!

Dersom Miss Ellen var en Veninde af „Mesteren", maatte vi naturligviis befrie hende for den tyranniske Behandling, der bliver hende tildeel fra hendes Plageaanders Side.

Hvis hun derimod virkelig er „Mesterens" Fiende, er det dobbelt nødvendigt, at vi sætte hende i Frihed; thi saa ville vi for Fremtiden kunne benytte hende som vort Redskab.

Som en Følge deraf tager jeg de hundredetusind Franks med mig og opfordrer Dig endnu en Gang til øieblikkelig at anmelde Sagen for Politiet."

Da Marmouset havde skrevet dette Brev, lukkede han Døren af for ikke at blive forstyrret.

Derpaa tog han en Dirk og nogle andre Redskaber op af Lommen.

„Naa," sagde han smilende, „naar man stjæler med den Paagjældendes Samtykke, gaaer det endda an at stjæle!"

Derpaa gik han hen til det i Muren anbragte Skab.

I en Haandevending fik han dette aabnet.

Som vore Læsere ville erindre, havde Milon ladet Kassen blive staaende aaben.

Marmouset kunde derfor uden videre Ulejlighed sætte sig i Besiddelse af Brevtasken, som han stak ned i en af sine vide Lommer; — nu havde han nemlig trukket en Overfrakke over sin blaa Kjole.

Nu lukkede han Skibsdøren, saa godt han kunde; da Laasen ikke længer bandt, maatte han nemlig sætte en Stol op til Døren.

Derefter ventede han endnu et Kvarteerstid.

„See saa!“ sagde han derpaa. „Nu er det bedst, jeg gaaer min Vei!“

Og med Brevet i Haanden gik han ud i Kontoiret.

Tjenestepigen havde i Mellemtiden passet sine Forretninger, og hun havde ikke hørt den ringeste Støi inde i det inderste Værelse. Da hun nu fik Øie paa sin Heres Gjæst, kom hun imidlertid løbende ind i Kontoiret.

„Hør en Gang, lille Pige,“ sagde den forregivne Englænder nu til hende, „Deres Herre maa da være en meget uopdragen Person, siden han saaledes lader en fornem og rig Englænder vente!“

Disse Ord udtalte han med en majestætisk Mine og i en Tone, der syntes at røbe, at han følte sig dybt krænket.

Derpaa stak han Tjenestepigen et Par Guldstykker i Haanden og sagde:

„Vil De give Deres udannede Herre dette Brev, som jeg har skrevet til ham?“

Og førend den i høieste Grad forbausede Tjenestepige kunde faae Tid til at takke for Guldstykkerne, havde den engelske „Mylord“ forladt Kontoiret og var steget ind i sin Vogn.

Marmouset lod derpaa Kudsken kjøre hen til Hjørnet af Rue de Morny, hvor han steg ud af Vognen.

Derefter gik den unge Mand ud til den Kjælder, i hvilken „Vennerne“ om Natten havde holdt Møde. Han havde slaaet Kraven paa sin Overfrakke op over Ørene, forat de faa Mennesker, han mødte, ikke skulde lægge Mærke til hans ganske vist noget besynderlige Udseende.

Da han var kommen ud til Kjælderen, gik han ned ad Trapperne og fordybede sig i den underjordiske Hvælving.

Og hvad vilde den unge Mand nede i Kjælderen paa denne Tid af Dagen?

Han vilde blot gjøre Toilette, det vil sige: skille sig af med det røde Skjæg og sin vældige Mave og atter antage den Skikkelse, i hvilken han pleiede at vise sig for Folk, — fordi den var hans naturlige.

Hans Kudsk, der sandsynligviis havde faaet fornøden Ordre, ventede paa ham i en passende Afstand fra „Vennernes“ Mødested.

Efterat Marmouset havde gjort Toilette, gik han hen til sin Vogn og kjørte ganske rolig tilbage til Rue Auber.

„Dersom Miss Ellen virkelig er vor Fjende, er det naturligviis dobbelt nødvendigt at vi faae at vide, hvor hun er henne,“ tænkte han underveis. „Den stakkels Milon er og bliver dog et Tossehoved, som man ikke kan bruge til vigtige Ting!“

Tolvte Kapitel.

Medens dette foregik, fulgte Milon med Shoking. Tidligere laa Rue de Matignan meget langt borte

fra Rue de Lourcine; men nu kommer man forholdsviis hurtig fra det ene Sted til det andet, naar man gaaer henad Boulevard des Invalides og Boulevard Montparnasse, hvis Forlængelse igjennem Forstaden Saint-Marcel og Gobelins-Kvarteret kaldes Boulevard de Port-Royal.

Naar man er kommen saa vidt, gaaer man ned ad Rue Pascal, forbi Hospitalet, og kommer saa til den gammeldags Gade Rue du Champ de l'Alouette.

Derhen var det, Shoking førte Milon.

Der begynder man ogsaa at opdage Spor af et nyt Paris, men af et Paris, der endnu er en uformelig Masse og langt snarere ligner en Valplads, end en By, og giver et ret godt Billed af en Verden, der er ifærd med at træde ud af et Chaos.

Nedbrydernes Hakke har allerede anrettet megen Ødelæggelse i denne gamle Forstad, der forøvrigt er fattig og kun lidet malerisk, og efter Nedbryderne, disse moderne Vandaler, ere Murerne fra Limoges komne for at bygge op, hvor deres Forgængere have revet ned.

Ingen af Parterne er imidlertid bleven færdig med sit Arbeide.

Hist og her forsvinder der vel et gammelt Huus; men det gaaer just ikke overvættes rask med at faae et nyt opført istedet.

Det er en heel Harlekinsdragt af Steen og Gruus.

Ligesom i det forvandlede Chaillot seer man her mange ubebyggede Grunde ved Siden af ganske nye Bygninger, og den stolte Pragtbygning har endnu til Nabo en gammel Ruin med faldefærdige Mure, med fem

Etager, der alleſammen true med at ſtyrte ned i Kjælderen, med et Gaardsrum, der er fem Fod i Kvadrat ſom hverken kjender Noget til Lys eller Luft, og imellem hvis Stene det Ukrud, der i Almindelighed findes paa Kirkegaarde, ſynes at trives ganſke fortræffelig.

Midt i Rue du Champ- de l'Alouette, paa venſtre Haand naar man kom fra Rue Pascal, laa der en af disſe gamle Rønner.

Ligeoverfor dette gamle Huus laa der en Byggeplads.

Foran denne Byggeplads var der anbragt et Brædt paa en Pæl, og paa dette Brædt ſtod der maalet:

„Milon, Bygnings-Entreprenør."

„Her er det," ſagde Shoking, idet han pegede paa den gamle Rønne og indbød Milon til at gaae ind i dens mørke Forſtue.

„Ligeoverfor min Byggeplads?" ſagde Milon.

„Ja, og det var netop ved at ſee Deres Navn der, at jeg fik det Indfald at henvende mig til Dem," ſvarede Shoking. „Jeg ſpurgte da en af Arbeiderne derovre, hvor De boede, og han ſagde mig det ogſaa ſtrax. Da De imidlertid ... naa ja, da De ikke modtog mig rigtig godt, vovede jeg ikke at gaae anden Gang hen til Dem; men Jenny og jeg ſmigrede os hele Tiden med det Haab, at De nok en Gang vilde aflægge et Beſøg paa Byggepladſen derovre, og at De ſaa vilde forbarme Dem over os."

Milon trak paa Skuldrene.

„Hm!" ſagde han. „Ja, Sagen er den, at jeg har ſaamange Byggeforetagender i Gang, at det ikke er mig muligt, ſelv at føre Tilſyn med dem alle; hvad endeel af

dem angaaer, — og da navnlig med Hensyn til dem, for hvilke en Udkant af Paris er Skuepladsen, maa ieg derfor stole paa mine Opsynsmænd. — Ikke desto mindre var jeg for et Par Dage siden selv herhenne."

„Da saae jeg uheldigvis ikke Noget til Dem den Dag," sagde Shoking. „I de sidste otte Dage har jeg for Resten havt Lidt at bestille og som en Følge deraf ogsaa kunnet fortjene Noget. En Hestehandler, der boer henne paa Boulevard de l'Hôpital, havde antaget mig som Staldkarl. Nu har han imidlertid folgt Halvdelen af sine Heste og har derfor ikke længer Brug for mig."

Medens Milon og Shoking vexlede disse faa Ord, vare to Mænd flere Gange gaaede frem og tilbage forbi Byggepladsen. Fra Tid til anden kastede disse to Mænd ogsaa et Blik paa Milon og Shoking, som om de nok kunde have Lyst til at faae at vide, hvad den rige Bygnings-Entreprenør og den lurvet klædte Mand, der stod og talte med ham, kunde have med hinanden at skaffe.

Ved første Diekast havde disse to Mænd ikke noget Paafaldende ved sig, de saae ud, som om de kun gik frem og tilbage for at trække frisk Luft og opbygge hinanden ved at anstille Betragtninger over Seine-Præfektens Genialitet og Viisdom.

Skjøndt de talte sagte sammen, gav det dog pludselig et Sæt i Shoking, da de gik forbi.

Han var dem nærmest, og det forekom ham, at de talte Engelsk.

Det undgik ikke deres Opmærksomhed, at Shoking

ſtudſede; idetmindſte maaatte man da troe, at de havde lagt Mærke dertil; thi nu gik de ſtrax deres Vei.

„Hvad gaaer der af Dem?“ ſpurgte Milon, der ligeledes havde lagt Mærke til ſin Ledſagers beſynderlige Opførſel.

„Det forekommer mig, at det er to Englændere, der ſpadſere frem og tilbage ovre ved Byggepladſen,“ ſvarede Shoking.

„Da pleier der dog ikke at boe ret mange Englændere i dette Kvarteer af Byen,“ ſvarede Bygnings-Entreprenøren.

„Netop derfor bør vi viſtnok være paa vor Poſt ligeoverfor de to Herrer derovre,“ meente Shoking.

„Hvorfor det?“

„Fordi det engelſke Politi, der har ladet os udplyndre umiddelbart efter vor Ankomſt til Paris, neppe taber os afſyne,“ ſvarede den lurvet klædte Englænder.

Milon traf paa Skuldrene.

„Derſom disſe Herrer gjørr Mine til at fortrædige os, lader jeg mine Arbeidere give dem en ordentlig Dragt Prygl,“ ſagde han. „Lad os nu gaae op til Moderen og Barnet!“

Milon og Shoking gik ind i den mørke Forſtue og op ad de brøſtfældige Trapper, i hvilke det knagede og bragede, da Kæmpen begyndte at ſtige op ad dem.

De to Mænd, der talte Engelſk, vare imidlertid blevne ſtaaende henne paa Hjørnet af Rue Pascal og havde ſeet den rige Bygnings-Entreprenør og den lurvet klædte Shoking gaae ind i den gamle Rønne.

Shoking havde ikke gjort ſig ſkyldig i nogen Over-

drivelse, da han gav Milon en Skildring af den „Leilighed" som Jenny, Ralph og han selv havde beboet, siden de vare ankomne til Paris.

Denne Leilighed bestod kun af et eneste lille Værelse uden Kakkelovn og saa godt som uden Møbler, — et Tagkammer, i hvilket Lyset trængte ind igjennem en lille Loftsluge.

Moderen og Barnet tilbragte Natten i en Feltseng; Shoking lod sig nøie med noget Straa.

Paa et meget skrøbeligt Bord stod der en Krukke med Vand, og ved Siden af den laa der et Stykke Brød.

Milon blev ganske forskrækket over denne forfærdelige Elendighed; men med Beundring betragtede han Irlænderindens smukke, skjøndt meget alvorlige Ansigt, der bar Præget af Resignation og Taalmodighed.

Shoking løb hen til Jenny, greb hendes Haand og trykkede den, idet han sagde:

„Vi ere frelste! . . . Der er Hr. Milon, som er en god Ven af den graa Mand!"

Milon gav sig til at kjæle for den smukke lille Dreng, som noget forbauset fæstede sine store Øine paa ham.

„Mine Venner," sagde den godmodige Mand nu, „I maae ikke blive her en eneste Dag længer! Mit Huus er rummeligt nok, og I skulle boehos mig, indtil „Mesteren", som I kalde „den graa Mand", lader høre fra sig og giver mig nærmere Ordrer med Hensyn til Eder."

Og nu gav Milon sig til at rette nogle Spørgsmaal

til Irlænderinden med Hensyn til „Mesteren", for hvem han nærede megen Bekymring.

Jennys Beretning om den graa Mand stemte ganske overeens med Shokings — og ligeledes med den Beretning, som Vanda efter sin Tilbagekomst fra England havde afgivet nede i den underjordiske Hvælving.

Da de forlode London, vare de blevne rigelig forsynede med Penge, og tillige havde Shoking faaet en Anbefalingsskrivelse med; — men efter deres Ankomst til Paris vare de blevne bestjaalne.

I Begyndelsen havde de ikke havt den fjerneste Anelse om, hvem der kunde have begaaet dette Tyveri; men Eieren af det lille Hotel, i hvilket de vare tagne ind, havde meget godt kunnet huske, at en anden Englænder, der havde boet lige ved Siden af dem, var reist bort, samme Dag som Tyveriet maatte være blevet begaaet.

„Naa, Ulykken er endda ikke saa stor, siden I dog have fundet mig; thi jeg har Penge nok til os Alle," sagde Milon.

Og nu traf han den Aftale med Shoking, hvem han gav en halv Snees Guldstykker, at denne først skulde kjøbe Klæder til dem alle Tre og derpaa tage en Vogn og kjøre hen i Rue de Marignan med Jenny og Ralph.

Og nu kom Milon til at tænke paa Marmouset, som jo vilde aflægge ham et Besøg Klokken fire, men som — efter Bygnings-Entreprenørens Mening — nok, naar han havde læst hans Brev, vilde lade de hundredetusind Franks blive liggende i Pengekassen. Marmouset sad vistnok nu og ventede paa ham; Milon skyndte sig derfor med at komme hjem.

De to Mænd, der talte Engelsk, syntes i en unægtelig ligefrem mærkværdig høi Grad at føle sig tiltalte af dette Kvarteer af Byen; thi de vare endnu ikke gaaede deres Vei.

De saae Milon forlade den gamle Rønne, medens han derimod ikke lagde Mærke til dem.

Nu sagde den ene af dem halvhøit:

„Vi maae dog see at faae at vide, hvad denne tilsyneladende velhavende Mand havde at bestille oppe i det gamle Huus!“

Tre og tyvende Kapitel.

De to Mænd, der talte Engelsk, og som havde betragtet Milon og Shoking med saa stor Opmærksomhed, vare ingen Andre, end Sir James Wood og det andet Medlem af Londons Opdagelses-Politi.

„Naa, Edward,“ sagde Sir James Wood, „det maa da indrømmes, at vi ikke have spildt Tiden i det sidste Døgn! . . . I Løbet af de sidste fire og tyve Timer er det jo lykkedes os at faae Miss Ellen bragt i sikker Forvaring og at faae at vide, hvor Shoking, Irlænderinden og hendes Søn opholde sig.“

„Ja, vi have ganske vist ikke ligget paa den lade

Side," svarede hans Kollega. „Men jeg gad dog nok vide, hvad vi nu skulle foretage os."

„Hvad vil De sige med det?" spurgte Sir James Wood.

„Hm!" svarede den anden Politimand. „Vi havde jo det Hverv at bemægtige os Miss Ellens Person, — ikke sandt?"

„Jo, ganske vist."

„Men hvad dette Tiggerpak angaaer, have vi dog vel ikke noget Hverv?"

Der spillede et betydningsfuldt Smiil paa Sir James Woods Læber, idet han svarede:

„Hør en Gang, Edward, hidtil har jeg været det Hoved, der tænkte, og De har maattet lade Dem nøie med at være den virkende Haand. I de fjorten Dage, i hvilke vi To have arbeidet sammen, har De imidlertid givet mig saamange Beviser paa Deres Skarpsindighed og Klogskab, at jeg ikke længer behøver at holde det egentlige Øiemed med vor Reise herover til Frankrig skjult for Dem."

„Det vil naturligviis ogsaa interessere mig meget at lære det at kjende," sagde hans Kollega.

„Men det er ikke værd, vi blive staaende her," vedblev Sir James. „Dette Kvarteer hører ganske vist ikke til de meest befærdede; men der kunde dog komme En eller Anden forbi, og vi gjøre klogest i ikke at tildrage os Opmærksomhed. Det er derfor det Bedste, at vi spadsere frem og tilbage; — vi behøve jo derfor ikke at tabe det Huus der afsyne."

Og idet Sir James udtalte disse Ord, pegede han

paa den gamle Rønne, i hvilken Shoking, Jenny og Ralph boede.

Nu gave de to Politimænd sig paany til at spadsere op og ned ad Gaden, og Sir James sagde:

„Det er ingenlunde blot for Lord Palmures Skyld, vi ere komne over til Paris; vi have endnu et andet Hverv her, end at bringe Miss Ellens Planer til at strande, og dette andet Hverv er blevet os overdraget af Hans Velærværdighed Mr. Peters Town, der, som De dog maaskee veed, er det egentlige Overhoved for den anglikanske Kirke."

„Nei, virkelig?" udbrød Edward.

„Jo," svarede Sir James, „aldrig tilforn har der hersket en saadan Bevægelse ovre i Irland, som der for Øieblikket hersker, og disse afskyelige feniske Historier have antaget Dimensioner, som begynde at gjøre England ganske angest og bange."

„Men ere de irske Tiggere, der boe henne i den gamle Rønne der, da Feniere?" spurgte Edward.

„Ja," svarede Sir James Wood.

„Og Miss Ellen?"

„Miss Ellen er ganske vist Lord Palmures Datter; men lige paa een Gang er hun bleven grebet af en afsindig Lidenskab for en Franskmand, som ovre i London er bekjendt under Navn af „den graa Mand", og det er ham, der har sendt hende over til Frankrig, for at hun kunde søge Bistand der; — selv sidder han nemlig for Øieblikket arresteret ovre i London. Vi fik altsaa det Hverv at see at faae fat paa Miss Ellen og, hvad det end skulde koste os, at forhindre hende fra at sætte sig i

Forbindelse med de Personer, som hun skulde opsøge herovre."

„Og veed De noget Nærmere om de Personer?" spurgte Edward.

„Nei, men jeg skal nok faae noget Nærmere at vide om dem," svarede Sir James Wood.

„Meget vel!"

„Og lad os nu tale om de tre Irlændere!" vedblev Sir James.

„Hm! Hvad dem angaaer, kan der da ikke være nogen Tvivl om, at de ere meget uskadelige!" bemærkede Edward.

Sir James Wood rystede paa Hovedet og svarede:

„Deri tager De sandelig feil, min gode Edward!"

„Hvad for Noget?"

„Den Mand, De kalder en Tigger, og hvis Navn er Shoking, var, medens han opholdt sig ovre i London, den saameget omtalte graa Mands høire Haand!" vedblev Sir James Wood.

„Og Konen?" spurgte Edward.

„Konen er Enke efter Lord Palmures yngre Broder, som er død paa Skafottet for Irlands Sag!"

„Ah!"

„Og hendes Søn, — den lille tiaarige Dreng, som De gjentagne Gange maa have seet, er ingen Anden, end Feniernes vordende Høvding," tilføiede Sir James.

„Hm!" sagde Edward. „Og hvad skulle vi nu foretage os? — Skulle vi arrestere dem?"

Sir James Wood trak paa Skuldrene.

„For Øieblikket er det en Umulighed," svarede han.

„Men kunne vi da ikke bortføre dem?" spurgte hans Kollega.

„Jo, . . . maaskee!"

„Men hvorledes skulle vi da bære os ad med det?" spurgte Edward.

„Nu skal jeg sige Dem, hvorledes jeg har tænkt mig det Hele," svarede Sir James Wood. „Endnu imorges eiede Tiggeren Shoking ikke en Hvid; — umiddelbart efter hans Ankomst til Frankrig er der blevet fraskjaalet ham endeel Penge og Papirer, deriblandt en Anbefalingsskrivelse til en vis rig Bygnings-Entreprenør, ved Navn Milon."

„Milon?" gjentog hans Kollega ganske forbauset. „Men det var jo den høie Mand, vi nylig saae komme ud af Huset derhenne og gaae ned ad Gaden!"

„Ja, ganske rigtigt!"

„Men hvorledes er det da gaaet til, at de To have truffet hinanden?"

„Shoking maa have kunnet huske hans Navn, og Bygnings-Entreprenøren har saa efter al Sandsynlighed funden sig foranlediget til at aflægge ham et Besøg for at forvisse sig om, at han ikke havde med en Eventyrer at skaffe," svarede Sir James Wood.

„Ja, saaledes er det vistnok gaaet til," bemærkede hans Kollega.

„Irlænderinden og hendes Søn have naturligviis saa afgivet en Beretning, der stemte nøie overeens med Shokings, og den rige Hr. Milon har ikke taget i Betænk-

ning at forsyne dem med Penge. Det er endog meget sandsynligt, at han tager dem i Huset til sig," vedblev Sir James.

„Og vi maae rolig finde os i, at han gjør det?" udbrød Edward ivrig.

Atter traf Sir James Wood paa Skuldrene.

„Den Arrest-Ordre, med hvilken man havde forsynet os, gjaldt, som allerede bemærket, kun Miss Ellen," sagde han, „men derimod maae vi anstille et Forsøg paa at bortføre Drengen. Velærværdige Mr. Peters Town og Lord Palmure, med hvem jeg havde en lang Samtale, førend jeg reiste bort fra London, lovede mig en Sum af tusind Pund Sterling, hvis jeg kunde bringe den lille Irlænder tilbage til England."

„Har De nogen Anelse om, hvad de to Herrer ville foretage sig med den lille Fyr?" spurgte hans Kollega.

„Nei," svarede Sir James, „det ansaae jeg det ikke for rigtigt at spørge om; thi det var jo Noget, der ikke kom mig ved."

„Rimeligviis ville de lade ham forsvinde, — og det paa en saa grundig Maade, at han aldrig mere falder dem til Besvær?" vedblev Edward.

„Ja, det er meget muligt," svarede Sir James Wood i den ligegyldigste Tone af Verden, „men hvad der er vist, er, at De, min kjære Edward, faaer et Beløb af femtusind Pund Sterling udbetalt, samme Dag som vi bringe den lille Irlænder tilbage til London!"

Den anden Politimand havde megen Lyst til at faae Fingre i de femtusind Pund.

„Men kunne vi da ikke strax skride til Værket?“ spurgte han.

„Det kommer an paa!“ svarede hans Kollega. „Om et Øieblik gaaer Shoking naturligviis ud.“

„Naa ja!“

„Saa bliver Irlænderinden altsaa ene med sin Søn“. . .

Her gjorde Sir James Wood en Pause.

„Og saa?“ spurgte Edward ivrig.

„Ja, hør en Gang,“ sagde Sir James nu, „eftersom Sagen har stillet sig saaledes, kommer jeg vist til at gjøre Dem en Tilstaaelse.“

Hans Kollega studsede.

„En Tilstaaelse?“ sagde han. „Naa, — tal da!“

„Jeg har ikke altid været Medlem af Londons Dagelses-Politi,“ vedblev Sir James Wood.

„Ikke det?“ sagde Edward.

„Nei,“ svarede hans Kollega, „ogsaa jeg har været Fenier!“

Denne Meddelelse syntes unægtelig at overraske hans Kollega en heel Deel.

„De?“ udbrød Edward nemlig i en Tone, der tydelig røbede, at han ikke ret vidste, om han turde troe sine egne Øren.

„Ja, jeg, — og senere har jeg solgt mig til England,“ svarede Sir James Wood, idet han trak paa Skuldrene.

Og da han saae, hvor forbauset hans Kollega saae ud, tilføiede han med et kyniſk Smiil:

„Ja, hvad skal man sige? Jeg giver mig ikke ud for at være en Mand med Principer."

Nu var Edward kommen sig en lille Smule af sin Forbauselse, og forholdsviis rolig sagde han:

„De er altsaa nøie fortrolig med Feniernes Færd?"

„Ja, og jeg veed Besked med de hemmelighedsfulde Tegn, paa hvilke de kjende hinanden," svarede Sir James Wood.

Neppe havde den forhenværende Fenier udtalt disse Ord, førend de to Politimænd fik Øie paa Shoking, der hurtig kom gaaende ud af den gamle Rønne, i hvilken han boede.

„Hør en Gang, min kjære Edward," sagde Sir James Wood nu, „det er absolut nødvendigt, at De følger efter ham."

„Skal jeg tale til ham?" spurgte hans Kollega.

„Ja," svarede Sir James. „De kan jo f. Ex. sige til ham, at De ikke har kunnet tage feil af hans Nationalitet, — at det skjærer Dem i Hjertet at see en Englænder lide Nød i Udlandet, og at De derfor anseer det for Deres Pligt som god Landsmand at tilbyde ham Deres Bistand. De maa see at faae ham trukket et antageligt Stykke Vei bort herfra; — De kan jo sige til ham, at De maa gaae hen til en Ven for at hente Penge, da De ikke selv har saamange hos Dem, som De ønsker at give ham. I alt Fald maa De lægge Beslag paa ham i en Timestid; — længere Tid behøver jeg ikke."

„Og hvad har De da ifinde at foretage Dem?" spurgte Edward.

„Jeg vil — for en Tid — vende tilbage til Feniernes

Leir og aflægge Irlænderinden et Besøg," svarede Sir James Wood smilende.

Shoking gik rask henimod Rue Pascal.

De to Medlemmer af det engelske Opdagelses-Politi skiltes nu.

Edward fulgte efter Shoking.

Hvad Sir James Wood angaaer, da gik han ind i den gamle Rønnes mørke Forstue.

„Den Dreng maa jeg have Fingre i!" sagde han halvhøit.

Fire og tyvende Kapitel.

Vi have længe havt den Fornøielse at kjende den skikkelige Shoking, og det kan ikke være nogen Hemmelighed for os, at det udøvede en meget væsentlig Indflydelse paa hans Humør og hans Charakteer, om han havde Held med sig, eller ikke.

Naar Shoking var saa fattig som en Kirkerotte, var han en Mand med sund Dømmekraft; ja, saa kunde han endog være ganske overordentlig klog og skarpsindig.

Saasnart som han fik Penge i Lommen, forsvandt disse hans værdifulde Egenskaber imidlertid pludselig.

Læserne ville sikkert endnu kunne mindes, hvor naivt og keitet Shoking, efterat han var bleven forvandlet til

Lord Wilmot, ved forskjellige Leiligheder bar sig ad ovre i London, og hvilken Masse dumme Streger han vilde have begaaet, dersom den graa Mand ikke havde været saa forsigtig, hele Tiden at holde Øie med ham.

Siden sin Ankomst til Paris havde Shoking ligefrem gjort Mirakler for at ernære Irlænderinden Jenny og hendes Søn, og paa samme Tid havde han sat Himmel og Jord i Bevægelse for at faae den Milon opspurgt, til hvem den graa Mand havde givet ham en Anbefalingsskrivelse med paa Reisen.

Skjøndt han havde megen Møie med at gjøre sig forstaaelig paa Fransk, var det dog lykkedes ham at faae Arbeide, og med en sjelden Opfindsomhed og Energi havde han budt Nød og Elendighed Trods.

Nu, da han havde naaet sit Maal, — da han havde faaet fat paa Milon, og da hans Pung, som nylig havde været saa forfærdelig tom, atter var bleven godt spækket, blev Shoking lige paa een Gang forvandlet til et Tossehoved.

Endnu for en Timestid siden havde han med den største Mistillid seet paa de to Mænd, der spadserede frem og tilbage i Rue du Champ-de-l'Alouette, og dersom han nu, da han gik ud, havde været ligesaa fattig, som han var, da han nylig kom hjem, vilde han ganske sikkert ikke have glemt at see sig om for at faae at vide, om de to mistænkelige Personer ikke endnu befandt sig der i Gaden.

Nu havde Shoking imidlertid Penge i Lommen.

Som en Følge deraf var han ikke længer bange for Noget, men gik rask henimod Rue Pascal, uden at see sig om en eneste Gang.

Den engelske Politimand, Hr. Edward, fulgte efter ham i nogen Afstand.

Hvor gik Shoking hen?

Han havde meget travlt med at komme hen til de mere fashionable Kvarterer af Frankrigs Hovedstad; thi der vilde han kjøbe passende Klæder til sig selv samt til Jenny og hendes Søn.

En Mand, der er saa forfængelig som Shoking, finder imidlertid ikke Fornøielse i at gaae, naar han har Raad til at kjøre.

Da han kom til Enden af Gaden, kjørte der en Omnibus forbi.

Shoking klattrede op paa Bukken og var allerede ganske enig med sig selv om, at han paa Hjemveien ikke vilde kunne lade sig nøie med Mindre, end en Droschke.

Et Par Minuter efter maatte Omnibussen atter gjøre Holdt for at optage en anden Passageer, som havde givet Kudsken et Vink, — og nu saae Shoking en Mand stige op og tage Plads ved Siden af ham.

Mærkelig nok gjenkjendte han ikke den ene af de mistænkelige Personer i denne nye Passageer.

Først da Politimanden i en Dialekt, som tydelig røbede hans Nationalitet, gav sig til at skjælde Kudsk og Konduktør ud, fordi der ikke var noget Tag over Kudskesædet, lagde Shoking Mærke til den nye Passageer; men endnu kjendte han ham ikke igjen.

Kudskens Øl-Bas og Konduktørens snøvlende Stemme vare imidlertid ikke istand til at bringe den nye Passageer til Taushed; — efter al Sandsynlighed forstod

han ikke, hvad de sagde; thi han gjentog den ene Gang efter den anden:

„Jeg troede, at der paa enhver Omnibus var Tag over Kudskesædet."

Nu fandt Shoking sig foranlediget til at komme Kudsken og Konduktøren til Hjælp, og han sagde derfor paa Engelsk til sin Nabo:

„No!"*)

Nu saae Politimanden ganske forbauset paa ham.

„Er De Englænder?" spurgte han.

„Ja, jeg er," svarede Shoking, som endnu ikke havde den fjerneste Anelse om, at han sad ved Siden af den ene af de to Mænd, ligeoverfor hvem han selv nylig havde opfordret Hr. Milon til at være paa sin Post.

Politimanden var klædt som Gentleman.

Ovre i London vilde han ikke have værdiget Shoking et Blik; men her, i den fremmede By, syntes Nationaliteten at vinde en glimrende Seier over hans Stolthed.

Den velklædte Herre gav sig til at pasiare nok saa gemytlig med den lurvet klædte Shoking.

„Har De opholdt Dem længe her i Byen, Sir?" spurgte Politimanden.

„En Maanedstid," svarede Shoking.

Politimanden kastede et medlidende Blik paa Shokings Klæder, som rigtignok vare alt Andet, end smukke.

„Er De maaskee reist hertil for at faae Ansættelse som Rideknægt eller Staldkarl?"

„Nei, jeg er ikke," svarede Shoking.

---

*) Nei.

„Naa, i alt Fald dog vel sagtens for at faae Noget at bestille?“ vedblev det elegant klædte Medlem af Londons Opdagelses-Politi.

„Nei,“ gjentog vor Ven Shoking kort og tørt; — det lod virkelig til, at han følte sig stødt over sin Landsmands medlidende Mine.

„Jeg er rig,“ vedblev Politimanden, „og det skjærer mig i Hjertet at see en Landsmand lide Nød. — Maa jeg give Dem mit Visitkort?“

„Tak, Sir,“ svarede Shoking, idet han stak Visitkortet i Lommen.

Omnibussen gjorde bl. A. Holdt i Rue de Vaugirard.

Her steg Shoking ned fra Bukken, og øieblikkelig fulgte Politimanden hans Exempel.

Og da Omnibussen var kommen et godt Stykke bort, klappede Hr. Edward vor Ven Shoking paa Skulderen og sagde til ham:

„Høistærede, en Søn af det frie England kan ikke møde en Landsmand i et fremmed Land uden at faae Lyst til at drikke et Glas Portviin eller Sherry med ham. — Bliver De vred, naar jeg nu byder Dem et Glas Viin?“

„Nei, saamænd gjør jeg ikke!“ svarede Shoking.

Nu pegede Politimanden paa en Kafé, der laa tæt ved, og sagde:

„Saa lad os gaae derind!“

Heller ikke imod dette Forslag havde Shoking Noget at indvende.

Da de to Mænd kom ind i Beværtnings-Lokalet,

ſtirrede nogle Studenter, der ſadde og læſte Aviſerne der, med en vis Forbauſelſe paa den velklædte Herre og den næſten pjaltede Tigger, der Arm i Arm gik igjennem det forreſte Værelſe.

Med ægte britiſk Flegma toge Shoking og Hr. Edward dog imidlertid Plads ved et Bord, der ſtod henne ved Vinduet, og den Sidſtnævnte forlangte en Flaſke Portviin.

I Frankrig hører Portviin juſt ikke til de meeſt yndede Vine; men i Cette og Montpellier bliver der lavet endeel „Portviin“, og den Kafé, i hvilken de to Englændere befandt ſig, var forſynet med dette Produkt.

Portvinen blev ſnart drukket, og nu foreſlog Politimanden, at de ſkulde drikke en Flaſke til.

Shoking ſvarede ikke Ja; men han gjorde heller ingen Indvendinger imod ſin Landsmands Forſlag.

Imidlertid lagde Hr. Edward Mærke til, at der ſpillede et ganſke beſynderligt Smiil paa hans Landsmands Læber.

„De kunde maaſkee have Lyſt til at ſpiſe en kold Frokoſt, der omtrent kunde ſvare til det Maaltid, ſom vi ovre i England kalde „lunch“*)?“ ſpurgte han.

„Ja, ſaamænd,“ ſagde Shoking, „jeg har nok Lyſt til at ſpiſe lidt koldt Kjøkken!“

Nu kaldte Politimanden paa en Opvarter og beſtilte en Flaſke Bordeauxviin, Skinke, kold Boeufſteg og Sardiner.

Shoking gav ſig nu til at ſpiſe og drikke for Fire;

---

*) „Lunch“ eller „luncheon“ er et Slags anden Frokoſt.

men vor Ven Shoking kunde drikke tæt, og det var ikke noget ganske let Stykke Arbeide at faae ham drukket under Bordet.

Politimanden lagde Mærke til, at det besynderlige Smiil, som han nylig havde seet spille paa Shokings Læber, fra Tid til anden vendte tilbage.

Da Shoking hverken kunde spise eller drikke Mere, sagde han:

„De maa have mig undskyldt, Sir, men idag har jeg netop en heel Deel at bestille; hvor ondt det end gjør mig, maa jeg derfor forlade Dem."

Og da han havde sagt dette, kaldte han paa Opvarteren.

Ganske forbauset spurgte Politimanden nu:

„Hvorfor kalder De paa Opvarteren?"

„Fordi jeg vil betale," svarede Shoking med den største Rolighed af Verden.

Og nu stak han Haanden i Lommen, tog en Haandfuld Pengestykker frem og kastede et Guldstykke paa Bordet.

Opvarteren var aabenbart nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

Ogsaa Politimanden saae ud til være noget overrasket, og Shoking, som allerede i en halv Timestid havde glædet sig til at give denne lille Scene tilbedste, sagde nu smilende:

„Man skal ikke skue Hunden paa Haarene, Sir! Jeg er en excentrisk Adelsmand, der reiser omkring for at studere Sæder, Skik og Brug i de forskjellige Lande, og da jeg havde den Fornøielse at træffe paa Dem, havde

jeg netop aflagt et Besøg i Forstaden Saint-Marcel. Det er en interessant, en meget interessant Forstad; den har Adskilligt tilfælles med Spitheafield ovre i London."

„Men," sagde Politimanden, der nu syntes at være gjennemtrængt af den dybeste Ærbødighed, „vil Deres Herlighed da ikke have den Godhed at sige mig, hvad De hedder?"

„Jeg hedder Lord Wilmot," svarede Shoking, hvis Forfængelighed og Lyst til at agere Pralhans pludselig havde faaet Overhaand hos ham.

Og dermed reiste han sig med en ligesaa vigtig Mine, som om han virkelig var Pair af England og stod i Begreb med at gaae hjem fra Overhuset.

Fem og tyvende Kapitel.

Sir James Wood havde sagt til den anden Politimand, at han ikke behøvede længere Tid, end en Time, til at bortføre den lille Irlænder og hans Moder og bringe dem til et Sted, hvor deres Venner ikke vilde kunne finde dem.

Det Maaltid, som Shoking og hans nye Ven havde indtaget, havde været meget solid, og de havde siddet over en Time tilbords.

Som en Følge deraf meente Hr. Edward, at han nu nok kunde lade Shoking seile sin egen Sø.

Vor forfængelige Ven var stolt af den Overraskelse, som han havde beredt sin Landsmand.

Med en beskyttende Mine rakte han Hr. Edward Haanden og sagde til ham:

„En af de første Aftener maa De endelig komme hjem til mig og drikke en Kop Thee hos mig!"

„Det skal være mig en stor Ære," svarede Politimanden.

„Jeg boer i Hôtel de la Paix, paa Vendôme-Pladsen," vedblev Shoking. „De maa undskylde, at jeg ikke giver Dem mit Visitkort; men jeg har ikke noget hos mig."

Shoking var sjæleglad over, at han havde faaet Leilighed til at spille denne Helterolle.

„Lad mig see, De snart kommer hjem til mig!" sagde han endnu en Gang.

„Tak, Mylord, — skal skee! . . . Farvel Deres Herlighed!" svarede Politimanden.

— Udenfor Kaféen skiltes de to Landsmænd.

Politimanden gik op ad Rue de Vaugirard, medens Shoking derimod spadserede ned til Odeons Korsvei.

Shoking var nok en lille Smule beruset; men han var beruset paa engelsk Viis; — Englænderne have nemlig en vis Routine i at befinde sig i beruset Tilstand, og tillige nære de en i høieste Grad gavnlig Frygt for Politi-Stationerne; som en Følge deraf seer man dem næsten aldrig dingle, og med en Behændighed, som ganske vist

bærer Vidnesbyrd om en energisk Villie, forstaae de at undgaae et løbe imod Husene.

Shoking kom da ogsaa hen til Odeons Korsvei, uden at der tilstødte ham noget Uheld.

I dette Kvarteer boer der en Mængde Mennesker, som handle med Klæder.

Her kan man baade faae temmelig gamle og temmelig nye Klædningsstykker at kjøbe.

Shoking gik ind i en Boutik, og skjøndt han ikke kunde tale Fransk, fik han dog snart, hvad han vilde have; thi han lagde tre Guldstykker paa Bordet.

For tresindstyve Franks fik han sort Frakke og sorte Benklæder, Støvler, Hat og oven i Kjøbet en skinnende hvid Skjorte.

Da han gik ind i Boutiken, saae han ud som en Tigger; men da han kom ud af den, var han klædt som Gentleman.

For at blive en fuldstændig Gentleman maatte han imidlertid endnu have een Ting, nemlig: Handsker.

Altsaa gik han ind til en Handskemager og kjøbte sig et Par blodrøde Handsker af Hundeskind.

Nu fik han først Tid til at tænke paa Jenny og hendes Søn.

„Men for Pokker," sagde han halvhøit, „jeg forstaaer mig ikke synderlig paa Fruentimmerstads! . . . Jeg havde gjort bedre i at tage Jenny med!"

Nu vandrede han videre, og med sandt Velbehag speilede han sig i alle de Ruder, han kom forbi.

Det varede ikke ret længe, førend han atter befandt sig i Rue de Vaugirard.

Nu gik han heelt igjennem Gaden og ind i Luxembourg-Haven.

Det første Menneske. han fik Øie paa der, var — Politimanden Edward.

Denne havde kjøbt sig en Avis, og taget Plads paa en Bænk. Det lod til, at han var ivrig beskjæftiget med at studere Bladet.

Nu fik Shoking et nyt Anfald af Forfængelighed.

Han gik hen til Politimanden.

Hr. Edward saae ikke op fra sin Avis.

Shoking rømmede sig et Par Gange og gav sig derpaa til at hoste.

Nu saae Politimanden paa ham — og studsede.

„Sir," sagde Shoking, „De kjender mig maaskee ikke igjen?"

„Ah!" udbrød Politimanden. „Er det muligt? — Det er Dem, Mylord?"

„Ja, det er mig," svarede Shoking. „Da De var gaaet fra mig, tog jeg mig en Droschke og kjørte hen til mit Hotel, hvor jeg klædte mig om."

Og derpaa tilføiede han med en vigtig Mine:

„Og nu har jeg ifinde at overvære Senatets Møde."

Den engelske Polimand bukkede.

Shoking havde imidlertid drukket alt for Meget, til at han nu ikke igjen skulde lide af Tørst, og han sagde derfor:

„Men først maae vi drikke en Flaske Portviin sammen."

„Jeg er ganske til Deres Herligheds Tjeneste," svarede

Hr. Edward, „kun maa jeg tillade mig at gjøre en lille Bemærkning i saa Henseende.“

„Og det er?“ spurgte Shoking.

„Hm!“ sagde Politimanden. „Ja, Deres Herlighed maa virkelig ikke tage mig det ilde op; men skjøndt jeg kun slet og ret er Gentleman, og altsaa ikke er saa høit paa Straa som Deres Herlighed, har jeg dog megen Æresfølelse, og derfor har jeg en Anmodning til Dem, Mylord.“

„En Anmodning?“ gjentog Shoking i den beskyttende Tone, i hvilken han holdt saameget af at tale. Godt, — tal!“

„Jeg vilde blot tillade mig at anmode Deres Herlighed om, at jeg denne Gang maa faae Lov til at betale Gildet,“ vedblev Hr. Edward.

„Deres Andragende er bevilget,“ svarede Shoking naadig.

Og nu vendte de to Landsmænd tilbage til den Kafé, i hvilken de havde indtaget deres Luncheon; — Shoking havde nok Lyst til at vise sig der i sin nye Skikkelse.

Hvad Politimanden angaaer, da var det Raisonnement, han anstillede, af følgende Beskaffenhed:

„Man veed aldrig, hvad der kan hændes. Sir James er maaskee endnu ikke bleven færdig med sin Deel af Opgaven. Det er viist det Fornuftigste, at jeg endnu i nogen Tid lægger Beslag paa denne tørstige Fyr; — skade kan det da i alt Fald ikke!“

Og de to Landsmænd toge Plads ved det samme Bord, ved hvilket de tidligere havde siddet.

Vi have alt bemærket, at Shoking allerede var en

lille Smule beruset. Nu drak han rigelig sin Part af den Flaske Portviin, med hvilken Politimanden traktierede; men da vor Ven nu en Gang havde begyndt at spille „Mylord", forlangte han to Flasker Portviin til.

Den sidste Flaske var han imidlertid ikke istand til at drikke sin Part af, — førend Flasken var bleven tømt, laa han nemlig under Bordet.

Nu udbad Politimanden sig en Samtale med Eieren af Etablissementet, hvem han paa meget godt Fransk underrettede om, at Shoking var en excentrisk Englænder, der var umaadelig rig, men — holdt lidt vel meget af at drikke Portviin; — det kunde jo ikke nytte, at han forsøgte paa at lægge Dølgsmaal paa sin Vens Skrøbelighed; thi her var jo Syn for Sagn. Forøvrigt behøvede man blot at bære hans Ven over i Luxembourg-Haven og lægge ham paa en Bænk der, — saa vilde han nok snart komme til sig selv igjen.

Hans Ønske blev øieblikkelig opfyldt. To af Opvarterne slæbte Shoking over i Luxembourg-Haven, og Hr. Edward var selv tilstede for at føre Tilsyn med, at hans „Ven" blev lagt paa en Bænk.

— — — — — — — — — — — —

Hos Folk, der ere vante til at drikke sig fulde, pleier Ruset i Almindelighed at gaae temmelig hurtig over.

Efter tre eller fire Timers Forløb vaagnede Shoking, slog Øinene op og saae sig om med en Forbauselse, som det ikke er vanskeligt at fatte.

Nu gjorde han sig Umage for at samle sine Tanker, og det varede da heller ikke ret længe, førend han tydelig huskede Alt, hvad der var foregaaet.

„Jeg er dog ogsaa en fordømt Drukkenbolt!“ sagde han halvhøit.

Og nu tænkte han paa Jenny og Ralph, der sadde hjemme og ventede paa ham, og paa Hr. Milon, til hvem han havde lovet at komme hen inden Aften.

— Hvor mon hans Landsmand, Hr. Edward, var bleven af? —

Det var jo saa naturligt, at dette Spørgsmaal paatrængte sig ham; men Shoking offrede det dog neppe en Tanke.

Han skyndte sig med at komme ud af Haven; thi han kunde nok indsee, at denne snart vilde blive lukket, — og efter nogle faae Minuters Forløb befandt han sig paa Boulevard d'Enfer.

Ja, det var unægtelig en dum Streg, Shoking havde begaaet; men der var dog een Ting, som trøstede ham, og det var, at den graa Mand ikke var i Nærheden; — den graa Mand var nemlig det eneste Menneske, som han nogensinde havde været bange for, og hvis Forestillinger og Bebreidelser undertiden havde faaet ham til at skamme sig over sin Drikfældighed.

Shoking tog en Droschke og kjørte hjem til Rue du Champ-de-l'Alouette.

Underveis trøstede han sig med at anstille følgende Betragtning:

„Naa, — naar Alt kommer til Alt, er der da ikke skeet nogen Ulykke! . . . Jeg beholder Droschken, medens jeg har den, og kjører ud sammen med Jenny og hendes lille Dreng; naar vi saa have forsynet os med de Klædnings-

ſtykker, vi endnu maae kjøbe, begive vi os hen til Hr. Milon."

Efter et Kvarteerstids Forløb holdt Droſchken udenfor den gamle Rønne, i hvilken Shoking, Jenny og hendes Søn nu havde boet i tre Uger.

Shoking gik hurtig op ad Trapperne.

Da han var kommen op paa Kviſten, blev han ſtaaende ſom forſtenet af Forbauſelſe: — Døren ſtod paa vid Gab, og Tagkammeret var tomt!

I ſamme Øieblik aabnede en ung Sypige, der boede ved Siden af dem, ſin Dør og ſagde til Shoking:

„Deres Kone og Børn ere gaaede ud."

„Hvad for Noget? — Ere de gaaede ud?" udbrød Shoking.

„Ja, — det ere de virkelig!" forſikkrede den unge Pige, der formelig blev ſmittet af den Forfærdelſe, ſom hendes Ord aabenbart fremkaldte hos hendes Nabo.

„Men naar gik de da ud? . . . Hvorledes er alt dette gaaet til? . . . Hvorfor ere de gaaede ud?" fremſtammede Shoking.

Det lykkedes nu den unge Pige at gjenvinde ſin Fatning, og ſkjøndt hun ganſke viſt med en viis Forbauſelſe ſtirrede paa Shoking, ſom hun aldrig før havde ſeet ſaa godt klædt, ſvarede hun dog forholdsviis rolig:

„Deres Kone og Søn gik ud for et Par Timerstid ſiden, og det var en af deres Landsmænd, der hentede dem."

„En af mine Landsmænd?" udbrød Shoking. „Mener De en Englænder?"

„Ja, ganske vist mener jeg en Englænder," svarede den unge Sypige. „Jeg veed jo nok, at De er en Englænder."

Shoking kunde godt mærke, hvorledes Haaret reiste sig paa hans Hoved, og hvorledes de kolde Sveddraaber perlede paa hans Pande.

Nu kom den stakkels Mand lige paa een Gang til at tænke paa de to mistænkelige Personer, der havde spadseret op og ned ad Gaden, da han for adskillige Timer siden kom hjem for at forestille Hr. Milon for den smukke Englænderinde, med hvem den rige Bygnings-Entreprenør havde ønsket af stifte nærmere Bekjendtskab.

Nu kom han endelig, — ganske vist temmelig seent, — til at tænke paa, at disse to mistænkesige Personer jo havde talt Engelsk med hinanden, og det er ikke til at undres over, at den stakkels Mand blev aldeles rasende ved Tanken om, at han jo for et Par Timer siden havde ladet sig traktere af — og selv trakteret — en engelsk „Gentleman", — at han ganske rolig havde fundet sig i, at denne „Gentleman", hans Landsmand, drak ham under Bordet.

Og rasende blev den stakkels Shoking ogsaa tilgavns; — idetmindste bar han sig da saaledes ad, at den unge Sypige blev ganske angest og bange; — hun kunde jo ikke troe Andet, end at hendes skikkelige Nabo maatte være gaaet fra Forstanden.

Shoking udstødte nemlig først et gjennemtrængende Skrig, rev sig derpaa i Haaret og foer endelig ned ad Trapperne med en saadan Hastighed, at man maatte føle

sig fristet til at troe, han vilde begaae Selvmord ved, med fuldt Forsæt, at knække Halsen underveis.

Sex og tyvende Kapitel.

Allerede for flere Timer siden var Milon kommen hjem.

Den rige Bygnings-Entreprenør maatte jo naturligviis, — efter hvad der var gaaet forud, — betragte det som hævet over enhver Tvivl, at Marmouset sad hjemme i hans Kontoir og ventede paa ham.

I saa Henseende havde Hr. Milon imidlertid gjort Regning uden Vært.

Da han kom hjem. traf han nemlig, — som vi vide, — ikke Hr. Marmouset selv der, men forefandt kun et Brev fra den unge Mand.

Vi behøve vel neppe at fortælle vore meget ærede Læsere, at han skyndte sig med at aabne Brevet.

Efterat han gjentagne Gange havde læst den ikke synderlig lange, men for ham meget indholdsrige Epistel igjennem, — og det med den største Opmærksomhed, — gav han sig til at gruble over dens Indhold.

Denne grundige Overveielse førte til det Resultat, at den rige Bygnings-Entreprenør pludselig udbrød:

„Marmouſet har naturligviis Ret! . . . Jeg er virkelig en ſtorartet Dumrian!“

Nu havde han altſaa ikke Andet at gjøre, end at faae Tyveriet konſtateret og ſørge for, at Hiſtorien kom til at gjøre ſaamegen Opſigt, ſom det vel var muligt.

Milon havde ikke i de ſidſte tre Timer talt med ſine Opſynsmænd eller med ſin Meſterſvend; — alle disſe Mennesker havde han anmodet om at give Møde om Eftermiddagen, og da de ikke havde faaet Kontraordre, indfandt de ſig Alleſammen i Kontoir-Lokalet, da Klokken ſlog fire.

Deres Principal, Hr. Milon, ſad ſelv inde i Kontoiret, da de kom.

Den rige Bygnings-Entreprenør ſyntes at være i høieſte Grad overraſket over Englænderens Brev; — idetmindſte ſad han da ved en af Pultene og udſtødte Ramaſkrig over den rige og fornemme Kundes Utaalmodighed.

Tjeneſtepigen havde gjentagne Gange beſtræbt ſig for at berolige ſin Herre ved at forſikkre ham, at hun havde gjort Alt for at faae „den løierlige Englænder“ overtalt til at vente, indtil hendes Herre kom hjem: — men den ſtakkels Tjeneſtepiges Beſtræbelſer bleve ikke kronede med noget heldigt Udfald.

Hr. Milon vedblev at beklage ſig over, at han var gaaet glip af denne gode Kunde, indtil Opſynsmændene og Meſterſvenden indfandt ſig i Kontoiret.

Nu ſagde han i en temmelig vranten Tone til disſe Mænd, ſom naturligviis udgjorde hans nærmeſte Omgangskreds:

„Den Englænder maa dog virkelig være en løierlig Fyr! . . . Fordi jeg bliver opholdt af forskjellige Forhindringer, som jeg ikke havde forudseet, og derfor kommer et Kvarteerstid senere hjem, end jeg havde bestemt, siger han, at jeg er en uopdragen Karl, og gaaer sin Vei!"

„Ja, og det er vist meget tvivlsomt, om han kommer igjen," bemærkede Mestersvenden.

„Naa, det kan da i Grunden være det Samme!" sagde Milon. „Jeg har jo alligevel Nok at bestille, — ja, endog Mere, end jeg kan overkomme."

I denne Henseende havde den rige Bygnings-Entreprenør ganske vist Ret, og det faldt heller ikke en eneste af de Tilstedeværende ind at sige ham imod.

Efter en kort Pause tilføiede Milon:

„Jeg havde egentlig kun anmodet Eder om at komme herhen, fordi jeg nok vilde raadføre mig med Eder angaaende den Byggeplads, om hvilken jeg talte med ham, og da han nu er gaaet sin Vei, har jeg jo ikke Brug for Eder!" . . .

Her afbrød han imidlertid sig selv.

„Naa," sagde han, „det er alligevel det Bedste, at I blive her, siden I nu en Gang ere komne herhen! . . . Det kan dog nok være, at jeg har Noget at tale med Eder om!"

Som vore ærede Læsere ville see, gjorde Milon sig Umage for at spille sin Rolle saa naturlig, som muligt.

„Jeg kan jo f. Ex. forelægge Eder Planen til det nye Huus henne i Rue Réaumur," sagde han.

Og da han havde udtalt disse Ord, gik han ind i

det inderſte Værelſe og lod Døren blive ſtaande paa vid Gab.

Meſterſvenden og de to Opſynsmænd bleve ſtaaende inde i det egentlige Kontoir.

Saaſnart ſom Bygnings-Entreprenøren var kommen ind i det inderſte Værelſe, udſtødte han imidlertid et Skrig.

Dette Skrig røbede en ſaa ſtor Forbauſelſe, eller rettere: Skræk, at hans tre Medhjælpere øieblikkelig løb ind til ham.

Nu ſaae de deres Principal ſtaae med foldede Hænder og aaben Mund foran Pengeſkabet, der ſtod aabent.

De tre Mænd kunde ikke begribe, hvad alt dette ſkulde betyde.

Efter nogle faa Minuters Forløb ſaae Milon ſig imidlertid iſtand til at give dem en nærmere Forklaring.

„Jeg er bleven beſtjaalet!“ ſagde han. „Han har ſtjaalet hundredetuſind Franks fra mig!“

Disſe Ord udtalte han i en Tone og med en Mine, der maatte overbeviſe hans Medhjælpere om, at han ſagde den rene Sandhed.

Tjeneſtepigen havde hørt det gjennemtrængende Skrig, ſom hendes Herre nylig havde udſtødt, og var ilet til.

Da hun ſaae, at Pengeſkabet ſtod aabent, og at Døren ikke engang kunde lukkes, udbrød hun:

„Naa, det var da en rar „Mylord“, Herre! . . . Det var jo ikke Andet, end en Tyveknægt!“

Øieblikkelig henvendte Milon ſig til hende.

„Hvorlænge er det siden, han gik?“ spurgte han ivrig.

„Det er et Kvarteerstid siden,“ svarede Tjenestepigen.

„Og hvor gik han hen?“ vedblev Kæmpen.

„Han gik ikke længere, end ud til sin Vogn, der holdt her udenfor“, lød Svaret.

„Var det en Hyrevogn?“

„Ja, Herre, det var en Droschke; — men det faldt mig rigtignok ikke ind at see efter Nummeret,“ svarede Tjenestepigen.

„Men saae Du da heller ikke paa Kudsken?“ sagde Milon.

Pigen blev ildrød i Hovedet og svarede ganske sagte:

„Jo, . . . det gjorde jeg rigtignok.“

„Troer Du, at Du vilde kunne kjende ham igjen?“ vedblev hendes Herre.

„Ja, det troer jeg nok, jeg kan,“ svarede Tjenestepigen undseelig.

„Og hvor kjørte Vognen hen?“ spurgte Kæmpen nu.

„Hen til Champs-Elysées.“

Nu løb Milon ud paa Gaden. Tjenestepigen og de tre Mænd fulgte efter ham.

Det var ganske overordentlig smukt Veir, og som en Følge deraf saae de en Mængde Vogne paa Champs-Elysées.

„Jeg kunde ligesaa gjerne give mig til at søge efter en Knappenaal i et Hølæs!“ udbrød Milon, der syntes at være i høieste Grad fortvivlet.

Nu sagde Mesterſvenden:

„De maa henvende Dem til Politiassiſtenten, Hr. Principal! . . . Det er da det Simpleſte!“

„Ja, det vil jeg ogſaa gjøre,“ ſvarede Milon, „og I maa Alleſammen gaae med hen til ham!“

Den Politiassiſtent, under hvem Rue de Marignan ſorterede, boede i Rue de Ponthieu.

Det varede ikke ret længe, førend Milon, hans Tjeneſtepige, Mesterſvenden og de to Opſynsmænd befandt ſig henne i Embedsmandens Kontoir.

Milon, hvem Politiassiſtenten forøvrigt meget godt kjendte, fortalte nu, at han var bleven beſtjaalet, og hans Tjeneſtepige ſaavelſom de tre Mænd gave Embedsmanden en nøiagtig Beſkrivelſe af den foregivne „Mylord“, der uden al Tvivl havde begaaet Tyveriet.

Mu ſagde Politiassiſtenten:

„Sagen er af den Beſkaffenhed, at jeg anſeer det for min Pligt at gjøre mine Foreſatte bekjendte med den. Saavidt jeg veed, er der netop for Øieblikket et Par engelſke Politimænd her i Paris, og de vilde viſtnok kunne give et godt Raad, hvad denne Hiſtorie angaaer.“

„Nei, hvor det træffer ſig heldigt!“ udbrød Milon, der lod, ſom om han ſlet ikke havde hørt tale om de engelſke Politimænd.

Politiassiſtenten tilføiede imidlertid ſmilende:

„Men jeg maa dog underrette Dem om, at de engelſke Politimænd ikke holde af at arbeide gratis, Hr. Milon!“

„O,“ ſvarede den rige Bygnings-Entreprenør, „jeg vilde med Fornøielſe give Englænderne ſem og tyve-

tusind Franks, hvis de kunde skaffe mig Resten af mine Penge!"

Politiassistenten lod sig imidlertid ikke nøie med at nedskrive Milons og hans Vidners Udsagn, men ansaae det for rigtigst at anstille en Undersøgelse paa selve Stedet. Han gik derfor hjem med Milon, som strax førte ham ind i det Værelse, i hvilket hans Pengeskab stod.

Politimanden gjorde da strax den Opdagelse, at Laasen paa Pengekassen var aldeles ubeskadiget.

Det var altsaa klart, at Tyven maatte have aabnet Kassen med en Nøgle, og denne Nøgle maatte, ligesaa vel som selve Kassen, være forfærdiget ovre i England.

Da Politiassistenten gik sin Vei, sagde han:

„Efter al Sandsynlighed vil De blive anmodet om, imorgen Formiddag at give Møde paa Hoved-Stationen."

„Jsaafald skal jeg komme derhen," svarede Milon.

Og derpaa lukkede han sig inde i sit Kontoir. Det var ikke vanskeligt at see paa ham, at han tog sig Tabet af de hundredetusind Franks temmelig nær.

Saasnart som han var bleven ene, forsvandt Rynkerne imidlertid fra hans Pande, og der spillede et temmelig ironisk Smiil paa hans Læber, idet han anstillede følgende Betragtning:

„Jeg er ikke saa ganske sjeldent bleven skjældt ud for et Tosehoved. og til sine Tider troer jeg selv, at jeg er det: men idag har jeg alligevel taget en Politiassistent ved Næsen, og det saa grundig, at „Mesteren" selv ikke vilde have kunnet gjøre det bedre!"

Og efterat Milon paa denne Maade havde tilkjende-

givet sin Tilfredshed med, hvad han havde faaet udrettet, gav han sig til at opgjøre sit Regnskab.

Pludselig bankede det paa Døren, og da Milon havde aabnet denne, fik han Øie paa Tjenestepigen.

„Naa, Herre," sagde Pigen, „nu 'er der igjen Noget paafærde!"

„Hvad da?" spurgte Milon.

„Nu er der en anden Englænder, som vil tale med Herren!"

„En anden Englænder?" spurgte Bygnings-Entreprenøren forbauset.

„Ja."

„Naa ja, det er sandt!" udbrød Milon, som nu først kom til at tænke paa Shoking. „Det er vel sagtens en fattig og meget lurvet klædt Fyr?"

„Nei, Herre, han er meget ordentlig klædt," svarede Tjenestepigen.

„Han har dog vel en Kone og en lille Dreng med?" vedblev Bygnings-Entreprenøren.

„Nei, han staaer ganske alene ude i Forværelset," svarede Tjenestepigen. „For Resten græder han og seer i Grunden ud, som om han ikke var rigtig i Hovedet. — Jeg troer virkelig, Herren gjør klogest i ogsaa at være lidt forsigtig ligeover den Fyr; jeg kan ikke lide et Mandfolk, der græder!"

Nu gik Milon ud i Forværelset.

Der fik han Øie paa Shoking, der var klædt i Sort fra Top til Taa. Den stakkels Fyr stod virkelig og græd.

Saasnart som Bygnings-Entreprenøren havde lukket Døren efter sig, sagde Shoking paa Engelsk:

„Ak, Hr. Milon, Jenny er forsvunden, — og Ralph med!“ . . .

„Hvad er nu det for Historier?“ spurgte Milon.

Og han opfordrede Shoking til at tage Plads og forlangte en nærmere Forklaring af ham.

Shoking havde imidlertid kun to Ting at fortælle ham, nemlig: at han havde truffet paa en Landsmand, der havde drukket ham fuld, og at en anden Englænder havde bortført Irlænderinden og hendes Søn.

„Nei, Tak!“ tænkte Milon. „Nu bliver den Historie altfor indviklet for mig! Den kan ingen Anden end Marmouset finde Rede i!“

„Efterat han havde anbefalet Shoking til Tjenestepigens Omsorg, tog han en Droschke og kjørte hen i Rue Auber.

Marmouset havde, som vi vide, maattet gaae en temmelig lang Vei for at kunne klæde sig om, uden at Nogen lagde Mærke til ham, og han var nylig kommen hjem.

Han hørte paa Milons Fortælling uden en eneste Gang at afbryde Manden.

Da Bygnings-Entreprenøren havde afgivet sin Beretning, sagde den unge Mand imidlertid smilende:

„Og nu mener Du vel, at vi befinde os i en forfærdelig Forlegenhed, gamle Ven?“

„Ja, det mener jeg rigtignok!“ indrømmede Milon.

„Een Ting er da afgjort,“ vedblev Marmouset, „og det er, at de Personer, der have bortført Moderen og

Barnet, maae være de selvsamme, som have bragt Miss Ellens Planer til at strande!"

„Troer De virkelig?" spurgte Bygnings-Entreprenøren, som slet ikke havde tænkt sig denne Mulighed.

„Ja, det er jeg ganske vis paa!" svarede den unge Mand.

Og derpaa tilføiede han ganske rolig:

„Og da vi nu alligevel ere ifærd med at lægge en Snare for dem, behøve vi jo ikke at lade os nøie med at sætte Miss Ellen i Frihed; vi kunne jo ogsaa meget godt tage os af Irlænderinden og hendes Søn."

„Naa, det maa jeg sige, — De er da næsten et ligesaa stort Geni som „Mesteren" selv, Marmouset!" udbrød Milon.

„Det vil jeg dog just ikke paastaae!" sagde den graa Mands Elev beskedenl, „men i alt Fald er jeg da en lille Smule mindre raadvild, end Du, gamle Ven! Og det er virkelig et stort Held; thi Du seer jo overalt kun Vanskeligheder og Hindringer!"

Syv og tyvende Kapitel.

— Hvad var der blevet af Jenny og Ralph?
Sir James Wood havde ikke bundet sin Kollega,

Hr. Edward, Noget paa Ærmet; — han havde virkelig tidligere været Fnier.

Maaskee var denne Mand endog den første Forræder i dette hemmelighedsfulde og frygtelige Parti, der i saa høi Grad truede England og den britiske Stolthed.

Efterat han havde solgt sig til Englænderne, var han reist over til Amerika.

Der maatte han have fundet paa et eller andet Middel til at gjøre sig ukjendelig; thi da han kom tilbage til London, havde ikke en eneste af hans forhenværende Stalbrødre været istand til at kjende ham igjen.

Det er en Selvfølge, at det Parti, til hvilket Sir James Wood tidligere havde hørt, havde faaet en meget farlig Fjende i ham; thi han vidste jo Besked om det hemmelighedsfulde Tegn. paa hvilket den ene Fenier kjender den anden.

Førend han forlod London og reiste over til Frankrig for at søge efter Miss Ellen og tillige efter den lille Dreng, til hvem Irlænderne knyttede deres Forhaabninger, havde han havt flere Samtaler med Lord Palmure og med velærværdige Mr. Peters Town, denne barske Geistlige, hvem religiøs Fanatisme havde gjort til Irlændernes ubarmhjertigste Fjende.

Sir James vidste saaledes god Besked med Alt, hvad der havde tildraget sig ovre i London.

Forøvrigt havde han kun efterhaanden gjort sin Kollega til sin Fortrolige; ja, han havde ikke engang sagt ham Alt. Uden at Hr. Edward havde den fjerneste Anelse derom, havde Sir James allerede for over otte Dage

siden truffet de forberedende Foranstaltninger til den lille Irlænders Bortførelse.

Vore Læsere ville mindes, at han, saalænge som han passede paa Miss Ellen henne i Rue Louis-le-Grand, ikke var veget fra hende hele Dagen.

Om Aftenen gik han derimod gjerne en Tour, og medens han var borte, maatte hans Kollega saa passe paa Fangen.

Politi-Direktøren havde stillet en af sine Betjente til den engelske Politimands Disposition, og Sir James benyttede denne Mand som Veiviser.

Det engelske Gesandtskab havde forøvrigt ikke lagt Dølgsmaal paa, hvad Ret var for Hverv, dette fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi havde at udføre ovre i Paris.

Han var ikke blot kommen over til Paris for at søge efter en ung Pige, der var flygtet bort fra Hjemmet, og hvis Fader havde taget sin Tilflugt til Politiet for at faae hende tilbage, men tillige for at bringe Feniernes Planer til at strande og tilintetgjøre deres Forhaabninger.

Hvad den unge Piges Arrestation angik, havde de franske Autoriteter ikke det Ringeste at indvende imod denne; i saa Henseende kunde han tværtimod endog gjøre Regning paa Understøttelse fra deres Side. Saa heldig var han imidlertid ikke stillet ligeoverfor Irlænderinden og hendes Søn; imod dem vilde det franske Politi nemlig ikke udstede nogen Arrest-Ordre; altsaa kunde han ikke faae dem kastede i Fængsel. Derimod var der ikke det

Ringeste til Hinder for, at han holdt Die med dem og fulgte efter dem, hvor de gik hen; — dertil var han fuldstændig berettiget.

I den Mand, der var bleven stillet til Sir James Woods Disposition, havde den engelske Politimand da ogsaa faaet en særdeles dygtig Medhjælper; den Paagjældende var nemlig ikke blot et lyst Hoved og en praktisk Mand, men han var tillige en ægte Pariser og nøie fortrolig med alle den store Byes Mysterier.

Det gaaer ingenlunde med Paris som med London, i hvilken sidste By det Tiltalende og det Oprørende, — den største Overdaadighed og den forfærdeligste Elendighed, boe ved Siden af hinanden, og hvor Brook-Street, der næsten udelukkende er bebodet af Type og Røvere, — eller dog idetmindste er disse Industriridderes Hovedkvarteer, — ligger lige tætved Piccadilly og Haymarket, det vil sige: lige tætved det meest fashionable Kvarteer i Englands Hovedstad.

Arbeiderne fra Limoges have oversvømmet Rue de Choiseul og Omegnen af Place-Vendôme; de have revet adskillige Huse ned, baade meget gamle og endnu temmelig nye; — men i dette Kvarteer have de ganske sikkert endnu ikke opdaget det allerringeste Mysterium.

Denne Deel af Paris er endnu ikke gammel nok til til at være saa „interessant".

Sir James Wood maatte see at finde et mere excentrisk Kvarteer, i hvilket Politiet ikke oppebar saa rigelige — „Sportler" og derfor ikke var slet saa aarvaagent og skarpsynet, og hvor selve Beboerne — som en ligefrem

Følge deraf — følte sig mere frie og droge Fordeel af denne deres større Frihed.

Paa Boulevard des Italiens vilde man komme meget galt afsted, dersom man lige paa een Gang snappede et Barn op, tog det paa Armen og løb bort med det.

Dersom Barnet var stort nok til at give sig til at græde og raabe paa „Moder", vilde den, som havde taget det paa Armen, ikke komme synderlig langt bort med det. Han vilde nemlig snart blive standset og maatte endda prise sig lykkelig, dersom han slap med at blive skjældt ud og tvungen til at udlevere Barnet; — alle de Spadserende vilde nemlig øieblikkelig tage Parti for dette.

— Dersom noget Saadant forefaldt ved Udkanten af Boulevard du Prince Eugène, i la Roquettte-Kvarteret, vilde man derimod ikke tage den allerringeste Notice deraf; — den Person, der havde gjort sig skyldig i den ovenfor omtalte Forbrydelse, vilde i Ro og Mag kunne fjerne sig med sit Bytte.

Sir James Wood var Englænder; — det vil med andre Ord sige, at han gik aldeles methodisk tilværks.

Førend han gav sig til at søge efter Jenny og hendes Søn, som han havde tabt aflyne, efterat han havde ladet dem udplyndre, havde han rettet følgende Spørgsmaal til sig selv:

„Hvad skal jeg foretage mig med dem, hvis det virkelig lykkes mig at finde dem?"

Hvad disse Personer angik, kunde han — som allerede bemærket — ikke vente sig den allerringeste Bistand fra de franske Autoriteters Side.

Eftersom det engelske Gesandtskab ønskede det, havde Frankrig ikke Noget imod foreløbig at skjænke en ung Englænderinde, der ikke vilde lystre sin Fader, Gjæstfrihed i et af sine Fængsler; men i Englands indre politiske Anliggender vilde det ikke blande sig; — det vilde ikke paatage sig det Hverv at passe paa Personer, som generede den engelske Regering — eller en engelsk Præst.

Sir James Wood besvarede da ogsaa det ovenfor anførte Spørgsmaal paa følgende Maade:

„Jeg maa selv see at finde et Fængsel i Paris, og saa maa jeg sørge for, at Autoriteterne ikke faae Noget at vide derom!"

Hver Aften mødtes Sir James og den franske Politimand, der var bleven stillet til hans Disposition, derfor i Kafé du Helder.

Derfra gik de sammen hen i affidesliggende Kvarterer, hvor endeel Huse fra Middelalderen kunde takke de nedbrydende Arbeideres Hakker for, at de vare komne frem for Dagens Lys.

En Aften maatte Sir James Wood vistnok have fundet, hvad han søgte; thi da han kom hjem, sagde han til sin Kollega, Hr. Edward:

„Nu kunne vi begynde at føge efter Irlænderinden og hendes Søn!"

Tre Dage efter spadserede Sir James og hans Kollega, som vi have seet, frem og tilbage i Rue du Champ-de-l'Alouette, og medens Hr. Edward i nogen Afstand fulgte efter Shoking, gik Sir James ind i den gamle Rønne og famlede sig frem igjennem den mørke Forstue.

Det fremragende Medlem af det engelske Opdagelses-Politi havde opfundet en lille Roman, af hvilken Jenny nødvendigviis maatte lade sig fange.

Desuden var det ham ikke ubekjendt, at Shoking, skjøndt han var en Ven af Irlænderinden og hendes Søn, og havde faaet det Hverv at ledsage dem paa Reisen over til Frankrig, dog ikke selv var Fenier.

Det var ene og alene Beundring for den graa Mand, der havde bevæget Shoking til at indlade sig paa Foretagender, som gavnede den irske Sag.

Shoking var imidlertid ikke Irlænder, men Englænder, og Alt, hvad han hidtil havde foretaget sig, havde kun sin Grund i hans ridderlige Tænkemaade.

Og Jenny havde ikke nogen anden Ven i Paris, end Shoking; naar en Fenier fremstillede sig for hende, vilde han efter al Sandsynlighed komme til at udøve større Indflydelse paa hende, end Englænderen Shoking.

Sir James Wood gik altsaa op ad de mørke og steile Trapper.

Da han var kommen op paa tredie Sal, mødte han en ung Pige, og til hende sagde han paa meget godt Fransk:

„Maa jeg spørge Dem, hvor det er, Englænderne boe, mit smukke Barn?"

„Øverst oppe, Døren tilhøire," svarede den unge Pige.

„Mange Tak!" sagde Sir James Wood.

Og nu gik han op paa Kvisten.

Døren til Tagkammeret stod aaben.

Jenny havde sin lille Dreng paa Skjødet.

Da hun fik Øie paa Sir James, foer hun sammen.

Den engelske Politimand gjorde imidlertid strax det hemmelighedsfulde Tegn.

Nu reiste Irlænderinden sig hurtig og gik ham imøde.

„Vær velkommen, Broder!“ sagde hun.

I den irske Dialekt, der saa ofte bringer Londons Indbyggere til Fortvivlelse, svarede Sir James Wood:

„Jeg har længe søgt efter Dig, Søster.“

„Efter mig?“ spurgte Jenny forbauset.

„Ja, efter Dig og efter vor Høvding,“ vedblev den forhenværende Fenier.

Og idet han udtalte disse Ord, bøiede han Knæ for den i høieste Grad forbausede Dreng og førte med den største Ærbødighed hans Haand til sine Læber.

Og derpaa vedblev den engelske Politimand i en veemodig og høitidelig Tone:

„En af vore Brødre ligger for Døden her i denne store By, hvor vi have søgt et Tilflugtssted mod vore Forfølgere, og denne vor Broder vilde gjerne, førend han udstøder sit sidste Suk, see **Ham**, til hvem Irland knytter alle sine Forhaabninger. — Kan Du nu nænne at nægte ham denne Trøst, Søster?“

Jenny betænkte sig et Øieblik; men derpaa sagde hun:

„Nei, Broder, jeg er rede til at gaae med Dig!...“

Otte og tyvende Kapitel.

Forræderen Sir James Wood, der havde fulgt sine irske Brødres Hemmelighed til Englænderne, sagde nu for fuldstændig at fjerne enhver Tvivl, som Jenny dog maaskee kunde nære:

„Det er kun nogle faa Timer siden, at det lykkedes mig at opdage Dit Opholdssted her i Paris, Søster, og jeg er ene og alene kommen herover til Frankrig for at opsøge Dig."

Jenny saae paa ham.

„Hvem har da sendt Dig hertil, Broder?" spurgte hun.

„To Mænd, der opholde sig ovre i London," svarede Sir James Wood. „Den Ene er Abbed Samuel."

Dersom Irlænderinden endnu havde næret nogen Mistillid til Manden, vilde dette Navn fuldstændig have fjernet den. Imidlertid havde Feniernes hemmelige Tegn allerede beroliget hende; — Sir James Wood var, som sagt, maaskee den første Forræder, som Partiet havde at opvise.

„I over otte Dage har jeg, som allerede bemærket, søgt efter Dig," vedblev den engelske Politimand.

„Nei, virkelig?"

„Og Grunden til, at jeg har søgt efter Dig, er deels den, at jeg ligefrem har faaet det Hverv at gjøre det, — deels den, at en af vore Brødre, som allerede bemærket, ligger for Døden og higer efter at blive velsignet af vor Høvding og vordende Herre."

Og atter betragtede han Jennys lille Dreng med den største Ærbødighed.

„Og hvor er denne vor Broder henne?“ spurgte Jenny.

„Han er langt borte herfra; — en Kjøretour paa en Timestid vil imidlertid bringe os hen til ham,“ svarede Sir James.

„Kunne vi komme hjem, inden det bliver Nat?“ vedblev Irlænderinden.

„Ja, det kunne vi meget godt,“ svarede Forræderen.

Der spillede et svagt Smiil paa Jennys Læber, idet hun tilføiede:

„Du undrer Dig maaskee over mit Spørgsmaal, Broder?“

Sir James Wood gjorde en Bevægelse, der skulde antyde, at han fandt hendes Spørgsmaal ganske naturligt.

„Hør mig!“ vedblev Irlænderinden. „Abbed Samuel er den ene af de to Mænd, der have opfordret Dig til at reise hertil og søge efter mig, — ikke sandt?“

„Jo.“

„Men der er endnu en Anden, som har overdraget Dig det samme Hverv?“

„Ja, det er der, Søster!“

„Og vil Du gjøre mig bekjendt med denne anden Mands Navn?“

„Hans Navn kjender Du vist ligesaa lidt, som jeg, Søster,“ svarede Sir James Wood. „Men han bliver i Almindelighed kaldt den graa Mand.“

Nu rakte Jenny Sir James Haanden.

„Broder," sagde hun, „naar disse to Mænd have sendt Dig til mig, kan jeg rolig gaae med Dig, og bør ikke holde Noget skjult for Dig. Da vi forlode London, gav den graa Mand os en af sine Venner til Ledsager . . ."

Her afbrød Sir James Wood hende.

„Ja, — Shoking," sagde han.

„Du kjender ham?" udbrød Irlænderinden forbauset.

„Kun af Navn," svarede den forhenværende Fenier. „Men jeg havde gjort Regning paa at træffe ham her."

„Han er gaaet ud, men kommer vist snart hjem," sagde Jenny.

„Ak," udbrød Sir James Wood, „dersom vor stakkels Broder ikke var Døden nær . . ."

Her afbrød Irlænderinden ham.

„Ja," sagde hun, „det er ikke Umagen værd at vente paa Shoking. „Naar han har Penge i Lommen, har han aldrig synderlig stærk Hast med at komme hjem. Resten af vor Historie kan jeg fortælle Dig underveis."

„Saa er det bedst, jeg henter en Vogn," sagde Sir James.

Og nu løb han ned ad Trapperne.

Jenny tog et Sharl paa og sagde derpaa til sin lille Dreng:

„Nu maa Du reise Dig!"

Drengen rørte sig imidlertid ikke af Stedet.

Forbauset over hans Ulydighed, som hun ikke var vant til, tog Jenny hans Haand; men nu sagde han:

„Jeg er bange!"

„Hvad er Du bange for, min Dreng?“ spurgte Irlænderinden.

„Lad os ikke gaae bort herfra med den fremmede Mand, Moder,“ sagde Ralph.

„Men den fremmede Mand er en af vore Brødre, min Dreng,“ indvendte Jenny.

„Nei, han er ikke, Moder, og det er ikke klogt af os at gaae med ham,“ vedblev Ralph.

Jenny nærede imidlertid uindskrænket Tillid til den Mand, der havde indledet sin Samtale med hende ved at gjøre Feniernes hemmelige Tegn.

„En Mand maa ikke være bange for Noget,“ sagde hun, „og Du er en Mand!“

Drengen reiste sig øieblikkelig og svarede stolt:

„Godt, — lad os da gaae med ham, siden Du endelig vil have det; men Du skal faae at see, at vi snart blive rammede af en stor Ulykke!“

Jenny svarede ikke, men lod sig nøie med at trække paa Skuldrene.

Nu gjorde Drengen ikke længer nogen Modstand; han sagde ikke et eneste Ord mere.

Sir James Wood kom tilbage; — der holdt en Droschke udenfor.

Da de havde taget Plads i Vognen, sagde Irlænderinden til den engelske Politimand:

„Da vi ankom til Paris, havde vi Penge og tillige en Anbefalingsskrivelse til en Mand, der er en Ven af den graa Mand. Alt blev imidlertid stjaalet fra os, og siden den Tid have vi levet i Nød og Elendighed.

Men medens Du søgte efter os, Broder, satte Sho-

king Himmel og Jord i Bevægelse for at finde den Mand, til hvem Anbefalingsskrivelsen var adresseret, og endelig lykkedes det ogsaa vor Ven at finde ham. Manden troede ham paa hans Ord, kom hjem til os og gav os Penge, ja, iaften venter han os endog hjemme hos sig. Det er af den Grund, at vi absolut maae see at komme hjem, inden det bliver Nat."

„Det kan, som sagt, ogsaa meget godt lade sig gjøre," bemærkede Sir James.

Medens de saaledes talte sammen, rullede Droschken hurtig afsted.

Førend Sir James Wood steg ind i Vognen, havde hun givet Kudsken de fornødne Ordrer.

Medens Droschken rullede afsted saae Jenny fra Tid til anden ud af Vinduet.

„Ere vi nu ikke snart ved Maalet?" spurgte hun pludselig.

„Jo, nu vil det ikke vare ret længe, førend vi naae vort Bestemmelsessted," svarede den forhenværende Fenier.

Droschken var nu kommen hen til Boulevard du Prince-Eugène.

Synet af de nye Bygnings der vilde have beroliget Jenny, dersom hun endnu havde næret Mistillid til sin Ledsager.

Paa den anden Side af Kanalen ligger der en ny Kirke, Saint-Ambroise.

Lidt længere borte har Magistraten at af sine Kontoirer.

Saalænge som man gaaer eller kjører henad Boule-

varden skulde man troe, man befandt sig i en stor og nylig opført By.

Boulevard du Prince-Eugène er ganske vist meget smuk og tiltalende; men bagved den ligge de alt Andet end smukke Gader i det gamle la Roquette-Kvarteer og i Forstaden Saint-Antoine.

Hist og her lægger man rigtignok Mærke til et snevert Stræde eller en mørk Gyde; men alt Saadant forsvinder jo saa hurtig.

I Nærheden af det ovenfor omtalte Magistrats-Kontoir, findes der en Gade, som hedder Rue du Chemin-Vert.

Ned ad denne Gade rullede Droschken.

Ved Enden af Rue du Chemin-Vert, som tidligere hed Rue des Amandiers, ligge Avenue Parmentier, i hvilken der næsten ingen Huse findes, samt — paa venstre Haand — en aaben Plads, der er omgivet af smaa Gader og høie, skumle Huse.

Her gjorde Droschken pludselig Holdt.

„Vent paa os her," sagde Sir James Wood til Kudsken, hvem han gav gode Drikkepenge.

„Skulle vi stige ud her?" spurgte Jenny.

„Ja, men vi have kun et ganske lille Stykke Vei at gaae," svarede den engelske Politimand.

Nu vilde han tage Drengen ved Haanden; men den lille Ralph klyngede sig op til sin Moder.

Da sagde Sir James i den irske Dialekt, som Drengen holdt saameget af:

„Er Du bange for mig?"

Nu var Drengen afvæbnet.

Han rakte Sir James Wood Haanden, og Forræderen førte Moder og Søn over en aaben Plads, saaat de om til at vende Ryggen ttl Avenue Parment er.

Ri og tyvende Kapitel.

Paa den aabne Plads, over hvilken Sir James Wood førte Irlænderinden Jenny og hendes Søn, havde der tidligere staaet Slægterboder, som nu vare revne ned; — Terrainet skulde nemlig benyttes ttl Hovedstadens Befæstning.

Efterat den store Bygning var forsvunden, var Kvarteret blevet øde og tomt.

Nu vare Beværtnings-Lokalerne ikke længer aabne Klokken tre om Morgenen, og man saae ikke mere Slagternes Vogue fare frem og tilbage der.

Om Natten sov alle Beboerne trygt. Om Dagen herskede der Stilhed i alle de Gader, der paa den ene Side føre hen til Hospitalet for uhelbredelige Patienter, paa den anden til Rue de la Roquette.

Bagved Avenue Parmentier ligger der en afskyelig Gyde, der hedder Passage des Amandiers.

Til denne Gyde have Arbeiderne fra Limoges endnu ikke fundet Vei.

Husene ere høie, Forstuerne mørke og Gaardsrummene snevre.

En Mængde Arbeidere, der aldrig ere hjemme om Dagen, tilbringe Natten der.

Ved høilys Dag seer man sjeldent Andre der, end Koner med en urimelig Mængde Børn.

Naar man kommer fra Rue du Chemin-Vert, vil man paa venstre Haand, omtrent midt i Gyden, faae Øie paa et Huus, der er endnu høiere og endnu mere skummelt, end de øvrige.

I Stueetagen boede der en Kulsvier; første og anden Etage stode ledige, og de andre Etager vare leiede ud til Arbeidere, der gik ud tidlig om Morgenen og først kom hjem temmelig seent om Aftenen.

Fra Klokken otte om Morgenen var Kulsvieren det eneste menneskelige Væsen, der fandtes i dette Hul.

I dette Huus gik Sir James Wood ind.

Jenny havde imidlertid havt Leilighed til at lære de allerfattigste Kvarterer af London at kjende; ja, hun havde endog selv boet i Dudley-Street, hvor Elendigheden viser sig i sin modbydeligste Skikkelse.

Uden at betænke sig et eneste Øieblik og uden at føle sig overvættes ilde berørt af, hvad hun saae, gik hun derfor bagefter Sir James Wood, ind i Husets snevre Forstue.

Efter et Par Minuters Forløb bankede Sir James paa Døren til den af Kulsvieren beboede Leilighed.

Manden viste sig da ogsaa strax, og da han fik Øie paa den engelske Politimand, bukkede han ærbødig.

Kulsvieren kunde vel omtrent være fyrgetyve Aar gammel. Han var bygget som en Herkules; men hans lave Pande og det lumske Udtryk i hans Øine gave ham et meget modbydeligt Udseende, som hans sværtede Ansigt, der oven i Kjøbet bar Præget af dyrisk Vildhed og ondskabsfuld Raahed, ingenlunde tjente til at forbedre.

Kulsvieren var Enkemand.

Hans Kone var kommen af Dage paa en hemmelighedsfuld Maade, og der havde været nogle besynderlige Rygter i Omløb om Sagen; — hans Naboer havde været meget tilbøielige til at antage, at han havde kvalt sin Husiru.

Det var endog kommet saa vidt, at Chapperot, — det var Mandens, Navn — var bleven arresteret som mistænkt for at have myrdet sin Kone; men det havde ikke været muligt at overbevise ham om, at han havde begaaet denne oprørende Forbrydelse, og man havde derfor seet sig nødsaget til igjen at sætte ham paa fri Fod.

Han havde en Datter paa femten Aar og behandlede den stakkels Pige paa den skammeligste Maade.

Efterat Moderen vnr afgaaet ved Døden, havde den unge Pige en Dag taget Flugten, og der var Ingen, som vidste, hvad der var blevet af hende.

Chapparot havde ikke sørget over sin Kone, og han tog sig det heller ikke synderlig nær, at han havde mistet sin Datter.

Forøvrigt var Manden en flittig Arbeider og ingenlunde ødsel; — tværtimod paastod man endog, at han havde sparet sig en heel Pose fuld af blanke Sølvpenge sammen, og at han havde ifinde, med det Første at vende

tilbage til Auvergne med sin Skat. Ganske vist er det nu ikke nogen Feil at være sparsommelig; men en Arbeider, som er gjerrig, er dog sjeldent afholdt af sine Kammerater, og hvad Chapparot angaaer, da blev han endog skyet som Pesten; thi de øvrige Arbeidere vare bange for ham og skjøttede ikke om at have Noget med ham at bestille.

Frygten for ham gik endog saa vidt, at de Koner, der vare nødte tii at kjøbe Kul hos ham, ikke vovede at gaae ind til ham, men bleve staaende udenfor.

Chapparot talte ikke med Nogen, gik saa godt som aldrig paa Værtshuus og havde ikke en eneste Ven; tværtimod var han en Skræk for hele Kvarteret, skjøndt man ikke kunde opvise et eneste Exempel paa, at han havde yppet Klammeri med Nogen.

Den Politibetjent, der var bleven stillet til Sir James Woods Disposition, havde en Dag sagt til Englænderen:

„De spurgte mig jo igaar, om jeg ikke kunde give Dem Anviisning paa en energisk Mand, der ikke var bange for Noget?“

„Ja vel,“ havde Sir James svaret.

„Godt, jeg seer mig nu istand til at skaffe Dem, hvad De behøver,“ havde Politibetjenten derpaa sagt. „Saften kommer De imidlertid til at spadsere en længere Tour sammen med mig.“

Om Aftenen havde Sir James Wood ombyttet sine elegante Klæder med en Arbeiders Blouse og sin høie, sorte Hat med en Kaskjet, og efterat han derpaa havde

sværtet sit temmelig blonde Haar, var han gaaet ud med Politibetjenten.

Denne havde da ført ham hen til en Viinhandler henne i Passage Saint-Pierre og viist ham Chapparot, der sad i en Krog og skyllede sin meget tarvelige Aftensmad ned med et Glas af den simpleste Viin.

„Den Mand der er energisk og ganske sikkert ikke bange for Noget," havde Politibetjenten derpaa sagt. „Jeg har opfordret ham til at give Møde her iaften, og nu har jeg henledet Deres Opmærksomhed paa ham. Jeg kan imidlertid ikke blande mig mere i Sagen, og vil derfor nu gaae min Vei."

Det havde da ogsaa snart vist sig, at Chapparot meget godt vidste, hvad der var Tale om; thi han var kommen den engelske Politimand imøde med en Forekommenhed, der ikke var almindelig hos ham.

Sir James Wood havde taget Plads ved det Bord, ved hvilket Kulsvieren sad, og forlangt en halv Flaske Viin. Da Viinhandleren derpaa vendte sig om, havde den engelske Politimand ubemærket vist Auvergnaten en Haandfuld Guldstykker.

Fra dette Øieblik havde Chapparot med Liv og Sjæl tilhørt Sir James Wood.

De havde flere Gange talt med hinanden, snart i eet Beværtnings-Lokale, snart i et andet, og en Aften, imellem Klokken sex og syv, havde det fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi endog aflagt et Besøg i Kulsvierens Boutik.

Da Sir James Wood nu introducerede Jenny og hendes Søn i Huset, gik han imidlertid ikke ind i Bou-

tiken, men ind i Forstuen, og saasnart som han bankede paa en Dør paa venstre Haand, blev denne aabnet af Chapparot.

De to Mænd vexlede et betydningsfuldt Blik.

Derpaa gjorde Kulsvieren en Bevægelse med Haanden, hvilken Bevægelse tydelig sagde:

„Jeg maa anmode Selskabet om at gaae indenfor!“

Sir James Wood havde endnu ikke sluppet den lille Drengs Haand.

Jenny fulgte ganske rolig efter dem.

De kom nu ind i Boutiken, der var et langt og meget smalt Rum.

Bagved Boutiken laa der et lille, snevert Gaardsrum, paa den anden Side af hvilket der fandtes et Skuur, hvori Kulsvieren opbevarede sit Brænde.

Han lod sine Gjæster gaae over Gaarden og førte dem ind i Skuret.

Jenny var ganske forbauset over, at hun endnu ikke havde seet Noget til den stakkels Døende, der ventede paa hende.

Hvad den lille Dreng angaaer, da var han gjentagne Gange bleven staaende; men hver Gang havde Sir James Wood trukket ham med sig og hvisket nogle Ord til ham i den irske Dialekt.

Denne Dialekt gjorde en ligefrem magisk Virkning paa Ralph.

I Baggrunden af Skuret fandtes der en Dør, som Chapparot nu aabnede, og som førte ind til et andet Værelse, i hvilket der herskede det dybeste Mørke.

Kulsvieren tændte Lys og gik først ind i det mørke Værelse, der nu viste sig at være et Slags Kjælder, som dog kun laa ganske lidt nedenunder Skuret.

Lyset, der var anbragt i en Jern=Lysestage, kastede kun et meget vaklende og usikkert Skjær omkring sig; thi Trækvinden var hvert Øieblik nærved at puste det ud.

Da Sir James Wood traadte ind i Kjælderen, mærkede han strax, at den Bjælke, han traadte paa, gav en besynderlig Lyd fra sig, som om der fandtes et tomt Rum nedenunder den.

Lysets Skjær var saa mat og usikkert, at man ikke kunde see hen til Baggrunden af Kjælderen.

Kulsvieren gik, som allerede bemærket, forrest for at vise sine Gjæster Veien.

Lige bagefter ham kom Sir James Wood og den lille Dreng.

Jenny gik bagest og var ganske alene.

Pludselig blev Kulsvieren staaende.

Til sin store Forbauselse saae den lille Dreng, at han bøiede sig ned, som om han søgte efter Et eller Andet paa Gulvet.

Derpaa hørte Ralph først en besynderlig Støi, — derefter et gjennemtrængende Skrig og endelig en Lyd, som om et temmelig tungt Legeme faldt ned i en Brønd.

Ganske forskrækket saae Ralph sig om; men han kunde ikke længer faae Øie paa sin Moder.

Jenny var virkelig ogsaa forsvunden.

Irlænderinden havde pludseiig gjort den Opdagelse, at Gulvet begyndte at vakle under hendes Fødder, og i

samme Øieblik havde der aabnet sig en Falddør under hende, og hun var faldet ned i Husets Vandbeholdning.

Tredivte Kapitel.

I det første Øieblik troede den i høieste Grad forskrækkede lille Dreng, at det slet og ret var et Uheld, af hvilket hans Moder var blevem rammet.

„Moder! . . . Hvad er der tilstødt min Moder?“ udbrød han, idet han vilde rive sig løs og vende om.

Kulsvieren havde imidlertid truffet sine Foranstaltninger med saa stor Dygtighed, at Falddøren igjen var paa sin Plads, saasnart som Irlænderinden var faldet ned i Brønden, og den lille Dreng kunde saaledes ikke opdage Nogetsomhelst, der kunde have udsat hans Moder for nogen Fare.

Atter anstillede han et Forsøg paa at rive sig løs, idet han af alle Kræfter raabte:

„Moder! — Moder!“ . . .

Sir James Wood holdt imidlertid godt fast paa ham, og da Kulsvieren saae, hvorledes den lille Fyr forgjæves bestræbte sig for at rive sig løs, brast han i en uhyggelig Latter.

Drengen vedblev imidlertid at kæmpe med den engelske Politimand og at kalde paa sin Moder.

Nu lagde Sir James Wood den ene Haand paa hans Mund og sagde barsk:

„Dersom Du ikke tier stille, dræber jeg Dig!"

Rasende opbragt bed den lille Dreng ham nu i Haanden.

Sir James Wood skreg høit af Smerte, og nu maatte han give Slip paa Ralph.

Denne gav sig til at løbe henimod Døren; men Kulsvieren stillede sig i Veien for ham, løftede ham op fra Gulvet, lagde begge Hænderne om hans Hals og trykkede saa haardt til, at den lille Fyr ikke længer var istand til at forurolige ham og den engelske Politimand med sine Skrig.

De to Nidinger havde hørt Vandet pladske under deres Fødder, og tillige havde en enkelt Klagelyd naaet deres Øren.

Efter nogle faa Sekunders Forløb hørte de imidlertid ikke længer det Ringeste.

„Nu antager jeg, det er forbi med hende," sagde Kulsvieren leende.

Og hans Hænder klamrede sig saa fast om den irske Drengs Hals, at den stakkels lille Fyr blev ganske blaa i Ansigtet.

„Tag Dig iagt, Klodrian! — Du kvæler ham jo!" udbrød Sir James Wood nu. „For mig er den Krabat hundredetusind Franks værd!"

Skjøndt den stakkels Dreng var mere død, end levende, bestræbte han sig endnu bestandig for at rive sig løs.

„Naa," sagde Kulsvieren, „idetmindste maa De da binde Deres Lommetørklæde for hans Mund!"

„Der har Du Lommetørklædet!" svarede Sir James Wood, som havde travlt med at ryste Blodet af sin saarede Haand.

Nu blev den lille Dreng bunden og knevlet, og derpaa traf Chapparot en Kulsæk over Hovedet paa ham og lagde ham ind i Skuret.

„Hvad skulle vi nu foretage os med ham?" spurgte Kulsvieren.

Ralph kunde ikke Fransk, og med Chapparot maatte Sir James Wood naturligviis tale Fransk.

Den stakkels Dreng følte sig meget ulykkelig. Da han var bunden og knevlet, kunde han hverken røre sig af Stedet eller raabe om Hjælp, og dertil kom endnu, at det sorte Støv, der faldt ud af den Sæk, som var bleven trukket over Hovedet paa ham, gjorde ham aldeles blind.

Hvad de to Skurke angaaer, da betragtede de ham neppe længer som et menneskeligt Væsen, men langt snarere som en Vare, de maatte passe godt paa, indtil de fik Leilighed til at aflevere den paa dens Bestemmelsessted.

„Troer Du nu ogsaa, at Moderen er druknet?" sagde Sir James Wood til Chapparot.

„Ja, det er jeg ganske vis paa, at hun er," svarede Kulsvieren. „Brønden er jo fuld af Vand! . . . Men hvad mener De, vi skulle foretage os med Drengen?"

„Jeg maa bede Dig om at opbevare ham for mig," svarede den engelske Politimand.

„Hvor længe?"

„Til imorgen!"

„Skal jeg give ham Noget at spise?" vedblev Chapparot.

„Ja, hvis han vil holde op med at græde og skrige," svarede Sir James Wood.

„O," sagde Chapparot, „jeg skal nok faae ham anbragt paa et Sted, hvor han i Ro og Mag kan græde og skrige, saameget han har Lyst til, — eftersom det ikke er muligt for noget Menneske at høre ham der!"

Og nu bar han Ralph heelt ind i Skuret, hvor han anmodede Sir James Wood om at stikke Haanden ind i en Ring, der ragede op af Gulvet, henne i Krogen tilvenstre.

Den engelske Politimand opfyldte Kulsvierens Ønske.

Da Sir James havde stukket Haanden ind i Ringen, løftede han en Plade af Jernblik op, og da denne Plade var bleven taget bort, fik han Øie paa nogle Trappetrin, der førte ned til Kjælderen.

„Jeg anseer det for det Raadeligste at lade ham vedblive at være knevlet nogen Tid endnu," sagde Chapparot.

Derefter tog han Drengen i sine Arme og gik baglænds ned ad Trappen, idet han sagde til Sir James Wood:

„Jeg maa bede Dem om at vente et Øieblik paa mig."

Efter nogle faa Minuters Forløb kom Kulsvieren igjen op i Skuret, og nu var han bleven sin Byrde kvit.

„See saa!" sagde han. „Nu sidder han og kukelurer nede i en Hvælving, der har saa tykke Mure, at der ikke findes et eneste Fangehul i Mazas, som er solidere bygget!"

Og idet han derpaa strakte Haanden ud, tilføiede han:

„Maa jeg saa bede Dem om mine Penge, Høiærede?"

„Der har Du Halvdelen af dem," svarede Sir James Wood, idet han gav Kulsvieren endeel Guldstykker.

„Hvorfor giver De mig ikke hele Beløbet?" spurgte Kulsvieren i en vranten Tone.

„Fordi jeg dog maa have nogen Garanti for, at Du passer godt paa Drengen," svarede den engelske Politimand. „Det vilde være en forbistret Historie, om han slap bort herfra!"

„O, i den Henseende kan De være ganske rolig!" forsikkrede Kulsvieren.

„Imorgen kommer jeg og henter ham, og saa skal Du faae Resten af Dine Penge," vedblev Sir James Wood.

„Naa, lad saa være!" sagde Chapparot, idet han udstødte et dybt Suk.

Nu forlode de to Mænd Skuret og gik over Gaarden, ind i Boutiken.

Her tændte Sir James sig ganske rolig en Cigar, og derpaa gik han sin Vei, idet han sagde til Kulsvieren:

„Imorgen sees vi altsaa!"

Og efter nogle faa Minuters Forløb kom han hen

til Droschken, som endnu holdt paa Hjørnet af Parmentier-Alleen og Rue du Chemin-Vert og ventede paa ham.

— — — — — — — — — — — —

Efter en Timestids Forløb traadte Sir James Wood, der nu var klædt med den Elegance, der er eiendommelig for en Gentleman ovre fra den anden Side af Kanalen, ind i Telegraf-Kontoiret i Rue Lafayette og afleverede følgende Telegram:

„Til

Velærværdige Mr. Peters Town,

Oxford-Street, Nr. 92,

London.

Ralph er hos mig. Skulle vi reise hjem? Svar udbedes strax.

Sir James.

Da Sir James havde faaet dette Telegram afsendt, gik han ganske rolig hen til Café Anglais, hvor han havde besluttet at spise tilmiddag.

Her havde han tillige truffet Aftale med sin Kollega, Hr. Edward, om, at denne skulde give Møde.

Hans Kollega lod imidlertid temmelig længe vente paa sig; Klokken var over otte, og Sir James havde for længe siden spiist tilmiddag, — da Hr. Edward endelig kom.

„Naa?“ sagde han, idet han tilkastede sin Kollega et betydningsfuldt Blik.

„Alt er i Orden!"

„De har altsaa faaet Fingre i Drengen?" vedblev Hr. Edward.

„Ja vel!"

„Og hvor er han henne?"

„I sikker Forvaring," svarede Sir James Wood smilende.

Nu vedblev Hr. Edward:

„Jeg for mit Vedkommende besluttede at gaae et Øieblik hjem, førend jeg begav mig paa mig Veien herhen, og jeg har et Brev og et Telegram med til Dem"

„Godt! Lad mig strax faae begge Dele!" udbrød Sir James, idet han ivrig udstrakte Haanden.

Han aabnede først Telegrammet, der indeholdt velærværdige Mr. Peters Towns Svar.

Den Geistliges Svar var saalydende:

„Send mig et Brev med detailleret Forklaring. Vent paa nye Ordrer!"

„Som han vil!" sagde Sir James Wood halvhøit.

Derefter kom Touren til Brevet.

I det venstre Hjørne af dette stod der følgende Ord:

„Chefen for Sikkerheds-Politiet."

Og Brevets Indhold var saalydende:

„See ind til mig — paa Kontoiret — imorgen Formiddag Klokken ni, Sir James! Jeg har et Forslag at gjøre Dem og en lille Tjeneste at bede Dem om."

Da Hr. Edward havde faaet at vide, hvad der stod Brevet, sagde han:

„Jeg kan saa omtrent tænke mig, hvad det er, Manden vil Dem."

„Nei, virkelig?" udbrød hans Kollega. „Og hvad skulde det da være?"

„Der bliver for Øieblikket begaaet en Mængde Tyverier her i Paris," svarede Hr. Edward. „Navnlig skal der for kort Tid siden være ankommet en heel Skare engelske Lommetyve hertil, og nu har det herværende Politi formodentlig Brug for vor Bistand ligeoverfor disse Industririddere."

„Og jeg for mit Vedkommende vil meget gjerne staae det bi," svarede Sir James Wood. „Jeg har ikke det Ringeste imod at tjene nogle Penge!"

„Saa er det altsaa Deres Mening, at vi skulle gaae hen til Chefen for Sikkerheds-Politiet?" spurgte hans Kollega.

„Ja, naturligviis," svarede Sir James Wood.

„Imorgen Formiddag, Klokken ni?"

„Ja, — imorgen Formiddag, Klokken ni!"

Og derpaa bestilte Sir James Wood Kaffe og Cigarer.

Det lod saaledes til, at Erindringen om den ulykkelige Irlænderinde ikke piinte ham synderlig!

— — — — — — — — — — — —

Een og trediveteKapitel.

Den næste Dag, Klokken ni om Formiddagen, gav Sir James Wood Møde hos Chefen for Sikkerheds-Politiet. Denne Embedsmands Kontoir vender ud til Quai des Orfèvres.

Paa dette Sted findes der en Station for Droschker, og der holdt nu en halv Snees Droschker og ventede paa Passagerer.

Een af disse Droschker var imidlertid ikke tom; men de Personer, der sadde inde i den, havde omhyggelig rullet Gardinet ned.

— Og hvorfor havde de gjort det? —

Fordi det var Milon og Marmouset, der sadde inde i denne Droschke.

Klokken halvni havde de indfundet sig paa Quaien og vare stegne ind i Droschken. Derpaa havde Marmouset sagt til Kudsken:

„Vi maae vente paa en Bekjendt; — bliv derfor holdende her, — og det er det Bedste, Du lader Din Hest faae Muleposen paa!"

Kudsken havde ikke gjort en eneste Indvending imod dette Forslag, men ladet sig nøie med at see paa Uhret. Vognen med de to Passagerer var saaledes bleven holdende midt imellem de tomme Vogne.

Milon og Marmouset havde rullet Gardinet ned; men de havde hele Tiden havt deres Opmærksomhed henvendt paa den Trappe, der førte op til Politimandens Kontoir.

Medens de saaledes vare beskjæftigede med at holde Udkig, passiarede de sammen.

„En Englænder er i enhver Henseende saa vidt forskjellig fra en Franskmand, at man ved første Diekast kan skjelne den Ene fra den Anden. Og naar jeg blot een Gang har faaet denne Englænder at see, skal jeg nok kjende ham igjen, hvor jeg træffer ham," sagde Marmouset.

„De vil altsaa see ham?" spurgte Milon."

„Ja, naturligviis!"

„Men hvorfor vil De ikke tillade mig at gaae først op til Chefen for Sikkerheds-Politiet?"

„Af to Grunde."

„Og de ere?"

„For det Første vil Du maaskee i ham gjenkjende den ene af de to Englændere, som Du igaar saae spadsere frem og tilbage i Rue du Champ-de-l'Alouette, og om hvem vi antage, at det er dem, der have bortført Irlænderinden og hendes Søn."

„Naa ja, — det kan jeg endda nok forstaae," sagde den rige Bygnings-Entreprenør.

„Og for det Andet anseer jeg det for det Hensigtsmæssigste, at han kommer først," vedblev den unge Mand.

„Men hvorfor det?" spurgte Milon ivrig.

„Fordi Chefen for Sikkerheds-Politiet naturligviis strax vil meddele ham den nødvendige Forklaring, og han saaledes vil være tilstrækkelig inde i Sagen, naar Du kommer."

Og da Bygnings-Entreprenøren noget forbauset saae paa Marmouset, tilføiede den unge Mand smilende:

„Ja, den Forklaring maa Du virkelig lade Dig nøie med; thi dersom jeg fortalte Dig Mere, vilde Du lægge Dit Hoved i Blød for at gjætte Dig til Resten, — og det vilde være spildt Uleillghed!“

„Naa, — som De vil!“ sagde Milon resigneert,

Medens de endnu passiarede med hinanden, kom en Vogn rullende henne fra Pont-Neuf, og da denne Vogn var kommen hen til Rue de Jérusalem, gjorde den Holdt.

En Mand steg ud af Vognen og sagde nogle Ord til Kudsken.

„Det maa være ham,“ bemærkede Marmouset.

Nu tog Milon Manden nærmere i Øiesyn.

„Jh, ja,“ udbrød han derpaa, „det er ganske rigtig den ene af de Englændere, jeg saae igaar.“

„Ja, jeg tænkte det jo nok,“ sagde Marmouset. „Og nu maa Du med den største Opmærksomhed høre paa, hvad jeg har at sige Dig!“

„Jeg er lutter Øre,“ sagde Milon, idet han saae efter Sir James Wood, — (ham var det nemlig), — medens denne gik hen til den ovenfor omtalte Trappe.

„Om nogle Minuter gaaer Du op til Chefen for Sikkerheds-Politiet,“ sagde Marmouset derpaa.

„Ja vel,“ svarede Milon.

„Og hvadenten den engelske Politimand nu paatager sig det Hverv at opdage den Person, der har stjaalet hundredetusind Franks fra Dig, eller ikke, maa Du dog indrette det saaledes, at Du gaaer bort paa samme Tid som han,“ vedblev den unge Mand.

„Hvorfor det?" spurgte Bygnings-Entreprenøren noget forbauset.

„Fordi det er absolut nødvendigt, at Du er ganske vis paa, at den Mand, der nu er gaaet op til Chefen for Sikkerheds-Politiet, ikke har andre Forretninger at afgjøre med ham, og at det virkelig er denne Person, der skal gjøre Jagt paa mig," svarede Marmouset.

„Godt, — jeg er med," svarede Bygnings-Entreprenøren. „Og saa?"

„Saa gaaer Du ganske rolig hjem," svarede Marmouset.

„Og De?"

„Jeg? — Naa ja, jeg har ifinde strax at aabne Felttoget, og til en Begyndelse maa jeg følge efter den Paagjældende," svarede „Mesterens" Yndlingselev.

„Men," indvendte Milon nu, „jeg har en Anelse om, at Manden ikke vil have Noget at bestille med den Historie!"

„Saa? — Og hvorfor troer Du da, han skulde være uvillig til at paatage sig dette Hverv?" spurgte Marmouset.

„Fordi jeg hedder Milon," svarede Bygnings-Entreprenøren. „Han maa bestemt høre til den Bande, der stjal Pengene og Anbefalingsskrivelsen fra Shoking, og som en Følge deraf kan han da neppe have megen Lyst til at komme i nærmere Forbindelse med mig!"

Den unge Mand tænkte sig et Øieblik om og sagde derpaa:

„Hm! I den Henseende troer jeg dog nok, Du tager feil, kjære Milon."

„Naa!“ sagde Bygnings=Entreprenøren.

Og uden at gjøre flere Indvendinger, steg han derpaa ud af Droschken og gik op til Chefen for Sikkerheds=Politiet.

Nu kaldte Marmouset paa Kudsken, henledede hans Opmærksomhed paa den Vogn, af hvilken Sir James Wood nylig var steget ud, og som holdt ovre paa den anden Side af Gaden, — og sagde til ham:

„Troer Du, Din Hest er ligesaa god som den derhenne?“

Med megen Iver svarede Kudsken:

„Jeg tør give mit Hoved paa, at min Hest er meget bedre, end den Krikke!“

„Da er det overmaade heldigt,“ sagde den unge Mand ganske rolig, „det er nemlig aldeles nødvendigt, at vi følge efter Vognen, naar den kjører bort herfra. — Der har Du et Guldstykke i Drikkepenge!“

„Tak, Herre, — De kan være ganske rolig for, at Vognen ikke skal kjøre fra os!“ sagde Kudsken.

Og idet han steg op paa Bukken, anstillede han halvhøit følgende Betragtning:

„Naa, det maa jeg sige, den unge Mand forstaaer da at tale for sig; – det hører desværre til Sjeldenhederne, at man træffer paa Folk, der tale — og betale — saa godt!“

Allerede for adskillige Minuter siden var Sir James Wood traadt ind i det Kontoir=Lokale, som Chefen for

Sikkerheds-Politiet i Paris behagede at betegne som sit „Allerhelligste."

Den franske Politimand skyndte sig med at gaae sin engelske Kollega imøde og sagde til ham:

„Goddag, Høistærede, det glæder mig sandelig at see Dem, og jeg takker Dem meget for Deres Punktlighed. — Jeg vilde gjerne tale med Dem om et Tyv ri, der ganske sikkert maa være blevet begaaet af en af Deres Landsmænd."

„Ah!" sagde Sir James Wood. „Ja, jeg har nok ladet mig fortælle, at der nylig skal være kommet en Bande engelske Lommetyve herover."

„Jeg veed med Vished, at Deres Hjemmelsmand ikke har ført Dem bag Lyset i saa Henseende," svarede Chefen for det franske Sikkerheds-Politi med Alvor. „Imidlertid er det ikke en Lommetyv, der her er Tale om!"

„Ikke det?" spurgte Sir James. „Er det da et betydeligt Tyveri, der er blevet begaaet?"

„Sagen dreier sig om hundredetusind Franks," svarede den franske Politimand.

Sir James Wood var fremfor Alt en praktisk Mand.

Som en Følge deraf spurgte han ganske ugeneert:

„Og hvad faaer jeg, hvis det lykkes mig at opdage Tyven?"

„En Fjerdedeel af Beløbet," svarede den franske Politimand.

„Det vil med andre Ord sige: fem og tyvetusind Franks?"

„Ja, ganske rigtig!“

Sir James trak paa Skuldrene og sagde i en temmelig haanlig Tone:

„I Grunden er det en Forretning, som jeg, — naar jeg skal være ganske ærlig, — ikke bryder mig videre om at gjøre; — men De har ved forskjellige Leiligheder viist Dem saa elskværdig og imødekommende imod mig, at det ikke er mere end billigt, jeg ogsaa gjør mig Umage for at være Dem til nogen Nytte.“

Politi-Assistenten i Champs-Elysées-Kvarteret havde indsendt en meget detailleret Indberetning om den Maade, paa hvilken Tyveriet efter al Sandsynlighed maatte være blevet begaaet, og med denne Indberetning blev den engelske Politimand naturligviis gjort bekjendt.

Da Sir James Wood hørte, at den Bestjaalne var en Bygnings-Entreprenør, ved Navn Milon, blev han uden al Tvivl meget overrasket; men han lod sig dog ikke mærke dermed; — han fortrak ikke en Mine.

Og da Bygnings-Enfreprenøren traadte ind i Værelset, tilkastede den engelske Politimand ham det ligegyldige Blik, som en Gentleman har tilovers for en anden, som han seer for første Gang i sit Liv.

Milon var ligeledes ganske rolig, og Sir James følte sig overbeviist om, at Bygnings-Entreprenøren endnu var ubekjendt med, at Irlænderinden og hendes Søn vare blevne bortførte, og at det ene og alene var Tabet af de hundredetusind Franks, der laa ham paa Hjertet.

Den engelske Politimand rettede en Mængde Spørgsmaal til Milon, forlangte et nøiagtigt Signalement af den

Person, der efter al Sandsynlighed maatte have begaaet Tyveriet, og betragtede med Opmærksomhed det Visitkort, som denne Person havde ladet blive tilbage.

Derpaa sagde han til Milon:

„De kan nu ganske rolig gaae hjem, min Herre! De behøver ikke at være bange for, at De ikke skal faae at vide, hvad der er blevet af Deres hundredetusind Franks. Om et Par Dage skal De faae hele Beløbet tilbage."

„Er det nødvendigt, at jeg aflægger Dem et Besøg i Mellemtiden?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Nei, det er aldeles ikke nødvendigt," svarede Sir James.

„Men," vedblev Milon, „jeg anseer det ikke for usandsynligt, at jeg vil blive piint af Begjærlighed efter at faae at vide, hvad De har faaet udrettet. Kan jeg isaafald ikke komme hjem til Dem?"

„Det er, som sagt, ikke til nogen Verdens Nytte, og naar jeg skal være ganske oprigtig, kan jeg ikke engang anseе det for ønskeligt," svarede det fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi. „Saasnart som jeg har opdaget Tyven, kaster jeg en Billet i Brevkassen, og De vil da meget snart faae at vide, hvad der er foregaaet. Naar De saa strax kommer herhen, vil De træffe mig her."

Sir James Wood udtalte sig med en imponerende Sikkerhed, og Milon syntes at være meget tilfreds med Udbyttet af sin Samtale med den engelske Politimand.

I Overeensstemmelse med den Aftale, som han havde

truffet med Marmouſet, indrettede den rige Bygnings-Entreprenør det ſaaledes, at han kom til at følges ned ad Trapperne med Sir James, fra hvem han først ſkiltes nede paa Quaien.

Milon gik nu hjem; den engelſke Politimand ſatte ſig derimod ind i ſin Vogn.

Nu ſagde Marmouſet til ſin Kudſk:

„See ſaa, min Ven, nu er det, Jagten tager ſin Begyndelſe! Derſom jeg opnaaer min Hensigt, kan det godt ſtikke mig at give Dig endnu flere Drikkepenge.“

Sir Woods Vogn var ikke forſynet med nogen Rude bagi; den engelſke Politimand kunde ſaaledes ikke ſee, om Nogen fulgte efter ham. Desuden faldt det ham ſlet ikke ind, at dette kunde være Tilfældet.

Englænderen kjørte tilbage over Pont-Neuf, henimod Rue de Rivoli.

Vognen gjorde Holdt udenfor Hôtel du Louvre.

Sir James Wood ſteg nu ud af ſin Droſchke og betalte Kudſken, ſom ſtrax pidſkede paa Heſten og kjørte bort.

Marmouſets Vogn havde ligeledes gjort Holdt, nogle faa Skridt bagved den anden Droſchke.

„Naa.“ tænkte den unge Mand, „nu maae vi altſaa bringe „Brevtaſke-Knebet“ i Anvendelſe ligeoverfor ham!“

Og han tog en Brevtaſke op af Lommen og lod den falde ned i Rendeſtenen.

Efter et Øiebliks Forløb tog han den op igjen, og uden at gjøre ſig den Uleilighed at tørre den vaade Brevtaſke af, gik han ind i Hotellet.

„Dette Kneb kjende Englænderne da heldigviis ikke Noget til, hvor fiffige de end for Resten ere!“ tænkte han.

To og tredivte Kapitel.

Det er ikke Tyve, men „Sangere“, der have opfundet „Brevtaske-Knebet“.

Vi behøve vel neppe at bemærke, at vi med Udtrykket „Sangere“ hverken sigte til de berømte Opera-Sangere eller til de Personer, der have opnaaet en saa vidunderlig Færdighed i at foredrage lystige Viser paa en tiltalende Maade, eller endog blot til de stakkels fattige „Dilettanter“, der synge paa Gaden og i Gaardene for at tjene et Par Sous.

„Sangeren“ burde egentlig snarere kaldes „Piberen“, eller endnu rettere: „den, som faaer Andre til at pibe.“

Og hvad skal det da sige: at „faae Andre til at pibe“?

Kunsten bestaaer ganske simpelt i, at man paa en eller anden Maade sætter sig i Besiddelse af en Andens Hemmelighed og saa lader denne Anden betale rigelige Løsepenge, — hvad denne „Anden“ naturligviis maa gjøre, hvadenten han piber eller synger, eller — vistnok mere logisk: — om han end piber nok saa ynkelig derved;

— der gives vel neppe ret Mange, som falde paa at synge, naar de blive flaaede.

Ligesom der gives Røverbander, existerer der ogsaa Foreninger af „Sangere", hvilke rigtignok ere vidt forskjellige fra almindelige „Sangforeninger".

Disse Foreninger eller Forbund have deres Høvdinger og Soldater, deres ledende Aander og simple Medlemmer. De adlyde hemmelige Ordrer og et Løsen, som kun selve de Indviede kjende.

„Sangernes" vigtigste og meest indbringende Forretning er utvivlsomt Spekulation i Elskovsintriger.

I hvert af Hovedstadens Kvarterer findes der een eller flere „Sangere", ja i Reglen vil man endog finde en saadan Industriridder i enhver Gade, som blot er en lille Smule aristokratisk.

I Rue Trois-Etoiles, Nr. 7, beboer Hr. Six-Etoiles en elegant Leilighed paa første Sal.

Han er rig, men gammel og grim.

Imidlertid har han en ung og smuk Kone.

En „Sanger", der boer ligeoverfor dette Ægtepar, har undertiden, naar han tilfældigviis stod ved Vinduet, seet den unge Kone gaae alene ud.

„Hm! Hvad skal det betyde?" tænker han. „Det maa der bestemt stikke Noget under!"

„Sangeren" har faaet en til Vished grændsende Formodning om, at han her kan gjøre en god Forretning.

Altsaa er han paa sin Post.

Fru Six-Etoiles staaer tidlig op; hun er gudfrygtig og gaaer hver Morgen i Messen.

„Sangeren" følgee efter hende.

Kirken Saint-Vincent-de-Paul er Fruens Sognekirke.

Klokken otte gaaer Fruen ind i Kirken, og hun har sin Bønnebog i Haanden.

Efter et Par Minuters Forløb gaaer „Sangeren" ligeledes ind i Kirken.

Hvilken Overraskelse!

Kirken er næsten tom. Inde i et af de smaa Kapeller findes der nogle Mennesker, for hvem Præsten læser Messen.

Fru Six-Etoiles er imidlertid forsvunden.

Hvor kan hun være bleven af?

„Sangeren" gaaer ud af Kirken. Han føler sig paa ingen Maade skuffet i sine Forventninger, men er tværtimod sjæleglad.

Den næste Dag er han atter, naturligviis paa samme Tid, henne ved Kirken Saint-Vincent-de-Paul, dog ikke ved Hovedindgangen, men ved den lille Dør, der vender ud til Rue Fénelon.

Fru Six-Etoiles lister sig ganske rigtig ud af Kirken.

Hvor gaaer hun hen?

Det skal „Sangeren" nok faae at vide.

Tætved findes der en Holdeplads for Droschker.

Fru Six-Etoiles stiger ind i en Droschke; idet hun slaaer Sløret ned, hvisker hun en Ordre til Kudsken.

Vognen ruller bort.

„Sangeren" giver sig ikke til at løbe bagefter Drosch-

ken; men han har hørt den Ordre, som Damen gav Kudsken.

Den næste Dag er han henne i den Gade, som Fru Six-Etoiles har nævnet; — her optræder han naturligvis som Dagdriver; som ægte Pariser finder han megen Fornøielse i at gaae og gabe hen i Veiret.

Klokken tre Kvarteer til ni kommer der en Droschke rullende. Vognen gjør Holdt udenfor et af Husene i Gaden, og en Dame stiger ud af den.

Det er hende!

Hun lister sig ind i Huset, gaaer forbi Portnerens Lukaf, uden at udbede sig nogen Oplysning af denne værdige Mand, og stiger hurtig op ad Trapperne.

Nu veed „Sangeren" Besked.

Fruen har en Elsker!

En anden „Sanger" paatager sig det Hverv at faae at vide, hvem denne Elsker er, og saasnart som det er lykkedes den Sidstnævnte at faae indhentet nøiagtig og paalidelig Oplysning i saa Henseende, træffe de to Allierede i Forening Aftale om de Foranstaltninger, der nu ville være at træffe.

En Morgen indløber der et anonymt Brev til Elskeren, og i dette Brev bliver han truet med, at Ægtemanden i den allernærmeste Fremtid vil blive gjort bekjendt med Sagens Sammenhæng.

Om Aftenen indløber der et lignende Brev til Fruen.

Hun bliver aldeles fortvivlet.

Den Mand, der har skrevet det forfærdelige Brev, forlanger sextusind Franks for at tie stille.

Dette Beløb har hun ikke.

Dersom Elskeren er en rig Mand, betaler han naturligviis Løsepengene. Hvis han derimod ikke seer sig istand til at skaffe Summen tilveie, sætter Fruen sine Diamanter paa Assistentshuset.

Nu bilde begge To sig ind, at der er Fred og ingen Fare.

Efter et halvt Aarstids Forløb indløber der imidlertid nye Breve med nye Trusler og et nyt Forlangende om Penge. Og af saadanne Breve vil der — med kortere eller længere Mellemrum — vedblive at indløbe adskillige, indtil Ægtemanden enten er saa venlig at lægge sig til at døe, eller Konen bekvemmer sig til at betroe en eller anden Politimand sin Hemmelighed, — hvad hun ganske rolig kan gjøre; thi Politiet i Paris lægger altid en beundringsværdig Diskretion for Dagen. —

— Det kan ogsaa træffe sig, at en „Sanger", som en Morgen eller Aften driver om paa Champs-Elysées, i Boulogne-Skoven eller i et eller andet afsidesliggende og kun lidet befærdet Kvarteer, pludselig faaer Øie paa en Herre, der stiger ud af en Droschke og derpaa gaaer videre.

Inde i Droschken sidder der en Dame.

Nu veed „Sangeren" Besked; — det er et Elskovseventyr.

Han lader Herren seile sin egen Sø; men derimod følger han efter Vognen.

Kjøretøiet kjører fra Champs-Elysées igjennem Forstaden Saint-Honoré, over Place-Beauvau og ind i Rue

Cambacères, hvor det endelig holder udenfor et meget smukt Huus.

Damen stiger ud af Droschken, betaler Kudsken og gaaer derpaa ganske rolig hjem.

Hvem er denne Dame; hvad hedder hun, og hvor paa Lag boer hun i Huset?

Ja, alt dette har „Sangeren" ikke den fjerneste Anelse om; men ved Hjælp af „Brevtaske-Knebet" skal han snart faae det at vide.

I sin Brystlomme har hao en net lille Brevtaske af Ruslæder; den dypper han i Rendestenen, saaat den bliver lidt tilsmudset, og med denne Brevtaske i Haanden gaaer han derpaa ind i Huset og lige hen til Portneren.

„Undskyld, at jeg forstyrrer Dem i Deres Betragtninger," siger han til Manden, „men maa jeg spørge Dem, om der ikke for et Øieblik siden kom en Dame hjem, som boer her i Huset?"

„Jo, det gjorde der unægtelig," svarer Portneren.

„Meget vel! Hun kom kjørende hertil, og da hun var ifærd med at betale Kudsken, faldt der en lille Brevtaske ud af hendes Lomme."

„Det er Baronesse de X . . ., der boer oppe paa første Sal," siger Portneren.

„Saa er det vel det Bedste, jeg gaaer op og giver Baronessen Brevtasken," bemærker „Sangeren".

Derpaa gaaer han op ad Trapperne. Imidlertid bliver han ikke staaende oppe paa første Sal; men gaaer heelt op i Huset, vender derpaa om, stikker Brevtasken i Lommen og gaaer saa ganske rolig sin Vei.

Fra dette Øieblik er Fru Baronesse de X . . . naturligviis Gjenstand for den største Opmærksomhed fra „Sangerens“ Side.

Om otte Dage vil han have opdaget, hvad det var for en Herre, der hiin Dag steg ud af Droschken og gik ned ad Gaden, og om fjorten Dage vil han vide Besked om, hvorvidt Hr. Baron de X . . . er skinsyg, eller ikke.

— — — — — — — — — — — —

Vi maae imidlertid nu igjen optage Traaden i vor Fortælling. —

— Det var altsaa dette „Brevtaske-Kneb“, Marmouset tog sin Tilflugt til.

— Men hvorfor gjorde han det? —

For det Første vilde han have at vide, under hvilket Navn den engelske Politimand havde indlogeret sig i Hotellet.

Og dernæst havde han ikke Noget imod at tage den Leilighed, som Sir James Wood beboede, noget nærmere i Øiesyn.

Hotel du Louvre er anerkjendt som et af de største Hoteller i Verden, eller dog i alt Fald i Europa.

Portneren er en meget forsigtig og paapasselig Mand. Næsten hele Dagen igjennem staaer han opstillet nede i Porten for at føre Tilsyn med Enhver, som gaaer ud og ind.

Marmouset gik lige hen til Portneren.

Efterat han høflig havde hilst paa Manden, viste

han ham Brevtaſken og gav ham en Beſkrivelſe af den Herre, der — efter hans Udſagn — havde tabt den.

Nu ſvarede Portneren:

„Det er en Englænder. der hedder Sir James Wood. Han boer oppe paa første Sal, paa Gangen L, Værelſet Nr. 18.“

Marmouſet var ingenlunde klædt ſom Gentleman; han havde taget eu gammel Frakke og en buglet Hat paa og ſaae derfor ud, ſom om han var ganſke forfærdelig fattig.

Portneren lod ham imidlertid gaae op paa første Sal, ja, brummede endog i Skjægget:

„Han faaer nok gode Drikkepenge; — men de ſkulle da være ham vel undte!“

Ved Hjælp af „Brevtaſke-Knebet“, havde Marmouſet ſaaledes ſkaffet ſig Adgang til Hotel du Louvre.

Tre og tredivte Kapitel.

Det er, ſom allerede bemærket, juſt ikke nogen let Sag at komme ind i Hotel du Louvre, uden at tildrage ſig Portnerens Opmærkſomhed.

Naar man imidlertid først er sluppet over Gaarden og kommet op i en eller anden af de lange Korridorer, er der ikke længer Nogen, som lægger Mærke til En.

Ligesom Grand-Hotel er Hotel du Louvre en umaadelig stor Bikube, i hvis Tusinder af Celler og Masser af Korridorer det summer og brummer fra den tidlige Morgen til den sildige Aften; — i dette Hotel findes der nemlig en broget og i høieste Grad ueensartet Blanding af Englændere, Franskmænd, Tydskere, Russere og Tyrker, som kappes om at gjøre Opsigt, deels ved deres egen storartede Optræden, deels ved de mere eller mindre smagfulde, men altid kostbare Liberier, som deres Tjenere ere iførte.

Da Marmouset var kommen op paa Gangen L., anstillede han følgende Betragtning:

„Jeg har jo Tiden for mig og behøver derfor ikke at forhaste mig, men kan i Ro og Mag gjøre Manden til Gjenstand for et grundigt Studium."

Vore ærede Læsere kunne vel nok indsee, at han allerede havde stukket Brevtasken i Lommen og aldeles ikke havde isinde at banke paa Døren til Værelset Nr. 18, i hvilket den engelske Politimand jo boede.

Marmouset gav sig derfor til at gaae frem og tilbage; men Døren til Værelset Nr. 18 tabte han ikke et eneste Øieblik afsyne.

Da han saae, at Nøglen sad i Laasen, tænkte han:

„Sir James Wood har ganske sikkert ikke isinde at blive ret længe hjemme; thi dersom det var hans Hensigt, havde han nok taget Nøglen af. Maaskee venter han paa En eller Anden?"

Marmouſet blev nu ſnart enig med ſig ſelv om, at han ligeledes vilde vente, øg han gav ſig derfor til at ſpadſere frem og tilbage paa Gangen.

Han havde ikke taget feil.

Efter nogle Minuters Forløb kom den engelſke Politimand, der kaldte ſig Hr. Edward, langſomt gaaende op ad Trapperne, og efterat han havde ſeet ſig et Øieblik om, tog han Veien henimod Sir James Woods Værelſe.

Ved første Øiekaſt ſaae Marmouſet, at denne Mand var en Englænder, og han maatte nu betragte det ſom hævet over enhver Tvivl, at det var denne Mand, der i Forening med Sir James først havde bortført Miſs Ellen og ſenere Irlænderinden og hendes Søn.

Hr. Edward gjorde ſig ikke den Uleilighed at banke paa Døren til ſin Kollegas Værelſe, men gik lige ind.

Da han havde lukket Døren efter ſig, tog vor Ven Marmouſet et ganſke beſynderligt Apparat op af Lommen.

Det var et Rør af Guttaperka, et graat Rør, der omtrent var tre Alen langt og ſaa tykt ſom en almindelig Klokkeſtreng.

Væggene i Korridoren vare malede graae.

Enhver, ſom nogenſinde har været oppe i Hotel du Louvre, maa have lagt Mærke til, at der hiſt og her i Korridorerne er anbragt Bænke.

Ældre Folk, ſom ſkulle op i de øverſte Etager, ſætte megen Priis paa diſſe Bænke; — de Stakler kunne jo nok trænge til at hvile ſig lidt, i Særdeleshed naar de allerede have maattet gaae op ad mange Trapper og have endnu flere tilbage. — Men Bænkene ere ogſaa til Nytte for Andre; — naar et Bybud ſaaledes har bragt en

eller anden af Hotellets Beboere et Brev og skal vente paa Svar, er det ret behageligt for ham, at han ikke behøver at staae op og vente.

En saadan Bænk fandt Marmouset nu netop tilhøire for Døren til Sir James Woods Værelse.

Idet han benyttede sig af et Øieblik, i hvilket der kun fandtes meget faa Mennesker i Korridoren, stak den unge Mand, efterat have forvisset sig om, at de faa Tilstedeværende ikke lagde Mærke til, hvad han foretog sig, den ene Ende af Guttaperka-Røret ind i Laasen paa Døren til den engelske Politimands Værelse. — Vi behøve vel neppe at tilføie, at Marmouset gik yderst forsigtig tilværks, idet han foretog sig denne Operation; han undgik omhyggelig at røre ved Nøglen og passede paa, at han ikke gjorde den ringeste Støi.

Enden af Røret udvidede sig som Mundingen paa en Muskedonner.

Efterat den unge Mand havde faaet Røret anbragt i Laasen, satte han sig paa Bænken, støttede Haanden til Kinden og bøiede sig halvt ned, saaat hans Øre kom lige hen til den anden Ende af Røret, hvilket løb langsmed Væggen og, paa Grund af dets graa Farve, ikke var til at skjelne fra denne.

Og efterat Marmouset saaledes havde faaet sit improviserede akustiske Apparat bragt i tilbørlig Orden, gav han sig til at lytte.

Det er en Selvfølge, at Sir James Wood og hans Kollega talte Engelsk med hinanden naar de vare alene.

Hr. Edward sagde:

„Naa, har De saa været henne hos Chefen for Sikkerheds-Politiet?"

„Ja, for et Øieblik siden kom jeg hjem, efterat have truffet fornøden Aftale med ham," svarede Sir James.

„Hvad var det saa, han ønskede at tale med Dem om?" spurgte hans Kollega.

„Et Tyveri," lød Svaret. „Der er blevet stjaalet hundredetusind Franks."

„Fra hvem?"

Sir James brast i Latter.

„Ja, det tør jeg nok sige, De aldrig vilde kunne gjætte Dem til!" sagde han.

„Ikke det?" udbrød Hr. Edward. „Hvem kan den Bestjaalne da være?"

„Det er ikke nogen Anden, end den Mand, med hvem vi endnu igaar havde travlt; den rige Bygnings-Entreprenør, der staaer i Forbindelse med den graa Mand," svarede Sir James Wood.

„Milon?!" udbrød Hr. Edward, der virkelig nu saae ud, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Ja, netop!"

„Saae De ham da selv?" vedblev Hr. Edward med en vis Ængstelse.

„Ja, vi mødtes naturligviis henne hos Chefen for Sikkerheds-Politiet," svarede Sir James Wood i den naturligste Tone af Verden.

„Men saa svarede De dog vel, at De ikke kunde have Noget at bestille med den Historie?" spurgte hans Kollega.

„Nei, — ieg erklærede mig tværtimod villig til at tage Sagen i min Haand," svarede Sir James.

„Men" . . . begyndte hans Kollega.

Sir James skyndte sig imidlertid med at afbryde Hr. Edward.

„Jeg veed meget godt, hvad De vilde sige, min Ven," sagde han. „De mener naturligviis, at vi spille et farligt Spil; — thi naar Alt kommer Alt, er det jo ingenlunde usandsynligt, at Milon og Shoking ville give sig til at søge efter Irlænderinden og hendes Søn!"

„Nei, det kan der da ikke være den allerringeste Tvivl om," bemærkede Hr. Edward.

„Og da De nu har havt et lille Eventyr med den ene af disse Mænd, ier De naturligviis bange for, at han skal kjende Dem igjen?" vedblev hans Kollega.

„Ja, det kan jeg ikke nægte," svarede Hr. Edward.

„Men mig har den Paagjældende jo aldrig seet," vedblev Sir James Wood.

„Jeg skal altsaa ikke have Noget med det omtalte Tyveri at skaffe?" spurgte Hr. Edward noget skuffet.

„Jo, vist skal De det," svarede hans Kollega imidlertid beroligende, „kun maae vi søge Hver for sig. Det kan nemlig ikke gaae an, at man i den nærmeste Fremtid seer os To sammen; ja, det vil maaskee endog være det Hensigtsmæssigste, at De flytter bort fra Hotel du Louvre og indlogerer Dem i Grand-Hôtel."

Hr. Edward svarede ikke strax; men efter et Par Minuters Forløb sagde han:

„Sir James, vil De tillade mig at udtale min Mening om Sagen?"

„Ja, naturligviis," svarede hans Kollega. „Lad mig høre, hvad De har at bemærke!"

„Hm!" vedblev Hr. Edward. „Da Irlænderinden jo nu er død og borte, og vi ere komne i Besiddelse af den lille Dreng, for hvem det store England er saa bange, vilde vi efter min Mening gjøre klogest i at vende tilbage til London."

Sir James Wood rystede ivrig paa Hovedet.

„Nei, det kan paa ingen Maade lade sig gjøre," svarede han.

„Og hvorfor ikke?" spurgte hans Kollega.

„Fordi velærværdige Mr. Peters Town i det Telegram, jeg nylig modtog fra ham, udtrykkelig forlanger, at jeg skal sende ham Brev med en udførlig Beretning om Sagen, og ikke vil meddele mig nærmere Ordrer, førend jeg har sendt ham dette Brev," svarede Sir James Wood.

„Men har De da ikke skrevet det omtalte Brev?" spurgte Hr. Edward nu.

„Jo, jeg har, og i Formiddags blev det afsendt," svarede hans Kollega.

„Godt," sagde Hr. Edward, „saa vil det jo endnu iaften være ovre i London."

„Ja, vel!"

„Men," vedblev Hr. Edward, „sæt nu, at Velærværdigheden, saasnart som han har læst Brevet, sender Dem et Telegram, der kun indeholder det ene Ord: „Reis!" — hvad saa?"

„Saa reise vi naturligviis tilbage til London!“ svarede Sir James Wood.

„Og lade Tyveriet være Tyveri?“ spurgte den anden Politimand.

„Nei, dog ikke,“ svarede Sir James, „jeg anseer det nemlig for sandsynlingt, at det endnu inden Aften il lykkes os at opdage Tyven.“

„Nei, virkelig?“ udbrød Hr. Edward ganske forbauset.

„Jo, jeg er næsten vis paa, at jeg allerede veed, hvem Tyven er,“ vedblev Sir James Wood.

„Og hvem troer De da, det er?“ spurgte hans Kollega.

„Jeg turde give mit Hoved paa, at det er den Lommetyv, til hvis Bistand vi toge vor Tilflugt, da det var os i saa høi Grad magtpaaliggende at komme i Besiddelse af Shokings Papirer“ svarede Sir James.

Hr. Edward studsede.

„Hvad i Alverden har dog kunnet faae Dem til at troe det?“ spurgte han.

„Det skal jeg sige Dem,“ svarede hans Kollega. „Idet han bestjal Shoking, lærte Tyven jo det Brev at kjende, som den graa Mand havde skrevet til Milon. Da vi betalte ham for hans Uleilighed, sagde han til os, at han stod i Begreb med at reise bort herfra; — imidlertid er han i alt Fald endnu ikke reist; — iforgaars mødte jeg ham da idetmindste paa Boulevarden.“

„Oho!“ sagde Hr. Edward.

„Og desuden faldt det mig ikke vanskeligt at lægge

Mærke til, at han gjorde sig Umage for at undgaae min Opmærksomhed," vedblev Sir James Wood, som ikke kunde lade være med at smile, da han saae, hvor forbauset hans Meddelelse havde gjort hans Kollega. „Det lader altsaa til, at den graa Mands Brev har givet ham en god Idee, og at han senere har arbeidet for egen Regning."

„Og De troer, det vil lykkes Dem at faae fat paa ham?" spurgte Hr. Edward.

„Ja, dersom han ikke igaar eller idag har forladt Paris, — hvad jeg naturligviis ikke kan vide, da det først idag er kommet til min Kundskab, at jeg havde nogen Grund til at holde Øie med ham, — er jeg vis paa, at jeg nok skal faae fat paa ham," svarede Sir James Wood i den roligste Tone af Verden.

„Og naar De saa har faaet at vide, hvor hun boer, arresterer De ham vel sagtens?" spurgte Hr. Edward.

„Nei, jeg vil lade mig nøie med at faae ham til at udlevere Pengene," svarede Sir James Wood.

Marmousets Guttaperka-Rør satte ham istand til at høre hvert Ord af denne Samtale; men det lod just ikke til, at han var ganske tilfreds med den Vending, den havde taget. Han rynkede nemlig Panden og udbrød ærgerlig:

„For Pokker! Det er ikke ganske efter min Kogebog! ... Naa, i alt Fald har jeg da faaet at vide, at de have sat sig i Besiddelse af den irske Dreng, — det var jo dette Udtryk, de behagede at benytte sig af; — med Hensyn til eet Punkt har jeg dog altsaa faaet tilstrækkelig Oplysning."

Og nu gav han sig til at lytte; thi det kunde jo dog være, at Samtalen blev fortsat.

Efter nogle faa Minuters Forløb sagde Hr. Edward da ogsaa ganske rigtig:

„Og Miss Ellen?"

I den ligegyldigste Tone af Verden svarede Sir James Wood:

„Miss Ellen? . . . Hun sidder endnu bestandig indespærret i Saint-Lazare."

Da Marmouset hørte dette Ord, foer han sammen.

„Nu har jeg da faaet Halvdelen at vide af det, jeg ønskede at faae al vide," tænkte han.

Og nu tog han sit Guttaperka-Rør ud af Laasen, stak det i Lommen, reiste sig op og gav sig til at spadsere frem og tilbage i Korridoren.

Efter nogle faa Minuters Forløb blev Døren til Sir James Woods Værelse aabnet, og de to Medlemmer af det engelske Opdagelses-Politi kom ud paa Gangen.

Hr. Edward havde en lille Vadsæk i Haanden; — uden al Tvivl stod han nu i Begreb med at flytte fra Hôtel du Louvre hen til Grand-Hôtel.

Marmouset løb hen til de to Mænd.

„De ærede Herrer have maaskee Brug for et Bybud?" sagde han.

Og med megen Iver tog han sig af Hr. Edwards Vadsæk.

Fire og trediute Kapitel.

Skjøndt Sir James Wood, der jo var et fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi, virkelig ogsaa i Almindelighed havde en meget fin Næse, faldt det ham dog ikke et eneste Øieblik ind, at Marmousei kunde være en Person, som han gjorde klogest i at tage sig iagt for.

Marmouset havde forøvrigt heller ikke glemt at antage det tjenstagtige Væsen og at sætte det halvt enfoldige, halvt gemytlige Ansigt op, som i Almindelighed ere et Særkjende for de Personer, der leve af tilfældigt Arbeide. For at blive sat istand til at spille denne Rolle paa en tilfredsstillende Maade behøvede den unge Mand forøvrigt ogsaa kun at tænke paa sin tidligste Ungdom; paa den Tid havde han nemlig ikke saa ganske sjeldent selv ernæret sig paa lignende Maade.

Den engelske Politimand, der skulde flytte, nærede da heller ingen Betænkelighed ved at overlade sin Vadsæk til Marmouset, der nu gav sig til at vandre i Forveien, men dog ikke gik hurtigere, end at han tydelig kunde høre, hvad de to Englændere sagde til hinanden.

For Resten havde Sir James Wood ikke taget sin Hat paa; altsaa havde han ikke isinde at følge sin Kollega længere, end hen til Enden af Korridoren.

„Naar faaer jeg Dem at see igjen?“ spurgte Hr. Edward.

„Iaften,“ lød Svaret.

„Hvor?“

„Henimod Klokken syv maa De give Møde i Café Anglais," svarede Sir James Wood.

„Godt."

Hans Kollega vedblev:

„Det er imidlertid ikke værd, at De taler til mig; men derimod maa De sægge Mærke til, hvilke Forfriskninger jeg er ifærd med at nyde. Dersom jeg har et Par Dusin Østers staaende foran mig, kan De være ganske rolig for, at jeg er paa det Rene med Hensyn til de hundredetusind Franks."

„Ah!" sagde Hr. Edward.

„Og hvis det er Tilfældet, maa De gjerne komme hen til mig; thi saa har jeg jo ikke Mere at bestille med Tyveriet. — For Resten smigrer jeg mig med det Haab, at jeg endnu inden Aften hører fra velærværdige Mr. Peters Town. — Farvel!"

Nu vexlede Sir James Wood et Haandtryk med Hr. Edward, — og derpaa vendte han tilbage til sit Værelse.

Marmouset havde naturligviis ikke en eneste Gang seet sig om; men han havde hørt det Hrle.

Da han var kommen ned ad Trapperne, skyndte den unge Mand, der hele Tiden gik lige foran Hr. Edward, sig med at standse en Vogn, som havde bragt en Reisende hen til Hotellet og nu var ifærd med at kjøre bort.

Kudsken gjorde øieblikkelig Holdt.

Marmouset aabnede Vogndøren, lagde Vadsækken paa det ene Sæde og sagde til den engelske Politimand:

„Hvor vil Herren kjøre hen?“

„Hen til Grand-Hôtel,“ svarede Hr. Edward, idet han steg ind i Vognen,

Marmouset lukkede Vogndøren, og derpaa satte han sig ganske rolig op paa Bukken, ved Siden af Kudsken.

Hr. Edward blev slet ikke forbauset over denne — tilsyneladende noget overdrevne — Tjenstagtighed fra den unge Mands Side; — han havde nemlig allerede gjort den Opdagelse, at de Opvartere, Tjenestefolk, Bybude o. desl., som man træffer paa i de franske Hoteller, i Almindelighed ere ganske overordentlig høflige og forekommende.

Vognen kjørte igjennem adskillige Gader og kom tilsidst hen til Grand-Hôtel.

Marmouset steg hurtig ned fra Bukken, snappede igjen Vadsækken og gik ind i Kontoiret, hvor han i en Tone, som om han var aldeles berettiget til at optræde med Myndighed paa dette Sted, sagde:

„Et Værelse til Mylord!“

„Min Ven,“ bemærkede Hr. Edward smilende, „De giver mig en Titel, som ikke tilkommer mig!“

„Hvad for Noget?“ udbrød Marmouset, idet han lod. som om han blev noget forbauset. „Er Herren da ikke Englænder af Fødsel?“

„Jo, det er jeg ganske vist,“ svarede den engelske Politimand.

„Men er enhver Englænder da ikke Mylord?“ vedblev den unge Mand.

„Nei, paa ingen Maade!“ svarede Hr. Edward.

„Jeg for mit Vedkommende er saaledes kun Gentleman, — skjøndt jeg dog nok kan gjøre Fordring paa Titelen „Esquire"!"

„Saa, der have vi da et Ord, som jeg ikke vilde kunne lære at udtale, om jeg end øvede mig derpaa fra nu af til Juleaften!" bemærkede Marmouset.

Nu sagde Kontoirbetjenten:

„Oppe paa første Sal er Værelset Nr. 21 paa Gangen C ledigt; — det kan Mylord meget godt faae!"

Marmouset gav en af Opvarterne Vadsækken og tog derpaa Kaskjetten i Haanden: — han ventede naturligviis paa sine Drikkepenge.

Hr. Edward gav ham syrgetyve Sous, og Marmouset gik sin Vei, idet han halvhøit gjentog:

„Gangen C. paa første Sal, — Værelset Nr 21!"

Som vore Læsere vide, ligger Rue Auber lige ved Grand-Hôtel.

Marmouset skyndte sig nu med at komme hjem.

Om Formiddagen, da han gik ud, havde han været klædt paa en Maade, der i høi Grad havde overrasket hans Kammertjener og hans særdeles aristokratiskfindede Portner.

En ung Mand, der — saaledes som Marmouset — har to- eller trehundredetusind Franks om Aaret at leve af, som holder smukke Heste og prægtige Ekvipager, og som tilbringer en stor Deel af sit Liv paa den kostbareste Maade, nemlig: i Klubben og imellem Koulisserne, har nok Lov til at være en lille Smule excentrisk.

Marmouset havde fortalt sin Kammertjener en meget interessant lille Historie, og Kammertjeneren havde

naturligviis skyndt sig med at indvie Portneren i Hemmeligheden.

Marmousets Historie gik ud paa, at han var bleven forelsket i en lille Sypige, som imidlertid var ganske forfærdelig dydig. Som en Følge deraf havde han maattet udgive sig for Snedkersvend for at faae Lov til at gjøre Kvur til hende. Imidlertid smigrede han sig med det Haab, at han i den allernærmeste Fremtid vilde kunne høre op med at seile under falsk Flag; thi det lod virkelig til, at han allerede havde erobret den unge Piges Hjerte.

Marmouset kunde altsaa ganske rolig gaae hjem og klæde sig om.

Derpaa ringede han og sagde til sin Tjener:

„Siig til Staldkarlen, at han skal spænde Lisbeth for min Dog-cart, og lad saa en af de andre Tjenere løbe hen i Rue de Marignan. Jeg maa snarest mulig tale med Milon!"

Tjeneren forlod Værelset.

I samme Øieblik ringede det imidlertid, og efter et Par Minuters Forløb aabnede Kammertjeneren Døren til Marmousets Værelse.

Det var en Dame, der traadte ind i Værelset, og denne Dame var Vanda.

„Ah!" udbrød Marmouset, da han fik Øie paa hende. „Jeg stod netop i Begreb med at skrive Dem til!"

„Saa er det jo meget heldigt, at jeg er kommen herhen," svarede Vanda.

„Ja, det er det ganske vist; jeg trænger nemlig til Deres Bistand," sagde Marmouset.

Vanda gik hen til Sofaen, satte sig i den og ventede ganske rolig paa, at den unge Mand skulde lade hende vide, hvad det var, han vilde bede hende om.

Efter en kort Pause sagde Marmouset:

„Nu veed jeg, hvor Miss Ellen er bleven af!"

„Ah!" udbrød Vanda.

„Hun er bleven indespærret i Saint-Lazare," vedblev den unge Mand.

Vanda sagdr smilende:

„Ja, jeg tænkte det nok!"

„Og nu gjør jeg Regning paa Deres Bistand," vedblev Marmouset.

„De mener vel sagtens, at jeg skal hjælpe hende med at komme paa fri Fod?" spurgte den unge Dame.

„Hm! . . . Det kommer an paa!"

„Paa hvad?"

„Det kommer an paa, hvilken Mening De danner Dem om hende, naar De lærer hende noget nærmere at kjende," svarede Marmouset. „Dersom man kan troe den stakkels unge Murer, som for kort Tid siden brækkede Arme og Been, idet han anstillede et Forsøg paa at sætte Miss Ellen i Frihed, er hun forelsket i „Mesteren"!"

„Ah!"

„Men derimod paastaaer Englænderen Shoking, at Miss Ellen er „Mesterens" værste Fjende, — og det lader jo til, at De er samme Mening, som han."

„Naa, — og saa?" spurgte Vanda.

„Nu maa De stifte nærmere Bekjendtskab med hende og gjøre Dem Umage for at komme til at staae paa en saa venskabelig Fod med hende, at hun kan bekvemme sig til at indvie Dem i sin Fortrolighed," sagde Marmouset. „Den Mening, De saa udtaler om hende, ville vi rette os efter."

„Det er godt," sagde Vanda.

Nu spurgte Marmouset smilende:

„Men undrer det Dem virkelig ikke, at jeg slet ikke taler om, hvorledes jeg mener, De maa bære Dem ad for at faae Adgang til Saint-Lazare?"

„Nei, det har jeg virkelig aldeles ikke ventet, at De skulde sige mig Besked om," svarede Vanda med den største Roligheb af Verden. „Jeg veed nemlig meget godt, hvorledes jeg skal faae Adgang til Saint-Lazare."

„Ah!" sagde Marmouset.

„Naar skal jeg gaae derhen?" vedblev den unge Dame.

„Jo før, jo hellere!" svarede Marmouset. „Endnu idag, hvis det kan lade sig gjøre!"

„Nei, det er ligefrem umuligt!" sagde Vanda. „Vi maae vente til imorgen."

„Hvorfor det?"

„Fordi den Person, i hvis Sted jeg har isinde at gaae derhen, først kommer til Paris iaften, og det med allersidste Tog."

„Hvad mener De med det?" spurgte Marmouset ganske forbauset.

„Det skal jeg sige Dem," svarede den unge Dame. „Netop i dette Øieblik foregaaer der en lille Forandring

med Hensyn til Personalet i Fængslerne. — Det er ikke selve Arrestanterne, jeg taler om; Forandringen angaaer det Personale, der anvendes til Fangernes Bevogtning, og tillige de Personer, der have det Hverv at besøge Arrestanterne for at indvirke paa Aand og Hjerte og, om muligt, forbedre dem. I den Anledning kommer en ung Nonne, som jeg kjender meget nøie, iaften fra Lyon til Paris, og jeg har underrettet hende om, at hun meget godt kan tilbringe Natten hjemme hos mig."

Ah!"

„Istedetfor hende aflægge jeg saa imorgen et Besøg i Saint-Lazare," vedblev Vanda.

„Men troer De ogsaa, hun giver sit Samtykke til et saadant Bedrageri?" spurgte Marmouset.

„Ja, derom er jeg overbeviist," svarede den unge Dame, „og dersom De kjendte det Forhold, i hvilket jeg staaer til hende, vilde De heller ikke nære nogen Tvivl i saa Henseende."

Og smilende tilføiede Vanda:

„Mit Bekjendtskab med hende skriver sig nemlig ikke fra igaar, men fra den Periode, da jeg selv maatte tilbringe nogle Dage i Saint-Lazare."

„Hør en Gang," sagde Marmouset, „jeg kunde nok have Lyst til at faae noget Nærmere at vide om det Forhold, i hvilket De staaer til den unge Nonne. Har De Noget imod at fortælle mig det?"

„Nei, ikke det Ringeste, min Ven," svarede Vanda. „Men har De Tid til at høre paa mig?"

„Ja, jeg har," svarede Marmouset. „Jeg venter rigtignok Milon; men han kommer vist først om en halv

Timestid, og De kan nok blive færdig med Deres Hi=storie, inden vi blive forstyrrede."

Fem og tredivte Kapitel.

Vanda fortalte nu sin Historie paa følgende Maade:

„Som De veed, er jeg født ovre i Rusland.

Mine Forældre vare fornemme og rige; men Fa=milieforhold havde tilfølge, at min Fader og mine Brø=dre understøttede Polakkerne med Raad og Daad, da disse gjorde Oprør mod Rusland.

Deres Deeltagelse i Opstanden kunde ikke blive nogen Hemmelighed. Min Fader og mine Brødre bleve kastede i Fængsel, og Familiens Godser bleve konfiskerede.

Kort Tid efter døde min stakkels Moder af Sorg, og nu stod jeg ene i Verden.

En gammel Tjenestepige var det eneste menneskelige Væsen, jeg nu havde at støtte mig til; men det gamle Fruentimmer, der i en lang Aarrække havde tjent i vor Familie, tog sig da ogsaa af mig med en i Sandhed mo=derlig Kjærlighed og Omhu.

Det var lykkedes mig at redde nogle Penge og Ju=veler fra det forfærdelige Skibbrud; min trofaste gamle Veninde og jeg havde saaledes dog idetmindste ikke Udsigt til at komme til at lide Nød i den første Tid.

Ovre i Rusland kunde vi imidlertid ikke blive; vi maatte flakke om i fremmede Lande, og tilsidst kom vi her over til Frankrig, — til Paris.

Saasnart som jeg var ankommen til Frankrigs Hovedstad, syntes Lykkens Gudinde imidlertid at ville vende mig Ryggen.

Min moderlige Veninde afgik ved Døden, og kort Tid efter bleve de faa Penge, jeg endnu havde tilbage, stjaalne fra mig.

Imidlertid hengav jeg mig ikke til Fortvivlelse. Jeg havde faaet en særdeles omhyggelig Opdragelse og besluttede nu at drage Fordeel af mine Kundskaber.

Det lykkedes mig ogsaa at faae Ansættelse som Lærerinde i en høitstaaende Families Huus.

De Pligter, der paahvilede mig, opfyldte jeq meget samvittighedsfuldt, og jeg troer ogsaa nok, jeg kan sige, at de Børn, der vare betroede til min Omsorg, bleve opdragne paa den rette Maade og lærte Mere, end de vilde have kunnet lære af de fleste andre Lærerinder.

Paa min Dygtighed havde Fruen i Huset, — det var en Hertuginde, — da heller ikke det Ringeste at udsætte; men derimod varede det ikke ret længe, førend det kom til at staae klart for mig, at mit Væsen ingenlunde behagede hende.

Og naar jeg skal være ganske ærlig, var dette da heller ikke til at undres over.

Forskjellen imellem den Stilling, som jeg tidligere havde indtaget i Samfundet, og den, jeg nu indtog, var altfor stor, til at den ikke skulde have udøvet en væsentlig Indflydelse paa mit Temperament og mit Humør.

Som en Følge af den Forandring, der var foregaaet med mig, var jeg i høieste Grad lunefuld. Snart saae man mig sidde og græde, uden at der syntes at foreligge nogensomhelst Grund til, at jeg var saa bedrøvet, — og til andre Tider kunde jeg briste i Latter, — ligeledes tilsyneladende uden skjellig Grund, men i Virkeligheden fordi jeg, — fra mit Synspunkt, som ingen Anden kunde dele mig, da jeg ikke havde fundet mig foranlediget til at gjøre et eneste af disse Mennesker til min Fortrolige, — maatte finde den nedladende øg protegerende Mine, med hvilken Fruen saae paa mig, i høieste Grad komisk.

Ja, lunefuld var jeg tilvisse; — snart gad jeg neppe engang klæde mig ordentlig paa, og til andre Tider pyntede jeg mig saa ivrig, som om det var mig i høieste Grad magtpaaliggende at stille min Frue i Skygge, — hvad det i saadanne Øieblikke virkelig ogsaa var.

Som allerede bemærket, gjorde jeg ogsaa snart den Opdagelse, at Fruen i Huset ikke kunde lide mig, — og deri kunde jeg heller ikke fortænke hende; — men jeg maa dog oprigtig tilstaae, at jeg ikke var belavet paa den Katastrofe, der tilsidst indtraadte.

En Dag savnede Hertuginden et af sine Smykker, — et Armbaand.

Hun huskede tydelig, at hun havde lagt det ned i det Skriin, i hvilket hun opbevarede sine Smykker; men da hun en Dag vilde tage det frem, var det forsvundet.

Da Mistanken for Tyveri ikke faldt paa nogen bestemt Person, var det kun naturligt, at alle Tjenestefolkene maatte finde sig i, at deres Kommoder bleve undersøgte.

Jeg for mit Vedkommende underkastede mig ganske rolig denne Ceremoni; thi jeg vidste, at jeg ikke havde Noget at bebreide mig.

Netop i min Kommode fandt man imidlertid et Armbaand, der ganske lignede det, som var blevet borte; — dette Armbaand var det eneste Smykke, som jeg endnu havde beholdt tilbage fra min Velmagts Dage; — jeg havde faaet det af min Moder.

Det er en Selvfølge, at jeg i Overensstemmelse med Sandheden gjorde Rede for, hvorledes jeg var kommen i Besiddelse af Armbaandet; men — Skinnet var imod mig; jeg blev anklaget for Tyveri, erklæret for skyldig og indespæret i Saint-Lazare.

Den ædle Mand, som vi kalde vor „Mester", havde imidlertid overværet Forhandlingerne for Retten, og hele min Optræden havde gjort det Indtryk paa ham, at jeg umulig kunde have gjort mig skyldig i Tyveri. Som en Følge deraf sørgede han for, at jeg snart kom ud af Fængslet, og dervaa tog han sig af mig . . ."

Her afbrød Marmouset den unge Dame.

„Hvor længe er det siden, at dette forefaldt?" spurgte han.

„Det er nu omtrent sex Aar siden," svarede Vanda.

„Men endnu har jeg jo ikke faaet Noget at vide om Nonnen," vedblev Marmouset.

„Nu kommer jeg til at omtale hende," svarede Vanda.

Og derpaa fortsatte hun sin Fortælling.

„„Mesteren" var imidlertid ikke den Eneste, der troede paa min Uskyldighed," sagde hun. „En af de unge Non-

ner, der gjorde sig Umage for at lede Fangerne tilbage paa den rette Vei, følte sig ligeledes overbeviist om, at jeg var bleven skammelig miskjendt, og som en Følge deraf viste hun mig den inderligste Deeltagelse.

Det forstaaer sig af sig selv, at jeg kom til nære den dybeste Taknemmelighed imod denne Nonne, — Søster Ursula blev hun kaldt, — og til at holde meget af hende."

Her gjorde Vanda en kort Pause; derpaa vedblev hun:

„Der var henrundet et Aarstid, efterat jeg var kommen ud af Fængslet, og jeg begyndte saa smaat at glemme Saint-Lazare og den sørgelige, men kun korte Tid, jeg havde tilbragt paa dette rædselsfulde Sted.

En Dag, da jeg gik forbi Saint-Laurent-Kirken, kom en Nonne imidlertid hen til mig og udtalte mit Navn.

Det var Søster Ursula, — den unge Nonne, der havde viist mig saamegen Velvillie i hiin Tid, da jeg var bleven rammet af en saa tung Tilskikkelse.

Hun fortalte mig, at hun endnu bestandig havde det samme Hverv at udføre inde i Saint-Lazare og kun fik Lov til at gaae ud een Gang om Ugen.

Jeg holdt endnu særdeles meget af hende og bad hende om at besøge mig, naar hun gik ud. Hun lovede ogsaa at komme hjem til mig — og indfriede snart sit Løvte.

Med sand Glæde fornyede jeg Bekjendtskabet med hende, og hun syntes ogsaa at finde Fornøielse i at tale med mig; thi hver Gang hun kom ud, aflagde hun mig et Besøg.

Hver Gang jeg saae hende hos mig, gav jeg hende en Sum Penge, som jeg bad hende om at uddele blandt de stakkels Fanger.

En Dag sagde hun til mig:

„Hvis jeg havde Penge nok dertil, vilde jeg virkelig oprette en Stiftelse for faldne Kvinder; men den skulde ligge langt borte fra Paris, forat jeg kunde være vis paa, at de Ulykkelige, naar de først en Gang havde banket paa vor Dør, ikke vilde falde paa at vende tilbage til dette moderne Sodoma."

„Penge?" sagde jeg da til hende. „Dem tænker jeg nok, jeg kan skaffe Dem."

Dagen efter talte jeg ogsaa med „Mesteren" om denne Sag, og Dem bad jeg jo ogsaa om Penge, Marmouset."

„Ja, jeg kan nok huske, at jeg en Gang gav Dem hundredetusind Franks til et eller andet veldædigt Øiemed."

„Ja, det var netop til Søster Ursulas Stiftelse," svarede Vanda.

„Hvor ligger den?"

„I Nærheden af Lyon."

„Saa har hun altsaa ikke længer Noget at bestille med Saint-Lazare?" spurgte Marmouset.

„Det Spørgsmaal kan jeg baade besvare med Jo og med Nei," sagde Vanda. „Hendes Stiftelse er privat, men dog er den indrettet i Overensstemmelse med Fængsels-Reglementet og staaer under Øvrighedens Tilsyn. — Naar en kvindelig Fange opfører sig rigtig godt og kun har en lille Rest af sin Straffetid tilbage, faaer hun Lov

til at afsone denne Rest nede i Søster Ursulas Stiftelse, og ikke sjeldent bliver hun der endog, efterat hendes Straffetid er udløben. — Hvert andet eller tredie Aar kommer Søster Ursula enten selv til Paris, eller ogsaa sender hun en af de andre Nonner hertil. Nonnerne maae nemlig ikke forsømme Saint-Lazare; de maae trøste de Lidende, bestræbe sig for at omvende de Forhærdede, styrke de Angerfulde i Troen og Haabet og banke paa alle Hjerter for at faae at vide, om de ere modtagelige for Trøst og milde Forestillinger. Den paagjældende Nonne faaer da tilsidst Lov til at tage nogle Kvinder, der enten have stjaalet eller paa anden Maade ført et forkasteligt Liv, med sig, naar hun forlader Fængslet; — i Reglen faaer hun kun Lov til at tage fire eller fem af de Ulykkelige med sig; men en Gang imellem kan Antallet dog ogsaa stige til det Dobbelte. — Jaften ankommer Søster Ursula selv hertil; det har hun skrevet mig til, og jeg har besluttet at tage imod hende paa Banegaarden."

„Ja, det kan nu Altsammen være meget godt," sagde Marmouset, „men hvorledes vil De bære Dem ad med at faae Adgang til Saint-Lazare? . . . Vil De udgive Dem for hende?"

„Nei, jeg vil gaae derind Arm i Arm med hende," svarede den unge Dame.

„I Egenskab af hendes Søster?"

„Nei, i Egenskab af hendes Veninde."

„Men — De er jo ikke Nonne," indvendte Marmouset.

„Nei, heldigviis!" svarede Vanda leende.

Marmouset rystede paa Hovedet.

„Men troer De da virkelig, at Søster Ursula vil give sit Samtykke til en Forklædning, der — mildest talt — er et Bedrageri, og som i hendes Øine endog maa tage sig ud som Helligbrøde?“ spurgte han.

Der spillede et klogt Smiil paa Vandas Læber, idet hun svarede:

„Ja, jeg veed nu nok, hvorledes jeg bør gaae tilværks. — For Dem, min Ven, maa det jo være fuldkommen tilstrækkeligt, at jeg forsikrer Dem, jeg endnu den Dag imorgen skal faae Adgang til Saint-Lazare. — Jeg kan derfor ganske rolig anmode Dem om at give mig de fornødne Ordrer.“

Marmouset trak paa Skuldrene.

„De Ordrer, jeg har at give Dem, ere kort og godt saalydende: De maa see at faae Alt at vide,“ sagde han.

„Alt?“ gjentog Vanda, idet hun — ligesom Marmouset — lagde stærkt Eftertryk paa dette Ord. „Det vil vel sagtens med andre Ord sige, at jeg maa see at faae at vide, om Miss Ellen endnu bestandig er „Mesterens“ Fjende, — hans Fjende paa Liv og Død, — eller om hun ved et eller andet Mirakel er bleven til hans Veninde?“

„Ja, netop!“

„Og saa?“

„Ja, — hvis det førstnævnte Alternativ er det rette,“ svarede Marmouset, „lade vi hende naturligviis blive i Saint-Lazare. I modsat Fald maae vi see at faae hende sat paa fri Fod.“

Nu var det Vanda, der trak paa Skuldrene.

„Ak, min Ven," sagde hun, „jeg veed af egen Erfaring, hvor vanskeligt det er at faae en Kvinde, der er bleven indespærret i Saint-Lazare, sat paa fri Fod! — Selv „Mesteren" indrømmede jo i sin Tid, at det var et af de vanskeligste Hverv, han nogensinde havde paataget sig!"

Smilende svarede Marmouset:

„Jeg veed det nok, — og derfor har jeg virkelig heller ikke isinde at give mig i Kast med det Herkules-Arbeide. Den Steen, jeg indseer, at jeg ikke kan løfte, har jeg nu en Gang for Skik at lade blive liggende, hvor den ligger."

Vanda studsede.

„Hvad behager?" udbrød hun ganske forbauset. „Hvorledes skal jeg forstaae Dem? — Hvad har De da isinde at foretage Dem?"

Med den største Rolighed af Verden svarede Marmouset:

„Jeg har isinde at indrette det saaledes, at de samme Personer, der have indespærret hende i Saint-Lazare, ogsaa blive nødte til at sørge for, at hun ligeledes snarest mulig slipper ud af Fængslet."

Vanda saae et Øieblik paa ham og sagde derpaa:

„Jeg forstaaer Dem endnu ikke ganske! — — Hvorledes skulde det gaae til?"

Smilende svarede Marmouset:

„Jh, ganske simpelt, — paa den naturligste Maade af Verden, — aldeles uden Hexeri! — Dersom De ret tilbunds vil forstaae, hvad jeg mener, og hvorledes jeg

har ifinde at bære mig ad, maa De imidlertid høre paa mig med Opmærksomhed."

Vanda nikkede smilende.

Marmouset skjænkede et Glas fuldt af Vand, tømte det og sagde derpaa:

„Der er ankommet en Fremmed her til Paris.

Denne Fremmede er et fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi.

Manden kalder sig Sir James Wood; — først imorges fik jeg imidlertid at vide, hvad han hedder.

Denne Mand har i længere Tid holdt Miss Ellen fangen, og saalænge som hun ikke anstillede noget Forsøg paa at tage Flugten, behandlede han hende med en vis Høflighed.

Efterat den unge Pige imidlertid havde forsøgt paa at føre den aarvaagne Mand bag Lyset, — efterat hun havde truffet den Aftale med den stakkels unge Murer fra Limoges, at han skulde hjælpe hende med at slippe ud af Huset henne i Rue Louis-le-Grand, — maa Sir James Wood, — der endnu havde et andet Hverv at udføre her i Paris, og som af sin Regering var bleven udrustet med en meget udstrakt Fuldmagt, — have henvendt sig til Politi-Direktøren og til Chefen for Sikkerheds-Politiet, og af disse Embedsmænd maa han have faaet Tilladelse til, — naturligvis blot i nogle faa Dage, — at indespærre Miss Ellen i Saint-Lazare. — Forstaaer De mig?"

„Ja, det troer jeg nok, jeg gjør," svarede Vanda.

„Og dog, — hvis jeg har forstaaet Dem ret, kan jeg rigtignok ikke begribe, af hvilken Grund De mener, det

har saa stærk Hast med at faae denne Miss Ellen sat i Frihed."

„Jo, — det har netop meget stærk Hast," udbrød Marmouset ivrig.

„Og hvorfor det?" spurgte Vanda.

„Fordi Sir James Wood nu staaer i Begreb med at vende tilbage til England," svarede den unge Mand. „Dersom det ikke endnu idag lykkes mig at sikkre mig hans Person, vil det falde mig vanskeligt, senere at komme paa Spor efter ham."

„Men hvorledes vil De da bære Dem ad med at sikkre Dem hans Person?" spurgte Vanda.

Nu fortalte Marmouset den unge Dame, at han havde faaet det Indfald at forklæde sig som Englænder, stjæle hundredetusind Franks fra Milon og faae Sir James Wood til at gjøre Jagt paa Tyven.

Vanda roste ham i høi Grad for hans Opfindsomhed.

„Ja," sagde den unge Mand, „min Plan er ganske vist ingenlunde blottet for Originalitet, det veed jeg nok; men Tilfældet vilde dog neppe give os Ret, dersom vi gik altfor hovedkulds tilværks."

„Jeg forstaaer Dem ikke ganske," sagde Vanda. „Hvad mener De egentlig med alt dette?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Marmouset. „Sir James Wood staaer i den Formening, at Pengene ere blevne stjaalne af den samme Lommetyv, til hvis Bistand han tog sin Tilflugt, da han ønskede at komme i Besiddelse af Shokings Papirer. Som en Følge deraf vil han lige fra første Færd komme paa Vildspor; han vil da

snart blive ked af at forfølge Tyven og reent opgive sit Foretagende, naar han faaer den Telegrafdepeche, han venter fra London. Han vil saa strax reise bort — og tage den lille Dreng og Miss Ellen med."

„De er altsaa ganske vis paa, at det er ham, der har bemægtiget sig den lille Irlænders Person?" spurgte Vanda.

„Ja, det er jeg aldeles overbeviist om," svarede Marmouset.

„Men De veed vel ikke Noget om, hvor han har faaet den lille Fyr anbragt?" vedblev den unge Dame.

„Nei, endnu ikke," svarede Marmouset, „men det skal jeg nok faae at vide!"

Idet Marmouset udtalte disse sidste Ord, bankede det paa Døren, og et Øieblik efter traadte Milon ind i Værelset.

Med ham fulgte Shoking, der saae ud, som om han var nærved at døe af Bekymring og Engstelse.

„Du skal ikke være saa bedrøvet, min Ven," sagde Marmouset til ham. „Vi skulle nok faae baade Moderen og den lille Dreng opsporede!"

Shoking rystede imidlertid paa Hovedet og sagde bedrøvet:

„Ja, — den lille Dreng maaskee nok; — men Moderen? . . . Ak, naar de blot ikke have dræbt den stakkels Jenny!"

Milon, Marmouset og Vanda fore sammen, og den Ene saae forskrækket paa den Anden.

— — — — — — — — — — — —

Noget senere raadsloge Marmouset, Milon og Vanda om de Foranstaltninger, som det formeentlig vilde være hensigtsmæssigst at træffe.

Og til hvilket Resultat kom de da?

— Det ville vi faae at vide, naar vi skjænke Sir James Wood vor specielle Opmærksomhed.

Ende paa første Deel.

I Tængsel.

Roman

af

Ponson du Terrail.

(Fortsættelse af Romanen „Livet i London".)

Oversat af C. Søegaard.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Dettingers Bog- og Steintr., Gl. Strand 30.

1875.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Det fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi troede at have skjellig Grund til at antage, at de hundredetusind Franks vare blevne stjaalne af den samme Mand, som han for nogle Uger siden havde overdraget det Hverv at stjæle Shokings Papirer.

De engelske Politimænd kjende, — forsaavidt som de gjøre Tjeneste i selve Hovedstaden, — saa godt som alle Tyvene i London.

Et saa fremragende Medlem af Opdagelses-Politiet, som Sir James Wood, kjendte naturligviis ikke blot de forskjellige Lommetyve, der vare blevne kede af Londons Taage og derfor havde begivet sig over Kanalen for at gjøre Forretninger ovre paa Fastlandet, men han kjendte endog hver enkelt Tyvs Specialitet.

Alle Tyve „arbeide" nemlig ingenlunde paa samme Maade; Nogle give sig kun af med at stjæle Kniplinger i Boutikerne; Andre stjæle kun, naar de kjøre i Omnibus;

atter Andre vælge Kirkerne eller Theatrene til Skueplads for deres Virksomhed, o. s. v., o. s. v.

Sir James Wood kjendte, som allerede bemærket, disse „Specialister" nøie; ja, han kjendte endnu en Tyv, som ikke henhørte til nogen af de ovenfor nævnte Kategorier.

Denne Tyv var „Kleinsmeden".

„Kleinsmeden", hvis rette Navn var Smith, havde ovre i London været sysselsat i en Fabrik, i hvilken der blev forfærdiget Pengeskabe, og der havde han lært den Haandtering, som gjorde ham til en saa farlig Forbryder.

Denne „Kleinsmed" var det nu netop, til hvem Sir James Wood ved en tidligere Leilighed havde taget sin Tilflugt.

Manden havde sagt, at han stod i Begreb med at vende tilbage til England; men Sir James Wood havde, som allerede bemærket, mødt ham paa Gaden, Dagen førend Tyveriet blev begaaet.

Efter Sir James Woods Mening gaves der kun et eneste Menneske, som havde kunnet aabne den rige Bygnings-Entreprenør Milons Pengekasse, uden at Kassen bar det ringeste Spor deraf, — og dette Menneske var „Kleinsmeden".

Sir James Wood var et meget dygtigt Medlem af Opdagelses-Politiet, — det kan det ikke paa nogen Maade falde os ind at benægte, — men nogen Troldmand var han dog ikke, — og kun en Troldmand vilde have kunnet gjætte sig til, at Milon, saa at sige, havde bestjaalet sig selv, og at der laa en behændig lagt Snare i det Tyveri,

som han, Sir James Wood, var bleven opfordret til at skjænke sin Opmærksomhed.

Da Sir James Wood var ankommen til Paris, havde han strax sat sig i Forbindelse med „Kleinsmeden", og i Løbet af sin første Samtale med denne havde han sagt:

„Jeg staaer ikke i det franske Polities Tjeneste; altsaa har Du ikke den ringeste Grund til at være bange for mig. Tværtimod har jeg isinde at drage Fordeel af Din Dygtighed, og Du skal blive godt betalt for Din Uleilighed."

En engelsk Tyv og en engelsk Politimand staae aldeles ikke i noget fjendtligt Forhold til hinanden.

De ligge ganske vist bestandig i Strid med hinanden og kappes at lægge Behændighed, List og Dygtighed for Dagen, men den Overvundne tilgiver næsten strax Seierherren. —

— Enhver Anden, end Sir James, vilde sikkert have henvendt sig til Politi-Direktøren og anmodet ham om at see at faae fat paa Mr. Smith, ogsaa kaldet „Kleinsmeden".

Men hvor ligefrem denne Fremgangsmaade end kunde synes at være, vilde den dog have givet Anledning til altfor megen Tidsspilde; — Sir James Wood kunde jo nemlig hvert Øieblik vente at faae Ordre til at vende tilbage til London.

I Paris udkommer der en Avis, der hedder „Blad for Fremmede". Dette Blad findes i alle Hoteller, og de Fremmede læse det regelmæssig hver Dag.

Sir James Wood tog en Droschke, kjørte hen til det

nævnte Blads Kontoir og forlangte følgende Avertissement indrykket i Avisen:

„Den berømte engelske Kleinsmed S., der for Tiden opholder sig i Paris, anmodes om snarest muligt at henvende sig til J. W., Esq., Hôtel du Louvre, o. s. v."

Sir James Wood var kommen i den ellevte Time. Imidlertid tog man imod hans Avertissement, — for hvilket han maatte betale hundrede Sous pr. Linie, og en Time efter kom Bladet ud.

Efter et Par Timerstids Forløb kom Mr. Smith, ogsaa kaldet „Kleinsmeden", op til Sir James Wood.

Denne modtog ham med et Smiil.

„Jeg var bange for, at Du allerede havde forladt Paris," sagde han.

„Nei, endnu ikke," svarede Smith leende. „Vi gjøre langt bedre Forretninger her i Paris, end hjemme i London."

Sir James studsrde.

„„Vi," siger Du?" sagde han.

„Ja, jeg arbeider sammen med et Par Landsmænd."

„Naa, saaledes?"

„Og vi have allerede samlet os en kjøn lille Formue."

„Til hvilken de hundredetusind Franks, Du for kort Tid siden stjal fra Bygnings-Entreprenør Milon, jo var en ret anstændig Tilvæxt," bemærkede Sir James Wood tørt.

Da Smith hørte dette, gjorde han store Øine; han var aabenbart forbauset, og det faldt ikke Sir James Wood vanskeligt at see, at hans Forbauselse var aldeles uskrømtet.

Det kunde ikke være denne Mand, der havde begaaet Tyveriet!

Ikke desto mindre rettede Politimanden en Mængde Spørgsmaal til ham; men det var ham ikke muligt at faae Andet ud af sin Landsmand, end en meget energisk Benægtelse.

Nu fortalte Sir James ham hele Historien om Tyveriet, saaledes som Chefen for Sikkerheds-Politiet og den Bestjaalne selv havde fortalt den engelske Politimand den.

„Herre," sagde Smith, efterat have tænkt sig et Øieblik om, „jeg kan ikke sige Noget om Sagen, førend jeg har seet Laasen."

„Ikke det?"

„Nei," vedblev „Kleinsmeden", — „men jeg tør vædde paa, at der er En eller Anden, som tager Dem ved Næsen!"

„Hvem skulde da tage mig ved Næsen?" spurgte Sir James Wood forbauset.

„Ja, det kan jeg naturligviis ikke vide," svarede Smith, „men dersom Kassen er bleven funden aaben paa den Maade, som De siger, saa existerer der kun to Mennesker, som vilde have været istand til at udføre et saadant Kunststykke."

„Og det er?"

„Ja, undskyld, at jeg nævner mig selv først; men det skeer kun for at jeg kan faae Leilighed til endnu en Gang at forsikre Dem, at jeg ikke har havt det Allerringeste med den Sag at gjøre."

„Men hvem er den Anden da?" spurgte Sir James Wood.

„Det er en anden Englænder, ved Navn John; men jeg er ganske vis paa, at har ikke for Øieblikket opholder sig her i Paris," svarede Smith.

„Men Kassen er da i alt Fald bleven aabnet," indvendte Sir James.

„Ja, det kan gjerne være, men ikke paa den Maade, De siger," svarede „Kleinsmeden". „Kan jeg ikke faae Pengekassen at see?"

„Intet er lettere!" svarede Sir James Wood.

Og nu greb han en Pen og skrev følgende Brev til Milon:

„Min Herre!

Jeg er paa Spor efter den Mand, der har stjaalet de hundredetusind Franks fra Dem. Imidlertid er det aldeles nødvendigt, at jeg faaer Deres Pengekasse at see endnu en Gang. — Iaften, Klokken elleve, kommer jeg i den Anledning hen til Dem og tager en af mine Kolleger med. — Af Grunde, som jeg skal have den Fornøielse, mundtlig at gjøre Dem bekjendt med, er det aldeles nødvendigt, at De er ganske alene, naar vi komme, og at ikke et eneste af de Mennesker, der boe i Deres Huus, see os komme eller gaae."

Da Sir James Wood havde skrevet dette Brev, lod han et Bybud bringe det hen til den rige Bygnings-Entreprenør, og derpaa sagde han til Smith:

„Jaften, Klokken halv elleve, maa Du give Møde paa Champs-Elysées, henne ved Hjørnet af Rue de Marignan. Der maa Du vente paa mig!"

„Jeg skal nok komme," svarede Smith.

Og derpaa gik han sin Vei.

Da Sir James Wood var bleven ene, kom han imidlertid til at tænke paa, at „Kleinsmeden" bl. A. havde sagt til ham:

„Jeg tør vædde paa, at der er En eller Anden, som tager Dem ved Næsen!"

— Hvem i Alverden skulde vel tage ham ved Næsen?

Skulde det være Milon? . . . Eller maaskee denne Shoking, som han hidtil havde anseet for en Idiot?

Denne sidste Formodning havde da i all Fald ikke Sandsynligheden for sig, i Særdeleshed da Tyveriet netop var blevet begaaet i samme Øieblik, som Sir James selv bortførte Irlænderinden og hendes Søn.

Ikke desto mindre begyndte den engelske Politimand at blive bange for, at der skulde være Ugler i Mosen.

I nogle Minuter grublede han endog over, om han ikke skulde opgive hele dette Foretagende og endnu samme Aften vende tilbage til London og tage Ralph og Miss Ellen med.

Han var endog bleven enig med sig selv om, at dette

var det Fornuftigste, han kunde gjøre, da der blev bragt ham et Telegram.

Dette Telegram, der var kommet ovre fra London, lød saaledes:

„Bliv endnu i otte Dage, hvor De er! Den graa Mands Proces tager snart sin Begyndelse; han bliver utvivlsomt erklæret skyldig. Nærmere imorgen!

Peters Town."

Dette Telegram gav Sir James Wood en heel Deel at tænke paa.

„Naa," tænkte han tilsidst, „siden jeg alligevel skal blive her, vil jeg dog see at finde Rede i den Historie med Tyveriet; — til at ligge paa den lade Side kan jeg ikke bekvemme mig! — Dersom Milon ikke var bleven bestjaalet, havde han ikke henvendt sig til Politi-Direktøren; — Smith maa altsaa tage feil; — den Tyv, han talte om, maa bestemt alligevel være her i Paris."

Og nu stak han Telegrammet i Lommen og gik ganske rolig ud; — han havde jo ikke Noget at bestille, førend det blev Aften.

Ved Middagstid vendte han tilbage til Hôtel du Louvre.

Det ovenfor omtalte Bybud var kommet tilbage med Milons Svar.

Dette bestod kun af følgende Ord:

„Klokken elleve iaften skal jeg være alene hjemme."

Sir James Wood nikkede fornøiet; thi det var endnu bestandig hans faste Beslutning, at han vilde lade „Klein-

smeden" faae Leilighed til at tage Milons Pengekasse nærmere i Diesyn.

Andet Kapitel.

Samme Dag var den anden engelske Politimand, Hr. Edward, som vi vide, flyttet hen til Grand-Hôtel.

Et Par Timerstid efterat han havde faaet et Værelse anviist der, havde han — som ægte Gentleman, — gjort Toilette før Frokosten, og lavede sig allerede til at gaae ind i Etablissementets pragtfulde Spisestue, da det bankede paa hans Dør.

Han aabnede Døren og stod ligeoverfor en Lakai, hvis Liberi var meget smagfuldt og smukt,

„Min Herre," sagde Lakaien til ham, „er det ikke Sir Edward, jeg har den Ære at tale med?"

„Jo, mit Navn er Edward," svarede Politimanden.

„Meget vel," vedblev Lakaien, „min Herre har sendt mig herhen" . . .

Her skyndte Hr. Edward sig med at afbryde ham.

„Hvad hedder Deres Herre?" spurgte han.

„Hr. Peytavin," lød Svaret.

„Jeg har ikke den Ære at kjende Nogen af det Navn," sagde Hr. Edward nu.

Lakaien vedblev imidlertid:

„Min Herre veed meget godt, at han ikke har den Ære at være kjendt af Sir Edward; men han befalede mig at sige til Dem, at han boer tæt herved, — i Rue Auber, Nr. 1, — at han har trehundredetusind Franks om Aaret at leve af, og at det vilde glæde ham meget, om Sir Edward vilde skjænke ham en Samtale paa en halv Snees Minuter."

Og nu gav Lakaien den engelske Politimand et Visitkort, paa hvilket Navnet „Peytavin" ganske rigtig stod at læse.

Den engelske Politimand syntes imidlertid at betænke sig paa, om han skulde efterkomme Opfordringen, eller ikke.

Efter en kort Pause vedblev Lakaien:

„Min Herre befalede mig at tilføie Følgende: „Sir Edward veed ikke Noget af, at han og jeg have en fælles Ven ovre i England; imidlertid er det netop for at faae Noget at vide om denne Ven, at jeg anmoder ham om at gjøre mig den Ære at spise Frokost hos mig idag"!"

Rue Auber er for Øieblikket en af de smukkeste Gader i Paris; den ligger kun nogle faa Skridt borte fra Grand-Hôtel; det var høilys Dag, og den Lakai, der var bleven sendt hen til ham, havde et meget smukt Liberi paa. — Alt dette var maaskee nok noget mystisk; men ved denne besynderlige Historie var der dog i alt Fald ikke Noget, som kunde vække Frygt.

„Sir Edward," — (Politimanden havde jo ikke gjort nogensomhelst Indvending imod, at Lakaien udnævnte ham til Baronet), — betænkte sig nu ikke længer paa at modtage Indbydelsen.

„Jeg gaaer strax med Dem," sagde han til Lakaien.

Nu tog han sin Hat og sin Regnkappe, og istedetfor at gaae ned i Hotellets Spisestue, fulgte han med Lakaien.

Det Huus, i hvilket Marmouset boede, tog sig særdeles godt ud, og det Indre svarede ganske til det Ydre. Med Velbehag vandrede Politimanden hen ad det bløde Tæppe, med hvilket Marmortrappen var beklædt.

Ikke desto mindre kunde Hr. Edward ikke lade være med, idet han gik op ad Trapperne, at spørge sig selv:

„Hvad i Alverden mon denne Hr. Peytavin vil mig? Jeg kjender ham jo slet ikke!"

Marmouset boede paa første Sal.

Da Lakaien ringede, aabnede en Tjener Døren, og den engelske Politimand blev nu ført ind i et Værelse, der var saa elegant og kostbart møbleret, at det paa ingen Maade gjorde Husets Ydre tilskamme.

Døren til Sideværelset stod aaben, og den engelske Politimand saae, at der stod et dækket Bord derinde. — Lakaien havde altsaa ikke sagt Usandhed: hans Herre ventede virkelig „Sir" Edward til Frokost.

Efter et Øiebliks Forløb aabnede Lakaien Døren til et tredie Værelse, bad Politimanden om at gaae derind og sagde til ham:

„Min Herre vil strax være til Sir Edwards Tjeneste!"

Den engelske Politimand gik ind i Værelset, der aabenbart var indrettet til Tobaksværelse.

Neppe havde han sat sig i en Lænestol, førend en Portière blev trukken tilside, og han fik Øie paa en Herre.

Denne Herre var Marmouset.

Politimanden gjorde store Øine.

„Jeg veed ikke, om De kan kjende mig igjen?“ spurgte Marmouset smilende.

„Hm! . . . Jeg veed ikke ret; . . . men det forekommer mig rigtignok,“ . . . fremstammede Hr. Edward.

„Jo, jeg er ganske rigtig det Bybud, De imorges gav fyrgetyve Sous i Drikkepenge,“ sagde Marmouset med den største Kolighed af Verden.

I høieste Grad forbauset foer den engelske Politimand et Par Skridt tilbage.

„Ja, hvad skal man sige, min gode Mand?“ vedblev Marmouset. „Der findes ganske vist en heel Deel excentriske Mennesker ovre i London; men Englands Hovedstad er dog ikke eneberettiget til at eie saadanne Personer indenfor sine Mure. Paris har ogsaa adskillige excentriske Mænd at opvise blandt sine Sønner, — og til dem har jeg den Ære at høre.“

Og efter en kort Pause vedblev han:

„Englænderne komme hertil for at studere os i vort Hjem, og for at gjengjælde dem deres Høflighed paa en passende Maade studerer jeg ligeledes d e m.

Imorges fik jeg saaledes Lyst til at spille et Bybuds Rolle. Jeg maa imidlertid tilføie, at jeg havde indgaaet et Væddemaal, og at jeg kan takke Dem for, at jeg har vundet det. — Alt dette vil jeg imidlertid helst fortælle Dem, naar den Mand kommer, med hvem jeg har vædet, og som er vor fælles Ven.“

„Vor fælles Ven?“ gjentog Hr. Edward, der med hvert Øieblik blev mere forbauset.

„Ja, — vor fælles Ven!“ svarede Marmouset ganske rolig.

„Nei, virkelig?“

„Jo, det er en af Deres Landsmænd, som“ . . .

Her blev Marmouset afbrudt ved, at Døren blev aabnet, og Lakaien meldte:

„Lord Wilmot!“

Den engelske Politimand udstødte et Skrig.

Shoking, der nu igjen var bleven Lord Wilmot, og som nu var elegant klædt og havde hvidt Halstørklæde og Diamantknapper i Skjortekraven, traadte ind i Værelset med den — ganske vist temmelig stive — Holdning, som i Reglen er eiendommelig for en engelsk „Mylord.“

Hr. Edward var bleven ligbleg; — nu kunde han ikke længer være blind for, at der var blevet lagt en Snare for ham.

Nu tog Marmouset ganske rolig en Revolver, der laa paa Kamingesimsen, men til hvilken den engelske Politimand endnu ikke havde lagt Mærke.

„Høistærede,“ sagde han derpaa med den største Roligbed af Verden, medens han spændte Hanen paa Revolveren, — „denne lille Tingest gjør ikke den allerringeste Støi; det er en mekanisk Opfindelse, og den er indrettet efter samme System som en Vindbøsse; men forøvrigt gjør den selvsamme Virkning som en almindelig Revolver. — De kan vel nok indsee, af hvilken Grund jeg meddeler Dem disse Oplysninger? . . . . Jeg vil btot dermed antyde, at De gjør klogest i, ikke at gjøre noget Spektakel eller sætte Dem til Modværge; thi dersom De gjorde det,

vilde vi ikke betænke os eneste Øieblik paa at sende Dem ind i den anden Verden, og det Hele vilde gaae saa stille af, at mine Tjenestefolk ikke vilde kunne falde paa at gjøre sig nogen Uleilighed i den Anledning; ja, Portneren vilde ikke engang for den Sags Skyld lægge sin Avis fra sig!"

„Hm!" fremstammede den engelske Politimand, idet han gjorde sig Umage for at see aldeles rolig ud. „Jeg maa dog oprigtig sige Dem, Høistærede, at dersom dette skal være Spøg, finder jeg denne Spøg alt Andet, end fiin og tiltalende."

„Det er slet ikke Spøg," sagde Marmouset med uforstyrrelig Koldblodighed. „De kjender jo Lord Wilmot, ikke sandt?"

„Hm! . . svarede Hr. Edward. „Jeg" . . .

Her afbrød han imidlertid sig selv.

Marmouset vedblev:

„Og Lord Wilmot har anmodet mig om at indrette det saaledes, at han kunde komme til at spise Frokost sammen med Dem."

Nu var det endelig lykkedes den engelske Politimand, nogenlunde at gjenvinde sin Fatning.

„Men hvorfor taler De saa om . . . om Revolveren?" spurgte han.

„For det Tilfælde, at De skulde faae ifinde at afslaae min Indbydelse," svarede Marmouset.

„Det kunde virkelig ikke falde mig ind!" forsikkrede Hr. Edward.

„Godt! Saa lad os gaae tilbords!" sagde Marmouset.

Og med disse Ord gav han Shoking et Vink.

Øieblikkelig bød Shoking den engelske Politimand Armen og sagde til ham:

„Kom saa, kjære Ven!“

Shoking var meget kraftfuldt bygget, og Hr. Edward vilde ikke let have kunnet rive sig løs, selv om han havde havt isinde at gjøre det.

Desuden gik Marmouset lige bagefter dem, og et eneste Blik paa denne Mands Ansigt havde været tilstrækkeligt til at overbevise dette dygtige Medlem af Londons Opdagelses-Politi om, at hans Vært ikke vilde tage i Betænkniug at sende ham et Par Kugler ind i Ryggen, dersom han anstillede et Forsøg paa at tage Flugten. Til Overflod havde Lakaien stillet sig op lige ved Døren til det tilstødende Værelse.

„Jeg er fangen i en Snare, — det er da klart nok!“ tænkte Hr. Edward. „Og det kan aabenbart ikke nytte det Ringeste, at jeg sætter mig til Modværge.“

Som en Følge deraf lod han sig ganske rolig føre ind i Spisestuen og satte sig ved Siden af Shoking og ligeoverfor Marmouset, der lagde Revolveren ved Siden af sig.

Bordet var fuldstændig dækket, og det var aldeles ikke nødvendigt, at en Tjener vartede dem op.

Marmouset gav derfor Lakaien et Vink, og Manden traf sig straz tilbage og lukkede Døren efter sig.

Derefter fæstede Værten et betydningsfuldt Blik paa sin Gjæst og sagde:

„Nu kunne vi tale sammen, uden at vi behøve at nære Frygt for, at Nogen skal forstyrre os. Først og

fremmest maa jeg imidlertid gjøre Dem opmærksom paa, at det er min Mening, at vi skulle spille fuldstændig ærlig med hinanden."

Hr. Edward saae ganske forvirret paa sin Vært.

Marmouset vedblev:

„Jeg skal nu med nogle faa Ord sætte Dem ind Situationen! . . . De kom hertil sammen med Sir James Wood, — ikke sandt?"

Hr. Edward svarede ikke.

„Deres Reise hertil havde et dobbelt Formaal," vedblev Marmouset. „Først og fremmest skulde De bringe Miss Ellen Palmure tilbage til England" . . .

Her afbrød den engelske Politimand sin Vært.

„Det var vort eneste Formaal at sætte os i Besiddelse af den unge Dames Person," sagde han.

Marmouset traf paa Skuldrene og svarede:

„De tager feil! De havde endnu en anden Opgave, nemlig den: at bortføre en lille irsk Dreng, som Shoking" . . .

Her satte Shoking et forfærdeligt Ansigt op.

Marmouset lagde Mærke dertil og rettede smilende sig selv.

. . . „Som Lord Wilmot havde bragt herover," vedblev han. „Igaar gjorde De Dem den Ulejlighed at drikke Lord Wilmot fuld, og saa forsvandt Drengen."

Her gjorde Marmouset en kort Pause, og derpaa vedblev han:

„Og nu skal jeg sige Dem Noget, Høistærede! . . . Folk, der — saaledes som vi — konfiskere en Mand, — og det paa den Maade, paa hvilken vi have konfiskeret Dem, — som

ved høilys Dag gjøre ham til vor Fange i et Huus, der ligger i Rue Auber, et Par Skridt fra Boulevarden, — saadanne Folk ere ikke bange for at gaae saa vidt, som de anſee for nødvendigt.

De for Deres Vedkommende har nu Valget imellem at gaae herfra med hundredetuſind Franks i Lommen, — og at gaae fra denne Verden over i den anden. — Behag nu at træffe Deres Valg!"

Og idet Marmouſet udtalte disſe Ord, legede han med en ligegyldig Mine med Revolveren.

Tredie Kapitel.

De to Ord „hundredetuſind Franks", ſom Marmouſet for et Øieblik ſiden havde udtalt, havde gjort et ret godt Indtryk paa den engelſke Politimand.

Og Marmouſet lod ſig ikke nøie med at love: han tog en Brevtaſke op af Lommen, aabnede den og tog en Anviisning paa den engelſke Bank ud af den. Denne Anviisning lagde han ganſke rolig paa Bordet foran Hr.

Denne anſtillede nu følgende Betragtning:

„Det kan ikke nægtes, at jeg har baaret mig forfærdelig letſindig ad? Det er klart, at disſe to Mennesker have mig i deres Magt, og at jeg maa finde mig i at

gjøre, hvad de forlange af mig! — Min Bært har Ret: Folk, der ikke ere bange for, ved høilys Dag, midt i det civiliserede Paris, at spille et saa farligt Spil, vilde heller ikke tage i Betænkning, — naar de fandt det nødvendigt, — at skyde en Politimand en Kugle for Panden, selv om denne Politimand er en Søn af det frie England."

Efter en kort Pause tog Marmouset paany Ordet.

„Jeg har anstillet den Beregning," sagde han, „at De, dersom De havde havt Held med Dem, for de to Hverv, der vare blevne Dem betroede, vilde have faaet Halvdelen af det Beløb, som jeg nylig tog mig den Frihed at tilbyde Dem. Jeg er imidlertid rig nok til ikke at bryde mig videre om halvtredsindstyvetusind Franks mere eller mindre."

Da den engelske Politimand hørte dette, funklede hans Øine af Pengegridskhed.

Dette undgik ikke Marmousets Opmærksomhed, og i den høfligste Tone af Verden sagde han:

„Naa, jeg kan da i alt Fald see, at De er en Mand, som er hævet over smaalige Fordomme, og jeg antager nok, at vi ville kunne blive enige."

Derpaa tilføiede han i en forretningsmæssig Tone:

„Det er os allerede bekjendt, hvor Miss Ellen for Øieblikket befinder sig, og vi trænge ikke engang til Deres Bistand for at faae hende sat paa fri Fod."

Den engelske Politimand blev aabenbart igjen i høieste Grad overrasket.

„Men," vedblev Marmouset, „derimod have vi ikke faaet at vide, hvad der er blevet af den lille Dreng."

Hr. Edward trak paa Skuldrene.

„Det har jeg heller ikke faaet at vide," sagde han.

I en Tone, der vidnede om, at han begyndte at blive utaalmodig, sagde Marmouset nu:

„Nei, nei, kjære, gode Mand, tag Dem dog nu lidt iagt! De glemmer vist reent, at vi ere blevne enige om at spille aldeles ærlig med hinanden?"

„Men jeg sværger Dem til! . . . ." bemærkede Hr. Edward.

„Nei, lad være med at sværge," sagde Marmouset ganske rolig, „og sig derimod til Dem selv, at det kun beroer paa Dem, om De vil gaae herfra med en Anvisning paa Englands Bank i Deres Brystlomme, samt at denne Anvisning vil komme til at lyde paa hundredetusind, ja, maaskee endog paa hundrede og halvtredsindstyvetusind Franks!"

Nu sagde den engelske Politimand med Alvor:

„Min Herre, jeg er villig til at meddele Dem Alt, hvad jeg veed; men selv om De truer mig med Døden, vil De dog ikke kunne faae mig overtalt til at fortælle Dem Noget, som jeg ikke veed Besked om!"

Atter trak Marmouset paa Skuldrene.

Hr. Edward vedblev:

„Sir James Wood, der ganske vist er min Kollega, bortførte jo Moderen og Barnet, medens jeg var beskjæftiget med at drikke Lord Wilmot fuld."

„Ja, det veed jeg meget godt," svarede hans Vært, „men jeg veed ogsaa, at De endnu samme Aften traf sammen med Sir James Wood."

„Ja, det gjorde jeg ganske vist," indrømmede den engelske Politimand, „men . . ."

Her afbrød Marmouset ham.

„Men Sir James Wood, Deres Kollega, fortalte Dem slet ikke Noget om, hvad han havde foretaget sig med Irlænderinden Jenny og hendes Søn?"

„Jo, han sagde, at han havde bragt dem Begge i Sikkerhed," svarede Hr. Edward.

„Og hvor da?" spurgte Marmouset.

„Henne i et afsidesliggende Kvarteer af Byen," svarede den engelske Politiniand. „Saavidt jeg husker, sagde han fremdeles, at han havde overdraget en Kulsvier, ved Navn Chapparot, det Hverv at passe paa dem."

„Og De veed ikke, hvad det var for et afsidesliggende Kvarteer af Byen, han talte om?"

„Nei."

„Veed De heller ikke, hvad den Gade hedder, i hvilken denne Kulsvier Chapparot boer?"

„Nei, derom har jeg ikke den fjerneste Anelse," svarede Hr. Edward.

Nu sagde Marmouset med uforstyrrelig Koldblodighed:

„Høistærede, jeg maa anmode Dem om at kaste et Blik paa Uhret. Klokken mangler nu fem Minuter i halveet; — det er nu mit faste Forsæt, at jeg vil have at vide, hvor den lille Irlænder er henne, og dersom jeg ikke har faaet det at vide, naar Klokken slaaer halveet, skyder jeg Dem en Kugle for Panden!"

Hr. Edwards Ansigt var nu blevet aldeles gustent, og hans Pande var bedækket med kolde Sveddraaber.

„Min Herre," tillod han sig at bemærke, „jeg maa

henlede Deres Opmærksomhed paa, at Sir James Wood i Grunden er min Foresatte. Han har ganske vist betroet mig nogle af sine Hemmeligheder, men ingenlunde dem alle!"

„Nei, virkelig?"

„Jeg sværger Dem til, at han ikke har fortalt mig noget Nærmere om, hvor den lille Irlænder nu er henne!" vedblev den engelske Politimand.

„Nu har De kun tre Minuter tilbage, Høistærede!" sagde Marmouset, idet han med en Rolighed, som hans Gjæst ingenlunde fandt smitsom, men tværtimod i høieste Grad ophidsende, med Revolveren pegede paa Tafeluhret.

I sin Nød udbrød Hr. Edward nu:

„Min Herre, for at overbevise Dem om, at jeg spiler ærlig og er ganske oprigtig, vil jeg nu meddele Dem en Oplysning om Sir James Wood, hvilken ganske sikkert vil være noget Nyt for Dem. Og jeg vil tilføie, at den Hemmelighed, som jeg nu staaer i Begreb med at indvie Dem i, er af den Beskaffenhed, at den vil overgive min Kollega paa Naade og Unaade til Dem og Deres Venner!"

Nu begyndte Marmouset selv at troe paa den engelske Politimands Ærlighed og Oprigtighed.

Klokken manglede kun et Par Minuter i halveet; — at hans Gjæst ikke allerede havde tilstaaet, hvor den lille irske Dreng var henne, kunde aabenbart kun have sin Grund i, at Manden selv ikke vidste det.

„Tal!" sagde Marmouset nu. „Jeg tilstaaer Dem nogle Minuter til!"

Hr. Edward vedblev:

„Sir James Wood behøvede hverken at tage sin Tilflugt til Trusler eller til Magt for at blive sat istand til at bortføre Irlænderinden og hendes Søn."

„Saa? Hvorledes bar han sig da ad dermed?" spurgte hans Vært.

„Han anmodede dem blot ganske simpelt om at gaae med."

Marmouset studsede.

„Og saa gik de med?" spurgte han.

„Ja, øieblikkelig," svarede den engelske Politimand.

„Det er ligefrem umuligt!" udbrød Shoking. „Jenny vidste, at vi vare omgivne af Fjender, og som en Følge deraf var hun meget mistænksom."

„Kan vel være," sagde Hr. Edward, „men til en Broder kunde hun da ikke nære nogen Mistanke!"

„Hvad for Noget?" sagde Marmouset. „Til en Broder?"

„Ja, til en Mand, der ligesaavel som hun stod i Forbindelse med Fenierne," vedblev den engelske Politimand.

„Hvad er det, De siger?" udbrød Shoking.

„Den rene Sandhed," svarede Hr. Edward. „Sir James har været Fenier, men solgt sig til England, og det var ved Hjælp af det hemmelighedsfulde Tegn, paa hvilket Fenierne kjende hinanden, at han fik Bugt med Irlænderindens Mistillid."

„Var det den Hemmelighed, De havde at betroe mig?" spurgte Marmouset.

„Ja."

Marmouſet tænkte ſig et Øieblik om; derpaa ſagde han:

„Da De har meddeelt mig ſaadanne Oplysninger om Sir James Wood, er det klart, at De ikke længer kan ſtaae paa en venſkabelig Fod med ham, — medmindre De har ſagt Uſandhed.“

Hr. Edward ſvarede ganſke rolig:

„Jeg er ikke nogen Ven af Sir James Wood; jeg er — ligeſaavel ſom han — Medlem af Londons Opdagelſes-Politi; kun hører han til det politiſke Politi, medens jeg derimod udelukkende befatter mig med reent private Anliggender. Sir James betalte mig; men De betaler bedre, end han, og jeg vælger helſt den Vei, der forekommer mig at være den fordeelagtigſte. Jeg har nu meddeelt Dem altfor Meget, til at jeg ikke ligefrem ſkulde være nødt til at virke for Dem; — endnu veed jeg ikke, hvor Barnet er blevet af; men jeg ſkal nok faae det at vide!“

Der ſpillede et fiint Smiil paa Marmouſets Læber, idet han ſvarede:

„Nei, nei, min gode Mand, i den Henſeende ſkal De dog ikke gjøre Dem nogen Uleilighed. Jeg har ganſke viſt ingen Grund til at nære Tvivl om Deres Oprigtighed; men jeg har nu en Gang for Skik, ſelv at beſørge mine Forretninger. Derpaa gav jeg Dem jo et lille Beviis imorges. — Imidlertid vil De viſtnok kunne indſee, at jeg maa være paa min Poſt, og at jeg derfor først og fremmeſt maa forvisſe mig om, at De har ſagt Sandhed?“

„Det vil ikke falde Dem vanskeligt at faae det at vide," bemærkede Hr. Edward.

„Nei, — det vil sige: naar De bliver her!" sagde Marmouset.

„Og det har jeg ikke det Allerringeste at indvende imod," sagde den engelske Politimand rolig.

„Godt! Lad os saa spise Frokost; — senere kunne vi træffe de fornødne Foranstaltninger," sagde Marmouset, idet han stak Revolveren i Lommen.

Derpaa spiste de Frokost, og da Maaltidet var endt, ringede Marmouset og forlangte Pen og Blæk.

„Nu er det bedst, De faaer Deres Anviisning," sagde han.

Og med den største Rolighed af Verden udfyldte han derpaa Anviisnings-Blanketten, idet han sagde til Tjeneren, at han nu gjerne maatte komme med Kaffen.

Alt dette var foregaaet i al Stilhed og under Jagttagelse af den største Høflighed fra begge Parters Side.

Efterat de tre Mænd havde drukket Kaffe, og efterat Marmouset havde givet den engelske Politimand Anviisningen, sagde den graa Mands Yndlingselev til Hr. Edward:

„Vil De nu behage at guae med mig?"

Politimanden adlød.

Fulgte af Shoking, gik de to Herrer nu igjennem Tobaksværelset, ind i et tredie Værelse, der var den unge Mands Toiletteværelse.

I dette Værelse fandtes der kun et eneste Vindue, som var anbragt oppe i Loftet.

„Høistærede," sagde Marmouset, „jeg maa nu

lade Dem blive her tilbage under Bevogtning af Deres Ven Lord Wilmot og en anden Mand. De er min Fange, indtil jeg faaer fat paa Barnet og faaer Miss Ellen fat i Frihed. — Jeg kjender Menneskene ganske godt, og nærer en til Vished grændsende Formodning om, at De virkelig kun har sagt den rene Sandhed; men da det jo dog er muligt, at De har bestræbt Dem for at vinde Tid og derfor har taget mig en lille Smule ved Næsen, — ja, undskyld, at jeg benytter mig af dette temmelig plumpe Udtryk; men det er jo i Grunden det meest træffende, — saa maa De ikke tage mig det ilde op, at jeg gaaer lidt forsigtig tilværks."

„Jeg har ikke det Ringeste imod, at De træffer de Foranstaltninger, som De anseer for de meest passende," svarede Hr. Edward ganske rolig.

Nu kaldte Marmouset paa den Lakai, der havde aflagt den engelske Politimand et Besøg henne i Hotellet og overbragt ham en Indbydelse til at spise Frokost henne hos Hr. Peytavin.

Lakaien var en sand Herkules, som med den største Lethed af Verden vilde have kunnet knuse den engelske Politimand, blot ved at trykke ham til sit Bryst.

„Hør nu opmærksomt paa, hvad jeg har at sige Dig," sagde Marmouset til Lakaien.

Denne bukkede.

„Dersom denne Herre, som Du jo nok kjender, gjør Mine til at ville gaae sin Vei, tager Du strax de Snore, der holde Gardinerne sammen, og binder Hænder og Fødder paa ham!"

„Skal skee!" sagde Lakaien.

„Og dersom han skulde falde paa at skrige, maa Du knevle ham.“

Lakaien nikkede.

„De vil snart faae at see, at jeg kun har sagt den rene Sandhed,“ bemærkede Hr. Edward smilende.

„Det haaber jeg,“ svarede Marmouset.

Og derpaa gik han sin Vei og lod Shoking og Lakaien passe paa den engelske Politimand, som trøstede sig med at beføle den Anviisning, han havde i Lommen, og som for ham repræsenterede en heel Formue.

Fjerde Kapitel.

Klokken halvelleve om Aftenen gav Sir James Wood Møde paa det Sted, hvor han havde sat den berømte „Kleinsmed“, Hr. Smith, Stævne.

Den af sine Kammerater saa høit ansete Indbrudstyv spadserede frem og tilbage henne ved Hjørnet af Rue de Marignan.

Han var kommen gaaende derhen; Sir James Wood kom derimod kjørende.

Saasnart som den Sidstnævntes Vogn gjorde Holdt, løb Smith hen til den.

„Har Herren meget stærk Hast?“ spurgte han.

„Hvorfor spørger Du derom?“ sagde Sir James Wood.

„Fordi jeg, hvis Herren ikke har meget travlt, gjerne vilde tale lidt med Dem, førend vi gaae videre,“ svarede „Kleinsmeden“.

„Sæt Dig kun ind i Vognen,“ sagde Sir James nu. „Kudsken kan jo meget godt blive holdende her, indtil vi give ham Ordre til at kjøre videre.“

Smith satte sig altsaa ind i Vognen, der blev holdende.

„Naa, hvad har Du saa at sige mig?“ spurgte Sir James Wood.

„At John, — det eneste Menneske, der — foruden mig — er istand til at aabne en Pengekasse, uden at bryde den op, ikke for Dieblikket opholder sig i Paris.“

„Hm! Det fortalte Du mig jo allerede i Formiddags,“ bemærkede Sir James Wood.

„Men iaften veed jeg det med Vished,“ svarede Smith.

„Og hvorledes har Du da nu faaet Vished i Sagen?“

„Jeg har idag læst „Times“, og det sidste Nummer af Bladet indeholder netop en Efterretning om, at John er bleven arresteret ovre i London og i dette Øieblik sidder og kukelurer i Newgate.“

„Er det Alt, hvad Du har at meddele mig?“ spurgte Sir James.

„Ja, det er det Hele,“ svarede „Kleinsmeden“.

„Godt! Lad os saa komme afsted!“ sagde Sir James.

Nu tillod Smith sig at gjøre følgende Bemærkning:

„Dersom jeg var i Deres Sted, vilde jeg virkelig opgive dette Foretagende, Herre!“

„Og hvorfor det?“ spurgte Sir James.

„Fordi De bliver taget ved Næsen!“ svarede „Kleinsmeden“. „Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke tager feil i saa Henseende.“

Sir James Wood trak paa Skuldrene.

„Hvad skulde jeg vel have at være bange for?“ sagde han. „Jeg er britisk Undersaat; det er det engelske Politi, der har overdraget mig det Hverv at reise over til Frankrigs Hovedstad, og i Lommen har jeg et Brev fra min Gesandt!“

Smith svarede ikke, men gav sig til at fløite ganske sagte.

Sir James Wood tilføiede:

„Og desuden er jeg nu gaaet saa vidt, at jeg ikke kan vende om.“

Derpaa stak han Hovedet ud af Vinduet og befalede Kudsken at kjøre hen i Rue de Marignan.

Der herskede den dybeste Stilhed i Rue de Marignan, og den rige Bygnings-Entreprenørs Huus saae ud, som om det var aldeles ubeboet.

Om Dagen ere Champs-Elysées Skuepladsen for Liv og Travlhed; men om Aftenen, og da navnlig om Vinteren, hersker der en ligefrem foraarsende Stilhed der.

Da Vognen holdt udenfor Milons Huus, sagde Smith endnu en Gang:

„Dersom jeg var i Deres Sted, vilde jeg opgive Foretagendet, medens det endnu er Tid!“

„Du er et Tosshoved!“ sagde Sir James Wood.

Og nu steg han ud af Vognen, gik hen til Gadedøren og ringede.

Døren blev øieblikkelig aabnet, og Milon viste sig med et Lys i Haanden.

Kæmpen saae ligesaa rolig og godmodig ud, som han pleiede.

Efterat Sir James Wood havde kastet et Blik paa hans Ansigt, vendte han sig om og saae paa Smith med en Mine, som om han vilde sige:

„Hvor Du dog er enfoldig! — Kan Du da ikke nok see, at det Menneske ene og alene tænker paa sine Penge?"

Efterat Milon havde hilst paa Politimanden, sagde han:

„Jeg har virkelig ventet paa Dem med en vis Utaalmodighed!"

„Nei, virkelig?" sagde Sir James.

„Jo, seer De, en af mine Mestersvende var her nylig."

„Naa, — og han?"

„Han svoer paa, at han i Eftermiddags havde seet den Mand, der har bestjaalet mig. Manden sad i en elegant Ekvipage, der aabenbart kom ud fra Boulogne-Skoven."

„Det skulde vel ikke være den Herre der?" spurgte Sir James Wood.

Og idet han sagde dette, pegede han paa Smith, der syntes at blive noget overrasket over, at Politimanden ikke troede ham paa hans Ord.

„Nei, det er det ganske vist ikke," svarede Milon

smilende. „Den Herre der har ikke en Gang den fjerneste Lighed med Tyven!“

„Er De alene?“ spurgte Sir James Wood.

„Ja, jeg er ganske alene,“ svarede Bygnings-Entreprenøren. „Allerede for en Timestid siden lod jeg min Tjenestepige gaae tilro.“

Sir James Wood nikkede fornøiet.

Milon vedblev:

„Rigtignok havde jeg iaften ventet tre Personer: en stakkels fattig Mand, hans Kone og deres lille Dreng; — men de ere ikke komne.“

„Ikke det?“ sagde den engelske Politimand flegmatisk.

„Nei, de have rimeligviis anseet det for hensigtsmæssigere at vente til imorgen,“ svarede Bygnings-Entreprenøren.

„Godt!“ tænkte Sir James Wood. „Han har aabenbart ikke den fjerneste Anelse om, at den lille Ralph er bleven bortført.“

Medens de to Mænd havde talt sammen, havde Milon lukket Gadedøren og nu førte han sine Gjæster igjennem Forsalen.

Pludselig tog Sir James Wood atter Ordet.

„Det maa ikke undre Dem, at jeg anmodede Dem om at være ene iaften,“ sagde han. „Vi Politimænd have nu en Gang for Skik at gaae tilværks med en vis Hemmelighedsfuldhed, og det befinde vi os i Reglen vel ved.“

„Hm! Enhver maa selv bedst vide, hvorledes han skal drive sin Haandtering,“ svarede Milon leende. „Jeg

for mit Vedkommende veed til Punkt og Prikke, hvorledes jeg skal bære mig ad med at opføre et Huus eller lede et større Byggeforetagende; — De, som nu en Gang har gjort det til Deres Livsopgave at fange Tyve og Røvere, maa naturligviis ogsaa være fortrolig med Finesserne ved Deres Haandtering; — det er jo kun saa naturligt!"

Efter en kort Pause vedblev Sir James Wood:

„Den Mand, jeg har taget med herhen, er en af mine Kolleger, som, naar han blot faaer Deres Pengekasse at see, strax vil kunne sige Dem, hvorledes Tyven har lukket den op."

„Nu skal jeg strax vise Dem min Pengekasse," sagde Milon.

Og nu gik han hen til den Dør, der førte ind til hans Kontoir-Lokale.

Sir James Wood og „Kleinsmeden" Smith fulgte efter ham.

„Naa, hvad mener De nu?" hviskede Politimanden underveis til sin Landsmand.

„Hm! Jeg veed virkelig endnu ikke, hvad jeg skal troe!" svarede Smith grublende.

Kæmpen aabnede Døren til Kontoir-Lokalet for sine Gjæster og førte dem derpaa ind i sit Allerhelligste, — det vil sige: i det Værelse, i hvilket hans Pengeskabe stode.

Det Pengeskab, om hvilket der i det foreliggende Tilfælde var Tale, stod aabent, og det Samme var Tilfældet med Kassen.

Med et fiffigt Smiil bemærkede Milon nu:

„Jeg har anseet det for det Rigtigste at lade det Hele blive staaende i samme Tilstand, i hvilken jeg forefandt det, da jeg hiin Dag kom hjem og gjorde den ubehagelige Opdagelse, at jeg var bleven bestjaalet."

Med en bifaldende Bevægelse med Hovedet tilkjendegav Sir James Wood, at han ganske billigede de Foranstaltninger, som „den ærede, sidste Taler" havde fundet sig foranlediget til at træffe, — eller rettere: at „den ærede sidste Taler" slet ikke havde fundet sig foranlediget til at træffe nogen Foranstaltning.

Nu vedblev den rige Bygnings-Entreprenør:

„Dog maa jeg rigtignok bemærke, at jeg har flyttet mine Penge andetsteds hen."

„Ja, naturligviis," sagde Sir James Wood.

Nu bad Smith den Bestjaalne om at faae Lov til at laane Lyset et Øieblik, og da han havde faaet det i Haanden, gav han sig til at undersøge Laasen paa Kassen med den største Opmærksomhed.

Efter et Par Minuters Forløb vendte han sig imidlertid om, saae paa Milon og sagde:

„Hm! . . . Maa jeg spørge Dem, om De endnu har Nøglen til Deres Pengekasse?"

„Jo, den har jeg altid i Lommen," svarede den rige Bygnings-Entreprenør leende.

„Saa maa jeg anmode Dem om at laane mig den et Øieblik," vedblev „Kleinsmeden".

Uden at svare et eneste Ord, rakte Milon det ham aldeles ubekjendte Menneske Nøglen til Kassen. Ganske vist var denne for Øieblikket tom; — men der kunde jo i en Fart blive taget Aftryk af Nøglen.

Smith stak nu Nøglen i Laasen og sagde derpaa:

„Hvilke Bogstaver benytter De Dem af, naar De lukker Deres Pengekasse op og i?"

„Af Bogstaverne u, X, s og c," svarede Milon.

Smith prøvede Nøglen, lukkede Pengekassen op og i og sagde derpaa, idet han rystede paa Hovedet:

„Det er aldeles ikke til at begribe!"

„Hvilket?" spurgte Milon ganske rolig.

Smith saae paa ham.

„Hm!" sagde han. „De skulde vel ikke tilfældigviis en Gang imellem gaae isøvne?"

„Ikke det jeg veed af," svarede Bygnings-Entreprenøren leende.

„Da er jeg dog virkelig meget tilbøielig til at troe det," vedblev „Kleinsmeden".

„Hvad behager?" udbrød Milon, der lod, som om han blev ganske forskrækket.

„Ja, seer De, Deres Pengekasse kan kun være bleven aabnet med Deres egen Nøgle," vedblev Smith.

„Da har jeg dog baade Dag og Nat Nøglen hos mig," indvendte Bygnings-Entreprenøren.

„Saa maa De en Nat være gaaet isøvne og saa have stjaalet fra Dem selv!" vedblev „Kleinsmeden" med Bestemthed.

Milon rystede ivrig paa Hovedet.

Smith vedblev imidlertid med uforstyrret Rolighed:

„Ja, dersom det ikke er Tilfældet, holder De os for Nar!"

Neppe havde „Kleinsmeden" udtalt disse Ord, førend han hørte en besynderlig Støi bagved sig.

Ogsaa Sir James Wood havde hørt denne Støi, og han vendte sig hurtig om.

Døren var pludselig bleven aabnet, og en Mand, som Sir James øieblikkelig gjenkjendte, traadte nu rolig ind i Værelset.

Denne Mand var det samme Bybud, som om Formiddagen — henne i Hotel du Louvre — havde tilbudt Hr. Edward sin Tjeneste og taget sig af hans Vadsæk. Kun var Manden nu ikke længer klædt som Bybud, men som Gentleman.

Nu blev Sir James Wood bleg. Han indsaae, at Smith havde havt Ret, — at der var blevet lagt en Snare for ham, og at han var faldet i den.

Smilende saae Marmouset paa Sir James, og derpaa sagde han:

„Høistærede, det engelske Politi nyder i Almindelighed megen Anseelse; men jeg er meget bange for, at det iaften taber en væsentlig Deel af sit Ry!“

Og idet Marmouset traadte et Par Skridt frem, lagde Sir James Wood Mærke til, at der stod tre Mænd bagved ham.

Disse tre Mænd vare: Slagteren Hans, „de Tappres Død“ og Shoking.

Ogsaa Shoking smilede; men det var et grusomt Smiil, der spillede paa hans Læber, idet han sagde:

„Vi To have en lille Høne at plukke med hinanden, Barnerøver!“ . . . .

Femte Kapitel.

Sir James Wood, denne Irlænder, der havde folgt sig til England og senere tilbragt nogen Tid ovre i den nye Verden, var en koldblodig og dristig Mand.

Øieblikkelig saae han sig istand til at overskue Situationen.

De hundredetusind Franks, der skulde være blevne fraskjaalne Bygnings-Entreprenøren, og som netop skulde være tagne ud af et Pengeskrin, der var blevet forfærdiget ovre i England, havde ikke været Andet, end en Snare, og denne Snare havde været lagt med megen Snuhed og Behændighed, eftersom endog den erfarne og snilde Politimand havde ladet sig fange i den.

Marmouset, — der om Formiddagen havde været Bybud, men nu optraadte som komplet Gentleman, — Shoking, Milon og de to Personer, der stode henne ved Døren, maatte altsaa være de hemmelighedsfulde Venner, paa hvem den graa Mand fra sit Fængsel havde fæstet sine Øine.

Det Hverv, der var blevet Miss Ellen betroet, var altsaa virkelig blevet udført.

Hvorledes kunde d e t nu være gaaet til?

Sir James Wood anstillede ikke noget Forsøg paa at faae dette Spørgsmaal besvaret, — eller rettere: paa selv at gjætte sig til det rette Svar paa det; — han havde ingen Tid til at anstille Fornuftslutninger; — han maatte byde det Uveir Trods, der stod i Begreb med

at bryde løs, — og han følte, at dette Uveir vilde blive forfærdeligt.

Dog røbede han ikke det ringeste Spor af Frygt; han rynkede ikke Panden og fortrak ikke en Mine.

Der spillede endog et Smiil paa hans Læber, idet han rolig betragtede den lille Gruppe, som om han nok kunde have Lyst til at faae at vide, hvem der var Hovedmanden for denne Sammensværgelse.

Marmouset sparede ham dog den Uleilighed, ret længe at anstille Gisninger, hvad dette Punkt angik.

„Sir James Wood," sagde han, „De er en altfor forstandig og dygtig Mand, til at De ikke skulde kunne indsee, hvad det er, der foregaaer her."

Sir James svarede ikke.

„De er i vor Magt," vedblev den unge Mand, der var en saa værdig Elev af „Mesteren".

Smith saae sig ganske forskrækket om i Værelset.

Sir James Wood tilkastede ham imidlertid et Blik, som skulde sige:

„Du behøver ikke at være bange, min Ven, vi skulle nok slippe heelskindede ud af denne Knibe!"

Nu tog Marmouset paany Ordet.

„Vi befinde os i et temmelig ubeboet og kun lidet befærdet Kvarteer," sagde han. „Vinduerne her i Huset vende ud til en Have; det vil derfor ikke kunne nytte Dem det Allerringeste, at De raaber om Hjælp; — thi ikke et eneste Menneske vil komme Dem til Hjælp."

„De kan jo ikke vide, om jeg har isinde at raabe om Hjælp," sagde Sir James Wood rolig. „Jeg har ikke engang selv tænkt derpaa endnu!"

„De kan vel nok gjætte, hvad det er, vi vente af Dem?“ vedblev Marmouſet.

„Jeg giver mig ikke gjerne af med at gjætte,“ ſvarede det fremragende Medlem af det engelſke Opdagelſespoliti.

„Naa, ſaa det gjør De ikke?“ ſagde den unge Mand. „Saa er det vel ſagtens det Bedſte, at vi komme Dem lidt til Hjælp i ſaa Henſeende?“

„Som De vil!“ ſagde Sir James Wood med uforſtyrrelig Koldblodighed.

„De havde paataget Dem det Hverv at paſſe paa Miſs Ellen Palmure, — ikke ſandt?“ vedblev Marmouſet.

„Jo, det vil jeg ikke nægte,“ ſvarede Sir James Wood.

„Imidlertid er hun nu forſvunden,“ vedblev den unge Mand. „Hvor har De bragt hende hen?“

„Ja, det er min Hemmelighed,“ ſvarede den engelſke Politimand.

„Men Hemmeligheden tilhører ikke længer Dem alene, Høiſtærede,“ ſagde Marmouſet nu. „Jeg er nemlig indviet i den; ved en reen Hændelſe har jeg lært den at kjende. — Jeg vil nu ikke gaae ſtrengt irette med Dem, hvad det Sted angaaer, hvor De har anbragt den unge Dame“ . . .

Her afbrød Sir James Wood ham.

„Hvis De virkelig veed Beſked, kan jeg ikke indſee, De behøver at rette noget Spørgsmaal til mig i ſaa Henſeende,“ ſagde han.

„Ja, jeg veed virkelig Beſked,“ ſvarede Marmouſet. „Først

fik de Miss Ellen anbragt i en Anstalt for Sindssvage. Dernæst telegraferede De over til London og udbad Dem nye Instruktioner, med hvilke De gjorde den herværende Politi-Direktør bekjendt. Politi-Direktøren, der for det Første af det engelske Gesandtskab var bleven opfordret til at yde Dem fornøden Bistand, og som desuden havde Lord Palmures skriftlige Ordre at støtte sig til, gav nu Chefen for Sikkerheds-Politiet fornøden Underretning, og De fik Lov til at bringe den unge Dame til Saint-Lazare."

„De er virkelig ganske overordentlig godt underrettet," sagde Sir James Wood i en Tone, der røbede uskrømtet Beundring.

„Men," vedblev Marmouset. „for at Miss Ellen kan blive sat paa fri Fod, behøver De kun at skrive nogle faa Ord."

„Men disse faa Ord har jeg ikke isinde at skrive," svarede den engelske Politimand tørt.

„Ikke det?"

„Nei," svarede Sir James Wood med Bestemthed.

Og derpaa tilføiede han rolig og resigneert:

„Jeg hengiver mig aldeles ikke til Illusioner. De har naturligviis ikke lokket mig herhen for at lade mig slippe bort igjen. Det er endog meget muligt, at De har isinde at myrde mig. Imidlertid anseer jeg det for min Pligt at underrette Dem om, at jeg isaafald vil blive hævnet."

„Saa?" sagde Marmousét smilende.

Idet James Wood nu pegede paa Milon, vedblev han:

„De kan vel nok begribe, at jeg begyndte at faae en Anelse om Sagens Sammenhæng, da jeg imorges saae den Herre der henne hos Chefen for Sikkerheds-Politiet? . . . Hr. Milon var jo den Mand, som Miss Ellen gjorde sig saamegen Umage for at komme i Forbindelse med, — Naturligviis troede jeg nu ikke et eneste Øieblik paa Tyveriet."

„Ikke det?" sagde Marmouset.

Den engelske Politimand vedblev ganske rolig:

„Da jeg kom herover til Frankrig, var jeg forsynet med en Fuldmagt, der var udstedt under Jagttagelse af alle mulige Formaliteter, og som jeg strax forelagde den herværende Politi-Direktør. Det franske Politi er saaledes ligefrem forpligtet til at yde mig Beskyttelse og Bistand, og jeg har ogsaa allerede sikkret mig begge Dele."

„Har De det, Sir James?" spurgte Marmouset.

„Ja, jeg har," svarede det fremragende Medlem af Londons Opdagelses-Politi. „Jeg har gjort Chefen for Sikkerheds-Politiet bekjendt med Sagens Sammenhæng og anmodet ham om Beskyttelse imod den truende Fare. Henne paa Hjørnet af Champs Elysées ligger der tre Politibetjente i Baghold, — og henne ved Enden af Gaden staae tre andre opstillede. Jeg har endnu kun at bemærke, at disse Mænd have seet mig gaae herind i Huset."

Her gjorde Sir James Wood en kort Pause; derpaa sagde han med den største Rolighed af Verden:

„Dersom De virkelig har isinde at myrde mig, vil jeg derfor raade Dem til ikke at vente altfor længe, inden

De gjør det; — om et Kvarteerstid komme de omtalte sex Politibetjente nemlig herhen og forlange mig udleveret, død eller levende."

Det var ikke vanskeligt at see paa Milon, at denne Bemærkning gjorde ham noget urolig.

Marmouset brast derimod i Latter og sagde derpaa:

„De er virkelig en koldblodig Mand, Sir James, det maa jeg lade Dem! — De har ikke været længe om at lave denne lille Roman og fortæller den tillige godt og med stor Sikkerhed. — Men en Roman er og bliver det dog!"

„Troer De det?" spurgte den engelske Politimand.

„Ja, det troer jeg, — eller rettere: jeg veed det," svarede Marmouset, „og jeg skal med største Fornøielse føre Beviis for, at det ikke kan være Andet, end en Roman."

„Det Beviis gad jeg dog nok lære noget nærmere at kjende," sagde Sir James Wood rolig.

„Det skal De strax faae Leilighed til, Sir James," svarede Marmouset ligesaa koldblodig og høflig. „Da De imorges gik bort fra Chefen for Sikkerheds-Politiet, fulgtes De jo med Hr. Milon?"

„Ja, deri har De Ret," indrømmede den engelske Politimand.

„Altsaa kunde De ikke faae Leilighed til at gjøre Deres franske Kollega bekjendt med den Mistanke, som De paastaaer, at De havde fattet," vedblev Marmouset.

„Jo, det kunde jeg dog," svarede Sir James Wood, „og senere paa Dagen har jeg ogsaa talt med Chefen for Sikkerheds-Politiet."

„Nei, det har De ikke, Sir James," svarede Marmouset ganske rolig. „Jeg har nemlig ladet mine Tjenere holde Die med Dem og vilde meget godt kunne fortælle Dem, hvorledes De har anvendt Tiden lige fra imorges til dette Øieblik."

Nu sagde Sir James Wood i en haanlig Tone:

„Da kunde det virkelig more mig at faae det at vide!"

Marmouset svarede imidlertid;

„Nei, nei, — vi have ikke Tid til at more os med saadanne ligegyldige Ting. — Jeg veed meget godt, hvorledes jeg skal bære mig ad med at faae Miss Ellen fjernet fra et Opholdssted, der er saa lidet værdigt for hende, som Saint-Lazare. — Vi ville derfor ikke tale mere om Miss Ellen, men derimod om Irlænderinden Jenny og hendes Søn."

„Ah!" sagde den engelske Politimand, der endnu bestandig var ganske rolig.

„Vi have endnu ikke kunnet faae at vide, hvor De har bragt disse to Personer hen; i saa Henseende maa De derfor meddele os nogen Oplysning, Sir James."

Den engelske Politimand traf paa Skuldrene.

„Dersom De gjerne vil have det at vide, og ikke kan faae det at vide paa anden Maade, gjør det mig virkelig ondt for Dem; — jeg siger Dem det nemlig ikke," sagde han.

„O," bemærkede Marmouset nu med et fiffigt Smiil,

„vi have dog allerede faaet en heel Deel at vide! . . . Blandt Andet er det os ikke ubekjendt, at De tidligere har været Fenier, men har følgt Dem til England. — Kan De nægte det, Sir James?"

Hidtil havde den engelske Politimand lagt en ligefrem beundringsværdig Koldblodighed for Dagen; men nu lod det til, at han ikke længer var rigtig i sit Es; thi pludselig blev han ligbleg.

Marmouset vedblev:

„Jeg tør vel sagtens gaae ud fra den Forudsætning, at De ikke er ubekjendt med, at Fenierne have for Skik at straffe en Mand, der har forraadt sine Brødre, paa en meget grusom, ja, ligefrem forfærdelig Maade? — I alt Fald veed **jeg** da ogsaa Besked i saa Henseende, og jeg er slet ikke uvillig til at komme Deres Hukommelse til Hjælp. — De Love, som hiint hemmelighedsfulde Samfund har vedtaget, udtale sig paa følgende Maade om det omhandlede Punkt: „Den Broder, som har spillet en Forræders Rolle, skal forfølges overalt, stilles for en Domstol og dømmes til Døden. Dødsstraffen bliver exekveret paa følgende Maade: Først river man Tungen ud af Munden paa ham; derpaa hugger man Hænder og Fødder af ham; dernæst stikker man Øinene ud paa ham, og saaledes maa han døe af Sult." — Har jeg ikke Ret, Sir James?"

Den engelske Politimand havde imidlertid allerede gjenvundet sin Fatning.

„Jo, De har," svarede han rolig, „Det lader virkelig til, at De er vel underrettet — i de fleste Henseender."

Uden at tage nogen Notice af den temmelig haanlige Tone, i hvilken Sir James Wood udtalte Ordene, „de fleste", vedblev Marmouset:

„Jeg vil endnu kun tilføie, at det staaer i vor Magt at faae Dem befordret over til Irland som et Stykke Pakgods, — det vil med andre Ord sige: at udlevere Dem til de Mennesker, som De har fundet det hensigtsmæssigt og rigtigt at forraade. — Efterat jeg har sagt Dem dette, kan jeg neppe troe, at De endnu skulde have Noget imod at meddele os nærmere Oplysninger om Irlænderinden Jenny og hendes Søn."

I den roligste Tone af Verden, men rigtignok med et Smiil, der røbede en vis Bitterhed, svarede Sir James Wood nu:

„Men deri tager De feil! . . . Jeg har endnu ligesaa Meget som før, imod at meddele Dem nærmere Oplysning om, hvad der er blevet af Irlænderinden Jenny og hendes Søn: — Sagen er den, at De, hvor klog og skarpsindig De end er, dog — mærkelig nok — aldeles synes at have glemt at tage een Faktor, — og det en meget vigtig Faktor, — med i Beregningen."

Marmouset studsede.

„Og hvad er det da for en vigtig Faktor, De mener, jeg har glemt?" spurgte han.

„Det er en Faktor, der er en saa reent logisk og saa reent menneskelig Konsekvents af mit Forræderi, at jeg virkelig maa finde det forbausende, at en i saa høi Grad med Klogskab, Skarpsindighed og Menneskekundskab udrustet Mand, som De, aldeles har kunnet overse den," svarede den engelske Politimand. „Maa jeg spørge Dem,

om De ikke finder det ganske naturligt, at jeg er kommen til at nære et glødende Had til de Mænd, der en Gang vare mine Venner, men som jeg har forraadt?"

Ikke uden en vis Beundring, eller rettere: en vis Ærefrygt, sagde Marmouset nu:

„De er ganske vist en Mand i Ordets fulde Betydning, Sir James!" . . .

Her afbrød han imidlertid sig selv og tilføiede i en ganske anden Tone:

„Men jeg vil dog sige Dem, at vi efter al Sandsynlighed ogsaa ville kunne naae vort Maal, selv om De ikke skulde bekvemme Dem til at meddele os nogen Oplysning. — Vi have nemlig endnu et andet Navn, end Deres at støtte os til, — og det er Navnet Chapparot!"

Da Sir James Wood hørte Marmouset udtale dette Navn, foer han sammen.

Marmouset havde hele Tiden sine Øine fæstede paa Sir James Wood, og det Tegn paa Svaghed, der undslap det fremragende Medlem af Londons Opdagelsespoliti, undgik da heller ikke hans Opmærksomhed.

Den unge Mand vilde ogsaa skynde sig med at drage Fordeel af Politimandens Forlegenhed; — men han blev afbrudt, førend han kunde faae mere end et Par Ord frem.

„Ja, Høistærede," . . . begyndte han.

Men nu fandt „Bøddel-Hans", — der jo for Øieblikket ernærede sig som Slagter, — sig foranlediget til at tage Ordet. — At han ikke allerede for et Par

Minuter siden havde gjort dette, havde ene og alene sin Grund i, at han af Naturen var noget tungnemmet.

„Chapparot!“ udbrød Slagteren nu pludselig. „Ham kjender jeg! . . . Det er en Kulsvier!“ . . .

Sir James Wood havde allerede gjenvundet sin Fatning; men den Sindsbevægelse, af hvilken han et Øieblik var bleven grebet, var — som bemærket — ikke undgaaet Marmousets Opmærksomhed.

Nu vendte den unge Mand sig om og sagde til sine Venner:

„Det er bedst, vi gaae ind i det andet Værelse; der kunne vi træffe fornøden Aftale.“

Og idet han derpaa henvendte sig til den engelske Politimand, tilføiede han:

„Hvad Dem angaaer, skal De strax komme til at stifte Bekjendtskab med Deres Fængsel.“

Og derpaa forlode Marmouset og hans Venner Værelset.

Sir James Wood og „Kleinsmeden“ Smith rørte sig ikke af Stedet.

Da Marmouset havde lukket Døren efter sig, sagde den engelske Politimand:

„De bilde sig ind, at de kunne gjøre mig bange; men det skal ikke lykkes dem!“

„Men — indespærrede her blive vi dog i alt Fald!“ bemærkede Smith.

„Og hvad gjør det saa til Sagen?“ sagde Sir James Wood. „Du har dog vel Dit Værktøi hos Dig?“

„Ja, naturligviis,“ svarede „Kleinsmeden“.

Neppe havde Smith imidlertid udtalt disse Ord, førend han vaklede og udstødte et Skrig.

„Hvad er der nu paafærde?“ spurgte Sir James Wood.

Men nu vaklede han ligeledes.

Hidtil havde de to Mænd været rolige og koldblodige; men nu saae de forfærdede paa hinanden; de vare paa samme Tid blevne grebne af en hemmelighedsfuld Rædsel.

Gulvet, der uden al Tvivl i Løbet af Dagen var blevet gjort til Gjenstand for en særegen Behandling, sænkede sig langsomt ned med dem; en Fjeder, der var bleven sat i Bevægelse inde i det tilstødende Værelse, havde fremkaldt dette Mirakel.

Ja, Gulvet sænkede sig med dem, og det forekom dem som en Følge deraf, som om Vinduer og Døre stege tilveirs.

Sir James Wood og „Kleinsmeden“ Smith skjælvede over hele Legemet; Haaret reiste sig paa deres Hoveder, og Blodet blev til Is i deres Aarer . . . .

De indsaae, at de vare ifærd med at synke ned i et Dyb, om hvis Beskaffenhed de jo ikke kunde have den fjerneste Anelse! —

Sjette Kapitel.

Medens Sir James Wood og „Kleinsmeden“ Smith saaledes vare faldne i Hænderne paa Marmouset og den graa Mands øvrige Venner, havde der tildraget sig Begivenheder af Vigtighed henne i Passage des Amandiers, hvor den engelske Politimand, efterat have kastet Moderen i Vandet, havde overdraget Kulsvieren Chapparot det Hverv at være den lille Drengs Fangevogter.

Den Brønd, i hvilken den hjerteløse Auvergnat havde styrtet Irlænderinden Jenny ned, fortjener — som vore Læsere ville faae at see — at blive beskrevet noget nærmere.

Passage des Amandiers, i hvilken man kommer ind igjennem en Gade af samme Navn, danner en spids Vinkel, og de af dens Hnse, der ligge paa venstre Side, støde op til Husene i Gaden.

Imellem Husene i Gaden og i Passagen ligger der adskillige fælles Gaardsrum.

Den Brønd, om hvilken der her er Tale, fandtes i et af disse Gaardsrum og var ligeledes til Afbenyttelse for begge Parter.

Tidligere havde der boet en Bødker i det Huus, der vendte ud til Passagen, og han havde havt megen Nytte af Brønden, naar han skulde lægge sine Staver og Tøndebaand iblød.

Ud til Gaden havde der derimod boet en Hjulmand, som jo ogsaa havde Brug for Brønden.

Efterat Slagterboderne vare blevne revne ned, var

Hjulmanden, hvis bedste Kunder Slagterne havde været, imidlertid flyttet hen i et andet Kvarteer af Byen.

Bødkeren var død, og nu havde Brønden kun gjort Tjeneste som et Slags Opbevaringssted, i hvilket Regnvandet samlede sig om Vinteren.

Hjulmanden og Bødkeren havde flittig benyttet Brønden; men nu havde der samlet sig en Mængde Vand i den. Chapparot havde leiet Bødkerens Leilighed, og da han vidste, at Hjulmandens Side af Brønden ikke længer blev benyttet, havde han ikke betænkt sig paa at drukne den ulykkelige Irlænderinde i denne.

Men skjøndt der gives adskillige Mennesker, som haardnakket vægre sig ved at troe paa Forsynet, vaager dette dog uophørlig over de Svage og beskytter dem imod de Stærke, eller rettere: imod de tilsyneladende Stærke.

Chapparot og Sir James havde hørt Irlænderinden udstøde et Skrig, da Gulvet pludselig begyndte at vakle under hende; derpaa havde de hørt hende jamre sig; men efter nogen Tids Forløb var denne Lyd ophørt.

Og dog var Irlænderinden Jenny ikke død, — skjøndt de to Mænd troede det, — og maatte troe det.

Naturen udruster ikke sjeldent en Moders Hjerte med en mageløs Energi.

Lige strax sank Jenny dybt ned i Vandet; men det varede dog ikke ret længe, førend hun igjen kom op til dets Overflade, og hendes Klæder, der vare udspilede som en Ballon, holdt hende nu oppe i nogen Tid.

Og nu gav Jenny sig vel sagtens til at raabe om

Hjælp? — Nei, hun taug ganske stille og gav sig kun til at lytte med den største Opmærksomhed.

Hun kunde da ogsaa tydelig høre sin Søn sige:

„Moder! . . . Hvor er min Moder bleven af? . . . Lad mig komme hen til hende!"

Nu sagde den lille Dreng ikke et Ord mere, og Sir James Wood brast i Latter. —

— Nu gik der pludselig et Lys op for Jenny; — nu forstod hun det Hele.

De to Mænd havde villet drukne hende for at sikkre sig den lille Drengs Person, og dersom hun blot gav det ringeste Livstegn fra sig, vilde den ene af dem ganske sikkert strax sørge for, at hun fuldstændig blev ryddet af=veien.

Jenny taug altsaa ganske stille; men det var dog ikke Kjærlighed til Livet, der fik hende til at tie.

Hun tænkte paa sin Søn, — og da Haabet jo først forsvinder samtidig med selve Livet, laa det nær for hende at trøste sig med den Betragtning, at hendes Søn jo allerede een Gang var bleven taget fra hende, men at hun dog havde faaet ham igjen.

Vandet var iiskoldt, Atmosphæren stinkende og kvæ=lende.

Imidlertid havde Irlænderinden Mod til at afholde sig fra at gjøre en eneste Bevægelse.

Nu bleve hendes Klæder efterhaanden vaade og som en Følge deraf meget tunge.

Jenny mærkede, at hun begyndte at synke.

Som vi vide, var hun Datter af en Fisker, og næsten alle irske Fiskerdøttre kunne svømme. Hun vilde altsaa

have kunnet holde sig temmelig længe oppe paa Overfladen; men isaafald vilde hendes to Bødler, der endnu bestandig gik frem og tilbage ovenover hende, have kunnet høre, at hun endnu var ilive.

Saaledes henrandt der maaskee tre Minuter; men den Sjælekval, hun udstod, forvandlede disse tre Minuter til et Aarhundrede.

Endelig gik Sir James Wood og Chapparot deres Vei.

Nu bevægede Moderkjærligheden og Selvopholdesdriften i Forening Irlænderinden til at anstille et sidste Forsøg.

Hun gav sig derfor til at svømme af alle Kræfter.

Befandt hun sig i en Brønd eller i en Kanal? — Dette Spørgsmaal kunde hun ikke faae besvaret; thi hun var omgivet af det fuldstændigste Mørke.

Idet hun udstrakte Armene, stødte disse imod en Muur; nu vendte hun sig om og gav sig til at svømme i den modsatte Retning.

Pludselig forekom det hende, at Mørket begyndte at blive mindre uigjennemtrængeligt, og at hun kunde skimte et svagt Lysskjær.

Hun svømmede videre og kom nu over paa Hjulmandens Side af Brønden.

Ogsaa her var der lagt Brædder over Brønden; men denne laa ikke i en Kjælder, men i selve Værkstedet.

Værkstedet var tomt, og Døren var lukket; men ovenover Døren var der anbragt en Rude, gjennem hvilken Lyset trængte ind, og da de Bræder, der vare lagte over

Brønden, ikke sluttede aldeles tæt til hinanden, faldt der et Lysskjær ned over Vandet.

Jenny saae op og fik Øie paa dette Lysskjær. Nu blev Haabet paany kaldt tillive i hendes Hjerte, og hun fik nyt Mod og friske Kræfter. Hun vedblev at svømme frem og tilbage for at holde sig oppe saa længe som muligt.

Lidt efter lidt vænnede hendes Øine sig til Mørket, og det ovenfor omtalte svage Lysskjær satte hende istand til at maale Afstanden op til Randen af Brønden.

Medens hun saaledes svømmede omkring, følte hun paa Murene; men disse vare aldeles glatte, og der fandtes ingen fremspringende Punkter paa dem.

Medens den ulykkelige Kone anstillede denne frugtesløse Undersøgelse, følte hun, at hendes Klæder, der nu vare blevne tunge af Vand, trak hende ned imod Bunden. I Begyndelsen havde de holdt hende oppe; men nu truede de med at styrte hende i Fordærvelse, i Særdeleshed da hun tillige kunde mærke, at Kræfterne svigtede hende.

Medens hun imidlertid med Fortvivlelsens Energi kæmpede mod den langsomme Død, som hun tilsyneladende ikke vilde kunne undgaae, stødte hun pludselig paa en haard Gjenstand, der laa lige foran hende.

Atter udstrakte hun Armene og nu fik hun fat paa en gammel, raadden Bjælke, der flød ovenpaa Vandet.

Hun klamrede sig fast til denne Bjælke, ligesom en Matros, der har lidt Skibbrud, klamrer sig fast til en Planke af det knuste Skib.

Pludselig hørte hun Støi ovenover sit Hoved; —

der var aabanbart En eller Anden, ſom aabnede en Dør.

I det første Øieblik troede Jenny, der lyttende støttede ſig til Bjælken, at det var Sir James Wood og Kulſvieren, der kom tilbage; men det varede ikke ret længe, førend hun hørte en ungdommelig og ret velklingende Stemme ſynge en Viſe, ſom paa den Tid var meget yndet i Paris.

Der var virkelig kommet en Mand ind i Hjulmandens Værksted, og Jenny tog ikke feil: — denne Mand var hverken Chapparot eller Sir James Wood.

Nu gav den i høieſte Grad udmattede Irlænderinde ſig til at raabe om Hjælp.

Pludſelig forſtummede Sangen.

Atter raabte Jenny om Hjælp.

Nu bleve Brædderne tagne bort, det klare Dagslys strømmede ned i Brønden, og Irlænderinden fik Øie paa en Mand, ſom hun ſlet ikke kjendte.

Forſynet ſendte hende ſaaledes en Frelſens Engel.

— Men hvem var denne Mand?

— Det ſkulle vore Læſere ſtrax faae at vide!

Syvende Kapitel.

Det Huus, i hvilket Hjulmanden havde benyttet Stue-etagen, var bebodet af fattige Arbeidere. Det var et usselt, faldefærdigt Huus, en sand Rønne, og det vilde næsten ikke have været muligt at finde Vei op ad Trapperne, hvis der ikke hist og her havde været anbragt en lille Rude, gjennem hvilken et svagt Lysskjær med Møie banede sig Vei.

Chapparot, der vidste, at Nabohuset, — ligesaa vel som det, han selv boede i, — omtrent stod tomt hele Dagen, nærede slet ingen Frygt for disse smaa Ruder.

Desuden vidste han ikke, at der i Nabohuset fandtes et Loftskammer, hvis Vindue vendte lige ud til den af ham beboede Leilighed.

Netop i dette Loftskammer boede der imidlertid for Øieblikket en temmelig besynderlig Fyr, som Chapparot nok kunde have havt Grund til at være bange for.

Det var en ung Mand, ved Navn Polyte.

Denne Polyte var en ægte ung Pariser. I sit ottende Aar var han bleven Bogtrykkerdreng; da han var tolv Aar gammel, var han bleven sat i Snedkerlære; senere havde han sunget i et Beværtnings-Lokale, spillet Komedie paa et Theater af fjerde eller femte Rang og endelig fungeret som Skriver hos Politiassistenten i Belleville.

Men seer altsaa, at han havde begyndt paa mange forskjellige Ting, men ikke havde kunnet blive ved Noget.

Den sidste Principal, han havde havt, — Politiassistenten, — havde fundet, at han lidt vel meget var Kunstner, medens Direktøren for det Theater, paa hvilket han havde spillet Komedie, derimod havde sagt til ham:

„Nei, lille Ven, De bliver sandelig aldrig Skuespiller!"

Da han sang i Beværtnings-Lokalet, var han gjentagne Gange bleven pebet ud.

Den Snedker, der havde taget ham i Lære, efterat han var bleven ked af at arbeide i Bogtrykkeriet, havde snart fundet sig foranlediget til at give ham et Par Lusinger og derefter at kaste ham paa Døren.

Men hvorfor havde han da ikke kunnet — eller ikke villet — blive i Bogtrykkeriet?

Fordi han en Aften, da han skulde bringe et Korrekturark tilbage fra en Forfatter, havde tabt Korrekturen tilligemed det nye Manuskript, som Forfatteren havde lagt inden i dette. — Efterat dette Uheld var tilstødt ham, havde han ikke vovet at vende tilbage til Bogtrykkeriet.

Ikke desto mindre havde Polyte saa nogenlunde slaaet sig igjennem. Han var et godt Hoved og kunde være meget vittig; som en Følge deraf havde han mange Venner blandt Skuespillere og andre Kunstnere, der traktterede ham, naar de selv havde Noget, ja, endog undertiden laante ham Penge, forat han kunde kjøbe sig ordentlige Klæder. Naar han ikke var altfor lurvet klædt, saae han endog ret godt ud, og hans Venner vare ikke saalidet misundelige paa ham, fordi han havde gjort en smuk ung Figurantindes Erobring, — og det oven i Kjøbet, i dobbelt Henseende, paa deres Bekostning.

For Øieblikket maatte Polyte imidlertid suge paa Labben, og han havde derfor seet sig nødsaget til at tage sin Tilflugt til sin Moder, der boede i det Huus, i hvilket Hjulmanden tidligere havde havt sit Værksted.

Polyte havde hørt tale om, at deres Nabo, Kulsvieren Chapparot, var mistænkt for at have myrdet sin Kone.

Og da den unge Fyr ikke havde Andet at bestille, sagde han til sig selv:

„Jeg troer, jeg vil agere Politimand for egen Regning. Det kunde blive morsomt, om jeg lærte Kulsvierens Hemmelighed at kjende tilbunds; — jeg vil derfor holde Øie med ham!“

Og nu opslog Polyte sit Kvarteer i det ovenfor omtalte Loftskammer, der vendte ud til den af Chapparot beboede Leilighed. Her tilbragte han en stor Deel af Dagen ved Vinduet, hvor han morede sig med at ryge Tobak eller med at nynne sine Yndlingsviser.

Fra Tid til anden saae Polyte Kulsvieren gaae over Gaarden.

Saa hørte den unge Mand op med at nynne, og i Ro og Mag betragtede han nu Auvergnaten, som ikke kunde see Noget til ham, ja, ikke engang havde den fjerneste Anelse om, at der var Nogen, som holdt Øie med ham.

Naar Folk troe, at de ere alene, pleie de gjerne at lade den hyklerske Maske falde, som de anse det for hensigtsmæssigst at bære, naar de ere sammen med Andre.

Chapparot, der stod i den Formening, at der ikke

var et eneste Menneske, som kunde see ham, ansaae det nu ikke for Umagen værd at lægge Skjul paa det mørke og barske Udtryk, som hans Ansigt af Naturen havde.

„Han seer just ikke behagelig ud," tænkte den forhenværende Skriver hos Politiassistenten.

Og han vedblev at holde Øie med Kulsvieren.

Han havde opdaget det Værtshuus, hvor Chapparot i Almindelighed indtog sit tarvelige Aftensmaaltid, der bestod af Brød og Ost samt et Glas Viin.

Nu blev Polyte ogsaa Stamgjæst i dette Værtshuus.

Kulsvieren kjendte ikke Noget til ham; han havde aldrig seet ham for sine Øine.

Den ene Aften efter den anden traf Chapparot og Polyte sammen henne i Værtshuset; men Kulsvieren lagde neppe engang Mærke til den unge Mand.

Den Aften, da Sir James Wood opsøgte Chapparot for at træffe fornøden Aftale med ham, befandt Polyte sig ogsaa henne i Værtshuset.

Den forhenværende Skriver hos Politiassistenten fandt det noget mistænkeligt, at den fremmede Gentleman stod paa en saa fortrolig Fod med den alt Andet end fine Auvergnat.

Hidtil havde det egentlig kun været for at faae Tiden til at gaae, at Polyte havde holdt Øie med Chapparot; men nu begyndte han at faae en Anelse om, at han var paa Spor efter en Hemmelighed, og at han maaskee endog kunde gjøre en ganske god Forretning.

— „En god Forretninog?" ville vore ærede Læsere

vel sagtens spørge. „Hvori skulde denne Forretning da bestaae?"

Dette Spørgsmaal vil det ikke falde os synderlig vanskeligt at besvare.

Polyte anstillede følgende Betragtning:

„Politiassistenten gav mig min Afsked, fordi jeg havde lidt vel mange Kunstnernykker og holdt lidt vel meget af at ligge paa den lade Side. — Naa, det tager jeg ham virkelig slet ikke ilde op; thi han havde i Grunden Ret; — men dersom jeg en Morgen kom hen til ham og sagde: „Jeg har opdaget en net lille Forbrydelse, og nu er jeg kommen herhen for at anmode Dem om at gjøre mine Rettigheder gjældende og sørge for, at jeg faaer den Belønning, som Politi-Direktøren ved saadanne Leiligheder pleier at tilstaae den, der gjør en saadan Opdagelse," — saa troer jeg virkelig. han med største Glæde vilde gjøre mig denne Tjeneste; thi jeg kunde godt mærke, at han i Grunden holdt af mig: — han fandt, at jeg havde en kjøn Sangstemme."

— Naa, Enhver har jo sin svage Side, og endnu har man dog ikke kunnet falde paa at forbyde en Politiassistent at holde af Musik og Sang. —

At en Mand, der havde et saa daarligt Rygte, som Chapparot, passiarede fortrolig med en saa velklædt Herre som Sir James Wood, — det var for Polyte et sikkert Kjendetegn paa, at der enten allerede var blevet begaaet en Forbrydelse, — eller at der i den allernærmeste Fremtid vilde blive begaaet en saadan.

Og fra dette Øieblik tabte Polyte ikke mere Kulsvieren affyne.

Efterat han havde været Vidne til denne fortrolige Samtale, gik han hjem, — men ikke tilro. Han blev oppe hele Natten, og snart stod han henne ved sit eget Vindue, snart gik han ud paa Trappen for at kige ud af en af de smaa Ruder, hvilken ikke — saaledes som Vinduet oppe i Loftkammeret — vendte ud til Gaarden, men derimod til den Plads, paa hvilken Slagterboderne tidligere havde staaet.

Natten og en stor Deel af Formiddagen henrandt imidlertid, uden at der indtraf Noget af Vigtighed.

Nu gik Polyte ud, — det vil sige: han gav sig til at spadsere frem og tilbage i Passagen.

Her fandtes der et Vaskeri, og medens han tilsyneladende havde meget travlt med at tage de unge Piger, som vare beskjæftigede der, i nærmere Øiesyn holdt han i Virkeligheden hele Tiden Øie med Kulsvieren.

Det forekom ham da, at Chapparot lagde en vis Uro for Dagen, og at han navnlig hvert Øieblik saae ud af Vinduet, henimod Indgangen til Passagen.

Nu vendte Polyte tilbage til sit Observatorium og stillede sig paa Vagt henne ved Vinduet.

Henimod Klokken tre om Eftermiddagen saae han, at en Droschke gjorde Holdt henne paa Hjørnet af Avenue Parmentier og Rue du Chemin-Vert.

Efter et Øieblikks Forløb steg der tre Personer ud af Droschken.

I den ene af disse Personer gjenkjendte Polyte ved første Øiekast den fremmede Gentleman, som den foregaaende Aften henne i Værtshuset havde havt en fortrolig Samtale med Chapparot.

De to andre Personer vare en Kone og et Barn, som den unge Mand aldrig før havde seet.

Da de tre Personer gik ind i det Huus, i hvilket Kulsvieren boede, fandt Polyte det hensigtsmæssigst at foretage sine Observationer fra et andet Standpunkt.

Han gik derfor bort fra den lille Rude, fra hvilken han kun kunde overse Passagen, og vendte tilbage til det Vindue, der vendte ud til det snevre Gaardsrum.

Her stillede han sig op og ventede med den største Taalmodighed.

I Kulsvierens Boutik var der en Bagdør, som vendte ud til Gaarden.

Polyte saae nu, at denne Dør blev aabnet, og at Chapparot gik over Gaarden, fulgt af den fremmede Gentleman, Konen og den lille Dreng.

„Alt dette tager sig virkelig noget besynderlig ud!“ tænkte han.

Pludselig kom han til at huske paa Noget, der havde tildraget sig for adskillige Aar siden, og paa samme Tid fik han et godt Indfald.

— Hvad var det da, den unge Mand kom til at huske paa? —

Som Dreng havde han næsten hver Dag leget med Hjulmandens Børn, og han havde da ofte havt Leilighed til at lægge Mærke til, hvorledes Brønden forplantede Lyden, saaat man inde i Hjulmandens Leilighed tydelig kunde høre Bødkeren synge, medens han satte Baand paa sine Tønder.

Det var denne Erindring, der forsynede den unge Mand med et godt Indfald.

„Nu maae de være nede i Kjælderen, og jeg har nok Lyst til at faae at vide, hvad de tale om og foretage sig. — Det kan jeg imidlertid ogsaa nok faae at vide!“

Den unge Fyr forlod altsaa sit Loftkammer, satte sig overskrævs paa Rækværket og lod sig glide ned.

Hans Moder, der boede nede i Stueetagen og af Husets Eier havde faaet det Hverv at føre et Slags Tilsyn med de øvrige Beboere, var gaaet ud.

Værkstedet var tilleie, og Nøglen til den Dør, der fra Forstuen førte ind til Værkstedet, hang paa et Søm inde i det Værelse, som den unge Mands Moder havde valgt til sin Dagligstue.

Af denne Nøgle satte Polyte sig strax i Besiddelse.

Vanen er, som bekjendt, den halve Natur: — selv i dette Øieblik, da han dog vilde „agere Politimand“, kunde Polyte ikke lade være med at synge.

Og dog, — vi gjøre den unge Mand Uret: — denne Gang var han sig fuldt bevidst, at han sang: ja, med Forsæt sang han endog temmelig høit.

„Dersom de virkelig ere nede i Kjælderen, maae de kunne høre mig synge,“ tænkte han, „og selv om de, — hvad jeg virkelig anseer for en afgjort Sag, — pønse paa noget Ondt, ville de dog saa ikke vove at realisere deres Plan.“

Men hvor klog Polyte end var, havde han dog glemt at tage een Omstændighed med i Beregningen.

Som vore ærede Læsere vide, pønsede Sir James Wood og Kulsvieren Chapparot virkelig paa noget Ondt, da de gik over Gaarden; men de havde allerede faaet

deres afskyelige Plan realiseret, medens den unge Mand endnu var oppe i Loftkammeret, og da Polyte traadte ind i det Lokale, som Hjulmanden havde benyttet til Værksted, havde den engelske Politimand og hans berygtede Allierede allerede forladt Skuepladsen for deres oprørende Forbrydelse.

Den unge Mand blev saaledes skuffet i sine Forventninger; — han fik ikke Leilighed til at høre nogen Samtale imellem de to Mænd, til hvem han nærede Mistanke, og den Kone og det Barn, som han ikke kjendte, men i hvem han — ganske vist ikke uden Føie — saae den fremmede Gentlemans og Kulsvierens Offre.

Til Gjengjæld hørte Polyte imidlertid den ulykkelige Irlænderinde raabe om Hjælp.

Strax løb han hen til Brønden, tog de Bræder op, der vare lagte over den, og kastede saa et forskende Blik ned i den dybe og mørke Kloak.

Ottende Kapitel.

Som vore Læsere vide, begyndte Kræfterne at svigte den stakkels Jenny; men da hun fik Øie paa den unge Mand, der bøiede sig ud over Randen af Brønden, tog Haabet atter Sæde i hendes Hjerte, og hendes Mod vendte tilbage.

Den stakkels Irlænderinde var ikke synderlig stiv i det Franske.

Ikke desto mindre lykkedes det hende temmelig tydelig at udtale Ordene: „Frels mig!“

Polyte forstod da ogsaa meget godt, hvad hun meente.

„Det skal jeg!“ svarede han. „Kun maa De endnu et Øieblik holde Dem oppe paa Vandets Overflade!“

Og da han havde sagt dette, forsvandt han.

Jenny kunde naturligviis nok indsee, at den unge Mand kun var gaaet sin Vei for at søge Hjælp.

Hjælpen var forøvrigt ikke langt borte, og den bestod i en meget haandgribelig Gjenstand.

Denne Gjenstand var slet og ret — en Stige, som den unge Mand tidt nok havde seet ude i Gaarden.

Polyte kastede nu et prøvende Blik paa Stigen og kom strax til det Resultat, at den maatte være lang nok.

Altsaa tog den unge Mand det temmelig tunge Redskab paa Nakken, vendte tilbage til Værkstedet og stak Stigen ned i Brønden.

Den naaede da ogsaa lige ned til Bunden, ja, ragede endog omtrent halvanden Alen op over Randen af Brønden.

Nu gik Polyte ned ad Stigen.

Jenny havde allerede klamret sig fast til det Redskab, der skulde rive hende ud af en overhængende Fare; men den stakkels Irlænderindes Klæder vare saa forfærdelig tunge, og selv var hun i den Grad udmattet, at hun ikke ved egne Kræfter vilde have seet sig istand til at komme op ad Stigen, — det var derfor meget vel betænkt af

Polyte, at han gik ned til hende for at give hende en Haandsrækning.

„En Haandsrækning“ er imidlertid ikke noget aldeles betegnende Udtryk for den Bistand, som den unge Mand ydede den stakkels Jenny; han maatte nemlig slynge den venstre Arm om Livet paa hende og halvveis bære hende op ad Stigen, til hvis Kant han støttede sig med den høire Haand.

Polyte var ganske vist en Dagdriver og Døgenigt; men han var et godt Menneske.

I dette Øieblik glemte han endog reent Chapparot, Politiassistenten og sine egne ærgjerrige Planer.

I dette Øieblik havde han kun Øie — og Tanke for den ulykkelige Kvinde, der var aldeles udmattet, ja, endog syntes at være Døden nær, og som derfor i saa høi Grad trængte til hans Bistand.

Da den unge Mand langt om længe var kommen op af Brønden med sin — ganske vist ikke lette — Byrde, hvilede han sig et Øieblik inde i Værkstedet, og derpaa førte, — eller rettere: bar han Irlænderinden over til den Leilighed, som hans Moder beboede.

Hans Moder havde været længe ude, men var dog endnu ikke kommen hjem. — Naar den gode Kone blot var saa heldig at møde en Veninde eller Bekjendt, med hvem hun kunde faae sig en luun Passiar, havde hun slet ingen Hast med at vende Næsen hjemad.

Under alle andre Omstændigheder vilde Polyte neppe have undladt at anstille denne — rigtignok ikke overvættes sønlige — Betragtning; men i dette Øieblik faldt det ham ikke ind at tænke paa saadanne Bagateller.

For Øieblikket havde han Andet at bestille. Han skyndte sig med at skille Jenny af med de vaade Klæder, føre hende hen til den varme Kakkelovn og svøbe hende ind i Moderens Sengetæppe og i et af hendes Shavler.

Irlænderinden følte sig aabenbart meget ilde tilpas; Tænderne klapprede i Munden paa hende af Kulde, og gjentagne Gange blev den unge Mand bange for, at hun skulde besvime.

Imidlertid offrede den ulykkelige Kone ikke sig selv eller sin Tilstand en eneste Tanke; — de Ord, hun fremstammede, medens hun fortvivlet vred Hænderne, vare:

„Min Søn! . . . Min egen, kjære Dreng!“ . . .

Polyte forstod øieblikkelig, hvad hun meente, og paa Lykke og Fromme sagde han for at berolige hende:

„De skal ikke være bange; Deres Søn er ganske vist ikke udsat for nogen Fare. Og desuden skal jeg nok redde ham, ligesom jeg har reddet Dem.“

Forøvrigt havde Jenny ikke et eneste Øieblik næret Frygt for, at hendes lille Dreng skulde blive dræbt. Dertil vidste hun altfor godt, hvilke Planer Lord Palmure havde lagt med Hensyn til ham, hvor magtpaaliggende det derfor var Adelsmanden, at Ralph vedblev at leve, og hvor ivrig han allerede gjentagne Gange havde bestræbt sig for at sikkre sig den lille Drengs Person.

Men de Ord, som Polyte havde udtalt paa Lykke og Fromme, og endnu mere den unge Mands udtryksfulde Mimik beroligede hende dog ikke saalidet.

Paa samme Tid begyndte Polyte at anstille Betragtninger over den forhaandenværende Situation.

„Min Moder maa snart komme hjem,“ tænkte han,

„og hvis hun faaer den stakkels Kone at see her, faae hendes Indvendinger, Spørgsmaal og Udbrud af Forbauselse aldrig nogen Ende. Og desuden vilde hun nok sørge for, at hele Kvarteret i Løbet af en Timestid fik at vide, hvad der er foresaldet. — Jeg maa altsaa see at faae den stakkels Kone anbragt andetsteds."

Og nu kom Polyte til at tænke paa sit Loftkammer. Han greb derfor Jennys Haand og sagde til hende:

„Dersom det virkelig, — hvad jeg ganske vist antager, — er Dem magtpaaliggende at forebygge, at Deres Søn bliver rammet af en eller anden Ulykke, saa maa De følge med mig!"

Jenny reiste sig uden at gjøre den ringeste Indvending.

Nu pakkede den unge Mand de Klæder sammen, som hun nylig havde taget af, og lagde dem ind under Sengen.

Der var temmelig mørkt inde i Leiligheden, og det var i høieste Grad sandsynligt, at hans Moder, naar hun kom hjem, slet ikke vilde lægge Mærke til den Forstyrrelse, som han havde anrettet.

For Resten gjorde Polyte sig ogsaa den Uleilighed at bringe Sengen en lille Smule i Orden.

Derpaa greb han Irlænderindens Haand og førte hende op til Loftkammeret.

Det traf sig saa heldig, at de ikke mødte et eneste Menneske paa Veien derop; men dette Held havde den unge Mand forøvrigt forudseet og gjort sikker Regning paa.

Da de vare komne ind i det lille Værelse, lagde

Polyte Pegefingeren paa Munden og sagde til Irlænderinden:

„Dersom De vil have, at jeg skal frelse Deres Søn og bringe ham tilbage til Dem, maa De blive her og ikke røre Dem af Stedet."

Og nu henledede han hendes Opmærksomhed paa sit simple Leie.

Irlænderinden tilkjendegav ham ved en Bevægelse med Hovedet, at hun var villig til at rette sig efter hans Villie, hvad han end befalede hende at foretage sig.

Nu forlod Polyte Værelset, og efterat han havde betænkt sig et Øieblik, lukkede han Døren af efter sig, forat han kunde være ganske vis paa, at Irlænderinden ikke gik sin Vei.

Derpaa skyndte han sig med at komme ned ad Trapperne.

Nu begyndte Polyte at blive roligere, og tilligemed hans Koldblodighed vendte Tanken om hans smaa ærgjerrige Planer tilbage.

Kun følte han Trang til at tænke nærmere over Sagen og lægge en ordentlig Plan for sit Felttog.

Da han var kommen ud paa Gaden, kastede han et Blik hen til Hjørnet af Avenue Parmentier.

Den Droschke, som havde bragt Sir James Wood, Jenny og hendes Søn derhen, var nu ikke længer til at see.

Af denne Omstændighed drog Polyte den Slutning, at Sir James Wood maatte have fjernet sig fra dette Kvarteer af Byen.

Han gik derfor ind i Passagen og gav sig, som sæd-

vanlig, til at spadsere frem og tilbage udenfor det store Vaskeri.

Chapparot stod udenfor sin Dør.

Auvergnaten syntes at være ganske rolig, og hans Ansigt straalede af en Glæde, som det just ikke var almindeligt at læse i det.

Flere Gange i Træk gik han ind i Boutiken, og det saa langt ind i den, at Polyte ikke kunde see ham; men et Øieblik efter vendte han hurtig tilbage.

Denne besynderlige Opførsel fra Kulsvierens Side gjorde den unge Mand noget ængstelig og bekymret.

Skulde Chapparot virkelig have dræbt Barnet, efterat han havde anstillet et Forsøg paa at drukne Moderen?

Eller havde den fremmede Gentleman maaskee taget den lille Dreng med, da han kjørte bort?

Dette Spørgsmaal var saa forfærdeligt, at Polyte ikke vovede at besvare det.

Den Omstændighed, at Kulsvieren hele Tiden vendte tilbage til Boutiksdøren, som om han ikke havde Mod til at gaae ud i Gaarden, syntes imidlertid at antyde, at der havde tildraget sig endnu forfærdeligere Ting, end Polyte hidtil havde tænkt sig.

Nu vendte den unge Mand tilbage til Rue des Amandiers.

Han gik ind i det Huus, i hvilket hans Moder boede, og da han var kommen halvveis op ad Trapperne, blev han staaende og saae ud af en af de smaa Ruder, der vendte ud til Gaarden.

Gaardsrummet var øde og tomt.

Nu fik Polyte et dristigt, ja, næsten ophøiet Indfald.

„En Mand som jeg," tænkte han, „der ikke har været bange for at vade over Canal Saint-Martin midt om Vinteren, maa da heller ikke være bange for Vandet i en lumpen Brønd!"

Og nu listede han sig atter ind i det Lokale, som Hjulmanden i sin Tid havde benyttet til Værksted.

Een Ting var den unge Mand lige straa bleven enig med sig selv om: — Irlænderinden maatte være kastet ned i Brønden igjennem det Hul, der fandtes inde i Kulsvierens Kjælder.

Stigen stod endnu bestandig nede i Vandet.

Polyte lukkede den Dør, der førte ud til Forstuen, klædte sig af og gik nu splitternøgen ned ad Stigen.

Vandet var unægtelig meget koldt.

Dog gav Polyte sig med freidigt Mod til at svømme og trak Stigen efter sig.

Stigen flød nu ovenpaa Vandet.

Den unge Mand svømmede da henimod den anden Side af Brønden, trak Stigen efter sig, satte den ene Ende af den ned paa Bunden, der var af Cement, og støttede den anden Ende af Stigen op til Muren.

Paa denne Maade kom Stigen til at ligge skraat.

Nu gav Polyte sig til at klattre fra det ene Trin til det andet, og tilsidst stødte hans Hænder ikke længer mod Muurværket; men derimod kom han til at røre ved en af de Bjælker, der havde sænket sig ned i Dybet, da Irlænderinden traadte paa dem.

Derpaa reiste han sig op, løftede Bjælken iveiret

med Skuldrene og var nu kommen halvveis op af Dybet.

Inde i Kjælderen herskede der et langt mere uigjennemtrængeligt Mørke, end nede i Brønden, i hvilken der dog trængte en Smule Lys ned inde fra Hjulmandens Værksted.

Polytes Barndomsminder sagde ham imidlertid, hvad han havde at gjøre: — han kunde huske, at Bødkeren en Gang havde boret et Hul i Muren, lige ved Brønden, for at stikke en Fern-Lysestage ind i dette Hul, og at der altid havde ligget nogle Svovlstikker paa Pladen.

„Saadanne Vaner pleie gjerne at gaae i Arv fra den ene Leier til den anden," tænkte han.

Og efterat han i nogle Minuter havde famlet sig frem, fandt han virkelig ogsaa Hullet i Muren, og strax stak han Haanden ind i det.

Ganske rigtig, — der var stukket en Lysestage ind i Hullet, og paa Pladen fandt han endeel Svolstikker.

Strax tog den unge Mand en af Svovlstikkerne og strøg den af paa Muren.

Og da Lysglimtet trængte igjennem Mørket, sagde Polyte til sig selv:

„Da jeg nylig saae Kulsvieren, lod det til, at det faldt ham meget vanskeligt at gaae bort fra sin Boutiksdør; — jeg tænker derfor nok, jeg kan være rolig for, at han ikke saa snart kommer herned!"

Og nu tændte han Lyset.

Riende Kapitel.

Da den unge Mand havde faaet Lyset tændt, saae han sig om med den Koldblodighed, der i saa høi Grad er charakteristisk for en ægte Pariser.

Han var splitternøgen; Vandet strømmede ned af ham, og Tænderne klapprede i Munden paa ham af Kulde; men ikke desto mindre var han ligesaa fuldstændig i sit Es, som om han med begge Hænderne i Frakkelommerne stod udenfor et Theater henne paa Boulevard du Prince-Eugène og saae paa de Damer, der gik ind i Theatret eller forbi det.

„Naar man vil vide rigtig god Besked om en Ting, maa man ikke forhaste sig," tænkte han.

Og i Ro og Mag undersøgte han nu først og fremmest den Mekanisme, ved Hjælp af hvilken Jenny var bleven kastet ned i Brønden.

Denne Mekanisme var forøvrigt meget simpel.

Et Par af Bræderne i Gulvet vare blevne savede over og derefter satte i en saa løs Forbindelse med hinanden, at de ikke havde kunnet bære Irlænderinden, — det var det Hele.

Derefter saae Polyte sig om; han havde ventet at opdage et eller andet Spor af, at der havde fundet en Kamp Sted. Han fandt imidlertid ikke, hvad han søgte.

Nu stod det klart for ham, at det kun kunde være Moderen, der var bleven Offeret for Sir James Woods og Kulsvierens nedrige Plan.

Men hvad var der da blevet af den lille Dreng?

Til Trods for den Overbeviisning, han var kommen til, bøiede Polyte sig dog udover Brønden, og med Lyset i Haanden stirrede han ned i Dybet.

Vandet var ganske roligt, og der flød ikke noget menneskeligt Væsen paa dets Overflade.

Eet af To maatte altsaa være Tilfældet:

Enten havde den fremmede Gentleman taget Drengen med, da han kjørte bort.

Eller ogsaa havde Kulsvieren paataget sig det Hverv at passe paa den lille Irlænder.

Dersom de to Misdædere havde valgt det førstnævnte af disse Alternativer, vilde Polyte jo ikke for Øieblikket kunne udrette det Allerringeste; — han gav sig derfor til at søge; thi det kunde jo dog gjerne være, at den lille Dreng var indespærret et Sted i Nærheden.

Bagved en Stabel Brænde og Kul fandt den unge Mand snart Indgangen til den underjordiske Hvælving.

Polyte gik ind i denne.

Da han var kommen en Snees Skridt ind i den, befandt han sig i et Slags Gang.

Nu blev han staaende og lyttede.

Det forekom ham, at han hørte en svag Klynken.

Ved Enden af Gangen laa der en Dør, som førte ind til en lille Kjælder.

Polyte gik hen til denne Dør.

Nu hørte han tydelig Nogen klynke.

Denne Opdagelse gjorde Ende paa enhver Tvivl hos ham: — den lille Dreng maatte naturligviis være indespærret i den lille Kjælder.

Den unge Mand undersøgte Døren med den største

Opmærksomhed. Hængsler og Laas vare imidlertid saa solide, at det aabenbart ikke vilde blive ham muligt, strax at befrie den lille Fange.

Polyte havde dog nu faaet at vide, hvad han havde ønsket at faae at vide.

Den Klynken, han endnu bestandig ganske tydelig hørte, vidnede da i alt Fald om, at Barnet endnu var ilive.

„Godt!" tænkte han. „Jaften, naar Kulsvieren er gaaet hen til Værtshuset for at spise tilaften, kommer jeg igjen, og saa skal jeg nok forsyne mig med Værktøi, der kan sætte mig istand til at aabne Døren!"

Og nu gik den unge Mand atter op ad Trappen.

Neppe var han imidlertid kommen op ad den, førend det forekom ham, at han hørte Støi.

Han skyndte sig nu med at puste Lyset ud og stod igjen i fuldstændigt Mørke.

Han havde forøvrigt ikke hørt feil. Der var virkelig en Mand, som nærmede sig, og denne Mand var Kulsvieren, som nu traadte ind i den forreste Kjælder.

Chapparot maatte famle sig frem i Mørket; men han gik lige hen til Hullet i Muren og gav sig til at søge efter Lysestagen.

Polytes Aandsnærværelse svigtede ham ikke i dette kritiske Øieblik.

Han stillede sig bagved en stor Brændestabel og blev staaende aldeles ubevægelig der.

Efter et Øiebliks Forløb udstødte Kulsvieren, som naturligvis havde maattet søge forgjæves, en forfærdelig Ed.

„Jeg kan ikke begribe, hvad der gaaer af mig!“ sagde han. „I den sidste Timestid har jeg jo skabet mig, som om jeg var gal!“

Og han gik atter ud af Kjælderen, idet han brummede:

„Jeg maa naturligviis have ladet Lysestagen blive inde i Boutiken!“

Saasnart som Kulsvieren var gaaet sin Vei, løb Polyte hen til Hullet i Muren og stak Jern-Lysestagen ind i det.

Under saadanne Omstændigheder vilde de fleste Andre vel sagtens have taget Flugten; men Polyte blev, hvor han var; ja, han ventede endog med Længsel paa, at Chapparot skulde komme tilbage.

At Kulsvieren vilde komme tilbage, maatte den unge Mand naturligviis anse for en afgjort Sag; — Chapparot var jo kun gaaet sin Vei for at hente Lysestagen, som han bildte sig ind, at han havde glemt inde i sin Boutik.

Polyte skjulte sig altsaa igjen bagved den store Brændestabel.

Den Bjælke, som den unge Mand havde løftet iveiret for at komme op af Brønden, laa nu igjen paa sin Plads, og Kulsvieren vilde ganske sikkert ikke kunne mærke, at der var Ugler i Mosen, naar han blot ikke fik Polyte at see.

Der henrandt nogle Minuter.

Derpaa hørte den unge Mand atter Chapparot nærme sig, og et Øieblik efter blev Kjælderdøren aabnet.

Kulsvieren var aabenbart i meget daarligt Humør; thi han udstødte den ene Ed efter den anden.

„Hvor Pokker kan Lysestagen dog være bleven af?“ sagde han derpaa.

I den ene Haand havde Kulsvieren nu en tændt Voxstabel, i den anden en lille Kurv.

Polyte vovede ikke at trække Veiret.

For Resten var han godt skjult; — Chapparot maatte have søgt længe, inden han havde kunnet finde ham.

Paa den anden Side satte Mellemrummene imellem Brændestykkerne den unge Mand istand til at see Alt, hvad Kulsvieren foretog sig.

Chapparot troede naturligviis, at han var ganske alene, og lige strax gik han hen til Hullet i Væggen.

Jern=Lysestagen sad paa sin Plads.

„Død og al Ulykke!“ udbrød Chapparot nu. „Jeg er bestemt ifærd med at gaae fra Forstanden! . . .For et Øieblik siden søgte jeg efter Lysestagen uden at kunne finde den, — og der er den, paa sin Plads! . . . Den Englænder har bestemt forhexet mig!“

Da han havde sagt dette, brast han i en uhyggelig Latter.

Et Øieblik efter sagde han imidlertid ganske høit:

„Jeg vil dog haabe, at hans Penge ikke ogsaa ere forhexede!“

Nu satte han Kurven ned paa Gulvet og tog Plads paa en gammel Tønde, der stod henne i en Krog, med Bunden iveiret. Idet han nu holdt sin Voxstabel i den ene Haand, tog han en Skindpung op af Lommen.

Pungen var fuld af Guldstykker.

Et Øieblik rystede Avvergnaten Pungen af alle Kræfter, og med øinefaldende Glæde lyttede han til Klangen af Guldet.

Hermed lod han sig imidlertid ikke nøie; nu tog han alle Guldstykkerne op, lagde dem paa Tønden og gav sig til at tælle dem.

Efterat han derpaa igjen havde lagt Guldstykkerne ned i Pungen og stukket denne i Lommen, sagde han:

„Ja, tusind røde Drenge fik jeg dog; men jeg skulde jo have ligesaa mange til, — og d e m længes jeg virkelig efter at see! . . . . Naa, han sagde jo, at han vilde komme igjen imorgen og hente Drengen! . . . Godt, saa vil jeg dog give den lille Laban Noget at spise; thi hvis Drengen imorgen var død af Sult, kunde det maaskee stikke Englænderen, ikke at give mig Resten af Pengene!"

Polyte lyttede med spændt Opmærksomhed, og ikke et eneste Ord af denne Monolog gik tabt for ham.

Nu gik Chapparot hen til den Trappe, der førte ned til den til Fængsel forvandlede lille Kjælder.

Pludselig saae den unge Mand imidlertid, at Kulsvieren stak Haanden ind under en Bjælke og tog en Nøgle frem.

Det maatte uden Tvivl være Nøglen til Kjælderen.

„Godt!" tænkte Polyte. „Saa behøver jeg jo ikke at hente noget Værktøi, og jeg vil om en halv Timestid kunne sætte den lille Fyr i Frihed!"

Kulsvieren gik ned ad Trappen.

Polyte kunde tydelig høre hans tunge Trin, der gave Gjenlyd i den underjordiske Hvælving, og derpaa

hørte han, at Nøglen blev dreiet om i Laasen, og at Døren hvinede paa sine rustne Hængsler.

Den Klynken, som den unge Mand havde hørt, blev nu tydeligere; men efter et Øieblikks Forløb blev den afløst af et hvit Skrig.

Den brutale Auvergnat havde uden al Tvivl givet den stakkels lille Irlænder et Spark for at faae ham til at tie stille.

Derefter hørte Polyte, at Døren igjen blev lukket, og nu nærmede Kulsvierens tunge Trin sig ham atter.

„Hm!“ tænkte den unge Mand. „Jeg vilde virkelig ønske, at han vilde skynde sig med at gaae sin Vei!“

Men istedetfor at gaae igjennem Kjælderen ud i Gaarden, blev Chapparot staaende henne ved den itusavede Bjælke.

„Hun flyder vel sagtens ovenpaa i Vandet,“ sagde han. „Det er vel det Bedste, jeg seer lidt til hende!“

Det var klart, at han sigtede til Irlænderinden Jenny, om hvem han jo maatte troe, at hun var druknet.

Nu bøiede han sig ned for at tage Bjælken op.

I dette Øieblik svedte Polyte virkelig Angstens Sved, — det ville vi ganske oprigtig tilstaae.

Var det ikke sandsynligt, at Kulsvieren nu vilde faae Øie paa Stigen og saaledes gjøre den Opdagelse, at En eller Anden maatte være kommen ind i Huset ad denne besynderlige Vei? — — — — — — — —

Tiende Kapitel.

Polyte var imidlertid en koldblodig Fyr, og om han end ikke havde kunnet lade være med at blive lidt ængstelig, da han saae sig truet af en saa overhængende Fare, lykkedes det ham dog snart at gjøre Vold paa sin Sindsbevægelse.

Den meget omtalte Bjælke laa imellem ham og den Dør, der førte ud til Gaarden. Han kunde saaledes ikke tage Flugten uden først at hugge Kulsvieren ned.

Nu tænkte den unge Mand paa at forsvare sig.

Forsigtig og lydløst tog han et stort Stykke Brænde i Haanden.

Dersom Kulsvieren virkelig havde faaet Die paa ham, vilde han benytte sig af dette Stykke Brænde som af en Kølle; — dette gjorde Selvopholdelsesdriften jo til en Pligt for ham.

Men i det Øieblik, da Chapparot stod i Begreb med at tage Bjælken op, betænkte han sig og reiste sig hurtig op.

„Guds Død!“ udbrød han. „Det er dog besynderligt, at saadanne Ting kunne gjøre et saa stærkt Indtryk paa mig!“

Atter bøiede han sig ned, tog fat paa Bjælken, fik den ogsaa løftet lidt op, men lod den derpaa falde ned igjen.“

Atter reiste han sig op og udbrød:

„Gid Pokker havde det! . . . . Jeg kan ikke gjøre det!“

Og nu foer han et Par Skridt tilbage.

„Han bliver piint af Samvittighedsnag!“ tænkte Polyte

Chapparot var imidlertid Auvergnat, det vil sige: udholdende. For tredie Gang tog han fat paa Arbeidet, idet han skjældte sig selv ud for en elendig Kujon.

Men for tredie Gang svigtede Modet ham.

„Det er virkelig besynderligt!“ sagde han. „I dette Øieblik er jeg akkurat ligesaa feig, som jeg var den Dag, da jeg havde dræbt min Kone. Da hun var død, kunde jeg ikke bekvemme mig til at see paa hende, og hvis de Nysgjerrige blot havde været en lille Smule mindre dumme, vilde de have kunnet gribe mig paa fersk Gjerning, — og saa var jeg bleven fri for at tjene de mange Penge idag!“

Skjøndt Kulsvieren Chapparot jo var næringsdrivende Borger, var han dog aabenbart nøie fortrolig med Tyvesproget, siden han betegnede Retfærdighedens Haandhævere med Udtrykket „de Nysgjerrige“.

Polyte, der endnu bestandig stod bagved den store Brændestabel, kuned høre ethvert Ord, som Kulsvieren sagde, og see hver enkelt af hans Bevægelser.

Kjæltringer ere i Almindelighed ordknappe; klog Forsigtighed byder dem at sige saa Lidt, som muligt, naar der er Andre tilstede; men naar de ere alene — eller bilde sig ind, at de ere det, — holde de sig i Reglen skadesløse for denne Taushed, der i Virkeligheden piner dem meget.

Under saadanne Omstændigheder holde de endog ofte hele lange Taler til sig selv og udtale sig enten aner-

kjendende eller paa en misbilligende Maade om deres egen Opførsel ved en eller anden Leilighed.

Chapparot stod nu og bebreidede sig selv forskjellige Forseelser; — han havde naturligviis ikke den fjerneste Anelse om, at der var noget menneskeligt Øre, som kunde høre, hvad han sagde.

„Naar Alt kommer til Alt," sagde han tilsidst, „har min Engstelse maaskee kun sin Grund i, at min Mave er tom. Jaften vil jeg indtage et solid Maaltid; — saa faaer jeg vel nok mere Mod!"

Og efterat Kulsvieren havde truffet denne Overeenskomst med sig selv, gik han sin Vei.

Vi behøve vel neppe at fortælle vore Læsere, at Polyte just ikke blev overvættes bedrøvet over, at Sagen tog denne Vending?

Den unge Mand manglede ikke Mod; — vi have jo allerede sagt, at han var en ægte Søn af Frankrigs Hovedstad.

Dersom det var blevet nødvendigt, vilde han have forsvaret sig med megen Energi, skjøndt Chapparot var en sand Herkules, der saae ud, som om han kunde dræbe en Oxe med et eneste Næveslag.

Polyte var imidlertid splitternøgen, og et Menneske, der ingen Klæder har paa, og som navnlig ikke er forsynet med ordentligt Fodtøi, mister alene derved Halvdelen af sin Selvtillid og en Fjerdedeel af sine Kræfter.

Den unge Mand trak unægtelig Veiret mere frit, da Kulsvieren forlod Kjælderen og — tilsyneladende med temmelig usikkre Skridt — gik over Gaarden.

Nu betænkte Polyte sig ikke længer paa at tage Flugten.

Ved at famle sig frem fandt han Vei hen til den ituſavede Bjælke, og nu slaa han snart igjen nede i Brønden.

Idet han traf Stigen efter sig, svømmede han hurtig hen til Randen af Brønden, over hvilken der nu ikke længer laa nogen Bjælke.

I Ro og Mag satte han Stigen tilrette, og efter et Par Minuters Forløb befandt han sig atter oppe i Hjulmandens Værksted.

Han skjælvede over hele Legemet af Kulde, og Tænderne sloge Tappenstreg i Munden paa ham.

Da Lokalet alligevel stod ledigt, havde Pylytes Moder for Skik at tørre Tøi derinde.

Ogsaa i dette Øieblik hang der et Par Lagener over den Snor, som hun havde trukket tværs igjennem Værelset.

Polyte tog dem ned og svøbte sig ind i dem for i en Hast at blive tør.

Derefter klædte han sig ganske sagte paa, men tog ikke sine Skoe paa. Forsigtig listede han sig hen til den Dør, der førte ud til Forstuen, og gav sig først til at kige igjennem Nøglehullet og derefter til at lytte.

Hans Moder var kommen hjem og var nu ifærd med at lave Middagsmad. Polyte kunde tydelig høre, at hun kogte Noget i en Kasserolle, og tillige trængte Lugten af Løg ind til ham.

„For Pokker!“ tænkte han. „Naar den Gamle er

ifærd med at lave Mad, gaaer hun ikke saa snart sin Vei, og det er ikke raadeligt, at hun faaer mig at see!"

Og han havde Ret: det var ikke sandsynligt, at hans Moder gik ud af Stuen, førend hun var bleven færdig med at lave Mad.

Polyte rystede af Kulde, og dertil kom endnu, at det Bad, han havde taget sig, havde givet ham Appetit.

Duften af Løgene frembød en Fristelse for ham, med hvilken han ikke var istand til at faae Bugt, og efter nogle Minuters Forløb fattede han en dristig Beslutning.

„Naa, — maaskee det kan lade sig gjøre!" udbrød han halvhøit. „Man har dog før hørt tale om, at en gammel Kone har kunnet bevare en Hemmelighed en heel Aften! . . . Jeg maa see at faae min Gamle til min Allierede!"

Uden at betænke sig længere, aabnede han nu Døren, og et Øieblik efter stod han ligeoverfor sin Moder, der studsede, da hun fik Øie paa ham.

Endnu mere forbauset blev den gode Kone dog, da Polyte lagde den ene Haand paa hendes Mund og i en næsten høitidelig Tone sagde til hende:

„Moder, — Du maa ikke give Dig til at skrige; — denne ene Gang maa Du gjøre Dig Umage for at være alvorlig!"

Den gamle Kone fandt naturligviis ikke videre Behag i den — ganske vist ikke synderlig ærbødige Maade, paa hvilken hendes Søn behandlede hende.

„Naa," sagde hun ærgerlig, „skal Du nu igjen til at spille Komedie, slemme Dreng?"

Den unge Mand førte hende imidlertid hen i Baggrunden af Værelset og sagde til hende:

„Vil Du have, at vi skulle gjøre vor Lykke? — Det beroer paa Dig, om det skal skee!“

„Hvad er det for Historier, Du nu kommer med?“ sagde den gode Kone, der var vant til, at hendes Søn hengav sig til sangvinske Forhaabninger, — som aldrig gik i Opfyldelse.

„Jeg har slet ikke ifinde at fortælle „Historier“, Moder,“ svarede den unge Mand med Alvor. „Hvad jeg siger, er den rene Sandhed.“

„Men hvor har Du dog været henne?“ spurgte den gamle Kone.

„Det skal jeg strax sige Dig,“ svarede Polyte.

Og nu gik han hen til Døren, lukkede det af og stak Nøglen i Lommen.

„Gode Gud!“ sagde den gode Kone halvhøit. „Min stakkels Dreng er gaaet fra Forstanden!“

„Moder,“ sagde Polyte nu i den samme høitidelige Tone, i hvilken han hidtil havde talt, „en af Dagene bliver jeg Politiassistent.“

Hans Moder traf paa Skuldrene.

„Og desuden faaer jeg en klækkelig Belønning.“

„Men . . .“ begyndte den gode Kone.

Polyte skyndte sig imidlertid med at afbryde hende.

„Her er slet ikke Tale om noget „Men“, lille Moder,“ sagde han. „Det vil gaae, som jeg siger, naar Du blot opfører Dig, som Du bør!“

Maalløs af Forbauselse saae den gode Kone paa sin Søn.

Polyte vedblev:

„Hvad er det, Du steger der, Moder?“

„Det er Flæsk med Løg,“ svarede Konen.

„Er det færdigt?“

„Ja, om et Øieblik. — Men det var jo ikke det, der var Tale om!“

„Jo, vist var det! Det er et af Midlerne.“

„Til at blive Politiassistent?“

„Ja, til at blive Politiassistent, Moder!“

Den gode Kone kunde naturligviis ikke troe Andet, end at hendes Søn holdt hende for Nar, og hun udbrød derfor opbragt:

„Vil Du øieblikkelig sige mig, hvad Du havde inde paa Værkstedet at bestille?“

„Det er Noget, der ikke kommer Dig ved,“ svarede Polyte i en alt Andet end ærbødig Tone.

„Uforskammede Dreng, taler Du saaledes til Din Moder?“

Med den største Rolighed af Verden svarede den unge Mand imidlertid:

„Nu have vi længe nok talt om den Historie, Moder! . . . Giv mig en Flaske Viin, . . . naa, der staaer jo en!“

Og uden at indlade sig paa nogen nærmere Forklaring snappede Polyte nu en Flaske Viin, der stod paa Bordet.

„Og lad mig saa faae noget Brød!“ vedblev han. „Og saa det der! . . .“

Og nu tog han Kasserollen, i hvilken Flæsket sydede og spruttede nok saa lystig.

Da hans Moder saae, at han vilde løbe sin Vei med hendes Middagsmad, gav hun sig naturligviis til at udstøde Ramaskrig; men Polyte sagde ganske rolig til hende:

„Hvis Du skriger op og gjør Spektakler, bliver jeg ikke Politiassistent!“

Og med Brødet under Armen, den dampende Kasserolle i den ene og Flasken i den anden Haand løb den unge Mand nu ud paa Gangen, idet han sagde til sin Moder:

„Jeg gaaer blot op paa mit Loftkammer og kommer strax igjen ned til Dig.“

Og idet han løb op ad Trapperne, anstillede han følgende Betragtning:

„Efter det kolde Bad, som den stakkels Kone har faaet, vil hun ganske sikkert ikke have Noget imod at indtage en lille Forfriskning! . . .“

Ellevte Kapitel.

Madame Vincent, — saaledes hed Polytes Moder, — var imidlertid ikke den Kone, der rolig kunde staae og

ſee paa, at hendes Middagsmad blev ſnappet bort lige for hendes Næſe.

Ogſaa hun løb nu op ad Trapperne, og det ſaa hurtig, at hun kom op til den ſidſte Trappeafſats, i ſamme Øieblik ſom Polyte med ſit rige Bytte gik ind paa Loftkammeret.

Da den gode Kone nu traadte ind i Værelſet og fik Øie paa en Kvinde, der endnu var ung og ſmuk, og ſom betragtede hende med Forbauſelſe og Uro, udſtødte hun et Skrig; — Madame Vincent troede nu, at hun var tilſtrækkelig inde i Situationen, og dog forſtod hun ikke et Ord af det Hele.

„Landſtryger, — ſlette Søn!“ udbrød hun raſende opbragt. „Stjæler Du Din Moders Middagsmad og hendes Viin for at traktere Dine Tøſe dermed?“

Polyte ſkyndte ſig imidlertid med at ſætte Kaſſerollen og Flaſken paa Gulvet og lægge Brødet paa Bordet. Derpaa lukkede han Døren, løb hen til ſin Moder, lagde begge Hænder paa hendes Mund og ſagde til hende:

„Siden Du nu en Gang er kommen herop, Moder, maa jeg bede Dig om at forholde Dig ganſke rolig og høre paa, hvad jeg har at ſige Dig.“

Den unge Mand takte og optraadte med en ſaadan Myndighed, at hans Moder virkelig lod ſig imponere og taug ſtille.

„Du kan vel nok ſee den ſtakkels Kone der?“ ſagde Polyte nu, idet han pegede paa Jenny, ſom ſkjælvede over hele Legemet.

„Ja, viſt ſeer jeg hende,“ ſvarede Madame Vincent. „Hvad er der iveien med hende?“

„Ikke Andet, end at hun nu vilde være død og borte, dersom jeg ikke var kommen hende til Hjælp."

„Hvad behager?" udbrød den unge Mands Moder, der var nærved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse.

„Du kjender jo nok Kulsvieren henne i Passagen, — denne Chapparot?" . . .

„Mener Du den Skurk, som myrdede sin stakkels Kone?"

„Ja, netop! — Seer Du, Moder, denne Skurk havde kastet den stakkels Kone der ned i Brønden, og det er ikke længer end en Timestid siden, at jeg fiskede hende op af den."

Irlænderindens Haar, der hang ned over hendes Skuldre, var endnu ganske vaadt, og Madame Vincent behøvede kun at kaste et eneste Blik paa Jenny for at blive overbeviist om, at hendes Søn ikke sagde Usandhed.

Saasnart som hun var bleven overbeviist om, at den Kvinde, som hun traf oppe paa den unge Mands Værelse, ikke var et letfærdigt Fruentimmer, der havde fanget den ubesindige Ynaling i sine Garn, men et stakkels ulykkeligt og forfulgt Væsen, som hendes kjære Dreng havde taget sig af og revet ud af Dødens Arme, blev hun grebet af Medlidenhed, og nu maatte Polyte fortælle hende Alt, hvad der var foregaaet.

Og medens den unge Mand opfyldte sin Moders Ønske, nødte Moder Vincent selv Irlænderinden til at spise og drikke. Jenny havde imidlertid ingen Appetit Polyte havde allerede fortalt hende, at han vidste, hvor

hendes lille Dreng var henne, og at hun nok skulde faae ham igjen, og den kjærlige Moder havde nu ikke længer nogen Tanke tilovers for sig selv; Længsel efter Sønnen var den eneste Følelse, der i dette Øieblik rørte sig i hendes Sjæl.

Efterat Polyte havde gjort sin Moder bekjendt med Sagens Sammenhæng, sagde han:

„Men hør en Gang, Moder, nu maa hverken Du eller jeg gjøre gale Streger! — Vi maae vise, at vi have Been i Næsen!“

Madame Vincent saae paa ham, — det var hende naturligviis ikke muligt at forstaae, hvad han meente.

„Du kan da nok begribe,“ vedblev Polyte, „at det ikke var for sin egen Fornøielse, at Chapparot kastede denne stakkels Kone, som han slet ikke kjendte Noget til, ned i Brønden. Nei, han har faaet Penge for det Stykke Arbeide, — og han har da ogsaa Lommen fuld af Guldstykker.“

„Den Kjæltring!“ udbrød Madame Vincent.

„Altsaa,“ vedblev Polyte, „er han ikke den Eneste, som vil den stakkels Kone tillivs. Vi maae derfor være paa vor Post!“

„Ja, deri har Du Ret,“ svarede Madame Vincent.

„Jeg kunde jo nok lige strax gjøre Politiassistenten bekjendt med Sagens Sammenhæng,“ vedblev den unge Mand, „men naar Chapparot mærkede, at Politiet var paa Jagt efter ham, kunde han maaskee falde paa at tage Livet af den lille Dreng.“

Baade Jenny og den unge Mands Moder udstødte et Skrig, da de hørte dette.

Polyte vedblev imidlertid ganske rolig:

„Den stakkels Kone maa altsaa blive her, indtil vi have faaet hendes Søn revet ud af Chapparots Kløer."

„Ja, naturligviis."

„Og Du maa passe godt paa hende og pleie hende med Omhu."

„Ja, det kan Du stole paa!"

„Og Ingen maa faae hende at see!"

„Ikke en Sjæl!"

„Og endelig maa Du love mig, at Du ikke vil sladdre af Skole."

„Det lover jeg Dig!"

„Eller rettere: at Du ikke aflægger altfor mange Besøg hos Naboer og Gjenboer."

„Jeg skal ikke sætte min Fod ud af Huset!"

„Godt, naar Du blot holder Dit Løvte, Moder, gaaer Alt nok godt," sagde Polyte nu. „Lad mig see: — Klokken er bleven sex, og det er ganske mørkt. Om et Øieblik lukker Chapparot sin Boutik og gaaer hen til en Værtshusholder for at nyde nogle Forfriskninger. Vi maae bruge Tiden godt, medens han er borte."

Og efterat Polyte saaledes havde anbefalet Irlænderinden til sin Moders specielle Omsorg, skyndte han sig med at komme ud paa Gaden.

Nu gav han sig paany til at spadsere frem og tilbage i Passagen.

De unge Vaskerpiger begyndte at lægge Mærke til ham, og en af dem, der hed Pauline, saae endog meget mildt til den unge Mand.

Chapparot stod endnu bestandig udenfor sin Boutiksdør.

Denne Gang havde han formodentlig ikke saa Meget at tænke paa, som tidligere; thi nu lagde han Mærke til Polyte. Imidlertid lod det just ikke til, at Synet af den unge Mand gjorde et behageligt Indtryk paa ham; thi han rynkede Panden og tilkastede vor kjække unge Ven et meget barsk Blik.

Vore Læsere maae dog ikke troe, at Kulsvieren havde faaet en Anelse om, at Polyte havde fundet sig foranlediget til at gjøre ham til Gjenstand for sin specielle Opmærksomhed og derfor holdt Øie med ham.

Chapparot kjendte ikke Noget til den unge Mands Planer; men alligevel blev han meget vred paa ham. da han saae ham gaae frem og tilbage udenfor Vaskeriet.

Sagen var den, at dette Uhyre i menneskelig Skikkelse, — denne grusomme Mand, der havde dræbt sin Kone og jaget sin Datter ud af Huset, og som var Gjenstand for alle sine Gjenboers Had og Foragt, — var dum og fræk nok til at være skinsyg.

— Skinsyg? — Paa hvem? —

De unge Vaskerpigers muntre Sange og overgivne Latter havde allerede for længere Tid siden tildraget sig hans Opmærksomhed; han havde nu givet sig til at betragte de lystige Pigebørn noget nøiere, og Enden paa Legen var da bleven den, at han var bleven forelsket i et af dem, og det netop i Pauline, den unge Pige, der koketterede med Polyte.

Chapparot var næringsdrivende Borger og havde

Penge; — den unge Vaskerpige eiede efter al Sandsynlighed ikke Hvid.

Han var Enkemand, og der var ikke det Ringeste iveien for, at han kunde gifte sig igjen, — og det med en ganske ung Pige.

Chapparot nærede de bedste Forhaabninger, og hver Gang han gik forbi Vaskeriet, tilkastede han Pauline lystne Blikke; endnu havde han rigtignok ikke med rene Ord underrettet hende om, at han havde isinde at gjøre hende til Madame Chapparot; men han troede dog nok, at hun kunde gjætte sig til det.

Da Polyte nu gik frem og tilbage udenfor Vaskeriet og tilsyneladende havde meget travlt med at see paa Vaskerpigerne, medens han i Virkeligheden kun længtes efter, at Kulsvieren skulde gaae sin Vei, fik Chapparot — som allerede bemærket, — Øie paa ham, og det er ikke til at undres over, at den unge Mand vakte Auvergnatens Skinsyge.

Pauline kom et Øieblik ud paa Gaden for at helde noget Sæbevand i Rendestenen.

„Tag Dem iagt!“ sagde hun leende, idet hun saae paa Polyte.

Den unge Mand foer et Par Skridt tilbage.

„Naa,“ udbrød den skjælmske Pige, „det er da let at see, at De ikke holder af at blive vaad om Fødderne, Hr. Polyte!“

Vor unge Ven havde aldrig havt for Skik at gaae afveien for en ung Pige, der aabenbart kom ham imøde, og nu sagde han:

„Hvad for Noget? Kjender De mig?“

„Ja, det skulde jeg mene," svarede Pauline leende.

„Og hvorfra kjender De mig da?" spurgte Polyte.

„Jh, De har jo en Gang spilt Komedie, — har De ikke?"

„Jo, det har jeg unægtelig."

„Og De var virkelig meget morsom!" vedblev den unge Pige.

Polyte følte sig smigret ved denne Bemærkning.

„Kunde De ikke nok en Aften skaffe mig en Komedie-Billet?" spurgte Pauline nu.

„Jo, det kan jeg meget godt, og det skal være mig en sand Fornøielse et opfylde Deres Ønske," svarede den unge Mand.

„De er et prægtigt Menneske, og jeg takker Dem paa Forhaand for Deres Godhed," sagde Pauline. „Men nu maae vi tage os iagt; Inspektricen har lagt Mærke til os. — Hvis De imidlertid har Lyst til at tale med mig, kan De træffe mig iaften, Klokken ni."

„Hvor?"

„Henne paa Hjørnet," svarede den unge Pige. „Jeg skal nok komme; — jeg glæder mig virkelig til at faae mig en Pasiar med Dem."

Og da Pauline havde sagt dette, gik hun ind i Vaskeriet.

Chapparot var ligbleg af Harme. — Han havde lukket sin Boutik, men var endnu ikke gaaet sin Vei.

„Naa, gamle Skurk," tænkte Polyte, „hvad er der nu iveien med Dig? Det forekommer mig, at Du seer paa mig paa en løierlig Maade!"

Og nu gik han hurtig videre for ikke at vække Mistanke hos Kulsvieren.

Chapparot gik ligeledes sin Vei.

Nu var det blevet ganske mørkt, og den Plads, paa hvilken Slagterboderne havde staaet, var øde og tom.

Polyte kom først hen til Pladsen.

„Naar jeg med egne Øine har overbeviist mig om, at han har taget Plads ved et Bord henne i Værtshuset, kommer jeg tilbage!“ tænkte han.

Politibetjentene pleie ikke at gaae bagefter en Mand, med hvem de ville holde Øie; for ikke at vække Mistanke hos ham foretrække de at gaae foran ham. Til denne List tog Polyte nu ogsaa sin Tilflugt.

Pludselig hørte han imidlertid, at En eller Anden kom løbende efter ham.

Han vendte sig om og fik nu Øie paa Chapparot, der allerede var lige tæt ved ham, og som nu kastede sig over ham, idet han i en Tone, der røbede den meest rasende Harme, sagde:

„Naa, saa Du blander Dig i Ting, der ikke komme Dig ved, Grønskolding?“

Og Kulsvieren lagde begge Hænder om Halsen paa den unge Mand, som om han vilde kvæle ham. — —

Tolvte Kapitel.

Det uventede Angreb havde bragt Polyte lidt ud af Koncepterne; men saa godt, som han kunde, grublede han dog over, hvad Grunden vel kunde være til, at Chapparot var saa vred paa ham.

Hans Grublen førte imidlertid ikke til det rette Resultat, og desuden maatte de Ord, som Kulsvieren havde udtalt, jo endog bringe ham paa Vildspor.

Den unge Mand kunde jo ikke godt tænke sig Muligheden af, at Kulsvieren var forelsket i Vaskerpigen Pauline; han maatte altsaa antage, at det paa en eller anden Maade maatte være kommet til Kulsvierens Kundskab, at hans unge Nabo vidste Besked om, hvad der var foregaldet.

„Skurk," sagde han derfor saa høit, som det var ham muligt at tale, „hvis Du ikke slipper mig, skal jeg nok sørge for, at Du kommer paa Skafottet!"

Chapparot skreg høit af Harme, og i sin Forbauselse slap han virkelig Polytes Hals.

Nu skyndte den unge Mand sig med at tilføie:

„Du har myrdet Din Kone, — det veed jeg med Vished!"

Chapparot brast i en ubyggelig, haanlig Latter.

„Ja, jeg ved nok, at mine vakkre Naboer fortælle saadanne smukke Eventyr om mig," sagde han, „men jeg bryder mig ikke en Døit om dercs Sladder!"

„Og den stakkels irske Kone, som Du nylig kastede ned i Brønden?" skyndte Polyte sig med at sige.

Han følte sig overbeviist om, at denne Bemærkning fra hans Side vilde sætte ham istand til at tage Flugten; thi Kulsvieren maatte dog blive aldeles forstenet af Rædsel, naar han hørte disse Ord.

Den stakkels unge Mand havde imidlertid gjort Regning uden Vært.

Chapparot var en af de voldsomme, barske og vilde Naturer, som, naar de opdage, at de ere blevne gjennemskuede, gaae ud over alle Grændser og rydde alle Hindringer afveien.

„Naa, — saa det veed Du ogsaa?“ udbrød Kulsvieren.

Og nu styrtede han sig atter over Polyte, greb ham paany i Kraven og gjorde sig al mulig Umage for at faae ham kastet omkuld.

Dette Optrin foregaldt, som allerede bemærket, midt paa den Plads, paa hvilken Slagterboderne havde staaet.

Nord for denne Plads ligger Rue Saint-Maur, som nu kun er bebygget paa den ene Side; mod Syd ligger Avenue Parmentier, i hvilken der for Tiden kun findes nogle faa Huse, — mod Øst Rue des Amandiers, der er en Forlængelse af Rue du Chemin-Vert, — og mod Vest Rue Saint-Ambroise.

Det var meget mørkt, og en ubehagelig fugtig Taage gjorde Gaden glat og fik de Parisere, der vare ude, til at skynde sig med at komme hjem.

Chapparot og Polyte vare saaledes ganske alene der paa Pladsen.

Den unge Mand raabte et Par Gange om Hjælp;

thi Kulsvieren var nærved at kvæle ham; men han kunde ikke raabe høit, og der var Ingen, som tog nogen Notice af ham.

Polyte var ung og havde gode Kræfter; men Auvergnaten var en sand Herkules.

Den unge Mand kæmpede med Fortvivlelsens Energi; men det varede dog ikke ret længe, førend Kulsvieren fik ham kastet omkuld.

Idet Chapparot nu lagde det ene Knæ paa sin Modstanders Bryst, sagde han:

„Du er virkelig altfor godt underrettet, lille Ven!"

Og nu tog han en stor Kniv op af Lommen og stødte den ind i Siden paa den unge Mand.

Polyte udstødte et dybt Suk og blev liggende aldeles ubevægelig.

Chapparot var vis paa, at han havde dræbt ham. Han brast i en vild, en forfærdelig Latter.

„Det gaaer rask!" sagde han halvhøit. „To Fruentimmer og eet Mandfolk, og oven i Kjøbet To i Løbet af een Eftermiddag! — Ja, Fyren havde Ret, da han talte om Skofattet!" . . . .

Nu vilde han gaae sin Vei; men hans Been nægtede ham deres Tjeneste.

Han blev derfor staaende og saae sig om; — men han havde ikke Mod til endnu at kaste et Blik paa sit Offer.

Mordere blive ikke sjeldent grebne af en ganske mærkelig Sløvhedstilstand, og det er meget muligt, at Chapparot, lænket af en hemmelighedsfuld, uimodstaaelig Magt, endnu i lang Tid var bleven staaende paa Skue-

pladsen for sin seneste Forbrydelse, dersom han ikke i dette Øieblik havde hørt Lyden af Fodtrin og af Stemmer.

Det var nogle Arbeidere, der gik hjem fra deres Arbeide og kom igjennem Rue du Chemin-Vert.

Chapparot skyndte sig nu med at tage Flugten. Han gav sig til at løbe af alle Kræfter og blev først staaende, da han var kommen hen i Rue Saint-Ambroise.

Derefter flakkede han længe omkring, uden egentlig at vide, hvor han var henne. Snart gik han meget hurtig, snart ganske langsomt; ja, undertiden var han ikke engang istand til at holde sig opreist, men maatte støtte sig til Murene; — Enhver, der saae ham, maatte troe, at han havde drukket sig fuld.

Han kunde ikke glemme de sidste Ord, som han selv havde udtalt, — men som rigtignok kun havde været en Gjentagelse af, hvad hans Offer havde sagt.

Chapparot var nemlig meget bange for at døe. og da navnlig for at døe paa Skafottet.

Imidlertid begyndte det snart at regne og blæse stærkt, og Køligheden beroligede ham noget.

„Naar Alt kommer til Alt, har jeg jo ingen Grund til at være bange," sagde han. „Der er jo Ingen, som kan bevise, at jeg har dræbt Fyren!"

Folk, der have havt Leilighed til at studere Forbrydere, kunne ikke være uvidende om, at en Morder altid først og fremmest tænker paa Muligheden af at bevise sit Alibi og derpaa føler Trang til at berusе sig og bedøve sig ved andre Udsvævelser.

Chapparot gik nu ogsaa hen til det Værtshuus, i hvilket han pleiede at indtage sine Maaltider.

Han kom senere derhen, end ellers, og da han traadte ind i Lokalet, lagde han Mærke til, at der var en Mængde Mennesker tilstede, og at Samtalen var meget livlig.

Kulsvieren gjorde sig al mulig Umage for at lægge Nolighed for Dagen, og da han altid var meget mørk og ordknap, og Alle nærede Afsky og Frygt for ham, var der Ingen, som talte til ham.

Han gik hen i en Krog, hvor der stod et Bord, som ikke var optaget, og satte sig ved dette.

Opvarteren bragte ham, hvad han pleiede at nyde, nemlig: en Tallerkrn Suppe, et Stykke kogt Drekjød, Ost, Brød og en halv Flaske Viin.

Det beroligede Kulsvieren, at Ingen lagde Mærke til ham. Han spiste med god Appetit, drak sin Viin og forlangte derpaa Kognak.

Han drak Meget, og da han allerede i Forveten var overordentlig ophidset, blev han snart beruset.

Han vedblev at drikke, indtil Klokken slog ti; men nu maatte han — meget imod sin Villie — gaae sin Vei; thi naar Klokken slog ti, lukkede Værtshuusholderen sit Lokale.

Dinglende vandrede han hjemad, og af gammel Vane gik han samme Vei, som han pleiede.

Altsaa gik han over Kanalen, forbi Saint-Ambroise-Kirken og ned ad den Gade, der er bleven opkaldt efter den nævnte Kirke.

Da han kom hen til den Plads, paa hvilken Slagterboderne tidligere havde staaet, vendte han imidlertid om.

Vore Læsere ville kunne erindre, at Chapparot ikke havde havt Mod til at løfte den gjennemsavede Bjælke op, fordi han ventede at see Irlænderindens Lig flyde ovenpaa Vandet. Nu vilde han heller ikke for Alt i Verden have kunnet bekvemme sig til at gaae forbi Liget af den unge Mand, som han meente, at han for nogle faa Timer siden havde dræbt.

Han gik derfor henad Avenue Parmentier, og ned ad Rue des Amandiers, hvilken Gade han vedblev at vandre igjennem, indtil han kom hen til Passagen, i hvilken hans Boulik jo laa.

Hvor beruset Chapparot end var, trøstede han sig dog hvert Øieblik ved at anstille følgende Betragtning:

„Hvem kan sige, at det er mig, der har dræbt ham? . . . . Og desuden har jeg da tilbragt hele Aftenen henne i Værtshuset; — der var da Folk nok tilstede, som kunne bevidne det, dersom det skulde være nødvendigt."

Han var kommen ind i Passagen og havde allerede stukket Haanden i Lommen for at tage sin Gadedørsnøgle op, — da han pludselig blev staaende, og Haaret reiste sig paa hans Hoved.

Hans Øine vare faldne paa den Rude, der var anbragt ovenover Boutiksdøren, og til hans store Skræk trængte der et Lysskjær ud igjennem Ruden.

Medens han var ude, havde han altsaa faaet Fremmede! . . .

Chapparot kunde ikke troe Andet, end at Politiet maatte hav faaet Nys om den Forbrydelse, som han

seneſt havde begaaet, og at det derfor var nogle Politibetjente, der nu aflagde ham et Besøg for at arrestere ham.

Tanken herom gjorde ham saa forskrækket, at han øieblikkelig vendte om og løb sin Vei, saa stærkt han kunde. — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — —

Havde Chapparot gjættet rigtig?

— Hvem kunde det være, der jaa seent paa Aftenen aflagde et Besøg i Kulsvierens Boutik? —

Det skulle vore ærede Læsere snart faae at vide.

Trettende Kapitel.

De unge Vaskerpiger passiarede gemytlig sammen, medens den stakkels Polyte gik sin Vei — for nogle Minuter senere at falde som Offer for den nedrige Kulsviers Skinsyge.

„Naa, Pauline," sagde Marguerite, — en høi og svær Pige med et bydende Væsen, af hvilken Grund hun i Almindelighed blev kaldt „Dronning Marguerite", — „Du har altsaa faaet Dig en Kjæreste?"

„Ja, hvorfor ikke?" spurgte Pauline.

„Du er jo endnu kun et Barn!" bemærkede den rødhaarede Pélagie.

„Jeg? . . . Og jeg er sytten Aar gammel!“ udbrød Pauline, der stod paa Tæerne for at blive høiere.

„Har Du kjendt ham længe?“ spurgte Pélagie, som var den, der først havde seet Pauline tale med Polyte.

„Jeg har aldrig før talt med ham,“ svarede den unge Pige.

„Ja, Gud bevare's! Den Historie kjende vi nok!“ udbrød Madeleine, der var pukkelrygget, men ellers var en ganske kjøn Pige, og som havde det tilfælles med de fleste andre Krøblinger, at hun var ret begavet og en lille Smule ondskabsfuld.

„Jeg har virkelig aldrig før talt med ham,“ forsikkrede Pauline.

„Men hvorfor talte Du da til ham idag?“

„Fordi jeg gjerne vilde have en Komedie-Billet.“

„Naa, — saa er han formodentlig Gjøgler?“ sagde den pukkelryggede Madeleine i en haanlig Tone.

„Nei, han er Skuespiller,“ svarede Pauline med Stolthed.

„Ja, det kommer da ud paa Et!“

„Nei, paa ingen Maade!“ udbrød Pauline ivrig.

„Ikke det?“ spurgte den rødhaarede Pélagie. „Lad os da en Gang høre, hvilken Forskjel der er imellem en Skuespiller og en Gjøgler!“

„En Gjøgler leer man kun af; men en dygtig Skuespiller kan kalde de smukkeste og ædleste Følelser tillive hos Tilskuerne,“ svarede Pauline.

„Gjør mig endelig den Tjeneste at tie stille, Pauline,“ sagde den pukkelryggede Madeleine nu. „Mit Stryge-ern kan ikke taale at høre Dine høitravende Talemaader;

— det bliver saa varmt, at det brænder Tøiet i Stykker for mig! . . . Gode Gud! . . . Det er dog lidt vel stift at høre paa, at saadan en Fyr bliver hævet til Skyerne, naar man — saaledes som jeg — veed, at hans Moder gjør Tjeneste som et Slags Portnerske her i Nærheden!"

„Men hvis jeg ikke tager feil, er Din Fader nok Skoflikker og arbeider unden aaben Himmel?" sagde Pauline.

„Maa jeg udbede mig Stilhed?" sagde Inspektricen nu i en streng Tone. — Hun havde ikke Noget imod, at Pigerne talte sammen; men dog fandt hun sig foranlediget til at blande sig i deres Samtale, naar denne syntes at ville udarte til Klammeri.

Den rødhaarede Pélagie bøiede sig nu ned til Pauline og hviskede til hende:

„Hvis Du rigtig vil drille Madeleine, skal jeg sige Dig, hvorledes Du skal bære Dig ad dermed."

„Ja, lad mig endelig faae det at vide! . . . Jeg kan nemlig ikke udstaae det pukkelryggede lille Uhyre!"

„Saa spørg hende blot om, hvorledes hendes Kjæreste har det," vedblev Pélagie.

„Men hvorledes skulde jeg kunne drille hende ved at spørge hende derom?" spurgte Pauline.

„Det skal jeg sige Dig?" svarede Pélagie. „Fyren er nemlig for Tyveri bleven dømt til flere Aars Fængsel og sidder endnu bestandig arresteret."

„Nei, naar det forholder sig saaledes, vil jeg ikke spørge hende derom," svarede Pauline, der havde et godt Hjerte. „Saa er hun jo ulykkelig nok, og det vilde være Synd og Skam at drille hende, den Stakkel!"

Den høie Marguerite, der havde faaet det stolte Tilnavn „Dronningen“, tog nu igjen Ordet.

„Men een Ting vil jeg dog sige Dig, min Pige,“ sagde hun, „og det er, at hvis Du laaner Øre til Skuespillerens smigrende Talemaader, gaaer Du glip af et godt Parti.“

„Hvad skal det betyde?“ spurgte Pauline ganske forbauset.

„Det skal betyde, at Du, hvis Du har Lyst dertil, om en Maaned kan være gift og hjemfaren, — at Du kan blive en næringsdrivende Borgers Hustru!“ lød Svaret.

„Men hvad er det dog, hun siger?“ udbrød den unge Vaskerpige.

„Den rene Sandhed,“ svarede Pélagie. „Ligesaa let, som Du kan kløe Dig i Hovedet, kan Du komme til at hedde Madame Chapparot!“

„Og det er dog virkelig et smukt Navn,“ bemærkede den pukkelryggede Madeleine spydig.

Pauline brast i Latter.

„Nei, Tak!“ sagde hun. „Den Fyr er jo en komplet Rolf Blaaskjæg; — han dræber jo sine Koner, naar han har faaet Nok af dem!“

„Men han har Penge, — mange Penge!“ sagde Madeleine.

„Jeg bryder mig ikke om Penge!“ svarede Pauline. „Naar man er frisk og sund, har gode Kræfter og gider arbeide, kan man altid faae det, man behøver. — Og desuden vilde han og jeg ikke passe for hinanden; — en Vaskerpige, der fra Morgen til Aften staaer med Hænderne

i Vand, og en Kulsvier, som kun vasker sit Ansigt hver Søndag, — det vilde blive et ganske besynderligt Par!"

„Hm!" sagde Pélagie, der lige paa een Gang var bleven alvorlig, — denne Virkning pleiede Chapparots Navn altid at gjøre paa de unge Piger. „Hm! Naar jeg skal være ganske oprigtig, er jeg virkelig meget glad over, at det ikke er mig, Kulsvieren er bleven forelsket i!"

„Hvorfor det?" spurgte den pukkelryggede Madeleine.

„Fordi han fra Tid til anden tilkaster Pauline saadanne Blikke, at det løber mig kolot ned ad Ryggen!" lød Svaret.

„Sniksnak!" sagde Madeleine leende.

„Ja, lee Du kun," vedblev Pélagie, „jeg vil alligevel give Pauline et godt Raad!"

„Og det er?"

„Om Du vil have en Kjæreste, eller ikke, bliver Din Sag; — men tag Dig iagt for Chapparot!"

„Hvorfor skulde jeg tage mig iagt for ham?" spurgte Pauline. „Skal jeg maaskee spørge ham, om han har Noget imod, at jeg har en Kjæreste?"

„Nei, det skal Du naturligviis ikke; — men det kan godt hænde sig, at han en Dag træder Din Kjæreste paa Tæerne, for at yppe Klammeri med ham, og saa slaaer ham fordærvet!"

„Ja, det er der Noget i!" bemærkede den pukkelryggede Madeleine.

Nu tog „Dronning" Marguerite Ordet.

„Du skulde blot have seet, hvorledes han gloede paa

Dig og den unge Mand, da I nylig stode og talte sammen!" sagde hun.

„O," bemærkede Pauline leende, „Hr. Hippolyte har gode Kræfter; dersom han bliver angrebet, slaaer han nok fra sig!"

„Maaskee," sagde den pukkelryggede Madeleine halvhøit, „men Kulsvieren gaaer altid med en Kniv i Lommen, og efter hvad man paastaaer, er han meget tilbøielig til at bruge den!"

Pauline foer sammen og svarede ikke.

Fra dette Øieblik blev hun adspredt og ordknap.

Klokken halvotte var den egentlige Arbeidstid endt, og Vaskerpigerne spiste da tilaften.

Imidlertid kunde de, naar de havde Lyst dertil, arbeide nogle Timer endnu, og isaafald fik de Extra-Betaling for Arbeidet om Aftenen.

I Almindelighed var Pauline en af de flittigste af Vaskerpigerne, men iaften sagde hun til Inspektricen:

„Jeg troer ikke, jeg kan arbeide længer iaften, Madame."

„Hvad for Noget? Begynder Du nu ogsaa at blive doven, Pauline?" spurgte Inspektricen.

„Nei, jeg gjør ikke, Madame," svarede den unge Pige, „men da jeg gik hjemmefra imorges, var min Moder ikke rigtig rask; — det er endog meget muligt, at hun ikke har kunnet gaae hen i Cirkus, hvor hun fører Kontrol med Logerne. — Hvis hun er derhenne, kommer jeg imidlertid igjen og arbeider videre."

Og efterat Maaltidet var endt, tog Pauline sin Kurv

paa Armen, sagde Farvel til de andre Vaskerpiger og gi sin Vei.

For Resten havde hun ikke bundet Inspektricen Noget paa Ærmet, da hun talte om, at hendes Moder var upasselig. Pauline Moder var virkelig en svagelig gammel Kone, og det var just ikke altid noget let Stykke Arbeide for hende at opfylde de Pligter, der paahvilede hende henne i Cirkus.

Men hele Sandheden havde Pauline dog ikke sagt. Hun havde ikke talt om, at hun, saasnart som hun havde seet til sin Moder, — det vil sige: aflagt et Besøg i Hjemmet, dersom den gamle Kone ikke var henne i Theatret, — havde ifinde at gaae ud igjen, dog ikke for at vende tilbage til Vaskeriet, men for at møde Polyte, hvem hun jo havde sat Stævne paa Hjørnet af Gaden.

Pauline gik altsaa sin Vei.

Hun og hendes Moder, der var Enke, beboede en Leilighed, der bestod af to Værelser og laa i Stueetagen i et Huus paa Hjørnet af Rue Saint-Ambroise og Avenue Parmentier. I dette Huus var der ingen Portner; men hver enkelt af dets Beboere havde en Nøgle til Gadedøren.

Naar den unge Pige vilde gaae den nærmeste Vei hjem, maatte hun altsaa gaae over den Plads, paa hvilken Slagterboderne havde staaet, og denne Vei valgte hun da ogsaa, saasnart som hun havde faaet et Lommetørklæde bundet om Hovedet; — Taagen var nemlig ubehagelig kold og fugtig.

Pauline længtes efter at see til sin stakkels gamle Moder; — men naar vi skulle være ganske oprigtige,

længtes hun dog endnu mere efter at faae sig en lille luun Pasfiar med den vakkre Polyte.

Polyte behagede hende; — for en Grisette er en Skuespiller et Slags Halvgud, og desuden havde de andre Vaskerpigers Bemærkninger gjort hende meget ængstelig.

At Kulsvieren var istand til Alt, vidste hun nok, — det sagde jo alle Mennesker, — og hun vilde ikke for Alt i Verden have, at Polyte skulde komme i Klammeri med Auvergnaten, og allerubehageligst vilde det da være for hende, om hun blev Skyld i, at de kom i Klammeri med hinanden.

Som en Følge deraf ansaae hun det nu ligefrem for sin Pligt, ikke at udeblive fra det Stævnemøde, hun selv havde givet den unge Mand. — Under de forhaandenværende Forhold maatte hun naturligviis gjøre ham bekjendt med Sagens rette Sammenhæng og sige til ham, at hvis han virkelig vilde være saa venlig at tænke en lille Smule paa hende, saa maatte han i alt Fald gaae ganske overordentlig forsigtig tilværks, og fremtor Alt ikke tiere spadsere frem og tilbage udenfor Vaskeriet.

Og medens den unge Pige anstillede disse Betragtninger, gik hun paa Taalpidserne over Pladsen, som den stærke Regn, der var falden i den sidste Tid, havde gjort temmelig ubehagelig for Fodgængere, og da navnlig for kvindelige Fodgængere.

Tillige fandt Pauline sig foranlediget til at lukke Øinene halvt; de kunde nemlig ikke godt taale den stærke Taage.

Pludselig stødte hun imidlertid imod Noget, der laa midt paa Pladsen.

Hun snublede og foer derpaa et Par Skridt tilbage.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend den unge Piges elastiske Legeme kom i tilbørlig Ligevægt, og nu lukkede hun naturligviis Øinene heelt op; — hun maatte jo have at vide, hvad det kunde være, hun var kommen til at snuble over.

Neppe havde hun imidlertid fæstet sine Øine paa Jorden, førend hun udstødte et Skrig.

Den Hindring, hun havde stødt paa, da hun forsigtig listede sig hjemad, var — et menneskeligt Legeme.

Det var en Mand, der laa paa Jorden, — og denne Mand var aldeles ubevægelig.

Var han død? ... Eller var det maaskee en stakkels Arbeider, der var Familieforsørger, og havde søgt Trøst imod Tidernes Tryk i den saa skjæbnesvangre Flaske, — en Trøst, der isaafald kun havde ført til, at han nu laa døddrukken der?

Under saadanne Omstændigheder vilde de fleste andre Fruentimmer maaskee nok have skyndt sig med at tage Flugten; — men Pauline blev, hvor hun var.

Og den kjække unge Pige gjorde endnu Mere: — hun bøiede sig ned for at see, om det var et Lig eller et levende Menneske, hun var kommen til at snuble over.

Da udstødte hun pludselig et Skrig, — men et Skrig, der i ligesaa høi Grad røbede Smerte som Rædsel.

Til Trods for Mørket gjenkjendte hun nemlig i den Mand, over hvis livløse Legeme hun nylig havde været nærved at falde, den unge Skuespiller, med hvem hun

for et Par Timerstid siden havde talt, og hvem hun havde tilstaaet et Stævnemøde . . .

Fjortende Kapitel.

Den unge Vaskerpige bøiede sig endnu en Gang ned over Polyte, og atter udstødte hun et Skrig.

Hun var kommen til at røre ved ham, og hendes Haand var da bleven vaad, — vaad af Blod!

Under Omstændigheder, som gjøre de fleste Mænd raadvilde, lægge visse Kvinder megen Aandsnærværelse for Dagen.

Den unge Pige raabte ikke om Hjælp; hun tog ikke Flugten, og heller ikke forlod hun Polyte for at hente Folk, der kunde yde ham Bistand.

Hun lagde den ene Haand paa den unge Mands Bryst og følte, at hans Hjerte endnu bankede.

Polyte var altsaa ikke død.

Hvorledes var det nu gaaet til, at den unge Skuespiller laa her og svømmede i sit Blod?

Han maatte naturligviis have bestaaet en Kamp med Chapparot; anderledes kunde Sagen ikke forholde sig.

Nu blev Pauline bange, ikke for sin egen, men for Polytes Skyld, og nu vilde hun have skyndt sig med at hente Folk, der kunde yde den unge Mand Bistand, der-

som hendes Frygt for Chapparot ikke havde afholdt hende fra at gjøre det.

Polytes Hjerte bankede endnu; han var altsaa ikke død, men kun besvimet.

Den unge Pige bøiede sig atter ned over ham, bedækkede ham med Kys for at varme ham og gav sig paa samme Tid til at gnide hans Hænder.

Pludselig fik hun en god Idee, — eller rettere: hun kom til at huske paa Noget, som hun hidtil havde glemt.

De unge Vaskerpiger fik deres Middags- og Aftensmad henne i Vaskeriet; men deres Frokost bragte de selv med derhen.

Om Morgenen havde Pauline, da hun med sin Kurv paa Armen gik igjennem Rue Saint-Maur, kjøbt to Appelsiner.

Den ene havde hun spiist; men den anden maatte endnu ligge i Kurven.

De Appelsiner, som man kan faae at kjøbe paa Gaden i Paris, ere i Almindelighed saa sure som Citroner.

Pauline tog Appelsinen op af Kurven, bed Skallen af den og benyttede sig derpaa af den som af en Svamp, idet hun gned Polytes Tindinger, Læber og Næsebor med den.

I dette Øieblik gjorde Appelsinens sure Saft Tjeneste som Eddike, — og den gjorde sin Virkning.

Polyte udstødte et Suk, og derpaa rørte han sig.

Pauline skreg høit af Glæde.

Nu slog den unge Mand Øinene op og sagde halvhøit:

„Hvor er jeg?“

Nu mærkede han, at et Par Læber bleve trykkede mod hans, og hørte en blid Stemme, der skjælvede af Sindsbevægelse, hviske:

„De kan være ganske rolig, Hr. Polyte, det er mig, — Deres Veninde, — Vaskerpigen Pauline!“

Chapparot havde havt isinde at stikke sin Kniv i Maven paa den unge Mand; — Folk, der bruge saadanne Vaaben. tage altid Sigte paa Maven, da de vide, at et Saar paa dette Sted saa godt som altid er dræbende. Imidlertid var Chapparots Kniv stødt imod et haardt Legeme, der havde forhindret den fra at ramme rigtig.

Dette haarde Legeme var en Portemonnaie, som den unge Mand havde i Buxelommen, og som var fuld af store Kobbermønter.

Kniven havde nu kun rammet Polyte i det ene Laar og tilføiet ham et Saar, der ingenlunde var farligt, skjøndt den unge Mand ganske vist havde mistet endeel Blod.

At han var besvimet, havde deels sin Grund i Blodtabet, deels i Smerten.

Da Polyte nu var kommen til sig selv igjen, er det en Selvfølge, at han i en Fart kom paa Benene.

Pauline skjælvede endnu bestandig over hele Legemet.

„O, min Gud,“ sagde hun, „og det er mig, der er Skyld i alt dette!“

„Dem?“ sagde Polyte ganske forbauset.

Han havde grebet den unge Piges Hænder og saae paa hende med den inderligste Taknemmelighed.

„Er det da ikke Chapparot, der har tilføiet Dem dette Saar?“ spurgte Vaskerpigen.

„Jo, ham er det unægtelig,“ svarede den unge Mand.

„Den Usling!“

„Men hvorledes kan De saa være Skyld i, at jeg er bleven saaret?“ spurgte Polyte.

„Jo,“ svarede Pauline, „det var for min Skyld, han yppede Klammeri med Dem.“

„Og hvorfor det?“

‚Fordi han er forelsket i mig! — Ja, den Skurk vover at være forelsket i mig!“ svarede Pauline.

Da Polyte hørte dette, forstod han det Hele.

At Kulsvieren havde overfaldet ham, havde ikke sin Grund i, at han frygtede ham som Spion, men i, at han havde seet den unge Mand tale med Pauline.

„Men De er jo ganske blodig!“ udbrød den unge Pige.

„Ja, det er jeg unægtelig,“ indrømmede Polyte.

„Lider De meget?“

„Nei, slet ikke.“

„Prøv en Gang paa at gaae; — De maa gjerne støtte Dem til mig! . . . Naa, det lader jo til, at det ikke falder Dem videre besværlig! . . . Jeg boer kun nogle faa Skridt herfra; . . . min Moder er vist ikke hjemme; . . . kom hjem med mig!“

Polyte fulgte den unge Piges Raad. Han støttede sig til hendes Arm og gik nogle Skridt, uden at det

voldte ham overvættes megen Smerte. Dertil kom endnu, at den kølige Aftenluft virkede oplivende paa ham; snart var han atter i Besiddelse af alle sine Kræfter, og uden at det kostede ham nogen Anstrengelse, gik han nu hen til Hjørnet af Rue Saint-Ambroise, hvor Vaskerpigen, som allerede bemærket, boede.

„Der er ganske mørkt oppe hos os," sagde Pauline, da de stode udenfor det lille Huus paa Hjørnet af Rue Saint-Ambroise, „min Moder har altsaa dog seet sig istand til at gaae hen i Cirkus."

Nu aabnede den unge Pige Gadedøren, rakte Polyte Haanden og trak ham igjennem den mørke Forstue.

Pauline havde Nøglen til Dagligstuen i Lommen.

Hun aabnede Døren og tændte Lys, medens Polyte sank ned paa en Stol, der stod tætved Døren.

Da den unge Pige havde faaet Lyset tændt, saae hun paa sin Gjæst.

Polyte var rigtignok meget bleg; men han saae dog ikke ud til at være farlig saaret.

Den Leilighed, i hvilken den unge Mand nu befandt sig, bestod kun af Dagligstue og Kjøkken.

Han gik ud i Kjøkkenet, tog Beenklæderne af og undersøgte sit Saar.

Det var kun ubetydeligt.

Pauline bragte ham et Stykke Lærred og en Flaske med Eddike, forat han foreløbig kunde forbinde Saaret.

„Naa," sagde han smilende, „jeg troer virkelig, jeg saa omtrent er sluppet med Skrækken. — Men Fyren maa da troe, at han har dræbt mig."

Og idet den unge Mand saaledes tænkte paa Kul-

ſvieren, kom han tillige til at tænke paa en Anden, eller rettere: paa to Andre.

Han kom til at tænke paa den ſtakkels Irlænderinde, ſom han havde betroet til ſin Moders Omſorg, og paa den lille Dreng. der ſad fangen nede i Kjælderen.

Nu vendte hele hans Energi tilbage.

Medens Polyte anſtillede disſe Betragtninger, ſagde den unge Pige:

„De maa ſtrax gjøre Anmeldelſe til Politiet; — ſaa bliver Chapparot arreſteret, og vi blive ham kvit. — Thi, ſeer De, Hr. Polyte," vedbleo hun, „hvis De ikke træffer ſaadanne Foranſtaltninger, kan De ikke være ſikker for ham; — iaften er De ſluppet heelſkindet, — eller dog næſten heelſkindet fra Sagen; men imorgen vilde han igjen angribe Dem, og ſaa vilde det dog nok tilſidſt lykkes ham at faae Dem ryddet afveien! . . . O, det Menneſke er værre, end et vildt Dyr!"

Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, og det Blik, hun fæſtede paa den unge Mand, var ubeſkrivelig ømt; — endvidere bad hun ham med foldede Hænder om at træffe betryggende Foranſtaltninger, og hendes Stemme ſkjælvede af Sindsbevægelſe.

Polyte kunde ſaaledes nok indſee, at det kun beroede paa ham ſelv, om han vilde have denne ſmukke og gode unge Pige til Kjæreſte.

Foreløbig havde han imidlertid Andet at tænke paa, og det lykkedes ham ogſaa at bevare ſin Koldblodighed.

Og da han jo altid havde lært Noget, medens han var Sekretair hos Politiaſſiſtenten, anſtillede han følgende Betragtning:

„Chapparot havde Penge i Lommen, og nu bilder han sig ind, at han har dræbt mig. Som en Følge deraf vil han gaae til de samme Yderligheder, som alle Mordere pleie at gaae til; — han vil fare fra det ene Værtshuus til det andet, ja, endog besøge endnu langt værre Steder, — og i det Allertidligste kommer han saa hjem ved Daggry. — Jeg har altsaa Tid nok til at sætte den lille Fyr i Frihed."

Og da han havde anstillet denne Betragtning, greb han Paulines Haand og sagde til hende:

„Jomfru, De er ligesaa god som smuk, og jeg er vis paa, at De heller ikke mangler Mod."

Den unge Pige rødmede dybt, idet hun svarede:

„Nei, naar det behøves, kan jeg nok være modig."

„Saa maa De følge med mig!" vedblev Polyte.

„Hen til Politiassistenten, vel sagtens?" spurgte Pauline.

Den unge Mand rystede paa Hovedet.

„Nei, — endnu ikke," svarede han.

Pauline studsede.

„Ikke det?" sagde hun. „Hvorhen da?"

„Hen til Chapparots Huus," svarede Polyte ganske rolig.

Pauline foer sammen. Det var aabenbart, at dette Forslag ikke behagede hende.

„De kan være ganske rolig," sagde den unge Mand, „for Øieblikket er han ikke hjemme."

„Men hvad i Alverden har De dog ifinde at foretage Dem henne hos ham?" udbrød den unge Pige, idet hun ganske forbauset saae paa ham.

„Jeg har ifinde at sætte en lille Dreng i Frihed,

der maaskee i dette Øieblik er nærved at døe af Sult," svarede Polyte med Alvor.

Atter foer Pauline sammen, og med iøinefaldende Engstelse og Bekymring saae hun paa sin Gjæst. — Hun spurgte aabenbart sig selv, om det dog ikke var muligt, at Saaret eller Blodtabet havde berøvet ham Forstanden.

Femtende Kapitel.

Polyte kunde saa omtrent gjætte sig til, hvad den unge Vaskerpige i dette Øieblik tænkte paa; han sagde dersor smilende:

„Kjære Veninde, jeg er virkelig ikke gaaet fra Forstanden, og det skal jeg strax overbevise Dem om!"

„Virkelig ikke?" spurgte Pauline, som dog endnu bestandig betragtede ham med en vis Uro.

Nu fortalte Polyte hende, hvad der var forefaldet i Løbet af Dagen, og hvorledes han ved et reent Vidunder var bleven sat istand til at frelse den stakkels Irlænderinde fra den visse Død.

Derpaa tilføiede han:

„Dersom De endnu nærer nogen Tvivl om, at jeg har sagt Dem den rene Sandhed, behøver De blot at gaae med hjem til min Moder; — der vil De faae Irlænderinden at see."

„Nei, jeg troer Dem paa Deres Ord", svarede Pauline.

Men næsten i samme Øieblik tilføiede hun i en Tone og med en Mine, der vidnede om, at hun følte sig noget skuffet:

„Saa var det altsaa kun for at holde Øie med Chapparot, at De saa hyppig spadserede frem og tilbage i Passagen, Hr. Polyte?"

„Ganske vist tildeels derfor, men tillige for at faae Leilighed til at see paa Deres smukke Ansigt", svarede den unge Mand galant.

„Uh! . . . Hvor han dog kan lyve!" sagde Pauline.

Nu svarede Polyte med Alvor:

„Nei, Jomfru Pauline, jeg lyver virkelig ikke, naar jeg siger, at jeg finder Dem meget smuk og derfor glæder mig dobbelt over, at jeg nu har faaet at vide, at det ikke blot er Deres Ydre, men ogsaa Deres Indre, der er saa ubeskrivelig smukt og elskeligt. — Dersom De vil være min lille Kone, kan jeg derfor rolig love Dem, at jeg ikke blot skal elske Dem høit, men tillige høre op med at være en Døgenigt og Dagdriver og give mig til at arbeide flittig — for Dem! . . . Herregud, det er jo kun saa naturligt, og jeg indlægger mig ikke stor Fortjeneste ved det!"

„Hm! . . . Ja, Kjærligheden troer jeg nok paa", svarede Pauline, „men Arbeidsomheden, — den vil jeg nok see, førend jeg troer paa den!"

Men skjøndt den unge Pige udtalte sig paa denne Maade, rødmede hun dog dybt, idet hun udtalte Ordene, og tillige funklede hendes Øine af Glæde.

Det lod saaledes til, at den unge Mands Kjærlighedserklæring havde behaget hende.

Og Pauline havde virkelig ogsaa Grund til at være tilfreds i dette Øieblik. Hun havde faaet den unge Mand kjær, og den Tone, i hvilken han havde gjort hende sin Kjærlighedserklæring, vidnede om, at denne var oprigtig meent.

Polyte svarede ogsaa ganske rolig:

„De skal faae den at see, Jomfru Pauline, det lover jeg Dem! . . . For Øieblikket maae vi imidlertid først og fremmest tænke paa den lille Dreng, som Chapparot har indespærret nede i Kjælderen."

Nu blev Pauline atter forskrækket.

„Er det da virkelig Deres Hensigt at sætte ham i Frihed?" spurgte hun ængstelig.

„Ja, det er det virkelig", svarede Polyte med Bestemthed. „Har jeg ikke allerede sagt Dem, at den lille Fyr maaskee i dette Øieblik er nærved at døe af Sult?"

„Men hvorledes vil De bære Dem ad med at sætte den lille Fyr i Frihed?" spurgte den unge Pige.

„Jeg vil først trænge ind i Huset og derefter ud i Gaarden", svarede Polyte.

Pauline foldede Hænderne.

„De maa dog være gaaet fra Forstanden!" udbrød hun.

„Hvorfor det?"

„Men vil De da have, at Chapparot virkelig skal myrde Dem?"

„Nei. jeg kan dog just ikke sige, at det er Maalet for mine Ønsker", svarede Polyte, „men for Øieblikket er jeg slet ikke bange for ham."

„Ikke det?"

„Nei, jeg er ikke; — inat kommer han nemlig ikke hjem."

„Hvorledes kan De dog vide det?" spurgte Pauline ganske forbauset.

„Han maa jo staae i den Formening, at han har dræbt mig", bemærkede Polyte.

„Naa ja, det er rimeligt nok", indrømmede Pauline, „men hvad saa?"

„Jo, seer De, Jomfru Pauline", vedblev den unge Mand, „Mennesker, der have begaaet en meget stor Forbrydelse, og da navnlig Mennesker, der ere saa raae og uvidende som Chapparot, nære en instinktmæssig Frygt for at gaae tilro den Aften, de have begaact Forbrydelsen."

„Men hvor i Alverden skulde han da gaae hen?" spurgte Pauline.

„Han tilbringer uden al Tvivl Natten i et Værtshuus, eller rettere: med at drive om fra det ene Værtshuus til det andet", svarede den unge Mand. „Han maa nemlig føle Trang til at bedøve sig, og paa den anden Side kan han ikke ret længe blive siddende paa eet og samme Sted; — dertil er han ganske sikkert altfor urolig."

„Hm! Det lader jo rigtignok til, at De har tænkt nærmere over Sagen, Hr. Polyte, og det, De siger, synes ogsaa at være rimeligt nok; men det er jo alligevel muligt, at De tager feil!“

Og den unge Pige skjælvede aabenbart endnu bestandig ved den blotte Tanke om at gaae ind i det Huus, i hvilket den forfærdelige Kulsvier havde sin Boutik.

Polyte sagde derfor til hende:

„Jeg kan nok see paa Dem, at De er bange, og jeg vil derfor kun sige Dem, at jeg slet ikke trænger til Deres Bistand; — De behøver ikke at gaae med mig derhen, naar De blot vil meddele mig nogle faa Oplysninger.“

„Med største Glæde, naar jeg blot er istand dertil“, svarede den unge Pige.

„Troer De, at Husets øvrige Beboere allerede ere komne hjem?“ spurgte Polyte nu.

„Ja, de ere ganske sikkert ikke blot komne hjem, men allerede gaaede tilro“, svarede Pauline. „De er nemlig Arbeidere, som maae staae meget tidlig op og derfor ogsaa tidlig lægge sig til Hvile.“

„Der er nok ikke nogen Portner i Huset?“ vedblev Polyte.

„Nei, det er der ikke,“ svarede den unge Pige.

„Saa har hver enkelt af Beboerne vel sagtens sin Gadedørsnøgle?“ spurgte Polyte.

„Nei, men Gadedøren bliver aabnet ved Hjælp af en Klinke“, svarede den unge Pige.

„Ja, det tænkte jeg nok," sagde Polyte „men jeg vilde dog gjerne være aldeles vis i min Sag."

Der opstod nu en kort Pause.

Pauline rystede et Par Gange paa Hovedet; — det lod til, at hun endnu slet ikke kunde forstaae, hvorledes den unge Mand vilde faae sin Plan realiseret.

Efterat have betænkt sig i nogen Tid, sagde hun:

„Men — om det nu end lykkes Dem at komme ind i selve Huset, — hvorledes vil De saa bære Dem ad med at bane Dem Vei ind til Boutiken?"

„Det er den letteste Sag af Verden", svarede Polyte leende. „Jeg lagde Mærke til, at Kulsvieren, da han gik ud, lagde Nøglen til den Dør, der fra Forstuen fører ind til Boutiken, ind under det Brædt, paa hvilket Dørtrinet hviler, og hvorpaa han har for Skik at skrabe Snavset af sine Støvler."

„Ja, det har sin Rigtighed", sagde Pauline. „Jeg har selv gjentagne Gange seet ham lægge Nøglen ind under det omtalte Brædt."

„Ja, der seer De selv, at jeg er belavet paa Alt!" sagde Polyte. „Og nu maa jeg sige Dem Farvel, Jomfru! Jeg kan ikke noksom takke Dem for Deres Godhed imod mig; — men hvis De ikke har Noget imod det, tager jeg mig imorgen den Frihed at aflægge Dem et Besøg; — det kan dog maaskee interessere Dem at faae at vide, om mine Bestræbelser ere blevne kronede med et heldigt Udfald, eller ikke?"

Og Polyte, der endnu bestandig var svag, — saa

svag, at han neppe kunde staae paa Benene, reiste sig nu op og gik hen til Døren.

Pauline løb imidlertid efter ham, slyngede begge sine Arme om hans Hals, saae ham stift i Øinene og sagde med Alvor, ja, næsten i en bebreidende Tone:

„Det kan dog vel ikke være Deres Mening, at jeg skulde have isinde at lade Dem gaae alene derhen, Hr. Polyte?"

„Hvad for Noget?" udbrød den unge Mand ganske forbauset. „Er det virkelig Deres Alvor, at De vil gaae med mig?"

„Ja, naturligviis!" svarede Pauline i en Tone, der ikke kunde levne den ringeste Tvivl hos den unge Mand om, at hun meente, hvad hun sagde.

„Men De er jo dog saa forfærdelig bange for Chapparot", indvendte Polyte imidlertid.

„Ja, paa Deres Vegne er jeg ganske vist bange for ham, — men ikke paa mine egne," svarede den unge Pige. „Og desuden: — dersom De skal rammes af en Ulykke, vil jeg ogsaa rammes af den; — vi To maae følges ad!"

„Hør! — Hør! — Saaledes kan jeg lide at høre min lille Kone tale!" udbrød Polyte henrykt.

Og efterat han gjentagne Gange havde trykket Pauline til sit Bryst, forlode den unge Mand og den unge Pige Arm i Arm det lille Huus henne paa Hjørnet af Rue Saint-Ambroise.

Da de vare komne ud paa Gaden, mærkede Polyte

imidlertid, at Blodtabet i høi Grad havde udmattet ham.

Fra Tid til anden dinglede han endog, som om han var beruset: men Pauline havde gode Kræfter; hun holdt ham oppe, og saaledes kom de over den Plads, paa hvilken Slagterboderne tidligere havde staaet.

Da de dreiede om Hjørnet af Passagen, blev Polyte pludselig staaende og saae sig om.

Rue des Amandiers var øde og tom, og der herskede den dybeste Stilhed i hele Kvarteret.

Nu lod det til, at det var den unge Mand, der betænkte sig paa at gaae videre.

Imidlertid viste det sig snart, at hans Betænkning ikke gjaldt ham selv.

„Jomfru Pauline," sagde han nemlig, „det, jeg har at foretage mig, er virkelig saa simpelt og let, at jeg slet ikke trænger til Deres Bistand. . . . Jeg troer derfor nok, at De ikke bør gaae med mig derhen."

Nu svarede den unge Pige imidlertid med Bestemthed:

„Jo, vist bør jeg saa! Jeg skal, maa — og vil gaae med Dem derhen!"

Polyte studsede.

„Er det virkelig Deres Alvor?" udbrød han i en Tone, som røbede Overraskelse og inderlig Glæde.

Med en Ligefremhed, der klædte hende ganske fortræffelig, ja, endog gjorde hende i høieste Grad elskværdig, svarede Pauline:

„Ja, naturligviis! . . . Sagde De ikke, at jeg skulde være Deres lille Kone?"

„Jo, jo, —— og De er en Engel af en Pige!“ jublede den unge Mand henrykt, idet han atter trykkede hende til sit Bryst.

Og da han langt om længe var bleven færdig med denne behagelige Beskjæftigelse, sagde han:

„Lad os saa i Guds Navn gaae derhen!“

Og Arm i Arm vandrede den unge Mand og den unge Pige, der saa godt passede til hinanden, nu henimod Auvergnatens Huus.

Polyte havde Ret: denne Expedition frembød ikke overvættes store Vanskeligheder.

Den unge Mand fandt snart Klinken, skjøndt denne garske vist var anbragt paa en noget eiendommelig Maade, og nu aabnede han Døren.

Paulines Hjerte bankede rigtignok en lille Smule stærkere, end ellers; men hun var jo sammen med ham, og Kjærligheden gjør Kvinden modig.

Nedenunder det omtalte Brædt fandt Polyte nu Nøglen til Boutiksdøren, og de to Elskende gik ind i Boutiken.

En ægte Pariser gaaer altid med Svovlstikker i Lommen.

Polyte var altsaa forsynet med Svovlstikker og tændte en af dem.

Svovlstikken kastede et stærkt Skjær omkring sig, og den unge Mand fik nu Øie paa et Lys, der stod paa Gulvet.

Uden at betænke sig et eneste Øieblik, tændte han Lyset.

Det var uden al Tvivl i dette Øieblik, at den i

høi Grad berusede Chapparot nærmede sig sin Bolig, fik Øie paa Lyset, bildte sig ind, at Huset var fuldt af Politibetjente, og derfor tog Flugten.

Nu blev Pauline atter bange.

„Men hvis Husets øvrige Beboere nu see os gaae over Gaarden med Lys?" udbrød hun, idet hun skjælvede over hele Legemet.

„De siger jo selv, at de ere gaaede tilro," bemærkede Polyte.

„Ja, det antager jeg rigtignok, at de ere," svarede den unge Pige, — „men med Vished kan jeg jo ikke vide det."

„Jeg vilde ganske vist langt hellere undvære Lys," sagde Polyte nu, „men det kan ikke lade sig gjøre; thi jeg kjender ikke Lokaliteterne aldeles nøie, og De vilde let kunne falde ned i Brønden!"

Den Dør, der fra Boutiken førte ud til Gaarden, var lukket indvendig fra ved Hjælp af en Slaa, der var temmelig rusten, af hvilken Grund det kostede den unge Mand endeel Uleilighed at faae den slaaet fra.

Kjælderdøren stod aaben; thi hvad Kjælderen angik, havde Kulsvieren ingen Ret til at lukke Døren af.

Pauline kom til at skjælve, da Polyte viste hende den Bjælke, der var bleven savet over, og igjennem hvilken Irlænderinden var faldet ned i Brønden.

Nu tog den unge Mand den Nøgle, som han havde seet Chapparot lægge ind under en Bjælke, og de gik ind i det andet Kjælderrum.

Barnet klynkede endnu bestandig derinde.

I det Øieblik, da Døren til hans Fængsel blev

aabnet, vendte den lille Dreng sig om og anstillede et Forsøg paa at frigjøre sig for sine Baand, medens han paa samme Tid udstødte et Rædselsskrig.

Pauline slyngede imidlertid sine Arme om hans Hals og sagde til ham:

„Min stakkels, kjære lille Dreng!"

Og da Ralph hørte denne blide Stemme, klynkede han ikke længer.

Medens Polyte skar hans Baand over, stirrede den lille Fyr paa Pauline, og det var let at see, at hendes smukke, venllge Ansigt gjorde et overordentlig behageligt Indtryk paa ham.

Det lod til, at han indsaae, at Forsynet havde været barmhjertigt imod ham og sendt ham den Bistand, til hvilken han i saa høi Grad trængte.

— — — — — — — — — — — —

Et Kvarteerstid senere trykkede Irlænderinden Jenny atter sin kjære Dreng, sin elskede Ralph, til sit Bryst.

Men nu sank Polyte, der var aldeles udmattet, ned paa en Stol, lukkede Øinene og besvimede.

Forstenet af Bekymring og Engstelse, saae hans gamle Moder paa ham.

— — — — — — — — — — — —

Sextende Kapitel.

Chapparot hevde altsaa taget Flugten.

Hvad havde han nu foretaget sig i Tidsrummet fra Klokken ti om Aftenen til Klokken fire eller fem om Morgenen?

Ja, det Spørgsmaal vilde sikkert Ingen see sig istand til at besvare.

Kun vilde vi lidt før Daggry have truffet ham igjen henne i Rue de Lyon, hvor han vandrede fremad med usikkre Skridt, med bøiet Hoved og med et Ansigt, der glødede af Ophidselse.

Chapparot, der var aldeles overbeviist om, at Politiet var paa Spor efter ham, følte sig ikke længer i sit Es i Frankrigs Hovedstad. — Det forekom ham, at Luften i Paris var alt Andet end sund for ham, og at Jorden brændte under hans Fødder.

Tidlig om Morgenen, — Klokken tre Kvarteer til sex, — afgik der et Tog til Lyon.

Chapparot havde anstillet følgende Betragtning:

„Jeg tager med dette Tog til Montereau; der stiger jeg ud og skynder mig med at komme med det Tog, der gaaer til Grændsen af Schweits. Imorgen kan jeg saa være i den neutrale Republik; — i alt Fald vil jeg da kunne tilbringe den næste Nat der! . . . Nei, nei, jeg vil ikke miste „Knappen"; — nei, det vil jeg ikke!"

Og idet Kulsvieren halvhøit anstillede denne Betragtning, greb han med begge Hænder fat om sit Hoved og rystede det af alle Kræfter, som om han følte Trang til

at overbevise sig om, at det endnu sad fast paa hans Skuldre.

Vore høitagtede Læsere have vistnok ikke glemt, at Chapparot var vel forsynet med Penge.

Endnu havde Sir James Wood rigtignok kun givet ham et Afdrag paa det Beløb, han havde lovet ham, — men et Afdrag paa halvtredsindstyve Louisd'orer.

En Anvergnat, som har tusind Franks i Lommen, er imidlertid istand til at reise Verden rundt.

Ganske vist vilde Chapparot kun meget nødig give Afkald paa Resten af den Sum, som Sir James Wood havde lovet ham, og som han „ærlig" havde fortjent; — men for Øieblikket maatte han jo fortrinsviis tænke paa at unddrage sig Politiets Efterstræbelser, og nu gik han derfor hen til Banegaarden for at tage Billet til tredie Klasse.

Der stod ikke ret mange Reisende paa Perronen; han kunde altsaa let komme hen til „Hullet", — som Billetkassererens Kontoir jo i Almindelighed kaldes; — men ikke desto mindre blev han pludselig staaende, som om hans Fødder havde slaaet Rod i Jorden.

— Hvorfor var Kulsvieren nu bleven staaende paa Halvveien, — lige nedenunder Uhret? — Vilde han maaskee see, hvad Klokken var? —

Nei, Sagen var den, at Chapparot pludselig havde faaet Øie paa to Politibetjente, der stode Hver paa sin Side af „Hullet", og som aabenbart med største Opmærksomhed betragtede Enhver, der tog Billet.

Kulsvieren ansaae det for hævet over enhver Tvivl, at det var for hans Skyld, de to Politibetjente stode

opstillede der; — de havde naturligviis faaet det Hverv at arrestere ham.

Under saadanne Omstændigheder kunde det naturligviis ikke falde Chapparot ind at tage Billet; tværtimod skyndte han sig med at vende om og forlade Banegaarden.

Nu gik han atter ned ad Rue de Lyon, og da han fik Øie paa det i Nærheden liggende Fængsel Mazas, kom han til at skjælve over hele Legemet.

Folk, der ere bange for deres Skind, lide i Almindelighed af en brændende Tørst; — Chapparot gik derfor ind til den første den bedste Viinhandler, hvis Boutik han fandt aaben.

Henne ved Disken stod der endeel Mænd, for Størstedelen Jernbanearbeidere, som talte megei ivrig sammen.

Chapparot satte sig ved et Bord, der stod tætved Disken.

Opvarteren kom strax hen til ham og spurgte:

„Hvad ønsker Herren?"

„En Snaps Absinth!" svarede Kulsvieren barsk.

Det varede ikke ret længe, førend Chapparot fik, hvad han havde bestilt: men endnu førend Opvarteren bragte ham det, havde Forbryderen, som med Opmærksomhed lyttede til den Samtale, der blev ført henne ved Disken, faaet Ting at høre, der fik Haaret til at reise sig paa hans Hoved.

Nu tog Viinhandleren Ordet.

„Men alligevel er han endnu ikke bleven arresteret," bemærkede han.

„O, — inden Aften bliver han ganske sikkert nappet!“ svarede en af Gjæsterne.

„Hm! Det kan jeg for mit Vedkommende dog ikke anse for saa aldeles afgjort:“ sagde Værten.

Smilende svarede den Jernbanearbeider, der hidtil havde ført Ordet:

„Jeg maa dog tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke længer gaaer til her i Paris, som i gamle Dage. Nu til Dags falder det Folk, som finde sig foranledigede til at skjule sig, meget vanskeligt at faae denne deres Higen tilfredsstillet. Nu for Tiden stikker Politiet nemlig sin Næse i alt Muligt, og det har opnaaet ligesaa stor Færdighed i at opsnuse Typer, Røvere og Mordere, som godt dresserede Jagthunde i at opspore ædelt Vildt.“

„Er den unge Mand allerede død?“ spurgte Vinhandleren nu.

„Nei, død er han rigtignok endnu ikke,“ svarede Jernbanearbeidernes Ordfører, „men komme sig kan han ikke, — det er en afgjort Sag!“

„Stakkels Fyr!“ sagde Værten, idet han traf paa Skuldrene.

Leende svarede Jernbanearbeideren:

„Men det kan dog ikke nægtes, at den Anden, — Banditen, mener jeg, — maa være en Pokkers dygtig Fyr i sit Fag!“

„Dygtig? — Jo — vist!“ bemærkede nu en af de andre Arbeidere, der gjorde sig til af at være Filosof. „Han havde jo drukket sig fuld, — og en fuld Mand har Mod til Alt!“

Medens Chapparot hørte paa dette, perlede Angstens

Sved paa hans Pande; men han vovede dog ikke altfor hovedkulds at gaae sin Vei; thi derved vilde han jo let kunne henlede Opmærksomheden paa sig.

Han drak derfor ganske langsomt sin Snaps Absinth, medens Jernbanearbeiderne vedbleve at tale sammen om et Mord, der syntes at have gjort megen Opsigt i Kvarteret.

Chapparot nærede ikke den ringeste Tvivl om, hvorledes Sagen forholdt sig. Den unge Mand, der var bleven myrdet, var naturligviis Volyte, og Morderen, som man endnu ikke havde faaet fat paa, . . . ja, Kulsvieren vidste kun altfor godt, hvem det var!

Pludselig sagde en af de unge Arbeidere:

„Det vil dog vist falde ham vanskelig at slippe bort herfra; thi der staaer Gendarmer opstillede ved Billetkontoiret paa Banegaarden."

„Men mon de ogsaa ville kunne kjende ham?" spurgte Viinhandleren.

„Jeg for mit Vedkommende vilde da i alt Fald straxt kunne kjende ham, naar jeg fik ham at see," forsikkrede Arbeideren.

Da Chapparot hørte dette, studsede han og saae paa den unge Mand.

„Da veed jeg dog ikke Noget af, at jeg nogensinde før har seet den Fyr der," tænkte han.

Nu tog Viinhandleren Ordet.

„Her har han været Stamgjæst, og jeg havde aldrig troet, at han var istand til at begaae en saadan Forbrydelse!"

Atter studsede Chapparot, og nu saae han paa Vinhandleren.

„Her har jeg jo aldrig før været," tænkte han, „det kan altsaa ikke være mig, der er Tale om."

Nu tømte han sit Glas, og idet han betalte Vinhandleren, sagde han:

„Er der noget Nyt her i Kvarteret?"

„Ja, det skulde jeg mene!" lød Svaret. „En Piemonteser, der arbeidede tæt herved, — henne i Passage d'Orient, har myrdet en af sine Kammerater, som han boede sammen med, og er derpaa stukket af med hundrede Franks, som den stakkels Fyr havde skrabet sammen."

Chapparot traf Veiret dybt; han følte sig tilmode, som om en tung Steen var bleven væltet fra hans Bryst.

En af Arbeiderne meddeelte ham derpaa af egen Drift følgende Oplysning:

„Morderen holder sig dog nok endnu bestandig skjult et eller andet Sted her i Kvarteret, og det ansees for sandsynligt, at han har isinde at tage Flugten pr. Jernbane."

Det var altsaa ikke for Chapparots Skyld, at der stod to Politibetjente opstillede henne ved Billetkontoiret paa den Banegaard, fra hvilken Kulsvieren nylig saa forskrækket havde taget Flugten.

Nu skyndte han sig med at komme ud paa Gaden og gav sig atter til at vandre henimod Banegaarden.

Men han havde spildt et heelt Kvarteer, og nu kom

han for seent; — da han kom hen til Banegaarden, var Toget gaaet for et Par Minuter siden.

„Nu maa De vente til Klokken tre Kvarteer til tolv, min Ven," sagde en Jernbanebetjent til ham. „Tidligere gaaer der ikke noget Tog."

Chapparot følte sig imidlertid ikke synderlig skuffet, da han fik dette at vide. Idet han gik sin Vei fra Banegaarden, sagde han halvhøit:

„Jeg bliver ogsaa altfor let forskrækket! . . . Det er jo meget muligt, ja, endog høist sandsynligt, at der ikke er et eneste Menneske, som nærer Mistanke til mig!"

Nu gik han henad Boulevard Richard-Lenoir, det vil sige: langsmed Kanalen.

Siden han valgte denne Vei, maatte han aabenbart have isinde at vende tilbage til det Kvarteer, i hvilket han boede.

Og dette var virkelig ogsaa Tilfældet. Den Frygt, af hvilken Chapparot nylig var bleven piint, var nu bleven afløst af en anden Følelse, nemlig af Nysgjerrighed.

Han vilde have at vide, om Liget af hans Offer var blevet fundet, og om man talte om, hvem der kunde have myrdet den unge Mand; — thi naar Alt kom til Alt, var det jo dog muligt, at det ikke var Retfærdighedens Haandhævere, der om Natten havde været hjemme hos ham.

Kulsvieren kom endelig hen til Boulevard Prince-Eugène; men enhver Vinhandler, han kom forbi, fandt en Kunde i ham.

Paa hvert Sted drak han en Snaps — og lyttede til Gjæsternes Samtale.

Paa denne Maade fik han adskilligt Nyt at vide; men intetsteds hørte han Noget, hvoraf han kunde drage den Slutning, at hans Forbrydelse var bleven opdaget.

Kl. A. gik Chapparot ind til en Frugthandler, som tillige var Værtshusholder.

Frugthandleren kjendte ham godt og modtog ham med den største Venlighed.

Chapparot var allerede halvt beruset, og hans Ruus gav ham Mod.

Da Frugthandleren havde de fleste af Kvarterets Beboere til Kunder, følte Kulsvieren sig temmelig overbeviist om, at man ikke vidste Noget om, hvad der var forefaldet.

Efterat Chapparot havde drukket en Snaps inde hos Frugthandleren, gik han ned ad Rue Saint-Ambroise.

I Nærheden af Kirken boer der en Frisør og Barbeer, i hvis Etablissement alle Nyhederne i hele Kvarteret blive bragte tiltorvs.

Chapparot, der blev dristigere, hver Gang han drak, gik ganske rolig ind til den omtalte Barbeer og Frisør og forlangte at blive barberet.

Medens Barberen opfyldte hans Ønske, fortalte han ham en Mængde Nyheder; men han sagde ikke et eneste Ord om, at der var blevet begaaet et Mord, eller at man havde fundet et Lig paa Pladsen tætved.

Nu sagde Chapparot til sig selv:

„Siden jeg er kommen saa langt, kan jeg ligesaa gjerne gaae et Øieblik hjem.“

Og derpaa gik han hen til Passage des Amandiers.

Syttende Kapitel.

Det var ikke ret længe siden, at Chapparot havde været en stor Kujon; men nu var han bleven kjæk, ja, endog ligefrem overmodig.

Han gik over den store Plads.

„Jeg vil dog see, om det er muligt at opdage nogen Blodplet paa Jorden," tænkte han.

Det var ham imidlertid ikke muligt at opdage det ringeste Spor af Blod. Da han følte sig overbeviist om, at han havde dræbt Polyte, vilde han sikkert, dersom han havde været ædru, have fundet det besynderligt, at han heller ikke saae Noget til Liget af den unge Mand; men i den Tilstand, i hvilken han befandt sig, faldt det ham ikke ind at anstille Betragtninger over denne Omstændighed.

Kulsvieren gik lige hen til Passagen.

Paa Hjørnet boede der en Viinhandler.

Chapparot gik forbi hans Boutik, vendte derpaa om, men gik atter forbi.

Viinhandleren havde imidlertid faaet Øie paa ham og raabte til ham:

„Hør en Gang, Chapparot!“

Kulsvieren blev staaende.

„Bring mig en Sæk Kul!“ sagde Vinhandleren.

Chapparot vilde nu gaae hjem og hente Kullene; men hans Nabo standsede ham atter.

„Men sig mig en Gang,“ sagde han, „De havde nok et meget anstrengende Arbeide igaar?“

„Hvorfor troer De det?“ spurgte Chapparot, idet han med en Uro, som ikke er vanskelig at fatte, maalte sin Nabo fra Top til Taa.

„Det skal jeg sige Dem,“ svarede Vinhandleren. „Imorges bankede jeg gjentagne Gange paa Deres Dør, og det stærkt!“

„Naa?“ sagde Chapparot.

„Naa ja, — og De lukkede ikke op — og gav i det Hele taget ikke noget Livstegn fra Dem!“

„Naa, er det det Hele!“ udbrød Chapparot. „Hm! Det vil sige: det gjør mig naturligviis ondt, at De maatte gaae forgjæves imorges, Nabo, men seer De, Sagen er den, at jeg igaar Aftes traf paa nogle Byesbørn, med hvem jeg maatte drikke en heel Deel. Jeg var derfor noget overkjørt, da jeg kom hjem.“

„Ja, det kan jo hændes den Bedste,“ bemærkede Vinhandleren i en ligegyldig Tone.

„Men nu er det bedst, jeg strax bringer Dem en Sæk Kul,“ sagde Chapparot.

Og derpaa gik han hen til sin Boutik.

Da han kom forbi Vaskeriet, kastede han et Blik paa de unge Vaskerpiger.

Den smukke Pauline stod paa samme Plads, som ellers.

Da Chapparot fik Die paa hende, foer han sammen, og hans Hjerte bankede voldsomt; men han skyndte sig med at komme forbi Baskeriet.

Da han kom hen til det Huus, i hvilket han boede, saae han strax, at Boutiksdøren var lukket.

Denne Omstændighed gav ham Mod.

Han gik nu ind i Forstuen og fandt ogsaa Nøglen under Dørtrinet.

Nogle Fruentimmer og Børn, som han var kommen forbi, havde seet paa ham med samme ligegyldige Mine, som ellers.

Det hørte for Resten ikke til Sjeldenhederne, at Chapparots Boutik først blev aabnet langt op ad Formiddagen.

Tidligere havde Chapparot ingenlunde været drikfældig; men efterat hans Kone var død, havde han ofte følt Trang til at berusе sig, og under saadanne Omstændigheder pleiede han gjerne at sove længe om Morgenen.

Han fandt altsaa Nøglen til den Dør, der fra Forstuen førte ind til Boutiken, og traadte nu ind i det sidstnævnte Lokale.

Inde i Boutiken kunde han ikke opdage det ringeste Spor af Uorden eller Forstyrrelse. Han savnede ikke det Allermindste; hver enkelt Gjenstand var paa sin rette Plads.

„Hm! Det kan altsaa ikke have været Retfærdighedens Haandlangere, der vare inde hos mig inat!“ tænktt Chapparot.

Og nu gav han sig til at gruble over, hvem det da kunde være, der havde aflagt ham dette Besøg.

I Almindelighed havde Chapparot ikke ret mange rede Penge liggende hjemme hos sig. Naar han havde skrabet et større Beløb sammen, satte han det strax i Sparekassen, og det Beløb, han havde liggende i rede Penge, oversteg kun sjeldent hundrede Franks.

Nu faldt det Kulsvieren ind, at han netop for Øieblikket havde et saa stort Beløb liggende i en af sine Skuffer.

Den nævnte Skuffe, som han altid med megen Omhu lukkede af, naar han gik ud, bar ikke Spor af, at den var bleven brudt op, og da han aabnede den, fandt han ogsaa alle Pengene i den.

Det var altsaa hverken Retfærdighedens Haandlangere eller Type, der havde aflagt ham et Besøg; — men hvem i Alverden kunde det da være?

Nu kom Chapparot til at tænke paa den lille Dreng, som han havde indespærret i et Kjælderrum.

Var det lykkedes den lille Fyr at slippe ud af sit Fængsel?

Det var ikke meget sandsynligt; thi Drengen var bleven bundet med gode, solide Reb, og desuden var Døren forsynet med en Laas, som et Barns Haand neppe vilde have været istand til at sprænge.

Men nu fik Kulsvieren et andet Indfald; — han tænkte paa Sir James Wood.

Den engelske Politimand havde anmodet ham om at beholde Ralph hos sig i fire og tyve Timer; men det kunde jo være, at Sir James havde betænkt sig; — maaskee

havde han anseet det for nødvendigt at faae fat paa Drengen, og da han ikke havde truffet Kulsvieren, havde han saa maaskee selv banet sig Vei til det Kjælderrum, i hvilket den lille Arrestant var bleven anbragt.

For at faae at vide, om den Gisning, han anstillede, var rigtig, tog Chapparot sit Lys og gik over det lille Gaardsrum, der førte til Kjælderen med Brønden og til det underjordiske Kjælderrum.

Idet førstnævnte af disse Lokaler syntes Alt at være i den skjønneste Orden.

— Dog nei, — Nøglen til det andet Kjælderrum laa ikke længer under Bjælken!

Nu gik Chapparot hurtig ind i den underjordiske Gang; — men her blev han pludselig staaende ganske forfærdet.

Døren til Kjælderrummet stod paa vid Gab; Kjælderen var tom; — den lille Dreng var forsvunden!

Chapparot skreg høit af Raseri.

Nu stod det aldeles klart for ham, hvorledes det Hele var gaaet til.

Det var naturligviis Sir James Wood, der havde bortført Drengen.

„Tyv troer, at hver Mand stjæler," siger et gammelt Ordsprog, — og Chapparot udbrød da ogsaa strax:

„Den Kjæltring! Det er naturligviis for at slippe for at give mig de resterende tusind Franks, at han har spilt mig dette Puds!"

Det faldt ham ikke et eneste Øieblik ind, at Irlænderindens Søn kunde være bleven bortført af nogen Anden, end den engelske Politimand; — men foruden

det pekuniaire Tab, som han efter al Sandsynlighed vilde komme til at lide, var der endnu noget Andet, som i høieste Grad piinte ham.

Nu var Kulsvieren bleven fuldstændig ædru, og nu spurgte han sig selv, hvad der var blevet af Polyte.

Var den unge Mand død, — eller var han endnu ilive?

Dersom han var død, hvorledes kunde det saa gaae til, at der ikke var et eneste Menneske, som brød sig om dette Mord?

Og dersom den unge Mand, — hvad Chapparot nu maatte tilstaae for sig selv, var temmelig sandsynligt, — kun var bleven let saaret, snart var kommen til sig selv igjen og saa var gaaet — eller krøbet — hjem, — hvad var saa Grunden til, at Fyren ikke havde anmeldt Sagen for Politiet, og at han selv, Kulsvieren, ikke blev efterspuret af Retfærdighedens Haandlangere?

Chapparot havde nemlig ingenlunde glemt, hvad der var forefaldet.

Han kunde meget godt huske, at Polyte, medens de kæmpede med hinanden, ikke blot havde beskyldt ham for at have myrdet sin Kone, men ogsaa for at have kastet Irlænderinden ned i Brønden.

Hvorledes var det nu gaaet til, at den unge Mand havde faaet det at vide?

Det var saaledes en Mængde Spørgsmaal, Chapparot havde at rette til sig selv; men han saae sig ikke istand til at besvare et eneste af dem.

Paa den ene Side blev Kulsvieren uophørlig piint af Frygt for at blive arresteret; — paa den anden Side

følte han Trang til at blive hjemme og forholde sig fuldstændig rolig, — og Enden paa Legen blev da ogsaa den, at han, skjøndt han hele Tiden tænkte paa, om det dog ikke var det Raadeligste, at han tog Flugten, blev, hvor han var, og passede sine Forretninger som sædvanlig.

I hele Passagen var der ikke et eneste Menneske, som tog den ringeste Notice af ham.

Han bragte sine Kunder Kul, og de vare de Samme imod ham, som de pleiede at være; — han tilkastede Vaskerpigen Pauline ømme Blikke, idet han gik forbi hende, og Pauline tog ikke mere Notice af ham, end ellers; hun saae ikke op fra sit Arbeide.

Paa denne Maade henrandt Dagen.

Om Aftenen gik Chapparot, som sædvanlig, hen til Viinhandleren for at indtage sit tarvelige Maaltid, og Viinhandleren viste ham hverken større eller mindre Forekommenhed, end ellers.

Da han gik hjem, anstillede han følgende Betragning:

„Det Hele, jeg kan faae ud af det, er, at jeg er bleven snydt for tusind Franks!"

Og da han var kommen i Seng, tænkte han med Smerte paa det Tab, han havde lidt; men han trøstede sig dog med, at han jo kunde være endnu uheldigere stillet, end han var.

— — — — — — — — — — — —

Klokken tre om Morgenen laa Chapparot endnu og sov; men pludselig vaagnede han ved, at det bankede paa hans Boutiksdør.

„See saa!“ tænkte han. „Nu bliver jeg nappet!... Hvorfor har jeg ikke taget Flugten, medens det var Tid?“

Han stod imidlertid op, gik hen til Døren og spurgte, hvem det var, der bankede.

„Det er mig,“ svarede en Stemme.

„Ja, — hvem?“

„Slagter-Hans henne fra Passy,“ lød Svaret.

Nu blev Chapparot atter beroliget. Han kjendte meget godt Slagter-Hans, med hvem han endog i længere Tid havde staaet paa en venskabelig Fod, ja, af hvem han endog havde laant ottehundrede Franks, som han endnu skyldte ham.

Kulsvieren skyndte sig derfor med at aabne Døren.

Da Slagter-Hans, — der ogsaa blev kaldt „Bøddel-Hans“, — var kommen ind i Boutiken, sagde han til Kulsvieren:

„Jeg er kommen herhen for at hente den lille irske Dreng og hans Moder.“

„Hvad behager?“ udbrød Chapparot, der blev saa forskrækket, at han neppe kunde faae Ordene frem.

„Siig mig øieblikkelig, hvad der er blevet af Irlænderinden Jenny og hendes Søn!“ svarede Hans med en Rolighed og Sikkerhed, der vidnede om, at han vidste, han ikke var paa Vildspor.

Attende Kapitel.

Slagter-Hans var forøvrigt ikke alene; tilligemed ham var en ung Mand med sort Overskjæg traadt ind i Boutiken.

Denne unge Mand lukkede strax Døren efter sig, saaat han og Slagter-Hans bleve ene med Kulsvieren.

Chapparot var bleven ligbleg, da han hørte tale om Irlænderinden.

Imidlertid skyndte han sig med at fremstamme følgende Ord:

„Jeg forstaaer Dem ikke! — Jeg har hverken seet Noget til en Irlænderinde eller til en lille irske Dreng."

Nu brast den unge Mand med det sorte Overskjæg i Latter og sagde:

„Vi kjende Dig nok, Kjæltring! — See blot her!"

Og med disse Ord tog han en Revolver op af Lommen.

Chapparot havde rigtignok sin Kniv i Lommen; men ligeoverfor en Revolver har en Kniv ikke Meget at betyde.

Marmouset; — som vore ærede Læsere vistnok allerede have gjættet, var det nemlig ham, der tilligemed Slagter-Hans var traadt ind i Boutiken, — Marmouset, sige vi, vedblev imidlertid:

„At jeg viser Dig denne Tingest, har for Resten kun sin Grund i, at jeg anseer det for det Rigtigste, lige strax at lade Dig vide, at det ikke kan nytte, Du sætter Dig til Modværge imod os; — det er altid det Fornuftigste

at lade de Folk, man har at gjøre med, mærke, hvad de have at rette sig efter. — Imidlertid har jeg ogsaa andre Argumenter: — see blot!"

Marmouset havde taget Plads ved Bordet, paa hvilket der endnu stod endeel Levninger af Chapparots Frokost fra den foregaaende Dag.

Nu lagde han Revolveren ved Siden af sig, tog sin Brevtaske frem og aabnede den.

Endeel Banknoter paa tusind Franks Stykket faldt ud af Brevtasken, og Marmouset lod dem blive liggende paa Bordet.

Kulsvierens Øine funklede.

Dette dyriske Menneske havde dog i alt Fald een menneskelig Egenskab: han elskede Guld: — for at erhverve sig Guld kunde han gjøre, hvad det skulde være.

Da han fik Øie paa Banknoterne, anstillede han den Betragtning, at han maaskee ved denne Leilighed kunde faae Erstatning for de tusind Franks, som den engelske Politimand havde snydt ham for ved selv at hente Barnet.

Marmouset kunde see paa Kulsvieren, hvor begjærlig denne var efter at faae Fingre i Banknoterne.

„Hvis Du vil have Penge, maa Du meddele os de Oplysninger, vi ønske," sagde han. „Her er nu for det Første en Banknote paa tusind Franks!"

Og han lagde een af Banknoterne foran sig.

Chapparot strakte Haanden ud efter den.

„Nei, vent lidt," sagde Marmouset. „Førend Du kan faae Pengene, maa Du sige os, hvad Du har foretaget Dig med den lille Dreng."

„Ja," svarede Kulsvieren, hvis Øine funklede af Pengegridskhed, „siden De veed saa god Besked, skal jeg sige Dem Alt, hvad jeg selv veed. Jeg troer virkelig, at Englænderen har taget mig ved Næsen."

„Nei, virkelig?"

„Jo! Han havde lovet mig totusind Franks."

„Og dem har han ikke givet Dig?"

„Nei, — det vil sige: jeg har kun faaet Halvdelen. Resten vilde han give mig, naar han kom og hentede den lille Fyr."

„Naa ja?"

„Ja, men forrige Nat, medens jeg var ude, har han selv skaffet sig Adgang til mit Huus og hentet Drengen. Jeg kan saaledes vistnok skyde en hvid Pind efter mine tusind Franks."

Marmouset saae paa Chapparot.

Udtrykket i Kulsvierens Ansigt svarede ganske til den Tone, i hvilken han talte. Der var ingen Tvivl om, at Manden sagde Sandhed, — eller dog idetmindste bildte sig ind, at han sagde den rene Sandhed.

„Du mener altsaa, at Englænderen har været her igaar Nat?" sagde Marmouset nu. „Paa hvad Tid af Natten skulde det være?"

„Ja, det maa vel nærmest have været om Aftenen, imellem Klokken ti og elleve," svarede Chapparot.

„Altsaa iforgaars Aftes?"

„Ja vel!"

„Det er ligefrem umuligt," sagde Marmouset ganske rolig; thi han vidste jo bedst, hvor Sir James Wood havde været henne hiin Aften.

Chapparot var aabenbart nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Men hvem i Alverden skulde da have hentet den lille Dreng?“ sagde han.

„Ja, det veed jeg ikke; men den Englænder, Du taler om, kan det i alt Fald ikke have været. — Og hvor er Moderen henne?“

Chapparot foer sammen, men svarede ikke.

„Tal,“ sagde Marmouset i en bydende Tone, „ellers faaer Du ikke de tusind Franks.“

Chapparot stirrede paa ham med funklende Øine.

Idet han tænkte nærmere over Sagen, var der nemlig to Betragtninger, som lagde Beslag paa hans Opmærksomhed.

Den ene var den, at Marmouset maaskee var Medlem af Opdagelsespolitiet og nu lagde en Snare for ham.

Den anden Betragtning var den, at den lille Fyr, om hvem der var Tale, bestemt maatte være en meget vigtig Person, siden Folk saaledes bøde tusind Frnnks for at faae Noget at vide om ham og hans Moder.

Chapparots Pengegridskhed fik imidlertid Bugt med hans Klogskab; i længere Tid havde Skafottet hvert Øieblik viist sig for hans Sjæls Øie; men dette Syn, der havde opfyldt ham med Rædsel, forsvandt nu, og Tørsten efter Guld løste hans Tungebaand.

„Moderen?“ sagde han halvhøit. „Hende har jeg dræbt!“

Slagter-Hans foer sammen af Rædsel; men Marmouset fortrak ikke en Mine; den unge Mand bevarede den be-

undringsværdige Koldblodighed, som han havde arvet efter „Mesteren.“

„Og paa hvilken Maade har Du dræbt hende?“ spurgte han.

Og idet han udtalte disse Ord, lagde han Banknoten hen foran Chapparot, som da ogsaa straxt greb den med krampagtig Begjærlighed.

„Jeg har druknet hende,“ svarede Kulsvieren.

„Ude i Kanalen?“

„Nei, i en Brønd.“

„Og hvor er den Brønd?“

„Dersom De vil følge med mig, skal jeg vise Dem den.“

„Godt!“ svarede Marmouset. „Men glem endelig ikke, at jeg skyder Dig en Kugle for Panden, hvis Du anstiller et Forsøg paa at tage Flugten!“

Chapparot gjorde en Bevægelse, der skulde tilkjendegive, at det ikke kunde falde ham ind at bære sig saa dumt ad.

Endnu holdt Kulsvieren Banknoten i Haanden; men nu stak han den i Lommen, og Marmouset gjorde ikke den ringeste Indvending derimod.

Nu fortalte Auvergnaten med faa Ord og med en oprørende Kynisme, hvad der havde tildraget sig nede i Kjelderen, og hvorledes Irlændeeinden, da hun havde sat Foden paa den Bjælke, der var bleven savet over, var faldet ned i Brønden.

„Godt, — det er det Bedste, at vi undersøge selve Stedet,“ sagde Marmouset.

Chapparot tændte Lys og aabnede derpaa Kjælderdøren.

„Gaae i Forveien, — men glem ikke, hvad jeg nylig sagde til Dig!“ befalede Marmouset.

De gik nu ned i Kjælderen.

Her blev Chapparot imidlertid atter greben af den samme Sindsbevægelse, som tidligere havde gjort det umuligt for ham at løfte den ituslavede Bjælke iveiret og see ned i Brønden.

Kulsvieren var ikke bange for at dræbe et Menneske; men han havde ikke Mod til at see paa Liget af den, han havde dræbt.

„See De kun ned i Brønden, om De vil,“ sagde han, „jeg for mit Vedkommende vil ikke gjøre det!“

Han var bleven ligbleg og skjælvede over hele Legemet, som om han havde Krampe.

Marmouset tog Lyset ud af Haanden paa ham og gav derpaa Slagter-Hans et Vink. Den Sidstnævnte løftede nu Bjælken op.

Marmouset bøiede sig ned over Brønden.

„Hun maa naturligviis flyde ovenpaa Vandet,“ sagde Chapparot. Tænderne klapprede imidlertid i Munden paa ham, og de to Andre kunde neppe høre, hvad han sagde.

„Jeg kan ikke see Noget,“ bemærkede Marmouset. „Dog — jo, der flyder en Stige paa Vandet.“

„En Stige?“

„Ja.“

„Men . . . Fruentimmeret?“

„Hende kan jeg ikke see Noget til.“

Nu fik Chapparot atter Mod. Uden at betænke sig længere, gik han hen til Brønden og saae ned i den; men heller ikke han kunde faae Øie paa noget menneskeligt Legeme, der svømmede ovenpaa Vandet.

Derimod laa der ganske vist en Stige dernede.

„Det er dog besynderligt!“ sagde Chapparot. „Der var ikke nogen Stige nede i Brønden. Hvem i Alverden kan dog være gaaet derned?“

„Du mener altsaa, at En eller Anden maa være gaaet derned?“

„Ja,“ svarede Kulsvieren.

Nede i Kjælderen stod der en lang Stang med en Krog i den ene Ende.

Ved Hjælp af denne Stang fik Chapparot snart Stigen fisket op af Brønden.

„Træet er ikke raadden,“ sagde han, „Stigen kan altsaa ikke have ligget længe i Vandet,“

Nu fik han Øie paa et sort Mærke, der var anbragt paa et af Trinene.

Dette Mærke var et Hjul, som var blevet brændt ind i Træet.

„Det er jo Hjulmandens Mærke!“ udbrød Chapparot.

„Hvad er det for en Hjulmand, Du nu taler om?“ spurgte Marmouset.

„Det er den Mand, der tidligere havde Boutiken inde i Nabohuset, og med hvem jeg havde fælles Brønd,“ svarede Kulsvieren. „En eller Anden maa være gaaet den Vei for at søge efter Drengen, og nu maa jeg anse det

for det Sandsynligste, at Irlænderinden er sluppet heelskindet fra den Historie."

Nu tog Marmouset igjen sin Brevtaske frem.

„Naar Du forklarer Dig tydelig, skal Du faae tusind Franks til," sagde han.

Denne Gang fik Chapparot i en Fart Bugt med sin Sindsbevægelse, og hans kyniske Rolighed vendte tilbage.

Marmouset ventede rolig paa en nærmere Forklaring. —

Rittende Kapitel.

Chapparot var en af de Naturer, der ere udrustede med et dyrisk Instinkt — og en djævelsk Grusomhed, og som kun synes at være skabte til at virke i det Ondes Tjeneste.

Han tilbad Guldet og havde fuldtop af raae Lidenskaber, som Intet, ikke engang Frygten for Skafottet, var istand til at lægge Baand paa.

Men han var tillige udstyret med en vis Klogt og Skarpsindighed.

I den Stige, som han havde fisket op af Brønden,

og som var forsynet med Hjulmandens Mærke, laa der en heel Aabenbaring for ham.

Marmouset og Slagter=Hans, der saae, at han virke=lig grublede over Sagen, ventede rolig paa, at han skulde blive færdig med at gruble.

Langt om længe sagde Chapparot:

„Ville I have, at jeg skal gjøre Eder bekjendte med min Mening om Sagen?“

Og nu betragtede han ikke længer disse to Mænd som to Fjender, der havde ham i deres Magt, men som to Stalbrødre, der snart vilde finde sig foranledigede til at udbetale ham, hvad der tilkom ham.

„Ja, tal!“ svarede Marmouset.

Nu afgav Chapparot følgende Forklaring:

„Da Englænderen, det irske Fruentimmer, hendes Søn og jeg kom herned i Kjælderen, gik Englænderen, som i Forveien havde gjort sig bekjendt med Lokaliteterne, forrest, og han havde den lille Dreng ved Haanden. Det er en Selvfølge, at han tog sig iagt for at træde paa den itu=savede Bjælke, og at han ligeledes passede paa, at der ikke tilstødte den lille Fyr noget Uheld; — den Knægts Liv synes jo at være en heel Deel værd.

Irlænderinden fulgte lige bagefter dem, og jeg gik bagest.

Jeg skubbede lidt til hende; derved kom hun til at sætte Foden paa den itusavede Bjælke, og saa faldt hun ned i Brønden, idet hun udstødte et høit Skrig.“

„Og saa?“ spurgte Marmouset.

„Saa hørte vi Vandet pladske nedenuder os,“ svarede Kulsvieren.

„Hørte I ikke Andet?“

„Nei, Andet hørte vi ikke, og netop derfor troede vi, at hun strax var druknet,“ svarede Chapparot.

„Derimod,“ vedblev han, „gav den lille Fyr sig til at græde og kalde paa sin Moder, og derfor bragte vi ham ned i det andet Kjælderrum.“

„Og I forvisfede Eder ikke først om, at Moderen virkelig var død?“

„Nei,“ svarede Chapparot ganske rolig.

„Og saa?“

„Saa gik jeg igjen herind og gav mig til at søge efter en Lysestage, som jeg pleiede at stikke ind i det Hul der.“

Og Chapparot pegede paa det Hul, der var anbragt i Muren.

„Naa?“ spurgte Marmouset.

„Jeg kunde imidlertid ikke finde Lysestagen,“ vedblev Kulsvieren. „Jeg antog da, at jeg i min Forvirring havde taget den med ud i Boutiken og ladet den blive der. Altsaa gik jeg atter ud i Boutiken.“

„Men fandt ikke Lysestagen der?“

„Nei, den var der ikke,“ svarede Chapparot. Saa tog jeg et Par Svovlstikker og gik paany herind, — og nu var Lysestagen paa sin Plads.

Nu gik jeg ned i det Kjælderrum, i hvilket jeg havde indespærret den lille Irlænder; thi han maatte jo dog have Noget at spise. Da jeg gik tilbage, vilde jeg see ned i Brønden; men det havde jeg ikke Mod til.“

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Ja, om Du har Mod eller ikke, kommer ikke os

ved; — det hører ikke med til Fortællingen?" sagde han noget utaalmodig.

„Hm! Lad mig tale ud, Herre!" sagde Kulsvieren nu. „Jeg anseer det for min Pligt at fortælle Dem Alt, siden De jo giver mig Penge. Altsaa maa jeg sige Dem, at jeg har et godt Øie til en ung Vaskerpige, som arbeider herhenne i Passagen. — Det er jo en ærlig Sag, — ikke sandt?"

„Jo," svarede Marmouset.

„Nu havde jeg lagt Mærke til en ung Fyr, der koketterede svært med hende," vedblev Chapparot. „Det blev jeg ærgerlig over, og da han gik ud af Passagen, fulgte jeg efter ham."

„Oho!" sagde Marmouset.

„Jeg overfaldt ham bagfra," vedblev Kulsvieren. „I Begyndelsen havde jeg kun isinde at give ham en Lusing; men da han satte sig til Modværge, blev jeg vred, og . . ., jeg troer endog, jeg stak ham med min Kniv,"

„Men," sagde Slagter-Hans nu, „alt det forklarer os ikke" . . .

Chapparot skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„Medens jeg kæmpede med ham, skjældte han mig ud for en Morder," vedblev han. „Jeg troede først, han sigtede til min Kone, som man beskylder mig for at have dræbt; — men nei, — det var Irlænderinden, han talte om; — han sagde endog med rene Ord, at jeg havde kastet hende ned i Brønden!"

„Ah!" udbrød Marmouset. „Sagde han det?"

„Ja, han gjorde," svarede Kulsvieren. „Nu blev jeg aldeles rasende, stak min Kniv i Livet paa ham og løb min Vei."

„Og hvad foretog Du Dig saa?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev.

„Jeg bar mig ad, som man altid bærer sig ad, naar man har gjort en rigtig dum Streg," svarede Chapparot. „Jeg drak Mere, end jeg kunde taale, og derpaa drev jeg længe omkring paa Gaden. Da jeg endelig vilde gaae hjem, saae jeg, at der var Lys inde i min Boutik. Jeg troede da, at Politiet allerede var paa Spor efter mig og aflagde mig et Besøg, og saa tog jeg igjen Flugten."

„Og derpaa?"

„Hm! Behøver jeg at sige Dem, hvad jeg saa gjorde?" spurgte Chapparot. „Jeg drev om fra det ene Værtshuus til det andet, drak snart Absinth, snart Kognok, snart Viin, trakterede unge Fruentimmer og morede mig, saa godt jeg kunde; — Penge havde jeg jo nok af, og jeg trængte til at bedøve mig. — Henad Morgen var jeg atter nogenlunde ædru, og nu havde jeg først isinde at tage Flugten; men saa faldt det mig ind, at der dog maaskee ikke var Nogen, som havde Mistanke til mig. Jeg gik altsaa hjem, og der var Ingen, som talte til mig om, at den unge Mand var bleven myrdet; alle Mennesker behandlede mig, som de pleiede.

Da jeg saae det, faldt det mig ind, at det maatte være Englænderen, der om Natten havde været inde hos mig for at hente den lille Dreng; — paa anden Maade kunde jeg jo ikke forklare mig den Omstændighed, at der havde været Lys inde i Boutiken. Naturligviis blev jeg

nu meget vred paa den engelske Kjæltring, der paa en saa lumpen Maade havde snydt mig for mine tusind Franks."

Medens Kulsvieren fortalte denne lange Historie, havde Slagter-Hans gjentagne Gange ladet sig mærke med, at han begyndte at blive utaalmodig, og villet afbryde ham; men hver Gang havde Marmouset anmodet sin Ledsager om at tie stille.

Efter en kort Pause tog Chapparot nu atter Ordet.

„Nu maa jeg imidlertid antage, at jeg har gjort Englænderen Uret," sagde han, „og hvis De ønsker det, skal jeg sige Dem, hvorledes jeg for Øieblikket opfatter Sagen."

„Ja, tal!" sagde Marmouset.

„Brønden er, som allerede bemærket, fælles for mit Huus og et Huus, der vender ud til Rue des Amandiers," vedblev Kulsvieren.

„Godt!" sagde Marmouset.

„I det andet Huus boede der en Hjulmand, som benyttede sin Deel af Brønden," sagde Chapparot. „Nu er Hjulmanden imidlertid flyttet, og hans Værksted staaer ledigt."

„Naa, — og saa?"

„Ja, nu mener jeg, at Irlænderinden maa være besvimet, da hun faldt ned i Brønden," vedblev Kulsvieren.

„Ja, det er meget muligt."

„Maaskee er hun saa kommen til sig selv igjen, umiddelbart efterat Englænderen og jeg vare gaaede vor Vei," sagde

Chapparot nu. „Saa har hun vel sagtens givet sig til at raabe om Hjælp, og Eu eller Anden, der befandt sig inde paa Hjulmandens Værksted, maa da have hørt hende skrige."

„Men Du siger jo, at Værkstedet staaer ledigt?" indvendte Marmouset.

„Ja, det gjør det ogsaa," svarede Kulsvieren, „men derfor kan der dog nok have været En eller Anden derinde."

„Naa, — og saa?"

„Ja, saa maa den Paagjældende naturligviis have reddet Irlænderinden ved Hjælp af Stigen." svarede Chapparot.

„Ja, det er da i alt Fald ikke usandsynligt, at det Hele er gaaet saaledes til," sagde Marmouset. „Men nu Barnet!"

„Jeg sagde Dem nylig, at jeg ikke kunde finde Lysestagen, da jeg først søgte efter den, men et Øieblik efter saae, at den var paa sin Plads," svarede Chapparot.

„Ja, det sagde Du ganske vist," indrømmede Marmouset.

„Naa ja," vedblev Kulsvieren, „nu maa jeg antage, at det er den unge Fyr, der koketterede med den smukke Vaskerpige, der har reddet Irlænderindens Liv."

„Ah! . . . Maaskee!"

„Og at han saa er kommen herind i Kjælderen ved at svømme over Brønden, hvorefter han er steget op ad Stigen."

„Meget sandsynligt! — Videre!"

„Da jeg saa kom, har saa formodentlig skyndt

sig med at slukke Lyset og skjult sig bagved en Brændestabel," vedblev Kulsvieren.

Som vore Læsere ville see, var Chapparot ikke saa langt fra at træffe det Rette.

„Gaa videre!" sagde Marmouset.

„Saa var det, at jeg gav mig til at søge efter Svovlstikkerne," vedblev Kulsvieren.

„Og medens Du var saaledes beskjæftiget, skyndte han sig med igjen at faae Lysestagen stukket ind i Hullet i Væggen?" sagde Marmouset.

„Ja, — og derpaa maa han atter have skjult sig." svarede Chapparot. „Da jeg derpaa bragte den lille Dreng Mad, fik han Leilighed til ai at see, hvor jeg opbevarede Nøglen til Kjælderrummet."

„Ja vel, — nu begynder jeg at forstaae det Hele!" sagde Marmouset.

„Derpaa maa han være vendt tilbage til Hjulmandens Værksted; men senere maa han være kommen igjen og have hentet Barnet," sagde Kulsvieren.

„Men Du siger jo, at Du senere paa Aftenen dræbte ham?" bemærkede Marmouset.

„Jeg troede, at jeg havde dræbt ham; men dersom dette virkelig havde været Tilfældet, maatte man have fundet hans Lig, og i saa Fald vilde man ganske sikkert have hørt tale om Historien," svarede Kulsvieren. „Min Kniv maa være stødt imod en eller anden haard Gjenstand, saaat den kun er kommen til at streife ham."

Neppe havde Chapparot udtalt disse Ord, førend man hørte Støi udenfor.

Det bankede paa Boutiksdøren, og en Stemme raabte:

„I Lovens Navn, — luk op!“

Chapparot udstødte et gjennemtrængende Skrig, og Haaret reiste sig paa hans Hoved.

Tyvende Kapitel.

Hvem kunde det være, der bankede paa Døren og i Lovens Navn forlangte, at denne skulde aabnes?

Det kunde naturligviis kun være Politiassistenten, og vore Læsere ville nu faae at vide, hvorledes det gik til, at denne Embedsmand aflagde Kulsvieren et Besøg.

Det vil erindres, at Polyte, saasnart som han havde lagt den lille Irlænder i Jennys Arme, sank ned paa en Stol og besvimede.

Nu udstødte hans Moder et Skrig og løb hen til han.

Pauline beholdt imidlertid sin Fatning og sagde ganske rolig til den gamle Kone:

„De behøver ikke at være bange, Madame, Deres Søn er kun let saaret.“

„Men han er altsaa dog saaret?“ udbrød den bekymrede Moder.

„Ja, det er han," saae den unge Pige sig nødsaget til at indrømme.

„O, min Gud!" sagde Madame Vincent. „Men hvorledes er det dog gaaet til? . . . Hvem har gjort det?"

„Det har Chapparot, — Kulsvieren," svarede Pauline. „Han bildte sig ind, at han havde Grund til at hade Deres Søn, og derfor vilde han dræbe ham."

Skjøndt Irlænderinden ikke kunde ret meget Fransk, forstod hun dog godt, hvad Pauline sagde; thi den unge Piges Mimik var meget udtryksfuld.

Polyte blev klædt af og lagt i Sengen; hans Tindinger bleve badede med Eddike, og det varede ikke ret længe, førend han atter slog Øinene op.

Hans Ansigt var ligblegt, men det blev opklaret af et smukt Smiil, idet han sagde:

„Naa, det er da i alt Fald en stor Lykke og Velsignelse, at man dog een Gang i sit Liv faaer Leilighed til at opfylde sin Pligt!"

Han saae paa sin ængstelige og bekymrede Moder, der havde Taarer i Øinene; — derpaa betragtede han Irlænderinden, som ikke kunde blive træt af at kysse og kjærtegne sin lille Dreng, og derefter tilkastede han den unge Vaskerpige et taknemmeligt Blik, greb hendes Haand, trykkede den, lagde den i Moderens og sagde til den gamle Kone:

„See rigtig paa det Pigebarn, Moder! — Dersom hun ikke var kommen mig til Hjælp, var jeg rimeligviis nu død og borte!"

Til Trods for denne Anbefaling, vilde de fleste

Koner af den egentlige Borgerstand maaskee nok have viist sig kolde og tilbageholdne ligeoverfor den unge Vaskepiger; men Polytes Moder hørte selv til de saakaldte „lavere Samfundsklasser", som dog ingenlunde ere blottede for ædle Følelser.

Og den gamle Kone trykkede da ogsaa den unge Pige til sit Bryst og sagde til hende:

„Hvem Du er, veed jeg ikke; men jeg kan da nok begribe, at Du staaer paa en rigtig god Fod med min Dreng. Smuk er Du, det skal Gud vide, og han siger jo, at Du ogsaa er en god Pige; — hvis han vil gifte sig med Dig, kan Du derfor være ganske vis paa, at Mo'er Vincent ikke skal nægte sit Samtykke til Partiet!"

Nu var Polyte igjen kommen i godt Humør.

„Læg vel Mærke til, hvad min Gamle siger, Pauline!" sagde han. „Nu er Du ligesaa sikkert Madame Vincent, som om vi havde holdt Bryllup i en stor Kirke og med Hundreder af Mennesker som Vidner!"

Efter et Par Minuters Forløb sagde den unge Mand imidlertid i en ganske anden Tone:

„Men nu maae vi være alvorlige og fremfor Alt ikke gjøre dumme Streger, lille Moder! — Det, jeg nu har at meddele Dig, er virkelig af allerstørste Vigtighed!"

„Jeg lover Dig, at jeg nok skal holde Tand for Tunge," svarede hans Moder, som meget godt kjendte sin svage Side, og derfor nok kunde indsee, hvad det var, den unge Mand sigtede til.

„Kan jeg nu ogsaa stole paa det?" spurgte Polyte.

„Ja, — saasandt som jeg hedder Mo'er Vincent!"

svarede den gamle Kone. „Vil Du have, jeg skal sværge ved din stakkels Faders Aske?"

„Nei, nei, Moder," svarede den unge Mand nu, „jeg troer Dig paa Dit Ord."

Og nu lagde Polyte en fuldstændig Felttogsplan.

Det var klart, at Chapparot maatte staae i den Formening, at han havde dræbt sin unge Modstander, og som en Følge deraf maatte det ansees for sandsynligt, at Kulsvieren ikke vilde tilbringe Natten i sit Hjem.

Og efterat Polyte omstændelig havde motiveret denne sin Anskuelse, tilføiede han:

„Det er derfor neppe Umagen værd, at vi strax henvende os til Politiet. Vi gjøre vistnok klogere i at vente, indtil han kommer hjem."

Pauline var ganske af samme Mening som den ærede sidste Taler, og dennes Forslag blev derfor eenstemmig vedtaget.

Madame Vincent paastod med Bestemthed, at hun vilde følge den unge Pige hjem og tale med hendes Moder, og da Pauline tog Afsked med Polyte, bleve de to Elskende enige om, at Vaskerpigen den næste Morgen skulde gaae til sit Arbeide, som sædvanlig, og at hun ikke maatte sige et eneste Ord til noget Menneske om, hvad der var forefaldet.

Paulines Moder, der, — som vore ærede Læsere behageligst ville mindes, — havde Ansættelse henne i et Theater i Nærheden, var endnu ikke kommen hjem.

Som en Følge deraf behøvede den unge Pige ikke at meddele sin Moder nogen Forklaring med Hensyn til, at hun var bleven længere ude, end hun pleiede, — og

Mo'er Vincents Tjenstagtighed viste sig da at være overflødig, — hvor velmeent den end ganske vist var.

Natten henrandt, uden at Roligheden i Kvarteret paa nogen Maade blev forstyrret.

Den næste Morgen, henimod Klokken ni, blev Polyte, der nu fuldstændig var kommen til Kræfter igjen, overraskket paa en behagelig Maade ved at see Pauline træde ind i det Værelse, i hvilket han laa paa Sofaen.

Den unge Pige skulde bringe noget vasket Tøi omkring i Byen, og hun havde da ikke kunnet lade være med at see ind til Mo'er Vincent.

Pauline kunde nu forsikkre den unge Mand om, at Chapparot endelig var kommen hjem.

Da Polyte fik dette at vide, svarede han blot:

„Det er godt; — iaften eller imorgen skal han nok blive nappet!"

Da Kulsvieren om Aftenen var gaaet hen til Viinhandleren for at indtage sit Maaltid, aflagde Polyte sin forhenværende Principal, Politiassistenten i Belleville et Besøg; denne Embedsmand var nemlig nu bleven forfremmet, havde faaet Ansættelse i selve Paris og boede i Rue du Chemin-Vert.

Politiassistenten havde seet sig nødsaget at afskedige Polyte, fordi denne i det Hele taget var doven og ligegyldig; men han havde ikke saa ganske sjeldent faaet Leilighed til at anerkjende sin Sekretairs Kløgt og Skarpsindighed.

Desuden gav Polyte ham nu en saa klar og tydelig Fremstilling af Sagen, at det ikke et eneste Øieblik faldt

10.

Politiassistenten ind at nære Tvivl om Sandheden af, hvad der blev ham meddeelt.

I Overensstemmelse dermed traf han altsaa sine Foranstaltninger.

Fra dette Øieblik holdt Politiet Øie med Kulsvieren, hvor han end befandt sig, og at han ikke strax var bleven arresteret, havde ene og alene sin Grund i, at Polyte udtrykkelig bad om, at Arrestationen først maatte finde Sted tidlig om Morgenen, — naar de fleste af Kvarterets Beboere endnu laae og sov; — han vilde nemlig ikke gjerne have, at der skulde blive snakket altfor meget om det Forhold, i hvilket han stod til Pauline.

Medens Chapparot var ifærd med at give en Fremstilling af sine Misgjerninger, — hvad han, som allerede bemærket, gjorde med en oprørende Rolighed, — bankede det altsaa pludselig paa Døren, og en Stemme raabte:

„I Lovens Navn, — luk op!"

Nu begyndte Chapparot at skjælve over hele Legemet, og han fæstede et bønligt Blik paa de to Mænd, i hvem han allerede havde vænnet sig til at see sine Medskyldige.

Men nu antog Marmouset lige paa een Gang en ganske anden Holdning og sagde tørt:

„Maa jeg spørge Dig, om Du har ifinde at lukke op, eller foretrækker, at de, der staae udenfor, skulle sprænge Døren?"

„Men," fremstammede Chapparot, „de komme bestemt for at arrestere mig!"

„Ja, det er rimeligt nok," svarede „Mesterens" Elev.

„Men vil De da ikke frelse mig?“ vedblev Kulsvieren.

Marmouset brast i Latter.

„Nei, stop, min gode Mand,“ svarede han. „Det er ikke os, der have underrettet Politiet om, hvad der er forefaldet; thi vi have nu en Gang for Skik, selv at afgjøre vore smaa Forretninger; men hvis en Anden har angivet Dig, kan det ikke falde os ind at røre en Finger for at forebygge, at Du bliver arresteret.“

Nu bankede det atter paa Døren, og nu skyndte Slagter-Hans sig med at aabne denne.

Politiassistenten traadte nu ind i Boutiken, fulgt af to Politibetjente og af en tredie Person, som Chapparot strax gjenkjendte.

Det var Polyte.

Politiassistenten gik lige hen til Kulsvieren og sagde til ham:

„Jeg arresterer Dem i Lovens Navn!“

Chapparot, den grusomme og hensynsløse Auvergnat, var bleven aldeles forstenet, da han fik Øie paa Polyte, og selv om han havde villet gjøre Modstand, vilde han ikke have kunnet iværksætte denne Beslutning.

De to Politibetjente gik nu hen til ham og undersøgte hans Lommer.

Den Kniv, han havde hos sig, blev naturligviis strax taget fra ham.

Nu saae Politiassistenten noget forbause paa Marmouset og Slagter-Hans.

„Hvem ere De, mine Herrer?“ spurgte han ivrig.

Slagter-Hans svarede først.

„Jeg hedder Hans," sagde han, „er Slagter og boer i Passy, i Rue du Telegraphe."

„Og De, min Herre?" sagde Politiassistenten nu i den høfligste Tone af Verden, idet han henvendte sig til Marmouset.

„Mit Navn er Peytavin, Hr. Politiassistent," svarede den unge Mand. „Jeg boer i Rue Auber, Nr. 1, og lever af mine Penge."

Og idet han udtalte disse Ord, gav han Embedsmanden sit Visitkort, som han strax havde taget frem.

„Men hvorledes gaaer det da til, at jeg træffer Dem her, mine Herrer?" spurgte Politiassistenten med en Forbauselse, som han slet ikke gjorde sig Umage for at lægge Skjul paa.

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Politiassistent," svarede Marmouset. „Vi ere komme herhen for at spørge den Mand, der nu er Arrestant, hvad der er blevet af en Irlænderinde, som han har anstillet et Forsøg paa at myrde, og af en lille Dreng, som han holdt fangen her."

Nu udbrød Polyte ivrig:

„De kunne være ganske rolige, mine Herrer! Baade Moderen og den lille Dreng befinde sig i bedste Velgaaende, og jeg kan sige Dem, hvor De kunne træffe dem."

Nu fæstede Marmouset sine Øine paa Polyte, der smilede fornøiet, og hvis Øine straalede af Kløgt.

Een og tyvende Kapitel.

Der opstod en kort Pause.

En ægte Pariser er altid temmelig ordknap, og desuden forstaaer han halvkvædet Vise.

Ligesaa vel som Polyte var Marmouset en ægte Pariser.

De to unge Mænd havde aldrig før seet hinanden; men efterat de havde vexlet et Blik, forstode de hinanden ligesaa godt, som om de allerede i lang Tid havde været Bekjendte og fortrolige Venner.

I Polyte saae Marmousets et Billed af sig selv, da han var atten Aar gammel.

Polyte gjættede ved første Øiekast, at denne elegante Kavaleer, der saae ud, som om han kom lige fra et Bal eller fra en de fashionableste Klubber, var et Barn af Folket.

Det Blik, de vexlede, syntes at sige:

„Vi maae være forsigtige!"

Endelig sagde Marmousets til Embedsmanden:

„Hr. Politiassistent, det lader til, at den Mand, De nu har arresteret, har adskillige Forbrydelser paa sin Samvittighed. Det bliver hans Sag, og dermed har jeg ikke det Ringeste at skaffe; — men De maa tillade mig, med et Par Ord at kaste Lys over Situationen."

Marmousets talte med en vis Myndighed, der imponerede Embedsmanden.

„Jeg er lutter Øre, Hr. Peytavin," sagde Politiassistenten.

Marmouſet vedblev:

„Her i Paris opholder der ſig for Øieblikket et Medlem af det engelſke Opdagelſespoliti, ſom nu i fjorten Dage uophørlig har forfulgt en Irlænderinde og en lille irſk Dreng, formeentlig ene og alene fordi de høre til Feniernes Parti.“

Politiaſſiſtenten trak paa Skuldrene med en Mine, ſom tydelig ſagde:

„Frankrig har ikke Noget at gjøre med Englands indre Anliggender.“

Marmouſet forſtod meget godt, hvad Politiaſſiſtenten meente, og vedblev:

„Vi Franſkmænd ville altid intereſſere os for Irlænderne, ligeſom vi intereſſere os for Polakkerne og alle andre Nationer, der blive undertrykkede, og den Irlænderinde, jeg nylig havde den Ære at omtale, kom til Paris med en Anbefalingsſkrivelſe til en Mand, der er min faderlige Ven, og med hvem jeg har fælles Planer.

Den engelſke Politimand, der forfulgte hende, havde faaet det Hverv at rydde hende — og viſtnok ogſaa hendes Ledſager, en ældre Mand, — af Veien og at bringe den lille Dreng tilbage til England; — det lader nemlig til, at Englænderne tillægge den lille Irlænder en vis Betydning.“

„Det veed jeg, Hr. Peytavin,“ ſagde Politiaſſiſtenten nu. „Jeg har modtaget en Skrivelſe desangaaende fra Politi-Direktøren; thi den engelſke Politimand, ſom De omtaler, — ſaavidt jeg huſker, hedder han Sir James Wood, — har anmodet det franſke Politi om Biſtand; men denne er naturligviis bleven ham nægtet, da Fenierne jo ikke ere

Misdædere, men kun et politisk Parti. — Det veed jeg altsaa; — men Mere veed jeg heller ikke."

„De tillader mig altsaa at gaae videre?" spurgte Marmouset.

„De vil gjøre mig en sand Tjeneste ved at gaae videre, Hr. Peytavin," svarede Politiassistenten.

„Nuvel," vedblev Marmouset, „den engelske Politimand fik den Person fjernet, der var Moderens og den lille Drengs Ledsager, og derpaa bortførte han Irlænderinden og hendes Søn og bragte dem hen til den Mand, som De nu har arresteret."

„Det var altsaa den lille Drengs Moder, han kastede ned i Brønden?" spurgte Politiassistenten.

„Ja, netop!"

„Men den lille Dreng selv?" vedblev Embedsmanden.

Nu tog Polyte Ordet.

„Ham har jeg sat i Frihed og bragt han til Moderen!" sagde han.

Chapparot var forstenet af Rædsel.

„Min Herre," sagde Politiassistenten til Marmouset, „dersom det skulde blive nødvendigt at tilkalde Dem som Vidne, har jeg jo Deres Kort. For Øieblikket behøver jeg ikke at gjøre Dem Uleilighed."

Kulsvierens vilde Energi svigtede ham nu ganske; han følte, at det var ude med ham.

Da Politibetjentene vilde slæbe ham bort, gjorde han dog en ligefrem fortvivlet Modstand; men til Trods for hans herkuliske Legemsbygning, fik de to Betjente dog

snart Bugt med ham, og da Haandjernene lammede hans Kræfter, faldt han tilsøie.

Nu tilkastede han imidlertid Polyte et Blik, der rø=bede det meest glødende Had, og brummede:

„Dersom jeg slipper derfra med Livet, skal Du blive den Første, der hører fra mig!“

— — — — — — — — — — — —

En Timestid senere befandt Marmouset, Milon, Shoking og Slagter=Hans sig oppe i det Kvistværelse, i hvilket Irlænderinden og hendes Søn havde fundet Ly.

Den unge Vaskerpige, Mo'er Vincent og Polyte vare ligeledes tilstede. — Den Sidstnævnte maatte fortælle de Fremmede, hvorledes det Hele var gaaet til, og den unge Mand, der i Sandhed havde spillet en Helterolle ved denne Leilighed. fortalte da ogsaa rolig og beskedent, hvad der havde tildraget sig.

Da Jenny fik Øie paa Shoking, følte hun sig fuld=stændig beroliget.

Den forhenværende Tigger sagde da ogsaa til hende:

„Ja, kjære Kone, nu, da vi have den graa Mands Venner til Beskyttere, have vi ikke længer Grund til at nære Frygt.“

„Nei, det have I ganske vist ikke,“ svarede Mar=mouset, „men den graa Mand, det vil sige: „Mesteren“, trænger til vor Bistand!“

„Hm!“ sagde Shoking. „Det paastaaer Miss Ellen jo rigtignok; men Miss Ellen er hans Fiende!“

„Hun har været det," bemærkede Marmouſet.

„O, det er hun endnu beſtandig!" forſikkrede Shoking.

„Maaſkee, — og maaſkee ikke!" ſagde Marmouſet.

Og idet han derefter ſaae Polyte ſtift i Øinene, tilføiede han:

„Du er en flink Fyr og har Hjertet paa det rette Sted!"

Polyte bukkede med den Værdighed, der er ſaa klædelig for en Mand, ſom er ſig ſine Fortjeneſter bevidſt.

„Du har gjort os en meget ſtor Tjeneſte og har Krav paa en Belønning derfor," vedblev Marmouſet.

Polyte rødmede af Uvillie og ryſtede ivrig paa Hovedet.

„Hvad har Du Lyſt til at være?" ſpurgte Marmouſet ham ikke deſto mindre.

Polyte ſvarede ikke, men ſaae førſt paa ſin Moder og derefter paa den ſmukke Pauline.

Mo'er Vincent ſkyndte ſig med at tage Ordet.

„Min Dreng vilde ſaa gjerne have en lille Anſættelſe," ſagde hun.

„O, — blot paa tolvhundrede Franks," tilføiede Polyte.

„Og jeg," ſagde Pauline, „vilde være ſjæleglad, hvis jeg ſelv kunde faae en lille Boutik. Saa vilde vi kunne gifte os — og blive ſaa lykkelige!"

Smilende ſpurgte Marmouſet hende nu:

„Og hvor vilde De ſaa helſt etablere Dem, min Pige?"

„Henne ved Boulevard du Temple; — det er det allerbedste Strøg!“ svarede Pauline uden Betænkning.

„Godt, — De skal faae en Boutik, Jomfru,“ sagde Marmouset nu.

„Og min Dreng faaer maaskee ogsaa en lille Ansættelse?“ spurgte Mo'er Vincent, der meente, at det var bedst at smede, medens Jernet var varmt.

„Den har han allerede faaet,“ svarede Marmouset. „Jeg har Brug for en Sekretair og vil hellere end gjerne have ham i min Tjeneste.“

Polyte udstødte et Glædesskrig, og den unge Vaskerpige slyngede Armene om hans Hals.

„Jeg giver min Sekretair tretusind Franks om Aaret,“ vedblev Marmouset.

„Moder,“ udbrød Polyte nu, „gjør mig den Tjeneste at knibe mig i Armen! . . . Jeg er saa bange for, at det Hele er en Drøm!“

„Mesterens“ Yndlingselev havde imidlertid endnu ikke talt ud.

„Og da man nu en Gang maa have Penge for at kunne gifte sig, saa maa De tillade mig at overrække Dem min Brudegave.“

Hans Brevtaske kom nu igjen frem for Dagens Lys. Han tog sex Banknoter, paa tusind Franks Stykket ud af den og gav Pauline dem.

Den unge Pige blev ildrød i Hovedet og vilde ikke tage imod denne betydelige Gave.

„Tag kun Pengene, mit Barn!“ sagde Marmouset venlig til hende. „Jeg er meget rig, men har faaet min umaadelige Formue paa den Betingelse, at jeg skal an-

vende den til at belønne gode Mennesker og opmuntre dem til vedblivende at vandre henad den rette Vei."

Og derpaa sagde han til Polyte:

„Imidlertid maa Du skynde Dig med at blive gift; jeg maa nemlig snarest mulig reise over til London, og der vil jeg faae Brug for min Sekretair."

„O, min Gud!" udbrød Pauline bedrøvet; — det gjorde hende naturligviis ondt, at hun saa snart skulde skilles fra sin Mand.

Marmouset vedblev imidlertid, idet han stadig henvendte sig til Polyte:

„Du tager naturligviis Din Kone med; — det er jo nu en Gang Skik og Brug, at et ungt Ægtepar tilbringer Hvedebrødsdagene i Udlandet. — Naar I komme hjem, kan Din Kone jo saa aabne sin Boutik henne ved Boulevard du Temple."

Nu slyngede Pauline atter sine Arme om sin Elskers Hals.

„O, udbrød hun, „det var dog en sand Lykke, at jeg iforgaars tog Mod til mig og talte til Dig! . . . . Jeg havde allerede i længere Tid elsket Dig, men ikke vovet at tale til Dig! . . . .

To og tyvende Kapitel.

Nu maae vi vende tilbage til en Person, der spiller en fremragende Rolle i vor Fortælling, men som vi allerede for længe siden have tabt afsyne.

Det er Miss Ellen Palmure, vi sigte til.

Miss Ellen befandt sig for Øieblikket i Saint-Lazare.

— Hvorledes var det nu gaaet til, at den stolte Miss Ellen, Lord Palmures Datter, var bleven anbragt paa et Sted, hvor man ellers kun træffer paa Kvinder, som ere en Skjændsel for deres Kjøn? —

Det vil det ikke falde os vanskeligt at forklare vore ærede Læsere.

Som det vil erindres, var Miss Ellen først bleven anbragt i et Hospital for Sindssvage.

Dette Hospital var en aldeles privat Anstalt; dets Forstander var en Læge, som ikke oppebar nogen Løn af Regeringen.

Denne Læge havde paataget sig at bevogte Miss Ellen i otte Dage; men det er en Selvfølge, at han ikke gjorde det gratis; tværtimod forlangte han endog et forholdsviis meget betydeligt Beløb derfor.

Sir James Wood havde anseet et Tidsrum af otte Dage for fuldstændig tilstrækkeligt; thi han ventede jo hvert Øieblik Lord Palmure over til Paris.

Lord Palmure kom imidlertid ikke, og de otte Dage vare forløbne.

Ganske vist vilde Lægen ikke have havt Noget imod at beholde Miss Ellen endnu længer hos sig, men en

Begivenhed, som han hverken havde kunnet forudsee eller forebygge, havde gjort dette umuligt for ham.

En ung Læge, der var ansat ved hans Etablissement, havde gjentagne Gange seet til Miss Ellen, talt med hende og fuldstændig overbeviist sig om, at hun var ved sin Fornufts fulde Brug.

Nu var han gaaet ind til Direktøren og havde tiltalt ham paa følgende Maade:

„De holder en ung Englænderinde indespærret her, skjøndt hun er ved sin fulde Fornuft. Dersom De ikke imorgen har skjænket hende Friheden, skal De komme til at fortryde det. Til Politiet kan det naturligviis ikke falde mig ind at henvende mig i saa Henseende; thi Politiet maa naturligviis staae i Ledtog med Dem, hvad denne Sag angaaer; men jeg har isinde at omtale Sagen i Bladene, — at appellere til den offentlige Mening."

Direktøren var just ikke nogen overvættes samvittighedsfuld Mand; men han var bange for Bladene; han var bange for at blive sat i Gabestokken.

Han havde derfor skyndt sig med at underrete Sir James Wood om, hvorledes Sagen forholdt sig.

Den engelske Politimand, der nu var kommen i stor Forlegenhed, havde paany henvendt sig til Gesandtskabet, og dette havde indstændig anmodet Politi-Direktøren om i nogen Tid at tage den mindreaarige unge Pige, der ikke vilde adlyde sin Fader, under sin Varetægt.

Politi-Direktøren havde da stillet Saint-Lazare til Sir James Woods Disposition.

Imidlertid var der blevet taget et vist Hensyn til Miss Ellens Rang og Charakteer.

Seent om Aftenen var hun i en lukket Vogn bleven bragt hen til Fængslet; der var altsaa Ingen, som kunde see, hvem den nye kvindelige Fange var.

Fremdeles havde hun faaet sit eget Værelse, og det paa samme Gang som de barmhjertige Søstre, der bestræbte sig for at udøve en forædlende Indflydelse paa Fangerne, og endelig havde man med megen Omhu sørget for, at hun ikke paa nogen Maade kom i Berøring med de slette Kvinder, som fandtes paa dette Sted.

Imidlertid blev hun holdt fangen; ja, hun blev endog saa omhyggelig bevogtet, at hun allerede den første Dag aldeles havde opgivet Haabet om at kunne slippe ud af sit Fængsel.

Nu var hendes Sind blevet et Bytte for dyb Sørgmodighed og stum Fortvivlelse.

Hun tænkte paa den graa Mand, der for Øieblikket sad arresteret ovre i London, og imod hvem England ganske sikkert vilde vise sig om en ubarmhjertig og uforsonlig Fjende.

Hun vidste slet ikke, hvad der var blevet af den unge Arbeider fra Limoges, — det eneste Menneske, som for et Øieblik havde tændt Haabets Kjærte i hendes Indre.

Havde den unge Mand efter Løvte anstillet et Forsøg paa at sætte hende i Frihed?

Havde han talt med Bygningsentreprenøren, — og var denne Bygningsentreprenør netop den Milon, til hvem den graa Mand havde henviist hende, og som hun

ſkulde have opfordret til ſtrax at reiſe over til London?

Nat og Dag rettede Miſs Ellen diſſe Spørgsmaal til ſig ſelv; men hun var naturligviis ikke iſtand til at beſvare et eneſte af dem.

Med Undtagelſe af to kvindelige Fanger, der havde faaet det Hverv at opvarte hende, fik hun ikke et Menneſke at ſee, og til diſſe to Fruentimmer vovede hun ikke at tale om ſine Sorger.

En Aften, da de to Fruentimmer vare iſærd med at dække Bord inde i hendes Værelſe, ſagde det ene af dem imidlertid til hende:

„Faſten faaer De Beſøg, Frøken."

„Beſøg?" ſpurgte Miſs Ellen.

„Ja, Søſter Urſula har iſinde at beſøge Dem."

„Søſter Urſula? . . . Hvem er det?"

„Det er en god, overbærende og barmhjertig Pige, — en ſand Engel!" ſvarede det Fruentimmer, der havde talt til Miſs Ellen. „O, gid hun dog en Gang vilde fjerne mig fra dette fortærdelige Sted!"

Og nu fortalte den kvindelige Fangevogter Miſs Ellen den ſamme Hiſtorie, ſom Vanda havde fortalt Marmouſet; — alle de ſtakkels Kvinder, der vare indeſpærrede paa dette Sted, længtes efter at faae Adgang til det Tilflugtsſted, ſom den unge Nonne havde oprettet i Nærheden af Lyon.

„Og denne Søſter Urſula vil aflægge mig et Beſøg?" ſpurgte Miſs Ellen.

„Ja, hun har udbedt ſig — og faaet Tilladelſe dertil," lød Svaret.

Nu begyndte Miſs Ellen igjen at nære Haab, — ikke om at komme paa fri Fod, men om, at denne Søſter Urſula, der jo ſkulde være ſaa god og barmhjertig, maaſkee vilde paatage ſig det Hverv at opſøge Milon og underrette ham om, at den graa Mand blev truet af en overhængende Fare.

Efter en Timestids Forløb blev Døren til hendes Celle virkelig aabnet; Miſs Ellen fik Beſøg, dog ikke af een, men af to Kvinder.

Diſſe to Kvinder vare iførte de barmhjertige Søſtres Dragt.

Den yngſte af dem havde et ubeſkrivelig blidt og ſmukt Anſigt; det var ikke vanſkeligt at ſee paa hende, at hun ene og alene levede og aandede for at gavne og glæde ſine ulykkelige Medmenneſker.

Den Anden, ſom vel kunde være lidt over tredive Aar gammel, var ligeledes meget ſmuk; men hendes Skjønhed var driſtigere, mere mandig, og hendes ſtore ſorte Øine dannede en beſynderlig Modſætning til hendes blonde Haar.

De to Kvinder lukkede Døren efter ſig og vare ſaaledes ene med Miſs Ellen, der var ſaa forbauſet og forvirret, at hun ikke kunde faae et Ord frem.

Pludſelig tiltalte den ældſte af de to Kvinder Miſs Ellen paa Engelſk.

Lord Palmures Datter foer ſammen og fik Taarer i Øinene.

Folk, der befinde ſig langt borte fra deres Hjem, blive altid dybt rørte, naar de faae deres Modersmaal at høre.

„Miss Ellen," sagde Kvinden med de sorte Øine og det lyse Haar, „den Nonne, der staaer ved Siden af mig, kan ikke Engelsk. At jeg taler Engelsk til Dem, har sin Grund i, at hun ikke maa faae at vide, hvad jeg siger til Dem. Læg derfor Baand paa Deres Sindsbevægelse, — viis Dem saa rolig, som det er Dem muligt, og læg nøie Mærke til, hvad jeg har at sige Dem! . . . Jeg er kommen herhen for at frelse Dem; — jeg kommer paa den graa Mands Vegne! . . ."

Miss Ellen var i Besiddelse af megen Selvbeherskelse. Skjøndt hun skjælvede over hele Legemet, vogtede hun sig dog vel for at udstøde et Skrig; ja, hendes Stemme var endog rolig og fast, da hun svarede:

„Madame, siden De kommer paa hans Vegne, er det Dem formodentlig bekjendt, at han har svævet — og maaskee endnu i dette Øieblik svæver i en stor Fare?"

„Jeg veed, at der maaskee endog er Fare for hans Liv!" svarede den blonde Kvinde med de sorte Øine.

Da Miss Ellen hørte disse Ord, blev hun ligbleg.

Den blonde Kvinde lagde Mærke til, at Lord Palmures Datter skiftede Farve, — og hun fattede Grunden dertil.

„Hun elsker ham!" tænkte hun.

Og derpaa sagde hun høit:

„Men De er jo den graa Mands værste Fjende?"

„Jeg har været det, Madame," svarede Miss Ellen.

„Men . . . nu er De det ikke længer?"

Lord Palmures Datter slog Øinene ned og svarede halvhøit:

„Jeg elsker ham, Madame! . . . Jeg har elsket ham lige fra det Øieblik, da jeg forraadte ham, — da han ved mit Forræderi faldt i Hænderne paa den Mand, der har tilsvoret ham Død og Undergang!“

Og nu fortalte Miss Ellen med faa Ord, men i en Tone, der vidnede om, at hun virkelig meente, hvad hun sagde, hvilken Snare hun havde lagt for den Mand, som hun bildte sig ind, at hun hadede, og hvilket Omslag der pludselig var foregaaet med hendes Følelser, da hun saae Politibetjentene nærme sig ham for at arrestere ham.

Den blonde Kvinde hørte rolig paa hende og sagde derpaa:

„Det er godt, — jeg troer Dem. Den graa Mand skal nok blive frelst! . . . Imorgen Aften reise Milon, nogle andre Venner, De og jeg over til London.“

„Men,“ sagde Miss Ellen, „hvem er De, Madame?“

„Jeg hedder Vanda, og . . . jeg har ligeledes elsket den graa Mand,“ svarede den blonde Kvinde.

Og nu var det hende, der slog Øinene ned.

„Ah!“ udbrød Miss Ellen, hvis Øine funklede af Skinsyge.

Vanda skyndte sig imidlertid med atter at tage Ordet.

„O, De kan være ganske rolig,“ sagde hun. „Det er ganske sikkert Dem, han elsker!“

„Men, Madame,“ sagde Miss Ellen nu. „Hvorledes skulde det gaae til, at jeg kom til at reise over til London imorgen Aften? Jeg bliver jo holdt fangen her!“

„Men jeg skal nok sørge for, at De bliver sat i Frihed,“ svarede Vanda.

Tre og tyvende Kapitel.

— Hvorledes vilde Vanda nu bære sig ad med at faae Miss Ellen sat i Frihed? —

Dette Spørgsmaal ville vi faae besvaret, naar vi vende tilbage til det Øieblik, da Sir James Wood og Smith, ogsaa kaldet „Kleinsmeden", under deres Ophold i Milons Huus bleve overraskede paa en mindre behagelig Maade ved, at Gulvet sank ned med dem i et mørkt og hemmelighedsfuldt Dyb.

I fire Minuter vedblev Gulvet at synke, og dette korte Tidsrum var et heelt Aarhundrede af Dødsangest for de to Mænd, der lige strax udstødte et Skrig.

Endelig hørte de en eiendommelig Lyd, derpaa følte de et Stød, og nu kunde de mærke, at Gulvet ikke sank dybere ned.

Men hvor vare de henne?

Der herskede et uigjennemtrængeligt Mørke omkring dem, og der henrandt nogle Sekunder, førend Nogen af dem vovede at sige et eneste Ord.

Endelig udstødte Sir James Wood imidlertid et uden al Tvivl oprigtig meent „Goddam", og dette Udbrud besvarede Smith ved at sige:

„Naa, ved den hellige Georg, det frie Englands Skytshelgen, saadanne Ting pleie da ellers kun at foregaae paa Adelphi-Theatret!"

Sir James Wood og „Kleinsmeden" Smith samlede efter hinanden i Mørket og rakte hinanden Haanden.

„Men hvor kunne vi dog være komne hen?“ sagde den engelske Politimand.

„Ned i en Kjælder, rimeligviis,“ svarede „Klein-smeden“.

Smith var i rigt Maal udstyret med den Stoicisme, der er eiendommelig for engelske Tyve, som altid ere belavede paa at vende tilbage til Fængslet og derfor hurtig gjøre sig fortrolige med enhver ny Situation.

Nu tilføiede han ogsaa ganske rolig:

„For Resten kunne vi da snart faae at vide, hvor vi ere komne hen!“

„Hvorledes det?“ spurgte Sir James Wood. „Her er jo aldeles bælgmørkt!“

„Ja vel, men jeg kan have den Ære at opvarte med Lys.“ sagde Smith.

Og nu tog han nogle Svovlstikker op af Lommen.

Pludselig satte et Lysglimt Sir James Wood istand til at see sin Medfange.

„Nu kunne vi jo i Ro og Mag see os om.“ sagde Smith. „Svovlstikker har jeg nemlig nok af!“

Det varede da heller ikke ret længe, førend Sir James Wood og „Kleinsmeden“ Smith bleve enige om, at de befandt sig i et Slags Brønd, i hvilken der imidlertid ikke fandtes det ringeste Spor af Vand, og som var fire Fod i Kvadrat og, saavidt de kunne skjønne, omtrent femten Alen dyb.

Denne Brønd var aabenbart nylig bleven anbragt der, og idet Smith med knyttet Haand bankede paa Muren, rystede han paa Hovedet og sagde:

„Denne Muur er altfor solid, til at vi skulde kunne

bane os Vei igjennem den. Dersom vi skulle slippe ud af dette Hul, maae de Personer, der have været saa venlige at gjemme os hernede, selv tage os op igjen!"

Og virkelig befandt de sig nede i en Brønd, som Milon havde ladet grave for at prøve et nyt Apparat, der skulde træde istedetfor Trappe, — et Apparat, der vil komme til at spille en vigtig Rolle ved fremtidige Byggeforetagender.

I Løbet af den foregaaende Nat havde flere Mænd maattet arbeide i syv eller otte Timer for at faae en Deel af Gulvet inde i Milons Kontoirlokale gjort bevægeligt, forat Bygnings-Entreprenøren, naar han vilde, kunde prøve sit nye Apparat.

Det var Marmouset, der havde faaet dette Indfald.

Ved Hjælp af Smiths Svovlstikker lærte de to Mænd snart den Mekanisme at kjende. som var bleven anvendt paa en for dem saa ubehagelig Maade.

Nu var den engelske Politimand atter kommen i Besiddelse af den Koldblodighed, som ellers altid pleiede at udmærke ham.

„Hør en Gang, min Ven," sagde han, „hvad troer Du nu, disse Mennesker have isinde at foretage sig med os?"

„Ja, det er da ikke godt for mig at vide!" svarede Smith.

„De kunde jo meget godt have dræbt os og kastet vore Lig ned i denne Afgrund," vedblev Sir James Wood.

„Ja, det kunde de ganske vist," indrømmede „Kleinsmeden", „men det have de nu ikke gjort."

„Nei, og de have naturligviis havt deres gode Grunde til ikke at gjøre det," svarede Sir James Wood. „De have vistnok Brug for mig og antage formodentlig" . . .

Mere fik den engelske Politimand imidlertid ikke sagt; thi nu fik han og Smith et nyt Stød, der var saa voldsomt, at de vare nærved at falde omkuld.

„Naa." sagde Kleinsmeden, „mon vi skulle synke dybere ned?"

„Nei," svarede Sir James Wood, „det forekommer mig tværtimod, at vi nu gaae tilveirs!"

Og saaledes forholdt det sig virkelig; Gulvet steg atter tilveirs med de to Mænd.

„De have blot villet gjøre os bange!", sagde Sir James Wood nu.

Smith skyndte sig med at tænde en Svovlstikke; men den gik strax ud.

Ikke desto mindre saae de to Mænd et Lysskjær, men rigtignok høit oppe over deres Hoveder.

Et Øieblik efter fik de Øie paa Marmouset, der bøiede sig ud over Afgrunden og havde en Lampe i Haanden.

Gulvet vedblev at stige tilveirs og standsede først tre Fod nedenunder Kontoirlokalet.

Nu rakte Marmouset „Kleinsmeden" Haanden.

„Kom Du kun herop!" sagde han.

Smith efterkom hellere end gjerne denne Opfordring, og snart stod han oppe i Kontoirlokalet.

Sir James Wood lavede sig til at følge „Kleinsmedens Exempel; men nu trykkede Marmouset paa en Fjeder, og strax sank den bevægelige Deel af Gulvet igjen ned i Dybet.

Den engelske Politimand udstødte et gjennemtrængende Skrig.

Nu sagde Marmouset leende til ham:

„Høistærede Sir James Wood, De kan da nok indsee, at vi ikke havde nogen Grund til at holde Deres Ledsager fangen her; — ham have vi derfor ogsaa ifinde, strax at sætte paa fri Fod."

Sir James Wood, der skummede af Raseri, sank nu igjen ned paa Bunden af Afgrunden, medens Marmouset og hans Lampe forsvandt.

Til Trods for sit britiske Flegma, var den engelske Politimand nu i høieste Grad opbragt; men det varede dog ikke ret længe, førend hans Vrede blev afløst af dyb Nedslagenhed.

I nogen Tid raabte Sir James Wood om Hjælp; men da han mærkede, at dette ikke nyttede det Ringeste, taug han endelig stille.

Den ene Time henrandt efter den anden.

Fra Tid til anden forekom det den engelske Politimand, at den bevægelige Deel af Gulvet, paa hvilken han sad, paany satte sig i Bevægelse.

Men ak, — det var kun en Skuffelse!

Undertiden troede han ogsaa at høre Støi oppe i Kontoir-Lokalet.

Dette var imidlertid ligeledes kun en Skuffelse!

Pludselig fik den engelske Politimand et Indfald, der fik ham til at skjælve over hele Legemet.

Den rædselsfulde Betragtning, som han anstillede, var saalydende:

„Disse Mennesker have jo allerede underrettet mig

om, at det er dem bekjendt, hvor jeg har faaet Miss Ellen anbragt, og den høie, fiirskaarne Mand sagde jo endog, at han kjendte Kulsvieren.

Under disse Omstændigheder behøve de jo ikke engang at udbede sig Oplysninger af mig!

Og hvis de virkelig ikke længer have Brug for mig, — er det jo muligt, at jeg er bleven levende begravet!"

Sir James Wood var nærved at gaae fra Forstanden, idet han anstillede denne rædselsfulde Betragtning, — og dertil kom endnu, at han blev mere og mere overbeviist om, at han havde Ret, jo længere Tid han kom til at tilbringe i Mørket.

Den engelske Politimand havde sit Uhr i Lommen.

Imidlertid var der bælgmørkt nede i Brønden, og det var ham saaledes umuligt at see, hvad Klokken var.

Ikke desto mindre tog han Uhret op af Lommen, men kun for at føre det op til sit Øre.

Uhret var gaaet istaae.

Nu anstillede Sir James Wood følgende meget simple Betragtning:

Han havde trukket sit Uhr op den foregaaende Aften, omtrent Klokken sex; det havde saaledes idetmindste maattet vedblive at gaae i fire og tyve Timer; men det Sandsynligste var dog, at det ikke allerede var gaaet istaa, da Døgnet var udløbet. Sir James Woods Uhr var godt, og et godt Uhr pleier i Almindelighed at gaae i syv og tyve, eller endog i tredive Timer, efterat det er blevet trukket op.

Da Uhret nu var gaaet istaa, maatte han saaledes

efter al Sandsynlighed have tilbragt fem eller sex Timer nede i Brønden.

Og efterat han var bleven færdig med at anstille denne Beregning, tog han fat paa en anden.

„Dersom det virkelig er disse Menneskers Mening, at jeg skal døe hernede, vil jeg faae en meget lang Dødskamp," tænkte han. „Mit Uhr vil efter al Sandsynlighed faae Tid til at gaae istaa en Gang endnu, inden jeg døer!"

Han gik altid med Uhrnøglen i Vestelommen, og med Fortvivleljens Rolighed trak han nu sit Uhr op.

— — — — — — — — — — — —

Atter henrandt den ene Time efter den anden.

Sir James Wood hørte ikke den ringeste Støi; — ikke en eneste menneskelig Stemme naaede hans Øren.

„Gid jeg dog blot havde faaet Lov til at beholde Smith hernede!" tænkte han.

Denne Tanke var neppe en god Kristen værdig; men naar Folk befinde sig i en fortvivlet Situation, kan man ikke med Føie fortænke dem i, at de ikke udelukkende tænke paa at være gode Kristne, — og vist er det, at To; der lide i Fællesskab, Hver for sig lide mindre, end den, der lider alene.

Smith var imidlertid i dette Øieblik atter en fri Mand, medens h a n, Sir James Wood, var bleven alene tilbage i Brønden.

— — — — — — — — — — — —

Pludselig mærkede den forhenværende Fenier, — den Mand, der havde forraadt sine Brødre og solgt Irland til England, — at Haaret reiste sig paa hans Hoved af Rædsel.

Han havde faaet et nyt Indfald, og dette nye Indfald var blevet fremkaldt hos ham ved en ny Lidelse, som var endnu større, end nogen af dem, han tidligere havde udstaaet.

Sir James Wood begyndte at lide af Sult!

Fire og tyvende Kapitel.

Fattige Folk, — Arbeideren, som meget ofte ikke kan faa Nok at bestille, — Sømanden, der ikke sjeldent flere Dage og Nætter i Træk maa flakke om paa Havet, førend han kan komme i Havn, — Soldaten som gjør et Felttog, og da navnlig et Vinter-Felttog, med, — — fattige Folk, sige vi, ere vante til at lide Nød, og for dem er Sult maaskee ikke en saa overvættes forfærdelig Lidelse.

Men en Mand som Sir James Wood, en sund og kraftfuld Englænder, der er vant til at spise Roastbeef og drikke Porter, maa i Sulten see en Kval, der overgaaer enhver anden.

Da han kom hen i Rue de Marignan, havde han nylig spiist rigtig godt tilmiddag.

Frokost spiste Sir James Wood aldrig før Klokken elleve om Formiddagen, og naar han satte sig til at spise Frokost, havde han kun sjeldent Appetit.

De forfærdelige Smerter, som han nu led, maatte saaledes vistnok være et Beviis paa, at det var temmelig seent paa Dagen.

Maaskee havde han nu i femten, eller endog tyve Timer været levende begravet nede i denne Brønd!

Nu varede det ikke ret længe, førend han fik Feber og begyndte at fantasere, og medens han saaledes fantaserede, havde han et forfærdeligt Syn.

De solide Mure bleve pludselig gjennemsigtige som Glas, og igjennem dem saae han en Mængde blege, magre og pjaltede Mennesker, der truede ad ham med knyttet Haand og raabte til ham:

„Du har forfulgt os som vilde Dyr, — har ikke ikke havt Medlidenhed med os, men forraadt os, skjøndt vi vare nærved at døe af Sult; — det er derfor ganske godt, at Du selv faaer at vide, hvad det vil sige at lide, — at døe af Sult!“

Og Irlænderne, — det var nemlig Irlændere, Sir James Wood bildte sig ind, at han saae, — gik frem og tilbage og syntes at glæde sig over de Kvaler, han udstod.

Nu udstødte den engelske Politimand et gjennemtrængende Skrig.

I samme Øieblik forsvandt Synet, og han var atter ved sin fulde Fornuft.

Denne Omstændighed tjente imidlertid kun til at forøge hans Lidelser.

Med hvert Øieblik beredte Sulten ham større Kvaler, og det dybe Mørke, der omgav ham, gjorde den Situation, i hvilken han befandt sig, dobbelt piinlig.

Og den ene Time henrandt efter den anden; den Deel af Gulvet, der var bleven sænket ned, rørte sig ikke af Stedet, og han hørte ikke den ringeste Støi.

Endelig forekom det ham imidlertid, at han atter fik et saadant Stød, som han havde faaet, da han forrige Gang, i Forening med „Kleinsmeden" Smith, blev løftet op til Gulvet i Kontoir-Lokalet.

Øieblikkelig sprang han op.

Denne Gang var det ikke nogen Skuffelse. Den Deel af Gulvet, der var bleven sænket ned i Brønden, satte sig paany i Bevægelse.

Han støttede sig med Haanden til Muren; men Muren gled bort under hans Haand.

Sir James Wood steg atter tilveirs.

Nu saae han op og glædede sig som et Barn, da han fik Øie paa et Lysskjær ovenover Brønden.

Da den engelske Politimand var kommen en lille Smule høiere op, saae han, at Marmouset stod oppe i Kontoir-Lokalet og havde en Lampe i Haanden.

Denne Gang blev Sir James Wood imidlertid ligesaa glad ved Synet af ham, som om det var en Ven, han havde faaet Øie paa; — i den Grad fandt han Mørket og Eensomheden forfærdelige.

Endelig saae han da atter et menneskeligt Ansigt;

— endelig skulde han da igjen faae en menneskelig Stemme at høre!

Pludselig standsede den bevægelige Deel af Gulvet.

Sir James Wood kunde nu see, at han befandt sig omtrent syv Alen nedenunder Gulvet i Kontoir-Lokalet.

I en noget haanlig Tone sagde Marmouset nu til ham:

„Nu er jeg til Deres Tjeneste, Sir James Wood!"

Den engelske Politimand saae op til ham og sagde med skjælvende Stemme:

„Det forekommer mig virkelig, at De noget vel længe har holdt mig fangen her, min Herre!"

„Naa, det finder De?" sagde Marmouset i en ligegyldig Tone.

„Dvre i England har man for Skik, to Gange om Dagen at give Arrestanterne Noget at spise," vedblev Sir James Wood.

„Medens det nu er sex og tredive Timer siden, at De fik Noget at spise!" bemærkede Marmouset.

„Ganske rigtigt! Og jeg er da ogsaa nærved at døe af Sult," sagde den engelske Politimand.

„Høistærede," svarede Marmouset, „De vilde ganske sikkert undskylde mig, dersom De vidste, hvor Meget jeg har havt at bestille, siden jeg senest havde den Ære at see Dem."

„Men," sagde Sir James Wood nu i en Tone, der røbede den største Utaalmodighed, „Deres Maskineri er nok gaaet istaa? ... Jeg kommer jo ikke høiere tilveirs!"

„Det behøves heller ikke," svarede Marmouset ganske

rolig. „De er kommen høit nok op til, at vi i Ro og Mag kunne passiare sammen!“

Nu blev Sir James Wood igjen vred.

„Det er altsaa Deres Hensigt at beholde mig her?“ udbrød han.

„Ja,“ svarede Marmouset, „medmindre jeg faaer nye Ordre.“

„Ordrer? . . . Fra hvem?“

„Ordrer, som jeg venter pr. Telegraf, fra det nokſom bekjendte Land ovre paa den anden Side af Kanalen,“ svarede Marmouset.

Sir James Wood foer sammen.

Marmouset vedblev ganske rolig:

„Jeg tog mig nylig den Frihed at bemærke, at jeg havde havt Meget at bestille, siden jeg seneſt havde den Ære at see Dem, og at det var af den Grund, jeg havde seet mig nødsaget til at behandle Dem med saa stor Ligegyldighed. — Har De ikke Lyst til at faae at vide, hvad det er, jeg har faaet udrettet i disse sex og tredive Timer?“

Marmouset havde Sir James Wood i sin Magt, og den engelske Politimand indsaae, at han med Taalmodighed maatte finde sig i, at hans Fjende fortalte ham en Historie, som rimeligviis slet ikke vilde interessere ham.

Marmouset tog ogsaa ganske rolig Ordet.

„For det Første har jeg faaet Ralph og hans Moder satte i Frihed,“ sagde han.

Sir James Wood gjorde en Bevægelse, der røbede den største Forbauselse, ja, endog en vis Vantro.

Marmouſet lagde Mærke til denne Bevægelſe og vedblev:

„Moderen er nemlig ikke død. De kaſtede hende rigtignok ned i en dyb Brønd; men hun druknede ikke.“

Og nu fortalte den unge Mand med faa Ord Sir James Wood, hvorledes det var gaaet Irlænderinden Jenny og hendes lille Dreng.

Dagen i Forveien vilde denne Efterretning have faaet den engelſke Politimand til at brøle høit af Raſeri; men nu var han i den Grad udmattet, at han endog med Ligegyldighed hørte tale om, at dette vigtige Bytte var ſluppet ud af Hænderne paa ham.

Marmouſet vedblev:

„Og dernæſt har jeg ſendt et Telegram over til England.“

„Saa?“ ſagde Sir James Wood.

„Ja,“ ſvarede Marmouſet, „og i dette Telegram, der var adreſſeret til Abbed Samuel, paa hvem Miſs Ellen har henledet vor Opmærkſomhed, — (Miſs Ellen befinder ſig ganſke viſt endnu i dette Øieblik i Saint-Lazare; men det er dog allerede lykkedes os at ſætte os i Forbindelſe med hende), — i dette Telegram, ſiger jeg, gav jeg Abbed Samuel en nøiagtig Beſkrivelſe af Dem, underrettede ham om, at De tidligere havde været Fenier, og ſpurgte ham, hvad jeg ſkulde foretage mig med Dem. — Hans Svar lod længe vente paa ſig; men nu er det endelig indløbet, — og her er det.“

Med diſſe Ord tog den unge Mand et Papir op af Lommen.

Dette Papirs Indhold, hvilket han læste høit op, var saalydende;

„Den hemmelige Komitee har i den af Dem betegnede Mand gjenkjendt en vis William Hoog, der forsvandt for fem Aar siden, og om hvem man hidtil har troet, at han var død.

Med ham kan De foretage Dem, hvad De har Lyst til; men hvis De beslutter Dem til at sende ham tilbage til England, vil han komme til at lide den forfærdelige Straf, som de for Feniernes Forbund gjældende Love foreskrive for lumpent Forræderi.

Den graa Mand sidder endnu bestandig arresteret. Hans Venner bør snarest muligt komme ham til Hjælp!"

Marmouset stak igjen Papiret i Lommen og sagde i en Tone, der vidnede om, at den Beslutning, han havde fattet, var urokkelig:

„Sir James Wood, De veed vel nok, hvilken Skjæbne der venter Dem, hvis jeg udleverer Dem til Deres forhenværende Brødre, som De har forraadt?"

„Saa dræb mig da her!" sagde Sir James Wood, idet han pressede Tænderne sammen.

„Jeg stod netop i Begreb med at gjøre Dem det Forslag, at De jo maaskee kunde tage Afsked med Verden hernede i denne Brønd," sagde Marmouset tørt.

I dette Øieblik udstod den engelske Politimand saa forfærdelige Lidelser, at han ikke kunde lade være med at udbryde:

„Dræb mig kun; . . . men lad mig faae Noget at spise!“

„Nei, det kan ikke lade sig gjøre,“ svarede Marmouset. „De er jo dømt til at døe af Sult!“

Den ulykkelige engelske Politimand blev nu ikke blot piint af Sult, men tillige af en fortærende Tørst.

„Saa giv mig dog idetmindste et Glas Vand!“ bad han.

Nu sagde Marmouset:

„De skal ikke blot faae Noget at drikke, men ogsaa Noget at spise, naar De blot vil gjøre, hvad jeg nu beder Dem om!“

„Tal! Tal!“ udbrød Sir James Wood ivrig.

„Ja, jeg vidste jo nok, at jeg tilsidst vilde faae Bugt med Dem, og at De vilde vise Dem eftergivende,“ sagde Marmouset. „Sult er Ingen, ikke engang et fremragende Medlem af det engelske Opdagelsespoliti, istand til at modstaae. — Vent et Øieblik!

Nu forsvandt Marmouset pludselig, — og med ham forsvandt Lysskjæret. Sir James Wood var atter omgivet af det dybeste Mørke.

Fem og tyvende Kapitel.

Der henrandt et Par Minuter; — men disse to Minuter vare ligesaamange Aarhundreder for Sir James Wood, hvis Lidelser bleve større og større.

Endelig kom Marmouset tilbage.

I den ene Haand holdt han Lampen, i den anden en Mappe, paa hvilken der stod et lille Skrivetøi.

„Høistærede," sagde han, idet han satte Lampen paa Randen af Brønden, saaat han tydelig kunde see Sir James Woods Ansigt og holde Øie med enhver Forandring, der foregik med det, „nu kunne vi maaskee opnaae en Overeenskomst."

Derpaa tog han en Stol, bøiede sig ned og rakte den engelske Politimand den.

„Tag nu først og fremmest Plads!" sagde han.

„Tak," sagde Sir James Wood, som ikke ret vidste, hvad han skulde tænke om denne Forekommenhed.

„Og lad mig nu række Dem dette Bord!" vedblev Marmouset.

Og virkelig rakte han ham paa samme Maade et lille Bord.

„Nu maa jeg give Dem Skrivematerialier og en Lampe," vedblev den unge Mand.

„Men lad mig dog først og fremmest faae Noget at drikke!" sagde den engelske Politimand, da hans Fjende rakte ham Mappen og Skrivetøiet.

„Det skal De øieblikkelig faae, — naar vi blot ere blevne enige!" svarede Marmouset.

Den moderne Industri har opfundet en Gaslampe, som man kan vende op og ned paa efter Behag, uden at den derfor gaaer ud, men som rigtignok har to meget ubehagelige Egenskaber; — den lugter meget ilde, og det Lysskjær, den kaster fra sig, gjør forskærdelig ondt i Øinene.

En saadan Lampe havde Marmouset i Mellemtiden tændt; nu bandt han den fast til en lang Snor, og derpaa heisede han den ned til Sir James Wood.

„Giv mig Noget at drikke! . . . Giv mig Noget at drikke!“ sagde den engelske Politimand, som nu ikke længer kunde udholde sine Lidelser.

„Om fem Minuter skal De faae Noget at drikke,“ svarede Marmouset, — „det vil da sige: hvis vi om fem Minuter ere blevne fuldstændig enige!“

„Men hvad forlanger De da, at jeg skal gjøre?“ spurgte Sir James Wood.

„At De skal skrive nogle faa Linier paa et Stykke Papir, som De vil finde i Mappen,“ svarede Marmouset.

„Og hvem skal jeg skrive disse Linier til?“ spurgte den engelske Politimand.

„Til Chefen for Sikkerhedspolitiet.“

Skjøndt Sir James Wood i en forskærdelig Grad blev piint af Sult og Tørst, havde han dog endnu nogen Heroisme tilbage.

„Ah!“ sagde han. „Jeg kan godt begribe, hvad det er, De vil have, jeg skal skrive!“

„Ja, De er naturligviis en altfor dygtig Mand, til

at De ikke skulde kunne indsee det," svarede Marmouset.

„De vil have, at jeg skal skrive til Chefen for Sikkerhedspolitiet, at han skal sætte Miss Ellen i Frihed," vedblev Sir James Wood.

„Ganske rigtigt!"

„Men det vil jeg ikke gjøre!" udbrød den engelske Politimand. „Saa vil jeg langt hellere døe af Sult!"

„Som De vil!" sagde Marmouset.

Derpaa hørte Sir James Wood en skingrende Latter, og et Øieblik efter befandt han sig atter nede paa Bunden af Brønden.

Imidlertid havde han nu opnaaet to væsentlige Fordele: han sad ikke længer i Mørke, og han kunde nu sætte sig paa en Stol istedetfor paa Gulvet.

Nu blev denne Mand, for hvem Døden viste sig i sin forfærdeligste Skikkelse, fristet over Evne; men endnu i lang Tid kæmpede Selvopholdelsesdriften dog hos ham med Pligtfølelsen, uden at nogen af dem vilde erklære sig for overvunden.

Sir James Wood var en Skurk, — en nedrig Forræder; men han havde dog ogsaa sin Æresfølelse og sin Stolthed.

Han satte sin Ære i at virke for det engelske Aristokrati imod de elendige Tiggere, som han en Gang havde kaldt sine Brødre, og med hvem han tidligere havde gjort fælles Sag.

Den Kamp, der saaledes rasede i hans Indre, kunde imidlertid ikke blive af lang Varighed, og heller ikke var det tvivlsomt, hvilket Udfald den vilde faae.

Sir James Woods Hals og Indvolde bleve piinte af en fortærende Smerte, og tilsidst udbrød han:

„Nei, nei, — paa den Maade vil jeg ikke døe!“

Og nu raabte han af alle Kræfter:

„Herre! . . . Herre! . . . For Himlens Skyld, lad mig faae Noget at drikke!“

Han kunde imidlertid ikke høre nogen anden Stemme, end sin egen, — og han var aabenbart den Eneste, der kunde høre denne; — den Mand, der holdt ham fangen, kunde sikkert ikke høre ham raabe nede fra Bunden af Brønden.

Imidlertid vedblev han at raabe om Hjælp, og tillige tog han Stolen og slog den af alle Kræfter imod Bordet.

Heller ikke dette voldsomme Spektakel førte til det tilsigtede Resultat.

Pludselig lagde han imidlertid Mærke til, at den Snor, ved Hjælp af hvilken Lampen var bleven heiset ned til ham, endnu sad fast i denne, og at den forøvrigt stod i Forbindelse med Randen af Brønden.

I sin Fortvivlelse greb Sir James Wood fat i Snoren og rev af alle Kræfter i den. Efter al Sandsynlighed stod Snoren i Forbindelse med en Klokke oppe i Huset; thi pludselig mærkede den engelske Politimand, at han paany steg tilveirs.

Da han befandt sig i samme Afstand fra Randen af Brønden, som forrige Gang, fik han Die paa Marmouset.

„Naa,“ sagde den unge Mand ganske rolig, „det

lader til, at De begynder at blive en Smule fornuftig, Sir James!"

„Lad mig faae Noget at drikke!" udbrød den ulykkelige Politimand. „Jeg er villig til at gjøre Alt, hvad De forlanger af mig!"

„Naar De har opfyldt mit Ønske, skal De komme til at spise ligesaa godt tilaften, som De vilde kunne spise hos Brébant eller i Café Anglais, — det lover jeg Dem!" svarede Marmouset.

Sir James Wood var nu ikke længer istand til at gjøre den ringeste Modstand. Han tog Plads ved Bordet og greb en Pen.

„Med Deres Tilladelse vil jeg diktere Dem, hvad De maa skrive," sagde Marmouset.

Og nu dikterede han den engelske Politimand følgende Skrivelse:

„Til Chefen for Sikkerhedspolitiet i Paris.

Høistærede!

Jeg har nylig modtaget et Telegram ovre fra London, der nøder mig til øieblikkelig at reise hjem.

Jeg sender min Kollega, Hr. Edward, hen til Dem; til hans Varetægt kan De ganske rolig betroe Miss Ellen Palmure."

Hvor forfærdelige de Lidelser end vare, som Sir James Wood udstod, kunde han dog ikke lade være med at studse, da han hørte disse sidste Ord.

Marmouſet lagde Mærke dertil og ſagde ſmilende:

„Ja, hvad ſkal man ſige? Alle Menneſker ere nu en Gang ikke lige energiſke og udholdende! De kan vel nok indſee, at Deres Kollega, Hr. Edward, er faldet endeel hurtigere tilføie, end De; — han finder det hensigtsmæssigst at tjene Folk, der betale godt, — og vi betale endog meget godt, — det forſikkrer jeg Dem!“

Sir James Wood skrev, hvad der var blevet ham dikteret, og satte sit Navn under det.

Efterat Marmouſet havde læst Skrivelsen igjennem, trykkede han paa en Fjeder, og nu steg den bevægelige Deel af Gulvet heelt op.

I samme Øieblik viste Milon sig med en stor Kurv, der var fuld af Levnetsmidler, og som han satte paa Bordet.

Sir James Wood snappede en Karaffel, og satte den for Munden.

Og da han havde drukket en dygtig Slurk Viin, greb han et Stykke Brød og slugte det graadig.

„Tag Dem iagt! Dersom De ikke spiser langsommere, risikerer De at kvæle Dem selv!“ sagde Marmouſet smilende. „For Resten ønsker jeg Dem god Appetit.“

Og derpaa trykkede han atter paa den skjulte Fjeder. Den bevægelige Deel af Gulvet sank nu igjen ned i Dybet med den engelske Politimand; men nu var denne dog i alt Fald forsynet med Levnetsmidler for et længere Tidsrum.

Og Sir James Wood gjorde heller ikke den ringeste

Indvending imod, at han nu maatte vende tilbage til sit Fængsel, . . . han havde Nok at bestille med at spise og drikke!

— — — — — — — — — — — —

Milon og Marmouset bleve saaledes ene tilbage oppe i Kontoir-Lokalet.

Marmouset havde endnu det Brev i Haanden, som Sir James Wood havde skrevet til Chefen for Sikkerheds-politiet i Paris.

Idet han viste Milon denne Skrivelse, sagde den unge Mand:

„Nu kunne vi allerede imorgen reise bort herfra."

„Og Miss Ellen tage vi vel sagtens med?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, naturligviis! Naar Chefen for Sikkerhedspolitiet saaer denne Skrivelse at see, lader han hende aabenbart strax sætte paa fri Fod."

„Men . . . Sir James Wood?" spurgte Milon nu.

„Ham tage vi ligeledes med!"

„Forat han kan forraade os derovre?" spurgte Bygnings-Entreprenøren noget forbauset.

Smilende svarede Marmouset:

„Naar vi først ere komne over til England, vil jeg ikke længer være bange for ham."

„Ikke det?" sagde Milon, der altid var lige tungnem.

„Nei," svarede den unge Mand, „da Fenierne nu ere blevne underrettede om, at han er en Forræder, vilde

han være vis paa at komme til at døe paa en forfærdelig Maade, hvis han faldt i Hænderne paa dem. Dersom vi altsaa love ham, at vi ikke skulle røbe hans Hemmelighed, vil han altsaa tjene os, og det ikke blot trofast, men med lidenskabelig Iver!"

„Ja, det kan gjerne være, at De har Ret," sagde Milon, „men vist er det da i alt Fald, at han kunde smutte bort fra os inden vi kom over til England."

„Dog ikke før imorgen," bemærkede Marmouset.

„Hm!" bemærkede den rige Bygnings-Entreprenør nu. „Nu, da han er ganske alene, vilde det unægtelig knibe slemt for ham at slippe op af Brønden."

„Og i Skikkelse af **Menneske** kommer han slet ikke op af den," sagde Marmouset.

Milon studsede.

„Hvad behager?" udbrød han. „I hvilken Skikkelse da?"

„I Skikkelse af **Pakke**," svarede den unge Mand ganske rolig.

„Det kan jeg ikke forstaae," sagde Milon, idet han kløede sig bag Øret.

„Nei, det er meget sandsynligt, mit kjære Tossehoved," svarede Marmouset leende. „Men dersom det var en saa let Sag for Dig at forstaae Alt, vilde det ogsaa falde Dine Venner endeel vanskeligere, end det gjør, en Gang imellem at berede Dig en lille Overraskelse."

Og idet den unge Mand derpaa gik hen til Vinduet og saae ud, tilføiede han:

„Nu er det jo høilys Dag! . . . Kald saa paa den

anden engelske Politimand, Hr. Edward, og lad ham strax bringe dette Brev hen til Chefen for Sikkerhedspolitiet. — Endnu idag, ja, endog før Middag, vil Miss Ellen saa blive sat paa fri Fod!"

Sex og tyvende Kapitel.

Hospitalet Saint-Louis er ganske vist det Hospital i Paris, der gjør det mindst piinlige Indtryk paa den, der faaer det at see.

Det ligger tætved Kanal Saint-Martin, midt i den af Paul de Kock saa livlig besungne Faubourg du Temple; udenfor sin Port som inde i sin Gaard har det Træer, og dets Beliggenhed er saa heldig, at Solens Straaler ikke have den ringeste Møie med at bane sig Vei til det.

Det var til Hospitalet Saint-Louis, at den stakkels Murer fra Limoges var bleven bragt hen, efterat han fra den nye Bygnings tredie Etage var faldet ned paa Byggepladsen.

Som det vil erindres, sagde den Læge, der først forbandt den unge Arbeiders Saar, at Patientens Tilstand vel var farlig, men dog ikke udelukkede ethvert Haab om, at der kunde indtræde en Forandring til det Bedre.

Og det viste sig, at Lægen havde havt Ret.

I de første otte Dage svævede den unge Arbeider

imellem Liv og Død; men derefter var han begyndt at komme sig; — han var jo saa ung, og Ungdom er en virksom Allieret for den, der kæmper med en alvorlig Sygdom.

Nu var Faren fuldstændig overstaaet; men det maa ogsaa indrømmes, at han var bleven pleiet med den største Omhu. Læger, Sygevogterske, kort sagt: alle de Personer, der kom i Berøring med den stakkels unge Murer, kunde godt lide ham, og Enhver bidrog Sit til, at han kunde komme sig.

En af de unge medicinske Studerende, der besøgte dette Hospital, havde i Særdeleshed lagt megen Interesse for Dagen for denne Patient, og denne havde da ogsaa — til en vis Grad — gjort ham til sin Fortrolige.

Studenten havde da heller ikke glemt at fortælle sine Kammerater, at denne unge Arbeider i Ordets egentligste Forstand var Helten i en Roman.

En Murer, der sætter sit Liv paa Spil for en ung Dames Skyld, — det er Noget, man ikke seer hver Dag i Paris!

Fremdeles var der mange Mennesker, som kom for at see til den unge Arbeider fra Limoges, — deriblandt først og fremmest Milon, den rige og godmodige Bygnings-Entreprenør, som med Bestemthed paastod, at man maatte pleie denne Patient med den største Omhu og ikke være bange for at give Penge ud i dette Øiemed.

„Jeg betaler, hvad det koster!“ havde han sagt til Forstanderen for Hospitalet.

Hver anden Dag besøgte Milon Patienten; om Søndagen saae dennes Kammerater og hans gamle Ven,

Invaliden, til ham; ja, Marmouſet, denne elegante unge „Løve", gjorde endog et Par Gange den fattige Murer den Ære at beſøge ham.

Som en Følge af alt dette blev den unge Arbeider fra Limoges ſnart Dagens Helt paa Hoſpitalet.

Men den Triumf, ſom han feirede, blev dog først fuldſtændig, da man en Formiddag fik at vide, at to ſmukke Damer vilde tale med den unge Murer.

Da disſe to ſmukke Damer gik igjennem Hoſpitalets Korridorer og Sygeſtuer, var Nysgjerrighed den Følelſe, af hvilken Læger, Sygevogterſker, — kort ſagt: Alle, bleve beſjælede; — ſelv Patienterne reiſte ſig halvt op for at faae den unge Murers „Veninder" at ſee.

De to Damer vare Begge unge og ſmukke; dog ſaae den Ene ud til at være nogle Aar ældre, end den Anden.

De havde forlangt at faae at vide, hvor den unge Arbeider fra Limoges laa, og bleve ogſaa ſtrax førte hen til hans Seng.

Mureren havde lagt Mærke til den Bevægelſe, der lige paa een Gang var opſtaaet inde i Sygeſtuen, og han havde derfor reiſt ſig lidt op.

Da han fik Øie paa de to Damer, begyndte hans Hjerte at banke voldſomt; — vel kunde han endnu ikke ſee deres Anſigter; men en Anelſe ſagde ham, at han kjendte den ene af dem.

Da de to Damer vare komne hen til hans Seng, ſlog den yngſte af dem ſit Slør tilſide.

Nu udſtødte den unge Arbeider et Skrig.

Det var Miſs Ellen, der ſtod ved hans Leie!

Lord Palmures Datter greb Arbeiderens Haand og sagde til ham:

„Min Ven, De maa ikke være vred paa mig, fordi jeg ikke tidligere har seet til Dem! Lige til imorges er jeg bleven holdt fangen, og De er det første Menneske, jeg aflægger et Besøg!"

Den stakkels Fyr var ikke istand til at sige et eneste Ord: men med Begeistring stirrede han paa Miss Ellen, som om det var en Engel, der viste sig for ham.

„Min Ven," vedblev Miss Ellen efter en kort Pause, „jeg staaer nu i Begreb med at forlade Frankrig; men jeg kommer nok snart tilbage til Paris; — De kan være vis paa, at vi To nok faae hinanden at see igjen. — Og at jeg aldrig vil kunne glemme Dem, maa De da føle Dem overbeviist om!"

„Nei, ikke en Eneste af alle dem, der have denne unge Pige kjær, vil nogensinde kunne glemme, hvad De har gjort for hende," sagde den anden Dame, som ikke var nogen Anden, end Vanda.

Uden at slippe den unge Arbeiders Haand, satte Miss Ellen sig nu ved Siden af Sengen og sagde til Patienten:

„Er Deres Fader eller Moder endnu ilive?"

„Ja, min Frøken," svarede den unge Murer fra Limoges med skjælvende Stemme, „min stakkels gamle Moder lever endnu, og da jeg kunde arbeide, sendte jeg hende hver Uge Halvdelen af min Løn; men vor fortræffelige Principal, Hr. Milon, har beroliget mig hvad hende angaaer; — hvis jeg skulde døe, vil han sørge for hende."

Med sin blide Stemme svarede Miss Ellen nu:

„For det Første er der aldeles ingen Fare for, at De skulde døe saa snart, min Ven, — og for det Andet vil jeg paa ingen Maade tillade, at nogen Anden, end jeg, bærer Omsorg for Deres Moder. De har jo sat Deres Liv paa Spil for min Skyld; — det er derfor ikke mere, end billigt, at jeg sikkrer Deres Moder en behagelig Alderdom. — Er den gode Kone istand til at arbeide?"

„Nei, dertil har hun ikke længer Kræfter nok, min Frøken," svarede den unge Arbeider.

„Men hvis hun nu fik et lille Huus og blev sat istand til at skaffe sig den Bistand og Pleie, som hun trænger til?" spurgte Miss Ellen.

„O, min Frøken!" ... udbrød Patienten med Taarer i Øinene.

Nu tog Miss Ellen en lille Brevtaske frem. Brevtasken, der var af Ruslæder, var aabenbart meget godt spækket.

„Gjør mig den Tjeneste at modtage denne Brevtaske!" sagde hun. „Den indeholder tyvetusind Franks, som jeg ønsker at give Deres Moder."

Den unge Arbeider svarede ikke; men Taarerne trillede ned ad hans Kinder.

Miss Ellen gjættede sig til, hvad der foregik i Patientens Indre. Denne unge Mand, der hørte til de laveste Samfundsklasser, og som havde vovet at fæste sine Øine paa en engelsk Adelsmands Datter, maatte naturligviis i dette Øieblik føle sig dybt ydmyget.

„Min Ven," sagde hun, „De kan dog sikkert ikke tage mig ilde op, at jeg gjerne vil skabe Deres Moder en

saa behagelig Livets Aften, som det vel er mig muligt? Imidlertid er det en Selvfølge, at jeg ikke kan bilde mig ind, at jeg skulde have betalt hele min Gjæld til Dem ved at give Deres Moder disse Penge!"

Og med disse Ord rakte hun Patienten begge sine smukke Hænder.

Den unge Arbeider fra Limoges, der skjælvede over hele Legemet, greb med Begeistring disse smaa, hvide Hænder og førte dem til sine Læber.

— — — — — — — — — — — — —

Medens Miss Ellen saaledes tog Afsked med Mureren fra Limoges, traf Marmouset og Milon de fornødne Foranstaltninger til den Reise, de skulde foretage sig.

Blandt Andet trykkede Marmouset igjen paa den skjulte Fjeder, og Sir James Wood kom atter op af Brønden.

„Høistærede," sagde Marmouset til den engelske Politimand, „jeg har jo gjort Dem bekjendt med det Telegram, som Abbed Samuel har sendt mig, — ikke sandt? De veed saaledes, at Fenierne have dømt Dem til Døden, og at jeg kan foretage mig, hvad jeg har Lyst til, med Dem. De behøver imidlertid slet ikke at være bange; — De kan endnu blive en gammel Mand, hvis De bærer Dem fornuftig ad."

Ganske forbauset saae Sir James Wood paa ham.

Marmouset vedblev:

„Det hændes undertiden, at man skjænker Forrædere Benaadning, naar de vende om og vise sig villige til at

virke paa rette Maade. Nu giver jeg Dem det Tilsagn, at De skal blive benaadet, dersom De for Fremtiden vil tjene den Sag, de Interesser og de Personer, som De i sin Tid forraadte."

Den engelske Politimand gjorde en Bevægelse, der skulde antyde, at dette Forslag oprørte ham i høieste Grad.

Nu sagde Marmouset ganske rolig:

„Sir James Wood, jeg maa herved underrette Dem om, at De endnu iaften vil komme til at forlade Paris og imorgen tidlig vil befinde Dem ovre i London."

Og idet han pegede paa en Kasse, der var fire Alen lang og to Alen høi, tilføiede han:

„Kan De see, hvad det er for en Gjenstand?"

„Ja," svarede Sir James Wood, „jeg kan naturligviis nok see, at det er en Kasse."

„Ganske rigtigt," svarede Marmouset, „og i denne Kasse vil De komme til at foretage Dem Reisen over til England."

Den engelske Politimand foer et Par Skridt tilbage.

Marmouset trak imidlertid paa Skuldrene og vedblev ganske rolig:

„Ja, hvad skal man sige? . . . De vil dog vel ikke have, at jeg skulde give Dem Leilighed til at tage Flugten paa Veien over til London?"

Og idet han udtalte disse Ord, gav han Milon et Vink.

Bygnings-Entreprenøren gik nu hen til et Skab, der var anbragt i Væggen, og tog en Flaske og et Glas ud af det.

Flasker: gav han Marmousset, som tog Proppen af den og heldte nogle Draaber af dens Indhold i Glassет.

Idet han nu pegede paa den lysegrønne Vædske, der lignede Absinth, sagde han til den engelske Politimand:

„De vil nu behage at tømme Glassет, Høistærede!"

„Men" . . ., begyndte Sir James Wood.

Marmousет skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„Drik!" sagde han i en bydende Tone.

Den engelske Politimand var dog ikke synderlig tilbøielig til at efterkomme denne Opfordring.

„Hvem indestaaer mig for, at det ikke er Gift, De vil have, jeg skal drikke?" sagde han.

„Det gjør jeg," svarede den unge Mand. „Jeg forsikrer Dem, at disse Draaber ikke ere Andet, end et søvndyssende Middel."

„Hm!" sagde Sir James Wood. „Ja, det er godt nok; . . . men jeg kunde dog nok ønske at faae Beviis derfor."

„Beviis?" gjentog Marmousет. „Det skal De faae! . . . Der har De Beviset!"

Og med disse Ord tog den unge Mand en Revolver op af Lommen, spændte Hanen og tog Sigte paa Sir James Wood.

„Dersom De ikke øieblikkelig tømmer Glassет, skyder jeg Dem en Kugle for Panden," sagde han i den roligste Tone af Verden.

Den unge Mands koldblodige Tone og bestemte Mine overbeviste den engelske Politimand om, at han gjorde klogest i ikke at betænke sig altfor længe.

Han tog derfor Glaasset og tømte det i eet Drag.

Pludselig kom han til at skjælve over hele Legemet af Kulde; hans Øienlaage bleve tunge, og det var ham ikke muligt at samle sine Tanker. Som tilintetgjort sank han ned paa en Stol, og efter et Par Minuters Forløb var han faldet i en dyb Søvn.

„See saa!“ sagde Marmouset. „Nu maae vi tænke paa at faae „Mesteren“ sat i Frihed!“

Ende paa anden Deel.

I Fængsel.

Roman

af

Ponson du Terrail.

(Fortsættelse af Romanen „Livet i London".)

Oversat af C. Søegaard.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Dettingers Bog- og Steintr., Gl. Strand 30.

1875.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De underjordiske Hvælvinger i Newgate

eller

Mesterens Fangenskab.

Første Kapitel.

Der var nu akkurat en Maaned siden, at den graa Mand nede i den underjordiske Hvælving, i hvilken Miss Ellen havde sat ham Stævne, var faldet i Hænderne paa velærværdige Mr. Peters Town og de Politibetjente, som denne havde bragt med.

Vore ærede Læsere ville mindes de sidste Ord, som han udtalte, idet han henvendte sig til Miss Ellen, der fortvivlet vred sine Hænder og forgjæves bønfaldt vel=ærværdige Mr. Peters Town om at skjænke ham Friheden.

„Ovre i Paris maa De opsøge Milon og hans Venner!" — disse vare de sidste Ord, han havde rettet til hende.

Og derpaa havde han ganske rolig fundet sig i, at han blev kastet i Fængsel. —

— Englænderne ere et ſtille og roligt Folkefærd; de finde ikke Fornøielſe i at ſtrømme ſammen for at ſee paa Folk, der blive arreſterede.

De ere fremfor Alt Forretningsmænd og beſkjæftige ſig udelukkende med deres egne Anliggender; — Alt, hvad der henhører til Politiken, overlade de, — idetmindſte under almindelige Omſtændigheder, det vil nemlig ſige: naar De ikke ſelv ere Medlemmer af Parlamentet, — til det høie Ariſtokrati.

Skjøndt den graa Mand maaatte vandre igjennem en ſtor Deel af Londons Gader, og ſkjøndt han blev esкorteret af Politibetjente, var der, ſom en Følge af det Anførte, kun faa Mennesker, ſom toge Notice af ham.

Ogſaa Pladſen udenfor Newgate var tom.

I Forbigaaende kaſtede han et Blik op til det Vindue, fra hvilket han med en Vindbøsſe havde ſkudt det Reb over, i hvilket den ſtakkels Irlænder hang, og ſaaledes revet Fenieren ud af Dødens Arme.

Da Fængſlets Port var bleven aabnet, lagde den graa Mand imidlertid Mærke til, at hele det der fungerende Perſonale var paa Benene.

„Oho!“ tænkte han. „Jeg kan ſee, at man har ventet mig her! . . . Ja, velærværdige Mr. Peters Town er en Mand, der ikke gjør Noget halvt og ikke glemmer Noget!“

Den gode Gouvernør, hvis Gemytlighed altid gav ſig Luft i lyſtige Bemærkninger, ſelv naar han fulgte en dødsdømt Forbryder ind i det Værelſe, hvor de ſidſte af de forberedende Foranſtaltninger ſkulde træffes, det vil ſige: hvor Forbryderen ſkulde gjøre ſit ſidſte „Toilette“,

— viste sig ved denne Leilighed i fuld Uniform, og langs=med Væggene stode alle Fangevogterne opstillede.

Den graa Mand hilste paa Gouvernøren som paa en gammel Bekjendt.

Gouvernøren kjendte ham da ogsaa strax igjen.

„Oho!“ udbrød han. „De har spillet mig et ordent=ligt Puds, Høistærede, — ja, ved den hellige Georg, det har De!“

„Jeg?“ sagde den graa Mand smilende.

„Ja, netop De!“ vedblev Gouvernøren. „Var det maaskee ikke Dem, der var den franske Herre, som af=lagde et Besøg her i Newgate, et Par Dage førend John Colden skulde henrettes?“

„Jo, det kan jeg ikke nægte,“ svarede den graa Mand.

„Og De kan da vel nok indsee, at jeg ikke har ifinde, tiere at lade mig føre bag Lyset af Dem?“ sagde Gou=vernøren nu. „Det var jo et reent Mirakel, at Fyren slap derfra med Livet, — og i dette Mirakel spillede De en meget fremragende Rolle!“

„Ogsaa det indrømmer jeg,“ sagde den graa Mand rolig.

„Godt, lille Ven,“ vedblev Gouvernøren nu, „men De selv vil neppe slippe saa godt fra det!“

Den graa Mand smilede, men svarede ikke.

„De kan troe, vi skulle passe paa Dem!“ udbrød Gouvernøren nu, idet han gned Hænderne.

„Det er sandelig en meget fornuftig Beslutning, Deres Høivelbaarenhed der har fattet,“ svarede den graa Mand.

„Det lader jo nemlig til, at De er en af de fornemste Høvdinger for disse elendige Feniere, der sætte England saa mange Fluer i Hovedet," vedblev Gouvernøren.

„Ja, det kan nok være," sagde den graa Mand rollg.

„Godt! Saa kan jeg have den Ære at underrette Dem om, at De vil blive hængt om tre Uger, eller i det Allerseneste om en Maaned!"

„Maa jeg takke Deres Høivelbaarenhed for god Underretning?"

Medens Gouvernøren talte med den graa Mand, var Smilet ikke et eneste Øieblik veget bort fra hans Læber.

Denne Mand var af Naturen i høieste Grad gemytlig, og Newgate forekom ham, til Trods for dets mørke Taarne og dets med Jernstænger forsynede Vinduer, at være det meest fortryllende Opholdssted, der fandtes i hele Verden.

Idet han nu gav sig til at klappe den graa Mand paa Skulderen, vedblev han:

„Imidlertid har jeg en Efterretning at meddele Dem, som jeg er vis paa, ikke vil mishage Dem."

„Nei, virkelig?"

„Jo! . . . Seer De, jeg har Lov til at behandle Dem, som jeg har Lyst til!"

„Ah!"

„Ja, jeg behøver ikke at gjøre et eneste Menneske Regnskab for, hvorledes jeg behandler Arrestanterne, og

naar jeg interesserer mig for disse, staaer det i min Magt at gjøre Opholdet her ret taaleligt for dem."

„Ja, derom har jeg ikke Grund til at nære den allerringeste Tvivl," sagde den graa Mand.

„Nu er De en særdeles velopdragen Mand, ret hvad vi hertillands kalde en ægte Gentleman," vedblev Gouvernøren, „og jeg vil ikke have, at Opholdet her skal gjøre et ubehageligt Indtryk paa Dem."

„De er virkelig altfor god!"

„Vist ikke! Jeg kan virkelig godt lide Dem, kjære Ven! . . . Jeg har altid havt en heel Deel tilovers for Franskmændene, og De har i høi Grad bestyrket mig i min gode Mening om Deres Landsmænd."

Den graa Mand bukkede.

Gouvernøren vedblev:

„Hvad Deres Skjæbne angaaer, kan jeg, som allerede bemærket, hverken smigre mig selv eller skuffe Dem med noget Haab; — De bliver nok hængt, inden Maaneden er omme!"

„Maaskee, Deres Høivelbaarenhed!"

„Men da De kun har saa kort Tid tilbage at leve i, vil jeg ikke have, at denne sidste Maaned skal blive ubehagelig for Dem, og det er derfor min Hensigt at gjøre mig al mulig Umage for, at De ikke skal faae nogensomhelst Grund til at beklage Dem over den Maade, paa hvilken De bliver behandlet her."

Atter bukkede den graa Mand.

„For det Første vil selve Deres Celle berede Dem en Overraskelse?"

„Nei, virkelig?"

„Jo," svarede Gouvernøren, „De vil nemlig ikke komme til at sidde alene der. En af Deres Brødre, en irsk Fenier, skal holde Dem med Selskab."

„Jeg maa virkelig takke Dem for Deres Godhed, Mylord!"

„Desuden skal De komme til at leve godt, og indtil Klokken ni om Aftenen skal De faae Lys og Varme. Og hvis De faaer Lyst til at læse en eller anden Bog, behøver De blot at sige det!"

„Tak, Mylord, det er jo langt Mere, end jeg kunde vente!"

Det var nu anden Gang, at den graa Mand kaldte Gouvernøren „Mylord". Embedsmanden følte sig aabenbart ogsaa smigret ved, at hans nye Arrestant gav ham denne Titel; men ikke desto mindre bemærkede han:

„Den Titel, De giver mig, tilkommer mig rigtignok ikke, — eller i alt Fald endnu ikke. Imidlertid er det ikke umuligt, at Hendes Majestæt Dronningen en skjøn Dag paa den af Dem antydede Maade belønner mig for de Tjenester, jeg har faaet Leilighed til at gjøre mit Fædreland."

„Det vilde jo kun være simpel Retfærdighed fra Majestætens Side," bemærkede den graa Mand.

„De skal altsaa blive forsynet med Bøger og Blade," vedblev Gouvernøren.

„Kan jeg ogsaa faae Lov til at beskjæftige mig med skriftlige Arbeider?"

„Ja, naturligviis!"

„Og Deres Høivelbaarenhed siger jo, at jeg faaer Selskab?"

„Ja, og det endog meget passende Selskab!“

Idet Gouvernøren udtalte disse Ord, gav han en af Fangevogterne et Vink.

Nu blev den graa Mand ført ind i det Indre af Fængslet, og snart stod han udenfor den Celle, der var bleven bestemt for ham. Det var et Værelse i Stueetagen, hvis Vinduer vendte ud til et af de smaa Gaardsrum.

Da Døren til Cellen blev aabnet, fik den graa Mand Øie paa en Mand, der laa paa den ene af de to Senge, som fandtes i dette Værelse. Manden sprang op og tilkastede den nye Arrestant et barsk Blik.

Denne Mand kunde vel omtrent være tredive Aar gammel; hans Ansigt var meget udtæret; hans Øine funklede med en uhyggelig Glands, og han havde et overordentlig langt Skjæg.

„Barnett,“ sagde en af Fangevogterne til ham, „for Fremtiden skal De ikke kunne beklage Dem over, at De sidder ganske alene og kukelurer her. Nu faaer De Selskab.“

„Det er mig temmelig ligegyldigt,“ svarede Manden.

Nu lagde han sig atter ned og værdigede ikke den graa Mand et eneste Blik mere.

Da Fangevogterne vare gaaede deres Vei, reiste han sig imidlertid atter op og fæstede sine mørke, glødende Øine paa sin Medfange.

Den graa Mand nikkede til ham.

„Det lader til, at De er i meget daarligt Humør, min Ven,“ sagde han.

„Ja, det skal da just heller ikke hjælpe paa Humøret at sidde indespærret her," svarede Irlænderen.

„Har De været her længe?"

„Længe nok, — eller dog omtrent længe nok; — den 17de i denne Maaned skal jeg hænges."

„Og hvilken Forbrydelse har De da begaaet?"

Dette Spørgsmaal besvarede Irlænderen ved at gjøre det Frimurertegn, paa hvilket Fenierne kjende hinanden.

„Ah!" sagde den graa Mand.

Og nu gjorde han et andet hemmelighedsfuldt Tegn.

Nu opklaredes Irlænderens Ansigt.

Den graa Mand gjorde endnu et Tegn; men det lod til, at Irlænderen ikke kunde begribe, hvad det skulde betyde.

Den graa Mand fortrak ikke en Mine; men i sit stille Sind anstillede han følgende Betragtning:

„De stakkels Englændere kunne da ikke paa nogen Maade maale sig med os! Den Fyr der, som skal holde mig med Selskab, er ikke Fenier og har aldrig været det; — han er kun bleven sat ind i denne Celle for at „pumpe" mig; . . . Fyren er hverken Mere eller Mindre, end en Politi-Spion!"

Derpaa greb han Irlænderens høire Haand, pegede op mod Himlen, som man akkurat kunde skimte igjennem Jernstængerne, og sagde halvhøit:

„Det er vor Pligt at lide for Irlands hellige Sag!"

Og medens den graa Mand udtalte ſig paa denne høitidelige Maade, tænkte han:

„Saa ſandt ſom man har kaldt mig den graa Mand, ſkal det frie England ikke ved Hjælp af denne Fyr faae Noget at vide om Feniernes hemmelige Planer!“ . . .

Andet Kapitel.

Gouvernøren i Newgate, Sir Robert M., havde forøvrigt holdt det Løvte, han havde givet den graa Mand.

Han havde ſendt ham en heel Deel Bøger, og det Middagsmaaltid, med hvilket den graa Mand og hans Medfange bleve opvartede, var aldeles upaaklageligt.

Den Dag ſagde den graa Mand ikke Meget Han talte kun et Par Gange med Irlænderen og gik til Ro, længe førend Gasſen blev ſlukket.

Den næſte Dag kom Sir Robert M. i egen Perſon ind i Cellen.

„Naa?“ ſagde han. „Hvorledes befinder De Dem ſaa her?“

„Meget vel,“ ſvarede den graa Mand ſmilende.

„Hvad ſiger De om de Bøger, ſom jeg har ſendt Dem? Kan De lide Dickens' Romaner?“

„Dickens er min Yndlingsforfatter, og jeg har al

mulig Grund til at takke Deres Herlighed for Deres Godhed imod mig."

„Er der maaskee nogle Blade, De ønsker?"

„Nei, Tak," svarede den graa Mand, „thi franske Blade kan De vel ikke skaffe mig?"

„Jo, Intet er lettere! Vil De blot behage at sige mig, hvilke De ønsker at læse?"

„Tak, Deres Høivelbaarenhed, jeg er tilfreds, naar jeg faaer det første det bedste franske Blad, — „Journal des Débats", „Siècle" eller „Moniteur"."

„Endnu iaften skal De faae dem allesammen!"

„De er virkelig altfor god imod mig, Mylord!"

Nu saae Sir Robert M. med en vis Medlidenhed paa den graa Mand.

„Hvor gammel er De egentlig?" spurgte han.

„Ni og tredive Aar," svarede Arrestanten.

„Da seer De neppe engang ud til at være tredive Aar gammel!"

Smilende svarede vor Helt:

„Og dog har jeg ført et temmelig bevæget Liv!"

„Men det var dog ogsaa ret et besynderligt Indfald af en Gentleman som Dem, at gjøre fælles Sag med disse pjaltede Feniere!" udbrød den godmodige Gouvernør, idet han dog med det Samme saae paa Irlænderen.

Politi-Spionen faldt ikke ud af sin Rolle. Han knyttede Hænderne, saae skjævt til Gouvernøren og fremstammede nogle uforstaaelige Ord.

„Mylord," svarede den graa Mand, stadig smilende, „jeg er bleven Fenier, fordi det nu 'en Gang ligger i min

Natur at tage Parti for de Svage imod de Stærke!"

Nu gik Sir Robert M. sin Vei.

Den graa Mand satte sig nu igjen til at læse. Til Politi-Spionen rettede han ikke selv Ordet, og naar denne spurgte ham om Noget, — hvad der ikke sjeldent skete, — svarede han enten slet ikke, eller dog kun kort og tørt.

Paa denne Maade henrandt der tre Dage.

Hver Morgen aflagde Sir Robert M. sin interessante Arrestant et Besøg og bragte ham de senest udkomne franske Blade.

Men tillige tilkastede han Politi-Spionen et flygtigt Blik, som denne stadig besvarede ved at trække paa Skuldrene eller ryste paa Hovedet; men disse Bevægelser gjorde den foregivne Fenier med den største Forsigtighed for ikke at blive bemærket af sin Medfange.

Den graa Mand lod, som om han havde umaadelig travlt med at studere sine Blade; men han lagde dog Mærke til Alt, hvad der foregik, og naar Gouvernøren var gaaet sin Vei, bragte han Irlænderen til Fortvivlelse ved sin Taushed.

Efter en Ugestids Forløb traf den graa Mand, der vedblev at læse de franske Blade med den største Opmærksomhed, i „Siècle" paa følgende Artikel:

„I „Gazette des étrangers" læses Følgende:

I de sidste Dage have de Mange, der ved Middagstid færdes i Boulogne-Skoven, lagt Mærke til en ualmindelig elegant Hyrevogn, der bliver trukket af to upaaklagelige Heste, og i hvilken der sidder en overordentlig smuk ung Dame.

Denne smukke unge Dame, der er meget blond og, efter Sigende, ogsaa skal være Englænderinde, har to Herrer paa omtrent halvtredsindstyve Aar til Ledsagere.

I Begyndelsen troede man, at den ene af disse Herrer, der særlig beskjæftiger sig med hende, var den unge Piges Fader; men den ligegyldige, kolde, ja, næsten hovmodige Maade, paa hvilken hun behandler ham, synes ganske vist at vidne om, at denne Formodning ganske og aldeles er greben ud af Luften.

Grev de M . . . ., den excentriske unge „Løve", der er saa vel bekjendt i Paris, paastaaer endog med Bestemthed, at den smukke unge Dame slet og ret bliver holdt fangen her i Frankrigs Hovedstad, og at hendes to Ledsagere, — eller: Fangevogtere, — ere Medlemmer af det engelske Opdagelsespoliti og ligefrem have faaet det Hverv at reise over til Paris for at passe paa hende.

Vi smigre os med det Haab, at det vil lykkes Grev de M . . . ., der virkelig for ramme Alvor synes at interessere sig for den smukke „Albions Datter", at finde Nøglen til denne Gaade."

— Da den graa Mand havde læst denne — ganske vist temmelig mærkelige — Bladartikel igjennem, faldt han i dybe Tanker.

— Mon det skulde være Miss Ellen, der var den saameget omtalte smukke Englænderinde? —

Og dersom dette var Tilfældet, — var det saa ikke rimeligt nok, at Grev de M . . . . havde gjættet rigtig,

— at Miss Ellen, lige fra sin Ankomst til Paris, var bleven forfulgt af et Par Medlemmer af det engelske Opdagelsespoliti, hvem Lord Palmure og velærværdige Mr. Peters Town havde overdraget det Hverv at holde Øie med hende?

Nu anstillede den graa Mand følgende Betragtning:

„Ja, — ganske vist har jeg gjort Fenierne store Tjenester; — men naar det kommer til Stykket, ville de dog neppe for Alvor gjøre sig Umage for at frelse mig; — jeg er jo ikke nogen Irlænder.

Altsaa kan jeg ikke stole paa Fenierne; jeg maa sætte min Lid til mine „Venner", — til Marmouset, Vanda, Milon og alle de Andre.

Ganske vist sagde jeg til Miss Ellen, at hun skulde reise til Paris og opsøge Milon; — men dersom den stakkels Pige virkelig bliver holdt fangen, — hvad der jo er rimeligt nok, — faaer Milon jo ikke at vide, i hvilken Situation jeg for Øieblikket befinder mig, — og saa komme „Vennerne" mig ikke til Hjælp.

Altsaa maa jeg see at finde paa et Middel til at sætte mig i Forbindelse med Milon og de andre „Venner"!"

Medens den graa Mand anstillede disse Betragtninger, saae han paa den foregivne Fenier.

Nu fik han pludselig en af de dristige Ideer, der vare eiendommelige for ham.

„Den Fyr der er bleven sat herind for at holde Øie med mig. Jeg vil gjøre ham til min Ven, og naar han er bleven min Ven, skal jeg nok faae ham gjort til et villigt og i min Haand brugbart Redskab."

Og medens den graa Mand anstillede denne Betragtning, kom han til at tænke paa det fortryllende Blik, med hvilket Naturen havde udrustet ham, og som gjorde Alle, — Mænd som Kvinder, — til hans Trælle.

Han lagde altsaa Avisen fra sig og gav sig til at stirre paa sin Medfange.

Paa den Maade var Irlænderen aldrig før bleven betragtet, og efter nogle faa Minuters Forløb begyndte han at føle sig noget ilde tilmode.

Nu sagde den graa Mand til ham:

„Hvad hedder Du?"

„Barnett," svarede hans Medfange.

„Hvor er Du født?"

„Ovre i Dublin."

„Naar blev Du arresteret?"

„Da Oberst Stephen brød ud af Fængslet."

„Saa?" sagde den graa Mand nu. „Ved den Leilighed var jeg dog tilstede; — men Dig kan jeg slet ikke huske!"

Irlænderen blev rød i Hovedet.

Den graa Mand vedblev:

„Du veed vel, at vi idag skrive den ellevte?"

„Ja, jeg veed det; — men hvad saa?"

„Jh, — Du siger jo, at Du skal hænges den syttende; — altsaa har Du kun sex Dage tilbage at leve i!"

Irlænderen bøiede Hovedet.

„Jeg er resigneert," sagde han.

Men nu fæstede den graa Mand et saa gjennem-

trængende Blik paa den foregivne Fenier, at denne kom til at skjælve over hele Legemet.

„Du veed jo meget godt, at Du ikke skal døe den 17de dennes," sagde han.

„Hvem skulde da frelse mig?" spurgte Barnett.

„Ingen."

„Ja, saa bliver jeg ogsaa hængt!"

„For at kunne blive hængt maa man først være dømt til Døden," bemærkede den grøa Mand.

Og hans glødende Blik hvilede endnu bestandig paa den foregivne Fenier.

„Hør, min Ven," vedblev han. „Du er jo ikke engang bleven dømt til Fængsel, men blot bleven sat herind for at passe paa mig. — Fenier er Du jo slet ikke!" — — Hvad foregik der nu?"

Intet, — eller saa godt som Intet; — men den graa Mands Blik gjorde et Mirakel.

Efterat Barnett først havde skjælvet af Frygt, følte han, at hans Hjerte blev sønderrevet af Anger.

Nu rakte den graa Mand ham pludselig Haanden og sagde til ham:

„Vil Du være min Ven?"

Øieblikkelig kastede den foregivne Fenier sig paa Knæ for ham og udbrød:

„Hvem De er, veed jeg ikke, men det veed jeg, at jeg for Fremtiden vil tjene Dem med en Hunds Troskab!"

„Det er just ikke nogen dum Beslutning, Du der har fattet, sagde den graa Mand smilende. „Det skal Du faae at see, naar vi komme ud af dette Hul."

„De smigrer Dem altsaa med det Haab, at De vil

kunne slippe bort herfra?" spurgte Barnett i en Tone, der røbede ængstelig Tvivl.

„Ja, naturligviis!" svarede den graa Mand rolig.

Tredie Kapitel.

Tre eller fire Dage efter var Gouvernøren bleven ked af at aflægge Besøg i den nye Arrestants Celle; det var jo ikke til nogen Verdens Nytte, at han gik derind; Politi-Spionen gav ham nemlig stadig et Vink om, at han ikke havde Noget at meddele ham; — Sir Robert M. kom derfor ikke længer selv ind til den graa Mand, men sendte en af Fangevogterne til ham med de franske Blade. Fangevogteren havde imidlertid faaet Ordre til at tilkaste Barnett et spørgende Blik, og en skjøn Dag blinkede Irlænderen da ogsaa med Øinene, som om han vilde sige:

„Nu har jeg endelig faaet Noget at vide!"

Og Barnett havde ganske vist ogsaa faaet Noget at vide; han var nemlig gaaet over til Fjenden, — og han havde sluttet sig til den graa Mand med hele den Hengivenhed, som denne mærkelige Personlighed forstod at indgyde Enhver.

Den foregaaende Dag havde den graa Mand i „Journal des Débats" læst følgende Artikel:

„Englænderne lade sig ikke nøie med at være excentriske i deres Hjem; de komme ogsaa over til os for at lade os være Vidner til deres Excentricitet.

Vi have idag en lille Historie at fortælle vore Læsere; men skjøndt vi have Grund til at troe, at vi ere særdeles godt underrettede, indestaae vi dog ikke for, at der kan have indsneget sig en eller anden lille Misforstaaelse.

En smuk ung Pige, der aabenbart maatte være af særdeles god Familie, — (hun skal hedde Miss Ellen P . . .) — reiste for kort Tid siden ovet til Fastlandet, uden at hendes Familie havde givet sit Samtykke dertil. Til Ledsagere havde hun nogle Tjenestefolk.

Hvad hun egentlig vilde foretage sig i Paris, veed man ikke rigtig; men hun tog ind i en meget elegant Pensionsanstalt i Nærheden af Boulevard des Italiens, og nogle Dage i Træk kunde man hver Eftermiddag, Klokken fire, see hende kjøre omkring i Boulogne-Skoven

Det lader imidlertid til, at hendes Familie ikke ganske billigede hendes Optræden.

Her i Frankrig vilde en Fader under saadanne Omstændigheder have anseet det for sin Pligt at opsøge sin Datter; men i England bærer man sig anderledes ad.

Miss Ellens Fader, Lord P . . ., der er Medlem af Overhuset, har ikke anseet det for rigtigt at lade sit politiske Parti istikken.

Istedetfor selv at reise til Paris, har han sendt to Medlemmer af Opdagelsespolitiet herover.

Disse to Politimænd, der forøvrigt ere fuldstændige Gentlemæn, havde det Hverv at opsøge Miss Ellen, — og det lykkedes dem da ogsaa at finde hende.

Fremdeles vare de — ved det engelske Gesandtskabs Bistand -- blevne udrustede med en meget vidt gaaende Fuldmagt.

Som en Følge deraf bemægtigede de sig Miss Ellens Person; — men vore Læsere maae ikke troe, at de nu bragte hende tilbage til England.

Lord P . . . anseer det for det Hensigtsmæssigste, at denne lille Skandale snarest muligt bliver skrevet i Glemmebogen.

Naar Parlament-Sessionen er bleven sluttet, har han isinde at reise over til Paris for at hente sin Datter og foretage sig en lille Udflugt med hende til Italien.

Han har altsaa overdraget de to Medlemmer af det engelske Opdagelsespoliti det Hverv, foreløbig at passe paa den excentriske Skjønhed, at ledsage hende i Theatret, ud i Boulogne-Skoven, o. s. v., — men paa den Betingelse, at hun ikke kommer i Berøring med nogen Fremmed.

Som vore Læsere uden al Tvivl allerede have gjættet, ligger der en hemmelighedsfuld Kjærlighedshistorie til Grund for dette i og for sig ganske mærkelige Arrangement, og det maa vistnok ansees for en afgjort Sag, at denne Kjærlighedshistorie ikke ganske er efter den rige Adelsmands Smag."

— — — — — — — — — — —

Esterat den graa Mand havde læst denne Blad-artikel igjennem, kunde han ikke længer nære nogen Tvivl om, hvorledes Sagen forholdt sig.

Miss Ellen var kommen over til Paris; men hun havde ikke faaet Milon opspurgt der.

Milon havde altsaa ikke faaet Noget at vide.

Hvorledes skulde den graa Mand nu faae følgende Opfordring tilstillet ham:

„Forlad Paris, — kom over til London; — jeg trænger til Din Bistand!“ — ?

En stor Deel af Dagen havde den graa Mand nu tilbragt med at anstille Betragtninger; men pludselig lod det til, at han havde fattet sin Beslutning; thi nu havde han pludselig sagt til Barnett:

„Hør en Gang, Kammerat!“

„Tal!“ havde Irlænderen svaret.

„Du er jo bleven sat ind til mig, forat Du skulde passe paa mig og aflure mig mine Hemmeligheder?“

„Ak, Herre,“ sagde Barnett nu, — „det er ikke smukt af Dem, vedblivende at bebreide mig dette! . . . Har jeg da ikke angret det?“

„Jo vist; — men Du veed jo endnu ikke, hvad det er, jeg har at sige Dig!“

Barnett saae paa ham.

Den graa Mand vedblev:

„Hver Morgen kommer Gouverneren jo herind, — og hver Morgen tilkaster han Dig et betydningsfuldt Blik.“

„Ja, ganske vist.“

„Han smigrer sig hver Dag med det Haab, at Du maa have Et eller Andet at meddele ham.“

„Men hidtil er hans Haab da blevet skuffet,“ svarede Barnett.

„Ja, i Begyndelsen blev det naturligviis skuffet, fordi jeg nærede Mistillid til Dig.“

„Og det bliver naturligviis endnu bestandig skuffet, fordi jeg nu tilhører Dem.“

„Godt,“ sagde den graa Mand ganske rolig, „men nu maa Du forraade mig, Barnett!“

„Hvad for Noget?“ udbrød Irlænderen i høieste Grad forbauset. „Jeg skulde forraade Dem?!“

„Ja, seer Du,“ svarede den graa Mand, „naar jeg siger, at Du maa forraade mig, mener jeg dermed kun, at Du maa gjøre mig en stor Tieneste.“

„Og det er jeg ogsaa villig til,“ svarede Irlænderen.

„Godt!“ vedblev den graa Mand. „Imorgen, naar Gouvernøren enten selv kommer herind, eller sender en Fangevogter ind til mig, maa Du give den Paagjældende et Vink om, at Du har faaet Noget at vide og derfor ønsker at faae Sir Robert M. itale.“

„Men saa lader Gouvernøren mig bestemt kalde til sig!“

„Ja, det gjør han rimeligviis!“

„Ja, — men hvad skal jeg saa sige til ham?“

„Ja, det vil jeg nok tænke nærmere over; men imorgen skal Du faae det at vide.“ —

Resten af Aftenen og en stor Deel af Natten havde den graa Mand tilbragt med at tænke over Sagen.

Den næste Morgen havde Gouvernøren ikke fundet

sig foranlediget til selv at aflægge sin „interessante" Arrestant et Besøg, men ladet sig nøie med at sende en Fangevogter ind til ham.

Barnett havde imidlertid anseet det for sin Pligt at opfylde den graa Mands Ønske; han havde tilkastet Fangevogteren et betydningsfulot Blik, og meget fornøiet var Gouvernørens Sendebud gaaet sin Vei.

Derpaa havde den graa Mand sagt til Irlænderen:

„Det forstaaer sig af sig selv, at Sir Robert M. om en Timestid, eller maaskee endnu tidligere, sender Bud efter Dig."

„Ja, det maa jeg selv anseе for høist sandsynligt."

„Godt! Læg nu nøie Mærke til, hvad jeg har at sige Dig!"

„Tal, Herre!"

„Du skal sige til ham: Den graa Mand har betroet mig en Hemmelighed. Han har fortalt mig, at Fenierne have faaet et nyt Hovedkvarteer, nemlig ovre i Paris."

„Godt, — det skal jeg nok sige til ham."

„Og at de derovre have en Høvding, som de kalde „Mesteren"."

„Ja vel," sagde Barnett.

„Og," vedblev den graa Mand, „saa maa Du tilføie, at man ved et meget simpelt Middel kan bemægtige sig denne Mands Person, — hvad der vistnok maa være af Vigtighed, da han synes at være en af Feniernes allerdygtigste Høvdinger."

„Og dette Middel vilde være?"

„At meddele i Bladene, at „Mesteren" er falden

Hænderne paa det engelske Politi og bleven indespærret i Newgate."

„Men," bemærkede Barnett, „De siger jo selv, at den Mand, De taler om; befinder sig ovre i Frankrig."

„Ja, — og hvad saa?"

„Saa bliver han naturligviis derovre."

„Det er netop det Modsatte, Du skal faae Gouvernøren til at indsee."

„Hm! De mener?"

„Seer Du, „Mesteren" tog jo Flugten ovre fra England, fordi han ikke længer følte sig sikker der."

„Ja vel!"

„Godt! — Nu læser han i Bladene, at han er bleven arresteret og indespærret i Newgate. Eftersom Politiet nu bilder sig ind, at det har faaet Fingre i ham, vil det naturligviis ikke længer søge efter ham; — altsaa kan han ganske rolig vende tilbage til London."

„Ah! Nu begynder jeg at forstaae Dem!"

Den graa Mand fik ikke Tid til at udtale sig nærmere.

I dette Øieblik blev Døren til Cellen nemlig aabnet, og Fangevogteren traadte igjen ind i Cellen.

„Barnett," sagde han til den foregivne Fenier, „da De var bleven dømt til Døden, indgav De en Ansøgning til Dronningen om, at Deres Straf maatte blive formildet. Denne Ansøgning er nu bleven bevilget."

Barnett var aldrig bleven dømt til Døden; men han ansaae det for sin Pligt at spille sin Rolle til det Sidste. Han udstødte derfor et Glædesskrig.

„Følg med mig!" sagde Fangevogteren til ham.

„Hvorhen?“

„Ned til Gouvernøren, som vil gjøre Dem bekjendt med, hvad der er foregaaet i denne Sag.“

Barnett fulgte nu med Fangevogteren.

„Nu gjælder det kun om, at de ikke faae at vide, at „Mesteren“ og „den graa Mand“ ere een og samme Person!“ sagde den graa Mand halvhvit, da han var bleven ene tilbage i Cellen.

Fjerde Kapitel.

Barnett, den foregivne Fenier, var altsaa bleven ført ind til Sir Robert M . . ., den gemytlige Gouvernør i Newgate.

Denne ventede paa ham med den største Utaalmodighed:

„Naa,“ sagde han, „har han da endelig fortalt Dig Noget?“

„Ja, Deres Herlighed,“ svarede den foregivne Fenier.

Barnett var ikke nogen Dumrian; han havde meget godt forstaaet, hvad den graa Mand havde sagt til ham, og nu fortalte han Ord til andet Sir Robert, hvad den vigtige Fange havde meddeelt ham.

„Oho!“ sagde Gouvernøren, „Det er en Meddelelse,

der er mange Penge værd, og Du skal ogsaa nok faae en passende Belønning."

„Hm! Jeg smigrer mig virkelig med det Haab, at dette vil skee," sagde Barnett, „jeg er jo nemlig ikke nogen Tyv eller Røver, men en brav og retskaffen Politibetjent, og jeg kan ikke godt være tjent med, at Hendes Majestæt Dronning Victoria hører mig omtale, som om jeg var Arrestant i Newgate og dømt til Døden."

Nu lod Sir Robert M. den foregivne Fenier føre tilbage til Fængslet.

Derpaa sendte han Bud efter en Droschke, steg hurtig ind i den og sagde til Kudsken:

„Til Elgin-Crescent!"

Sir Robert M . . . var temmelig vis paa, at han vilde træffe velærværdige Mr. Peters Town hjemme; thi Klokken var endnu ikke halvti, og Velærværdigheden pleiede aldrig at gaae ud før Klokken ti.

Det hemmelige Overhoved for den anglikanske Kirke, den Mand, der ligeoverfor Erkebiskoppen af Canterbury spiller samme Rolle, som Jesuiternes Chef spiller ligeoverfor Paven, — med eet Ord: velærværdige Mr. Peters Town, var virkelig hjemme; — da Sir Robert M . . . traadte ind i hans Værelse, sad han ved et Bord, paa hvilket der laa en Mængde Bøger og Breve samt endeel meget tæt beskrevne Ark Papir.

Da Velærværdigheden fik Øie paa Gouvernøren i Newgate, kunde han nok indsee, at det maatte være Noget af Vigtighed, han havde at takke for dette Besøg.

„Gode Gud!" udbrød han, idet han foer op. De-

kommer dog vel ikke for at underrette mig om, at den graa Mand har taget Flugten?“

Ganske vist saae Sir Robert M . . . meget fornøiet ud; men da det nu en Gang laa i hans Natur, bestandig at see fornøiet ud, havde det ikke det Ringeste at betyde, at han smilede; — selv de alleralvorligste Efterretninger vilde han sikkert have meddeelt med et Smiil paa Læberne.

Heldigviis skyndte Gouvernøren sig med at tage Ordet.

„Deres Velærværdighed kan være ganske rolig,“ sagde han, „den graa Mand er endnu bestandig under Laas og Lukke.“

„Naa, Gud være lovet!“ sagde velærværdige Mr. Peters Town. „Undertiden vaagner jeg midt om Natten i den største Angest; Haaret reiser sig paa mit Hoved; mit Hjerte banker voldsomt, og paa min Pande perler der kolde Sveddraaber!“

„Fordi De har drømt, at den graa Mand var iærd med at tage Flugten?“ spurgte Gouvernøren.

„Ja, netop!“

„Folk, som man har fundet sig foranlediget til at indespærre i Newgate, tage aldrig Flugten,“ svarede Sir Robert M . . .

„O, — undertiden slippe Folk dog derfra med Strikken om Halsen!“ bemærkede velærværdige Mr. Peters Town med en vis Bitterhed.

Det en Selvfølge, at Præsten med disse Ord sigtede til den ligefrem vidunderlige Maade, paa hvilken den dødsdømte Fenier, John Colden, var bleven frelst.

Hvor ironisk denne Hentydning end var, kunde den imidlertid ikke forstyrre Gouvernørens gode Humør.

„Deres Velærværdighed glemmer vist een Ting," sagde Sir Robert M . . ., stadig smilende. „Naar jeg har udleveret en dødsdømt Forbryder til Calcraff, er den paagjældende Forbryder ikke længer Arrestant, og som en Følge deraf er jeg ikke ansvarlig for ham."

„Naa, — hvad har De saa at meddele mig?" spurgte Præsten.

„At den graa Mand nu endelig har faaet Munden paa Gang," svarede Gouvernøren.

„Ah! . . . Har han da gjort Dem bekjendt med sit rette Navn?"

„Nei, endnu ikke."

„Hvad har han da fortalt Dem?"

„Han har betroet Barnett, at Feniernes næstdygtigste Høvding for Øieblikket er ovre i Paris, hvor han med megen Iver virker for en storartet, men hemmelighedsfuld Plans Realisation."

„Og hvad hedder denne Høvding?"

„Han bliver kaldt „Mesteren"!"

„Hm! Det er da et besynderligt Navn!" bemærkede velærværdige Mr. Peters Town.

Uden at tage nogen Notice af denne Bemærkning, vedblev Sir Robert M . . .:

„Barnett, som er en meget flink Politimand, har nu givet mig en god Idee."

„Og det er?"

„Nu maa man bekjendtgjøre i „Times" og „Morning-

Post", at den berømte feniske Høvding, der kaldes „Mesteren", er bleven arresteret og indespærret i Newgate."

„Hvad skal det føre til?"

Med en triumferende Mine svarede Sir Robert M . . .:

„Naar den virkelige „Mester" faaer denne Artikkel at læse, siger han naturligviis til sig selv: „Nu har jeg ikke længer Noget at være bange for", — og saa vender han tilbage til London, hvor man da strax bemægtiger sig hans Person."

Velærværdige Mr. Peters Town nikkede grublende.

„Ja, — den Idee er virkelig ikke saa gal!" sagde han langt om længe.

„Saa er det vel Deres Mening, at den bør realiseres?" spurgte Gouvernøren.

„Nei, — endnu ikke; — jeg maa tænke noget nærmere over Sagen!"

„Ah!" udbrød Sir Robert M . . . forbauset.

„Seer De, kjære Ven," vedblev velærværdige Mr. Peters Town nu, „Feniernes Bestræbelser og Planer have i og for sig kun en Interesse af anden Rang for mig."

Sir Robert M . . . saae forbauset paa velærværdige Mr. Peters Town.

Præsten vedblev:

„At jeg med saamegen Iver og Energi bestræbte mig for at faae den graa Mand arresteret, havde ene og alene sin Grund i, at denne Mand er farligere for os, det vil sige: for den anglikanske Kirke, end alle de øvrige Feniere tilsammen; thi den graa Mand har gjort sig til Abbed

Samuels høire Haand, og Abbed Samuel er, som De nok veed" . . .

Her afbrød Gouvernøren ham.

„Ja," sagde han, „jeg veed nok, at Abbed Samuel er et Slags katholsk Apostel, som de lavere Samfundsklasser i London, der for en stor Deel ere Katholiker, — da der jo nemlig er en Mængde Irlændere iblandt dem, — see op til med Ærefrygt og Begeistring."

„Ganske rigtigt!" sagde velærværdige Mr. Peters Town.

„Men," vedblev Sir Robert M . . ., „nu, da vi jo dog have den graa Mand i sikker Forvaring" . . .

Nu var det velærværdige Mr. Peters Town, der afbrød ham.

„Ja, ganske vist have vi ham i sikker Forvaring, — idetmindste vil jeg da haabe det," sagde han, „men Sagen er den, at Justitsministeren ikke vil have, at der maa fældes Dom over ham, førend vi have lært hans rette Navn at kjende."

„O," svarede Sir Robert M . . ., „jeg er overbeviist om, at vi nok lære Arrestantens rette Navn at kjende, saasnart som vi have faaet Fingre i den anden franske Høvding, om hvem der nu er Tale, — i „Mesteren", mener jeg naturligviis!"

„Ja, det kan gjerne være," sagde velærværdige Mr. Peters Town, „men i alt Fald er det da ikke værd, at De strax tilstiller Bladene en Beretning om Sagen. Dermed maa De hellere vente til iaften."

Sir Robert M . . . kunde nok see, at Velærværdigheden helst vilde have, han nu skulde gaae sin Vei,

og han skyndte sig da ogsaa med at tage Afsked med den mægtige Geistlige.

Da Præsten var bleven ene, tog han i al Hast sin Frakke paa og gik ud.

Skjøndt han naturligviis ikke viste sig i Ornat ved denne Leilighed, vidste de fleste af Londons Beboere dog meget godt, hvem han var; — dette var ham aabenbart ikke ubekjendt, og alligevel foer Velærværdigheden igjennem Gaderne med en Hurtighed, der ikke var ganske passende for en Geistlig.

Og hvad var det da for et Maal, Velærværdigheden havde saa stærk Hast med at naae? —

Det var Telegraf-Kontoiret, hvor han afsendte følgende Depeche:

„Sir James Wood!

Hotel du Louvre
i Paris

Kjender De Noget til en udmærket dygtig fenisk Høvding. der kaldes „Mesteren", og som, efter sikkert Forlydende, for Tiden opholder sig i Paris?

Peters Town."

Hele Dagen igjennem ventede vekærværdige Mr. Peters Town paa, at Sir James Woods Svar skulde indløbe.

Men dette Svar indløb ikke.

— Imidlertid gik det ganske naturligt til, at Velærværdighedens — tilsyneladende saa fuldt beføiede — Forventninger bleve skuffede.

Da den fanatiske Præst afsendte sit Telegram til Sir James Wood, havde denne nemlig i over fire og tyve Timer været i Marmousets Magt. —

Om Aftenen blev velærværdige Mr. Peters Town endelig ked af at vente, og nu gik han hen til Miss Ellens Fader.

Lord Palmure, der – som vi vide — var Pair af England, stod netop i Begreb med at begive sig hen til Parlamentet; — Overhuset afholder, som bekjendt, i Almindelighed sine Møder om Aftenen.

„Er der ikke i Løbet af Dagen indløbet et Telegram til Dem fra Sir James Wood?" spurgte den ivrige Præst Lord Palmure.

„Nei, det er der sandelig ikke," svarede Adelsmanden, som blev meget overrasket over dette Spørgsmaal, men dog navnlig over den Tone, i hvilken det var blevet fremsat.

Nu fortalte Velærværdigheden Lord Palmure, at Sir Robert M . . . havde aflagt ham et Besøg, og hvilken Samtale der havde fundet Sted imellem dem.

Efterat have tænkt sig et Øieblik om, udtalte Adelsmanden det som sin Mening, at Grunden til, at Sir James Wood ikke lod høre fra sig, maatte ligge i den Omstændighed, at han var ifærd med at søge efter den Fenier, der efter Sigende blev kaldt „Mesteren".

Velærværdige Mr. Peters Town var af samme Mening som Lord Palmure, og nu skrev han til Sir Robert M . . ., at denne gjerne maatte tilstille Bladene en Artikel om Sagen.

Den nuværende Gouverner i Newgate var Skribent;

i fine unge Dage havde han endog „begaaet" en Roman, der hed „Miſs Elmina" og — mærkværdig nok — var meget ſørgelig.

Han ſkyndte ſig altſaa med at gribe Penen og nedſkrive følgende Linier:

„En af de Mænd, der i de ſidſte Maaneder har voldt Hendes Majeſtæts Regering de fleſte Bryderier, den feniſke Høvding, der kaldes „Meſteren", er nylig bleven arreſteret ovre i Dublin og vil i den allernærmeſte Fremtid blive bragt over til England, hvor han efter al Sandſynlighed vil blive indeſpærret i Newgate, indtil Dommen kan blive afſagt over ham."

Af denne Artikel tog han tre Afſkrifter, af hvilke han ſendte den ene til „Times", den anden til „Morning Poſt" og den tredie til „Evening Star."

Derpaa gned han fornøiet Hænderne, ſkjøndt han dog neppe havde den fjerneſte Anelſe om, at han endog havde ſagt Mere end Sandheden, eller rettere: forudſagt en Begivenhed, ſom allerede var indtraadt, efterſom „Meſteren" jo i dette Øieblik ſadindeſpærret i Newgate.

Det vil med andre Ord ſige, at den gode Gouvernør var falden i den Snare, ſom den graa Mand havde lagt for ham.

Femte Kapitel.

Ja, den graa Mand havde naturligviis lagt en Snare for Sir Robert M . . .

— Samme Dag som den af Gouvernøren i Newgate skrevne Artikel blev tilstillet de tre Blade, herskede der megen Bevægelse og Travlhed henne i Scotland-Yard.

Direktøren for hele Politistyrken i Englands Hovedstad, Sir Richard Maine, var for nogle faa Timer siden afgaaet ved Døden.

Hans Efterfølger var endnu ikke bleven udnævnt. Der var mange Aspiranter til det store Embede, der saaledes var blevet ledigt; blandt den Afdødes nærmeste Undergivne fandtes der nemlig ikke faa særdeles dygtige Mænd. Hver især af disse gjorde sig nu Haab om at komme i Betragtning, og det er en Selvfølge, at de fortrinsviis i dette vigtige Øieblik kappedes om at lægge Iver og Dristighed for Dagen.

Der var nu henrundet otte og fyrgetyve Timer, siden velærværdige Mr. Peters Town, som hjemme i sin Bolig i Elgin-Crescent lagde Planer, foreskrev Regler og gav Love, havde afsendt et Telegram til det fremragende Medlem af Londons Opdagelsespoliti, der kaldte sig Sir James Wood.

Hvorfor besvarede Sir James ikke dette Telegram?

Dette Spørgsmaal saae Velærværdigheden sig ikke istand til at besvare, og som en Følge deraf blev han piint af Uro og Ængstelse.

Da indløb følgende Telegram endelig til ham:

„Boulogne, Kl. 7 Morgen.

Ved Middagstid reiste „Mesteren" over Calais til London. Han er bleg og har sort Overskjæg. Til Ledsagerinde har han en blond Dame med sorte Øine. Nærmere Ordrer bedes sendte til Hotel d'Espagne."

Velærværdige Mr. Peters Town afsendte strax følgende Telegram:

„Godt! . . . Og Miss Ellen?"

En Time senere svarede Sir James Wood, eller rettere: den, som havde laant hans Navn:

„Vær kun rolig! Vi vedblive at holde Øie med Miss Ellen."

Udrustet med disse Oplysninger, begav velærværdige Mr. Peters Sown sig hen til Scotland-Yard.

Den Politi-Inspektør, der havde med denne Sag at skaffe, hed Hr. Philippe.

Det var en meget dygtig og overordentlig ærgjerrig Mand, og han gav den Geistlige sit Æresord paa, at den feniske Høvding inden to Gange fire og tyve Timers Forløb skulde være i hans Magt.

Derefter tog Velærværdigheden en Droschke og kjørte hen til Newgate.

„Naa," sagde Sir Robert M . . . til ham, „troer De saa, at mine Blad-Artikler have gjort nogen Virkning?"

„Ja, de have øieblikkelig gjort den tilsigtede Virkning?"

„Er det muligt?"

„Ja, see selv!"

Og nu viste Velærværdigheden Sir Robert det Telegram, som efter hans Mening var blevet tilstillet ham af Sir James Wood.

„De mener altsaa, at denne saakaldte „Mester" nu er her i London?" spurgte Gouvernøren.

„Ja, det maa han være! Sir James Wood er en altfor dygtig og forsigtig Mand, til at han skulde meddele mig Noget, om hvis Sandhed han ikke var overbeviist!"

Efter en kort Pause vedblev Sir Robert M . . .:

„Den Mand, som jeg har sat ind i samme Celle, som den graa Mand, er os ligeledes til megen Nytte; han er ogsaa baade snu og paalidelig. Det er saaledes lykkedes ham at vinde Arrestantens Tillid, og denne har ikke længer nogen Hemmelighed for ham."

„Saa?" sagde Velærværdigheden. „Og hvad har Arrestanten da betroet ham?"

„Han har betroet ham Noget, som efter min Mening er af allerstørste Vigtighed."

„Og det er?"

„Den graa Mand har bl. A. sagt til ham: „Dersom „Mesteren" befandt sig her i London. og jeg blot kunde komme til at tale et eneste Øieblik med ham, vilde Seiren være sikkret Irland"!"

„Seer man det?" sagde velærværdige Mr. Peters Town med et meget haanligt Smiil.

„Ja, og han tilføiede, at han selv isaafald ikke vilde blive hængt," sagde Sir Robort M . . .

„Naa, saa det mener han?"

„Uden al Tvivl," svarede Gouvernøren. „Og derfor har jeg ogsaa faaet et godt Indfald."

„Og det er?"

„Jeg vil lade den graa Mand og Barnett sætte ind i en større Celle, i hvilken der er tre Senge."

„Og saa?"

„Jh, — naar „Mesteren" saa er bleven arresteret og derefter overdraget til min Omsorg, skal den graa Mand faae sit Ønske opfyldt; — saa skal han faae Leilighed til at tale med „Mesteren"!"

„Til Gavn og Glæde for Irlands Sag?" bemærkede velærværdige Mr. Peters Town med et haanligt Smiil.

„Hm!" svarede Sir Robert M . . . „Forat vi ved Hjælp af Barnett kunne lære den store Hemmelighed at kjende; thi De kan vel nok indsee, at den graa Mand, naar han ønsker at faae Leilighed til at tale et Par Ord med „Mesteren", gaaer ud fra den Forudsætning, at denne Sidste er paa fri Fod og kan aflægge ham et Besøg i Newgate, tale med ham og derpaa gaae sin Vei?"

„Ja, det er idetmindste rimeligt nok!"

„Naa," vedblev Sir Robert M. . . ., „det er ikke vanskeligere at passe paa tre Arrestanter, end paa to, og „Mesteren" skal naturligviis blive omhyggelig bevogtet."

„Det er unægtelig en ganske fortræffelig Idee, De der har faaet," sagde velærværdige Mr. Peters Town.

„Men nu maa De ogsaa være belavet paa alle Eventualiteter."

— — — — — — — — — — — —

Denne Dag bragte Velærværdigheden en Mængde Telegrammer.

Klokken fem om Eftermiddagen indløb der atter et til ham, og det var underskrevet af en Opdagelsesbetjent, ved Navn Edward.

Velærværdigheden studsede, da han fik Øie paa dette Navn; men det varede dog ikke ret længe, førend det faldt ham ind, at Sir James Wood havde taget en af sine Kolleger med, og at denne Mand netop hed Edward.

Hr. Edwards Telegram var saalydende:

„Efter Sir James Woods Ordre følger jeg efter den Mand, De interesserer Dem for. Han bliver fire og tyve Timer i Dover. Han og den Dame, der følger med ham, reise fra Dover med Filtoget imorgen tidlig, Kl. 7.

Jeg følger efter dem, men af Grunde, som senere skulle blive meddeelte, arresterer jeg dog dem ikke strax.

Edward."

Da den Geistlige havde læst dette Brev igjennem, sagde han halvhøit:

„Denne Sir James Wood maa ganske vist være en meget dygtig Mand!“

— — — — — — — — — — — —

Da velærværdige Mr. Peters Town havde taget Afsked med Sir Robert M., havde denne besluttet at smede, medens Jernet var varmt.

„Endnu imorgen tidlig,“ tænkte han, „lader jeg de to Arrestanter bringe ind i en Celle med tre Senge!“

Gouvernøren, som nu ikke i længere Tid havde aflagt den graa Mand et Besøg, gik ind i hans Celle og sagde til ham:

„Naa, hvorledes har De det, Høistærede? Er De tilfreds med Deres Værelse?“

„Ja, jeg har ikke Noget at udsætte paa det, Mylord,“ svarede Arrestanten.

„Men det har jeg!“ sagde Sir Robert M. nu. „Denne Celle er virkelig ikke ganske fri for at være fugtig.“

„Det har jeg dog ikke mærket Noget til, Deres Høivelbaarenhed!“

„Men jeg forsikrer Dem, at jeg har Ret,“ vedblev Sir Robert M., „og derfor vil jeg ogsaa lade Dem og Barnett bringe ind i en anden og større Celle, i hvilken der, naar det kniber, kan opholde sig tre Mennesker.“

Den graa Mand foer sammen.

„Ja, naar jeg blot faaer Lov til at beholde Barnett,

maa De gjerne lade mig bringe, hvorhen De vil, My=lord."

„Ja, jeg har sandelig ikke isinde at skille Dem fra Barnett," svarede Gouvernøren. „Det kan endog meget godt være, at De faaer een Kammerat til?"

„Nei, virkelig?" sagde den graa Mand.

„Jo, og det en Mand, som De dog maaskee har hørt tale om. Han er ogsaa Fenier og bliver kaldt „Mesteren"!"

Den graa Mand fortrak ikke en Mine.

„Deres Høivelbaarenhed tager feil," sagde han, „den Mand har jeg aldrig før hørt tale om."

Idet han udtalte disse Ord, sørgede han imidlertid for, at hans Stemme kom til at skjælve lidt, og Sir Robert M. var sjæleglad, da han forlod Cellen.

Da Gouvernøren var gaaet sin Vei, saae Barnett ganske forbauset paa den graa Mand og udbrød:

„Nu forstaaer jeg ikke længer et eneste Ord af det Hele!"

„Du skal nok en Gang komme til at forstaae det," svarede den graa Mand, — og i sit stille Sind tænkte han:

„Er det Marmouset eller Milon, der har ladet sig arrestere? Een af dem maa det være; . . . altsaa hører jeg snart fra dem!"

Denne Gisning holdt vel ikke ganske Stik, men var dog temmelig nærved at træffe det Rette.

Vi maae imidlertid nu gaae lidt tilbage i Tiden og meddele vore Læsere en nærmere Forklaring med Hensyn til de Telegrammer, ved Hjælp af hvilke velærværdige

Mr. Peters Town og Sir Robet M. vare blevne tagne ved Næsen.

Sjette Kapitel.

Da Marmouset indespærrede Sir James Wood paa Bunden af en Brønd, havde han truffet saadanne Foranstaltninger, at Ingen vilde kunne fatte Mistanke om, hvorledes Sagen egentlig forholdt sig.

Politimanden Edward var bleven Marmousets hengivne Tjener og villige Redskab; men ligeoverfor Hotel du Louvres Beboere og Tjenestefolk var og blev han Sir James Woods Kollega og Ven.

To Gange om Dagen gav han regelmæssig Møde i Hotellet for at hente de Breve og Telegrammer, der maatte være indløbne til hans Kollega, om hvem han sagde, at han havde maattet foretage sig en Reise, som dog kun vilde vare et Par Dage.

Fremdeles havde Edward sat sig i Besiddelse af de Breve, som Sir James Wood havde faaet fra velærværdige Mr. Peters Town.

Disse Breve havde gjort Marmouset bekjendt med „Mesterens" Skjæbne.

Den graa Mand var for Tiden indespærret i New-

gate, og der var ikke den ringeste Tvivl om, at han vilde blive dømt til Døden.

Efter hvad Velærværdigheden sagde, kunde Dommen imidlertid ikke blive afsagt over ham, dersom man ikke lærte hans rette Navn at kjende og fik at vide, hvad han egentlig var for en Landsmand. I saa Henseende befandt man sig nu i fuldstændigt Mørke.

Marmouset og hans „Venner" stode netop i Begreb med at forlade Frankrig, da Hr. Edward endnu aflagde et Besøg i Hotel du Louvre.

Marmouset havde naturligviis altfor mange Mennesker med, til at de Allesammen kunde foretage sig Reisen i Forening.

Milon, „de Tappres Død" og Polyte vare reiste pr. Jernbane til Boulogne. De havde en stor Kasse med, og i denne Kasse laa Sir James Wood, som endnu bestandig var bedøvet.

Marmouset, Miss Ellen og Vanda skulde reise med Iiltoget.

Miss Ellen havde skjult sit rige og smukke Haar under en Kammerpiges Kappe og meente, at hun ikke vilde blive gjenkjendt af et eneste Menneske i hele London, da hun var saaledes forklædt.

Fra Marmousets Bolig skulde han og de to Damer kjøre hen til Banegaarden; men i samme Øieblik som de vilde stige ind i Vognen, fik de Øie paa Politimanden Edward.

Han skulde først have bragt dem endelig Besked, naar de vare komne hen til Banegaarden; der maatte

altsaa være indtruffet noget ganske Overordentligt, siden han vendte tilbage til Rue Auber.

Og dette var virkelig ogsaa Tilfældet; Politimanden gav nemlig Marmouset et Telegram, der var indløbet til Sir James Wood.

Dette Telegram var underskrevet „Peters Town" og lød, som følger:

Kjender De Noget til en udmærket dygtig fenisk Høvding, der kaldes „Mesteren", og som, efter sikkert Forlydende, for Tiden opholder sig i Paris?"

„Det er dog virkelig meget besynderligt!" sagde Marmouset halvhøit.

Og han rakte først Vanda og derpaa Miss Ellen Telegrammet, over hvis Indhold de Begge bleve meget forbausede.

Efter en kort Pause sagde Marmouset imidlertid:

„Under disse Omstændigheder er det dobbelt nødvendigt, at vi reise bort herfra!"

De to Damer og de to Mænd satte sig ind i een og samme Koupee for at kunne tale sammen, uden at blive forstyrrede.

„Nu skal jeg sige Eder, hvad jeg mener om Sagen," sagde Marmouset. „Jeg kan ikke troe Andet, end at „Mesteren" selv har havt en Finger med i Spillet, hvad dette Telegram angaaer."

„Hvorledes skulde det gaae til?" spurgte Vanda.

„Jh! Det er jo rimeligt nok, at „Mesteren", som naturligviis længes efter at komme ud af Newgate, har

gjort Regning paa os i saa Henseende; men det er idetmindste ligesaa sikkert, at han ogsaa har stolet paa sig selv! — Hvis man kan fæste Lid til, hvad velærværdige Mr. Peters Town skriver, maae Englænderne være meget begjærlige efter at faae at vide, hvem den graa Mand egentlig er, eftersom de jo ikke engang ville afsige Dommen over ham, førend de have faaet dette at vide. Nu maa „Mesteren" bestemt med Forsæt have ladet nogle Ord falde i Fængslet eller for Retten, af hvilke Autoriteterne have ladet sig føre bag Lyset."

„Troer De virkelig?" udbrød Vanda.

„Ja, — eftersom Velærværdigheden taler om „Mesteren", maa den graa Mand jo først have nævnet dette Navn."

„Men hvorfor skulde han have gjort det?"

„Ja, det veed jeg ikke; men „Mesteren" er en fortrinlig Whistspiller, og i Whist viser man sin Makker sin Farve, førend man endnu kjender Noget til det Spil, han har paa Haanden. Endnu ere „Mesterens" Planer os ganske vist ubekjendte, men vi maae ikke bringe dem til at strande."

Fem Timer efter ankom de fire Reisende til Boulogne.

Det var Vintertid, og Reisen over Kanalen var alt Andet, end behagelig.

„Det er det Klogeste, at vi tilbringe Natten her og først reise videre imorgen tidlig," sagde Marmouset.

„Hvorfor det?" spurgte Vanda.

„Fordi jeg nok kunde have Lyst til at sende velærværdige Mr. Peters Town et Par Ord."

„Ah!"

„Det gjør ikke Stort til Sagen, om vi komme til London Klokken ti om Formiddagen eller Klokken fire om Eftermiddagen. Vi have jo Tiden for os!"

Smilende sagde Miss Ellen nu til Marmouset:

„Jeg er dog bange for, at vi ikke have ret megen Tid at give bort!"

„O," svarede han, „De kan være ganske rolig, min Frøken, han skal nok blive frelst!"

Ved Banegaarden stod Milon og ventede paa dem.

„Dampskibet afgaaer om nogle faa Minuter," sagde han.

„Ja, jeg veed det," svarede Marmouset, „men iaften reise vi ikke videre."

„Og hvorfor ikke?"

„Det skal Du faae at vide imorgen."

De toge ind i Hotel d'Espagne, hvis Vinduer vende ud til Havet.

Den Nat fik Marmouset ikke ret megen Søvn i sine Øine; men til Gjengjæld tænkte han saameget desto mere, og tilsidst sagde han til sig selv:

„Nu er jeg overbevist om, at „Mesteren" tager de Folk ved Næsen, der holde ham fangen!"

Ved Daggry gik han ned i Hotellets store Læsesalon, hvor han traf Milon, som var ifærd med at læse de engelske Blade, der senest vare indløbne.

Pludselig saae Marmouset til sin Forbauselse, at den rige Bygnings-Entreprenør blev ligbleg.

„Hvad er der iveien med Dig?" spurgte den unge Mand.

„Læs selv!“ sagde Milon ganske forskrækket.

Og med disse Ord rakte han Marmouset et Nummer af „Times“ og pegede paa den Artikel, som den gemytlige Gouvernør i Newgate, Sir Robert M . . ., havde sendt det berømte Blad „til behagelig Optagelse“, og som var saalydende:

„En af de Mænd, der i de sidste Maaneder have voldt Hendes Majestæts Regering de fleste Bryderier, den fenisse Høvding, der kaldes „Mesteren“, er nylig bleven arresteret ovre i Dublin,“ o. s. v.

Marmouset udstødte et Glædesskrig.

„Hvor Du dog er dum, min gode Milon!“ udbrød han derpaa.

„Dum?“ gjentog Bygnings-Entreprenøren forbauset.

„Ja vist! Denne Artikel beviser jo netop, at jeg ikke har taget feil!“

„Hvad behager?“

„„Mesteren“ har taget Politiet ved Næsen; — det engelske Politi, der føler sig overbeviist om, at „Mesteren“ er en Ven af den graa Mand, underretter nu Bladene om, at den Førstnævnte er bleven arresteret. Da „Mesteren“ imidlertid allerede i fjorten Dage har siddet indespærret i Newgate, kan han aabenbart ikke være bleven arresteret ovre i Dublin. — Politiet maa saaledes fuldstændig være paa Vildspor, — medmindre det skulde være „Mesteren“ selv, der har skrevet denne Artikel.“

„O!“ udbrød Milon vantro.

„O, det er virkelig slet ikke umuligt," tilføiede Marmouset.

„Men hvorfor skulde „Mesteren" have skrevet denne Artikel?" spurgte Milon.

„For at underrette os om, at han trænger til vor Bistand," svarede den unge Mand. „Han kan jo ikke vide Noget om, hvorvidt det er lykkedes Miss Ellen at opspore os, eller ikke."

Og idet Marmouset derpaa tog sin Hat, vedblev han:

„Følg nu med mig!"

„Hvorhen? spurgte Milon.

„Hen til Telegraf-Kontoiret."

„Hvad vil De der?"

„Affende et Telegram til velærværdige Mr. Peters Town."

„Men — i hvis Navn?"

„I Sir James Woods Navn, naturligviis! . . . . Men for Resten udgav Edward sig for Sir James Wood, da vi toge ind i Hotel d'Espagne."

„Men hvad skal dette Telegram nytte til? . . . . Hvad ville vi kunne opnaae ved det?" spurgte Milon.

„Det skal jeg sige Dig! Af det Svar, velærværdige Mr. Peters Town sender os, ville vi alt Fald faae at vide, om det engelske Politi virkelig har arresteret en Mand, der kalder sig „Mesteren"!"

Og da de to Mænd vare komne hen til Telegraf-Kontoiret, affendte Marmouset følgende Telegram:

„Boulogne, Kl. 7 Morgen.

Ved Midnatstid reiste „Mesteren“ over Calais til London. Han er bleg og har sort Overskjæg. Til Ledsagerinde har han en blond Dame med sorte Øine. Nærmere Ordrer bedes sendte til Hotel d'Espagne.“

„Men,“ udbrød Milon ganske forbauset, „det forekommer mig, at det er Deres eget Signalement, De der giver!“

„Det har jeg mine Grunde til,“ svarede Marmouset.

Og nu ventede han med Længsel paa velærværdige Mr. Peters Towns Svar.

Syvende Kapitel.

Marmouset kom ikke til at vente ret længe.

Han var endnu ikke kommen tilbage til Hotel d'Espayne, førend der indløb et Telegram, der var adresseret til Sir James Wood, og for hvilket Edward kviterede.

Velærværdige Mr. Peters Town svarede meget lakonisk:

„Godt! . . . Og Miss Ellen?“

Da Marmouſet havde læſt dette korte Telegram igjennem, viſte han Milon det og ſagde derpaa:

„Kan Du nu ſee, at „Meſteren" tager de brave Englændere ved Næſen?"

„Ja, jeg begynder næſten at troe det," ſvarede Milon, „men . . ."

„Men?"

„Men der er dog een Ting, jeg ikke kan forſtaae."

„Og det er?"

„Hvorfor i Alverden har De opgivet Deres eget Signalement?"

„Forat det kan falde Politiet ſaameget deſto lettere at arreſtere mig."

„Hvad for Noget? Vil De lade Dem arreſtere?"

„Ja, naar vi ere komne over til London."

„Men hvorfor?"

„Forat jeg kan blive indeſpærret i Newgate."

„Og faae „Meſteren" at ſee?"

„Ganſke viſt, — for at faae ham at ſee og indhente hans Ordrer; thi derſom denne Blad-Artikel virkelig ſkriver ſig fra ham, — og det maa jeg unægtelig anſee for det Sandſynligſte, — ſaa maa han have ſkrevet den i den Hensigt, at vi fra den ſkulde ſlutte os til hans Planer, og med den Overbeviisning, at vi vilde gjøre det Umulige muligt for at komme ham til Hjælp."

„Hm!" ſagde Milon grublende. „At komme ind i Newgate er juſt ikke ſaa overvættes vanſkeligt! . . ."

„Du mener, at det er mindre let at ſlippe ud derfra, naar man først er kommen derind?" ſpurgte Marmouſet.

Ja, netop!"

„Da skal jeg dog nok slippe ud derfra, og Gouvernøren skal oven i Kjøbet blive nødt til at gjøre mig en Mængde Undskyldninger, fordi jeg imod min Villie har været hans Gjæst i nogen Tid."

„Hvorledes skal det gaae til?" spurgte Marmouset.

„Det skal gaae saaledes til, at det franske Gesandtskab forlanger mig udleveret," svarede Marmouset smilende. „I min tidligste Ungdom gjorde jeg rigtignok nogle dumme Streger; men deels var det rene Bagateller, deels er det nu saa længe siden, at jeg slet ikke er bange for Følgerne af dem. Nu har jeg jo i sex Aar opholdt mig i Paris og ikke været bange for at vise mig ved høilys Dag; tværtimod har jeg jo været med til Alt, hvad der har tildraget sig i de høiere Cirkler."

„Ja, det er sandt nok," indrømmede Milon.

„I den fornemme Verden kjender man mig imidlertid ikke som Marmouset; for den er jeg Hr. Felix Peytavin, en ægte „Løve", der er Medlem af de eleganteste Klubber, har prægtige Heste, spiller høit og har tre- eller firehundredetusind Franks at leve af. Hvis det gjordes fornødent, vilde hele den fashionable Verden indestaae for mig!"

„Ogsaa det er sandt!" sagde Milon.

„Desuden," vedblev Marmouset, „staaer jeg paa en særdeles venskabelig og fortrolig Fod med den unge Marquis de C . . ., der fungerer som Sekretair ved det franske Gesandtskab i London."

„Ah!" sagde den rige Bygnings-Entreprenør.

„Altsaa maa Du finde Dig i, at jeg lader mig arrestere,"

„Men — saa?"

„Maaskee bliver det nødvendigt, at jeg kommer til at tilbringe nogle Dage i Newgate."

„Men dog vel kun et Par Dage?"

„Ja, to eller i det Allerhøieste tre! . . . Naar der er gaaet to Dage, henvender Du Dig altsaa til Gesandtskabet og afleverer der to Breve, af hvilke det ene er til Marquis de C . . . Dette sidste Brev har jeg imidlertid endnu ikke skrevet; — kom derfor med!"

Nu gik de to Mænd op til det Værelse, i hvilket Marmouset havde tilbragt Natten, og den unge „Løve" satte sig til at skrive følgende Brev:

„Kjære Marquis!

Det lader til, at Frankrig, vort herlige Fædreland, ikke er det eneste Land, der har sin uopdagelige Forbryder, sin fantastiske Jud. — Det gaaer aabenbart England ligesaa.

Fra Tid til anden arresterer en idiotisk Politimand eller en Dumrian af en Gendarm en skikkelig Fyr, som de antage for denne Jud, der rimeligviis aldrig har været til, og som de saa kaste i Fængsel.

Nu skal jeg fortælle Dem, hvad jeg har oplevet i det frie England, kjære Marquis!

En Politibetjent har sat sig i Hovedet, at jeg maa være en af disse forfærdelige Feniere, for hvis Skyld de agtværdige Mænd, der have Sæde i Overhuset,

slet ikke kunne faae Lov til at sove rolig om Natten.

Det kan ikke nytte, at jeg viser Manden mine Breve, Papirer, Skjøderne paa mine Eiendomme; — han vil ikke lade sig overbevise; — ja, han vil ikke engang troe, at jeg hedder Peytavin, men morer sig — og mig med, kan jeg troe, — med at kalde mig „Mesteren".

Det er kun akkurat, jeg faaer Tid til at skrive disse Linier til Dem, og mit Brev maa jeg i al Hemmelighed betroe til min fortvivlede Kammerkjener; — selv maa jeg nemlig finde mig i at tilbringe Natten i Newgate.

Den allerede omtalte Politibetjent gaaer endog saa vidt, at han forsikrer mig, jeg vil blive hængt i Løbet af tre Uger.

Til al Lykke opholder De Dem imidlertid for Øieblikket i London, og De vil naturligviis ikke undlade at tage Dem lidt af Eieren af Miss Arabella, — den prægtige Hoppe, der sidste Gang vandt den største Præmie i Chantilly.

Deres
Félix Peytavin."

Efterat Marmouset havde ladet Milon læse denne Skrivelse igjennem, sagde han til Bygnings-Entreprenøren:

„Gjem nu dette Brev, og tag ogsaa det andet med!"

„Skal skee!"

„Og to Dage efterat jeg er bleven arresteret, henvender Du Dig altsaa til Gesandtskabet!“

„Ja vel, — men man bør jo dog tænke paa alle Eventualiteter!“ sagde Milon.

„Hvad tænker Du da nu paa?“ spurgte Marmouset smilende.

„Paa Muligheden af, at Marquien ikke for Øieblikket skulde opholde sig i London,“ svarede Bygnings-Entreprenøren.

„Men det gjør han; — i den Henseende kan Du være ganske rolig,“ sagde Marmouset. „For tre Dage siden tog han Afsked med mig henne i vor Klub; — samme Aften skulde han vende tilbage til sin Post ovre i London!“

„Naa, saa er Alt jo i Orden!“ udbrød Bygnings-Entreprenøren.

Da Milon saaledes havde faaet at vide, hvilken Rolle han skulde spille, kaldte Marmouset paa Politimanden Edward, hvem han gav Koncepten til to Telegrammer.

Under det ene af disse Telegrammer stod Sir James Woods Navn, og det var dette Telegram, der underrettede velærværdige Mr. Peters Town om, at der stadig blev holdt Øie med Miss Ellen.

Det andet, som Edward selv skulde underskrive, skulde han ogsaa affende fra Dover.

„Dette sidste Telegram forstaaer jeg ikke rigtig Meningen med,“ bemærkede Politimanden.

„Da er det dog ikke vanskeligt at forstaae, hvad det skal tjene til,“ svarede Marmouset. „Det Telegram, som

Velærværdigheden modtog imorges, maa sikkert have bevæget ham til at henvende sig til Politiet."

„Ja, rimeligviis."

„Og ved alle Stationer ville vi sikkert træffe paa Politibetjente."

„Ogsaa det er sandsynligt."

„Naar jeg nu gjerne vil have otte og fyrgetyve Timer til min Raadighed i London, maa Politiet altsaa vente at faae Leilighed til at arrestere mig i Dover, medens jeg i Virkeligheden kommer til Hovedstaden med Toget fra Folkstone, til hvilken By jeg reiser om en Timestid."

„Meget vel! Nu forstaaer jeg Dem!"

„Nu reiser De altsaa over Calais til Dover," vedblev Marmouset, „der afsender De det andet Telegram; derpaa reiser De strax til London, og saasnart som De er kommen dertil, henvender De Dem til velærværdige Mr. Peters Town!"

„Men hvad skal jeg da sige til ham?" spurgte Edward.

„At De har ladet mig blive tilbage i Dover, under Bevogtning af to Politibetjente, og at De max udbede Dem nærmere Ordrer af ham."

„Og hvor kan jeg saa træffe Dem?"

„Imorgen Aften vil De kunne træffe mig i Evan's Tavern i Covent-Garden."

„Godt, jeg skal ikke undlade at give Møde," sagde Hr. Edward, som derpaa gik sin Vei for at tiltræde Reisen til Calais.

Hvad Marmouset og hans Reisefæller angaaer, da

gik de ved Middagstid ombord paa Dampskibet, og snart vare de paa Veien til London.

Marmousets Dygtighed og Koldblodighed havde opfyldt Miss Ellens Hjerte med Tillid. Ogsaa hun sagde nu rolig:

„Han bliver nok frelst!“

Ottende Kapitel.

Medens Politimanden Edward reiste til Calais, hvorfra han skulde begive sig til London, gik Marmouset, Vanda og Miss Ellen altsaa ombord paa det Dampskib, der ved Middagstid forlod Boulogne, seilede til Folkstone og toge derfra med det første Tog til London.

Sine øvrige Reisefæller havde Marmouset affendt med et tidligere afgaaet Dampskib.

Som allerede tidligere bemærket, kjendte Milon, Marmouset og Vanda London tilbunds, og alle Tre talte det engelske Sprog som Indfødte.

Fra det Øieblik, da de vare komne ombord paa Dampskibet, lode Vanda og Miss Ellen paa den ene, og Marmouset paa den anden Side, i Henhold til den desangaaende trufne Aftale, som de ikke kjendte det Ringeste til hinanden; de to Grupper reiste hver for sig og talte ikke til hinanden.

I Folkstone satte Vanda og Miss Ellen, — hvilken Sidste udgav sig for Vandas Kommerjomfru og havde majet sig ud med en mægtig normannisk Hue, der endog vilde have gjort det umuligt for Lord Palmure at gjenkjende sin Datter, — sig ind i en Koupee, der udelukkende var bestemt for Damer.

Da Milon forlod Boulogne, var han iført et smukt Liberi.

Da de kom til London, stege Vanda og Miss Ellen ud ved Stationen i Cannon-Street, Marmouset og Milon toge derimod videre med Toget, som endnu gaaer to Gange over Floden, førend det ankommer til Charing-Cross, som er dets Bestemmelsessted.

Vanda var vis paa, at hun godt kunde komme til at boe hos en Familie, hun kjendte, og som boede i City, tætved Posthuset.

Marmouset og Milon havde derimod besluttet at tage ind i Hotellet „Tre Kroner" i „Strand".

Da Toget standsede ved Banegaarden, lagde Marmouset Mærke til syv eller otte Politibetjente, som stode opstillede der.

„Det er os, de ærede Herrer vente paa," sagde han til Milon.

„Allerede?" udbrød Milon ganske forskrækket.

Marmouset saae imidlertid i den Grad ud som en ægte Brite og gav Milon sine Ordrer paa saa fortræffeligt Engelsk, at Politibetjentene, til Trods for hans blege Ansigtsfarve, antoge ham for en Gentleman fra den engelske Hovedstads nærmeste Omegn.

Og desuden havde den Mand, de skulde passe paa,

jo en blond Dame til Ledsagerinde, medens Marmouset jo kun havde sin Tjener med.

Den unge Franskmand var ogsaa ganske rolig; ja, han havde endog den Dristighed at gaae hen til en af Politibetjentene og anmode ham om at lade en Droschke, som ikke var optaget, kjøre frem.

„See saa!“ sagde Milon, da de endelig vare komme ind i Læsestuen i „Tre Kroner“. „Hvad skulle vi nu foretage os?“

„Spise tilaften,“ svarede Marmouset.

„Og naar vi have spiist tilaften?“

„Saa gaae vi tilro!“

„Og imorgen?“ vedblev Bygnings-Entreprenøren.

„Imorgen gaae vi en Tour, læse Aviserne og tage de smukke Damer i Øiesyn, som spadsere i Parkerne.“

„Kunne vi ikke aflægge Vanda et Besøg imorgen?“

„Nei, ikke førend vi have talt med Hr. Edward.“

„Ja, ja, det er sandt! . . , Ham har De jo sat Stævne i Evan's Tavern,“ bemærkede Milon.

„Ganske rigtigt, — men først til imorgen Aften,“ svarede Marmouset, — „og førend vi have talt med ham, kunne vi ikke foretage os det Ringeste!“

„Ikke engang vække den stakkels Sir James Wood, som nu i to Døgn har ligget og sovet paa Bunden af en Kasse?“ spurgte den godmodige Bygnings-Entreprenør. „Jeg veed nok, at jeg ikke behøver at være bange for, at Manden skal døe af Sult; — i Boulogne fik vi jo heldt endeel Bouillon i ham; men det forekommer mig dog“ . . .

Her afbrød Marmouset ham.

„Jo, ham kunne vi dog endnu iaften hjælpe ud af Kniben. Om nogle Timer kan han komme til sig selv igjen."

„Og hvad skulle vi saa foretage os med ham?"

„Vi ville foreløbig sætte ham paa fri Fod!"

„Forat han skal gaae hen og røbe os?" udbrød Milon ganske forstrækket.

„I Paris vilde han have kunnet røbe os; der vilde et Forræderi fra hans Side kunne være blevet meget farligt for os; men her i London er det ligefrem en Umulighed!"

„Hvorfor det?"

„Fordi Sir James Wood nu, paa Grund af det Brev, jeg har skrevet til Abbed Samuel, fuldstændig er hjemfalden til Jenierne, der, — hvis de ikke finde sig foranledigede til at lade Naade gaae for Ret, — kunne straffe ham paa den forfærdeligste Maade."

Neppe havde Marmouset udtalt disse Ord, førend en Herre traadte ind i Læseværelset.

Denne Herre, der syntes at have foretaget sig en længere Reise, hilste høflig paa Marmouset og sagde:

„Godaften og Guds Fred, Herre!"

Og derpaa tog han Plads ved det samme Bord, ved hvilket de to Franskmænd havde sat sig for at indtage et styrkende Maaltid, bestaaende af den noksom bekjendte „Roastbeef" og den ikke mindre bekjendte Drik, „Pale-Ale"; — paa Hotellerne i England indtager man nemlig ogsaa Forfriskninger inde i Læseværelset.

Vi behøve vel neppe at underrette vore ærede Læsere om, at Marmouset ikke var Fenier; men da han skrev

Abbed Samuel til, havde han kaldt sig „en Ven af den graa Mand", — og vore ærede Læsere vide, at han ikke gjorde sig skyldig i nogen Overtrædelse af Sandheden, idet han gav sig selv dette Hædersnavn.

Efter en kort Pause sagde den reisende Englænder, der havde taget Plads ligeoverfor Marmouset, paa meget godt Fransk til denne:

„De er jo den Mand, som Abbed Samuel venter her til Byen, — ikke sandt?"

„Maaskee!" svarede Marmouset.

Nu tog Englænderen et Brev op af Lommen. Dette Brev skrev sig fra den irske Præst.

„Godt! . . . Nu kan jeg tale med Dem", sagde Marmouset, idet han gav Brevet tilbage.

Englænderen tog da ogsaa strax Ordet.

„De kan da nok indsee, at vi have ventet paa Dem med den største Utaalmodighed", sagde han. „Een af os stod henne i Cannon-Street, en Anden ved London-Bridge, og jeg ved Charing-Cross. At Deres Bagage ikke blev seet efter i Sømmene henne ved sidstnævnte Station, havde ene og alene sin Grund i, at en af vore Brødre er Toldbetjent derhenne."

„Ah!" sagde Marmouset.

Og idet han derpaa saae den Fremmede stift i Øinene, vedblev han:

„I synes at være ret vel underrettede."

„En af vore Brødre er bleven sendt over til Calais, en Anden til Boulogne", sagde den Fremmede. „Et Telegram, der var affattet i Udtryk, hvis Mening kun Fe-

niere ere istand til at forstaae, underrettede os om, at De bragte Forræderen over til os, — at han var bedøvet og laa i en Kasse."

„Og saaledes forholder det sig virkelig", svarede „Mesterens" Yndlingselev.

„Godt! Jeg kommer nu for at hente ham."

Marmouset rynkede Panden.

„Har Abbed Samuel ikke isinde at holde det Løfte, han har givet mig?" spurgte han.

„Abbed Samuel har endnu aldrig brudt sit Løfte!"

„Hvad have I da isinde at foretage Eder med Sir James Wood?"

„Vi maae sikkre os hans Person. Imidlertid kan De være ganske rolig; vi skulle ikke tilføie ham noget Ondt!"

„Og vil han stadig blive stillet til min Disposition, naar jeg har Brug for ham?"

„Det vil han!"

„Godt!" sagde Marmouset. „Naar De nu blot vil behage at vente, indtil vi have spiist tilaften, ville vi alle Tre gaae op paa mit Værelse, og der skal Fangen blive udleveret til Dem."

„Kjender De et Middel, ved hvilket han hurtig kan komme til sig selv igjen?"

„D e t er kun et Øiebliks Sag!"

Nu spiste Marmouset og Milon i Ro og Mag tilaften, og for at holde dem med Selskab drak den engelske Gentleman en halv Flaske Viin.

De tre Mænd talte saa fortrolig sammen, at samt-

lige Tjenestefolk i Hotellet „Tre Kroner" troede, at disse Herrer allerede i lang Tid havde kjendt hinanden. Som en Følge deraf fandt de det ganske naturligt, at den engelske Gentleman ønskede at faae et Værelse, der laa lige op til Marmousets, og Fenieren fik strax sit Ønske opfyldt.

Den engelske Gentleman gik nu ind til Marmouset og lukkede sig inde med med ham Milon.

Den meget omtalte Kasse, i hvilken der naturligviis var blevet boret Huller, for at Sir James Wood ikke skulde blive kvalt, blev nu aabnet.

Nede paa Bunden af Kassen laa den engelske Politimand saa stiv og ubevægelig, som om han allerede var død.

Milon, der jo var en sand Herkules, tog ham i sine Arme og lagde ham hen paa Sengen.

Nu tog Marmouset Proppen af en lille Flaske og heldte nogle Draaber af den grønne Vædske, som denne Flaske indeholdt, ud paa den bevidstløse Politimands tørre Læber.

Pludselig begyndte Sir James Wood, der hidtil havde ligget aldeles ubevægelig, at skjælve over hele Legemet; han spilede Øinene vidt op og aabnede Læberne.

Nu heldte Marmouset nogle Draaber ind i Munden paa ham.

Øieblikkelig reiste Sir James Wood sig op.

Han saae sig om i Værelset, og da han fik Øie paa Fenieren, reiste Haaret sig paa hans Hoved af Skræk, og han udstødte et Skrig.

„Ah!“ sagde den Fremmede flegmatisk. „Jeg kan da see, at Du kjender mig igjen! . . .“

Sir James Wood skjælvede over hele Legemet.

Niende Kapitel.

Nu sagde Marmouset til den engelske Politimand:

„De behøver ikke at være bange! De befinder Dem i vor Magt, og en siden Mand, som hans Venner kalde „Mesteren“, lærte mig, at man altid bør holde sine Løvter, har jeg aldrig brudt et eneste af mine. — Nu har jeg lovet at beskytte Dem, men dog kun paa den Betingelse, at De tjener mig med Troskab. Dersom De ikke anstiller noget Forsøg paa at unddrage Dem Opfyldelsen af denne Deres Forpligtelse, skal der ikke blive krummet et Haar paa Deres Hoved!“

Og idet den unge Mand derpaa kastede et Blik paa Fenieren, tilføiede han:

„Har jeg ikke Ret?“

„Jo“, lød Svaret.

Idet Marmouset nu atter henvendte sig til Politimanden, vedblev han:

„Jeg betroer Dem til denne Mand, fordi jeg har Meget at udrette og har Brug for hele min Tid og min

uindskrænkede Frihed; men denne Mand har givet mig sit Æresord paa, at der ikke skal blive tilføiet Dem noget Ondt, dersom De ikke gjør Dem Umage for at skade os."

Sir James Wood saae paa Fenieren og skjælvede atter.

Marmouset tilføiede endnu:

„Den Herre, til hvem jeg udleverer Dem, veed meget godt, at det er i den graa Mands Navn, jeg har givet Dem dette Løvte."

„Det er sandt", sagde Fenieren, „og Løvtet skal ogsaa blive holdt."

Og derpaa spurgte denne Mand Marmouset:

„Hvad ønsker De, at vi skulle foretage os med ham, min Herre?"

„Hm!" svarede Marmouset. „Jeg vil give Sir James Wood Valget imellem at blive hos os som vor Fange paa Æresord, og at følge med Dem . . ."

„Saa foretrækker jeg at blive her", skyndte den engelske Politimand sig med at svare.

„Maa det være mig tilladt at gjøre en Bemærkning, Høistærede?" sagde Fenieren nu til Marmouset.

„Ja, vær saa god!" svarede den unge Mand.

„Jeg troer virkelig, De gjør klogest i at lade os passe paa den Fyr der, indtil den graa Mand er bleven sat i Frihed", vedblev Fenieren.

„Ja, naar jeg skal være ganske oprigtig, er jeg af samme Mening", sagde Marmouset raadvild.

Nu kastede Sir James Wood sig for den unge Mands Fødder.

„O, min Herre“, udbrød han, „jeg bønfalder Dem om ikke at udlevere mig til Fenierne!“

„Men vi have virkelig ikke iſinde at krumme et Haar paa Dit Hoved!“ ſagde Fenieren.

Sir James Wood bøiede Hovedet, men ſagde ikke et Ord.

„Du kjender mig jo dog“, vedblev Fenieren.

Sir James Wood ſvarede ikke.

„Og Du maa vide, at jeg har for Skik at holde, hvad jeg har lovet“, vedblev Fenieren.

Og idet han derpaa gik hen til Vinduet, tilføiede han:

„James, — jeg behøver jo kun at bøie mig ud af dette Vindue og give mig til at fløite, — saa kommer der øieblikkelig ſex Mand herop, og Din Straf tager da ſin Begyndelſe. Derimod ſiger jeg Dig endnu en Gang, at hvis Du frivillig følger med mig, ſkulle vi ſamvittighedsfuldt holde det Løvte, ſom den Herre der paa den graa Mands Vegne har givet Dig.“

„Gaa De kun, Sir James!“ ſagde Marmouſet nu i en høitidelig Tone. „I den graa Mands Navn ſværger jeg Dem til, at De ikke er udſat for nogen Fare, naar De blot ſelv opfører Dem klogt og rolig!“

Nu indſaae Sir James Wood, at han ligefrem var nødt til at følge med Fenieren.

Da de to Mænd vare gaaede deres Vei, ſagde Milon til Marmouſet:

„Jeg for mit Vedkommende troer dog nok, vi havde gjort klogeſt i at lade Sir James Wood blive i Paris.“

„Hvorfor det?“

„Han kunde jo godt være bleven nede i Brønden! En af mine Mesterſvende kunde hver Dag have givet ham Noget at ſpiſe, — og ſaa vilde vi have været ganſke ro=lige.“

„Ja, men her vil han kunne være os til megen Nytte.“

Milon traf paa Skuldrene.

„Men det er jo dog ikke ſaa aldeles viſt, at han vil tjene os“, ſagde han.

„Da veed han dog, at den Dødsdom, der er bleven fældet over ham, i modſat Fald vil blive fuld=byrdet.“

Milon ryſtede paa Hovedet; han var aabenbart endnu ikke overbeviiſt.

„Og hvem ſiger Dem, at han ikke en ſkjøn Dag faaer iſinde at bringe ſit Liv ſom Offer?“ ſpurgte han.

„Hvorfor ſkulde han gjøre det?“

„For at hævne ſig.“

Marmouſet foer ſammen.

„Ja“, vedblev Milon, „jeg veed af Erfaring, at der gives Menneſker, ſom ikke engang betænke ſig paa at ſtyrte ſig ſelv i Fordærvelſe, naar de blot kunne opnaae at blive hævnede!“

Nu var det Marmouſet, der traf paa Skul=drene.

„Naa ja“, ſagde han, „hvorledes det nu end for=holder ſig, have vi da i alt Fald ikke for Øieblikket den ringeſte Grund til at være bange for ham. Nu maae

vi først og fremmest tænke paa den graa Mand, — paa „Mesteren"!" — — —

det lader til, at den graa Mand aldeles har forhexet den stakkels Fyr."

„Ja, det undrer mig virkelig slet ikke", sagde Milon, som jo naturligviis meget godt kjendte „Mesterens" uimodstaaelig tryllende Blik.

„Og Politi-Spionen er da nu ogsaa bleven den graa Mands Ven og Tjener", vedblev Edward.

„Saa? Hvoraf veed De det?" spurgte Marmouset.

„Jo, seer De, Manden har fortalt Gouvernøren, at den graa Mand havde betroet ham, at han gjorde sikker Regning paa at komme ud af Fængslet, og at han i saa Henseende satte sin Lid til en anden fenisk Høvding, som for Tiden opholdt sig i Paris."

„Og som kaldtes „Mesteren"?"

„Ja, ganske rigtigt!"

„Den stakkels Gouvernør!" udbrød Marmouset smilende.

„Og desuden er det Politi-Spionen, der har givet dem den Idee, at de skulde lade hiin Artikel indrykke i Bladene", vedblev Edward.

„Ah!" sagde Marmouset. „Men lad os nu faae at vide, hvad velærværdige Mr. Peters Town sagde til Dem."

„Han længes svært efter, at „Mesteren" skal blive arresteret."

„Ja, det kan jeg begribe!"

„Og det saameget desto mere", vedblev Edward, „som man har isinde at sætte denne feniske Høvding

ind i den Celle, i hvilken den graa Mand nu befinder sig."

Nu brast Marmouset i Latter, og idet han derpaa henvendte sig til Milon, sagde han:

„Saa kan Du gjerne endnu* iaften gaae hen til Vanda og underrette hende om, at jeg lader mig arrestere imorgen tidlig."

„Skal skee!" svarede Milon. „Men hvor træffer jeg Dem senere paa Aftenen?"

„Henne i Hotellet „Tre-Kroner"!"

Og da Bygnings-Entreprenøren var gaaet sin Vei, sagde Marmouset til Edward:

„Jeg vilde ikke udrette synderlig Meget ved at lade mig indespærre i Newgate iaften; men De maa sørge for, at jeg bliver arresteret imorgen tidlig."

„Hvor?"

„Hjemme i mit Hotel! Politibetjentene maae komme ind til mig, medens jeg endnu ligger i Sengen."

„Hm!" sagde Politimanden Edward nu, idet han kløede sig bag Øret. „Det er ingen Sag at komme ind i Newgate; — men hvorledes vil De bære Dem ad med at slippe ud af Fængslet?"

„De behøver ikke at være bange," svarede Marmouset, „den Sag har jeg allerede bragt i Orden."

„De veed altsaa, hvorledes De skal slippe ud af Fængslet?" udbrød den engelske Politimand forbauset.

„Jeg veed, hvorledes jeg skal bære mig ad for at blive sat paa fri Fod, — og for oven i Kjøbet at opnaae den Tilfredsstillelse, at alle høie Vedkommende maae gjøre mig en Undskyldning, fordi de have ladet mig arrestere! — I saa Henseende har jeg allerede givet Milon de fornødne Ordrer!“

Politimanden bukkede, og Marmouset vedblev:

„Nu maa jeg imidlertid tage Afsked med Dem. — Dog hør, — det er det Bedste, De strax sender velærværdige Mr. Peters Town en lille Billet, — eller endnu hellere et Telegram, hvori De underretter ham om, at De stadig holder Die med „Mesteren“!“

Og derpaa tilføiede den unge Mand i en Tone og med et Smiil, der vare saa ironiske, at „Mesteren“ selv ikke vilde have skammet sig ved dem:

„Jeg er nemlig en skikkelig Fyr, skal jeg sige Dem, og jeg under virkelig af ganske Hjerte Chefen for det anglikanske Opdagelsespoliti en rolig Nat!“

Den engelske Politimand bukkede ærbødig for „Mesterens“ Yndlingselev og gik derpaa sin Vei; — Marmouset vandrede ganske rolig tilbage til sit Hotel, og lagde sig strax til at sove.

Tiende Kapitel.

Den graa Mand og hans Med-Arrestant, den foregivne Fenier Barnett, vare altsaa blevne satte ind i en anden Celle, der var langt større, end den forrige.

Sir Robert M . . ., den gemytlige Gouvernør i Newgate, havde — som allerede bemærket — nu igjen vænnet sig til hver Dag at aflægge den graa Mand et Besøg.

En Morgen traadte han ind i Cellen med et endnu mere straalende Ansigt, end ellers, og sagde i en oprømt Tone:

„Godmorgen, Høistærede! . . . Idag har jeg Noget at meddele Dem, som ganske sikkert vil berede Dem en særdeles behagelig Overraskelse."

„Nei, virkelig?" sagde den graa Mand rolig.

„Jo, jeg har!" forsikkrede Gouvernøren. „Idag faaer De en ny Kammerat herind!"

„Saa?" sagde Arrestanten i en temmelig ligegyldig Tone.

„Ja, det gjør De virkelig," vedblev Gouvernøren.

„Godt, Mylord," sagde den graa Mand nu, som om han pludselig havde faaet et rigtig glimrende Indfald, „saa faaer Deres Herlighed jo nu den bedste Leilighed af Verden til at sætte Kronen paa den — ganske vist i og for sig særdeles store — Velvillie, De hidtil har havt den Godhed at vise mig!"

„Det skal jeg med største Fornøielse gjøre, naar det blot er mig muligt," svarede Gouvernøren. „Maa jeg anmode Dem om at sige mig, hvad det er, De ønsker?"

„Et — eller helst to — Spil Kort," svarede den graa Mand med den roligste Mine af Verden. „Siden vi nu blive tre Mand stærke, kunne vi jo saa en Gang imellem faae os en trekantet Whist."

Sir Robert M . . . . brast i Latter.

Den graa Mand studsede.

„De leer, Mylord?" sagde han, idet han lod, som om han var bleven noget stødt. „Jeg vil dog ikke haabe, at vor nye Kammerat er en komplet Idiot, — og dersom han ikke er d e t, maa han dog vist kjende Noget til det fineste af alle Spil."

„Hm! — Det var ikke d e t, jeg tænkte paa, da jeg nylig kom til at lee," sagde Gouvernøren nu.

„Ikke det?" spurgte den graa Mand. „Hvad kan det da have været?" . . .

Nu lod det imidlertid til, at han lige paa een Gang fik en lys Idee.

„Ah! . . . . Er det muligt, at jeg forstaaer Dem ret, Mylord? — Mener Deres Herlighed virkelig, at vi ikke engang behøve at spille med blind Makker for Fremtiden, — at Deres Herlighed selv kunde have Lyst til?" . . .

Her afbrød Gouvernøren ham.

„Nei, nei, — det mener jeg dog ikke," sagde han leende. „Ganske vist kunde jeg nok have Lyst til at faae

mig et Slag Kort med en saa interessant Personlighed og saa fiint dannet Mand; . . . men det gaaer dog vist ikke an! . . . Nei, hvad jeg nylig kom til at lee af, . . . og endnu bestandig maa lee af, var . . . Hør en Gang, Høistærede, De maa dog langt bedre, end jeg, vide, om Deres nye Kammerat kan spille Whist, eller ikke!"

„Jeg?" spurgte den graa Mand, der lod, som om han blev meget forbauset.

„Ja vist! . . . De kjender nemlig meget godt den Mand, vi tale om."

„Gjør jeg?"

„Ja, ja, for Pokker! . . . Det er jo Deres gode Ven, „Mesteren"."

Den graa Mand svarede med Alvor:

„Jeg har jo allerede een Gang havt den Ære at underrette Deres Herlighed om, at jeg ikke kjender et eneste Menneske, der bliver kaldt saaledes."

Sir Robert M . . . saae paa sin Arrestant med en Mine, som tydeligere, end Ord, sagde:

„Naa, — lyve kan De da; — det maa man lade Dem!"

Derpaa sagde han høit:

„Saafald ere vi blevne førte bag Lyset."

„Af hvem?" spurgte Arrestanten.

„Af de to Medlemmer af Londons Opdagelsespoliti, som vi i den Anledning have sendt over til Frankrig," svarede Gouvernøren.

Den graa Mand ansaae det nu for det Raadeligste, ikke at rette flere Spørgsmaal til sin gemytlige „Vært", — han taug derfor stille.

Sir Robert M . . . holdt imidlertid nok af at faae sig en Pasfiar; han vedblev derfor:

„Naar jeg siger, at De netop idag faaer en ny Kammerat, tager jeg dog maaskee feil."

„Saa?" spurgte den graa Mand.

„Ja, det er meget muligt, at han først imorgen bliver bragt ind til Dem."

„Hvor har De da foreløbig faaet ham anbragt?"

„Intetsteds! . . . . Jeg venter endnu paa ham."

„Men er han da ikke allerede bleven arresteret?"

„Jo, — det maa han bestemt være!"

„Deres Herlighed har altsaa endnu ikke seet ham?"

„Nei, — endnu ikke."

Den graa Mand udstødte et Suk.

„Det er virkelig kedeligt," sagde han. „Dersom De havde seet ham, vilde De nemlig have kunnet sige mig, hvorledes han seer ud. — Naar Alt kommer til Alt, kan det jo dog gjerne være, at jeg kjender Noget til ham."

„Oho!" sagde Gouvernøren.

Med et i høieste Grad godmodigt Smiil vedblev den graa Mand:

„Jeg mener kun, at da jeg jo selv har antaget et nyt Navn, maa jeg jo dog anse det for muligt, at en Anden ogsaa kan have faaet det Indfald."

„Ja, som allerede bemærket, har jeg endnu ikke seet den Mand, der om kort Tid vil blive min „Gjæst"," svarede Sir Robert M . . ., „men hans Signalement er dog blevet mig opgivet."

„Naa, — hvorledes seer han da ud?“ spurgte Arrestanten, idet han traf Veiret dybt.

„Han er af Mellemhøide og kan vel være syv- eller otte og tyve Aar gammel.“

„Men — hans Udseende?“

„Han skal være noget bleg og have mørkt Haar og navnlig et kulsort Overskjæg.“

„Ah!“ sagde den graa Mand.

„Og saa er jeg tillige bleven underrettet om, at han reiser sammen med en Dame.“

„Og det er Alt, hvad De veed om den Paagjældende, Mylord?“

„Ja, — det er det Hele!“

„Da er det just ikke overvættes Meget, Deres Herlighed har meddeelt mig om vor nye Kammerat,“ sagde den graa Mand.

„Naa, — det vil da i alt Fald ikke vare ret længe, førend De selv faaer ham at see!“ svarede Sir Robert M . . . leende. „Farvel, Høistærede!“

„Dersom jeg ikke sad i Fængsel, vilde jeg raabe: „Hans Herlighed leve!“ svarede Arrestanten. „Imidlertid er det vel neppe Umagen værd at forstyrre de andre Arrestanter i deres Betragtninger, — og jeg vil derfor lade mig nøie med at sige: Farvel, Mylord!“

Leende gik den gode Gouvernør sin Vei.

Da den graa Mand atter var bleven ene med Barnett, saae han med et betydningsfuldt Smiil paa denne.

Nu sagde den foregivne Fenier:

„Jeg for mit Vedkommende er hverken blind eller dum, og jeg kan derfor nok indsee, at De meget godt kjender den Mand, der i den allernærmeste Fremtid vil blive vor daglige Omgangsven."

„Ja, — det skulde jeg mene!" svarede den graa Mand.

„Men „Mesteren" er det da naturligviis ikke?" vedblev Barnett.

„Nei, „Mesteren" er det ikke," svarede den graa Mand. „„Mesteren" befinder sig nemlig allerede i dette Øieblik her i Newgate, — eftersom det er mig, der er „Mesteren"!"

Den foregivne Fenier skreg høit af Forbauselse.

Nu sagde den graa Mand til ham:

„Hør en Gang, min Ven, — dersom jeg for otte Dage siden havde sagt til Dig, at jeg havde ifinde, fra min Celle at sætte mig i Forbindelse med mine Venner, og det igjennem Bladene, — vilde Du saa ikke have troet, at jeg var gaaet fra Forstanden?"

„Jo, jeg vilde ganske vist være bleven bange for det, Herre!"

„Og dog er min Plan bleven kronet med et heldigt Udfald; — men jeg maa ogsaa lade Politiet vederfares Retfærdighed; — det har med beundringsværdig Iver virket for mig!"

„Hm!" bemærkede Barnett. „Jeg forstaaer rigtignok endnu slet ikke, hvorledes det Hele er gaaet til."

„For at komme til at forstaae det maa Du med Opmærksomhed følge mit Raisonnement," svarede den graa Mand! „Jeg bliver arresteret, og det er mig ikke muligt at slippe ud af Fængslet uden mine Venners Bistand. Nu har jeg virkelig ogsaa Venner, der ere rede til at offre deres sidste Draabe Blod for mig; men disse Venner ere ovre i Frankrig og have ikke den fjerneste Anelse om, at jeg er bleven arresteret. — Hvad gjør jeg nu? — Ved Din Hjælp faaer jeg Gouvernøren til at skrive en Blad-Artikel, som vil gjøre mine Venner bekjendte med, hvad de maae have at vide, — og nu komme de naturligviis her over til London!"

„Men," bemærkede Barnett nu, „naar Deres Venner lade sig arrestere, ville de jo ikke kunne udrette Noget til Fordeel for Dem!"

„Deri tager Du ogsaa feil! . . . Den unge Mand med den blege Ansigtsfarve og det sorte Overskjæg, som vor gode Gouvernør nylig talte om, er min Ven, min Adoptivsøn, mit andet Jeg. Han maa naturligviis strax have forstaaet Blad-Artiklen. Som en Følge deraf kommer han nu hertil, hvor han strax bliver arresteret og sat ind til os. Saa kan jeg træffe nærmere Aftale med ham her og meddele ham de fornødne Ordrer."

„Men hvorledes vil han bære sig ad med at komme ud af Fængslet?"

„Det skal Du ikke bryde Dig det Allerringeste om."

Idet den graa Mand udtalte disse Ord, hørte man tunge Skridt ude paa Gangen.

Et Øieblik efter blev Døren aabnet, og Sir Robert M . . . kom atter tilsyne.

Bagved ham stod der to Fangevogtere, og midt imellem dem saae man en Mand, der allerede var bleven iført den Dragt, som Fangerne i Newgate maae bære.

Den graa Mand fortrak ikke en Mine, men saae med den største Ligegyldighed af Verden paa den nye Gjæst.

Ogsaa Marmouset, — thi ham var det naturligviis, — optraadte ligeledes ved denne Leilighed med den største Rolighed.

Forgjæves anstrengte Sir Robert M .... sine Øine for at opfange et Blik eller en Bevægelse, der vidnede om, at de to Arrestanter kjendte hinanden; — de vare lige kolde og ligegyldige.

Barnett tilkastede Gouvernøren et Blik, der syntes at sige:

„Jeg er bange for, at De er bleven ført bag Lyset!"

I dette Øieblik følte Sir Robert M .... sig slet ikke oplagt til at lee. Idet han henvendte sig til den graa Mand, sagde han:

„Her er den omtalte Person. Det er en Franskmand, der kaldes „Mesteren"!"

Smilende sagde den graa Mand derpaa til Marmouset:

„Det er dog virkelig et meget besynderligt Navn, De der har faaet!"

Marmouset bukkede.

„Nu kjender De mit Navn, min Herre, — maa jeg udbede mig Deres?“ sagde han.

„Mig kalde mine Venner „den graa Mand“!“

„Det Navn er da ligesaa besynderligt, som mit,“ bemærkede Marmouset.

Nu gav Sir Robert M.... Barnett et Vink, der tydelig sagde:

„Du maa blive ved med at passe paa!“

Barnetts Dine svarede paa en tilfredsstillende Maade, og nu gik Sir Robert M.... sin Vei.

Døren blev omhyggelig lukket; men den graa Mand og Marmouset vedbleve at betragte hinanden med den ligegyldigste Mine af Verden.

„De kjende altsaa dog ikke hinanden, tænkte Barnett.

Ellevte Kapitel.

I London bruger man Reflektionsspeile paa en ganske interessant Maade.

City, der fortrinsviis er Forretningsmændenes Kvarteer, er rigelig forsynet med saadanne Speile.

Disse Speile blive anbragte udenpaa Husene og paa en saadan Maade, at den Politibetjent, der om

Natten vandrer igjennem Gaden, udefra kan see Alt, hvad der foregaaer inde i Husene. — Ethvert Attentat paa Tyveri bliver paa denne Maade gjort umuligt.

Da Marmouset og den graa Mand stode ligeoverfor hinanden, fik de Begge det samme Indfald, — eller rettere: anstillede de Begge den samme Beregning.

En Hr. Hudson har ovre i Amerika indført eller vel egentlig: paany indført et akustisk System, som, hvad Resultaterne angaaer, har Meget tilfælles med Speil-Systemet.

Endeel Rør, der blive anbragte i en bestemt Orden, og som paa en snild Maade ere skjulte i Gulvet eller Loftet, forplante ganske tydelig Lyden af en Stemme langt bort, uden at den, der taler, har den fjerneste Anelse derom.

Den graa Mand og Marmouset havde ikke vexlet et eneste Blik; men de havde dog forstaaet hinanden.

Ganske vist havde de faaet en Kammerat, paa hvem Sir Robert M.... troede, at han kunde stole, og som naturligviis havde faaet det Hverv at passe paa dem.

Men var det nu ogsaa det Hele?

Var det rummelige og luftige Værelse, til hvilket den graa Mand nylig var bleven flyttet, ikke tillige udstyret med et usynligt Reflectionsspeil og med et ligeledes omhyggelig skjult akustisk Apparat?

„Mesteren" og hans Elev havde alstaa forstaaet hinanden, uden at vexle et eneste Blik, og selv Barnett blev

ført bag Lyset af deres Liegyldighed. Irlænderen, — (thi Irlænder var han, om han end ikke var Fenier), — sagde derfor i den irske Dialekt til den graa Mand:

„Det er altsaa en Feiltagelse?"

„Ja," lød Svaret.

„Det er ikke „Mesteren"?"

„Nei."

„Og De kjender slet ikke Manden?"

„Jeg har aldrig før seet ham!"

Marmouset satte et ligegyldigt Ansigt op, som om han ikke forstod et eneste Ord af Samtalen.

Efter en Timestids Forløb sagde Barnett til den unge Mand:

„Det lader just ikke til, at De morer Dem synderlig godt her, Høistærede?"

„Naar man sidder i Fængsel, morer man sig aldrig godt, min Ven," svarede Marmouset.

„Nei, det er meget sandt!"

„Og navnlig finder man da slet ikke en saadan Historie morsom, naar man ikke har begaaet nogensomhelst Forbrydelse, men kun er det ulykkelige Offer for en Feiltagelse!"

„Men er De da ikke den saameget omtalte „Mester"?"

„Imorges hørte jeg det Navn for første Gang," svarede Marmouset smilende.

Den unge Mand havde straz indgydt Barnett Tillid; Irlænderen følte sig overbeviist om, at de to Arrestanter ikke kjendte det Mindste til hinanden.

„Men hvorledes er det da gaaet til, at De er bleven indespærret her?" spurgte Barnett.

„Ja, det er en høist besynderlig Historie! — De kan vel nok høre, at jeg ikke er nogen Englænder; — jeg er Franskmand, boer i Paris, er meget rig, lever flot og er Medlem af de meest fashionable Klubber.“

„O, hvor det maa være rart at være rig!“ udbrød Barnett naivt.

„Nu fik jeg det Indfald at reise over til London for at more mig der,“ vedblev Marmouset.

„Ikke af nogen anden Grund?“

„Nei, jeg har aldrig givet mig af med Forretninger! — Jeg tog ind i Hotellet „Tre-Kroner, i Strand, tætved Charing-Cross.“

„Ja, det Hotel kjender jeg meget godt!“ sagde Barnett.

„Da jeg havde reist fire og tyve Timer i Træk, gik jeg strax til ro,“ vedblev Marmouset, „men imorges vaagnede jeg ved, at Døren til mit Værelse blev revet op, og nu fik jeg Die paa endeel Politibetjente. Disse Mennesker, der gave mig hiint besynderlige Navn, befalede mig at staae op og klæde mig paa, — og derpaa bragte de mig herhen!“

„Men havde De da ingen Papirer?“

„Jo, i min Brevtaske havde jeg en halv Snees Breve, paa hvilke mit rette Navn tydelig stod at læse; men Politibetjentene erklærede, at de slet ikke brøde sig om at faae mine Breve at see.“

Barnett følte sig med hvert Øieblik mere overbeviist om, at Marmouset kun sagde den rene Sandhed.

„Og De kjender maaskee Ingen her i London?“

„I alt Fald kun meget faa Personer.“

„Men den franske Gesandt“ . . .

Her afbrød Marmouset ham.

„Ja, jeg er slet ikke bange for, at jeg ikke skal komme paa fri Fod,“ sagde han, „jeg er nemlig en god Ven af Gesandtskabs-Sekretairen!“

„Ja, saa bliver De vistnok endnu idag sat paa fri Fod,“ meente Barnett.

„Nei,“ svarede den Fremmede.

„Ikke det? Da behøver Deres Ven jo dog kun at sige et Ord for“ . . .

Atter afbrød Marmouset Irlænderen.

„Ja, ganske vist,“ sagde han, „men min Ven kan først imorgen faae Noget at vide om Sagen.“

„Hvorfor det?“

„Fordi jeg, da jeg igaar ankom her til Byen, strax sendte min Kammertjener til Liverpool for at bringe en Gentleman, som boer der og er en Ven af mig, min Hilsen og underrette ham om, at jeg snart vilde aflægge ham et Besøg. Imorges maa min Kammertjener være ankommen til Liverpool; iaften reiser han derfra og imorgen tidlig vil han atter være her i London. Saa gaaer han naturligviis strax hen til Hotellet, og naar han ikke træffer mig der, indhenter han Oplysning om, hvad der er blevet af mig, og da det er en Mand, der har tjent mig længe, veed, hvem jeg staaer i Forbindelse med, og er mig meget hengiven, henvender han sig naturligviis strax til Gesandtskabet.“

Og derpaa tilføiede Marmouset smilende:

„De seer altsaa, at jeg kan være ganske rolig; — selv en ubehagelig Nat faaer dog en Gang Ende.“

„Ja, det er vist nok!“

Medens Marmouset og Barnett talte sammen, laa den graa Mand paa sin Seng og syntes at have travlt med at studere Bladene; men i Virkeligheden gik ikke et eneste Ord af Samtalen tabt for ham, og for ham indeholdt Marmousets Fortælling Oplysninger af største Vigtighed.

Det, som Marmouset havde fortalt Barnett, fortolkede den graa Mand paa følgende Maade:

„Jeg bliver her i to Gange fire og tyve Timer. I dette lange Tidsrum maae vi dog vist kunne faae Leilighed til at træffe en eller anden Aftale. Det er saaledes ikke Umagen værd, at vi forhaste os!“

Da Arrestanternes Middagsmad blev bragt ind, laa den graa Mand endnu paa Sengen.

Denne Gang fulgte Formanden for Slutterne med de Mænd, der bragte Arrestanterne Maden.

Denne Mand var i Besiddelse af stor Dygtighed, snild og en overordentlig skarp Jagttager. Skjøndt han var var tilstede, medens de tre Arrestanter holdt Maaltid, lykkedes det ham dog ikke at opfange et eneste Blik eller en eneste Bevægelse, som kunde røbe den graa Mand og Marmouset.

Da han lavede sig til at gaae sin Vei, sagde den graa Mand til ham:

„De har hele Tiden behandlet mig med den største Forekommenhed, Hr. Dixon; — bliver De vred, naar jeg nu anmoder Dem om at gjøre mig en lille Tjeneste?“

„Nei, paa ingen Maade,“ svarede Hr. Dixon, „det skal være mig en sand Fornøielse at opfylde Deres Ønske,

naar det blot ikke strider imod Reglementet! . . . Hvad er det, De ønsker?"

„Et Spil Kort," svarede den graa Mand.

Og idet han derpaa henvendte sig til Marmouset, tilføiede han:

„Spiller De Whist, Høistærede?"

„Ja, det er endog et Spil, jeg holder meget af," lød Svaret.

„Og Du, Barnett?"

„Jeg er til Tjeneste."

„Godt! Jeg skal strax spørge Gouvernøren, om jeg maa bringe Dem Kort, sagde Formanden for Slutterne, og derpaa gik han sin Vei.

Tolvte Kapitel.

Skjøndt den graa Mand og Marmouset saaledes havde vexlet nogle faa Ord, havde de dog endnu ikke seet paa hinanden; men de havde dog fuldstændig forstaaet hinanden. — Medens de spilte Whist, haabede de at faae Leilighed til at tale sammen.

Efter en halv Timestids Forløb kom Dixon tilbage med to Spil Kort.

Sir Robert M . . . havde givet ham følgende Svar:

„Vi maae ikke nægte dem Noget, som ikke ligefrem strider imod Reglementet; — vi maae have at vide, hvad vi have at holde os til. — Kjende de hinanden, eller ikke?"

„Ja, det er det store Spørgsmaal," havde Hr. Dixon svaret.

Og derpaa havde Gouvernøren tilføiet:

„Jeg maa straxt tale med Barnett!"

„Nu skal jeg hente ham, Deres Høivelbaarenhed!"

Og da Dixon nu kom ind i Cellen, lagde han Kortene paa Bordet og sagde til den graa Mand:

„Her bringer jeg Dem Kort, Høistærede; men hvorledes vil De faae et Parti Whist sat i Gang?"

„Jh, — vi spille tre Mands Whist, — med blind Makker!"

„Nei, saa komme De til at spille med to blinde Makkere!"

„Hvorfor det?" spurgte Marmouset.

Nu sagde Dixon til Irlænderen:

„Barnett, Hans Høivelbaarenhed Gouvernøren har givet Din Broder Lov til at tale et Øieblik med Dig, og Manden venter paa Dig."

Meget fornøiet sprang Barnett op; — han var ligesaa listig og forsigtig som den graa Mand og Marmouset. — Han havde aldrig havt nogen Broder; men han kunde nok begribe, at det var Gouvernøren, der vilde tale med ham. Han fulgte altsaa med Formanden for Slutterne.

Sir Robert M . . . sad inde i sit Studereværelse og ventede paa den foregivne Fenier; men Gouvernøren

var ikke alene; en Mand, som Barnett ikke kjendte, sad ved Siden af ham.

Denne Mand var velærværdige Mr. Peters Town.

„Naa," sagde Sir Robert M . . . til Barnett, „har Du Noget at meddele os?"

„Nei, — idag ikke!"

„Og dog sidde den graa Mand og „Mesteren" i een og samme Celle!"

„Hm!" sagde Barnett. „Jeg" . . .

Her afbrød han imidlertid sig selv.

„Naa?" spurgte Gouvernøren.

„Jeg er bange for, at Politiet har taget feil," sagde den foregivne Fenier.

„Hvad for Noget?"

„Ja, den nye Arrestant er bestemt ikke „Mesteren"!"

Og nu gjentog Barnett hele Marmousets Fortælling.

Velærværdige Mr. Peters Town traf imidlertid paa Skuldrene.

„Det lader til, at Manden spiller godt Komedie," sagde han.

„Men," bemærkede Barnett nu, idet han henvendte sig til Gouvernøren, „det er da ikke vanskeligt at faae Visshed i Sagen. Deres Høivelbaarenhed behøver jo blot at henvende Dem til det franske Gesandtskab."

„Ja, det er meget sandt," sagde Sir Robert M . . .

„Men har den nye Arrestant da sagt Dem, hvad han virkelig hedder?" spurgte velærværdige Mr. Peters Town nu Barnett.

„Nei, det har han rigtignok ikke!"

„Ja, da maae vi dog have det at vide!"

„O," sagde Barnett, „dersom Deres Høivelbaarenhed blot vil lade mig bringe tilbage til de to Mænd, skal jeg faae det at vide, inden der er gaaet en Time!"

„Kjære Ven," sagde velærværdige Mr. Peters Town nu til Gouvernøren, „De maa endelig ikke glemme, at Sir James Wood og Hr. Edward, der ere to af de dygtigste Medlemmer af Londons Opdagelsespoliti, have forsikkret os, at den nye Arrestant ikke er nogen Anden, end „Mesteren"!"

„Ganske vist, — ganske vist!" sagde Sir Robert M . . . grublende.

„Og at De meget let vilde kunne paadrage Dem Ubehageligheder ved at gjøre Gesandtskabet Uleilighed til ingen Verdens Nytte!"

„Ja, — ogsaa det er sandt!"

„Han siger jo, at han har sendt sin Kammertjener til Liverpool?" vedblev Velærværdigheden.

„Ja."

„Og at Manden imorgen tidlig kommer tilbage til London?"

„Ja."

„Godt, — saa lad os vente til imorgen! Hvis den nye Arrestant virkelig er den feniske Høvding, der kaldes „Mesteren", røber han sig maaskee dog i Løbet af Dagen?"

Barnett forstod i den Grad at forstille sig, at Sir Robert M . . ved den berømte Bøddel Calcraffs Strikke vilde have svoret paa, at den foregivne Fenier var ham hengiven med Liv og Sjæl.

„Kjære Ven," vedblev velærværdige Mr. Peters Town, „det kan jo ogsaa gjerne være, at de to Arrestanter nære Mistillid til Barnett."

„Nei, det troer jeg dog virkelig ikke," sagde Irlænderen.

„De burde have anbragt et akustisk Apparat, efter Hudsons System, i det Værelse, der er blevet gjort istand til dem."

„Ja, det er meget sandt," sagde Sir Robert M..., „men det har jeg nu engang ikke tænkt paa!"

„Ja, det vilde ganske vist have været heldigt," sagde Barnett, „i Særdeleshed da jeg ikke kan saa godt Fransk, at jeg fuldstændig skulde kunne forstaae, hvad de sige."

Nu blev Irlænderen bragt tilbage til Cellen.

Den graa Mand morede sig med at lægge „Kabaler"; Marmouset havde derimod givet sig til at studere et af de franske Blade.

„Naa," sagde Marmouset til Barnett, „kom De saa til at tale med Deres Broder?"

„Ja, jeg gjorde, — og det var virkelig en stor Overraskelse og Glæde for mig," svarede Irlænderen.

Og derpaa sagde han til den graa Mand i den irske Dialekt, der bringer Londons Indbyggere til Fortvivlelse:

„Gouvernøren er ikke i rigtig godt Humør, kan De troe!'

„Ikke det?"

„Nei, jeg fortalte ham, hvad Herren der nylig med-

deelte os om sit Uheld, og fik ham næsten overbeviist om, at det ikke kan være den Mand, vi have ventet."

„Ah! Og hvad sagde den gode Sir Robert M . . . til det?"

„Der var en anden Herre inde hos ham, — en aldrende, høi, mager Herre, der saae ud til at være Præst."

„Ah!" sagde den graa Mand. „Det maa have været velærværdige Mr. Peters Town!"

„De syntes Begge at ærgre sig meget over, at der ikke var blevet anbragt et akustisk Apparat her i Værelset! . . . De sagde, at dette Apparat skulde have været indrettet efter et System, hvis Navn jeg ikke kan huske . . ."

„Efter Hudsons System?" spurgte den graa Mand.

„Ja, netop!"

Den grua Mand traf Veiret dybt, og Marmouset gjorde en Bevægelse.

„Og de talte ikke om, at der var anbragt et Reflectionsspeil her?" spurgte den graa Mand.

„Nei," svarede Barnett.

„Men de have dog vist Lyst til at faae at vide, hvad jeg egentlig hedder?" sagde Marmouset nu.

Barnett var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse; — nu begyndte den nye Arrestant lige paa een Gang at tale til ham i den irske Dialekt!

Den Rædsel, med hvilken Irlænderen stirrede paa Marmouset, var saa grundkomisk, at den graa Mand ikke kunde lade være med at briste i Latter.

„Tosshoved!" sagde han.

„Hvorfor kalder De mig et Tosſehoved?“ ſpurgte Barnett ganſke forvirret.

„Fordi det virkelig er mig, der kaldes „Meſteren“!“ ſagde Marmouſet.

„Dem?!“

„Ja, mig!“

„Men hvorfor i Alverden fortalte De mig da den lange Hiſtorie om Deres Uheld?“

„Fordi vi netop vare bange for det omtalte Apparat efter Hudſons Syſtem!“

„Men hvad er det da for et Apparat?“ ſpurgte Barnett.

„Det beſtaaer af Rør, der ere anbragte under Gulvet eller Loftet, og ſom forplante Lyden langt bort.“

„Oho! Nu forſtaaer jeg det Hele!“ ſagde Barnett.

„Siig mig nu,“ vedblev Marmouſet, „troer Du nu, at Du er den Eneſte her i Newgate, ſom taler den irſke Dialekt?“

„Vi Tre ere ganſke viſt de Eneſte her, ſom tale den,“ ſvarede den foregivne Fenier.

„Og Du, — kan Du Franſk?“

„Ja, jeg troer nok, jeg kan en heel Deel Franſk,“ ſvarede Barnett beſkedent.

„Lad os da høre, om Du forſtaaer, hvad jeg nu ſiger,“ ſagde den graa Mand.

Og nu udtalte han en Mængde Ord, der havde en barbariſk Klang, ſkjøndt Barnett nok kunde høre, at der var lidt Franſk i dem.

„Men hvad er det?“ udbrød Irlænderen. „Det er jo ikke Fransk?“

„Nei,“ svarede den graa Mand, „det er Hinduernes gamle Sprog; men skjøndt Englænderne jo endnu ere Herrer ovre i Hindostan, troer jeg dog nok, jeg kan sige, at det vilde knibe for en Englænder at forstaae det Sprog, jeg nylig talte.“

„Hvor bliver dette Sprog da talt?“ spurgte Barnett forbauset.

„Ganske sikkert mindre hyppig ovre i Hindostan, end i Frankrigs Hovedstad,“ svarede den graa Mand leende.

Og derpaa sagde han til Marmouset:

„Nu troer jeg nok, vi kunne tale sammen i Ro og Mag, min Dreng!“

I det Sprog, som Irlænderen havde fundet saa barbarisk, skjøndt der jo nok syntes at være nogle franske Ord i det, svarede Marmouset:

„Det er ogsaa min Mening, „Mester“!“

Trettende Kapitel.

Det Sprog, som de to „Venner“ talte saa flydende, og som den graa Mand havde kaldt „Hinduernes gamle Sprog“, — var slet og ret — Fransk; kun kom de franske Ord, der laae til Grund for dette Sprog, rigtignok til

at klinge noget besynderlig paa Grund af, at der foran og bagefter hver enkelt Stavelse blev sat „ave“, „ava“ eller „avi“, — Alt efterson Vellyden fordrede det.

Selv om Sir Robert M . . . og velærværdige Mr. Peters Town havde staaet paa Luur udenfor Døren, — ja, selv om de itide havde sørget for, at der var blevet anbragt et akustisk Apparat, efter Hudsons System, i det Værelse, i hvilket de to „interessante“ Arrestanter nu vare blevne anbragte, — vilde de dog neppe have forstaaet et eneste Ord af de to Mænds Samtale, dersom denne var bleven ført i hiint Sprog; — begge disse høit dannede Mænd vilde sikkert være blevne ligesaa forbausede over dette „barbariske“ Sprog, som Irlænderen Barnett var bleven.

Ligesaa vist er det imidlertid, at dersom enten Gouvernøren eller den maaskee mere „erfarne“ Velærværdighed havde faaet det Indfald, ved Hjælp af Telegraftraaden at kalde en lille Grisette fra Paris over til London, saa vilde Pigebarnet med den største Lethed have kunnet „oversætte“ Samtalen imellem den graa Mand og Marmouset for de to Herrer, — og hvis disse havde viist sig en lille Smule „erkjendtlige“ imod hende, vilde hun heller ikke have betænkt sig paa at opfylde deres Ønske.

I dette aldeles „hjemmegjorte“ Sprog talte „Mesteren“ nu med sin Yndlingselev.

„Men hvorledes have I dog egentlig faaet at vide, at jeg var bleven indespærret i Newgate?“ spurgte den graa Mand.

„Det har Miss Ellen fortalt os," svarede Marmouset.

„I have altsaa seet Eder istand til at sætte Eder i Forbindelse med Miss Ellen?" udbrød den graa Mand.

„Ja, — hun har endog foretaget sig Reisen hertil sammen med os."

„Men der var jo dog to Politimænd, som passede paa hende; — ja, de satte hende endog i Fængsel!"

„Ja, ganske vist!"

„Men, hvorledes have I da baaret Eder ad med at . . .?" begyndte den graa Mand.

„Vi have sat hende i Frihed, — det er det Hele!" afbrød Marmouset ham. „Men jeg antager for Resten, at vi nu faae Tid nok til at tale sammen?"

„Det mener jeg med!" svarede den graa Mand.

„Saa kan jeg vel nok fortælle Dem, hvad Miss Ellen og vi have oplevet?" vedblev den unge Mand.

„Ja, tal, — tal!"

Marmouset fortalte godt; uden at glemme Noget af Vigtighed, gav han en kortfattet Fremstilling af, hvad der var forefaldet.

Efter et Par Timers Forløb vidste den graa Mand Besked om Alt, hvad der havde tildraget sig i Frankrigs Hovedstad, siden han forlod denne.

„Men hvad have I foretaget Eder med Irlænderinden Jenny og hendes Søn?" spurgte den graa Mand nu.

„Ja, dem turde vi rigtignok ikke tage med over til England," svarede Marmouset.

„Nei, naturligviis!"

„For at gjøre det maatte vi have havt Deres bestemte Ordre at støtte os til, og en saadan Ordre havde vi ikke," vedblev Marmouset. „Jenny og Ralph befinde sig derfor i dette Øieblik i Milons Huus, og Shoking har lovet, at han nok skal passe rigtig godt paa dem."

„Godt! . . . Og Miss Ellen?"

„Hun boer sammen med Vanda," svarede den unge Mand. „Men De kan dog vel nok indsee, at jeg ikke har isinde at blive her ret længe, Mester?"

„Jeg heller ikke," sagde den graa Mand med et hemmelighedsfuldt Smiil.

„Jeg smigrer mig da ogsaa med det Haab, at det nok vil lykkes os at sætte Dem i Frihed," sagde Marmouset.

„Og hvis det nu i k k e lykkes Eder?"

„Hm!"

„Saa vil jeg see, om jeg ikke selv kan være heldigere!" sagde den graa Mand. „Men siig mig en Gang, — det er vel Milon, der er Din Kammertjener."

„Ja, det forstaaer sig!"

„Og han er naturligviis ikke reist til Liverpool?"

„Nei, han opholder sig her i Byen; men til Gesandtskabet henvender han sig dog først om fire og tyve Timer."

„Nu fortryder jeg slet ikke, at jeg har ladet Dig

faae en god Opdragelse," sagde den graa Mand smilende. „Du er virkelig en flink Fyr!"

Marmouset bukkede beskedent.

„Nu skal jeg sige Dig Noget," vedblev den graa Mand. „Jeg begynder virkelig at gjøre mig selv Bebreidelser, fordi jeg dog vist har baaret mig lidt vel ridderlig ad."

„Nei, virkelig?"

„Jo, — jeg har med Liv og Sjæl virket for Irlands Sag og gjentagne Gange frelst den lille Fyr, der med Tiden vil blive Irlændernes Overhoved," vedblev den graa Mand. „Nu sidder jeg i Fængsel; — ganske vist var det efter moden Overveielse og med fuldt Forsæt, at jeg lod det komme saa vidt; men det kunne Fenierne jo ikke vide, — og disse Mennesker, som ere saa kjække, naar det gjælder om at frelse en af deres Brødre, synes ikke at være overvættes taknemmelige."

„Ikke det?"

„Nei! — Der var en Mand, til hvem de nærede Tillid, som de ophøiede til deres Høvding, og som ogsaa har vænnet dem til at slippe heelskindede ud af de største Forlegenheder. Naar de vare nærved at fortvivle, var et eneste Ord af ham tilstrækkeligt til paany at skjænke dem Mod: — naar de troede, at de havde lidt et Nederlag, overbeviste han dem ikke sjeldent om, at de tværtimod havde vundet en Seier. — Kort sagt: i tre Maaneder har den graa Mand med Held budt hele England Trods!"

„Naa, — og saa?" spurgte Marmouset.

„Saa faaer jeg en skjøn Dag det Indfald at lade mig fange i en Snare, fordi jeg vilde forvandle min allerværste Fjende, — Miss Ellen, — til min Veninde."

„Godt!" sagde den unge Mand.

„Og den graa Mand blev arresteret, uden at Fenierne anstillede et eneste Forsøg paa at forhindre det; — han blev indespærret i Newgate, — og Fenierne have ikke saameget som rørt en Finger for at sætte ham i Frihed. Han synes at finde sig i sin Skjæbne med Taalmodighed, — og saa bryde Fenierne sig ikke mere om ham. — Abbed Samuel er maaskee den Eneste, der danner en hæderlig Undtagelse fra Reglen; — jeg har Grund til at antage, at han virkelig har anstillet et Forsøg paa at komme mig til Hjælp; — men alle de Andre have ganske sikkert vendt mig Ryggen. — Naa, jeg beklager mig forøvrigt ikke derover. Saaledes ere Menneskene nu en Gang; — de bryde sig ikke en Døit om den, som ikke længer kan være dem til nogen Nytte."

„Men vi vende Dem ingenlunde Ryggen, kjære Mester," sagde Marmouset.

„Nei, det veed jeg, — og det var netop derfor, jeg sendte Miss Ellen over til Eder! . . . . Imidlertid har jeg isinde, endnu en Gang at sætte Fenierne paa Prøve."

„Ah!"

„Og dersom de bestaae Prøven, — dersom de vende tilbage til mig, vil jeg tjene dem."

„Men — hvis de ikke bestaae Prøven?"

„Saa maae vi see at finde andre Lidende og Undertrykkede, der ere mere værdige til vor Bistand. — Der gives jo desværre Folk nok, som lide!"

„Og hvad er det for en Prøve, De taler om, Mester?" spurgte Marmouset.

„Imorgen bliver Du altsaa sat paa fri Fod?" spurgte den graa Mand.

„Ja, det antager jeg."

„Og Sir Robert M... vil blive nødt til at gjøre Dig en Undskyldning?"

„Foruden Sir Robert M ... ville ogsaa velærværdige Mr. Peters Town og Justitsministeren blive nødte til at gjøre mig en Undskyldning," svarede Marmouset.

„Her i England stille Forholdene sig i visse Henseender noget anderledes, end ovre i Frankrig," vedblev den graa Mand. „Naar Retfærdigheden her til Lands er kommen paa Vildspor, — naar den har kastet en Uskyldig i Fængsel, skylder den ham en passende Erstatning derfor."

„Ja, jeg veed det nok," sagde den unge Mand.

„Denne Erstatnings Størrelse retter sig altid efter den Stilling, som den af en Feiltagelse arresterede Person indtager i Samfundet," vedblev den graa Mand. „Du er rig og meget ansect; — Du er jo endog Medlem af den meest fashionable Klub i Paris. Som en Følge deraf maa Du gjøre Fordring paa hundredetusind

Pund Sterling; — Halvdelen af dette Beløb vil da i det Allermindste blive Dig tilstaaet."

„Troer De virkelig?"

„Og tillige ville de, der have taget Deel i den Fornærmelse, der er bleven Dig tilføiet, blive dømte til at betale en Bøde til Dig. — Forstaaer Du mig nu?"

„Nei, ikke ganske", saae Marmouset sig nødsaget til at indrømme.

Den graa Mand vedblev:

„Naar det er kommet saa vidt, maa Du spille den Høimodige og give Afkald paa Erstatningen og paa Bøderne, men dog kun paa den Betingelse, at Din Kone faaer Lov til at aflægge et Besøg i den Celle, i hvilken Du har været indespærret, og at det bliver Dig tilladt at forestille Dine Lidelsesfæller for hende."

„Godt!"

„Imidlertid maa Du tale med Abbed Samuel, førend Du aflægger os dette Besøg."

„Og hvad skal jeg da sige til ham?" spurgte Marmouset.

„At han maa kalde Fenierne sammen og gjøre dem det Forslag, at de skulle sætte mig i Frihed."

„Og hvis Fenierne nu vægre sig ved at gjøre dette?"

Der spillede et fiint Smiil paa den graa Mands Læber.

„Naar Du aflægger os det omtalte Besøg, lader jeg en Papirskugle falde ned i en af Dine Lommer",

sagde han, „og denne Papirskugle skal indeholde mine Ordrer.“

Neppe havde den graa Mand udtalt disse Ord, førend Døren til Cellen blev aabnet, og Sir Robert M . . . i egen høie Person viste sig for de tre Arrestanter.

„Lad os kun blive ved med at tale „Hinduernes gamle Sprog“; — man har jo dog ogsaa Lov til at more sig lidt en Gang imellem!“ sagde den graa Mand leende.

Forstenet af Forbauselse, blev Sir Robert M. . . . staaende paa Dørtrinet.

Fjortende Kapitel.

Gouvernøren saae snart paa den graa Mand, snart paa den saakaldte „Mester“, og med den største Opmærksomhed lyttede han til det mærkværdige Sprog, i hvilket Marmouset og hans Adoptivfader talte sammen, og hvoraf Sir Robert M . . . ikke forstod et eneste Ord.

Men skjøndt de to Arrestanter vedbleve at tale sammen, viste de dog, at de vare velopdragne Mænd; de reiste sig op og hilste paa Gouvernøren.

„Oho! Der fangede jeg Dem da endelig, Høistærede!“ sagde Sir Robert M . . . efter en kort Pause til den graa Mand.

„Hvorledes det, Deres Høivelbaarenhed?“ spurgte denne smilende.

„Jh! Nu kan De da ikke længer paastaae, at De ikke kjender Noget til den nye Arrestant?“

„Deres Høivelbaarenhed maa tillade mig at bemærke, at jeg endnu imorges ikke kjendte Noget til ham,“ svarede den graa Mand.

„Oho! — Imorges kjendte De ham ikke; — men nu?“

„Ja, nu have vi ganske vist stiftet Bekjendtskab med hinanden og ere gode Venner.“

Sir Robert trak paa Skuldrene.

„Dersom J ikke kjendte hinanden,“ sagde han, „vilde J ikke tale sammen i et Sprog, som ingen Djævel kan forstaae!“

„Den nye Arrestant og jeg forstaae imidlertid meget godt hinanden, Deres Høivelbaarenhed,“ svarede den graa Mand smilende.

„Ja, fordi J tale et Sprog, som J selv have lavet!“

„Paa ingen Maade, Mylord! . . . Det er et orientalsk Sprog, Hinduernes gamle Sprog, vi tale!“

Sir Robert M . . . . var Englænder med Liv og Sjæl; han var stolt af den britiske Løve, af den britiske Marine og af de britiske Besiddelser. I Særdeleshed sværmede han da for Ostindien, og da han hørte tale om „Hinduernes gamle Sprog“, sagde han:

„Oho! Det skulle vi snart faae at vide!“

„De mener?“ spurgte den graa Mand.

„Har De maaskee nogle Hinduer her?“ tilføiede Marmouset.

Nu sagde Sir Robert M . . . til Formanden for Slutterne, hvem han havde taget med:

„Vær saa god at hente Dick, gode Dixon!“

„Dick? — Hvem er det?“ spurgte den graa Mand.

„Det er en Matros, som har levet en halv Snees Aar ovre i Ostindien, men som nu sidder arresteret her for Tyveri.“

„Ja, Menneskene ere nu en Gang ikke saa gode, som de burde være!“ sagde den graa Mand smilende. „Men tillader Deres Høivelbaarenhed ikke nok, at jeg endnu siger et Par Ord til min nye Ven?“

„Paa Hinduisk?“

„Ja, ganske vist! . . . Vi ere nemlig ifærd med at betroe hinanden nogle smaa Hemmeligheder.“

Og nu sagde den graa Mand til Marmouset:

„Nu faae vi Løier!“

„Hvorledes det?“

„Med Dick har jeg naturligviis isinde, virkelig at tale Hinduernes Sprog. Da jeg jo har levet et Par Aar ovre i Ostindien, kan jeg selvfølgelig Sproget til-bunds.“

„Ja, — men jeg?“

„Du gjør klogest i at tie stille.“

Marmouset og den graa Mand loe høit; Barnett saae derimod næsten ligesaa forvirret ud som selve Gouvernøren.

Nu vendte Dixon tilbage, ledsaget af den omtalte

Dick, — en Matros paa omtrent otte og tyve Aar, hvis Ydre just ikke var synderlig tiltalende.

„Dick," sagde Sir Robert M . . ., som nu antog den meest majestætiske Mine, der stod til hans Raadighed, „kan Du tale Hinduernes Sprog?"

„Ligesaa godt, som jeg kan tale Engelsk, Deres Høivelbaarenhed," svarede Dick.

„Godt! . . . Saa lad mig høre, om Du kan forstaae, hvad disse Herrer sige!"

Matrosen saae noget forbauset paa Marmouset og den graa Mand.

„Naa, kunde Du lide at være ovre i Ostindien?" spurgte denne Sidste.

„Nei," svarede Matrosen.

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke er skabt til at være Matros, men til at stjæle, og fordi Hinduerne bedre forstaae at stjæle, end vi Englændere!"

„Hvad er det, I tale om?" spurgte Gouvernøren nu.

„Den Herre der spurgte mig, om jeg kunde lide at være ovre i Ostindien, Deres Høivelbaarenhed," svarede Dick.

„Du forstaaer altsaa virkelig, hvad han siger?"

„Ja, naturligviis! Han taler jo Sproget som en af de fordømte Indfødte!"

„Saa maa Du gjerne gaae Din Vei, Dick!"

Nu gik Dixon sin Vei og tog Matrosen med.

Derpaa sagde Gouvernøren til den graa Mand:

„De vilde virkelig gjøre meget klogere i at tilstaae

og gjøre os bekjendte med Deres rette Navn, forat Deres Proces kunde tage sin Begyndelse, Høistærede!"

„Og forat jeg snarest muligt kunde blive dømt til Døden, — ikke sandt?"

„Hvem veed?" svarede Sir Robet leende. „Dronningen faaer maaskee isinde at benaade Dem!"

„Hm!" svarede den graa Mand smilende. „Den Historie kjender jeg saa godt! . . . . Hendes Majestæt Dronningen af England er meget mild og vil hellere end gjerne gjøre Brug af den hende tilkommende Benaadningsret; — men Justitsministeren er ikke slet saa mild, og naar han ikke sætter sit Navn under Benaadnings-Akten, bliver den Dødsdømte alligevel hængt! . . . Nei, for den Udsigt maa jeg virkelig betakke mig, Deres Høivelbaarenhed!"

„Naa ja, — De er naturligviis fuldstændig berettiget til at forsvare Deres Liv paa den Maade, som De anseer for den hensigtsmæssigste," sagde Sir Robert M... nu. „Farvel, Høistærede!"

Marmouset skyndte sig imidlertid med at tage Ordet.

„Hr. Gouvernør," sagde han, „har De ikke et Øieblik tilovers til mig?"

„Jo, med Fornøielse," svarede Sir Robert M . . .

„Deres Høivelbaarenhed er altsaa overbeviist om, at jeg og den saameget omtalte „Mester" ere een og samme Person?"

„Imorges nærede jeg vel endnu nogen Tvivl i saa Henseende," svarede Gouvernøren rolig, „men nu tvivler jeg ikke længer derom."

„Meget vel, Deres Høivelbaarenhed," vedblev Marmouſet, „men ſæt nu, at jeg alligevel ikke er denne „Meſter", men en rig Franſkmand, ſom aldrig har begaaet nogenſomhelſt Forbrydelſe! — Sæt, at jeg ene og alene er kommen over til England for at more mig der, og at min Geſandt ſom en Følge deraf forlanger, at jeg øieblikkelig ſkal ſættes paa fri Fod! . . ."

„O, derfor er jeg virkelig ſlet ikke bange!" ſagde Gouvernøren.

„Nei, det har De jo allerede gjentagne Gange ſagt mig," vedblev Marmouſet, „og jeg kan ſee paa Dem, at De mener det! Men derſom jeg nu alligevel ikke var denne „Meſter", ſaa vilde jeg jo kunne gjøre Fordring paa en betydelig Erſtatning ſamt paa Bøder, og dette ikke ringe Beløb vilde De og Juſtitsminiſteren komme til at udrede!"

„Jeg ikke, — jeg ikke!" udbrød Sir Robert M . . . ivrig. „Jeg er kun Fangevogter, — ganſke viſt den fornemſte Fangevogter i hele Landet, — men Andet er jeg i alt Fald ikke!"

„De tager virkelig feil, Hr. Gouvernør! Ved at tage imod en Arreſtant, uden i Forveien at have forviſſet Dem om, at denne Mand ogſaa virkelig er den, der ſkulde arreſteres . . ."

Her blev han afbrudt af Gouvernøren.

„O, i den Henſeende er jeg aldeles ſikker i min Sag!" ſagde denne.

„Naa, — vi ſaae at ſee!" ſvarede Marmouſet med et ſaa ironiſk Smiil og i en ſaa rolig Tone, at Sir Robert M . . . virkelig et Øieblik glemte at lee.

„Ja, — vi faae at see!“ sagde han tørt.

Og derpaa gik han sin Vei. —

— Gouvernøren syntes nu reent at have glemt at lee; men derimod brast den graa Mand og Marmouset i Latter.

Femtende Kapitel.

Da Sir Robert M . . . var gaaet, sagde den graa Mand til Barnett:

„Du seer jo ud, som om Du var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse, min Ven!“

„Det er jeg ogsaa, Herre!“ svarede Irlænderen.

„Om et Par Timerstid vilde Du dog vist blive endnu mere forbauset, dersom jeg ikke forskaanede Dig for denne — ganske sikkert ubehagelige — Overraskelse. — Du faaer ikke Lov til at blive ret længe hos os!“

Barnett udstødte et dæmpet Skrig og tilkastede den graa Mand et Blik, der mindede om en tro Hund, der bliver skilt fra sin Herre.

Den graa Mand vedblev:

„Imidlertid kan Du være ganske rolig, min Ven, — vi To faae nok hinanden at see igjen!“

„Ja, — hvis Calcraff tillader det,“ svarede Irlænderen med skjælvende Stemme.

„Hvad er det, Du siger?" udbrød den graa Mand ivrig. „Er Du da virkelig dømt til Døden?"

„Nei, Herre, — men De bliver det meget snart!"

„Bryd Dig blot ikke om mig, min Ven! . . . Du seer jo dog nok, hvor rolig jeg er"

„Ja," sagde Barnett, „det lader virkelig til, at De ligesaa lidt bryder Dem om Calcraff som om Sir Robert M . . .!"

„Ja, akkurat!"

„Da er De virkelig meget heldig stillet, Herre!"

„Men siig mig," vedblev den graa Mand, „bliver Du længe endnu her i Fængslet?"

„Nei, imorgen den Dag kan jeg gaae min Vei, om jeg vil!" svarede Barnett. „Jeg havde begaaet en Forseelse og er bleven straffet for den; men da min Straffetid var udløben, blev jeg opfordret til at holde Die med Dem."

„Ja, det tænkte jeg nok!"

„Der er blevet lovet mig en Belønning af halvtredsindstyve Pund Sterling."

„Men Du faaer tohundrede, naar Du gaaer Din Vei."

„Af hvem?"

„Af mig!" svarede Marmouset.

„Men," sagde Barnett, idet han atter tilkastede den graa Mand et Blik, i hvilket den inderligste Hengivenhed stod at læse, „jeg vil dog ikke gjerne gaae min Vei."

„Da bliver Du dog nødt dertil, stakkels Fyr!" svarede den graa Mand.

„Hvorfor det?"

„Fordi Gouvernøren nu ikke længer har Brug for Dig. — Du kan jo ikke Hinduernes Sprog!“

Og den graa Mand og Marmouſet braſt igjen i Latter.

„Det hører viſt til Sjeldenhederne, at Arreſtanterne i Newgate ere ſaa lyſtige!“ tænkte Barnett.

„Da Du nu ſnart bliver ſat paa fri Fod, maae vi imidlertid træffe Aftale om, hvor vi kunne mødes igjen,“ ſagde Marmouſet.

„Ja, det er det Bedſte!“

„Jeg har jo lovet Dig tohundrede Pund Sterling.“

„O,“ ſagde Barnett, „jeg længes meget mere efter at faae Leilighed til at bidrage Mit til, at Herren der bliver ſat i Frihed!“

„Godt! Hvor boer Du?“

„Da jeg blev arreſteret, boede jeg i Old-Frank-Lane, Nr. 7.“

„Saa ſpiſte Du vel tilaften henne hos gamle Wanſtone?“ ſpurgte den graa Mand.

„Ja, ſom oftеſt, Herre!“

„Godt!“ ſagde Marmouſet nu. „Derhenne maa Du være om tre Dage, Klokken otte om Aftenen.“

„Skal ſkee!“

I dette Øieblik blev Døren atter aabnet, og Dixon traadte ind i Cellen.

„Barnett!“ ſagde han.

„Her, Hr. Dixon!“ ſvarede Irlænderen.

„Der er Nogen, ſom vil tale med Dig.“

„Det er vel ſagtens igjen hans Broder?“ ſpurgte den graa Mand med et temmelig ironiſk Smiil.

Dixon saae ærgerlig paa Arrestanten, medens Barnett trykkede den graa Mands Haand og med skjælvende Stemme sagde:

„Farvel — saa længe!"

Da Dixon og Irlænderen, — hvilken Sidste havde Taarer i Øinene, — vare komne ud paa Gangen, sagde Formanden for Slutterne:

„Vi maae nu gaae ned i Kontoiret."

„Hvad skal jeg der?"

„Klæde Dig om for at gaae Din Vei. Gouvernøren har ikke længer Brug for Dig."

„Men jeg faaer dog vel den Belønning, der er bleven mig lovet?"

„Nei,"

„Hvorfor ikke?"

„Fordi Du ikke har været Gouvernøren til nogen Verdens Nytte."

Barnett svarede ikke; men i sit stille Sind svoer han paa, at den graa Mand for Fremtiden skulde eie en trofast, hengiven og opoffrende Tjener i ham.

— — — — — — — — — — — —

Sir Robert M . . . laa imidlertid ikke paa den lade Side. Han tog en Droschke og kjørte hen til velærværdige Mr. Peters Town, som modtog ham med en forventningsfuld Mine; thi han indsaae, at der maatte være hændet Noget af Vigtighed.

„De kjende hinanden!" udbrød Sir Robert M . . .

„Ja, derom har jeg ikke et eneste Øieblik næret Tvivl," svarede Velærværdigheden.

„Og de tale et besynderligt Sprog, — Hinduernes Sprog, — med hinanden. — Hvorledes have de dog kunnet lære det?"

„O, det er vist gaaet ganske naturlig til," svarede velærværdige Mr. Peters Town. „Fenierne have udstrakte Forbindelser ovre i Ostindien."

„Troer De virkelig?"

„Ja, Nena Sahib havde adskillige af dem i sin Armee. Disse Mennesker hade jo England og gjøre med Glæde fælles Sag med dets Fjender."

„Men nu skulle vi da i alt Fald snart faae at vide, hvad den graa Mand egentlig hedder," sagde Sir Robert.

„Kan De da Hinduernes Sprog?"

„Nei, men en af Arrestanterne, en Matros, taler det som sit Modersmaal."

„Men naar han er tilstede, tale de naturligviis ikke sammen."

„Han skal heller ikke være tilstede. — De glemmer nok reent det akustiske Apparat?"

„Men hvorledes vil De faae det lagt ind i deres Celle, uden at de mærke det?"

„Det bliver i dette Øieblik lagt ind i en anden Celle, til hvilken de endnu iaften ville blive flyttede."

„Men ville de ikke kunne gjætte sig til, af hvilken Grund de blive flyttede."

„Det troer jeg ikke. Det Hele gaaer jo saa naturlig

til; Barnett er bleven sat paa fri Fod, og til To er Cellen for stor."

„Ja, De har unægtelig baaret Dem meget klogt ad," sagde den Geistlige.

Men da Sir Robert M . . . var gaaet sin Vei, satte Velærværdigheden dog et meget alvorligt Ansigt op.

„Det er virkelig besynderligt!" sagde han halvhøit. „Igaar telegraferede jeg til Sir James Wood, at han skulde komme tilbage hertil og tage Miss Ellen med; idag har jeg gjentaget denne Befaling, -- og Sir James Wood har ikke engang sendt mig noget Svar! — Hvad i Alverden kan der dog være hændet ham?" . . .

Sextende Kapitel.

Sir Robert M . . . var derimod ret i et Perlehumør. Han havde givet Ordre til, at der skulde anbringes et akustisk Apparat i den Celle, der stødte op til det store Værelse, i hvilket den graa Mand og Marmouset for Øieblikket befandt sig. Apparatet, der var omhyggelig skjult, førte ind til Gouvernørens eget Værelse.

Da Gouvernøren med egne Øine havde forvisset sig om, at hans Befalinger nøiagtig vare blevne efterlevede, gned han fornøiet Hænderne og sagde:

„Endelig har jeg dem da!"

Pludselig blev hans Glæde forbittret af en ubehagelig Tanke. Marmouset havde jo sagt til ham:

„Sæt nu, at jeg alligevel ikke er „Mesteren"!"

Sir Robert M . . . vidste meget godt, at den engelske Lovgivning ikke er til at spøge med, naar en eller anden Autoritet har forurettet en privat Person.

Og den nye Arrestant havde Ret i, at en Deel af Ansvaret vilde falde paa Gouvernøren.

Denne Tanke var nu virkelig alt Andet end behagelig; thi Sir Robert M . . . var Familiefader og eiede ikke nogen Formue; han havde derfor ikke Raad til at udbetale en betydelig Sum i Erstatning.

Imidlertid trøstede han sig snart med følgende Betragtning:

„Jo, vist er den nye Arrestant „Mesteren", han er den graa Mands Medskyldige; — thi dersom de ikke havde Hemmeligheder at betroe hinanden, vilde de ikke tale sammen i hiint barbariske Sprog, som de bilde sig ind, at ingen Anden, end de forstaae, — men paa Fransk eller Engelsk."

Og da Sir Robert M . . . havde beroliget sig ved at anstille denne Betragtning, gik han ind til de to Arrestanter.

„Deres Høivelbaarenhed gjør os virkelig næsten altfor megen Ære!" sagde den graa Mand til ham. „Nu besøger De os jo endog to, ja, tre Gange om Dagen!"

„Naar jeg faaer Hr. Gouvernøren at see, føler jeg mig altid saa vel tilmode," bemærkede Marmouset.

„Ja, Synet af et saa gemytligt Ansigt, som Deres

Høivelbaarenheds, er naturligviis en sand Opmuntring for os stakkels Arrestanter," tilføiede den graa Mand.

„Ak, mine Venner," sagde Sir Robert M . . . nu, „det er ikke nogen behagelig Efterretning, jeg nu har at meddele Dem!"

„Ikke det?"

„De befandt Dem jo vel her?"

„Ja, særdeles vel!"

„Desto mere maa jeg beklage, at De maae flytte. Nu, da Barnett er kommen bort, kan jeg ikke lade Dem blive i et saa stort Værelse!"

„Hvad for Noget?" sagde den graa Mand. „Kommer Irlænderen da ikke tilbage?"

„Nei, han gjør ikke," svarede Sir Robert M . . . . „Hans Straf er bleven formildet, og han er derfor bleven bragt hen til et andet Fængsel."

Den graa Mand fortrak ikke en Mine, skjøndt han dog meget godt vidste, at Gouvernøren løi.

„Naa," sagde han, „naar det ikke kan være Andet, maae vi jo finde os i at flytte; — men jeg vil dog haabe, at Deres Høivelbaarenhed lader os faae et Skakspil, da vi jo nu ikke længer kunne spille Whist?"

„Med Fornøielse," svarede Sir Robert.

Og idet han derpaa henvendte sig til Marmouset, tilføiede han:

„Men spiller De ogsaa Skak, Høistærede?"

„Ja, jeg gjør," svarede Marmouset, „men jeg er rigtignok bange for, at jeg ikke ret længe vil kunne holde Herren d e r med Selskab."

„Saa? — Hvorfor ikke?"

„Jh, Hrístærede, — fordi jeg jo imorgen tidli ører op med at være Deres Gjæst!"

„Jo vist!" sagde Sir Robert, idet han anstillede et mislykket Forsøg paa at smile. „Kommer De nu igjen med den Spøg?"

„Det er sandelig ikke Spøg!"

„Godt! Vi faae at see!"

Og leende gik Gouvernøren sin Vei; men i Virkeligheden holdt han slet ikke af Marmousets Roligheb.

En halv Timestid senere bleve de to Arrestanter flyttede ind i den tilstødende Celle.

Nu lod Sir Robert M . . . Matrosen Dick kalde til sig.

„Hvor lang Tid har Du endnu tilbage?" spurgte han ham.

„Tre Maaneder," svarede Dick.

„Godt! . . . Hvis Du vil gjøre mig en Tjeneste, skal jeg sørge for, at Halvdelen af den resterende Straffetid bliver Dig eftergivet, og saa skal Du oven i Kjøbet faae fem og tyve Pund Sterling, naar Du bliver sat paa fri Fod!"

„O, — lad mig dog endelig faae at vide, hvad jeg skal gjøre for at opnaae en saadan Lykke!" udbrød Dick.

„Du skal sætte Dig i den Lænestol der og lægge Øret til Væggen."

„Saaledes?"

„Ja! . . . Kan Du høre Noget?"

„Ja, jeg kan høre to Stemmer; — jeg kan endog høre, hvad de sige."

„Naa, — hvad ſige de da?"

„Ja, det forſtaaer jeg ikke!"

„Hvad for Noget?"

„Jeg kjender godt Stemmerne; — dem hørte jeg imorges; — men nu tale de to Arreſtanter ikke længer Hinduernes Sprog!"

Sir Robert M . . . ſtampede i Gulvet af Harme.

„Du maa endelig ſpidſe Øren, Dick!" ſagde han. „Det er jo muligt, at Afſtanden" . . .

„Nei, Deres Høivelbaarenhed," afbrød Matroſen ham her, „hvad De ſige, kan jeg høre ligeſaa tydelig, ſom om de vare herinde!"

„Naa, — ja?"

„Men jeg forſtaaer, ſom allerede bemærket, ikke et eneſte Ord deraf, Deres Høivelbaarenhed!"

„Det er dog virkelig et ſtift Stykke!" udbrød Sir Robert M . . . . „Hvad kan det da være for et Sprog, de nu tale?"

„Ja, det maa Vorherre vide; men de ſynes at være i meget godt Humør!"

„Troer Du, det er et orientalſk Sprog?"

„Ja, umuligt er det ikke. — Vil Deres Høivelbaarenhed ikke ſelv høre paa dem?"

Sir Robert M . . . ſatte ſig nu i Lænеſtolen og gav ſig til at lytte.

Den graa Mand og Marmouſet vare virkelig meget lyſtige; de loe af alle Kræfter; men det var ikke Gouvernøren muligt at forſtaae et eneſte Ord af, hvad de ſagde.

De to Arreſtanter havde nemlig atter givet ſig til

at tale det Sprog, om hvilket vi i et foregaaende Kapitel bemærkede, at en lille Grisette fra Paris vilde have fortolket det for Gouvernøren i Newgate.

Sir Robert M . . . sagde imidlertid kun:

„Ja, — det er bestemt et orientalsk Sprog! . . . O, hvilke Mennesker!“ . . .

Da sprang han pludselig op, og hans Ansigt straalede, som om han havde faaet en rigtig god Idee!

Syttende Kapitel.

I Nærheden af Scotland-Yard ligger der en Bygning, der kaldes „Museet“, og som bliver benyttet til en Mængde forskjellige Ting.

Een af „Museets“ Afdelinger er saaledes helliget til Studiet af alle forskjellige Sprog og af gamle Manuskripter. Her findes der Professorer, som aldrig beskjæftige sig med Andet, end Sanskrit og ægyptiske Hieroglyfer.

I Frankrig beskjæftiger man sig egentlig kun med de vigtigste europæiske Sprog; men i England studerer man alle Sprog og Dialekter. Da Englænderne holde saameget af at reise, er det ogsaa ganske naturligt, at de gjerne ville have, man skal forstaae dem, hvor de komme hen.

Det gode Indfald, som Sir Robert M . . . fik, og over hvilket han blev saa glad, laa imidlertid saa nær, at han allerede for længe siden burde have faaet det.

„Jeg vil henvende mig til „Museet" og kalde alle Professorer i de orientalske Sprog til Hjælp!" tænkte han.

Altsaa lod han Dick bringe tilbage til Cellen, tog en Droschke og kjørte hen til „Museet".

Den der ansatte Portner er en Mand, der er sig fuldt bevidst, hvilken betydningsfuld Stilling han indtager i Samfundet.

Da han hørte, hvad Sir Robert M . . . havde paa Samvittigheden, sagde han med en vigtig Mine:

„Om Deres to Arrestanter end tale det Sprog, som de gamle, gedigne Ægyptere betjente sig af, have vi dog Folk her, som ville kunne forstaae dem! Kom De med mig, Sir Robert, saa skal De faae adskillige verdensberømte Videnskabsmænd at vælge imellem!"

Efter en halv Timestids Forløb vendte Gouvernøren tilbage til Fængslet, ledsaget af to Professorer, som i mange Aar havde studeret de semitiske og orientalske Sprog.

Da de vare komne ind i Sir Robert Værelse, satte den ene af disse Professorer sig strax i Lænestolen og gav sig til at lytte.

Efter et Øiebliks Forløb antog hans Ansigt et Udtryk af Forbauselse, ja, næsten af Rædsel.

„Hvad Pokker er det for et Sprog, de tale?" udbrød han. „Jeg forstaaer ikke et eneste Ord deraf!"

Han blev nu afløst af sin Kollega; men denne gik det ikke et Haar bedre.

Sir Robert M . . . rev sig i Haaret af Fortvivlelse.

Nu opstod der en heftig Strid imellem de to Lærde; den Ene meente nemlig, at det Sprog, de førte, maatte være det, der tales paa Sandwichsøerne, medens den Anden fandt det sandsynligere, at Negrene i det Indre af Afrika havde et saadant Sprog.

Tilsidst bleve de enige om at henvise Gouvernøren til en af deres Kolleger, som i sine unge Dage havde været Søkadet og reist baade i Afrika og i Australien.

Der blev nu sendt Bud efter den forhenværende Søkadet; men han boede ude paa Landet, i Nærheden af Hampstead, og Klokken blev henimod halvto om Natten, førend han kom til Newgate.

Det lod forøvrigt til, at de to Arrestanter slet ikke længtes efter at komme tilro; thi de vedbleve at tale sammen, og deres Latter ærgrede Sir Robert M . . . voldsomt.

Da den forhenværende Søkadet var bleven sat ind i Situationen, gav han sig til at lytte; men allerede efter et Par Minuters Forløb afgav han den Erklæring, at han slet ikke kjendte det Sprog, der blev talt; uagtet han havde reist hele Verden rundt, havde han dog aldrig hørt Mage til det

Det lod saaledes til, at det ligefrem var umulig at faae denne Gaade løst, og Sir Rober M . . . begyndte allerede at mumle Noget om, at hans Ære stod

paa Spil, og at han ikke vilde kunne overleve den Ulykke, at de to Arrestanter toge ham ved Næsen.

Da fik den ene af de orientalske Professorer pludselig et godt Indfald.

„Sagde De ikke, at de to Arrestanter vare Franskmænd?“ spurgte han.

„Jo, — det troer jeg idetmindste, de ere,“ svarede Gouvernøren.

„Godt! Har De aldrig hørt tale om et Sprog, som de franske Tyve tale indbyrdes?“

„Jo, det har jeg nok, men“ . . .

„Det maa være dette Sprog, de to Arrestanter tale. Sidder der ikke endnu en Franskmand arresteret i Newgate?“

Sir Robert M . . . sendte strax Bud efter Dixon, der beroligede ham med den Erklæring, at der blandt Arrestanterne fandtes en Franskmand, som var dømt for Tyveri og tidligere i en lang Aarrække havde drevet sin Haandtering ovre i Paris.

Denne franske Tyv maatte Dixon naturligviis strax hente.

„Kan Du det franske Tyvesprog?“ sagde Gouvernøren til ham.

„Ja, det skulde jeg mene!“ lød Svaret.

„Saa sæt Dig i Lænestolen der, og giv Dig til at lytte!“

Franskmanden adlød, og efter et Øiebliks Forløb udbrød han:

„Det er jo ikke Tyvesproget, de to Personer derinde tale!“

„Hvad er det da for et Sprog?"

„Det er „Hinduernes Sprog"!"

Professorerne trak paa Skuldrene.

„Det vil sige: det er Hinduernes Sprog, saaledes som det bliver talt af visse Personer ovre i Paris," vedblev Tyven.

„Ovre i Paris? — Saa forstaaer Du det vel?"

„Nei, det er kun flotte Herrer — og mere eller mindre flotte Damer, der tale det Sprog!" sagde Franskmanden.

„Hvad i Alverden skal jeg da gribe til?" udbrød Sir Robert M . . . fortvivlet.

„De maa forskrive en af de allerflotteste Grisetter hertil og betale hende godt for hendes Uleilighed.

„Men den Historie vil optage tre Dage!"

„Eller ogsaa kan De jo indhente Oplysninger hos Redaktøren af „Hinduernes Morgenpost", Hr. Victor Noir, der boer paa Boulevard Montmartre."

„Hvad for Noget?" udbrød den ene af Professorerne. „Udkommer der virkelig et Blad, som er affattet i det Sprog?"

Med den alvorligste Mine af Verden svarede Tyven, der var en lystig Fyr:

„Ja, et Blad, der har tresindstyvetusind Abonnenter!"

„Det er til at blive gal over!" sagde den stakkels Gouvernør.

I dette Øieblik kom Dixon farende ind i Værelset.

„Gode Gud!" sagde han ganske forskrækket. „Der have vi gjort en forfærdelig dum Streg, Sir Robert!"

„Hvad er der nu paafærde?“ spurgte Sir Robert M . . ., der virkelig var nærved at gaae fra Forstanden.

„Den Mand, vi have arresteret som „Mesteren“, er ingen Anden, end en fortrolig Ven af den franske Gesandtskabssekretair, og Diplomaten staaer nu inde i Kontoiret. Han er rasende opbragt og gjør Fordring paa enhver Opreisning, som Lovene i saadanne Tilfælde hjemle!“

Da Sir Robert M . . . blev rammet af dette Slag, udstødte han et Skrig og sank aldeles sønderknuust ned paa en Stol.

Attende Kapitel.

Det var virkelig den franske Gesandtskabssekretair, der saa tidlig om Morgenen aflagde et Besøg i Newgate.

Klokken var bleven fire; — men i London lever man næsten ligesaa meget om Natten som om Dagen.

Om Aftenen afholder Parlamentet sine Møder. Ved Midnatstid ere alle Værtshuse fulde af Gjæster, og paa denne Tid af Døgnet begynder der ogsaa at komme Liv i de fashionable Klubber.

Milon havde nøie efterlevet Marmousets Ordre; først seent om Aftenen havde han henvendt sig til det franske Gesandtskab.

Gesandtskabssekretairen var taget paa Bal.

„Godt! Saa vil jeg vente paa ham!“ havde Milon sagt.

Da Klokken var bleven to om Morgenen, fandt et medlidende Bud sig foranlediget til at sige til den som Tjener forklædte Herkules:

„Hvis De absolut skal tale med Hr. Gesandtskabssekretairen, vil jeg raade Dem til at gaae hen i den vestindiske Klub.“

Dette Raad fulgte Milon.

En af Tjenerne henne i Klubben sagde til ham, at den franske Gesandtskabssekretair ganske vist var Medlem, men næsten aldrig kom derhen før Klokken tre om Morgenen.

Milon ventede med en beundringsværdig Taalmodighed.

Endelig kom den saa længselsfuldt ventede Mand kjørende hen til Klubben.

Nu gav Milon ham Brevet fra Marmouset, og i det Hele taget spillede han sin Rolle med megen Dygtighed.

I sex Aar havde Marmouset nydt saa stor Anseelse i de elegante Cirkler i Paris, at det ikke kunde falde nogen fashionabel Person ind, at denne unge Mand havde ladet sig indespærre i Newgate for at faae Leilighed til at træffe Aftale med en af de der fænglede Personer.

Gesandtskabssekretairen blev derfor i høieste Grad

opbragt over Brevets Indhold. Han kjørte strax hen til Newgate og tog Milon med.

Saa tidlig om Morgenen faaer man nu rigtignok i Almindelighed ikke Adgang til et Fængsel; men Gesandtskabssekretairen var saa høirøstet, talte i en saa myndig Tone og truede med saa stor Bestemthed med Gesandtens Indblanding i Sagen, at Portneren tilsidst ansaae det for det Rigtigste at hente Formanden for Slutterne.

Hr. Dixon ilede da ogsaa til.

„De har nok en Franskmand her?" sagde Gesandtskabssekretairen til ham.

„Vi have adskillige Franskmænd her i Fængslet," svarede Dixon.

„Men bl. A. har De en af mine Landsmænd her, som er bleven arresteret henne i Hotellet „Tre Kroner" i Strand!"

„Ja, det er en meget farlig Person," sagde Dixon. „Han kaldes „Mesteren"!"

Gesandtskabssekretairen brast i Latter.

„De er ret et Tossehoved!" udbrød han. „Den Mand, De har arresteret, er en af mine Venner, en rig og ansæet Gentleman, paa hvis Vegne jeg gjør Fordring paa den Opreisning, som Lovene i saadanne Tilfælde hjemle. Foreløbig maa De strax sætte ham i Frihed!"

„Men, Hr. Gesandtskabssekretair, — jeg er jo ikke Gouvernør i Newgate!" udbrød Dixon ganske forskrækket.

„Godt, — saa hent Gouvernøren!" svarede Diplomaten.

„Midt om Natten?"

„Ja, — strax! — Hvis han er gaaet tilro maa han øieblikkelig staae op; — har De allerede glemt, at jeg er fransk Gesandtskabssekretair?"

Nu blev Hr. Dixon i den Grad forskrækket, at han foer lige ind i Gouvernørens Værelse.

Da Sir Robert M . . . blev rammet af dette Slag, sant han — som allerede bemærket — aldeles tilintetgjorl ned paa en Stol og udstødte et høit Skrig.

Diplomaten var imidlertid ikke bleven staaende i Kontoiret, men gaaet bagefter Formanden for Slutterne, og nu traadte ogsaa han ind i Gouvernørens Værelse.

I dette Øieblik var Sir Robert M . . . ingenlunde gemytlig stemt; det faldt ham ikke ind at lee; tværtimod satte han et meget alvorligt Ansigt op, idet han reiste sig op, og han skyndte sig med at slaae Øinene ned for ikke at møde Diplomatens barske Blik.

„Hr. Gouvernør," sagde Gesandtskabssekretairen, uden at tage den allerringeste Notice af de tre Lærde, — „jeg maa anmode Dem om at sørge for, at en af mine Landsmænd og gode Venner, der paa Grund af en utilgivelig Feiltagelse befinder sig paa dette Sted, øieblikkelig bliver sat i Frihed!"

„Hm!" sagde Sir Robert M . . . med skjælvende Stemme. „Ja, undskyld, Hr. Gesandtskabssekretair, — men er det ikke snarere Dem, der tager feil?"

Diplomaten trak paa Skuldrene.

„Den Arrestant, der senest er bleven betroet til min

Varetægt, er en Franskmand, som kaldes „Mesteren“,“ vedblev Gouvernøren.

„Høistærede,“ sagde Gesandtskabssekretairen nu ganske rolig, „det lader til, at De troer, at det ikke er det engelske Politi, der har gjort dumme Streger, men mig, der tager feil. — Til al Lykke er det imidlertid en let Sag at faae at vide, om De har Ret, eller ikke!“

„Men hvorledes skulde vi da faae det at vide?“ spurgte Sir Robert M . . ., der — i Ordets egentligste Forstand — havde „tabt Hovedet“ af Skræk.

„De behøver jo blot at lade mig see den paagjældende Arrestant,“ svarede Diplomaten.

Nu klamrede Gouvernøren sig fast til sit sidste Haab.

Det var jo ligefrem umuligt, at en Gesandtskabssekretair kunde kjende Noget til, endsige da være en god Ven af, en Misdæder, — og en Mand, der langt ud paa Natten sad og talte i et uforstaaeligt Sprog med en saa farlig Forbryder, som den graa Mand, maatte da nødvendigviis være en Misdæder. — Maaskee havde han stjaalet en Gentlemans Papirer, og nu udgav han sig for denne Gentleman for at kunne gjøre Krav paa Bistand fra det franske Gesandtskabs Side.

Sir Robert M . . . gik derfor med Glæde ind paa Diplomatens Forslag.

„Som De vil!“ sagde han. „Behag at følge med mig!“

Og nu skyndte han sig med at gaae i Forveien.

Dixon aabnede den forfærdelige Jernport, der fører ind til det Indre af Fængslet.

De to Professorer og den forhenværende Søkadet, der nu ligeledes var bleven en lærd Mand, fulgte med Sir Robert M . . . og Gesandtskabssekretairen.

Milon var derimod bleven staaende inde i Kontoiret.

Han var i høieste Grad ophidset og vovede derfor ikke at følge med Sekretairen, da denne forlod Kontoiret; — han var nemlig bange for, at han ikke vilde være istand til at beherske sig, naar han sik den graa Mand at see igjen.

Ganske vist vilde ogsaa den allermindste Uforsigtighed have kunnet medføre meget betænkelige Følger, og derfor havde Marmouset ogsaa raadet den rige Bygnings-Entreprenør, der vel i fysisk Henseende var en sand Herkules, men hvis gode Hjerte dog altfor let løb af med ham, til saameget, som muligt, at holde sig borte fra den egentlige Skueplads for Begivenhederne inde i Fængslet.

— — — — — — — — — — — —

Da Døren til den Celle, i hvilken den virkelige og den saakaldte „Mester" nu vare blevne indespærrede, blev aabnet, udstødte Marmouset et Glædesskrig.

Fuldt paaklædt havde han lagt sig paa Sengen; men nu sprang han op og løb hen til Gesandtskabssekretairen.

„Kjære Ven," sagde Diplomaten ivrig, idet han greb Marmousets Haand og trykkede den med megen Varme, „jeg kan ikke sige Dem, hvor ondt det gjør mig, at De er bleven rammet af et saadant Uheld, — et Uheld, som

De ene og alene har de engelske Autoriteters Dumhed at takke for!"

Den graa Mand forholdt sig aldeles rolig.

Idet Marmouset klappede sin Ven, Gesandtskabssekretairen, paa Skulderen, sagde han leende:

„Jeg takker Dem meget, fordi De har gjort Dem den Uleilighed at hente mig; — men for Resten har jeg endda ikke befundet mig saa overvættes ilde her."

Og idet han pegede paa den graa Mand, tilføiede han:

„Den Herre der, — min „Medfange", — og jeg ere komne overordentlig godt ud af det med hinanden. Vi have moret os ganske fortræffelig; — men vi have rigtignok heller ikke været synderlig kræsne i Valget af Midlerne i saa Henseende. — Saaledes have vi bl. A. moret os med at gjøre os en lille Smule lystige over Sir Robert M . . .!"

„Over mig?!" udbrød Sir Robert M . . .

„Ja, — det kan jeg ikke nægte!" svarede Marmouset.

Og idet han derefter saae paa den graa Mand, tilføiede han:

„Den Herre der, — men ærede „Medfange" og høitagtede Ven, — er en Franskmand. — Af hvilken Grund han bliver holdt fangen her, har jeg ikke den fjerneste Anelse om. Man har med Djævelens Vold og Magt villet gjøre mig til hans Medskyldige; men da jeg nu ikke havde den Ære at være det, og da jeg tillige maatte drage den aldeles logiske Slutning, at Politiet jo ligesaa godt kunde have taget feil med Hensyn til

ham, som det havde taget feil med Hensyn til mig, gjorde jeg ham det Forslag, at vi skulde spille en lille Komedie. Han gik ind paa mit Forslag, og jeg maa tilstaae, at han har spillet sin Rolle som en sand „Mester". — Min ærede „Medfange" og høitagtede Ven er ganske sikkert en ægte Gentleman og tillige en Mand med en sjelden Kundskabsfylde. Det er meget muligt, at han ved en eller anden Leilighed har foretaget sig Noget, som det engelske Politi, — eller den engelske Regering, — ikke rigtig holder af; — men vist er det, at han taler „Hinduernes Sprog" som en sand Engel!"

„Snig hellere: som en sand Djævel!" sagde Sir Robert M . . . . „Det er nemlig ligefrem et djævelsk Sprog!"

„De tager feil, Sir Robert!" forsikkrede Manmouset i sin venligste Tone. „Det er tværtimod et ganske overordentlig velklingende Sprog, — og det vil De ogsaa selv indrømme, naar De lærer det nærmere at kjende! . . . . Jeg skal med største Fornøielse give Dem Nøglen til det, kjære Gouvernør!"

Nu fandt Gesandtskabssekretairen dog vistnok, at det var paa Tiden at komme hjem og i Seng; thi han skyndte sig med at tage Ordet.

Efterat han meget høflig havde hilst paa den graa Mand, sagde han til Marmouset:

„Nu maae vi see at komme bort herfra, kjære Ven! . . . Det er en Selvfølge, at De kan gjøre Fordring paa Opreisning, og jeg kan ganske rolig love Dem, at denne Opreisning skal blive glimrende."

— — — — — — — — — — — —

Et Kvarteerstid senere forlod Marmouset det skumle Newgate.

Sir Robert M . . . tog høflig Afsked med ham, — men var ingenlunde i godt Humør.

Det var nemlig hævet over enhver Tvivl, at Marmouset kunde gjøre Fordring paa en — endog meget betydelig — Erstatning, og den dømmende Magt vilde neppe vise sig synderlig overbærende mod en Gouvernør, der havde baaret sig saa letsindig ad!

Og Sir Robert M . . . var, som allerede bemærket, velsignet med en stor Familie, — men ikke med jordisk Gods!

— — — — — — — — — — — —

Den graa Mand var ganske rolig bleven liggende i Sengen, og det varede ikke ret længe, førend han faldt i Søvn.

Nittende Kapitel.

Vi maae nu aflægge et Besøg i Londons City, og da navnlig i et Huus i Sermon-Lane.

Det er det samme Huus, i hvilket vi i sin Tid saae den graa Mand overraske Miss Ellen i det Øieblik, da hun iførte sig de barmhjertige Søstres Dragt.

Som allerede bemærket, findes der i London Damer af høi Rang, som i Henhold til et Løvte, de have aflagt, skiftes til at bringe dødsdømte Forbrydere Religionens Trøst og bede sammen med dem Natten før deres Henrettelse.

Vore Læsere ville mindes, at Miss Ellen en Nat havde faaet et Brev, der var mærket med et sort Kors, og at hun da strax var staaet op, hurtig havde klædt sig paa og var kjørt hen i den skumle og snavsede Gyde, der hedder Sermon-Lane.

Paa tredie Sal i et ikke synderlig indbydende Huus i Sermon-Lane havde Miss Ellen et Værelse, i hvilket hun opbevarede den Dragt, som hun maatte iføre sig, naar hun skulde gjøre Tjeneste som barmhjertig Søster, eller rettere: som „Fængselsdame".

Miss Ellen havde over Hals og Hoved maattet forlade London; hun havde saaledes ikke faaet Tid til at meddele Forstanderinden for „Fængselsdamernes" Selskab fornøden Underretning, og Lord Palmures Datter havde altsaa beholdt sit lille Værelse henne i Sermon-Lane.

Dagen efterat hun var kommen tilbage til London, sagde Miss Ellen til Vanda, tilligemed hvem hun var taget ind i et beskedent Hotel af tredie eller fjerde Rang:

„Her kunne vi ikke blive, Madame, — jeg idetmindste ikke!"

„Og hvorfor ikke?" spurgte Vanda.

„Fordi jeg er bange for Politiet og for velærværdige Mr. Peters Town," svarede Miss Ellen. „Jeg vil derfor helst kæmpe med mine egne Vaaben."

„Hvad er det for Vaaben, De taler om?“ spurgte Vanda forbauset.

„Ja, seer De,“ svarede Miss Ellen smilende, „De kjender jo nok Noget til England og til det Liv, man fører i England; men alt dette kjender De dog ikke saa godt, som jeg. I England kan Enhver med Sandhed sige: „Mit Huus er min Borg!“ — og selv paa Gaden kan man ikke blive arresteret — naar man er iført en vis Dragt. En af Kristus-Hospitalets Elever er saaledes ukrænkelig, og den Politibetjent, der vovede at arrestere en Fængselsdame, vilde ikke komme levende ud af Gaden; — de, der bleve Vidner til en saadan Misgjerning, vilde kappes om at rive Misdæderen istykker, — hvilken Samfundsklasse de end hørte til!“

„Ja, alt det veed jeg,“ sagde Vanda, „men jeg forstaaer ikke . . .“

„Nei,“ afbrød Miss Ellen hende her, „fordi De ikke veed, at jeg er Fængselsdame.“

„De?“

„Ja, — og derfor vil jeg nu iføre mig min Dragt.“

„Men hvor har De den?“

„Tæt herved, — henne i Sermon-Lane. — Skulle vi kjøre derhen sammen?“

Herimod havde Vanda ikke det Ringeste at indvende, og Miss Ellen førte hende nu ind i det Værelse, som vi have havt Leilighed til at lære at kjende.

„Her kan jeg rolig byde velærværdige Mr. Peters Towns Had Trods,“ sagde den unge Pige.

„Og Deres Faders Vrede?“ spurgte Vanda.

„O," svarede Miss Ellen med et høit Smiil, „med min Fader bliver jeg nok enig! . . . Han elskede mig saa høit, — og det gjør han ganske sikkert endnu!"

„Han maa føle sig meget ulykkelig!"

„Uden al Tvivl! . . . Men jeg skal nok trøste ham — og tillige faae ham til at gaae ind paa mine Anskuelser."

„Hvorledes? Vil De aflægge Deres Fader et Besøg?"

„Ja, — ieg vil endog gaae hen til ham ved høilys Dag!"

„Men hvis han nu beholder Dem hos sig?"

„Naar jeg har iført mig den Dragt der, er jeg ukrænkelig," svarede Miss Ellen.

Og efter en kort Pause tilføiede hun:

„Nu elsker jeg den graa Mand. Jeg har styrtet ham i Fordærvelse; men jeg skal nok frelse ham!"

Den unge Pige udtalte sig med megen Energi og med Overbeviisningens Varme.

„Jeg er ganske vist gaaet ind paa Deres og Deres Venners Plan; men dersom den strander, skal De faae at see! . . ." tilføiede hun.

Vanda vendte nu tilbage til Hotellet; men Miss Ellen blev henne i Sermon-Lane. En ung irsk Tjenestepige, som hun havde antaget, hentede de fornødne Levnetsmidler til hende.

Saaledes henrandt der to Dage.

Milon havde underrettet Vanda om, at Marmouse nu var bleven indespærret i Newgate, og Vanda havde atter bragt Miss Ellen dette Budskab.

En skjøn Dag aflagde Marmouset imidlertid selv et Besøg i Hotellet. Vanda udstødte et Glædesskrig, da hun fik Øie paa ham, og det Smiil, der spillede paa den unge Mands Læber, vidnede tilstrækkelig om, at han havde havt Held med sig.

„Har De seet Noget til „Mesteren"?" spurgte Vanda ham.

„Ja, jeg har!"

„Og faaet Leilighed til at tale med ham?"

„Jeg har tilbragt een Dag og to Nætter i samme Celle, som han."

„Har han givet Dem nye Ordrer?"

„Tydelige og bestemte Ordrer! . . . Men hvor er Miss Ellen henne?"

Da Vanda havde besvaret dette Spørgsmaal, sagde Marmouset:

„Godt! . . . Lad os saa gaae hen i Sermon-Lane."

Miss Ellen havde tusind Ting at spørge Marmouset om. — Havde den Mand, hvem hun tidligere havde hadet, men nu elskede, talt om hende? — Havde han omtalt hende med Velvillie? — Havde Newgates skumle Mure og den trykkende Luft der ikke berøvet ham hans Energi?

Med den største Taalmodighed besvarede Marmouset alle hendes Spørgsmaal, og tilsidst sagde han beroligende:

„Vi skulle nok frelse ham, Miss Ellen!"

Nu fortalte Marmouset de to unge Kvinder, at han skulde see at faae Abbed Samuel itale. Han vidste imid-

lertid ikke, hvor han skulde træffe den unge Præst, der havde anseet det for det Raadeligste at skjule sig, da den graa Mand var bleven arresteret.

„Jeg veed, hvor De kan træffe ham," sagde Miss Ellen nu. „De behøver blot at gaae hen i Southwark, henvende Dem til Kirkebetjenten i St. Georgs-Kirken og sige til ham: „Det er Irlands Haab, der har sendt mig til Dem." — Naar De taler Fransk til ham, vil han strax skjænke Dem sin Tillid."

„Og saa siger han mig, hvor Abbed Samuel er henne?"

„Rimeligviis, — i Særdeleshed naar De ikke glemmer at omtale den graa Mand."

„Saa vil jeg strax gaae derhen," sagde Marmouset, „thi nu have vi ingen Tid at give bort, i Særdeleshed da den graa Mand vil have, at der skal afholdes et Møde af de feniske Høvdinger."

„Ja, gaa strax derhen!" sagde Miss Ellen rolig. „Nu siger jeg med Dem: Vi skulle nok frelse ham!"

„Hvor hun elsker ham!" tænkte Vanda.

Tyvende Kapitel.

Taagen var saa tæt, at Gaslygterne allerede maatte tændes ved Middagstid, forat der ikke skulde indtræffe noget Ulykkestilfælde paa Gaden.

„Det er dog ret et forbistret Land!“ brummede Milon, der vandrede ved Siden af Marmouset. „Og ovre i Paris har man for Øieblikket prægtigt Solskinsveir, og Træerne i Tuileriernes Have begynde allerede at skyde Knopper!“

„Skynd Dig blot lidt, Hr. Filosof!“ sagde Marmouset. „Idag have vi ikke Tid til at tænke paa Veiret.“

Da de vare komne over Westminster-Broen, blev Marmouset staaende et Øieblik, derpaa sagde han:

„Ja, Southwark have vi naaet; men nu gjælder det om at finde den nærmeste Vei til St. Georgs-Kirken.“

„Vi maae gaae ned ad Bridge-Road,“ svarede Milon, som kunde London udenad.

Efter et Kvarteerstids Forløb stode de udenfor den Kirke, som er de i London boende Katholikers Domkirke.

Miss Ellen havde sagt Marmouset, hvorledes han skulde komme ind i Kirken. Han skulde gaae forbi Hovedindgangen og banke paa den lille Bagdør.

Efter længere Tids Forløb blev Døren aabnet af den gamle Kirkebetjent med det lange, hvide Skjæg.

Han havde en Lampe i Haanden, og da han fik Øie

paa to Mænd, som han ikke kjendte, sagde han ganske forskrækket:

„Hvad ville I her?"

„Det er Irlands Haab, der har sendt os herhen," svarede Marmouset efter Miss Ellens Raad.

„Jeg forstaaer Dem ikke," sagde Kirkebetjenten paa daarligt Fransk.

„Vi vilde gjerne tale med Abbed Samuel."

„Han er ikke her! Er det ham, I ville tale med, maae I gaae hen i Saint-Gilles-Kirken," svarede den gamle Mand.

Marmouset kunde imidlertid see paa Kirkebetjenten, at denne sagde Usandhed; han sagde derfor:

„Tag Dig iagt, Gamle! Ved at gjøre det umuligt for os at faae Abbed Samuel itale, skader Du i høi Grad Irlands Sag!"

„Ere I da Irlændere?" spurgte den mistænksomme Olding.

„Nei, men vi ere Venner af Irland."

„Eller ogsaa af England!" sagde den Gamle. „Nei, nei, — I komme til at gaae Eders Vei med uforrettet Sag; thi de Personer, der i sin Tid arresterede Abbed Samuel, førte akkurat det samme Sprog, som I!"

„Vi komme ovre fra Frankrig og bringe Efterretninger om Ralph og Jenny," sagde Marmouset nu.

Da Oldingen hørte disse Navne, foer han et Par Skridt tilbage.

„Vil Du have, at jeg skal give Dig en Beskrivelse af dem?" vedblev Marmouset. „Jenny er høi og meget smuk, hun har mørkt Haar, men blaae Øine. — Den lille

Ralph, der nu er ti Aar gammel, er allerede ligesaa stolt som hans Fader, Sir Edmund Palmure."

„I have altsaa seet dem?" spurgte Kirkebetjenten.

„Ja, — de boe endog hos mig," svarede Milon.

„Hvor er det?"

„Dvre i Paris."

Den gamle Mand følte sig imidlertid endnu ikke overbeviist.

„Jeg troer nok, I sige Sandhed," sagde han, „men jeg veed ikke, hvor Abbed Samuel er henne."

„Siig mig en Gang, kjender Du Noget til den graa Mand?" spurgte Marmouset nu.

Atter foer Kirkebetjenten sammen.

„Naa, — saa I kjende ogsaa den graa Mand?" spurgte han.

„Ja, — og Shoking med!" svarede Milon. „Ham kjender Du vel ogsaa?"

Kirkebetjenten nikkede fornøiet og sagde:

„Kunne I overbevise mig om, at I kjende Shoking."

„Ja, Intet er lettere! . . . Shoking opholder sig ikke længer her i London; — han har maattet ledsage Jenny og Ralph over til Paris."

„Ja, det er meget sandt! . . . Det engelske Politi veed imidlertid saa god Besked om Alt!"

„Du nærer altsaa endnu bestandig Mistillid til os?"

„Irland bliver forfulgt; altsaa er det vor Pligt at være paa vor Post," svarede Kirkebetjenten smilende.

„Godt!" sagde Marmouset nu. „Men om Du end ikke vil sige os, hvor Abbed Samuel er henne, har Du dog maaskee ikke Noget imod at modtage et Brev til ham?"

„Nei, saasnart som jeg faaer ham at see, skal jeg nok levere ham det.“

Nu gav Marmouset Kirkebetjenten et Brev.

„Dette Brev er fra den graa Mand,“ sagde han.

„I kunne komme igjen imorgen, — eller endnu iaften, naar det er blevet mørkt; — maaskee har jeg saa Svar til Eder fra Abbed Samuel.“

„Godt!“ sagde Marmouset. „Kom saa, Milon!“

„Hvad for Noget? Skulle vi gaae vor Vei?“ spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja,“ svarede Marmouset.

„Men maaskee er Abbed Samuel alligevel her!“

„Kom med, siger jeg!“

Og Marmouset trak Milon ud af Kirken, — til stor Glæde for den gamle Kirkebetjent, som nu skyndte sig med at lukke den lille Dør.

„Men hvorfor gik vi dog ud af Kirken?“ udbrød Milon. „Jeg kunde jo sagtens have faaet Bugt med Kirkebetjenten, og De“ . . .

„Naa, saa Du mener, at vi skulde have besmittet Kirken ved en Voldsgjerning, Tossehoved? . . . Nei, sæt Du Dig nu der,“ sagde Marmouset, idet han pegede paa det lave Gjærde, der omgav Kirkegaarden, „og see saa opad! . . . Kan Du see Klokketaarnet?“

„Nei, dertil er Taagen altfor tæt,“ svarede Milon.

„Hvad seer Du da deroppe?“

„Et lysende Punkt, der bevæger sig opad. Det seer ud som en Stjerne.“

„Det er naturligviis en Lampe,“ sagde Marmouset. „Abbed Samuel er aabenbart deroppe, og nu bringer Kirkebetjenten ham Brevet fra den graa Mand. Under

disse Omstændigheder maae vi naturligviis vente et Øieblik endnu."

„Hvad skulle vi vente paa?" spurgte Milon.

„Det vil Du snart faae at vide!"

Et Øieblik stod det lysende Punkt stille; derpaa begyndte det hurtig at bevæge sig nedad; nu lignede det et Stjerneskud.

„Nu har den gamle Kirkebetjent faaet Benene med sig," sagde Marmouset. „Han løber jo formelig ned ad Trapperne!"

„Hvorfor mon han gjør det?" spurgte Milon.

„Jh, for — om muligt — at indhente os!"

Og et Øieblik efter blev den lille Dør revet op, og Kirkebetjenten kom farende ud af Kirken.

Een og tyvende Kapitel.

Den gamle Kirkebetjent var virkelig gaaet op til det lille Værelse i Klokketaarnet, om hvis Existents kun han, Sognepræsten og Abbed Samuel vidste Besked.

Ovre i England har Katholicismen længe været Gjenstand for Forfølgelse, og det er ingenlunde den fenisse Bevægelse, der har fremkaldt denne Forfølgelse.

For halvtredsindstyve Aar siden blev en katholsk Præst, — naturligviis en Irlænder, — heftig forfulgt,

fordi han i en af sine Prædikener havde rettet et Angreb imod den engelske Geistligheds Primas, Erkebiskoppen af Canterbury.

Den stakkels Præst vilde ikke tage Flugten; — i Farens Stund svigter en rettænkende Præst ligesaa lidt sin Menighed, som en brav Kapitain forlader sit Skib.

I to Maaneder holdt han sig skjult i Saint-Gilles-Kirken, og disse to Maaneder benyttede Irlænderne til at indrette et lille Værelse til ham oppe i Domkirkens Klokketaarn. En Nat flyttede han ind i sin nye Leilighed, og her bød han i lang Tid Politiets ivrige Forfølgelse Trods. Hele Dagen igjennem holdt han sig skjult oppe i sit lille Værelse; om Natten gik han ned i Kirken og bad til Gud, og ved Daggry læste han Messen.

I mange Aar havde det lille Værelse staaet ledigt; — kun ved en enkelt Leilighed var det blevet benyttet i et Par Dage; — men en Aften havde Abbed Samuel listet sig ind i Kirken og sagt til den gamle Kirkebetjent:

„De maa skjule mig her!“

„Bliver De da forfulgt?“ spurgte Oldingen ham.

„Ja, medens jeg var ude, har Politiet behaget at see mine Papirer igjennem, og blandt disse har det fundet nogle Breve fra den graa Mand, som blev arresteret igaar.“

Og virkelig havde velærværdige Mr. Peters Town ogsaa faaet udviket, at Abbed Samuel skulde have været arresteret; dog havde denne endnu itide taget sin Tilflugt til St. Georgs-Kirken.

Nu havde Politiet imidlertid passet saa godt paa

ham, at han ikke havde seet sig istand til sætte sig i Forbindelse med de feniske Høvdinger, — det Telegram, som Marmouset havde afsendt til ham, var imidlertid kommet ham ihænde; blandt Telegrafisterne fandtes der nemlig ogsaa en Fenier.

At den gamle Kirkebetjent havde viist sig saa mistænksom ligeoverfor Marmouset og Milon, havde sin Grund i, at disse ikke vare de Første, der havde spurgt efter Abbed Samuel. Politiet havde gjort Alt for at faae Fingre i den Geistlige, og Politibetjentene havde i dette Øiemed taget deres Tilflugt til alle mulige Forklædninger.

Kirkebetjentens Forsigtighed havde imidlertid bragt alle Politiets Planer til at strande; men Marmouset og Milon havde dog til en vis Grad indgydt ham Tillid, og derfor havde han erklæret sig villig til at give Abbed Samuel Brevet.

Han var strax gaaet op til Præsten med dette, og neppe havde Abbed Samuel forvisset sig om, at det kom fra den graa Mand, førend han udbrød:

„Hvem gav Dem dette Brev?"

„To Mænd, som jeg ikke kjendte," svarede Oldingen.

„Hvor ere de henne?"

„Jeg sagde, at de kunde komme igjen iaften."

„Naar vare de her?"

„For et Øieblik siden."

„Saa løb efter dem! . . . De maa endelig see at indhente dem; — det er vore Venner!" sagde Abbed Samuel.

Den gamle Kirkebetjent gjorde sit Bedste for at opfylde den Geistliges Ønske; han foer ned ad Trapperne og ud af Kirken; men paa Grund af den voldsomme Taage var han nær løbet lige forbi Marmouset. Den unge Mand greb imidlertid hans Arm og standsede ham saaledes i Farten.

„Ah! . . . Er det Eder?“ udbrød den gamle Kirkebetjent. „Jeg søgte netop efter Eder!“

„Ja, vi vidste nok, at Du vilde løbe efter os, og derfor bleve vi her,“ svarede Marmouset rolig.

„Nu maae I følge med mig!“ sagde den gamle Mand.

Marmouset og Milon efterkom Opfordringen, og efter nogle faa Minuters Forløb stode de ligeoverfor Abbed Samuel.

„Fromme Fader,“ sagde Marmouset til ham, „af det Brev, De har faaet fra den graa Mand, vil De sikkert have seet, at jeg har været inde i Newgate?“

„Og De har talt med den graa Mand?“ spurgte den unge Præst ivrig.

„Jeg har tilbragt to Nætter og een Dag i samme Celle, som han.“

„Ak,“ sagde Abbed Samuel, „det er en stor Ulykke, at han er bleven indespærret i Newgate!“

„Men han kommer snart igjen paa fri Fod.“

Abbed Samuel rystede paa Hovedet.

„De kjender ikke Irlænderne, unge Mand!“ sagde han. „I nogle Maaneder har den graa Mand været vort Overhoved, og i dette Tidsrum ere vi paa alle Punkter gaaede af med Seiren. Mine irske Brødre ere

meget gode Kriſtne; men de ere forfærdelig overtroiſke. De troede virkelig fuldt og faſt, at han var et overnaturligt Væſen og kunde gjøre Mirakler."

„Det kan han maaſkee ogſaa!" tillod Milon ſig at bemærke.

Atter ryſtede Abbed Samuel paa Hovedet.

„Ak nei," ſvarede han, „det, der er foreſaldet, har godtgjort det Modſatte. I det Øieblik, da han blev arreſteret, hørte Irlænderne op med at troe paa ham."

„Og der er ikke en eneſte af dem, ſom vil anſtille et Forſøg paa at frelſe ham?"

„Nei."

Nu ſagde Marmouſet ſmilende:

„At den graa Mand blev arreſteret, havde ene og alene ſin Grund i, at han vilde arreſteres."

„Hvad ſiger De?" udbrød Abbed Samuel forbauſet.

„Den rene Sandhed!" ſvarede Marmouſet. „Han lod ſig indeſpærre i Newgate, fordi han kun paa den Maade kunde faae en ſtorartet Idee virkeliggjort."

„Jeg er virkelig ikke ſaa heldig at forſtaae, hvad De mener," ſagde Præſten nu.

„Siig mig en Gang, Hr. Abbed," vedblev Marmouſet, „hvilke ere de værſte Fjender, ſom Deres Parti har her i England?"

„Det har tre meget farlige Fjender her."

„Og diſſe ere?"

„For det Førſte: velærværdige Mr. Peters Town, det hemmelige Overhoved for Folkekirkens Geiſtlighed."

„Og for det Andet?"

„For det Andet: Lord Palmure."

„Og saa?"

„Saa — for det Tredie: Lord Palmures Datter, Miss Ellen!"

„Deri tager De dog feil, Hr. Abbed," sagde Marmouset rolig.

„Hvad siger De?"

„Jeg siger, at Miss Ellen ikke længer er Deres Fjende."

„Men hvorledes kan De dog paastaae det?"

„Det er den rene Sandhed, Hr. Abbed! Miss Ellen er nu Irlands Sag hengiven med Liv og Sjæl!"

Abbed Samuel maatte gjøre Vold paa sig for ikke at udstøde et Skrig.

•

To og tyvende Kapitel.

Marmouset havde i høieste Grad overrasket Abbed Samuel ved at gjøre ham bekjendt med den Forandring, der var foregaaet med Miss Ellen; ja, Præsten kunde ikke engang lade være med at udbryde:

„Men er De ogsaa ganske vis paa, at den graa Mand ikke tager feil? Miss Ellen er en meget energisk Kvinde; hun forstaaer godt at forstille sig" . . .

Her afbrød Marmouset ham.

„Men den graa Mand har faaet Bugt med hendes Energi, og her er der ikke Tale om nogen Forstillelse fra hendes Side!“ sagde han. „I samme Øieblik, som den graa Mand blev arresteret, blev Miss Ellen forelsket i ham.“

Og nu fortalte Marmouset den irske Geistlige, hvad den graa Mand havde meddeelt ham om de Begivenheder, der vare gaaede umiddelbart forud for hans Arrestation, og hvilken Forfølgelse Miss Ellen havde været Gjenstand for under sit Ophold i Paris.

Abbed Samuel lyttede med megen Opmærksomhed til denne mærkelige Fortælling, og derpaa sagde han:

„Jeg troer naturligviis, hvad De fortæller; men jeg er meget bange for, at de Andre ikke ville troe det.“

„Men hvis Miss Ellen nu selv fortalte dem det?“ sagde Marmouset.

„De har Ret!“ sagde Abbed Samuel. „Endnu inat vil jeg kalde de fenisse Høvdinger sammen til et Møde.“

„Hvor?“

„Kjender De Noget til London?“

„Ja, jeg kjender Byen ret godt.“

„Der findes et Kvarteer i den, som hedder „Wapping!“

„Ja, det kjender jeg.“

„Og en Plads, som kaldes „Wellclose“.“

„Ogsaa den kjender jeg.“

„Godt! . . . Paa denne Plads maa Miss Ellen give Møde iaften, henimod Midnat.“

„Alene?“

„Nei, — saa kunde hun let blive fornærmet af raae Mandfolk eller slette Fruentimmer! — Det er det Bedste, at De følger med hende.“

„Det skal jeg! — Men saa?“

„Midt paa Pladsen staaer der en Bænk, og paa denne Bænk maae De og Miss Ellen vente paa os.“

„Godt,“ sagde Marmouset, „vi skulle ikke undlade at give Møde.“

Efterat Abbed Samuel havde tænkt sig et Øieblik om, sagde han endnu:

„Hvad der ogsaa bidrog Meget til at svække Troen paa den graa Mand, var den Omstændighed, at Fenierne i Begyndelsen havde antaget ham for en Irlænder.“

„Da de fik at vide, at han var en Franskmand, tabte de altsaa Interessen for ham?“

„Ja, — idetmindste for en væsentlig Deel.“

„Der seer man, hvad man opnaaer ved at opoffre sig for en Nation og en Idee,“ sagde Marmouset i en haanlig Tone; — den Opdagelse, han havde gjort, havde aabenbart berørt ham paa en meget ubehagelig Maade.

„Nu skal jeg sige Dem Noget,“ vedblev han efter en kort Pause. „Den graa Mand, — som i vor Kreds har et andet Navn, — har efter Deres Mening viist sig som en ganske overordentlig, — som en ligefrem vidunderlig Personlighed, — ikke sandt?“

„Jo, ganske vist!“

„Jeg veed nu meget godt, hvad det er, han har udrettet her, og kan forsikkre Dem, at det i vore Øine næsten er for Intet at regne! — Vi, — hans gamle

Venner, — have nemlig seet ham udrette ganske anderledes storartede Ting, — og det kan jeg sige Dem: — dersom han fik Lyst til endnu iaften at forlade Newgate, vilde han ganske alene kunne faae sin Plan realiseret."

Præsten studsede, og i det Blik, han nu fæstede paa Marmouset, stod det Spørgsmaal tydelig at læse:

„Men hvorfor i Alverden vil han da have, at vi skulle staae ham bi?"

Marmouset gjættede sig til, hvad Abbed Samuel tænkte paa, og skyndte sig med at svare:

„Selv de meest overlegne Aander blandt os Mennesker have jo deres svage Sider. Den graa Mand siger selv, at han har været en stor Synder, og for at gjøre Bod stiller han nu sit eiendommelige og storartede Geni til Disposition, hver Gang han træffer paa en Sag, der forekommer ham at være saa ædel, at den har Krav paa Interesse fra hans Side. — Derfor var det, at De en Aften saae ham optræde i et Beværtnings-Lokale som en Engel imellem Djævle, — og derfor vae det, at han blev Fenier. — Dersom Deres Parti nu sætter ham i Frihed, vil han gjøre det ganske andre Tjenester, end han hidtil har gjort det!"

„Ja, jeg for mit Vedkommende kan naturligviis kun ønske, at Fenierne ville opfylde deres Pligt imod ham," sagde Abbed Samuel rolig.

„Hvis Deres Parti derimod vender ham Ryggen med Ligegyldighed, kan De være ganske rolig for, at han nok er Mand for at hjælpe sig selv!" vedblev Marmouset.

Nu skyndte Milon sig med at tage Ordet. Abbed Samuels Flegma havde bragt ham i Harnisk, og han udbrød med megen Heftighed:

„Og have vi da foretaget os Reisen her over til London til ingen Verdens Nytte?“

„Men dersom Deres Parti ikke kommer ham til Hjælp, kan De ogsaa være ganske vis paa, at det for Fremtiden ikke vil kunne falde ham ind at virke til Fordeel for det!“ vedblev Marmouset.

„Ak,“ sagde den stakkels Præst, „hvorfor er han dog ikke Irlænder? Dersom han var det, vilde Fenierne have stukket Ild paa Newgate for at sætte ham i Frihed! Det kan jeg rolig forsikre Dem, Høistærede, — dersom jeg efter Behag kunde skalte og valte med disse Mennesker, som jeg maa kalde mine „Brødre“, — saa vilde den graa Mand allerede for lang Tid siden have været i vor Midte!“

Smilende svarede Marmouset:

„Jeg veed meget godt, at den graa Mand ikke et eneste Øieblik har næret Tvivl, hvad Dem angaaer, Hr. Abbed, og jeg kan ogsaa fuldstændig berolige Dem med Hensyn til hans Skjæbne. Dersom Fenierne ikke vise sig værdige til hans Tillid, ville vi, hans gamle, prøvede Venner, tage Sagen i vor Haand, og saa skulle Newgates Porte snart komme til at staae aabne for ham. — Som min Ledsager nylig bemærkede, ere vi ene og alene komne her over til London for at opnaae dette Øiemed.“

„Det glæder mig sandelig,“ sagde Abbed Samuel.

— „Jaften giver De altsaa Møde paa den Plads, der kaldes „Wellclose“?“

„Ja, — Miss Ellen og jeg give Møde der henimod Midnat.“

„Men der falder mig Noget ind,“ vedblev Præsten. „De er jo ikke Fenier?“

„Nei, — jeg har rigtignok ikke den Ære at høre til det feniske Parti,“ svarede Marmouset noget spydig.

„Men saa kan De jo ikke faae Adgang til Forsamlingen!“ sagde Præsten.

„Da vil det dog ikke være behageligt for Miss Ellen, ganske alene at gaae ind til disse Mennesker,“ bemærkede den unge Franskmand.

„Det skal heller ikke skee!“ svarede Abbed Samuel. „For at forebygge det vil jeg selv hente hende ved Midnatstid henne paa Pladsen.“

„Tak! . . . Dermed er jeg naturligviis fuldstændig tilfreds,“ sagde Marmouset. „Jaften sees vi altsaa henne ved Bænken paa den Plads, der kaldes „Wellclose“! — Farvel!“

Og derpaa gik den unge Franskmand og Milon deres Vei.

Medens de gik over Kirkegaarden, udstødte Milon den ene Ed efter den anden: — det var saaledes ikke vanskeligt at see, at hans Sind ikke befandt sig i den fornødne Ligevægt.

„Men hvad i Alverden gaaer der dog af Dig?“ udbrød Marmouset pludselig, idet han brast i Latter.

„Hvad der gaaer af mig?“ udbrød Milon. „Det

lader jo til, at „Mesteren" nu igjen er bleven et Offer for sit gode Hjerte og for sin Høimodighed!"

„Naa, ja!"

„Og det ærgrer mig naturligviis," vedblev Bygnings-Entreprenøren. „Det er jo klart, at disse Mennesker ikke fortjene, at en brav Mand gjør sig saamegen Uleilighed for deres Skyld" . . .

Her fandt Marmouset sig foranlediget til at afbryde ham.

„Ti stille!" sagde han. „Man bør altid vogte sig for at komme til at fælde overilede Domme! Hverken Du eller jeg er istand til at sige, hvad Miss Ellen vil kunne udrette!"

„O," sagde Milon, „de give bestemt Miss Ellen en god Dag!"

„Naa, saa bliver det os, der maae sætte „Mesteren" i Frihed!"

„Har De allerede lagt en bestemt Plan i saa Henseende?" spurgte Milon.

„Ja, det har jeg rigtignok," svarede Marmouset, „og endnu iaften tager jeg fat paa dens Realisation!"

„Endnu iaften?"

„Ja, ganske vist!"

„Men iaften skal De jo følge Miss Ellen hen til Wellclose?"

„Ja, henimod Midnat!"

„Ah! . . . Førend De gjør det?" . . . begyndte Milon.

„Førend jeg gjør det, træffer jeg mine forberedende

Foranstaltninger," afbrød Marmouset ham. „Kom nu med; — underveis kunne vi jo tale sammen om Sagen!"

Nu forlode de Kirkegaarden og gik atter over Westminster-Broen.

Tre og tyvende Kapitel.

Taagen var endnu bestandig meget tæt, og det var bælgmørkt paa Gaden, skjøndt Klokken neppe var bleven fire.

Medens de vandrede ved Siden af hinanden, sagde Marmouset til Milon:

„Naa, lad os nu en Gang see! — Hvor Mange ere vi egentlig?"

„Hvor mener De?"

„Her i London, naturligviis!"

„Det er altsaa os og de Personer, vi have bragt med hertil, De mener?"

„Ja vel."

„Saa er det Dem, Vanda, Miss Ellen og mig, vi fortrinsviis kunne stole paa!"

„Kvinderne regne vi slet ikke med!" bemærkede Marmouset.

„Ja, saa er det jo kun os To, der blive tilbage af de første Fire."

„Men vi have jo dog Flere, vi kunne gjøre Regning paa?"

„Ja, — „de Tappres Død", Slagter-Hans, Polyte, Sir James Wood" . . .

Her afbrød Marmouset ham.

„Nei, — ham regne vi heller ikke med," sagde den unge Mand.

„Men saa Hr. Edward?"

„Ja, han fortjener nok at blive taget med i Beregningen. — Det bliver altsaa ialt sex paalidelige Personer."

„Men hvorfor anstiller De disse Beregninger?" spurgte Milon.

Dette Spørgsmaal besvarede Marmouset ikke; men han tilføiede:

„Mesteren gav mig en Fortegnelse over nogle Personer, der boe her i London, og som nære den inderligste Hengivenhed for ham. Og hvis det kniber, kunne vi jo tillige sende Bud efter Shoking."

„Men?" . . . begyndte Milon.

„Du har nu den store Feil, at Du altid altfor længe i Forveien vil have at vide, hvad der skal skee," sagde Marmouset smilende. „For Øieblikket maa Du lade Dig nøie med at faae at vide, at Du nu maa begynde at indtage en ganske anden Stilling i Samfundet, end hidtil."

Milon gjorde store Øine.

„Ja, min Ven," vedblev Marmouset, „ovre i Paris

var Du jo Bygnings-Entreprenør; men her i London maa Du give Dig til at handle med Kolonialvarer."

„Hvad skal det sige?" udbrød Milon.

„Det skal sige, at Du nu maa finde Dig i at blive Urtekræmmer," svarede den unge Mand.

„Hm! — Det lader virkelig til, at De morer Dem med at gjøre Nar af mig, Hr. Marmouset?" sagde Milon, der nu begyndte at blive utaalmodig. „Jeg finder mig med Taalmodighed i, at „Mesteren" gjør det; men" ...

„Men Du vil ikke finde Dig i, at jeg gjør det?" afbrød Marmouset ham. „Du kan imidlertid være ganske rolig; — jeg gjør ikke Nar af Dig!"

„Da kan jeg ikke indsee, hvad Urtekramhandelen kan have at skaffe med den Sag, for hvis Skyld vi have begivet os over til London," bemærkede Milon.

„Men det vil Du meget snart faae at vide!"

„Naar da?"

„Om en Timestid."

Da de to Mænd vare komme hen i det Kvarteer af Byen, i hvilket Scotland-Yard ligger, sagde Marmouset til Milon, at det var det Bedste, de gik ind i et Beværtningslokale.

„Jeg er nemlig tørstig," tilføiede han.

Det lod til, at Marmouset var bekjendt med Lokaliteterne der i Huset; thi han gik lige ind i et lille Værelse, der laa bagved Skjænkestuen, i hvilket Gjæsterne i Almindelighed ikke brøde sig om at gaae ind.

Marmouset forlangte en Flaske Portviin og tog derpaa det seneste udkomne Nummer af „Times" op af Lommen.

Ganske forbauset saae Milon paa ham.

Endelig lykkedes det Marmouset at finde, hvad han søgte, og nu henledede han Milons Opmærksomhed paa følgende Avertissement:

„Overseе endelig ikke disse Linier!

Hr. Love, der nu i en lang Aarrække har ført en Kolonialvareforretning i Old-Bailey, Nr. 3, har herved den Ære at underrette Publikum om, at han har ifinde at trække sig tilbage til Landlivets Fred og Eensomhed og i sin Villa i Greenwich at nyde den betydelige Formue, som han har været saa heldig at samle sig, saaat han af denne Grund ønsker at afhænde sin Forretning til en solid Kjøber.

Det bemærkes, at Hr. Love staaer i Handelsforbindelse med de meest formuende og ansete Familier i Englands Hovedstad.

Endelig tillader Hr. Love sig særlig at henlede Opmærksomheden paa, at Boutiksvinduerne vende ud til Pladsen foran Newgate, og at man saaledes derfra kan see enhver Henrettelse, der finder Sted. Der er to Fag Vinduer at leie ud

Kommissionairers Mellemkomst frabedes."

Da Milon havde læst dette Avertissement igjennem, sagde han:

„Ja, jeg kan nok see, at det maa være en Mand, der forstaaer at snakke for sine Varer. — Men hvad saa?"

Marmouset traf paa Skuldrene.

„Hm!" sagde han. „Det forekommer mig dog virkelig, at Du allerede burde have indseet, af hvilken Grund jeg har taget mig dette Avertissement ad notam. Det maa naturligviis være os magtpaaliggende, paa en eller anden Maade at komme i Forbindelse med Newgate, og ved at kjøbe Hr. Loves Forretning ville vi allerbedst kunne lære Fængslets Personale at kjende."

„Naa, saaledes?" sagde Milon.

Da Milon og Marmouset havde drukket deres Portviin, gik de hen til Old-Bailey, — hvilket var en meget lang Spadseretour.

Da de vare komne ind i Old-Bailey, pegede Marmouset paa et af de største Huse i Gaden.

„Er det der?" spurgte Milon.

„Nei, det Huus der tilhører en rig Bankier, ved Navn Harris. — Læg Mærke til det midterste Vindue oppe paa første Sal; — det var der, „Mesteren" stod, da han med en Vindbøsse skjød Strikken over i det Øieblik, da Delinkventen hang og dinglede i den."

„Naar foregik det?" spurgte Milon.

„For tre Maaneder siden."

Hr. Loves Kolonialvareforretning laa ved Siden af Bankierens Huus, men dannede en sørgelig Modsætning til dette.

„Det Huus seer da ud til at være over tohundrede Aar gammelt," sagde Marmouset.

„Det er ret en afskyelig Rønne!" udbrød Bygnings-Entreprenøren i en haanlig Tone.

„Men for os vil det blive en sand Skat," indvendte

Marmouſet. „Undertiden hændes det dog, at det Gamle er til at foretrække for det Nye.“

De gik nu ind i Boutiken, hvor Hr. Love, en aldrende Mand, der, til Trods for ſit Navn*), ikke havde ſynderlig Meget tilfælles med en Amorin, med en majeſtætiſk Mine ſtod bag Diſken.

Da Urtekræmmeren fik Øie paa de to elegant klædte Herrer, ſkyndte han ſig imidlertid med at gaae dem imøde.

„De vil nok ſælge Deres Forretning, Høiſtærede?“ ſagde Marmouſet.

„Ja, det har jeg rigtignok iſinde,“ ſvarede Hr. Love.

„Hvad koſter den?“

„Totuſind og femhundrede Pund Sterling.“

Smilende ſagde Marmouſet paa Franſk til Milon:

„Til at være en Jøde ſeer Manden juſt ikke ud, og dog forlanger han over halvtredſindstyve Gange Mere for ſin „Forretning“, end den er værd!“

Og derpaa ſagde han høit og paa Engelſk:

„Har De hele Huſet til Deres Raadighed?“

„Ja, jeg har,“ ſvarede Hr. Love.

Nu tog Marmouſet en ſærdeles velſpækket Brevtaſke op af ſin Bryſtlomme.

„Jeg byder totuſind Pund og betaler kontant,“ ſagde han, „men paa een Betingelſe!“

„Og det er?“ ſpurgte Urtekræmmeren, der aabenbart havde ſtor Lyſt til at gjøre denne „Forretning“.

---

*) Det engelſke Ord „love“ betyder: „Kjærlighed“.

Fire og tyvende Kapitel.

Nu sagde Marmouset, idet han pegede paa Milon:

„Den Mand der er en nær Paarørende af mig. Imorgen maa jeg reise bort herfra; men førend jeg rei=ser, vilde jeg gjerne see ham etableret. Derfor byder jeg Dem nu totusind Pund for Deres Forretning, men paa den Betingelse, at De og Deres Kone øieblikkelig flytte herfra."

„Jeg er Enkemand," svarede Hr. Love.

„Naa, — saa maa De tage Deres Svend eller Dreng med."

„Jeg holder hverken Svend eller Dreng!"

„Hvad for Noget? Er De ganske alene her?"

„Ja, til Tjeneste!"

„For Pokker!" udbrød Marmouset smilende. „Deres Forretning kan da ikke være saa overvættes storartet, naar De ganske alene har kunnet bestride den!"

„O," sagde Hr. Love, idet han listig blinkede med Øinene, „det er sandelig ikke Urtekræmmerforretningen, der indbringer meest her."

„Hvad da?"

„Vinduerne!"

„Ah! . . . Naar en stakkels Fyr bliver hængt?"

„Ja vel! . . . Saa kan De hver Gang leie Vin=duerne ud for ti Pund Sterling pr. Fag."

Da Handelen var bleven sluttet, tog Hr. Love sit Forklæde af, glattede paa sit graa Haar, tog Frakke og

Hat paa og gik med Marmouſet hen til en Sagfører for ſtrax at faae Sagen bragt i Orden.

En Timestid ſenere begav Hr. Love ſig ud til Greenwich, medens Milon tog ſin Kolonialvareforretning i Beſiddelſe.

Marmouſet brugte Tiden til at faae en ſtor Plakat trykket, paa hvilken der ſtod:

„Paa Grund af Eierſkifte og Reparation er Etablisſementet foreløbig lukket.“

Denne Plakat ſlog han derefter op paa Boutiksdøren, medens Milon ſatte Skodderne for Vinduerne.

Da disſe Foranſtaltninger vare blevne trufne, ſagde Marmouſet til Milon:

„See ſaa, — nu maa Du følge med mig!“

„Hvorhen?“

„Hen til Miſs Ellen! Hun boer tæt herved, — henne i Sermon-Lane.“

„Og naar vi have talt med hende?“ ſpurgte Milon.

„Saa gaae vi hen i Paternoſter-Street, hvor der boer adſkillige Boghandlere.“

Milon fulgte med Marmouſet; men i ſit ſtille Sind anſtillede han følgende Betragtning:

„Jeg vil lade mig hænge, om jeg forſtaaer et Ord af det Hele!“

— — — — — — — — — — — —

Da de vare komne hen til Miss Ellen, sagde Marmouset til den unge Pige:

„Iaften afholde de feniske Høvdinger et Møde henne i et Huus paa Wellclose-Pladsen, og Abbed Samuel ønsker, at De skal komme derhen."

„Godt! Jeg skal nok faae dem til at love mig, at de ville frelse den graa Mand!" svarede Miss Ellen med Energi.

Nu gjorde Marmouset hende bekjendt med, hvad Abbed Samuel havde fortalt ham.

„Hvor de Mennesker dog maae være dumme!" sagde Miss Ellen med et meget haanligt Smiil. „Ligner det Noget at tabe Tilliden til en Mand, fordi han en enkelt Gang ikke har havt Held med sig?"

„For Resten kunne vi meget godt undvære Fenierne, hvis de virkelig ikke ville hjælpe os!" bemærkede Marmouset.

„Ja, ganske vist," svarede den unge Pige. „Selv om jeg skulde blive nødt til at henvende mig til min Fader! . . ."

„Til Deres Fader?"

„Ja," svarede Miss Ellen, „naar jeg for Alvor vil det, kan jeg vikle min Fader om en Finger!"

„Godt," sagde Marmouset, „iaften, Klokken elleve, kommer jeg altsaa og henter Dem."

„Jeg skal nok være færdig," svarede den unge Pige.

Nu gik Marmouset og Milon hen i Paternoster-Street.

„Hvad Pokker mon vi skulle foretage os her?“ tænkte Milon.

Dette Spørgsmaal skulde han imidlertid snart faae besvaret.

Af alle de mange Boghandlere, der boe i Paternoster-Street, er Hr. Simouns den, der har bedst Søgning. Navnlig frembyder hans Boutik megen Interesse for Historikere og Oldgrandskere.

De to Mænd gik ind i Hr. Simouns' Boutik, og Marmouset sagde til Boghandleren:

„Jeg vilde gjerne have et Kort over City fra det syttende Aarhundrede.“

„Det Kort er virkelig en stor Sjeldenhed,“ svarede Hr. Simouns. „Saavidt jeg veed, existerer der kun to Exemplarer af det; — det ene findes henne i Museet, det andet har jeg.“

„Men vil De da ikke skille Dem ved Deres Exemplar?“

„Der er blevet budt mig hundrede Pund for det; men jeg har ikke villet sælge det for den Priis.“

„Men jeg byder Dem halvandethundrede Pund!“

„Saa skal De faae det,“ svarede Hr. Simouns, da Marmouset nu igjen tog sin Brevtaske frem.

Nu tog Hr. Simouns Kortet frem. Det var klistret paa Lærred og saaledes indrettet, at man kunde lægge det sammen og stikke det i Lommen. Boghandleren lagde det imidlertid paa Disken og sagde til Marmouset:

„Dette sjeldne Kort blev i sin Tid udarbeidet efter Kong Carl den Andens udtrykkelige Befaling. Der var

blevet opdaget en Sammensværgelse, som gik ud paa at sprænge hele London i Luften."

„Ja, alt det er mig bekjendt," svarede Marmouset. „Det er netop fordi jeg arbeider paa et stort historisk Værk. at jeg ønsker at komme i Besiddelse af Kortet."

„Kan De see de røde Streger der?" vedblev Hr. Simouns. „De skulle antyde de underjordiske Hvælvinger, som de Sammensvorne havde ladet grave."

„Men disse underjordiske Hvælvinger existere vel ikke længer?" spurgte Marmouset.

„For Størstedelen vel ikke," svarede Boghandleren, „men jeg er næsten vis paa, at det endnu vilde være muligt at finde adskillige af dem, navnlig i Omegnen af Newgate."

„Nei, virkelig?" sagde Marmouset.

„Jo," svarede Hr. Simouns.

Og Boghandleren, som var en lærd Mand og noget forfængelig af sin Lærdom, vedblev nu, idet han pegede paa Kortet:

„Midt i den Gade der, — det er Old-Bailey, — ligger der en gammel Rønne lige overfor Newgate. Den skriver sig fra det fjortende Aarhundrede."

„Saa maa jeg see den rigtig efter i Sømmene!" udbrød Marmouset. „Det er nemlig min Hensigt, aldeles samvittighedsfuldt at skille mig ved det Hverv, jeg har paataget mig."

„I dette gamle Huus," vedblev Boghandleren, „er jeg næsten overbeviist om, at man vilde kunne finde Spor af de underjordiske Hvælvinger, der paa Kortet ere antydede ved Hjælp af røde Streger."

„Ja, det er meget muligt," svarede Marmouset ligegyldig.

Han betalte nu Kortet og stak det i Lommen.

Da de to Mænd vare komne ud paa Gaden, sagde Milon:

„Nu begynder jeg endelig at forstaae det Hele!"

„Da er det virkelig heldigt," svarede Marmouset smilende.

Fem og tyvende Kapitel.

Marmouset og Milon vendte nu tilbage til Old-Bailey og toge deres nye Eiendom i Besiddelse.

„Det lod til, at Hr. Love lagde meest Vægt paa de Vinduer, der kunne leies ud, naar en Forbryder skal henrettes," sagde Marmouset.

„Og det kan jeg da godt forstaae," svarede Milon, „de Varer, der findes her i Boutiken, ere nemlig, alle tilhobe, i det Høieste femhundrede Franks værd."

„Godt! Saa maae vi gjøre Noget for Forretningen!"

„Hvad behager?" spurgte Milon.

„Vi maae anskaffe os gode Varer og et smukt Fruentimmer til Kassererske. Desuden maa Du have to Medhjælpere og en Bogholder."

Ganske forbauset udbrød Milon nu:

„Men er det da virkelig Deres Mening, at jeg skal være Urtekræmmer?“

„Ja, det er.“

„Men hvorfor?“

„Fordi vi maae have alle vore Folk anbragte her.“

„Hm! . . . De mener?“

„Slagter-Hans og „de Tappres Død“ skulle være Dine Medhjælpere i Boutiken; i vor nye Ven, Polyte, vil Du sikkert faae en særdeles dygtig Bogholder, og hans lille Kone, den smukke Pauline, vil gjøre stormende Lykke som Kassererske.“

Milon rystede paa Hovedet og sagde:

„For et Øieblik siden bildte jeg mig ind, at jeg forstod Dem; men nu . . .“

„Nu forstaaer Du mig ikke længer?“ afbrød Marmouset ham her.

„Nei, jeg er ikke saa heldig!“

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Man maa da ogsaa give Dig Alting ind med Skeer!“ sagde han.

„I alt Fald er det da det Bekvemmeste for mig!“ svarede Milon naivt.

„Godt, — saa hør opmærksomt efter! . . . Den skikkelige Boghandler, som jo ikke vidste Noget af, at vi To nu vare Herrer her i Huset, fortalte os, at denne gamle Rønne stod i Forbindelse med de underjordiske Hvælvinger, som de Sammensvorne i sin Tid havde ladet grave, — ikke sandt?“

„Jo,“ svarede Milon.

„Imidlertid er det sandsynligt, at vi faae Adskilligt

at gjøre, førend det lykkes os at bane os Vei fra Kjælderen her ind til hine underjordiske Hvælvinger. Først maae vi, med Kortet i Haanden, finde Indgangen."

„Ja vel," svarede Milon.

„Og da det nu er sandsynligt, at vi ville støde paa adskillige Forhindringer, maae vi have Folk ved Haanden, som kunne rydde disse Forhindringer afveien."

„Ja, naturligviis!" indrømmede Kæmpen.

„Vilde det nu være heldigt, om vi lode dette Arbeide udføre af engelske Arbeidere, som ikke vilde undlade, om Aftenen, henne i Værtshuset, at tale om den besynderlige Maade, paa hvilken de tjente deres Brød?" spurgte Marmouset.

„Nei, det kunde aldeles ikke gaae an!"

„Altsaa maae vi sørge for at faae andre Arbeidere, — og dem have vi da ogsaa! — Det er nemlig Slagter-Hans, „de Tappres Død", Polyte og Dig, der skulle gjøre Tjeneste som Arbeidsmænd. Saadanne fire Karle kunne da udrette en heel Deel."

„De maa virkelig have mig undskyldt!" sagde Milon. „Jeg burde naturligviis strax have indseet dette; — men jeg er og bliver nu en Gang et Tossehoved!"

„Om Dagen skulle I være Urtekræmmere, om Natten Arbeidsmænd," vedblev Marmouset.

„Men," sagde Milon nu, „om Kjælderen her end staaer i Forbindelse med en underjordisk Hvælving, er det saa derfor afgjort, at denne fører ind til Newgate?"

Marmouset tog det Kort, han havde kjøbt, op af Lommen og lagde det paa Bordet. Derefter pegede han paa en af de røde Streger, som efter Boghandlerens

Udsagn betegnede de underjordiske Hvælvinger, — og nu saae Milon, at en af disse Hvælvinger gik lige ind under Newgate.

„Meget vel," vedblev Bygnings-Entreprenøren, „men, . . . men Newgate er en stor Bygning!"

„Ja, deri har Du Ret!"

„Hvor fører den underjordiske Hvælving hen, og hvor dybt ligger den nede? . . . Det vide vi jo ikke Noget om!"

„Men vi skulle nok faae det at vide!"

„Naar?"

„I Løbet af et Par Dage!"

„Hvorledes det?"

„Ja, min Ven, jeg har hverken Lyst eller Leilighed til forud at fortælle Dig Alt," svarede Marmouset, der begyndte at blive utaalmodig. „Vi have endnu Adskilligt at udrette iaften."

Resigneert bøiede Milon Hovedet. Marmouset havde tilegnet sig Noget af „Mesterens" raske og bydende Væsen; men den rige Bygnings-Entreprenør vidste, at den unge Mand ikke meente noget Ondt med det.

Nu saae Marmouset paa Uhret og sagde:

„Klokken er nu otte, — og Klokken elleve skal jeg hente Miss Ellen. Lad os spise tilmiddag i Evan's Tavern! Derefter maa Du see at faae fat paa vore Venner!"

„Saa maa jeg have at vide, hvilken Vei der er den allernærmeste til Haymarket. „De Tappres Død" og Slagter-Hans ere tagne ind i en Gjæstgivergaard, hvis Stamgjæster de franske Hesteprangere pleie at være; —

Polyte og hans Kone have derimod taget deres Tilflugt til Hotel Sablonnière."

„Saa er det bedre, at vi spise tilmiddag i Hotel Soblonnière," sagde Marmouset. „Det er nemlig Polyte og hans Kone, jeg først og fremmest ønsker at komme til at tale med."

Medens Marmouset og Milon spiste tilmiddag og derefter opsøgte deres „Venner" for at udbede sig disses Bistand den følgende Dag, sad Vanda og saae paa Miss Ellen Palmure, der lavede sig til at gaae hen i den Forsamling, som de feniske Høvdinger havde besluttet at afholde.

Pludselig sagde Lord Palmures Datter smilende til Vanda:

„Hvor man dog kan forandre sig!"

„Ja, til sine Tider kan man ganske vist forandre sig meget, Miss Ellen," svarede Vanda.

„Endnu for to Maaneder siden kogte Blodet i mine Aarer, saasnart som jeg blot hørte tale om en Fenier!"

„Nei, virkelig?"

„Jo, jeg betragtede hele det feniske Parti som en menneskelig Øgleyngel, som et Slags personificeret Pest, som England for enhver Priis maatte befries for!"

„Og nu?"

„Nu ere Irlænderne mine Brødre!"

„Men er Deres Familie ikke egentlig af irsk Oprindelse, Miss Ellen?“ spurgte Vanda.

„Jo, ganske vist,“ svarede den unge Pige, „men England havde adopteret os, og min Fader og jeg havde til Gjengjæld vænnet os til at anse England for vort egentlige Fædreland.“

„Og den graa Mand har kunnet?“ . . .

„O,“ afbrød Miss Ellen hende begeistret, „siden De kjender ham, maa De vide, hvor veltalende han er, og i hvor høi Grad hans Stemme gaaer en Kvinde til Hjertet!“

„Ja, jeg veed det!“ svarede Vanda med et Suk.

„Naar det lykkes os at faae ham sat i Frihed, — hvad der forhaabentlig snart vil skee,“ vedblev Miss Ellen, — „o, jeg kan ikke sige Dem, hvor stolt jeg saa vil være af at vandre ved hans Side henad den Vei, der tilsidst vil føre til Irlands Frihed!“

„Hvor hun elsker ham!“ tænkte Vanda.

Ogsaa hun havde elsket „Mesteren“ høit, og nu tørrede hun ubemærket en Taare bort.

I dette Øieblik bankede det paa Døren, og Marmouset traadte ind i det lille Værelse.

„Er De færdig, Miss Ellen?“ spurgte han.

„Ja, jeg er,“ svarede den unge Pige, der havde iført sig den Dragt, som hun i sin Egenskab af „Fængselsdame“ var berettiget til at bære.

Sex og tyvende Kapitel.

Midnatstimen nærmede sig; altsaa vaagnede Wapping-Kvarteret op.

Dette Kvarteer af Englands Hovedstad, — af hvilket vi ved en tidligere Leilighed have fundet Anledning til at give en udførlig Beskrivelse, — er et af dem, i hvilke Befolkningen fortrinsviis lever om Natten.

Klokken otte om Aftenen vil man der kun møde nogle faa Mennesker, der skynde sig med at komme hjem for at kunne sove i tre eller fire Timer. Boutikerne ere lukkede; Beværtnings-Lokalerne staae tomme, og Børnene more sig ikke længer med at lege paa Gaden eller vælte sig i Dyndet. Overalt hersker der dyb Stilhed, og hele Kvarteret tager sig ud som en By, hvis Befolkning er bleven bortrevet af en forfærdelig Epidemi.

Men — naar Klokken er bleven et Kvarter til tolv, bliver den dybe Stilhed i Wapping pludselig afbrudt. I Begyndelsen er den Støi, man hører, kun ubetydelig; den bestaaer egentlig kun i, at et Vindue hist og her bliver aabnet; — men lidt efter lidt bliver det opvaagnende Liv mere hørligt — og mere synligt.

Først seer man Lys blive tændte vaa forskjellige Steder; — derpaa blive de Boutiker og Beværtnings-Lokaler, der have Lov til at staae aabne om Natten, efterhaanden aabnede. Lige paa een Gang viser der sig en Mængde Mennesker paa Gaden. I nogen Tid forholder Mængden sig ganske rolig; men alt eftersom den bliver større, bliver den ogsaa mindre taus, og til-

sidst optræder den ligefrem paa en støiende Maade, som den eensomme Vandringsmand, der ikke kjender Englands Hovedstad tilbunds, meget let vil føle sig fristet til at anse for truende.

Er det virkelig et Oprør, der er ifærd med at udbryde? — Nei, det er blot Wapping, der vaagner!

Snart ere Gaderne propfulde af Mænd, Kvinder og Børn; Beværtnings-Lokalerne ere ikke istand til at rumme alle disse Mennesker, og derfor spiser og drikker man paa Gaden, — men i al Stilhed, forat de patrouillerende Politibetjente ikke skulle blive vrede.

De engelske Love have ikke det Allermindste imod, at Folk lade være med at sove; men derimod have de Meget imod, at Folk, som ikke have Lyst til at sove, forstyrre deres Naboer, naar disse have Lyst til at faae en styrkende Søvn. — Der gives visse Laster, som de engelske Love ikke forbyde, — fordi det ikke vilde nytte det Allerringeste at forbyde dem; — men derimod sørge Lovene omhyggelig for, at disse Laster kun blive udøvede om Natten, saaat de ikke kunne vække Forargelse.

Som en Følge deraf kan et anstændigt Fruentimmer ikke gaae alene paa Gaden i London efter Klokken otte om Aftenen, uden at risikere at blive fornærmet, og henimod Midnat bliver Risikoen, Sandsynligheden til Vished.

Ikke desto mindre kunde Miss Ellen meget godt have vovet at gaae alene ud, og det endog efter Klokken elleve om Aftenen; thi hun var jo klædt som „Fængselsdame".

Ved Synet af den noksom bekjendte graa Dragt blive Alle grebne af dyb Ærefrygt, og enhver støiende

Lystighed, selv de dybest sunkne Kvinders cyniske Latter, forstummer ganske.

Ak, hvormange af disse ulykkelige Kvinder have ikke elsket Mænd, der ere døde paa Skafottet, og som i deres sidste Øieblikke bleve trøstede af en „Fængselsdame"?

Hvor Miss Ellen kom hen, opstod der saaledes en ærbødig Taushed.

Marmouset havde svøbt sig ind i en vid Kappe og slaaet Kraven op over Ørene, saaat man kun kunde see hans Pande og Øine.

Da de vare komne hen til Wellclose, førte han Miss Ellen midt ud paa Pladsen og opfordrede hende til at tage Plads paa Bænken.

„Abbed Samuel maa snart være her," sagde han.

I samme Øieblik nærmede en Mand sig Bænken; dog blev han staaende et Par Skridt fra denne.

Den Hætte, som den unge Pige havde over Hovedet, forhindrede ham fra at see hendes Ansigt, og han var vistnok bange for at tage feil.

Marmouset gik ham imidlertid imøde og spurgte ham hviskende:

„Er det Abbed Samuel?"

„Ja," lød Svaret.

„Godt! . . . Den Dame, De skal hente, sidder paa Bænken d e r!"

Abbed Samuel, der ligeledes var indhyllet i en Kappe, gik nu hen til den unge Pige.

„Vi maae vente et Øieblik. Miss Ellen," sagde han.

„Da er Klokken dog omtrent tolv!" bemærkede den unge Pige.

„Ja, — men den grønne Flamme har endnu ikke ladet sig see."

„Den grønne Flamme?" gjentog Miss Ellen forbauset.

Nu pegede Abbed Samuel paa Taget af et Huus, der laa henne paa Hjørnet af Pladsen.

„Om et Øieblik vil der i nogle Sekunder vise sig en lille grøn Flamme derhenne," sagde han.

„Er det et Signal?"

„Ja."

„Og nu vente vi paa dette Signal?"

„Ganske vist!"

„Saa komme vi ikke til at vente ret længe," sagde den unge Pige.

Og nu saae man virkelig en lille grøn Flamme oppe paa det omtalte Tag.

Efter nogle faa Sekunders Forløb forsvandt Flammen atter, og Abbed Samuel sagde til den unge Pige:

„Nu er det paa Tiden, Miss Ellen!"

Og idet han derpaa henvendte sig til Marmouset, tilføiede han:

„Hvor ville vi senere kunne træffe Dem?"

„Her!" svarede den unge Mand.

„Men De kommer maaskee til at vente temmelig længe!"

„O," svarede Marmouset, „jeg har Lommen fuld af Cigarer! Og desuden har den graa Mand overdraget mig et Hverv; — jeg maa aflægge et Besøg henne i Wilsons Dandselokale og see at træffe nogle af hans Venner, bl. A. en vis William og dennes Kjæreste, Betsy.

Om en Timestid vil jeg imidlertid kunne være her igjen!"

„Saa lad os gaae!" sagde Abbed Samuel.

Og medens han vandrede ved Siden af den unge Pige, bemærkede han:

„Deres Dragt beskytter mig, Miss Ellen! Det faldt mig meget vanskeligt at slippe herhen; men nu er jeg ikke længer bange; — det falder jo ikke en eneste Politibetjent ind at nærme sig en Mand, som gaaer ved Siden af en „Fængselsdame"!"

Miss Ellen lagde sin Arm i Præstens, og nu fordybede de sig i den Labyrinth af Gader, der støder op til Wellclose.

Syv og tyvende Kapitel.

Medens Miss Ellen og Abbed Samuel Arm i Arm gik hen til den Bygning, i hvilken Fenierne afholdt deres Møde, gav Marmouset sig til at søge efter Betsy og hendes Elsker, Matrosen William, — den Herkules, hvis Legemsstyrke indgød hans Kammerater saa stor Respekt, men som dog var bleven overvundet af den graa Mand.

William var Stamgjæst i adskillige af de meest berygtede Lokaler i Wapping. Ved Midnatstid kunde man træffe ham og Betsy i „Sorte Hest" eller i Wilsons

Dandselokale, og tre eller fire Timer senere spiste de Østers eller Muslinger henne i Fiskergaden, i Nærheden af „Monumentet", som Englænderne kalde den Søile, der er bleven reist til Minde om den store Brand i London.

— Hvorfor vilde Marmouset nu tale med William? —

Det ville vi faae at vide, naar den unge Mand har truffet Matrosen.

Marmouset gik nu hen til Wilsons Dandselokale.

Udenfor Døren stod der to smukke, men pjaltet klædte Irlænderinder, som strax klamrede sig fast til Marmouset, der jo var klædt som Gentleman.

„Trakteer os med et Glas Sherry!" sagde den ene af Irlænderinderne, hvis Navn var Anne Justin.

„Ja, gjerne," svarede Marmouset.

Og nu førte de to Irlænderinder ham i Triumf ind i Dandselokalet, eller rettere: i et til Etablissementet hørende Værelse, i hvilket man kunde faae Genever-Toddy, Porter, Sherry og lignende „Forfriskninger".

Efterat Marmouset efter de to Irlænderinders Ønske havde forlangt — og faaet — en Flaske Sherry og skjænket i deres Glas, sagde han:

„Kjende I Noget til en vis William?"

„Hvad for en William? Er det Betsys Kjæreste, Du mener, lille Ven?" spurgte Anne Justin.

„Eller er det Lommetyven William?" spurgte den anden Irlænderinde, der hed Deborah.

„Det er Betsys Kjæreste," svarede den unge Mand.

„Matrosen?" spurgte Anne Justin.

„Ja, netop!“

„Det er for Resten en ganske besynderlig „Matros“!“ vedblev Anne Justin. „Nu er det tre Aar siden, han var tilsøes, og i al den Tid har Betsy maattet ernære ham!“

„Du vil dog vel ikke yppe Klammeri med ham, lille Ven?“ spurgte Deborah nu. „Tag Dig endelig iagt for det; thi det vilde vist bekomme Dig ilde!“

„O, det kan man dog ikke vide!“ bemærkede Anne Justin.

„Snikſnak!“ sagde Deborah. „Vor lille Ven er aabenbart en Gentleman af første Skuffe, og han har altfor smaa og bløde Hænder, til at han skulde kunne bestaae en Kamp med William!“

„Har Du da allerede glemt Franskmanden?“ spurgte Anne Justin.

„Hvad for en Franskmand?“ udbrød Marmouset, der lod, som om han var meget begjærlig efter at faae at vide, — hvad han allerede meget godt vidste.

Nu skyndte Anne Justin sig med at tage Ordet.

„Ja, nu skal Du blot høre, lille Ven,“ sagde hun. „For syv eller otte Maaneder siden var William en Aften henne i „Sorte Hest“. Da han var kommen op at skjændes med Betsy, var han naturligviis i meget daarligt Humør. Som en Følge deraf optraadte han paa en meget udfordrende Maade; men ikke en eneste af Stamgjæsterne vovede at svare ham; — han er nemlig ganske vist en sand Herkules, — skal jeg sige Dig, lille Ven!“

„Nei, virkelig?“ spurgte Marmouset.

„Jo, han er,“ vedblev Anne Justin, — „men nu skal Du blot høre! — Henne i en Krog sad der en Fransk-

mand, der paa Grund af sin Klædedragt blev kaldt „den graa Mand"!"

„Det var da et løierligt Navn!" sagde Marmouset.

„Det var en smuk Mand; — han lignede virkelig Dig en heel Deel, lille Ven; — dog kan jeg meget bedre lide Dig; thi naar han fæstede sine blaae Øine paa En, kunde de brænde En lige ind i Hjertet, — skjøndt de i Almindelighed havde et meget mildt Udtryk. — Naa, denne besynderlige Franskmand pleiede ellers at være meget ordknap, — han kunde sidde hele Timer i Træk i sin Krog, uden at sige et eneste Ord; — men efterat han i nogen Tid havde hørt paa de haanlige Bemærkninger, som William — den uforskammede Bralhans — tilkastede alle de Tilstedeværende, reiste han sig pludselig ganske rolig op og sagde: „Hvis Du har Lyst til at slaaes, er jeg til Din Tjeneste!" William brast i Latter, maalte ham fra Top til Taa med en i høieste Grad haanlig Mine og svoer derefter paa, at han om et Øieblik skulde have den Fornøielse at „knække ham imellem et Par Regle". I en Haandevendig fik Franskmanden ham imidlertid løftet op fra Gulvet, — og i samme Øieblik laa den saakaldte Matros henne i en Krog op sprældede!... Den graa Mand var der. Første, der kastede William i Dækket her! . . ."

Her blev Anne Justin afbrudt af sin Veninde.

„Og det Kunststykke er heller aldrig senere blevet udført af Nogen, — skjøndt Adskillige have forsøgt derpaa," sagde Deborah. „See, derfor er det ogsaa m i n Mening, at Du ikke skal give Dig i Kast med ham, lille Ven!"

„Jeg har virkelig heller ikke ifinde at give mig til at ſlaaes med ham!“ ſvarede Marmouſet.

„Men hvad vil Du ham da?“

„Jeg ſkal bringe ham en Hilſen fra en af hans Venner.“

„Naa, — ja det er en anden Sag!“

„Men hvor mon han kan være henne?“

„Siden han ikke er her, vil Du ganſke ſikkert kunne træffe ham henne i „Sorte Heſt“, lille Ven,“ ſvarede Anne Juſtin.

„Nei, ſee! . . . Der kommer William jo, ſom om han var kaldet!“ udbrød Deborah nu.

Med en vis Intereſſe betragtede Marmouſet den Mand, der i dette Øieblik traadte ind i Værelſet. Denne Mand, — der var klædt ſom Matros, — var unægtelig bygget ſom en Herkules, og hans Hænder vare tæt bevoxede med Haar; — men hvad der ſtrax faldt den unge Franſkmand i Øinene, var, at Matroſens, — det vil ſige: Williams, — Anſigt bar Præget af Kløgt og tillige af en vis djærv Retſkaffenhed.

Idet William traadte ind i Værelſet, ſagde han med en brøſig Mine — og i en tilſvarende Tone:

„Hvem var det, der vovede at nævne mit Navn?“

„Det var mig,“ ſvarede Marmouſet rolig.

Ganſke forbauſet ſaae William paa Franſkmanden. Mærkelig nok, var Matroſen endnu ikke aldeles beruſet.

„Og hvem er Du da, lille Ven?“ ſpurgte han.

„Ja, jeg er rigtignok ikke ſaa heldig at have den Ære at være kjendt af Dig,“ ſvarede Marmouſet, „men af en Mand, ſom Du meget godt kjender, er jeg bleven

anmodet om at opsøge Dig her — eller i „Sorte Hest"!"

„Og hvad er det da for en Mand, — som jeg meget godt kjender?" spurgte Matrosen.

Nu reiste Marmouset sig langsomt og forsigtig, gik lige hen til William og hviskede til ham:

„Det er — **den graa Mand!**"

Da Matrosen hørte disse tre Ord, foer han formelig sammen af Forbauselse.

Marmouset lagde Mærke til hans Sindsbevægelse og skyndte sig med at sige:

„Det er vist det Bedste, at vi To strax — og ganske alene — gaae bort herfra!"

Nu gav han hver af Irlænderinderne et Par Sølvmønter, greb Williams Arm og førte ham ud paa Gaden.

„Naa, saa Du har en Hilsen at bringe mig fra den graa Mand?" spurgte Matrosen.

„Ja, det har jeg, min Ven?"

„Det er en Pokkers Karl! — Han er den Eneste, som nogensinde har kunnet kaste mig i Dækket!"

„Saa er Du vel vred paa ham?"

„Vred paa ham? Nei, tværtimod! ... Jeg er hans Ven i Liv og Død! Og dersom han nogensinde skulde komme til at trænge til min Bistand . . ."

Her skyndte Marmouset sig med at afbryde ham.

„Det gjør han netop for Øieblikket, William," sagde han, „og det er netop derfor, han har anmodet mig om at see at faae fat paa Dig."

„Er der maaskee En eller Anden, som han ønsker, jeg skal give en Dragt Prygl?“

„Nei.“

„Hvad da?“

„Den graa Mand er bleven indespærret i Newgate?“

„Fy, for Pokker!“

„Og nu anmoder han Dig om at adlyde mine Befalinger, som om de udgik fra ham selv.“

„Godt! — Hvad vil Du da have, jeg skal gjøre?“

„Hvis Du imorgen vil spise Frokost hos mig, skal jeg fortælle Dig det, medens vi drikke Kaffe og ryge en Cigar.“

„Hvor boer Du?“

„Hos en Urtekræmmer henne i Old-Bailey.“

„Hos Hr. Love?“

„Nei, men hos hans Efterfølger.“

„Godt! Jeg skal komme,“ sagde William.

Nu saae Marmouset paa Uhret. — Det var omtrent en Time siden, han forlod Miss Ellen.

„Nu maa Du have mig undskyldt,“ sagde han til William. „Der er Nogen, som venter paa mig.“

Og nu vendte han tilbage til Wellclose.

Otte og tyvende Kapitel.

Da Miſs Ellen og Abbed Samuel forlode Wellcloſe, fordybede de ſig i en Labyrinth af Smaagader. Saaledes kom de tilſidſt ind i Farringdon-Street, og her blev Abbed Samuel pludſelig ſtaaende.

Nu ſaae Miſs Ellen, at de ſtode udenfor et fire Etager høit Huus, ſom kun havde to Fag Vinduer i hver Etage og ſaae ud til at være beboet af Arbeidere og andre meget fattige Folk.

Bagved Ruderne, der ikke vare af Glas, men af Papir, ſom var overtrukket med Olie, brændte der Lamper, og Miſs Ellen kunde ſee, at der inde i nogle af Værelſerne hang Tøi paa Snore.

Miſs Ellen kunde ikke faae Øie paa nogen Dør; men da Abbed Samuel trykkede paa en Kobberknap, aabnede en Lønøor ſig, og fra den mørke Forſtue ſlog en ubehagelig, fugtig Kulde den unge Pige imøde.

Lord Palmures Datter veg imidlertid ikke tilbage. For at blive ſat iſtand til at frelſe den graa Mand vilde hun have budt ganſke anderledes ſtore Ubehageligheder Trods.

„Kom, Miſs Ellen!“ ſagde Abbed Samuel. „De kan være ganſke rolig!“

„Det er jeg ogſaa,“ ſvarede den unge Pige.

I Baggrunden af Forſtuen fandtes der endnu en Dør.

Paa en eiendommelig Maade bankede Abbed Samuel paa denne Dør, der nu blev aabnet.

Et svagt Lysskjær, der kom fra en Lampe, tillod nu Miss Ellen at see, at hun stod ved Nedgangen til en Kjælder.

Abbed Samuel gik først ned ad Kjældertrappen, der bestod af sytten Trin og førte ned til et Slags Gang, ved Enden af hvilken der atter fandtes en Dør.

Idet Abbed Samuel pegede paa denne Dør, sagde han:

„Fenierne ere derinde.“

„Godt!“ sagde Miss Ellen.

„Da de imidlertid ikke vente Dem, maa jeg gaae i Forveien og lade Dem blive staaende her et Øieblik.“

Og derpaa gik han hen til Døren og bankede paa den.

Nu spurgte en Stemme:

„Hvem er det, der kommer paa denne Tid af Aftenen?“

„En Broder,“ svarede Abbed Samuel.

„Saa kom!“

Og Døren blev aabnet.

I den underjordiske Hvælving, i hvilken Abbed Samuel nu traadte ind, sadde en halv Snees Mænd omkring et Bord. Da disse Mænd, der vare Feniernes fornemste Høvdinger, fik Øie paa Abbed Samuel, reiste de sig ærbødig, og en af dem gik den unge Præst imøde og sagde til ham:

„De har sat os Stævne her, fromme Fader, og vi ere komne!“

„Jeg har sat Eder Stævne her for at tale med Eder

om vor dyrebare Moder, Irland, og om dem, der have tjent vor Moder trofast!"

Med disse Ord gav Abbed Samuel Høvdingerne et Vink, og de toge atter Plads. — Præsten selv var den Eneste, der blev staaende.

„Brødre," vedblev han, „der er en Mand, som har offret Irland Liv og Blod."

„Det have vi Allesammen gjort!" sagde flere Stemmer.

„Ja, men I ere Irlændere!"

„Hvad for en Landsmand er da den Mand, De taler om?"

„Det er en Franskmand!"

De feniske Høvdinger rynkede Panden; ja, Abbed Samuel kunde endog høre en Mumlen, der røbede Misfornøielse.

„Er det maaskee den graa Mand, De sigter til?" spurgte en Stemme.

„Ja, netop, Brødre!"

„Den graa Mand er ikke nogen Irlænder."

„Men han har gjort Mere for Irland, end mange af os!"

„Hvad har han da gjort?"

„Han har reddet John Coldens Liv."

„Og saa?"

„Saa har han frelst den lille Dreng, som en Gang med Tiden skal blive vort Overhoved."

„Men han har ladet sig fange i en Snare, som dog ikke var synderlig behændig lagt!" sagde en af Fenierne i en haanlig Tone.

„Det er en Feiltagelse, Broder!“

„Hvad for Noget? Sidder han da ikke for Øieblikket indespærret i Newgate?“

„Jo, ganske vist!“

„Naa, der seer De selv!“

„Men han vilde netop indespærres der!“

De feniske Høvdinger brast i Latter.

Uden at tage den ringeste Notice af dette Udbrud af Haan, vedblev Abbed Samuel:

„Og hvorfor har han ladet sig arrestere? — Af Hengivenhed for Eder og for at faae vor farligste Fjende til at slutte sig til vor Sag!“

Den unge Geistlige talte med Rolighed og med Overbeviisningens Varme; hans Ord gjorde derfor ogsaa tilsidst Indtryk paa hans Tilhørere.

„I vide jo Allesammen, hvem den lille Dreng, der en Gang skal blive vort Overhoved, egentlig er?“

„Ja, ja!“

„Han er en Brodersøn af Lord Palmure.“

„Af vor uforsonlige Fjende!“ sagde en af Høvdingerne.

„Men som dog er en mindre uforsonlig og mindre forfærdelig Fjende, end hans Datter, Miss Ellen,“ bemærkede en anden Høvding.

„Det glæder mig, at denne sidste Udtalelse er fremkommen; thi nu kan jeg gaae videre,“ sagde Abbed Samuel rolig og koldt.

Og da alle de Tilstedeværende i høieste Grad forbausede saae paa ham, vedblev han:

„Miſs Ellen Palmure er ikke længer en Fjende af Irland."

„Hvad er det, De ſiger, fromme Fader?"

„At Miſs Ellen nu er en ærbødig og hengiven Datter af vort dyrebare Fædreland."

„Det er ikke muligt!"

„I vide jo, hvem jeg er," vedblev den unge Præſt, „og der er ganſke ſikkert ikke en Eneſte blandt Eder, ſom tør paaſtaae, at jeg nogenſinde har løiet!"

„Nei, — nei, fromme Fader!"

„Nuvel! I vor Moders, vort dyrebare Irlands Navn ſværger jeg Eder til, at Miſs Ellen tilhører os!"

Og da Abbed Samuel havde ſagt dette, aabnede han Døren og tilføiede:

„Kom nu, Miſs Ellen! . . . Det er bedſt, at De ſelv forſikkrer diſſe Mænd, at jeg ikke har ſagt Uſandhed."

Miſs Ellen traadte ind i Hvælvingen.

Da Fenierne fik Øie paa denne ſmukke Kvinde, der var iført den ſaa velbekjendte og ſaa høit agtede Dragt, kunde de ikke holde et Udbrud af Beundring tilbage.

„Hvor hun er ſmuk!" lød det fra flere Sider.

„Nuvel!" gjentog Abbed Samuel. „Siig ſaa til diſſe Mænd, at jeg ikke løi for dem, da jeg forſikkrede dem, at De nu var vor Veninde og Bundsforvandte, Miſs Ellen!"

Den unge Pige var meget bleg; men hendes Øine funklede af Energi.

„Mine Venner," ſagde hun, „jeg har forfulgt mine Brødre; — jeg har været deres Fjende paa Liv og Død. Der er imidlertid en Mand, ſom har omvendt mig til

Eders Tro, — og denne Mand staaer nu i Begreb med at betale min Omvendelse med sit Liv! . . . Ville I da virkelig ikke frelse ham?"

Og nu fortalte Miss Ellen de feniske Høvdinger, der vare maalløse af Forbauselse og Ærbødighed, hvor længe hun havde kæmpet med den graa Mand, og hvorledes denne Kamp tilsidst havde faaet det Udfald, at hun var bleven overvundet.

Og derpaa udbrød hun:

„Jeg elsker ham! . . . Ja, jeg elsker ham! . . . Og med foldede Hænder bønfalder jeg Eder om at komme ham til Hjælp!"

Hun fældede ikke Taarer; tværtimod funklede hendes Øine af en Begeistring, som smittede de feniske Høvdinger.

En af dem sprang op, løb hen til hende, greb hendes Haand, førte den ærbødig til sine Læber og sagde:

„Miss Ellen, — Søster, — i vor Moders, vort dyrebare Irlands Navn sværger jeg Dem til, at han skal blive frelst!"

„Ja, ja!" raabte de øvrige Fenierne. „Han skal blive frelst, — det sværge vi Dem til! . . . Han skal blive frelst, — om vi saa blive nødte til at indtage Newgate med Storm for at kunne frelse ham!"

„Jeg troer Eder og stoler paa Eder," sagde Miss Ellen.

Og idet hun derpaa kastede sig paa Knæ for Abbed Samuel, tilføiede hun:

„Fromme Fader, — skjænk mig Deres Tilgivelse — i Irlands Navn!"

„Kjære Datter," svarede den unge Præst med Alvor, „i vort Fædrelands og vore Brødres Navn tilgiver jeg Dem!"

Ni og tyvende Kapitel.

Dagen efterat Hr. Love havde fulgt sin Forretning til Marmouset for selv at trække sig tilbage til Greenwich og nyde Landlivets Glæder der, blev Urteboden som sædvanlig lukket op Klokken otte om Morgenen.

Taagen var idag mindre tæt, end den pleiede at være; ja, Himlen var endog saa ualmindelig klar, at meget sangvinske Mennesker virkelig for ramme Alvor begyndte at troe, at Solen til en Afvexling havde faaet Lyst til at skinne lidt.

Om Natten havde endeel Arbeidere havt meget travlt med at pudse Boutiken op.

Londons Indvaanere ere just ikke tidlig paa Benene; men da Beboerne af Old-Baily endelig kom op, stirrede de med Forbauselse paa den straalende Urtebod, i hvis Dør der stod en høi og sær Mand, som var iført smukke sorte Klæder og havde et skinnende hvidt Forklæde. — Inde i Boutiken saae man tre Svende og en smuk ung Kassererske.

Kassererken havde meget travlt med at modtage

Penge og indføre Beløbene i Journalen; de tre Svende expederede naturligviis Kunderne; men Urtekræmmeren, Principalen selv, — der naturligviis ikke var nogen Anden, end vor Ven Milon i egen høie og svære Person, — rørte sig ikke af Stedet; han syntes at være bleven forvandlet til en Billedstøtte.

I Paris vilde en saadan Forandring som den, der i Løbet af en eneste Nat var foregaaet med Boutiken, have gjort umaadelig Opsigt; — en Timestid efterat Urteboden var bleven lukket op, vilde alle Kvarterets Beboere have erklæret den i Beleiringstilstand for at gloe paa den nye Urtekræmmer, paa hans tre Svende og det pragtfulde nye Etablissement — og for at lorgnettere den smukke Kassererske og kokettere med hende.

I London gjør man sig derimod ikke videre Uleilighed for saadanne Bagatellers Skyld.

Det var allerede store Ting, at den Forandring, der var foregaaet med Urteboden, fik Urtekræmmerens nærmeste Naboer, Fiskehandleren og Værtshuusholderen, til at veksle nogle faa Ord om Sagen.

„Naa, det lader da til, at gamle Love endelig har faaet sin Forretning solgt, Nabo," sagde Fiskehandleren.

„Ja, det lader til det, Nabo," svarede Værtshuusholderen.

„Og Kjøberen har nok allerede overtaget Forretningen," vedblev Fiskehandleren.

„Ja, det har han nok," svarede Værtshuusholderen, der altid var meget lakonisk ligeoverfor sine Naboer, — og det rimeligviis af god og priisværdig Økonomi; — formodentlig meente han, at han burde spare paa sit

„Veir" for at kunne holde sine Stamgjæster tilbørlig i Aande.

Medens Fiskehandleren og Værtshusholderen førte denne interessante Samtale, vedblev Milon at staae i Døren og stirre henimod Hjørnet af Gaden; — man skulde virkelig troe, at Urtekræmmeren med Længsel ventede paa en bestemt Kunde.

Endelig kom en Droschke hurtig rullende ned ad Old-Bailey, og da den var kommen hen til Urteboden, gjorde den Holdt.

Milons Ansigt straalede af Glæde.

En ung Mand sprang ud af Droschken og gik ind i Urteboden.

Denne unge Mand var Marmouset; — men den, som ikke vidste, at det var ham, vilde neppe have troet det. Marmouset var nemlig nu bleven forvandlet til en komplet Englænder; hans Klædedragt og Hat vare fuldstændig engelske; ja, for at kunne spille sin Rolle til Fuldkommenhed, havde han endog viist den Resignation at skille sig ved sit smukke Overskjæg, saaat han nu kun havde „whiskers". Da han nu oven i Kjøbet talte Engelsk som en Indfødt, vilde Ingen have kunnet troe, at han var en Franskmand.

Efterat Marmouset havde betalt Kudsken, gik han altsaa ind i Urteboden, og da der netop i Øieblikket ingen Kunder var derinde, sagde han paa Fransk:

„Goddag, Børn!"

„Ah!" sagde Milon. „Jeg har ventet paa Dem med den største Utaalmodighed!"

„Du har vel sagtens ventet paa mig hele Natten igjennem?"

„Ja, ganske vist!"

„Men det har da, som jeg seer, ikke forhindret Dig fra at arbeide."

„Nei, — men nu begyndte jeg virkelig at blive noget urolig."

„Paa mine Vegne?"

„Ja, jeg kan ikke nægte det; — jeg vidste jo ikke, hvad der var forefaldet iaftes."

„Det skal jeg sige Dig! — Fenierne have lovet, at de ville frelse ham."

„Oho!" udbrød Milon sjæleglad.

„Og jeg skal tale med en af Høvdingerne her."

„Naar?" spurgte Milon.

„I Løbet af Formiddagen."

Neppe havde Marmouset udtalt disse Ord, førend en Mand traadte ind i Boutiken.

Det var en yderst fattig, ligefrem pjaltet klædt Fyr, der lagde en Penny paa Disken, idet han i en ærbødig Tone udbad sig en Spegesild.

Med en stolt Mine gav Milon en af sine Svende, — det var „de Tappres Død", -- et Vink om, at han skulde expedere denne lurvet klædte Kunde, der syntes at være en stakkels Irlænder.

Nu fæstede denne „stakkels Irlænder" imidlertid sine Øine paa Marmouset.

Den elegante unge Franskmand foer sammen og gik et Par Skridt henimod ham.

„Miss Ellen!" sagde Irlænderen.

„Den graa Mand!“ svarede Marmouset.

„Ja, det er mig, De venter,“ vedblev den lurvet klædte Kunde nu.

Og han gik hen i en Krog af Boutiken for at kunne udtale sig aldeles uforstyrret.

Marmouset fulgte efter ham.

„Det er de feniske Høvdinger, der have sendi mig herhen,“ sagde Irlænderen nu.

„Godt,“ svarede Marmouset.

„Efterat Miss Ellen var gaaet sin Vei, holdt vi Raad, og det blev da vedtaget, at vi vilde frelse den graa Mand.“

„Og paa hvilken Maade?“

„Ja, det kunne vi ikke sige Dem.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte Marmouset ganske forbauset.

„Af to Grunde,“ svarede Fenieren. „For det Første have vi endnu ikke lagt nogen bestemt Plan i saa Henseende.“

„Ja, det er en anden Sag!“

„Og for det Andet er hverken De selv eller nogen af de Personer, De har bragt med over til London. Fenier.“

„Men hvad gjør det til Sagen?“ spurgte Marmouset.

„Det gjør Meget til Sagen,“ svarede Irlænderen. „Det feniske Parties hemmelige Statuter forbyde os at benytte Folk, der ikke have det samme politiske Maal, som vi, til Redskaber, ja, endog at have dem til Allierede.“

„Men den graa Mand?“ spurgte Marmouset.

„Ja, han er ganske vist Fenier!“

„Og vi ere hans Venner.“

„Det skal være os en Fornøielse at overbevise Dem om, at vi ogsaa ere det,“ sagde Irlænderen høflig, men koldt.

Og da han havde sagt dette, gik han sin Vei.

Marmouset rynkede Panden.

Milon gik hen til ham.

„Naa, — hvad havde han saa at fortælle Dem?“ spurgte han.

„De ville frelse Mesteren.“

„Godt!“

„Men de ville ikke have os til Allierede.“

„Pokker heller!“ udbrød Milon. „Vi ere da ikke komne over til London for at ligge paa den lade Side!“

„Nei, ganske vist!“ sagde Marmouset. „Og“ . . .

„Og?“

„Og vi have da ogsaa en heel Deel at udrette!“

„Naa, det kan jeg lide!“ udbrød Milon, idet han knyttede begge Hænderne. „Jeg nærer slet ingen Tillid til disse Feniere!“

„Jeg heller ikke!“ sagde Marmouset.

„Og det vilde virkelig glæde mig meget, om vi kunde komme dem i Forkjøbet!“

„Godt! . . . Saa lad os tage fat paa Arbeidet!“ vedblev Marmouset.

„Hvad for Noget? Skulle vi begynde paa det ved høilys Dag?“

„Nei, men vi kunne jo foreløbig gaae os en Tour nede i Kjælderen.“

„Ah!“

„Og see, om vi kunne finde Indgangen til de underjordiske Hvælvinger.“

„Ja vel!“ sagde Milon.

Og nu tændte han et Lys, medens Marmouset stak Haanden ned i sin Brystlomme og tog det sjeldne Kort over London frem, som han for halvandethundrede Pund Sterling havde kjøbt af Hr. Simouns, den lærde Boghandler henne i Paternoster-Street.

Derpaa aabnede Milon en Dør i Baggrunden af Boutiken, og Marmouset fulgte efter ham.

Tredivte Kapitel.

Den foregaaende Dag havde Marmouset givet Milon meget udførlige Ordrer med Hensyn til, hvad denne havde at foretage sig, medens han førte Overkommandoen. Milon havde da ogsaa gjort Indkjøb af forskjellige Redskaber til at grave og bore med, og derpaa havde han ladet dette Værktøi pakke ned i en Kasse og bringe hjem til sig.

Marmouset fandt Kassen med Værktøiet staaende ved Foden af den Trappe, der førte ned til Kjælderen. Hr.

Love, som nu i omtrent femten Aar havde bebot dette Huus, havde aldrig havt den fjerneste Anelse om, at der existerede et Kort over London fra det syttende Aarhundrede, eller at der overhoved nogensinde havde fundet en Krudtsammensværgelse Sted.

Den til dette Huus hørende Kjælder lignede alle andre Kjældere; — den var fuld af Viinfade og Tønder, af hvilke de fleste vare tomme, samt af forskjellige Varer.

„Hm!“ sagde Marmouset. „Nu maae vi først og fremmest see at orintere os lidt!“

Milon satte Lampen paa en Tønde, der stod med Bunden iveiret, og Marmouset begyndte nu at raadføre sig med sit Kort.

Det varede da heller ikke ret længe, førend han fandt det Huus, i hvilket de befandt sig, og nu satte han Fingeren paa en rød Streg, der — ifølge Kortet — gik ud fra denne Kjælder.

Derpaa tog han Lyset og gik langs med Kjældermuren.

Der fandtes kun een Dør nede i Kjælderen, — og det var den, igjennem hvilken han selv og Milon vare komne derned.

„Jeg kan ikke faae Øie paa noget Mærkeligt her,“ sagde Milon.

„Nei, det er ganske naturligt,“ svarede Marmouset. „Døren til den underjordiske Hvælving har ganske sikkert været her; — men i Tidens Løb er den bleven muret til.“

Og efterat den unge Mand havde sagt dette, anmodede han Kæmpen om at holde Lyset et Øieblik.

Derpaa greb han en Hammer og gav sig til at banke paa Kjældermuren, men ganske sagte og paa flere forskjellige Steder.

Overalt gave disse Slag paa Muren samme Lyd.

Forøvrigt var Muren nu overtrukket med et mørkt Tapet, som dog var meget pjaltet og laset.

Efter nogen Tids Forløb greb Marmouset et andet Stykke Værktøi, nemlig et Skrabejern, med hvilket han gav sig til at kradse paa Væggen.

Pludselig gav Skrabejernet en hvinende Lyd fra sig, som om det var stødt imod en Stump Metal.

Uvilkaarlig gik Milon et Par Skridt fremad, naturligviis med Lyset i Haanden.

Nu fik de to Mænd Øie paa et Søm, der var anbragt i Muren. — Det var naturligviis dette Søm, Skrabejernet nylig var stødt imod.

Nu kastede Marmouset Skrabejernet fra sig, tog atter fat paa Hammeren og gav sig til at banke paa Sømmet.

Dette gav snart efter, og tilligemed det faldt et Stykke af Muren ned paa Gulvet.

Marmouset kunde stikke hele Armen ind i det Hul, der saaledes var opstaaet.

„See saa!“ udbrød han. „Nu maae vi give os til at arbeide!“

Marmouset og Milon begyndte nu at hamre løs paa Muren, og det af alle Kræfter, og det varede ikke ret længe, førend Hullet blev saa stort, at et Menneske kunde gaae igjennem det.

„Giv mig nu Lyset!“ sagde Marmouset.

Og med Lyset i den ene og Hammeren i den anden Haand gik han igjennem Hullet i Muren.

Imidlertid kom han ikke ret langt.

Muren førte ind til et andet Kjælderrum, der var langt mindre, end det første, og som ikke syntes at have nogen Udgang.

„Endnu ere vi da ikke komne ret langt," sagde Milon, som — med endeel Besvær — var krøbet igjennem Muren.

„Vi faae at see!" svarede Marmouset.

Og nu gav han sig til ligeledes at undersøge Muren i dette Kjælderrum.

I længere Tid bankede han med Hammeren paa Muren, uden at denne gav nogen Lyd, som kunde vække den Formodning hos ham, at der fandtes et Rum bagved den; men pludselig fremkaldte Hammeren en Lyd, som om han havde slaaet paa en Tromme.

„Nu staae vi ved Maalet!" udbrød Marmouset, idet han med en triumferende Mine saae paa Milon.

Kæmpen gav sig nu til at bearbeide Muren med sin Hakke; Kalken faldt af, og pludselig fremkaldte Hakken atter en Lyd, der vidnede om, at den var stødt imod Metal.

Inde i Muren fandtes der en Jerndør, som imidlertid modstod alle de Angreb, som Milon rettede imod den.

„Ja, jeg vidste nok, at jeg ikke havde taget feil," sagde Mармouset, idet han atter tog fat paa Skrabejernet.

Efter nogle faa Minuters Forløb havde han skrabet

al Kalken af den store Dør, der hverken syntes at være forsynet med Laas eller Hængsler.

Milon gav sig til at slaae løs paa den med sin Hakke, men uden at dette førte til noget Resultat; Marmouset fandt det derfor rigtigst at afbryde ham i denne Beskjæftigelse.

„For Øieblikket er det ikke værd, at vi gaae videre," sagde han, „jeg antager, at Døren omtrent maa være sex Tommer tyk. At det er lykkedes os at finde den, er Hovedsagen."

„De mener altsaa, at denne Dør fører ind til den underjordiske Hvælving?" spurgte Milon.

„Ja, det er rigtignok min Mening," svarede Marmouset.

„Men hvad skulle vi saa foretage os?" vedblev Kæmpen.

„For Øieblikket skulle vi, som sagt, ikke foretage os det Ringeste; — iaften finde vi maaskee paa Raad. — Kom nu!"

Og idet Marmouset vendte om, tilføiede han:

„Nu er jeg da i alt Fald vis paa, at de underjordiske Hvælvinger endnu existere, og at det vil lykkes os at frelse Mesteren, førend Fenierne endnu have sat sig i Bevægelse."

Derpaa vendte de to Mænd tilbage til det forreste Kjælderrum.

Een og tredivte Kapitel.

Vi maae nu igjen aflægge et Besøg inde i Newgate.

Den ellers saa gemytlige Gouvernør havde ikke leet en eneste Gang hele Dagen; — han var tværtimod som tilintetgjort.

Siden Marmouset og den franske Gesandtskabssekretair vare gaaede deres Vei, havde den stakkels Sir Robert M . . . været i den Grad ophidset, at hans Kone og Datter endog gjentagne Gange havde været bange for, at han skulde gaae fra Forstanden.

Som alt bemærket, er den engelske Lovgivning nemlig ingenlunde mild imod Embeds- eller Bestillingsmænd, som misbruge deres Myndighed.

En Politibetjent, der af en Feiltagelse arresterer en fredelig Borger istedetfor en Misdæder, bliver som oftest nødt til at udrede en betydelig Skadeserstatning, og en høitstaaende Embedsmand er naturligviis endnu langt værre faren, naar han gjør sig skyldig i en saa grov Feiltagelse som den, Sir Robert M . . . . havde begaaet.

Marmouset kunde jo falde paa at forlange en Skadeserstatning, der beløb sig til en Million, og Domstolene vilde ganske sikkert — idetmindste tildeels — tage Hensyn til dette Forlangende. Idet den stakkels Sir Robert tænkte paa denne Mulighed, reiste Haaret sig paa hans Hoved af Skræk; — et saadant Forlangende vilde

jo ødelægge ham i Bund og Grund; ja, maaskee vilde han endog blive nødt til at tage sin Afsked som Gouvernør.

Den ulykkelige Mand græd som et Barn; om Natten kunde han ikke finde nogen Hvile, og hver Gang det ringede i Løbet af Dagen, foer han sammen; — den Person, der ringede, kunde jo meget godt være en Prokurator, til hvem den Mand, som han havde tilføiet en saa forfærdelig Krænkelse, havde henvendt sig, og som nu kom for at stævne ham.

Formiddagen henrandt imidlertid, uden at Sir Robert fik Besøg af nogen Prokurator.

Imidlertid var han endnu bestandig urolig, og i sin Angest tog han sin Tilflugt til den graa Mand.

Med Taarer i Øinene sagde han til Arrestanten:

„Jeg har dog været saa god imod Dem, og nu lønner De mig derfor med den sorteste Utaknemmelighed!“

Den graa Mand brast i Latter, men svarede ikke.

„Ja,“ vedblev Sir Robert M . . ., „ved det djævelske Sprog, De talte med den fremmede Herre, bestyrkede De mig i min Feiltagelse!“

„Mylord“, sagde den graa Mand nu, „jeg maa tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa, at jeg gjentagne Gange forsikkrede Dem, at jeg ikke kjendte Noget til den fremmede Herre.“

„Ak ja, — De har Ret! — O, min Gud, hvorfor troede jeg Dem dog ikke?!“ udbrød Sir Robert med et dybt Suk.

„Hm!“ vedblev den graa Mand. „Den Situation,

i hvilken jeg for Øieblikket befinder mig, er just ikke synderlig behagelig, det indrømmer jeg; — men jeg vilde da heller ikke gjerne værei Deres Sted!"

„Troer De da virkelig, at den fremmede Herre iværksætter sin Trusel?"

„Ja, det er jeg vis paa, han gjør."

„Gode Gud!"

„Ja, jeg er virkelig meget bange for, at den Historie ødelægger Dem i Bund og Grund!"

Nu fik den stakkels Gouvernør Taarer i Øinene.

„Imidlertid vil jeg give Dem et Raad," sagde den graa Mand nu.

„Tal! . . . Ø, tal!"

„Den fremmede Herre skal være meget rig!"

„Saa har han jo slet ingen Grund til at ødelægge mig!"

„Han er tillige meget excentrisk!"

„Ah!"

„Jeg for mit Vedkommende er nu overbeviist om, at han ikke anlægger Sag imod Dem, førend han endnu en Gang har talt med Dem."

„Og saa?"

„Ja, jeg mener, at han nok aflægger Dem et Besøg for at anmode Dem om at gjøre ham en eller anden, mere eller mindre mærkværdig Tjeneste."

„Hvad skulde det være for en Tjeneste?"

„Ja, det kan jeg naturligviis ikke vide; — jeg har kun mine egne Tanker om Sagen, — og det vil jo snart vise sig, om jeg har Ret, eller ikke."

„Men selv om De nu har Ret, — selv om han virkelig aflægger mig et Besøg, — hvad saa?"

„Saa maa De naturligviis gjøre Dem al mulig Umage for at opfylde hans Ønske. Paa den Maade lykkes det Dem maaskee at formilde ham og gjøre ham uskadelig."

„Ah!" sagde Sir Robert. „Troer De virkelig?"

„Hm! — Naar man er saaledes stillet, som De, Mylord, maa man jo gjøre Alt, for — om muligt — at slippe ud af Kniben," svarede den graa Mand flegmatisk.

Sir Robert M . . . udstødte et dybt Suk.

„Naa, — i alt Fald takker jeg Dem da for det Raad, De har givet mig," sagde han, „ja, jeg beder Dem endog om Forladelse for det, jeg i min Fortvivlelse sagde, da jeg kom ind til Dem."

Nu vendte han sig om for at gaae sin Vei; men da han var kommen hen til Døren, blev han staaende og sagde:

„Er der Noget, De ønsker, Høistærede?"

„Ja, det kunde dog nok være," svarede den graa Mand smilende.

„Og det er?"

„Idag har De vist glemt at sende Bladene op til mig, Mylord."

„Ja, det er sandt!"

„Jeg kunde nok have Lyst til at læse „Times" eller „Evening-Star"!"

„Om et Øieblik skal De faae begge Bladene!"

„Og saa var der desuden Noget, jeg nok vilde spørge Dem om, Mylord," vedblev den graa Mand.

„Spørg De kun!"

„Naar bliver Dommen afsagt over mig?"

„Ja, det veed jeg ikke; — jeg har ikke den fjerneste Anelse om, naar Deres Sag kommer for, thi" . . .

Her afbrød den graa Mand Gouvernøren.

„Men De troer dog i alt Fald, at jeg bliver dømt til Døden?" spurgte han.

„Ja, derom er jeg aldeles overbeviist," svarede Sir Robert M . . ., „og Deres Sag kommer for, saasnart som man har lært Deres rette Navn at kjende."

Den graa Mand brast i Latter.

„Naa," sagde han, „ja, saa smigrer jeg mig med det Haab, at jeg endnu længe vil have den Fornøielse at være Deres Herligheds Gjæst!"

Nu gik Sir Robert sin Vei; han var i lidt bedre Humør, end tidligere; — det Raad, som den graa Mand havde givet ham, havde aabenbart beroliget ham en heel Deel.

Da han kom over i sin private Leilighed, spurgte han, om der ikke var Nogen, som havde spurgt efter ham.

„Nei," lød Svaret.

Sir Robert M . . . tak Veiret noget mere frit; ja, han bemærkede endog, at han troede, han havde faaet lidt Appetit.

I Newgate er Gouvernørens private Leilighed aldeles afsondret fra Fængselsbygningen, saaat han og hans Familie kunne gaae ud og ind samt modtage Besøg,

uden at de derfor behøve at gjøre nogen af Fængslets Portnere Uleilighed.

Neppe havde Sir Robert M . . . imidlertid sat sig tilbords, førend det ringede voldsomt.

Den stakkels Gouvernør foer sammen og saae ganske forskrækket paa sin Kone og sine Døttre.

Et Øieblik efter kom en Tjener ind i Værelset. I Haanden havde denne Tjener en Bakke, paa hvilken der laa et Visitkort.

Sir Robert M . . . tog Kortet, kastede et Blik paa det og blev ligbleg.

Hvad stod der da paa Kortet? —

— Kun følgende Ord:

„Hr. Felix Peytavin.

Hotellet „Tre-Kroner", Strand."

Nu sagde Tjeneren:

„Den Herre, som gav mig Kortet, vilde gjerne tale med Deres Høivelbaarenhed."

„Ak, mine Børn," sagde Sir Robert M . . . med et dybt Suk, idet han saae paa sine Døttre, „den Mand, I om et Øieblik ville faae at see, kommer maaskee for at bringe mig til Betlerstaven!"

To og trediute Kapitel.

Marmouſet traadte ind i Værelſet.

Paa hans Læber ſpillede der et Smiil, ſom ikke varslede om noget Godt.

Med en Mand, der er meget ophidſet, kan man endda tale ſig tilrette; men det er ikke nogen let Sag at komme ud af det med en Mand, der ſmiler rolig og fuldſtændig er Herre over ſig ſelv.

Sir Robert M . . ., der var bleven ildrød i Hovedet, og paa hvis Pande der perlede kolde Svedդraaber, bød ſin Gjæſt en Stol, og i Haab om at kunne røre ham foreſtillede han derpaa ſin Kone og ſine to Døttre, Lucy og Mary, for ham.

Marmouſet bukkede for Damerne, men ſagde derpaa i den ligegyldigſte Tone af Verden:

„Jeg kan vel nok gaae ud fra den Forudſætning, at De veed, hvorfor jeg aflægger Dem dette Beſøg, Høiſtærede?“

„Hm!“ ſvarede Sir Robert. „Jeg veed ikke ret . . ., men jeg antager rigtignok, . . . nei, jeg maa anmode Dem om at forklare Dem nærmere.“

„Godt,“ vedblev Marmouſet. „Jeg kommer lige fra Mr. Staggs, der, ſom De viſtnok veed, er den dygtigſte Sagfører i hele London.“

Da Sir Robert M . . . hørte Sagførerens Navn, kom han til at ſkjælve over hele Legemet.

Mr. Staggs var vel bekjendt i London; det var den meeſt energiſke og udholdende af alle de mange Sagførere,

der fandtes i den store By. Naar Mr. Staggs først havde faaet fat paa en Mand, gav han ikke Slip paa ham igjen, og derfor var det Skik og Brug i London, at en Mand, der gratulerede en Ven eller ønskede ham et glædeligt Nytaar, tilføiede:

„Og Vorherre bevare Dig for nogensinde at falde i Klørne paa Mr. Staggs!"

Det er derfor ikke til at undres over, at den stakkels Gouvernør blev meget ilde tilmode, da han hørte dette forfærdelige Navn.

„Jeg har talt med Mr. Staggs om Sagen," vedblev Marmouset, „og han siger, at der ikke er nogen Tvivl om, at jeg vinder den."

Sir Robert M . . ., der var mere død end levende, havde umaadelig travlt med at tørre Sveddraaberne af sin Pande.

Hvad hans Kone og Døttre angaaer, havde Sagførerens Navn ogsaa gjort et meget stærkt Indtryk paa dem. De vare gaaede hen til Vinduet og havde givet sig til at græde.

Marmouset vedblev:

„Mr. Staggs er, som sagt, ganske vis paa, at jeg maa vinde Sagen; ja, han anseer det ikke engang for tilstrækkeligt, at De bliver dømt til at udbetale mig en klækkelig Sum i Erstatning; — han vil endog drive det saa vidt, at De bliver afskediget som Gouvernør!"

Nu gav Sir Robert M . . . aldeles Afkald paa sin Værdighed; han kastede sig paa Knæ for Marmouset og udbrød:

„Gode, ædle Herre, jeg veed meget godt, at jeg har

tilføiet Dem en grov Fornærmelse, og at De derfor har Grund til at være vred paa mig; men om De end ikke har Medlidenhed med mig, vil jeg dog haabe, at De har Medlidenhed med min stakkels Kone og mine ulykkelige Børn!"

„Hm!" sagde Marmouset. „Jeg er ikke saa streng, som Hr. Staggs, jeg har ikke engang ifinde at gjøre Fordring paa de femogtyve- eller tredivetusind Pund Sterling, som han sagde, at der i det Allermindste vilde tilkomme mig; men, Høistærede, paa den anden Side maa De dog vist indrømme, at det er temmelig drøit for en Mand, der er en ægte Gentleman, og som reiser for sin Fornøielse, ved sin Ankomst til London at blive kastet i Fængsel og givet til Priis for uopdragne Fangevogteres Raahed?"

„Ja, Alt, hvad De der siger, er jo aldeles vist," svarede Sir Robert med Taarer i Øinene.

„De indrømmer altsaa, at jeg med fuld Føie kan gjøre Fordring paa Erstatning?"

„Ja, det er jeg jo nødt til," sagde Sir Robert.

„Imidlertid kan De vel nok indsee, at jeg ikke har sagt Noget til Hr. Staggs om, at jeg vilde aflægge Dem dette Besøg?"

„Og derfor maa jeg virkelig takke Dem, Høistærede! Denne Staggs har ikke Spor af Hjerte i Livet; — han vilde have raadet Dem fra at gaae herhen."

„Det troer jeg selv," sagde Marmouset.

„Og saa vilde jeg ikke have faaet Leilighed til at forestille min stakkels Kone og mine ulykkelige Børn for Dem," vedblev Gouvernøren, der endnu bestandig smig-

rede sig med det Haab, at det nok tilsidst vilde lykkes ham at gjøre Indtryk paa sin Gjæst.

„Men De indrømmer jo dog, at der tilkommer mig Opreisning, Høistærede?“ spurgte den unge Franskmand.

„Ja, det har jeg jo allerede indrømmet,“ svarede Sir Robert.

„Godt! — Jeg vil nu hellere end gjerne have Sagen ordnet med det Gode.“

Sir Robert M . . . trak Veiret dybt, som om der var blevet væltet en tung Steen fra hans Bryst.

„Men hvilket Tilbud har De da at gjøre mig i saa Henseende?“ vedblev Marmouset.

Sir Robert udstødte et Suk; det lod til, at det kostede ham megen Overvindelse at besvare dette Spørgsmaal.

„Jeg er ikke rig,“ sagde han, „femtusind Pund Sterling udgjøre hele min Formue, og hvis jeg skal give Dem hele dette Beløb, faae mine Døttre ikke nogen Medgift.“

Marmouset brast i Latter.

„Femtusind Pund Sterling!“ gjentog han. „Det er jo kun hundrede og fem og tyvetusind Franks?“

„Ja, ganske vist!“

„Hvis De vil gjøre Dem den Uleilighed at skrive over til Paris, vil De faae at vide, at jeg har trehundredetusind Franks i aarlig Rente!“

Nu var det Sir Roberts Kone, der tog Ordet.

„Ak, gode Herre,“ sagde hun med foldede Hænder,

„De er saa rig, — og De kan virkelig nænne at styrte os i Fordærvelse?"

„Ja, hvad skal jeg vel gjøre, min Frue, naar Sir Robert ikke vil give mig den Opreisning, jeg maa forlange af ham?" sagde Marmouset.

„Men jeg tilbyder Dem jo Alt, hvad jeg eier og har!" indvendte Gouvernøren hulkende.

„Men hvad vilde De sige, hvis det nu var en moralsk Opreisning, jeg forlangte?" spurgte Marmouset.

Sir Robert udstødte et Skrig.

„O, kjære, gode Herre," sagde han, „jeg vidste jo nok, at en saa fuldendt Gentleman, som De, ikke kunde være pengegridsk?"

„Ja, det kommer dog an paa!"

„Behag at sige mig, hvad det er, De ønsker, Høistærede!" vedblev Sir Robert. „Vil De have, jeg skal gjøre Dem en Undskyldning i „Times"?"

„Nei."

„Eller i hele det i Fængslet ansatte Personales Overværelse?"

„Heller ikke," svarede Marmouset.

„Gode Gud! — Hvad er det da, De ønsker?" udbrød Sir Robert, hvis Sind nu blev et Bytte for en ny Engstelse

„Høistærede," svarede Marmouset, „jeg er ikke nogen Englænder, men alligevel er jeg meget excentrisk."

„Ah!"

„Og nu har jeg faaet et Indfald, som ganske vist er temmelig besynderligt."

„Tal, Høistærede!"

„Siden jeg kunde blive arresteret i Hotellet „Tre Kroner", føler jeg mig ikke længer sikker her i London."

„O, Høistærede!"

„Og min Kone, — jeg er nemlig gift, — er akkurat ligesaa ængstelig, som jeg!"

„Vil De da have, jeg skal sørge for, at De faaer en Livgarde af Politibetjente?"

„Nei," svarede Marmouset, „det, jeg har at foreslaae Dem, er ganske anderledes simpelt."

„Nei, virkelig?"

„Jo, det er! Jeg ønsker nemlig, at De skal tage mig og min Kone i Kost."

„Her?"

„Ja, naturligviis!"

Sir Robert M . . . . saae ud, som om han stod i Begreb med tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„O," vedblev Marmouset, „min Kone er af særdeles god Familie og har nydt en omhyggelig Opdragelse. Navnlig spiller hun ganske fortrinlig paa Fortepiano, og jeg er overbeviist om, at et Samliv paa otte Dage vil blive ligesaa behageligt for de unge Damer som for hende."

„Men hun vil komme til at kede sig ganske forfærdelig her," bemærkede Sir Robert M . . . nu. „Vi boe jo i et Fængsel!"

„Om Dagen vil hun dog vel kunne gaae ud, naar hun faaer Lyst dertil?" spurgte Marmouset.

„Ja, det forstaaer sig!"

„Godt! . . . . Det er kun om Natten, hun er bange.“

Sir Robert og hans Kone vare aabenbart sjæleglade. Nylig vare de blevne truede af en overhængende Fare, og nu vare de slupne med Skrækken.

„Det skal være os en sand Fornøielse at opfylde Deres Ønske!“ udbrød Sir Robert M . . .

Marmousets Ansigt opklaredes.

Tre og trediote Kapitel.

Sir Robert M . . . vedblev:

„Plads have vi nok af! Foruden denne Sal, mit Studereværelse og mine Kones og mine Døttres Værelser have vi endnu en lille Salon og to andre Kamre, som vi ikke have nogensomhelst Brug for.“

„Og som ere meget hyggelige,“ tilføiede Fru Robert M . . . .

„Ja, det blive vi nok enige om,“ sagde Marmouset. „Forøvrigt er der jo kun Tale om et kort Ophold her; thi om en Ugestid maae vi vende tilbage til Frankrig.“

„Hvis De ønsker det,“ vedblev Sir Robert i sin Glæde over, at han var sluppen saa billig, „ville vi ind-

rette vor Levemaade paa fransk Viis, medens De og Deres Frue gjøre os den Ære . . ."

„Nei, paa ingen Maade!" afbrød Marmouset ham her. „Min Kone og jeg holde meget af det engelske Kjøkken! . . . Men endnu har jeg dog ikke gjort Dem bekjendt med Alt, hvad jeg ønsker, Høistærede!"

„Ikke det?" sagde Sir Robert, som nu igjen blev noget ængstelig.

„Jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg er meget excentrisk," vedblev Marmouset, der ikke kunde bare sig for at smile, da han saae, med hvilken Rædsel Gouvernøren nu atter stirrede paa ham. „I en vis Henseende er jeg meget lidenskabelig!"

De to unge Piger sloge Øinene ned, og nu var det Fru Robert, der begyndte at blive urolig.

Marmouset vedblev imidlertid:

„Jeg sværmer for at spille Skak og maa hver Aften have et Parti."

„O," sagde Sir Robert, „ikke Andet! Jeg har Ord for at være en ganske dygtig Skakspiller, og . . ."

Atter afbrød Marmouset ham.

„Ja, mange Tak!" sagde han, „men det var just ikke det, jeg sigtede til."

„Hvad da?"

„Ja, seer De," vedblev Marmouset, „jeg har tilbragt min tidligste Ungdom ovre i Ostindien, og der spiller man Skak paa en ganske særegen, høist interessant Maade, der skyldes en Opfindelse af Bonzerne og Brahminerne."

„Den Opfindelse kjender jeg ikke," sagde Sir Robert med et Suk.

„Men blandt Arrestanterne her findes der en Mand, som ligeledes har været ovre i Ostindien, og som er en Mester i det Spil, jeg taler om."

„Og hvad er det for en Arrestant?"

„Det er den Mand, i hvis Celle jeg blev indespærret."

„Den graa Mand?"

„Ja, netop, Deres Høivelbaarenhed."

„Men, Høistærede! . . ."

„Det er en fuldendt Gentleman," vedblev Marmouset.

„Ja, ganske vist!"

„Og Damerne kunne være ganske rolige for, at han vil behandle Dem høflig, ja, endog med Ærbødighed."

„Hvad for Noget?" udbrød Sir Robert M . . . nu. „Vil De virkelig have, at jeg skal modtage ham som Gjæst her?"

„Ja, og det hver Aften, for at jeg kan faae mit Parti!"

„Men Reglementet . . ."

„Ja, undskyld," afbrød Marmouset ham, „naar De begynder at tale om Reglementet, maa jeg naturligviis tage min Tilflugt til Hr. Staggs!"

Sir Robert M . . . foer sammen.

„Forøvrigt kan De jo lade en Flok Politibetjente holde Vagt udenfor," vedblev Marmouset.

„O," sagde Sir Robert, „det gjør i Grunden ikke No-

get til Sagen, om han er her eller inde i sin Celle; — jeg er slet ikke bange for, at han skal tage Flugten."

„Nu," sagde Marmouset, idet han reiste sig, „veed De, paa hvilke Betingelser jeg er villig til at give Afkald paa min Ret til at fordre Erstatning af Dem."

Sir Robert og hans Kone vexlede et Blik, som tydelig sagde:

„Naar Alt kommer til Alt, maae vi da hellere gjøre Brud paa Reglementet, om vi end derved paadrage os en Irettesættelse af Justitsministeren, end udsætte os for at miste vor Formue og vor Stilling i Samfundet."

Og nu sagde Sir Robert til Marmouset:

„Godt, De skal faae Deres Ønske opfyldt, Høistærede, — den omtalte Arrestant skal komme til at spille Skak med Dem."

„Det glæder mig," svarede Marmouset, „til Gjengjæld aflægger jeg ikke Hr. Staggs noget Besøg i de første otte Dage, men skriver ham til, at jeg maa foretage mig en lille Reise, og at han ikke skal foretage sig noget Skridt, hvad den omtalte Sag angaaer, førend jeg kommer tilbage."

„Hvad behager? Opgiver De ikke aldeles Sagen?"

„Uden al Tvivl, — men først Dagen førend jeg reiser tilbage til Frankrig. Jeg giver Dem imidlertid mit Æresord paa, at jeg nok skal opfylde mine Forpligtelser imod Dem, naar De blot retter Dem efter Overeenskomsten."

„Som De vil!" sagde Sir Robert, der nok kunde indsee, at den excentriske Franskmand vilde være sikker i sin Sag.

Marmouſet gik hen til Fru Robert M . . ., ſom nu ikke længer græd, og ſagde til hende:

„Imorgen ſkal jeg have den Ære at foreſtille min Kone for Fruen."

„Jaſten ſee vi altſaa ikke Noget til Dem?" ſpurgte Sir Robert.

„Nei, iaften tage vi ud til Greenwich for at ſmage paa Fiſkene der, — og der tilbringe vi ſaa Natten."

Sir Robert M . . . fulgte Marmouſet ud og viſte ſig overordentlig høflig imod ham.

Og da den unge Franſkmand var ſteget ind i ſin Droſchke, vendte Gouvernøren tilbage til ſin Kone, kaſtede ſig i hendes Arme og ſagde til hende:

„Ak, kjære Kone, jeg begyndte virkelig at blive bange for, at det ſkulde være ude med os!"

— Den Aften feirede Faderen, Moderen og de to unge Piger en lille Familiefeſt.

— — — — — — — — — — — — —

Medens dette foregik, kjørte Marmouſet hen til det Hotel, i hvilket Vanda var taget ind.

„Kjære Veninde," ſagde han til hende, „i de første otte Dage maa De nu udgive Dem for min Kone og kalde Dem Fru Peytavin!"

„Godt!"

„Imorgen maa De flytte bort herfra; jeg har nemlig faaet en engelſk Familie til at tage os i Koſt."

„En engelſk Familie?"

„Ja, Sir Robert M . . . s Familie."

„Sir Robert M . . .? Det er jo Gouvernøren i Newgate?"

„Ja, ganske rigtigt!"

„Og det er hos ham? . . ."

„Ja, det er hos ham, — det er i hans elskværdige Families Skjød, vi nu i en Ugestid ville komme til at leve."

„Men . . ."

„Og han vil sørge for, at vi komme til at tilbringe Aftenen sammen med en Mand, som De kjender."

Vanda studsede og blev ganske bleg.

„Mesteren vil hver Aften faae Lov til at spille Skak med mig."

Da Vanda aabenbart blev i høieste Grad forbauset over denne Meddelelse, fortalte Marmouset hende, hvad der nylig var foregaaet mellem Sir Robert M . . . og ham.

„Men," sagde Vanda, „hvortil vil det kunne nytte os?"

„Det vil sætte os istand til en Aften at bortføre Mesteren."

„Hvorledes skal det gaae til?"

„Det skal De faae at see; — jeg har allerede lagt min Plan!" svarede Marmouset.

Og efterat han havde taget Afsked med Vanda, kjørte han hen til Nr. 90 i Osborn-Street, hvor der boer en anerkjendt dygtig Kleinsmed, der har forfærdiget en Mængde Laase, som endog sætte de meest routinerede Indbrudstyve i Forlegenhed.

Idet Marmouſet ſteg ud af Vognen og gik ind i Boutiken, anſtillede han følgende Betragtning:

„Her tænker jeg nok, jeg vil kunne finde et Middel til at aabne den Jern=Dør, der adſkiller Kjælderen under Milons Huus fra de underjordiſke Hvælvinger, ſom, hvis jeg kan troe mit Kort over London i det ſyttende Aarhundrede, maa føre lige ind under den Leilighed, ſom den ſkikkelige Gouvernør beboer i Newgate.“

Fire og tredivte Kapitel.

Marmouſet gik altſaa ind til den anerkjendt dygtige Kleinſmed i Osborn=Street.

Her forlangte han at ſee paa ſolide Laaſe, og der blev viiſt ham adſkillige, af vidt forſkjellige Konſtruktioner. Han fandt imidlertid ikke Behag i nogen af dem, men ſagde langt om længe:

„Jeg har læſt i en gammel Bog, at man i det ſyttende Aarhundrede brugte Laaſe af en ſærdeles intereſſant Konſtruktion.“

„Paa den Tid brugte man Laaſe af mange forſkjellige Konſtruktioner,“ ſvarede Kleinſmeden, der virkelig var en dygtig Mand i ſit Fag og havde ſtuderet ſin Kunſt tilbunds.

„Ja," vedblev Marmouſet, „jeg har endog hørt tale om Døre, paa hvilke det ikke var nogen ganſke let Sag at ſee Laaſen."

„Jeg veed, hvad det er, De ſigter til, Høiſtærede," ſagde Kleinſmeden nu, „og jeg er ſelv i Beſiddelſe af en Jerndør, der er indrettet paa denne Maade."

„Den Dør kunde jeg nok have Lyſt til at ſee!" udbrød Marmouſet.

Øieblikkelig førte Kleinſmeden ſin kræsne Kunde op paa første Sal.

„Her oppe har jeg mit Muſeum for Antikviteter," ſagde den dygtige Haandværker. „Direktørerne for det britiſke Muſeum gjøre mig ikke ſjeldent den Ære at aflægge et Beſøg her, ja, de have endog kjøbt adſkillige Ting hos mig."

„Nei, virkelig?"

„Men nu ſkal jeg viſe Dem en ganſke mærkværdig Dør!"

Og nu pegede Kleinſmeden paa en Jernplade, der var indfattet i en Ramme og prydet med Figurer.

Ved første Øiekaſt var det ikke muligt at opdage nogen Laas paa denne Jernplade.

„De kan nok ikke finde Laaſen?" ſpurgte Kleinſmeden.

„Nei, jeg har forgjæves ſøgt efter den."

„See endnu en Gang efter!"

„Det kan ikke nytte!"

Nu tog Kleinſmeden en Hammer og ſlog paa den øverſte Deel af Rammen.

I samme Øieblik viste der sig tre Slaaer, een foroven og een paa hver Side.

„Ja, det er ganske vist en mærkelig Dør!" sagde Marmouset.

„Jeg skal gjerne forklare Dem Mekanismen," sagde Kleinsmeden, „men først maa jeg fortælle Dem Dørens Historie."

„Hvis De vil gjøre Dem den Uleilighed, vil jeg være Dem meget forbunden," svarede Marmouset.

Medens han nu tændte sig en Cigar, fortalte Kleinsmeden:

„For halvandethundrede Aar siden blev der indgaaet en storartet Sammensværgelse her i London. Tilhængerne af de sidste Stuarter havde besluttet at styrte Huset Hannover og sprænge en Deel af Englands Hovedstad i Luften."

„Ah!" sagde Marmouset.

„Planen blev imidlertid røbet itide. Man fandt da en stor Mængde underjordiske Hvælvinger, som de Sammensvorne havde ladet grave, og hvis Døre vare af samme Beskaffenhed som den, De her seer. Jeg behøver vistnok ikke at henlede Deres Opmærksomhed paa, hvor tyk denne Jerndør er, og da det nu ikke var muligt at opdage Laasen, vilde man ikke have kunnet aabne den, dersom en af de Sammensvorne ikke — imod Løvte om Benaadning — havde røbet Hemmeligheden."

Medens Kleinsmeden fortalte dette, anstillede Marmouset følgende Betragtning:

„Mesteren havde altsaa Ret, da han sagde, at jeg her vilde kunne finde, hvad jeg søgte."

Kleinſmeden vedblev:

„Døren's hemmelige Konſtruktion beroede forøvrigt ikke paa Tilfældigheder, men paa en beſtemt Plan. Antallet af de Sammenſvorne var meget betydeligt, og det vilde have været vanſkeligt, om ikke umuligt, at give hver enkelt af dem en Nøgle, ſom kunde aabne alle Dørene, eller rettere: at gjøre alle Laaſe aldeles eens. Derfor anſtillede man et Forſøg med dette Syſtem. Naar man havde ſlaaet tre Slag paa Rammen, var Døren lukket."

„Men hvorledes bar man ſig ad med at aabne den?"

„Paa ſelvſamme Maade; kun ſlog man ſaa ikke paa den øverſte, men paa den nederſte Deel af Rammen."

Idet Kleinſmeden udtalte diſſe Ord, tog han igjen fat paa Hammeren og ſlog paa den nederſte Kant af Rammen. Øieblikkelig forſvandt de tre Slaaer.

„Ja, det er unægtelig i høieſte Grad mærkværdigt!" ſagde Marmouſet.

Og derpaa tilføiede han fortrolig:

„Nu ſkal jeg ſige Dem Noget, Høiſtærede, — jeg er anſat ved National-Bibliotheket ovre i Paris."

Kleinſmeden bukkede dybt.

„Og," vedblev den unge Franſkmand, „min Regering har ſendt mig herover til London, forat jeg paa ſelve Stedet kan ſkrive et ſtort hiſtoriſk Værk, — kan De gjætte, om hvad? — Netop om den Krudt-Sammenſværgelſe, ſom De taler om!"

„Nei, virkelig?" udbrød Kleinſmeden.

„Ja, jeg havde endog faaet at vide, at De var i Beſiddelſe af en Dør fra hiin Periode, og den vilde

jeg gjerne see. De kan ogsaa være ganske rolig for, at De nok skal blive omtalt i mit historiske Værk."

Kleinsmeden syntes at føle sig meget smigret ved denne Bemærkning.

Nu havde Marmouset faaet at vide, hvad han ønskede at faae at vide, og — hvad „Mesteren" ikke havde seet sig istand til at sige ham Besked om; han tog derfor Afsked med Kleinsmeden, takkede ham endnu en Gang og satte sig igjen ind sin Droschke.

Efter en halv Timestids Forløb befandt han sig paany henne i Old-Bailey, og nu gik han ind i Milons Boutik.

I Løbet af Dagen havde den nybagte Urtekræmmer allerede fundet sig foranlediget til at tage en Svend til i sin Tjeneste.

Den nye Svend var Matrosen William, der kun anerkjendte et eneste Menneske paa hele Jorden, nemlig den graa Mand, som sin Overmand.

William havde ikke gjort den allerringeste Indvending imod at tage det hvide Forklæde paa.

Marmouset havde sagt til ham:

„Den graa Mand sidder for Øieblikket arresteret; vi arbeide imidlertid paa at sætte ham i Frihed; — vil Du slutte Dig til os?"

Uden Betænkning havde William svaret:

„Naar der er Tale om den graa Mand, er jeg med til Alt!"

„Godt," havde Marmouset da sagt, „saa bliv hos os! Naar Tidens Fylde er kommen til, at Arbeidet kan tage sin Begyndelse, skal Du nok faae det at vide!"

Saaledes var William lige paa een Gang bleven Urtekræmmersvend. —

— Med en triumferende Mine traadte Marmouset ind i Boutiken og sagde til Milon:

„Tag nu Lyset!"

„Oho!" sagde Kæmpen. „Nu skulle vi nok igjen ned i Kjælderen?"

„Ja vel!"

„Har De da faaet at vide, hvorledes man skal bære sig ad for at faae Døren lukket op?"

„Ja, naturligviis!"

De to Mænd gik nu ned i Kjælderen og ind i det inderste af de Kjælderrum, som det hidtil var lykkedes dem at bane sig Vei til. Her tog Marmouset Lyset ud af Haanden paa Milon og gav sig til at undersøge Døren.

Denne lignede i enhver Henseende den Dør, som Marmouset havde seet hos Kleinsmeden henne i Osborn-Street.

„Men jeg kan endnu ikke faae Die paa nogen Laas!" sagde Milon.

„Da skal Du dog om et Øieblik see mig aabne Døren!" svarede Marmouset.

Derpaa rakte han Milon Lyset, tog Hammeren og gav sig til at banke stærkt paa den nederste Deel af Rammen paa Jerndøren.

Pludselig hørte de to Mænd en besynderlig Lyd.

„Det lyder jo, som om der blev trukket en Slaa fra!" sagde Milon.

Marmouset slog endnu et Slag paa Rammen.

Nu gav det et Ryk i Døren; den aabnede sig, og de to Mænd fik Die paa en smal og bugtet Gang.

Nu tog Marmouset igjen Lysestagen fra Milon og sagde til ham:

„Følg nu efter mig! Jeg begynder virkelig at troe, at det vil lykkes os at sætte Mesteren i Fribed, førend Fenierne endnu ere blevne enige om, hvilke Foranstaltninger de skulle træffe!“

Og den unge Mand gik først ind i den smalle underjordiske Hvælving.

Fem og trediwte Kapitel.

De to Mænd vare ikke komne ret langt henad den smalle Gang, førend de pludselig maatte standse; — endeel af Muurværket var styrtet sammen og spærrede Veien for dem.

„See, see!“ sagde Marmouset. „Vi have dog nok lidt vel tidlig jublet over Seiren! . . . I alt Fald faae vi da Brug for vort Værktøi her!“

Nu maatte de vende tilbage til det forreste Kjælderrum, hvor de havde ladet Værktøiet blive liggende paa Gulvet.

Det varede imidlertid ikke længe, førend de fik de Hindringer ryddede afveien, som nylig havde gjort det

umuligt for dem at gaae videre, og efterat de vare gaaede omtrent hundrede Skridt fremad, stødte de atter paa en Dør, der ganske og aldeles lignede den første.

Denne Dør aabnede Marmouset paa samme Maade, som han havde aabnet den forrige.

Nu befandt de sig i et Slags rund Celle, til hvilken ikke færre end tre underjordiske Galerier vendte ud.

„For Pokker!“ udbrød Milon. „Nu befinde vi os i større Forlegenhed, end nogensinde før! . . . Hvilken Vei skulle vi nu gaae?“

„Lad os en Gang see, hvad Kortet siger!“ svarede Marmouset.

Nu lagde den unge Mand sig paa Knæ paa Gulvet og bredte Kortet ud foran sig, medens Milon med Lyset i Haanden bøiede sig ned over ham.

Denne Korsvei stod imidlertid ikke antydet paa Kortet.

Marmouset tænkte sig et Øieblik om; derefter saae han paa Milon og sagde:

„Hidtil ere vi jo gaaede ligefrem, — ikke sandt?“

„Jo, saavidt jeg veed,“ svarede Kæmpen.

„Godt, — saa ville vi blive ved med at gaae ligefrem; — vi ville vandre hen ad den midterste Gang.“

„Hvorfor det?“

„Fordi vi jo maae gaae tværs over, eller rettere: tværs under Old-Bailey for at komme ind under Newgate.“

„Ja, det er meget sandt!“ indrømmede Milon.

Nu gik de videre; men allerede efter nogle Minuters

Forløb kom de atter til et Sted, hvor nedstyrtet Muurværk spærrede Veien for dem.

Atter grebe de til deres Værktøi for at rydde Hindringerne afveien; men allerede efter et Øieblikks Forløb vendte Marmouset sig om og sagde til Milon:

„Her have vi faaet et Stykke Arbeide, som vil optage adskillige Timer!"

„De mener altsaa?" spurgte den til Urtekræmmer forvandlede Bygnings-Entreprenør.

„Jeg mener, at vi maae kalde vore Venner til Hjælp."

„Strax?"

„Nei," svarede Marmouset.

Og idet han saae paa Uhret, tilføiede han:

„Nu er Klokken fire, og endnu hersker der Liv og Travlhed i City; men om et Par Timer vil det være mørkt, og saa ville Gaderne her i Kvarteret være øde og tomme."

„Og hvad saa?"

„Her i Byen blive Boutikerne tidlig lukkede; Du kan meget godt lukke Din Boutik Klokken sex, og saa ville vi have Tiden for os!"

Milon kløede sig bag Øret.

„Men hvorfor skulle vi ikke see os om inde i de andre Galerier?" sagde han.

„Det kunne vi gjerne, hvis Du har Lyst til det," svarede Marmouset, „men jeg anseer det rigtignok for sandsynligt, at vi snart igjen ville støde paa en Forhindring af samme Beskaffenhed som denne."

De to Mænd vendte nu tilbage til den ovenfor om-

talte runde Celle og gik derpaa ned ad den Gang, der førte tilhøire.

Marmouſet gik i Forveien.

„Oho!“ udbrød han pludſelig. „Hvad er nu dette?“

Og nu blev han ſtaaende.

„Hvad er der paafærde?“ ſpurgte Milon.

„Kan Du ikke høre en ganſke beſynderlig, eensformig Lyd?“ ſagde Marmouſet.

Milon gav ſig til at lytte.

„Jo,“ ſvarede han efter en kort Pauſe, „jeg hører nok en eiendommelig Lyd; men jeg antager, det er Lyden af de Vogne, der rulle hen over vore Hoveder.“

„Det troer jeg ikke, det er,“ ſagde Marmouſet.

Derpaa rakte han Milon Lyſet, kaſtede ſig ned paa Gulvet og lagde Øret mod Jorden.

Efter et Par Minuters Forløb reiſte han ſig igjen op og ſagde:

„Jeg kan endnu ikke troe, at det er Vognene, vi høre! . . . Men det er bedſt, at vi gaae videre, ſaa faae vi ſnart at vide, hvad vi have at holde os til.“

Efterat de vare komne omtrent tredive Skridt videre, blev Marmouſet pludſelig ſtaaende.

„Kan Du ikke mærke, at vi hele Tiden gaae lidt ned ad Bakke?“

„Jo, det gjøre vi ganſke viſt!“ ſvarede Milon.

„Naa, deri ligger Beviſet for, at min Mening er den rigtige! Londons City ligger jo paa en Bakke, — ikke ſandt?“

„Jo.“

„Og alt det Vand, der løber ud i Themsen, strømmer altsaa mere eller mindre ned ad Bakke?"

„Ja, naturligviis!"

„Godt! Kan Du saa ikke begribe, hvad det er for en Støi, vi høre, — og som blive stærkere, jo mere vi vandre fremad?"

„Nei, det kan jeg virkelig ikke begribe!"

„Det er naturligviis Themsen; — denne underjordiske Hvælving fører nemlig ud til Floden!"

„Skulde det være muligt?"

„Ja, lad os blot gaae videre, saa skal Du faae at see, at jeg har Ret!"

Nu gik den underjordiske Korridor raskere ned ad Bakke, og den Støi, de to Mænd hørte, blev med hvert Øieblik stærkere; — tilsidst lignede den endog fjern Tordenen.

Pludselig begyndte Lyset at kaste et mindre stadigt Skjær omkring sig, end før.

„Naa, seer Du nu?" spørgte Marmouset.

„Ja, hvad er der iveien med Lyset?"

„Det er naturligviis Trækvinden, der forhindrer Lyset fra at brænde rolig," svarede Marmouset, idet han holdt Haanden for Lyset.

„Men Trækvind gives der da overalt," indvendte Milon.

„Ja vel; men det Vindpust, der nu slaaer os imøde, er frisk og køligt og kommer udefra."

„Naa ja, naar De er sikker i Deres Sag, kunne vi jo ganske rolig vende om!"

„Nei, paa ingen Maade!"

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg nu en Gang har sat mig i Hovedet, at jeg vil have at vide, hvor denne Gang fører hen," svarede Marmouset.

„De har vistnok Ret i, at den fører ud til Themsen; men isaafald vende vi jo nu Ryggen til vort Maal og fjerne os med hvert Skridt fra det."

„Tossehoved!" sagde Marmouset. „Sæt nu, at det var lykkedes os at sætte Mesteren i Frihed!"

„Ja, saa vilde vi jo slet ikke længer have Brug for nogen underjordisk Gang!"

„Jo, det vilde vi netop! Vi vilde saa føre ham henad denne Gang, lige ud til Themsen, hvor en Baad jo kunde vente paa os."

„Ja, det er meget sandt!" indrømmede Milon.

Nu vandrede de to „Venner" videre; men pludselig blev Lyset slukket af et stærkt Vindpust.

Sex og tredivte Kapitel.

„Saa, for Pokker!" udbrød Milon. „Hvad skulle vi nu gribe til?"

Marmouset brast i Latter.

„Du taber dog virkelig forbistret let Modet!" sagde han.

„Men jeg har ingen Svovlstikker," sagde Milon.

„Men det har jeg!"

I samme Øieblik saae Milon et klart Lysskjær, og dette satte ham istand til at faae Øie paa en lille Lygte, som Marmouset tog op af Lommen.

„Jeg havde tænkt mig Muligheden af, at Lyset kunde gaa ud," sagde den unge Mand rolig, idet han tændte Lygten og skyndte sig med at lukke den.

„Nu maae vi gaae videre!" tilføiede han.

Jo længere de to Mænd kom frem, desto voldsommere blev den Støi, de hørte, og tillige blev den Luftstrøm, der slog dem imøde, snart gjennemtrængende kold. Desuden var Luften fugtig og lugtede af Tjære.

Endnu i syv eller otte Minuter vandrede de henad Gangen, som nu skraanede brat nedad; da fik de pludselig Øie paa et Lysskjær, som dog var temmelig svagt og derfor maatte være langt borte.

Den underjordiske Hvælving udvidede sig nu lidt efter lidt til begge Sider.

„Hvad mon det er for et Lys?" sagde Marmouset halvhøit. „Det kan dog neppe have brændt der i halvandethundrede Aar!"

„Nu komme vi bestemt snart til et Sted, hvor vi ville træffe paa mange Mennesker!" sagde Milon. „Skulle vi ikke vende om?"

„Hvad for Noget?" udbrød Marmouset. „Er Da bange for Dit Skind?"

„Nei, ikke for mit eget!" svarede Kæmpen.

„For mit da?"

„Hm! Det vilde dog ikke være klogt, om vi udsatte os for, at vor Plan blev røbet!“

„Lad os kun gaae videre! . . . Saasnart som vi mærke, at der er Fare paafærde, vende vi strax om!“

Lidt er lidt blev det lysende Punkt større, og det forekom Marmouset, at det var omgivet af Glas.

„Ah!“ sagde han. „Nu forstaaer jeg det Hele!“

„Hvad er det da, vi see derhenne?“ spurgte Milon.

„Det er Themsen! Hvælvingen her fører lige ud til Floden.“

„Ja, . . . men Lyset?“

„Det er Skjæret af en Gadelygte, der speiler sig i Vandet.“

„Troer De virkelig?“

„Ja, jeg er endog ganske vis paa det!“

Efterat de vare komme tredive Skridt længere fremad, viste det sig, at Marmouset havde Ret. Det Lys, som de to Mænd saae, var virkelig en Gadelygte, der speilede sig i Themsen.

Natten var ualmindelig klar; Taagen var ikke saa tæt, som den pleiede at være.

I denne Deel af London findes der saa godt som ikke det ringeste Spor af nogen Kai, og da Marmouset og Milon kom ud af den underjordiske Hvælving, stode de paa en smal, sandet Jordstrimmel, paa hvilken Bølgerne skyllede op.

Nu kunde de gjøre sig Rede for, hvor de befandt sig.

Tilhøire for dem laa Black-Friars-Broen, tilvenstre

London=Bridge, lige foran dem den sydlige Flodbred, paa hvilken Southwark og Borough ere beliggende.

„See saa!“ sagde Marmouset. „Nu kunne vi vende om; thi nu har jeg faaet at vide, hvad jeg ønskede at faae at vide.“

De vendte nu tilbage til den underjordiske Hvælving, i hvilken de havde ladet Lygten blive staaende.

„Det er en ret god Tour, vi have faaet os!“ sagde Milon nu.

„Ja, saamænd!“ svarede Marmouset.

„En Tour paa over en Timestid,“ vedblev Milon.

„Godt, — saa er det bedst, at vi nu skynde os lidt!“ sagde Marmonset.

Tidligere havde de været nødte til at gaae forsigtig og blive staaende hvert Øieblik; men nu, da de kjendte Veien, kunde de gaae raskt til.

Snart befandt de sig atter inde i den runde Celle, og nu saae Marmouset paa Uhret.

„Klokken er bleven halvsex,“ sagde han.

„Vore Venner deroppe maae da troe, at vi ere døde og borte,“ bemærkede Milon.

„Det var dog ikke det, jeg tænkte paa,“ vedblev Marmouset. „Jeg glædede mig tværtimod over, at vi endnu havde en halv Timestid til vor egen Raadighed.“

„Og hvad skulle vi da bruge den halve Time til?“ spurgte Milon forbauset.

„Til at undersøge den anden Gang og see, om det ikke er den, vi foreløbig bør vælge.

„Naa, — som De vil!“ sagde Milon.

Nu gik de altsaa ind i den Gang, der førte til-venstre.

Denne Gang dannede en Vinkel og syntes at føre mod Nordvest. Her gik de to Mænd saaledes ikke ned, men op ad Bakke.

Omtrent hundrede Skridt fra den runde Celle stødte de paa en Jerndør.

Ogsaa denne Dør fik Marmouset aabnet ved Hjælp af Hammeren, og de gik videre.

„Hm!“ udbrød Milon. Nu er det dog vel ikke Themsen, vi nærme os.“

„Nei, det er det ikke,“ svarede Marmouset.

„Og dog kan jeg nu igjen høre en besynderlig og temmelig stærk Larm.“

„Jeg med.“

„Det maa vel altsaa være Lyden af Vogne?“

„Nei, det er ikke,“ svarede Marmouset. „Nu kunne vi imidlertid ganske rolig vende om; nu kjender jeg nem-lig Lokaliteterne her.“

„Gjør De virkelig?“

„Ja! . . . Vi have Old-Bailey paa høire Side og befinde os lige nedenunder „metropolitan-railway“, og-saa kaldet: London-Chatham-Dover-Jernbanen, og den Støi, Du kan høre, skriver sig fra et Tog.“

Virkelig hørte den omtalte Støi snart op; — Toget var nu kommet saa langt bort, at man ikke længer kunde høre det.

„Er Du nu sikker i Din Sag?“ spurgte Marmouset.

„Ja, jeg er.“

„Godt! Saa lad os gaae vor Vei!

Et Kvarteerstid efter vare de to Mænd komne tilbage til Boutiken.

„Naa, Børn," sagde Marmouset nu til „Mesteren"s Venner, „nu er det bedst, vi lukke Boutiken; — vi have nemlig Andet at bestille."

„Ah!" sagde „de Tappres Død".

„Der er Arbeide nok til os Allesammen, og det for hele Natten," sagde Milon.

„Ja, maaskee endog for flere Nætter, end denne!" bemærkede Marmouset.

Syv og tredivte Kapitel.

Den næste Morgen holdt der en Droschke udenfor Newgate, det vil sige: udenfor den Port, der førte ind til Gouvernørens private Leilighed.

Marmouset steg ud af Droschken og hjalp derpaa en Dame ud af den; — denne Dame var naturligviis Vanda.

Skjulte bag Gardinerne sadde Fru Robert M . . . og hendes Døttre ved Vinduet; — de brændte naturligviis af Begjærlighed efter at lære deres Kostgjængere at kjende.

Vandas Holdning og Væsen vidnede om, at hun var vant til at bevæge sig i de eleganteste Cirkler.

De unge Piger kunde ikke lade være med at udbryde:

„Hvor hun er smuk, Moder!"

Sir Robert var i fuld Uniform; — han vilde modtage sine Gjæster paa en Maade, der var dem værdig.

Siden den foregaaende Dag havde Sir Robert anstillet mange forskjellige Betragtninger.

En Englænder vil altid kunne forstaae, at en Mand kan være excentrisk; men da Marmouset var gaaet sin Vei, havde den gode Gouvernør dog rettet det Spørgsmaal til sig selv:

„Skulde det ikke være en Snare, der blev lagt for mig?"

Imidlertid var det i den Grad usandsynligt, at en Mand, der var en fortrolig Ven af den franske Gesandtskabssekretair, skulde staae i Forbindelse med Fenierne, at Sir Robert formelig skammede sig over sin Mistænksomhed.

Og naar der ikke vak nogen Grund til at nære Mistillid til den unge Franskmand, havde Sir Robert ikke noget Valg; Marmouset havde jo talt til ham om Hr. Staggs, og hvis Hr. Staggs nogensinde blandede sig i Gouvernørens Anliggender, vilde det være ude med denne; — saa vilde det ikke kunne nytte, at Sir Robert altid havde havt Ord for at være en retskaffen Mand; hans huuslige Lykke, hans Stilling, hans gode Udkomme, — Alt vilde da svinde bort som Dug for Solen.

Og selv om det Allerværste var Tilfældet, — selv om den franske Herre stod i en eller anden hemmelighedsfuld Forbindelse med den graa Mand, — hvilken

Risiko løb Sir Robert saa? I det Allerhøieste vilde han i saafald faae, hvad man kalder „en Næse“; men det dør man da ikke af.

— Men naar det nu lykkedes Arrestanten at tage Flugten? — Dette ansaae Gouvernøren ganske vist ligefrem for en Umulighed; men han meente dog, at han endog burde tage Hensyn til denne Eventualitet.

Ja, dersom det Umulige blev muligt, vilde Sir Robert M . . . ganske vist faae sin Afsked; men det vilde dog ikke falde Regeringen ind at tage hans Formue fra ham, og hvad den gode Gouvernør end sagde, havde han dog adskillige Grunker paa Kistebunden.

Sir Robert havde altsaa sagt til sig selv:

„Ja, jeg maa naturligviis rette mig efter Franskmandens Ønske; men jeg vil dog træffe de betryggende Foranstaltninger, som det er mig muligt at træffe!“

Og om Morgenen havde han aflagt den graa Mand et Besøg.

Efterat Arrestanten havde kastet et eneste Blik paa Gouvernøren, havde han anstillet følgende Betragtning:

„Oho! Jeg seer nok, hvorledes det er fat! . . . . Marmouset har aflagt Dig et Besøg, og Du er gaaet i Fælden, min stakkels Ven!“

„Høistærede,“ sagde Sir Robert M . . til ham, „De maa dog vist indrømme, at jeg hele Tiden har behandlet Dem paa en hensynsfuld Maade?“

Den graa Mand bukkede.

„Har jeg ikke gjort Alt, hvad der stod i min Magt,

forat Opholdet her kunde blive saalidet ubehageligt for Dem, som muligt?"

„Jo, ganske vist, Mylord!"

„Jeg har ladet Dem faae Bladene, ja, endog tilladt Dem at sysselsætte Dem med skriftlige Arbeider."

„De siger kun den rene Sandhed, Mylord."

„Fremdeles maa De sikkert indrømme," vedblev Sir Robert, „at det ikke er min Skyld, at De er bleven indespærret her?"

„Nei, hvorledes skulde det vel kunne være Deres Skyld?"

„De har altsaa ingen Grund til at hade mig!"

„Til at hade Dem, Mylord! . . . . Jeg forsikrer Dem, at jeg tværtimod føler den dybeste Taknemmelighed, naar jeg tænker paa Deres Godhed imod mig!"

„Er det virkelig sandt?"

„Ja, — dersom jeg nogensinde igjen kommer paa fri Fod . . ."

Sir Robert rystede paa Hovedet.

„De kan godt give mig Beviser paa Deres Erkjendtlighed, uden at De derfor behøver at komme paa fri Fod!" sagde han.

„Kan jeg virkelig?"

„Ja, De kan, — og jeg vil endog ganske oprigtig tilstaae, at jeg idag er kommen op til Dem for at appellere til Deres Velvillie."

„Behag at befale over mig, Mylord!" sagde den graa Mand ivrig.

Nu gjorde Sir Robert Arrestanten bekjendt med det Besøg, som Marmouset havde aflagt ham, og med de be-

synderlige Betingelser, som denne havde foreskrevet ham, og som Gouvernøren havde seet sig nødsaget til at gaae ind paa for at slippe ud af Hr. Staggs' Kløer.

Smilende sagde den graa Mand:

„Alt dette vidste jeg, Mylord!"

„Hvad for Noget? Vidste De det?"

„Jeg vil være ganske oprigtig ligeoverfor Dem, Mylord."

„Tak, Høistærede, men . . ."

„Hr. Felix Peytavin, — det er jo den unge Franskmands Navn, — blev meget misfornøiet, da De lod os sætte ind i en anden Celle. „Jeg vil hævne mig!" sagde han til mig, og derpaa gjorde han mig bekjendt med sin Hævnplan, — som jeg seer, at han nu har begyndt at realisere."

„Naa, den Hævn er endda ikke saa grusom!" sagde Sir Robert M . . .

„Den kunde, ja, vilde være bleven det, dersom De ikke havde været saa god imod mig, Mylord!"

„De behager at mene?"

„Da Franskmanden ikke er min Ven, er der Intet, som afholder mig fra at paaskjønne Deres Godhed imod mig efter Fortjeneste. Den unge Mand har ifinde at drille Dem dygtig, Mylord!"

„Hvorledes det?"

„I Løbet af de første Dage vil han jo hver Aften komme til at spille Skak med mig, og saa vil han hele Tiden tale det besynderlige Sprog, der satte Dem saamange Fluer i Hovedet."

„Saa? Hvorfor vil han det?"

„For at faae Dem til at troe, at han staaer i Ledtog med mig: Imidlertid kan De være ganske rolig, Mylord, han er ikke indviet i mine Hemmeligheder."

Og smilende tilføiede den graa Mand:

„De kan saaledes ganske rolig hengive Dem til Deres Glæde over, at De for saa godt Kjøb er sluppet fra en Historie, som Hr. Staggs ganske vist med Lethed vilde have kunnet gjøre til et stort Nummer!"

Da Sir Robert M . . . hørte Sagførerens Navn, foer han sammen.

„Men, Høistærede," sagde han derpaa, „idet jeg retter mig efter Hr. Peytavins besynderlige Lune, gjør jeg Brud paa Fængsels-Reglementet."

„Bagateller!" sagde den graa Mand.

„Og derfor har jeg en stor Tjeneste at bede Dem om," vedblev Gouvernøren. „Deres Sag kommer snart for, og jeg vilde være meget ilde faren, hvis De saa talte om, at De havde været min private Gjæst! . . ."

„Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg ikke med et eneste Ord skal omtale dette Punkt, Mylord," sagde den graa Mand, „men . . ."

„Men?" afbrød Sir Robert M . . . ham urolig.

„Men kan De ogsaa stole paa Deres Underordnede?"

„Der er to af dem, som jeg ubetinget kan stole paa, og disse To skulle hente Dem og bringe Dem tilbage."

„Godt, Mylord, — paa Taushed fra min Side kan De gjøre sikker Regning!"

Samtalen med den graa Mand havde fuldstændig beroliget Sir Robert M . . ., og efterat han havde gjort

et meget omhyggeligt Toilette, tog han, Klokken to om „Formiddagen", høflig, ja, næsten ærbødig, mod sine to Kostgængere.

„Naa," sagde Marmouset leende til ham, „har De ikke havt ubehagelige Drømme inat, — om Hr. Staggs f. Ex.?"

Sir Robert M . . . foer sammen; men han tvang sig dog til at smile, idet han som galant Mand bød Vanda Armen.

Otte og tredivte Kapitel.

Vore ærede Læsere kunne vel nok indsee, at Marmouset og hans Venner ikke havde været i Seng den Nat.

Klokken sex om Aftenen havde Milon lukket sin Boutik. Om Dagen er denne Deel af London meget befærdet; men om Aftenen seer man ingen Mennesker der, med Undtagelse af Politibetjentene, som jo maae vaage hele Natten igjennem. Det var derfor ganske naturligt, at „Loves Efterfølger" lukkede sin Boutik Klokken sex.

Saasnart som Marmouset var bleven ene med de fem kraftfulde Mænd og den unge Kvinde, der skalde

hjælpe ham med at sætte „Mesteren“ i Frihed, meddeelte han dem de fornødne Instruktioner.

Den smukke Pauline skulde blive siddende inde i den bælgmørke Boutik, lytte med den største Opmærksomhed og, hvis hun hørte en eller anden usædvanlig Støi, gaae op paa første Sal og forsigtig see ud af Vinduet. Dersom hun saa opdagede noget Mistænkeligt, skulde hun gaae ned i Kjælderen.

Marmouset og Milon viste de andre Mænd Veien og henledede deres Opmærksomhed paa det Værktøi, som Milon havde lagt tilrette til dem. Samtlige Venner gik derpaa ind i Hvælvingen og bleve først staaende, da de vare komne til den runde Celle, fra hvilken de tre Gange gik ud.

I det forreste Kjælderrum havde Marmouset reist en Pæl, til hvilken han havde bundet den ene Ende af et Nøgle Seilgarn. Med Nøglet i Haanden var han derpaa gaaet videre.

Da Milon lagde Mærke til, hvorledes den unge Mand bar sig ad, sagde han:

„Jeg kan nok begribe, hvorfor De træffer denne Foranstaltning.“

„Kan Du det?“

„Ja, det er jo ligesom man bærer sig ad i Katakomberne i Rom. Naar man ikke har en ledende Traad, farer man let vild der.“

„Da tager Du dog feil, min Ven,“ sagde Marmouset smilende.

„Men hvorfor? . . .“

„Ja, det skal jeg senere forklare Dig,“ afbrød Mar-

mouſet ham her. „For Øieblikket har jeg kun at med-dele Dig, at Du ikke har gjættet rigtig.“

Milon lod ſig nøie med at bukke; — han var jo vant til at rette ſig efter, hvad „Meſterens“ Yndlingselev ſagde.

Da de vare komne hen til den ſtorartede Forhin-dring, der for nogle Timer ſiden havde ſtandſet Mar-mouſet og Milon, ſagde den Førſtnævnte:

„See ſaa, Børn! Nu maae vi ikke ſpilde Tiden, men give os til at arbeide!“

I Begyndelſen ſaae det ud til, at dette Arbeide vilde kunne blive udført i en Fart, og „de Tappres Død“, ſom var vant til ſaadan Beſkjæftigeiſe, ſagde med en temmelig haanlig Mine:

„Jeg kan dog ikke antage, at dette Stykke Arbeide ſkulde kunne optage ſaa overvættes lang Tid!“

Imidlertid viſte det ſig ſnart, at han dog ikke ſaa ganſke havde Ret i ſaa Henſeende; den Omſtændighed, at kun to af Mændene kunde arbeide ad Gangen, gjorde det nemlig til en Umulighed, at Arbeidet kunde gaae raſk fra Haanden.

Under diſſe Omſtændigheder fandt Mændene det henſigtsmæsſigſt at afløſe hinanden hvert Kvarteer.

Hver Time gik Marmouſet op i Boutiken.

Den ſmukke Pauline holdt ſtandhaftig Udkig, men havde ikke opdaget noget Mærkeligt eller Mistænkeligt.

Efter fire Timers anſtrengende Arbeide havde man endelig faaet denne Hindring ryddet afveien.

De øvrige Mænd jublede høit af Glæde; men Milon

tørrede Sveden af Panden, rystede paa Hovedet og sagde halvhøit:

„Dersom Muurværket er styrtet sammen paa mange andre Steder, ville vi faae Nok at bestille her i de første otte Dage!“

Idet han sagde dette, saae han paa Marmouset. Denne rakte ham imidlertid ganske rolig det Nøgle Seilgarn, han havde i Haanden.

„Tag dette!“ sagde han.

Og derpaa gav Marmouset den flinke unge Polyte et Vink om, at han skulde tage den ene Lygte og gaae hen til Milon, som aabenbart ikke forstod, hvad alt dette skulde betyde.

Nu tog Marmouset en Tommestok op af Lommen og gav sig til at maale Længden af det Seilgarn, der strakte sig fra Milons Haand hen til den i det forreste Kjælderrum reiste Pæl.

Kæmpen, fra hvem Marmouset saaledes lidt efter lidt fjernede sig, saae paa sine Kammerater og sagde lidt ærgerlig:

„Det begynder virkelig at blive kedeligt! Marmouset behandler mig ganske paa samme Maade, som Mesteren selv vilde behandle mig! Hvert Øieblik seer han paa mig med en Mine, der tydelig siger, at han finder, jeg er en stor Dumrian.“

Den gode Milon udstødte et dybt Suk, idet han udtalte disse Ord; men forøvrigt maa det indrømmes, at de andre „Venner“ heller ikke rigtig kunde forstaae, hvad det var, Marmouset foretog sig. Selv Polyte, som dog var en flink ung Pariser, var aabenbart ikke ganske „med“

i saa Henseende; thi da de vare komne ud i det forreste Kjælderrum, sagde han til Marmouset:

„De vil formodentlig have at vide, hvor langt vi ere komne fremad?“

„Ja, det vil jeg bl. A. have at vide,“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev.

„Er der da Mere, De vil have at vide?“ spurgte Polyte.

„Ja, — og hvad det er, skal ikke ret længe vedblive at være en Hemmelighed for Dig.“

Idet Marmouset nu satte sig paa en Tønde, der stod med Bunden iveiret, vedblev han:

„Seilgarnet viser, at vi ere komne omtrent tohundrede Alen fremad. Nu gaae vi To atter op i Boutiken; — der maae vi dog vel kunne finde noget mere Seilgarn!“

„I en Urtebod? Ja, det skulde jeg mene!“ sagde Polyte leende.

Ganske sagte listede Marmouset og Polyte sig nu op i Boutiken; men den unge Pariser blev unægtelig noget forbauset, da han med egne Øine saae, at Marmouset tog et andet Nøgle Seilgarn, maalte tohundrede Alen af og derpaa skar Seilgarnet over.

„Nu faae vi at see!“ sagde den unge Mand derpaa.

I samme Øieblik slukkede han Lyset i Lygten; der blev saaledes atter bælgmørkt inde i Boutiken.

Ude paa Gaden herskede der dyb Stilhed.

Marmouset aabnede Boutiksdøren paa Klem og gav sig til at lytte.

Han kunde tydelig høre langsomme og afmaalte Skridt, som dog endnu vare temmelig langt borte.

„Det er Vægteren!“ sagde Marmouset.

„Vægteren? — Hvad er det for en Fyr?“ spurgte Polyte.

„Det er en Mand, der om Natten holder Vagt her i Gaden,“ forklarede Marmouset, idet han ganske sagte lukkede Boutiksdøren og derpaa gav sig til at vente.

Den Mand, der kom gaaende, nærmede sig Boutiken og gik derefter forbi denne; snart tabte Lyden af hans Skridt sig i Retningen henimod Fleet-Street.

„Nu maae vi skynde os lidt!“ sagde Marmouset. „Det vil vare fem Minuter, inden han kommer tilbage, og saa lang Tid behøve vi akkurat!“

Polyte vilde ikke have været nogen ægte Pariser, dersom han ikke havde havt et lystigt Indfald paa rede Haand.

„Naa, det maa jeg sige,“ udbrød han, „jeg har endda ikke seet saa ganske faa Melodramer; men jeg har dog aldrig seet noget, i hvilket der var saamange „Traade“, som der er i dette!“

Ni og trediute Kapitel.

Marmouſet ſtak den ene Ende af Seilgarnet i Haanden paa Polyte; ſelv tog han den anden, aabnede atter ganſke ſagte Boutiksdøren og liſtede ſig ud paa Gaden.

Derpaa gik han i lige Linie henimod Newgate; — Fængſlet laa nemlig ligeoverfor Urteboden.

Han blev først ſtaaende, da Seilgarnet var fuldſtændig udſpændt.

Nu befandt han ſig omtrent en halv Snees Skridt borte fra Fængſlets Muur.

Marmouſet ſlap derpaa Seilgarnet og gik videre, idet han talte Skridtene.

„Elleve!“ ſagde han, idet han berørte Muren med Haanden.

Derpaa løb han ganſke ſagte tilbage til Boutiken.

„Nu begynder Du dog vel at forſtaae, hvad det er, jeg foretager mig?“ ſagde han til Polyte.

„Ja, nu forſtaaer jeg det Hele!“ ſvarede den unge Pariſer.

Da de ikke fandt det raadeligt, at Seilgarnet blev liggende paa Gaden, toge det ind med, og Marmouſet ſagde:

„Nu maae vi vende tilbage til vore Venner!“

Derpaa tændte han igjen Lygten, og de to Mænd gik ned i Kjælderen.

Saa længe ſom Marmouſet havde været tilſtede, havde Milon dog forholdt ſig nogenlunde rolig: men da

„Mesterens" Yndlingselev var gaaet sin Vei, blev Bygnings-Entreprenøren snart utaalmodig; ja, han talte endog om, at han vilde gaae op i Boutiken og see, hvad der var blevet af hans unge Ven.

„De Tappres Død" afholdt ham imidlertid fra at iværksætte denne Beslutning.

„Marmouset sagde jo til os, at vi skulde vente paa ham her, og at vi skulde vandre videre fremad, saasnart som han kom tilbage," bemærkede han.

Milon udstødte et dybt Suk. Han blev, hvor han var; men han sagde ikke et Ord mere.

Endelig kom Marmouset og Polyte igjen ned i Kjælderen, og den Førstnævnte sagde:

„See saa! Nu kunne vi gaae videre!"

Med disse Ord tog Marmouset en af Lygterne og gik i Forveien.

Efterat være gaaede en halv Snees Skridt fremad, kom „Vennerne" ind i en anden Hvælving, der var meget rummelig, men fra hvilken det ikke syntes at være muligt at komme videre.

„Jo, — vi have rigtignok gjort god Fremgang!" sagde Milon noget spydig.

Marmouset trak paa Skuldrene.

Derpaa rakte ham Polyte Lyset, greb en Hakke og gav sig til at banke paa Muren.

„Jeg veed nok, hvorfor han bærer sig saaledes ad," sagde Milon til de Andre.

I nogen Tid syntes Muren at ville skuffe Marmousets Forventninger; men pludselig fremkaldte Hakken en Klang, som om den var stødt paa Metal.

„See saa!“ sagde Marmouset. „Nu have vi naaet vort Maal! . . . Paa dette Sted findes der en Dør!“

Sagte og forsigtig gav han sig nu til at skrabe Kalken af, og efterat han havde givet „de Tappres Død“ og Matrosen William et Vink, hjalp disse ham med dette Arbeide.

Efter en Timestids Forløb kunde samtlige Tilstedeværende tydelig see hele Døren, der ganske lignede dem, de tidligere havde seet inde i Hvælvingerne.

Døren var af Jernblik, og det var ikke muligt at opdage nogen Laas paa den.

„O,“ sagde Milon leende til sine Venner, „I skulle ikke see saa forskrækkede ud, fordi I ikke kunne faae Øie paa nogen Laas; — vi kunne alligevel faae Døren aabnet, naar vi ville, — ikke sandt, Marmouset?“

„Jo,“ svarede den unge Mand, „men for Øieblikket ville vi ikke aabne den.“

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi det ikke er nødvendigt! Inat have vi desuden ogsaa arbeidet tilstrækkelig!“

Milon saae paa sit Uhr og udbrød:

„Hvad for Noget? Klokken er endnu ikke tolv!“

„Det vil sige, at vi i Løbet af sex Timer have udført et Arbeide, som Andre vilde bruge tolv Timer til!“ sagde Marmouset.

Og derpaa stillede den unge Mand sig med Ryggen op imod den Dør, han nylig havde fundet, og gav sig til at tælle Skridtene fra denne hen til det Sted, hvor Muurværket var styrtet ned.

Milon og de andre Venner fulgte efter ham.

Da Marmouſet ſtandſede, ſagde han:
„Fjorten Skridt, ikke ſandt?“
„Jo, akkurat!“ ſvarede Polyte.
„Og herfra til den forreſte Kjælder, der ligger lige nedenunder Boutiken, er der tohundrede Alen,“ vedblev Marmouſet.

„Ja vel, — men hvad ſaa?“ ſpurgte Milon.

„Fra Boutiksdøren over til Newgates Muur er der tohundrede Alen og elleve Skridt,“ ſagde Marmouſet nu. „Derſom den underjordiſke Hvælving gaaer i lige Linie, er det altſaa i høieſte Grad ſandſynligt, at den Dør, vi nylig fandt, ligger lige nedenunder Gouvernørens private Leilighed.“

„Ah!“

„Altſaa gjøre vi klogeſt i at vente.“

„Hm! Jeg kan virkelig ikke indſee, af hvilken Grund vi ſkulle vente!“ ſagde Milon.

„Da er det dog ikke vanſkeligt at forſtaae,“ bemærkede Marmouſet. „Har jeg ikke ſagt Dig, at Vanda og jeg imorgen Aften aflægge et Beſøg i Newgate, og det for at tage Ophold der i længere Tid?“

„Jo, men . . .“

„Naa ja, — hvis Gouvernøren nu kjender Noget til de underjordiſke Hvælvinger, glemmer han viſt ikke at viſe os dem.“

„Og ſaa aabner han Døren derhenne!“ ſagde Milon.

„Nei, det gjør han dog neppe! Jeg for mit Vedkommende nærer i alt Fald ikke den ringeſte Tvivl om,

at Døren ogsaa paa den anden Side er meget omhyggelig skjult."

„Men saa vil han jo ikke kunne vise Dem Noget."

„Naa, vi faae at see! . . . For Øieblikket gjøre vi imidlertid klogest i at gaae til Ro."

Og nu forlode „Vennerne" de underjordiske Hvælvinger.

— — — — — — — — — — —

Førend Marmouset den næste Formiddag forlod Old-Bailey, sagde han til Polyte:

„Du seer ud til at være en kjæk Fyr?"

„Ja, hvad skulde jeg vel være bange for?" svarede den unge Mand.

„Vilde Du da ikke have Noget imod at sidde alene nede i en underjordisk Hvælving?"

„Jeg vilde ikke engang have Noget imod at tilbringe Natten paa en Kirkegaard, hvis det kunde være til nogen Nytte!"

„Godt! Saa læg nøie Mærke til, hvad jeg nu har at sige Dig! Du maa igjen gaae ned i de underjordiske Hvælvinger, og da navnlig sætte Dig ned paa Gulvet inde i den, i hvilken vi senest fandt Døren. Imidlertid maa Du gjøre Dig Umage for ikke at falde i Søvn, og desuden maa Du lytte med den største Opmærksomhed."

„Vil jeg da faae nogen Støi at høre?"

„Det er ikke umuligt, — og isaafald maa Du see at gjøre Dig Rede for, hvad Du hører!"

„Det er godt!"

Og medens Polyte gik ned i de underjordiske Hvælvinger, hentede Marmouset Vanda og kjørte med hende hen til Newgate, hvor vi altsaa nu ville finde dem.

Tyrgetyvende Kapitel.

Fru Robert M . . . og hendes Døttre vare ganske enige om, at Vanda var en fortryllende Skabning.

Den Velvillie, hun lige strax havde indgydt dem, gik imidlertid ligefrem over til Begeistring, da den fremmede Dame, som de kaldte „Fru Peytavin", tog et Perlehalsbaand, som den ældste af Søstene, Lucy Robert, syntes særdeles godt om, af sin egen Hals og hængte det om den unge Piges.

Allerede efter Frokosten herskede der det venskabeligste og fortroligste Forhold imellem Gouvernøren, hans Kone og Datter og de to Gjæster, der, saa at sige, vare blevne dem paatvungne.

Sir Robert sværmede ikke for at spille Whist og brød sig heller ikke om at spille Billard, — skjønt han dog selv havde et Billard i sin Leilighed; — men derimod var han en meget dygtig Skakspiller.

For fuldstændig at gjøre ham til sin Ven gjorde Marmouset ham det Forslag, at de skulde spille et Parti, og lod ham vinde dette.

Fru Robert M . . og hendes Døttre fandt megen Fornøielse i at høre Vanda spille paa Fortepiano, hvilket Instrument hun ganske vist ogsaa behandlede med sandt Mesterskab.

Saaledes gik Tiden, indtil Selskabet samledes til Lunch.

Medens de endnu sadde tilbords, sagde Marmouset til Sir Robert:

„Der er imidlertid een af mine Betingelser, som De endelig ikke maa glemme, Høistærede!"

„Og det er?"

„De husker jo nok, at De har lovet at vise min Kone Newgate?" vedblev Franskmanden. „Som alle Damer sværmer hun nemlig for Alt, hvad der kan pirre Nerverne."

„Det skal være mig en sand Fornøielse at opfylde Fruens Ønske," sagde Sir Robert, som forøvrigt altid var sjæleglad, naar han fik Leilighed til at forevise sit Fængsel og sine Arrestanter for Fremmede. „Imidlertid har jeg en Tjeneste at bede Dem om!"

„Og det er?"

„Vi ere jo blevne enige om, at den hemmelighedsfulde Arrestant, der kaldes den graa Mand, iaften skal spille Skak med Dem?"

„Ikke blot iaften, men hver Aften, medens jeg opholder mig her!"

„Naa ja!" sagde Sir Robert. „Jeg har virkelig ogsaa allerede truffet de fornødne Foranstaltninger i saa Henseende. Imidlertid er der kun to af Fangevogterne,

paa hvem jeg ubetinget kan stole; disse To ville bringe Arrestanten herhen og tilbage til Cellen . . .“

„De mener altsaa?“

„At vor Aftale med Hensyn til den graa Mand maa være en Hemmelighed for hele det øvrige Personale.“

„Naa, saaledes?“

„Ja, det er blevet mig paalagt, at jeg ikke maa lade Nogen faae ham at see.“

„For Øieblikket vil De altsaa ikke vise os den graa Mand?“

„Nei, det kan jeg ikke.“

„Men de øvrige Arrestanter?“

„Ja, dem skal De faae at see! Jeg skal vise Dem hele Fængslet, med Undtagelse af den graa Mands Celle; — De skal baade faae Fugleburet og de underjordiske Fængsler at see.“

„Gives der da virkelig underjordiske Fangehuller i Newgate?“ spurgte Marmouset med den største Rolighed af Verden.

„Ja, to.“

„Det undrer mig sandelig, Høistærede!“

„Hvorfor det?“

„Fordi jeg i Englands Historie har læst, at Newgate først blev opført i Aaret 1780.“

„Ganske vist, men paa samme Grund, paa hvilken der tidligere havde ligget et andet Fængsel, der nylig var brændt.“

„Ja, det er en anden Sag! . . . Jeg kunde nemlig ikke forstaae, at man i den nyere Tid anvendte saadanne Fangehuller.“

„De ere ogsaa kun en eneste Gang blevne benyttede, — og det endda ikke som Fangehuller."

„Som hvad da?"

„Som Tilflugtssted for Deeltagerne i Krudtsammensværgelsen!"

„Ah!" sagde Marmouset. „Ja, den Sammensværgelse har jeg ganske vist en Gang hørt tale om; men noget Bestemt har jeg ikke kunnet faae at vide om den."

„Hm!" sagde Sir Robert M . . . . „Den Historie er altfor lang og altfor indviklet, til at jeg skulde kunne indlade mig paa at fortælle Dem den. Men naar De vil besee Newgate, kunne vi jo gjøre Begyndelsen med disse Fangehuller."

„Hvorfor netop med dem?"

„Fordi de ikke høre til det egentlige Fængsel, men ligge udenfor dette."

„Hvor da?"

„Lige nedenunder os."

„Dernede?!"

„Ja," svarede Sir Robert, „lige nedenunder min private Leilighed."

„Nei, virkelig?"

Sir Robert vedblev:

„Til min private Brug har jeg en Kjælder."

„Og denne Kjælder?"

„Støder op til de omtalte Fangehuller. Forat en ubehændig Tjener ikke skulde falde ned i dem, har man imidlertid omgivet dem med et Rækværk," svarede Sir Robert. „De ligge en halv Snees Alen nede under Jorden, og ved Hjælp af et Toug eller en Rebstige kan

man komme derned. Jeg har selv en Gang været der=nede."

„Og hvad fik De saa at see der?"

„Jeg saae Indgangen til en af de underjordiske Hvælvinger, der bleve gravede i Anledning af Krudtsammen=sværgelsen."

„For Pokker!" udbrød Marmouset leende. „Saa er det jo ikke umuligt at tage Flugten fra Newgate!"

Sir Robert M . . . foer sammen, men skyndte sig med at svare:

„Jo, det er det dog nok! For det Første ligge Fangehullerne jo ikke nedenunder Fængslet, men neden=under min Leilighed, og for det Andet ere de ogsaa ved en Muur adskilte fra Hvælvingerne."

„Naa, — ja, det er en anden Sag!"

„Nu skal jeg fortælle Dem Noget," vedblev Gouver=nøren. „En Gang fik jeg Lyst til at see, hvorledes disse Hvælvinger vare indrettede; jeg steg derfor ned i Fange=hullerne, tog en Murer med og sagde til ham, at hon skulde rive Muren ned."

„Naa, kunde han da ikke gjøre det?"

„Jo, det kunde han naturligviis meget godt; men bagved Muren stødte vi paa en Dør."

Nu var det Marmouset, der foer sammen.

„Paa en Jerndør," vedblev Sir Robert, „og denne Dør have vi aldrig kunnet faae lukket op eller rokket af Stedet."

„Har De da ikke raadført Dem med en Kleinsmed i saa Henseende?"

„Med en halv Snees!"

„Og de kunde ikke aabue eller sprænge Laasen?"

„De kunde ikke engang finde nogen Laas!"

„Men hvad gjorde De saa?"

„Jeg opgav min Plan og lod mig nøie med at lade Muren gjøre istand igjen."

„Man kan altsaa ikke længer see Jerndøren?"

„Jo, jeg har ladet Mureren anbringe et temmelig stort Hul i Muren."

„Hvorfor det?"

„For at kunne bevise, at der findes en Dør i den."

„Godt!" sagde Marmouset. „Ja, hvis De ønsker det, kunne vi jo gjerne gjøre Begyndelsen med Fangehullerne."

„Naar De vil!" sagde Gouvernøren.

Efter et Kvarteerstids Forløb spurgte Sir Robert M . . . sine Gjæster, om de nu vilde tage Kjælderen i Øiesyn. Da de med Taknemmelighed modtoge hans Tilbud, lod han to Fangevogtere gaae i Forveien med Lygter.

Da Marmouset blev et Øieblik alene med Vanda, hviskede han til hende:

„Det er vist det Bedste, at De ikke faaer den graa Mand at see."

„Hvorfor det?"

„Jeg er bange for, at Deres Sindsbevægelse kunde røbe vor Hemmelighed og aldeles fordærve Spillet for os."

„De kan være ganske rolig," svarede Vanda, „naar det er nødvendigt, kan jeg meget godt beherske mig.

Jaften vil De jo faae Leilighed til med egne Øine at overbevise Dem derom."

„Men hvis han nu røber sig?!"

Vanda rystede paa Hovedet.

„Nei," sagde hun, „det gjør han ikke! . . . Det er ikke længer mig, han elsker!"

Og med et resigneert Smiil tilføiede hun:

„Nu elsker han Miss Ellen!"

Kjælderen frembød ikke noget Mærkeligt eller Interessant; men idet Marmouset gik hen til det Rækværk, der skulde forebygge, at Nogen kom tilskade ved at falde ned i Fangehullerne, sagde han:

„I hvilket af de underjordiske Fængsler findes saa den Dør, der fører ind til Hvælvingerne?"

„I dette her," svarede Sir Robert M . . . . „Ville mine meget ærede Gjæster maaskee gaae derned?"

„Jeg ikke!" udbrød Vanda.

„Da vil jeg sandelig hellere end gjerne gaae derned," sagde Marmouset.

Nu befalede Sir Robert den ene af Fangevogterne at binde en Rebstige, der fandtes nede i Kjælderen, fast til en Jernring, som var anbragt i Rækværket.

Een og fyrgetyvende Kapitel.

Da Stigen var bleven sat tilrette, sagde Marmouset til Gouvernøren:

„Dem interesserer Sagen vel sagtens ikke længer?"

„Nei, det gjør den rigtignok ikke," svarede Sir Robert.

„Saa skal De saamænd heller ikke gjøre Dem den Uleilighed at gaae derned med mig."

„Men" . . .

„Naar De blot vil være saa god at lade mig faae en Lygte med, forlanger jeg ikke Mere."

Med disse Ord tog Marmouset den ene Lygte, steg over Rækværket og befandt sig nu paa det øverste Trin af Stigen.

Som ægte Pariser var Marmouset meget behændig; i sin tidligste Ungdom havde han været vant til at klattre omkring paa Tage; det var altsaa ingen Sag for ham at lade sig glide ned ad et Toug.

Som en Følge deraf kunde det ikke falde ham ind, forsigtig at gaae ned ad samtlige Trin; idet han tog Lygten i den ene Haand, greb han fat i Touget med den anden.

„Naar jeg skal op igjen, tager jeg eet Skridt ad Gangen!" tænkte han.

Efter nogle Sekunders Forløb befandt han sig da ogsaa nede paa Bunden af Fangehullet.

Nu saae han op og fik Øie paa Sir Robert M . . ., der bøiede sig ud over Rækværket.

„Læg nu rigtig Mærke til Døren!“ raabte den gode Gouvernør ned til ham.

„Men De har jo ladet den mure til!“ svarede Marmouset.

„Nei, ikke ganske! Jeg sagde Dem jo nylig, at der var et stort Hul i Muren; — stik Lygten ind i det, saa skal De faa at see! . . . Ja, saaledes!“

„Det kan virkelig ikke nægtes, at den skikkelige Fyr er meget forekommende!“ tænkte Marmouset smilende.

Nu satte han Lygten paa Kanten af den Fordybning, der fandtes i Muren, og fik da ogsaa straxt Øie paa en Jerndør.

„Kan De see Døren?“ raabte Sir Robert.

„Ja, jeg kan! Den seer unægtelig ganske morsom ud!“

„Ja, ikke sandt?“

„Men er den ogsaa af Metal? Det forekommer mig, at den snarere seer ud, som om den var af Træ,“ sagde Marmouset.

„Af Træ? Jo vist!“ svarede Gouvernøren. Naar De blot vil gjøre Dem den Uleilighed at banke lidt stærkt paa den, saa skal De høre!“

„Stakkels Fyr! Han har ikke den fjerneste Anelse om, at han er min Medskyldige!“ tænkte Marmouset.

Nu stak han Haanden ind i Hullet i Muren og slog tre Slag paa Døren. Efterat han havde gjort det, kunde han ikke længer nære nogen Tvivl om, at Døren var af Jern.

„Nu har jeg faaet udrettet, hvad jeg vilde have udrettet her!“ tænkte Marmouset.

Og hurtig gik han op ad Rebstigen.

„I det andet Fangehul er der altsaa ikke nogen Dør?“ spurgte han.

„Nei.“

„Saa kunne vi maaskee tage det egentlige Fængsel i Øiesyn?“

Og medens Marmousét fulgte efter Gouvernøren, tænkte han:

„Det skulde da være et mærkeligt Uheld, om den Dør, paa hvilken jeg nylig bankede, ikke skulde være den rette!“

Nu var Sir Robert M . . . igjen den gemytlige Mand, som han pleiede at være. Det var en sand Fornøielse for ham at vise Newgate frem; det var efter hans Mening et Mønsterfængsel; ja, han forsikkrede endog, at enhver Arrestant, der forlod det, havde Taarer i Øinene.

„Ja, det vil jeg nok troe!“ sagde Murmousét leende. „Naar en Arrestant forlader Newgate, gaaer han jo til Skafottet!“

„O, dog ikke altid!“ svarede Sir Robert M . . .

Vanda lod, som om hun nærede den meest levende Interesse for Alt, hvad hun fik at see; men hun tænkte dog hele Tiden kun paa, hvor det vel var, „Mesteren“ sad indespærret.

Pludselig lagde Marmousét Haanden paa hendes Skulder og hviskede til hende:

„Derinde er han!“

Vanda foer sammen; men hendes Ansigt røbede ikke den ringeste Sindsbevægelse.

Sir Robert M . . . havde hverken seet eller hørt, hvad der var forefaldet.

De vare halvanden Time om at besee Newgate; thi Sir Robert M . . . vilde absolut vise sine Gjæster Alt: „Fugleburet", Retslokalet, Kontoiret, i hvilket de Henrettedes Gipsmasker blive opbevarede, og Kjøkkenet, som er den sidste Station, den dødsdømte Forbryder maa passere paa sin Vandring til Skafottet.

Klokken fire vendte Marmouset og Vanda tilbage til Gouvernørens Leilighed, og den unge Franskmand anbefalede nu sin foregivne Hustru til Damernes Velvillie og forlod Fængslet for at besørge nogle Ærinder.

Milon stod i sin Dør ovre paa den anden Side af Old-Bailey.

Marmouset gav ham et Vink og gik derpaa videre, henimod Fleet-Street.

Med den ligegyldigste Mine af Verden gav Milon sig til at gaae samme Vei.

Da de vare komne hen til Hjørnet af Fleet-Street, meente de, at der neppe længer var nogen Fare for, at et Medlem af Fængslets Personale kunde see dem; Milon gik derfra hen til Marmouset og sagde:

„Hvad Nyt?"

„Ja, det maa jeg spørge Dig om!" lød Svaret.

„Hjemme hos mig er der ikke hændet noget Nyt idag!"

„Ikke det?" sagde Marmouset, idet han rynkede Panden. „Og Polyte?"

„Han sidder endnu nede i Hvælvingen."

„Har Du ikke seet Noget til ham i Løbet af Dagen?"

„Jo, Klokken to i Eftermiddags bragte jeg ham Noget at spise."

„Og siden den Tid har Du ikke seet ham?"

„Nei."

Marmousets Ansigt opklaredes atter.

„Saa maae vi see til ham!" sagde han. „Men lad os være forsigtige!"

Der kjørte netop en tom Droschke forbi. Marmouset kaldte paa Kudsken og lod ham kjøre ganske langsomt hen til Urteboden; selv gik den unge Mand ved Siden af Droschken. Paa denne Maade lykkedes det ham at slippe ind i Gangen, uden at Nogen kunde see ham ovre fra Newgate.

Marmouset kastede et Blik ind i Boutiken, hvor hans Venner havde travlt med at expedere Kunderne, og derpaa gik han og Milon ned i Kjælderen.

„Jeg kan ikke begribe, hvorfor De vilde have, at Polyte skulde staae paa Vagt nede i Hvælvingen," sagde Milon. „Hvad skulde han vel kunne høre dernede?"

Marmouset svarede ikke.

Da de kom ind i den inderste Hvælving, ilede Polyte dem imøde. Milon havde taget en Lygte med, og den unge Pariser havde strax gjenkjendt Marmouset, i hvem han saae „Vennernes" ledende Tanke og styrende Haand.

„Naa?" spurgte Marmouset.

„Vi ere ikke alene her i disse Hvælvinger," sagde Polyte, hvis Stemme skjælvede af Sindsbevægelse. „Inde paa den anden Side af Jerndøren findes der En eller Anden, som vistnok har sin Opmærksomhed henvendt paa os!"

„Hvoraf veed Du det?"

„Jeg har hørt Nogen banke paa Døren derinde."

„Du kan være ganske rolig; — det var mig, der bankede tre Gange paa Døren!"

„Dem?!"

„Ja, jeg var inde i den tilstødende Hvælving."

„Men hvorledes var De dog kommen derind?" spurgte Milon forbauset.

„Ad samme Vei, som „Mesteren" imorgen vil komme til at gaae," svarede Marmouset. „Nu kommer han nemlig snart paa fri Fod!"

To og syrgetyvende Kapitel.

Klokken ti om Aftenen blev Theebordet dækket hos Gouvernøren i Newgate.

Hele Dagen igjennem havde Sir Robert M . . . været i særdeles godt Humør; men henimod Aften blev han alvorlig og ængstelig.

Det var den graa Mand, der var Skyld i, at Gouvernøren ikke længer var i godt Humør; — nu skulde han jo modtage denne farlige Arrestant som Gjæst, og hans Kone og hans Døttre skulde være nødte til at finde sig i, at dette Menneske talte til dem!

Efter Bordet listede Sir Robert sig op til den graa Mands Celle og gik ind til ham.

Den graa Mand, hvis Rolighed aldrig fornægtede sig, hilste ligesaa venlig paa ham, som han pleiede, men sagde derpaa:

„De seer ud, som om De ikke var rigtig rask, Mylord?“

„Jo, rask er jeg nok; men jeg er unægtelig meget urolig, Høistærede,“ svarede Gouvernøren.

„Urolig?“

„Ja, og det er Tanken om Dem, der gjør mig urolig!“

„Tanken om mig?“

„Ja, jeg er bange for, at De ikke skal opføre Dem rigtig godt hos mig iaften.“

„Det maa i Sandhed gjøre mig ondt, at De kan troe at have Grund til at nære en saadan Frygt, Mylord,“ sagde den graa Mand.

„O, jeg veed meget godt, at De er en fuldendt Gentleman, Høistærede; — men De kunde dog maaskee faae ifinde at spille mig et eller andet ubehageligt Puds!“

„Jeg, Mylord?“

„Vil De love mig, at De ikke paa nogen Maade vil sætte mig i Forlegenhed iaften?“

„Ja, det lover jeg Dem.“

Noget trøstet og beroliget gik Sir Robert sin Vei; — men hans Engstelse vendte dog snart tilbage; — han begyndte atter at nære Frygt for, at det dog, naar det kom til Stykket, skulde vise sig, at den graa Mand

paa en eller anden Maade stod i Ledtog med hans nye Kostgænger. —

— Medens Selskabet sad ved Theebordet, sagde Marmouset pludselig:

„Og nu — Arrestanten?"

„Han kommer om et Øieblik," svarede Sir Robert, idet han udstødte et dybt Suk. „Jeg har imidlertid fundet det rigtigst at vente, indtil de to Fangevogtere, paa hvem jeg kan stole, kunde efterleve mine Ordrer uden at blive generede af deres Kolleger."

„Jeg maa ganske billige Deres Forsigtighed." sagde Marmouset.

Nu trak Sir Robert i Klokkestrengen, og et Øieblik efter traadte en Tjener ind i Værelset.

„Siig til Wilson, at han nu kan hente den Paagjældende!" sagde Sir Robert.

Tjeneren bukkede og forlod Værelset.

Efter en halv Snees Minuters Forløb blev den Dør, der førte ud til Gangen, atter aabnet.

Marmouset fæstede sine Øine paa Vanda.

Den smukke Kvindes Holdning var ligefrem beundringsværdig. Ganske vist saae hun med en vis Interesse hen til Døren; men denne Interesse var da let at fatte; — hendes „Mand" havde jo uden al Tvivl omtalt sin Medfange for hende. Forøvrigt var Vanda ganske rolig.

Vanda var rolig, — og dog var det Mesteren, der nu traadte ind i Værelset.

Den Fangevogter, som havde ført Arrestanten ind i Gouvernørens private Leilighed, var bleven staaende ude

paa Gangen, der rigtignok tillige gjorde Tjeneste som Entree.

Med en fuldendt Verdensmands Belevenhed hilste den graa Mand paa Selskabet.

Skjøndt han jo var iført den kun lidet flædelige graa Dragt, fandt Gouvernørens Hustru og Døttre dog, at han tog sig ud som en ægte Gentleman.

„Min kjære Pige," sagde Marmouset til Vanda, „maa jeg forestille Dig den stakkels Franskmand, hvis Celle jeg i nogen Tid maatte dele?"

Sir Robert følte sig aldeles ikke vel tilmode.

Derpaa henvendte Marmouset sig til Arrestanten.

„Min Ven," sagde han, — „skjøndt Deres Selskab i enhver Henseende er mig behageligt, har jeg dog nærmest udbedt mig det for at faae et Parti Skak efter Brahminernes System, som kun saa faa Mennesker her til Lands kjende."

„Ja, jeg veed det," svarede de graa Mand.

„De veed det?"

„Ja, Mylord har selv underrettet mig derom," svarede den graa Mand, idet han bukkede for Sir Robert.

Den gode Gouvernør var i høieste Grad forvirret, og for at skjule sin Forvirring hentede han selv Skakspillet og stillede Brikkerne op paa Brædtet.

Leende sagde Marmouset til ham:

„Nu skal jeg fortælle Dem Noget, Høistærede! Jeg er en lille Smule hævngjerrig."

„Saa?" sagde Gouvernøren, idet han anstillede et — rigtignok temmelig mislykket — Forsøg paa at lee.

„Det lod til, De ikke rigtig kunde lide, at den Herre der og jeg talte Hinduisk sammen?"

„Hm! Det er virkelig ogsaa et meget besynderligt Sprog!"

„Godt," vedblev Marmouset, „saa er det bedst, vi lære Dem det!"

„At De lære mig det?!" udbrød den gode Gouvernør.

„Ja, De behøver blot at lægge nøie Mærke til, hvad vi sige!"

„Hvad for Noget? Vil De nu igjen begynde at tale det Sprog med . . . Herren der!"

Den graa Mand saae paa Sir Robert med et Smiil, der tydelig sagde:

„Tog jeg mig ikke imorges den Frihed at bemærke, at han ganske sikkert vilde drille Dem?"

Nu sagde Gouvernørens ældste Datter:

„Medens de to Herrer spille Skak, vil Fruen have den Godhed at foredrage et nyt Musiknummer for os, Fader."

Vanda gik virkelig hen til Fortepianoet.

Paa samme Tid satte den graa Mand og Marmouset sig ligeoverfor hinanden ved det Bord, paa hvilket Skakbrædtet stod.

Og nu gav Marmouset sig til at tale „Hinduisk", medens Vanda spillede et storartet Musiknummer, som næsten overdøvede hans Stemme.

„Alt er i Orden, Mester," sagde Marmouset.

„Hvad mener Du med det?"

„Dersom De vil, kan De imorgen komme paa fri Fod."

„Ved Feniernes Bistand?"

„Nei, ved vor Bistand."

„Du maa forklare Dig noget nærmere!"

„Jeg har efterlevet Deres Ordrer. Milon og jeg have kjøbt en Forretning i Old-Bailey."

„Det er godt!"

„Ligeledes ere vi komne i Besiddelse af det Kort, De talte om."

„Og det er lykkedes Eder at finde Indgangen til de underjordiske Hvælvinger?"

„Ja."

Og nu gjorde Marmouset — stadig i hiin besynderlige Dialekt — „Mesteren" bekjendt med, hvad han, Milon og deres Venner havde faaet udrettet. Tilsidst fortalte han, hvorledes han selv var gaaet ned i Hvælvingen og havde banket paa Døren, samt at Polyte havde hørt dette.

„Desuden", vedblev han, „har jeg anskaffet mig en lille Dampbaad, der skal ligge og vente paa os ved Udkanten af den Gang, som fører ud til Themsen."

„Ja, det er Altsammen meget godt," sagde den graa Mand. „Men Fenierne?"

„Dem har jeg ikke senere hørt fra."

„Da arbeide de dog paa at sætte mig i Frihed."

„Ja, rimeligviis! Men vi komme dem i Forkjøbet."

„Men det kan jeg ikke tillade."

„Hvorfor ikke?"

„Jeg maa see, hvad de kunne og ville udrette; thi derpaa vil det komme til at beroe, om jeg for Fremtiden skal virke for deres Sag, eller opgive den.“

„Hm!“ sagde Marmouset. „Vi have dog endnu adskilligt Andet at udrette“

„Det er meget muligt; — men Du vil dog vel ikke gjøre Andet, end hvad jeg ønsker?“

„Nei, det vil jeg ganske vist ikke, Mester!“

„Saa læg nøie Mærke til, hvad jeg nu har at sige Dig!“

„Jeg er lutter Øre!“ svarede Marmouset ærbødig.

— — — — — — — — — — — —

Med en vis Uro saae Sir Robert M . . . paa den graa Mand og Marmouset.

„Hm!“ tænkte han. „Dersom denne forbistrede Franskmand blev en Maaned her, troer jeg virkelig, mit Haar blev aldeles hvidt!“

Tre og syvogtyvende Kapitel.

Medens Marmouset og Vanda flyttede ind i Newgate og bleve Gouvernørens Kostgængere, vedblev Miss

Ellen, der stadig var klædt som Fængsels-Dame, at bve henne i Sermon-Lane.

Da Marmouset aflagde hende det sidste Besøg, førend han tog Bolig i Newgate, sagde han til hende:

„Hvad Fenierne foretage sig, veed jeg ikke; men derimod kan jeg forsikkre Dem, at vi nok skulle sætte ham i Frihed."

„Og hvorledes skal det gaae til?" spurgte den unge Pige.

Marmouset gjorde hende nu bekjendt med sin Plan, som hun ganske billigede.

Derpaa fortalte han hende, at han endnu samme Aften vilde faae den graa Mand at see, og lovede at komme igjen den næste Dag.

Marmouset indfriede ogsaa sit Løvte; Klokken fem om Eftermiddagen kom han hen til Miss Ellen, som havde ventet paa ham med den største Utaalmodighed.

Den unge Mands Ansigt var saa mørkt, at hun foer sammen, da hun fik Die paa ham.

„Min Gud!" udbrød hun ganske forskrækket. „Der er dog vel ikke hændet en Ulykke?"

„Nei," svarede Marmouset, „men det er ikke umuligt, at vi ville blive rammede af en Ulykke!"

„Hvad er det, De siger?"

„Alle de fornødne Foranstaltninger ere trufne, og vi havde Grund til at smigre os med det Haab, at vore Bestræbelser vilde blive kronede med et heldigt Udfald. Ved Daggry vilde min Dampbaad have kunnet bringe os

over til Frankrig; — men han vil ikke gaae ind paa dette Arrangement."

„Hvem? — Han?"

Marmouſet nikkede.

„Han vil ikke forlade Fængſlet?"

„Nei!"

„Men hvorfor vil han ikke tage Flugten?"

„Fordi han vil have, at Fenierne ſkulle foretage ſig Et eller Andet til Fordeel for ham."

„Naa, de indfrie vel ſagtens ogſaa det Tilſagn, de have givet mig?"

„Ja, rimeligviis, — men naar?"

„Ja, derom har Abbed Samuel ikke kunnet meddele mig Noget."

„Da maae vi dog have det at vide," ſagde Marmouſet, „thi om vi ſaa med Magt ſkulde befrie Meſteren" . . .

„Følg med mig!" ſagde Miſs Ellen.

„Hvorhen?" ſpurgte Marmouſet.

„Hen til St. Georgs-Kirken! Der ville vi træffe Abbed Samuel."

„De er altſaa ikke bange for at gaae ud ved høilys Dag?" ſpurgte Marmouſet.

„Nei, ſlet ikke," ſvarede den unge Pige, „min Dragt beſkytter mig jo!"

Marmouſet og Miſs Ellen gik altſaa ud, toge en Droſchke og kjørte hen til St. Georgs-Kirken.

De gik over Kirkegaarden, hvor Græsſet begyndte at pippe frem, og da de havde banket paa den lille

Bagdør, blev denne strax aabnet af den gamle Kirkebetjent.

Manden blev noget forbauset, da han fik Øie paa Miss Ellen; i Kirken have Fængsels-Damerne nemlig ikke Noget at skaffe; men han gjenkjendte Marmouset, og Synet af denne beroligede ham.

„Er Abbed Samuel deroppe?“ spurgte Marmouset, idet han pegede paa Klokketaarnet.

„Ja, — men han er ikke alene; de fire Høvdinger ere hos ham.“

Miss Ellen og Marmouset nikkede smilende til hinanden.

„Jeg veed dog ikke rigtig, om jeg tør lade Dem gaae derop,“ sagde Kirkebetjenten.

„I alt Fald maa De da sige til Abbed Samuel, at Miss Ellen ønsker at faae ham itale,“ svarede Marmouset.

Kirkebetjenten gik op i Klokketaarnet, og allerede efter nogle faa Minuters Forløb kom han tilbage med den Besked, at Abbed Samuel var villig til at modtage dem.

Efter et Par Minuters Forløb traadte Miss Ellen og Marmouset ind i det til Skjulested indrettede lille Værelse, i hvilket de traf Abbed Samuel og de fire feniske Høvdinger.

„De har formodentlig Noget af Vigtighed at meddele os, Søster?“ spurgte Præsten, idet han gik Miss Ellen imøde.

„Fromme Fader,“ svarede den unge Pige, „jeg er

kommen herhen for at faae at vide, naar og hvorledes den graa Mand vil blive sat paa fri Fod."

Disse Ord udtalte hun i en Tone, der røbede stor Ængstelse og Bekymring; men de fire Høvdinger vedbleve ikke desto mindre at være ganske rolige.

„Søster," svarede en af dem, „naar vi have lovet Nrget, holde vi det altid."

„Ah!" agde Miss Ellen, idet hun traf Veiret dybt.

„Den graa Mand vil altsaa blive frelst."

„Men paa hvilken Maade?"

„Ja, det er en Hemmelighed, som vi ikke kunne røbe."

„Men naar da?"

„Maaskee imorgen, — maaskee først om otte Dage, — det vil med andre Ord sige: naar vi ere blevne færdige med vore Forberedelser."

Med et Udtryk af Ængstelse, ja, af Fortvivlelse, saae Miss Ellen paa Marmouset.

„Saa lad os vente!" sagde den unge Mand, der lige paa een Gang syntes at være bleven resigneert.

Miss Ellen og Marmouset gik nu deres Vei, og da de vare komne ud paa Kirkegaarden, sagde den Sidstnævnte:

„Nu staaer min Beslutning fast! — Jeg vil frelse Mesteren, selv imod hans Villie!"

„De stoler altsaa ikke paa Feniernes Løvte?" spurgte Miss Ellen.

„Jo, jeg gjør; men de Mennesker kunne aldrig

blive færdige med Noget, og vi have ikke et Øieblik at give bort!"

Og det lod virkelig til, at Skjæbnen vilde give Marmouset Ret; i samme Øieblik, som Miss Ellen og han vilde stige ind i Droschken, kom en Mand nemlig løbende hen til dem.

„Denne Mand var den engelske Politimand, Hr. Edward.

„Ah!" udbrød Marmouset. „Det overrasker mig virkelig at træffe Dem her!"

„Jeg saae Dem og fulgte efter Dem," svarede Hr. Edward. „Jeg har nemlig en meget ubehagelig Efterretning at meddele Dem."

„Min Gud! . . . Hvad nu?" udbrød Miss Ellen ganske forskrækket.

„Justitsministeren har endelig givet efter for velærværdige Mr. Peters Towns indtrængende Forestillinger," vedblev den engelske Politimand. „Imorgen kommer den graa Mands Sag for; der er ingen Tvivl om, at han bliver dømt til Døden, og efter al Sandsynlighed bliver han hængt, fire og tyve Timer efterat Dommen er bleven afsagt."

Miss Ellen udstødte et gjennemtrængende Skrig, og Marmouset blev ligbleg.

„Naa!" udbrød den unge Franskmand efter en kort Pause. „I alt Fald have vi da otte og fyrgetyve Timer at løbe paa, — og saa lang Tid behøve vi ikke engang!"

„Og — hvis han nu ikke vil tage imod Deres Tilbud om Bistand?" spurgte Miss Ellen.

„Saa bortføre vi ham med Magt!“ svarede Marmouset.

Og efterat han havde hjulpet Miss Ellen ind i Droschken, steg han selv ind i denne.

„Fat Mod, Søster!“ sagde han, idet han opmuntrende trykkede den unge Piges Haand.

Droschken kjørte nu tilbage til Sermon-Lane.

Fire og syrgetyvende Kapitel.

Efterat Marmouset havde fulgt Miss Ellen hjem, vendte han tilbage til Old-Bailey.

Milon var meget bekymret og ængstelig; thi han havde ikke seet Noget til Marmouset, efterat denne havde faaet Leilighed til at tale med „Mesteren“ og indhente dennes Ordrer.

Saasnart som Marmouset var kommen ind i Boutiken, sagde han til Kæmpen:

„Nu have vi ikke længer Tid til at drive; nu maae vi handle, og gaae hurtig tilværks!“

„Jeg troer nok, at Fenierne have begyndt at sætte sig i Bevægelse,“ bemærkede Milon.

„Saa?“

„Ja, i Løbet af Natten saae jeg gjentagne Gange

pjaltet klædte Irlændere drive omkring henne ved Newgate."

„Hm!" sagde Marmouset nu. „Dersom de ville befrie Mesteren, maae de virkelig skynde sig lidt!"

„Hvorfor det?"

„Fordi vi ellers imorgen Nat sætte ham i Frihed, om det end skal skee imod hans Villie!"

„Imod hans Villie?"

„Ja," svarede Marmouset smilende. „Mesteren lider af en fix Idee; han vil absolut have, at Fenierne skulle vise sig erkjendtlige imod ham, og det er dem, han vil have at takke for sin Frihed."

„For Pokker!" udbrød Milon, idet han knyttede begge Hænder. „Hvad vil han da have, at vi skulle foretage os her i London?"

„Har Du hørt, at hans Sag kommer for imorgen?"

Dette havde Kæmpen aabenbart ikke hørt Noget om; thi han kom uvilkaarlig til at skjælve over hele Legemet.

„Imorgen ere vi imidlertid paa Veien over til Frankrig," vedblev Marmouset beroligende. „Har Du talt med Kapitainen paa Dampbaaden?"

„Ja, Alt er i Orden!"

„I Eftermiddag, imellem fire og fem, maa Du gaae ned til ham og underrette ham om, at en ung Dame vil gaae ombord hos ham."

„Det er vel sagtens Miss Ellen?"

„Ja, naturligviis!"

„Naar gaaer hun ombord?"

„Ved Midnatstid. Og fra det Øieblik, hun er kommen ombord, maa han holde sig i Nærheden af Temple-Bar, have Damp oppe og være parat til at seile, saasnart som vi ere komne ombord."

„Men," sagde Milon, „er De nu ogsaa ganske vis paa, at det vil kunne lykkes os inat?"

„Ja, det er jeg ganske vis paa! Lad os nu gaae ned i den underjordiske Hvælving og tage William med; — det er jo en Kraftkarl af første Skuffe!"

„Jeg er til Tjeneste!" svarede Milon, idet han tog en Lygte og tændte Lyset i den.

Skjøndt Marmousets øvrige „Venner" ikke havde kunnet høre, hvad han hviskede til Milon, havde de dog en Fornemmelse af Øieblikkets store Betydning, og ikke en eneste af dem tillod sig at rette et Spørgsmaal til de to Mænd.

Milon gav Matrosen William et Vink.

Uden at gjøre den ringeste Indvending, fulgte William med ham.

Da de tre Mænd vare komne ned i det forreste Kjælderrum, tog Marmouset en Hammer.

Derpaa vandrede de videre, indtil de kom til den Jerndør, ved hvilken Polyte holdt Vagt, da Marmouset bankede paa den modsatte Side af den.

Ved Hjælp af Hammeren fik Marmouset snart Døren aabnet.

Idet den unge Mand derefter pegede paa Muren, sagde han til Milon:

„Nu maa Du i Egenskab af Sagkyndig sige mig Din Mening om Muren der.“

„Hm! For det Første er den meget tynd,“ sagde Bygnings-Entreprenøren.

„Det vil altsaa ikke falde vanskeligt at faae den revet ned?“

„Det er jo aldeles ikke nødvendigt, at vi spilde Tiden med at rive den ned,“ svarede Milon. „See blot!“

Og idet han derpaa satte den ene Skulder op imod Muren, fik han virkelig ogsaa denne til at ryste.

„Nu skal jeg lige strax hjælpe til!“ sagde William.

Medens Milon trykkede paa den øverste Deel af Muren, sparkede Matrosen til den nederste Deel af den, og efter et Øiebliks Forløb var Adgangen til Fangehullet fri.

Marmouset gik først ind i dette, og derpaa sagde han:

„Kan Du see, hvor vi nu ere henne, Milon?“

„Ja,“ svarede Kæmpen, „vi befinde os aabenbart i et underjordisk Hul.“

„Men dette underjordiske Hul maa have en Udgang.“

„Ja, det forstaaer sig.“

„Og Gulvet ligger tolv eller fjorten Alen nede under Jordens Overflade.“

„Ah!“

„Altsaa maae vi see at faae en Stige, der er femten eller sexten Alen lang."

„En saadan Stige kunne vi sagtens faae," sagde Milon, „men der er andre Vanskeligheder ved Sagen."

„Og det er?"

„Det er, at dette underjordiske Hul er saa smalt, at jeg ikke godt vil kunne faae en saa lang Stige stillet op her."

„Det har jeg tænkt paa," svarede Marmouset, „og derfor har jeg været henne hos en Tømrer, som boer i Osborn-Street, og bestilt en Stige, der kan tages fra hinanden og sættes sammen, eftersom man har Lyst til."

„Ja, det er en anden Sag," sagde Milon, „saa er den Historie klaret."

„Hør nu en Gang, Milon," vedblev Marmouset, der talte Engelsk, forat William skulde forstaae, hvad han sagde, „iaften gaaer Du hen og henter Stigen!"

„Skal skee!"

„Klokken elleve gaae I Allesammen herned. Hver især maa være bevæbnet med en Dolk og en Revolver."

„Og den unge Kone?"

„Hende tage I med; hun maa saa vente! — Du gaaer først op ad Stigen, og de Andre følge saa efter."

„Godt. — Og saa?"

„Naar I er komne op ad Stigen, ville I befinde Eder i en af Newgates Kjældere. Døren er ganske vist altid lukket af; men „de Tappres Død" har jo i sin Tid været Kleinsmed; han maa altsaa sagtens kunne faae Bugt med Laasen. Den omtalte Dør vender ud til en Trappe, som vil føre Eder ind i Gouvernørens Kjøkken. Der ville I ikke træffe paa nogen Anden, end en Tjenestepige. Rimeligviis sover hun trygt, naar I komme derind; men dersom hun skulde gjøre Mine til at raabe om Hjælp eller paa anden Maade at falde os til Besvær, maae I binde og knevle hende!"

„Skal skee!" sagde Milon.

„Kjøkkenet støder op til Spisestuen, og i det sidstnævnte Værelse maae I derpaa gaae ind," vedblev Marmouset.

„Og saa?"

„Naar I komme derind, ville I høre Støi i det tilstødende Værelse, og saa maae I vente."

„Hvad skulle vi vente paa?"

„Paa et Signal, som jeg nok skal give Eder."

„Men hvis vi nu træffe paa Andre, end den omtalte Tjenestepige?" spurgte Milon.

„Saa maae I dræbe dem, hvis I anse det for nødvendigt," svarede Marmouset rolig, „dog, vel at mærke, ikke med Eders Revolvere, men med Dolkene."

„Det er rigtigt!" sagde Milon. „En Revolver skadrer altfor meget af Skole!"

„I have altsaa fuldstændig forstaaet mig?"

„Ja vel," svarede William.

„Det er jo saa klart som Dagen!“ sagde Milon.

„Godt!“ sagde Marmouset. „Saa henter Du Stigen, og derpaa gjør Du de Andre bekjendte med, hvad de have at foretage sig!“

Fem og syvogtyvende Kapitel.

Miss Ellen havde ikke seet Marmouset siden om Morgenen; men da den unge Mand forlod hende, havde han sagt til hende:

„Endnu en Gang: vi ville sætte Mesteren i Frihed, selv imod hans Villie, og det skal skee imorgen Nat!“

„Men hvad skal jeg foretage mig i Mellemtiden?“ havde den unge Pige nu spurgt ham.

„Vente!“

„Godt, — jeg venter!“

„Klokken otte iaften kommer Milon herhen og henter Dem,“ havde Marmouset nu tilføiet.

„Og jeg skal følge med ham?“

„Ja.“

„Hvor bringer han mig da hen?“

„Ombord paa en Dampbaad, der ligger ude paa Themsen, og som skal bringe os Allesammen over til Frankrig.“

Miſs Ellen havde ventet taalmodig, ſkjøndt hendes Hjerte bankede voldſomt af ſpændt Forventning.

Om Aftenen Klokken otte kom Milon virkelig hen til hende.

Medens den unge Pige og han gik igjennem Citys kun lidet befærdede Gader, ſagde Milon ſjæleglad:

„Ja, Miſs Ellen, nu trænge vi ikke længer til Feniernes Biſtand, og det glæder mig virkelig meget! Det vilde ligefrem have været en Ydmygelſe for mig, om Meſteren var bleven befriet af Andre, end os!“

„Hm! Hvem veed, hvad der kan ſkee?“ ſagde Miſs Ellen. „Fenierne arbeide jo ogſaa til Fordeel for den graa Mand, — derom kan der da ikke være den ringeſte Tvivl, — og maaſkee komme de os i Forkjøbet!“

„Nei, det ſkulle de ikke faae Lov til!“ udbrød Milon.

„Men hvad gjør det forøvrigt til Sagen, om det bliver Fenierne eller Eder, der ſætte ham i Frihed, naar han blot kommer paa fri Fod?“ ſagde den unge Pige nu i en Tone, der paa een Gang røbede Reſignation og Kjærlighed.

„Naa ja, lidt egenkjærlige ere vi jo Alleſammen!“ bemærkede den ſtikkelige Milon.

Med et veemodigt Smiil ſagde Miſs Ellen nu:

„Troer De da ikke, at jeg ogſaa kjender Noget til Stolthed?“

„Jo, det gjør De viſt, Miſs Ellen!“

„Nuvel, og denne min Stolthed har jeg bragt ſom Offer paa Eders Alter!“

Og da Milon noget forbauset saae paa Miss Ellen, vedblev hun:

„Fenierne have lagt en eller anden Plan, som jeg rigtignok ikke kjender Noget til; I have banet Eder Vei igjennem underjordiske Hvælvinger for at komme den graa Mand til Hjælp; — jeg er den Eneste, der endnu ikke har udrettet det Allerringeste til Fordeel for ham! . . . Men dersom Fenierne skulde svigte ham, eller dersom Eders Bestræbelser ikke skulde blive kronede med et heldigt Udfald, — saa skal jeg frelse ham!"

„De?" udbrød Milon i en Tone, der røbede nogen Tvivl.

„Jeg hedder Ellen Palmure," sagde den unge Pige, „min Fader er Pair af England, og dersom det bliver nødvendigt, kaster jeg mig for Dronningens Fødder for at udvirke Benaadning for den Mand, hvem mit Liv og mit Hjerte fra nu af tilhøre!"

Og idet hun sagde dette, funklede hendes Øine af Begeistring.

„Men det vil ikke blive nødvendigt, Miss Ellen," sagde Milon. „Om nogle faa Timer vil Mesteren atter være paa fri Fod og i vor Midte!"

„Gud høre det!" sagde den unge Pige halvhøit.

De gik nu videre, langsmed Bredden af Themsen.

Taagen var nu igjen bleven saa tæt, at de ikke kunde see Floden; men derimod kunde de tydelig høre Bølgernes Skvulpen og tillige fra Tid til anden en besynderlig Pusten og Stønnen.

Den sidstnævnte Lyd skrev sig fra Dampbaaden, som laa ude paa Floden.

Pludselig gav Milon sig til at fløite paa en eiendommelig Maade.

„Nu maae vi vente lidt," sagde han derpaa.

Et Øieblik efter hørte Miss Ellen Aareslag, der syntes at nærme sig.

Efter et Par Sekunders Forløb kunde hun ogsaa tydelig see en Baad, der blev roet af en kraftfuld Sømand.

„Kommer Du ude fra „Shoking"?" sagde Milon til Matrosen.

„Ja vel," svarede denne.

„Saa kunne vi rolig stige ned i Baaden, Miss Ellen," vedblev Milon.

Og medens de toge Plads i Baaden, sagde han:

„Marmouset har givet Dampbaaden Navnet „Shoking". Kapitainen er en Ven af William, og vi kunne ubetinget sætte vor Lid til ham."

Matrosen gav sig nu til at roe af alle Kræfter, og efter en halv Snees Minuters Forløb var Miss Ellen ombord paa Dampbaaden.

„Vi sees snart igjen, Miss Ellen," sagde Milon til hende. „Nu er Klokken halvni, og ved Midnatstid ville vi Alle være samlede her."

Derpaa steg han atter ned i Baaden og sagde til Matrosen:

„Sæt mig nu i Land henne ved Waterloo-Broen!"

Det varede ikke ret længe, førend Baaden havde naaet sit nye Bestemmelsessted, og nu sprang Milon i Land og gik henimod „Strand".

Da han fik Øie paa en tom Droschke, der kom ham

imøde, satte han sig ind i'den og kjørte hen til Osborn-Street, hvor den Tømrer jo boede, hos hvem Marmouset havde bestilt Stigen.

Tre Kvarteer senere var Milon kommen tilbage til Old-Bailey. Han havde fundet Stigen færdig, og da den var til at tage fra hinanden, og derfor let at transportere, havde han selv baaret den hjem.

Sex og syrgetyvende Kapitel.

Milon fandt sine Kammerater i en meget ophidset Tilstand.

Boutiken havde de for længe siden lukket, men vare Alle forsamlede inde i den og sadde i Mørke.

„Naa, vi have rigtignok ventet paa Dig med den største Utaalmodighed, Milon," udbrød „de Tappres Død", da Kæmpen traadte ind i Boutiken.

„Hvorfor det?" spurgte Milon.

„Fordi der er forefaldet ganske besynderlige Ting, siden Du gik ud."

„Og det er?"

„Maa jeg ikke fortælle Dem det?" spurgte Polyte.

„Jo, — tal!" sagde Kæmpen. „Hvad er der paafærde?"

„Tænk Dem blot," fortalte Polyte nu, „siden det

blev mørkt, have vi seet en Mængde Mennesker, der Allesammen saae noget mistænkelige ud, drive omkring her."

„Irlændere?" spurgte Milon.

„Ja, rimeligviis! — De gik To og To — eller Tre og Tre, og det var klart, at alle disse Grupper hørte sammen."

„Naa, — og saa?"

„Lige paa een Gang fik vi Die paa en Bryggervogn, der ligeledes havde en pjaltet klædt Fyr til Kudsk. Vognen blev et Øieblik holdende udenfor Newgate, lige midt imellem to af Portene."

„Ah!"

„Strax løb to Karle hen til Vognen, gave sig til at tale med Kudsken og hjalp ham derpaa med at blive af med en stor Tønde, som de stillede op imod Muren."

„Og hvad foretoge de sig derpaa?"

„De satte sig op paa Bryggervognen og kjørte bort."

„Men den store Tønde?" spurgte Milon.

„Den staaer endnu henne ved Muren," svarede Polyte. „Skal jeg vise Dem den?"

„Ja, — men vent lidt! Det er bedst, at vi først lade Politibetjentene gaae forbi."

Kæmpen havde hørt tunge Skridt noget længere oppe i Gaden, og han havde gjættet rigtig, — det var virkelig to Politibetjente, der vare ifærd med at see efter, om Dørene vare forsvarlig lukkede.

Da Politibetjentene vare gaaede forbi Boutiken, sagde Milon til Polyte:

„Nu kan Du vise mig Tønden!"

De to Mænd listede sig nu hen til Fængselsmuren, og pludselig udbrød Polyte:

„Der er den!“

Milon fik virkelig ogsaa Øie paa en stor Tønde, der var hermetisk lukket.

„Hvad mon der er i den?“ sagde Kæmpen.

„Ja, det kan jeg jo ikke godt vide Noget om,“ svarede Polyte.

Milon tog fat paa Tønden; men det var ham ikke muligt at rokke den af Stedet.

„Den er lovlig tung!“ sagde han.

„Jeg har nu faaet det Indfald, at det er Krudt, der er i den,“ sagde Polyte.

Milon foer sammen.

„Hvad skulde det vel bruges til?“ sagde han.

„Til at sprænge Newgate i Luften!“

Kæmpen trak paa Skuldrene.

„Og hvem skulde vel have isinde at sprænge Newgate i Luften?“ spurgte han.

„Fenierne.“

„For at kunne befrie Mesteren?“

„Ja, netop!“

„Tossehoved! Hvis de sprængte Fængslet i Luften, kunne de jo ogsaa risikere at dræbe den Mand, de ville sætte i Frihed.“

„Ja, det er ogsaa sandt!“ indrømmede Polyte. „Men skulle vi dog ikke gaae lidt videre og see, om vi ikke finde andre mærkelige Ting?“

Herimod havde Milon ikke Noget at indvende, og de vandrede videre. Omtrent hundrede Skridt længere borte

fandt de en anden, ligesaa stor Tønde staaende ved Muren.

„Nu forstaaer jeg det Hele!“ sagde Milon. „Veed Du, hvad det er?“

„Nei,“ svarede Polyte.

„Det er bestemt Genever, som nogle Slyngler have stjaalet og stillet op her for at hente det imorgen tidlig,“ meente den til Urtekræmmer forvandlede Bygnings-Entreprenør.

„Det kan jeg virkelig ikke troe,“ sagde Polyte. „Jeg maa tværtimod fastholde min tidligere udtalte Anskuelse.“

„At der er Krudt i Tønderne?“

„Ja!“

„Naa,“ sagde Milon, „hvis Newgate virkelig springer i Luften i Løbet af Natten, ere vi da i alt Fald langt borte, naar dette skeer.“

„Hm!“ bemærkede Polyte. „Vilde det dog ikke være det Rigtigste, om vi henledede Marmousets Opmærksomhed paa de to Tønder?“

„Snikksnak!“ svarede Milon. „Hvorledes skulde vi bære os ad for at faae Adgang til Newgate paa denne Tid af Aftenen?“

„Ak nei, — De har Ret!“ svarede Polyte med et dybt Suk.

„Nei,“ vedblev Milon, „nu maae vi tværtimod gaae rask tilværks og ikke spilde et eneste Øieblik! Dersom Fenierne virkelig skulde have isinde at sprænge Fængslet i Luften, er det jo ligefrem nødvendigt, at vi komme dem i Forkjøbet! — Paa den Maade bliver det jo ogsaa lige-

frem en fortjenstfuld Handling, at vi tilfredsstille vor egenkjærlige Stolthed."

Nu vendte de to Mænd tilbage til Boutiken.

„Hvad er Klokken?" spurgte Milon.

„Et Kvarteer til elleve!"

„Saa have vi kun tre Kvarteer at løbe paa, — og den Tid have vi Brug for! Nu maae vi arbeide skrapt, Børn!"

Efterat de havde forvisset sig om, at Skodderne vare omhyggelig lukkede, tændte de deres Lygter.

„Alt er i Orden dernede," sagde „de Tappres Død."

„Saa maae vi først og fremmest have Stigen bragt derned," svarede Milon.

De gik nu ned i det forreste Kjælderrum, — Pauline Arm i Arm med sin Mand.

Efterat Milon havde forsynet sine Kammerater med Vaaben, gik de Allesammen ind i de underjordiske Hvælvinger.

Da de vare komne hen til Jerndøren, sagde Milon til den unge Kone:

„De seer just ikke ud til at være nogen Kujon?"

„Jeg? — Nei, jeg er jo født i Paris," svarede den forhenværende Vaskerpige stolt.

„Sagen er den, at De maa blive alene tilbage her," vedblev Milon.

„Ja, hvad gjør det?" sagde Pauline. „Det er jeg slet ikke bange for, — og da navnlig ikke; hvis jeg maa faae Lov til at beholde en af Lygterne her."

„Men De kommer maaskee til at vente en Timestid paa os!"

„Det faaer saa være!“ svarede Pauline, idet hun omfavnede Polyte.

Ved Hjælp af den paa en sindrig Maade indrettede Stige kom Milon snart op af Fangehullet.

Hans Kammerater, der ikke vare slet saa kæmpemæssig byggede, som han, naaede endnu hurtigere Maalet, skjøndt deres ene Haand var optaget af Revolveren; — Dolken toge de i Munden.

Den kjække Pauline blev alene tilbage nede i den underjordiske Hvælving.

Syv og syrgetyvende Kapitel.

Førend det blev mørkt, var Marmouset vendt tilbage tilbage til Newgate, hvor han traf Vanda og Gouvernørens Døttre beskjæftigede med at spille paa Fortepiano og Fru Robert M . . . med at brodere. Sir Robert selv var ikke tilstede og kom først ind i sin Leilighed, da Aftensbordet var dækket.

Gouvernøren var bleg og saae meget alvorlig ud, og Marmouset sagde derfor til ham:

„De seer ud, som om De ikke var i rigtig godt Humør iaften, Sir Robert!“

„Det er jeg virkelig heller ikke, Høistærede,“ svarede Gouvernøren.

„Hvad er der da paafærde!“

„Det skal jeg sige Dem, naar vi have spiist tilaften. En Hjobspost kommer jo altid tidsnok!“

Marmouset fortrak ikke en Mine og udbad sig heller ikke nærmere Oplysning for Øieblikket; han havde formodentlig en Anelse om, hvad det var for en Hjobspost, den skikkelige Gouvernør sigtede til.

Da Aftensmaaltidet var endt, spurgte Sir Robert imidlertid sin Gjæst, om han ikke vilde ryge en Cigar, og førte ham derpaa ind i det tilstødende Værelse.

„Naa, hvad var det saa for en Hjobspost, De nylig talte om?“ spurgte Marmouset.

„Hm!“ svarede Gouvernøren. „Jeg er virkelig bange for, at De ikke tiere kan komme til at spille Skak med den graa Mand.“

„Ikke det?“

„Nei,“ vedblev Sir Robert, „jeg har nemlig for et Par Timer siden faaet Underretning om, at den stakkels Fyrs Dom vil blive afsagt imorgen Formiddag.“

„Er det muligt?“ udbrød Marmouset med en mesterlig fremhyklet Overraskelse og Smerte.

„Ja, man har besluttet at opgive ethvert yderligere Forsøg paa at lære hans rette Navn at kjende, og . . ., ja, De kan vel nok indsee, at der ikke er ret megen Tvivl om, hvad Dommen vil komme til at lyde paa?“

„Nei, det er jeg selv bange for!“

„Ja, det kan næsten betragtes som en afgjort Sag, at han bliver hængt iovermorgen.“

„Naa,“ sagde Marmouset med en ligefrem oprørende

Rolighed, „men saa kan jeg jo dog i alt Fald to Aftener endnu spille Skak med ham!"

Sir Robert M . . . var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Er det virkelig Deres Mening?" spurgte han.

„Ja, hvorfor ikke?"

„Men endnu iaften maa jeg jo gaae op til den stakkels Fyr og sige til ham . . ."

„Det kan De jo vente med til imorgen tidlig!"

„Nei, det kan ikke paa nogen Maade lade sig gjøre! Inden Klokken tolv inat maa jeg . . ."

„Godt!" afbrød Marmouset den gode Gouvernør. „Saa fortæl ham det iaften, naar vi ere blevne færdige med at spille!"

Den unge Mand var saa rolig, at Sir Robert for ramme Alvor spurgte sig selv, om det var et Menneske eller en Tiger, der stod ligeoverfor ham.

Marmouset gjættede sig til, hvad han tænkte paa, og sagde derfor:

„Nu skal jeg fortælle Dem, hvorledes Sagen egentlig hænger sammen! De anseer mig for en meget excentrisk Mand; det er jeg vel ogsaa nok; men fremfor Alt er jeg en lidenskabelig Skakspiller. Hjemme i Paris kan Ingen holde Stand imod mig, og her i London kunde jeg allerede forrige Aar ikke opdrive en eneste Modstander, der var mig værdig, og det uagtet jeg havde Valget imellem alle Medlemmerne af den vestindiske Klub. Ovre i St. Petersborg har jeg derimod truffet paa Folk, der forstaae at spille Skak; ja, — jeg skammer mig ved at

tilstaae det; men lyve kan jeg nu en Gang ikke, — der har jeg endog lidt et forfærdeligt Nederlag!"

„Nei, virkelig?" sagde Sir Robert M . . .

„Jo," svarede Marmouset, „General Ugetoff vandt det ene Parti efter det andet fra mig og sagde hvert Øieblik til mig, at jeg ikke vilde kunne staae mig imod ham, førend jeg havde lært at spille Skak paa Brahminernes Viis. Som De veed, kan den graa Mand spille Skak paa den Maade; igaar Aftes gjorde han mig bekjendt med endeel af Hemmeligheberne derved; men jeg trænger til en Overhaling endnu; ellers vil jeg ikke kunne maale mig med General Ugetoff, som forrige Aar vondt en Million Rubler fra mig."

„En Million Rubler!" udbrød Sir Robert.

„Ja, — det vil med andre Ord sige: fire Millioner Franks," svarede Marmouset. „Seer De nu, medens jeg var indespærret her sammen med den stakkels Fyr, talte jeg med ham om forskjellige Ting, og bl. A. fik jeg da at vide, at han kunde spille Skak efter Brahminernes System. Nu faldt det mig naturligviis ind, at jeg maaskee kunde blive sat istand til at vinde mine fire Millioner tilbage."

„Oho! Nu forstaaer jeg endelig det Hele!" sagde Sir Robert, hvis Ansigt opklaredes. Nu følte han sig overbeviist om, at han havde gjort Marmouset Uret ved at nære Mistanke til ham.

„Som De seer," vedblev Marmouset, „er det ikke et Lune, men fire Millioner, det gjælder. Dersom den graa Mand blev hængt, førend han fuldstændig havde lært

mig Spillet, vilde jeg kunne skyde en hvid Pind efter mine Penge!"

„Ja, det er meget sandt," svarede Sir Robert med et Suk.

„Og isaafald maatte jeg lade mig nøie med den Erstatning, som Staggs har givet mig Tilsagn om," vedblev Marmouset.

Sir Robert M . . . blev bleg af Skræk.

„Nei, nei," sagde han, „det maa De endelig ikke gjøre!"

„De kan jo forebygge det ved at lade mig spille endnu en Gang med den graa Mand," sagde Marmouset.

Sir Robert M . . ., der nu var bleven ildrød i Hovedet, kløede sig forlegen bag Øret.

„Hvis De ikke opfylder mit Ønske, henvender jeg mig imorgen til Staggs, det forsikrer jeg Dem," sagde Marmouset med uforstyrrelig Ro.

Otte og syvogtyvende Kapitel.

Den gode Gouvernør befandt sig virkelig i en meget piinlig Forlegenhed.

For at overbevise Marmouset om, at han kun havde sagt den rene Sandhed, viste han ham den Skrivelse, han

nylig havde modtaget fra sine høie Foresatte, og derpaa tilføiede han:

„Jeg har virkelig aldrig før befundet mig i en saadan Situation! . . . . Dersom jeg ikke opfylder Deres Ønske . . .“

„Saa ødelægger jeg Dem i Bund og Grund,“ sagde Marmouset rolig.

„Og dersom jeg føier Dem, overtræder jeg min Pligt. Inden Klokken er bleven tolv, maa Arrestanten være gjort bekjendt med Indholdet af denne Skrivelse!“

„Vi spille ganske sikkert ikke længer, end til Klokken elleve.“

„Men istedetfor at spille Skak, burde den stakkels Fyr iaften tale med sin Defensor!“

„De siger jo, at han ikke kan undgaae at blive hængt?“

„Ja, — men hvis Sandheden nogensinde kommer frem for Dagens Lys, faaer jeg min Afsked.“

„Nei, De gjør ikke,“ svarede Marmouset. „De vil tværtimod høste megen Roes!“

„Jo vist!“ sagde Sir Robert.

„Ja, jeg tør endog vædde paa, at De faaer to- eller tretusind Pund Sterling som en ringe Belønning for Deres fortjenstfulde Færd.“

„Det forstaaer jeg ikke et eneste Ord af!“ udbrød Gouvernøren forbauset.

„Siger De ikke, at man helst vilde kjende den graa Mands rette Navn, førend man afsagde Dommen over ham?“

„Jo, ganske vist.“

„Vilde det saa ikke blive en sand Triumf for Dem, om De imorgen kunde gjøre Dommeren bekjendt med hans Navn?"

„Jo, men hvorledes skulde jeg kunne gjøre det, da jeg ikke selv veed, hvad han hedder?"

„Hvad han hedder, skal jeg sige Dem!"

„De? . . . De veed det altsaa?" udbrød Sir Robert.

Marmouset tog sit Uhr op af Lommen og sagde:

„Nu er Klokken ni. Klokken ti lader De den graa Mand komme herned; Klokken tre Kvarteer til elleve pleie Deres Frue og Døttre jo at trække sig tilbage; saa blive min Kone, De, den graa Mand og jeg ene tilbage her, — og Klokken eet Kvarteer til tolv giver jeg den graa Mand det Navn, der tilkommer ham, idet jeg retter et Spørgsmaal til ham."

„Men hvis han nu ikke vedkjender sig dette Navn?"

„Jeg indestaaer Dem for, at De ikke behøver at nære nogen Frygt i saa Henseende. Medens jeg sad arresteret sammen med ham, sagde han en Dag til mig, at han kun holdt sit Navn hemmeligt, fordi han derved traf Sagen i Langdrag; — hvis man lod ham mærke, at man vilde dømme ham uden at kjende hans Navn, skulde han ikke have Noget imod at sige, hvad han hed."

„Er det virkelig sandt?" udbrød Gouvernøren. „Dog, — det er vist kun Deres Spøg?"

„En Mand, der gaaer ud paa at faae sine fire Millioner tilbage, spøger ikke, Høistærede," svarede Marmouset.

Denne Bemærkning syntes at gjøre et vist Indtryk

paa Sir Robert M . . ., og den unge Franskmand vedblev:

„Altsaa kan De ganske rolig lade Arrestanten komme herned. Hvis Deres Foresatte skulde falde paa at gjøre Dem Bebreidelser i den Anledning, vilde De jo let kunne stoppe Munden paa dem med den Bemærkning, at De netop har lagt Deres varme Interesse for Retfærdighedens Haandhævelse for Dagen ved i dette Tilfælde at gjøre Brud paa Fængsels-Reglementet."

Beroliget, ja, endog ligefrem henrykt, førte Sir Robert nu igjen Marmouset ind til Damerne. Jaften gjorde han formelig Stormkour til Vanda; men allerede efter en halv Times Forløb reiste han sig dog og sagde til Marmouset:

„Nu er det bedst, jeg henter Arrestanten."

Og med det Samme gav han ham et Vink, der skulde sige:

„De maa endelig ikke lade Damerne mærke Noget!"

Marmouset nikkede beroligende til ham.

Da Sir Robert var gaaet sin Vei, vexlede Marmouset og Vanda nogle Ord i det russiske Sprog.

Den unge Mand gjorde med faa Ord Vanda bekjendt med, hvad der var foregaaet i Løbet af Dagen.

Vanda blev ligbleg, da hun fik at vide, hvor betydningsfuld den følgende Dag skulde blive.

Marmouset sagde imidlertid rolig:

„Men iaften skal det store Slag jo staae! Alle de forberedende Foranstaltninger ere trufne."

„Men hvis Mesteren nu ikke vil følge med?"

„O, det maa han! . . . Ved at sige Nei vilde han jo baade styrte sig selv og alle os Andre i Fordærvelse.“

Vanda rystede paa Hovedet.

„Jeg veed ikke selv, hvad der gaaer af mig,“ sagde hun, „men idag er jeg saa tungsindig; . . . jeg bliver piint af mørke Anelser!“

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Derfor kan De takke det afskyelige Klima her i Landet og den Masse Thee, vi maae drikke,“ sagde han.

„Maaskee! . . . . Men hvis vor Plan nu alligevel strandede! . . .“

„Hm! . . . I alt Fald ere Fenierne da ogsaa i fuld Aktivitet! . . . De har dog vel ikke glemt Deres Dolk, Vanda?“

„Nei, den har jeg hos mig.“

„Godt!“ sagde Marmouset. „Saa maae vi lade Forsynet raade for Resten!“

Neppe havde han sagt dette, førend Sir Robert M . . . . traadte ind i Værelset, fulgt af den graa Mand.

Ni og syrgetyvende Kapitel.

Baade den graa Mand og Marmouset vare aldeles rolige. Vandas Ansigt havde derimod antaget et Udtryk af Tungsindighed, som ikke kunde undgaae „Mesterens" Opmærksomhed.

Sir Robert M . . . betragtede sin hemmelighedsfulde Arrestant med endnu større Interesse, end ellers; — nu skulde han jo snart faae Gaaden løst.

Vanda og Gouvernørens Døttre toge deres Tilflugt til Fortepianoet; Sir Robert satte sig lige bagved Marmouset for hele Tiden at kunne holde Øie med Arrestantens Ansigt.

I det første Kvarteerstid syntes de to Spillende at være aldeles optagne af Spillet; men endelig sagde Marmouset:

„Jeg har Noget at meddele Dem, Mester!"

„Og det er noget Sørgeligt, — det kan jeg see paa Vanda!"

„Hvad for Noget?" udbrød Sir Robert M . . . . „Nu igjen det afskyelige Sprog?!"

„Denne Dialekt hører med til det Spil, vi dyrke, Sir Robert," svarede Marmouset.

„Naa, saaledes?" sagde Gouvernøren.

I sit stille Sind tænkte han imidlertid:

„Siden det er sidste Aften, og jeg snart skal lære den store Hemmelighed at kjende, vil jeg ogsaa finde mig heri!"

„Naa, — hvad er der saa paafærde?“ spurgte den graa Mand, stadig paa „Hinduisk“.

„Jeg har talt med Abbed Samuel og de fire fenisk Høvdinger.“

„Naa, de arbeide dog vel paa at at sætte mig i Frihed?“

„Ja, ganske vist; men de have ikke kunnet sige mig, naar og hvorledes de ville iværksætte deres Plan.“

„Ja, hvad gjør det til Sagen?“

„Det gjør Meget til Sagen, Mester; i Mellemtiden maae vi jo ligge paa den lade Side!“

Nu sagde den graa Mand med sit hemmelighedsfulde Smiil:

„Jeg maa nu fortælle Dig een Ting, min Ven! Jeg er hele Tiden gaaet ud fra den Forudsætning, at baade Feniernes og Eders Plan vilde strande, og derfor har jeg kun stolet paa mig selv. Om tre Dage tager jeg Flugten!“

I dette Øieblik slog Klokken tre Kvarteer til elleve.

Fru Robert M . . . og hendes Døttre reiste sig for at trække sig tilbage.

„Det er for seent, Mester!“ sagde Marmouset.

„Og hvorfor skulde det være for seent?“

„Fordi Deres Sag kommer for imorgen.“

Den graa Mand foer sammen.

„Og iovermorgen bliver De hængt!“

„Ah!“ sagde „Mesteren“.

Hans udspilede Næsebor vare det eneste Kjendetegn, der i dette Øieblik røbede hans Sindsbevægelse.

„Men," vedblev Marmouſet rolig, „Alt er endnn ikke tabt, Meſter! For første Gang have vi været ulydige imod Dem."

Den graa Mands Øine funklede.

„Om et Kvarteer ville vore „Venner" være her, og derſom De ſaa ikke frivillig følger med os, bortføre vi Dem med Magt!"

„Meſteren" udſtødte et Suk og ſvarede:

„I ere Mænd med Hjertet paa det rette Sted, og jeg tilgiver Eder Eders Ulydighed."

Sir Robert M . . . forſtod naturligviis ikke et eneſte Ord af, hvad de to Mænd ſagde; men ogſaa han ſaae med ſpændt Opmærkſomhed paa Uhret; — han længtes jo efter at lære den graa Mands rette Navn at kjende.

Endelig ſlog Klokken elleve.

Nu ſagde Marmouſet paa Engelſk til den graa Mand:

„Hvis man lod Deres Sag komme for, uden. at have lært Deres rette Navn at kjende, vilde De ſaa vedblive at holde dette ſkjult, Høiſtærede?"

„Nei, det vilde jeg ganſke viſt ikke!"

Sir Robert udſtødte et Glædesſkrig.

„Godt," ſagde han noget henſynsløſt, „ſaa kan De ganſke rolig gjøre mig bekjendt med det!"

„De behager at mene, Mylord?"

„At Deres Sag i ethvert Tilfælde kommer for imorgen."

„Det ſiger De vel kun for at faae mig til at rykke ud med Sproget, Mylord?"

„Nei, nei," forsikkrede Sir Robert, „der kan De selv see den Meddelelse, jeg har faaet i saa Henseende!"

Den graa Mand rørte ikke ved den ministerielle Skrivelse, men sagde rolig:

„De mener jo, at jeg bliver dømt til Døden; men naar troer De, jeg vil blive hængt?"

„Jovermorgen."

„Og nu vilde De gjerne have at vide, hvem jeg egentlig er?"

„Ja, paa mine Knæe bønfalder jeg Dem om at sige mig det!"

„Godt! . . . Jeg er „Mesteren"!"

„Mesteren! . . . De? . . . Hvorledes? . . . De er „Mesteren"?"

„Ja, netop!" svarede den graa Mand leende.

I samme Øieblik hørte man Støi ude i Entreen, — et høit Skrig, Lyden af et tungt Legeme, der faldt om paa Gulvet, — — og derpaa opstod der dyb Stilhed.

Ganske forskrækket sprang Sir Robert M . . . op for at løbe hen til Døren.

Marmouset stillede sig imidlertid i Veien for ham, holdt ham en Dolk for Brystet og sagde ganske rolig til ham:

„Hvis De gaaer et Skridt videre — eller blot udstøder et eneste Skrig, er det ude med Dem! . . ."

Halvtredsindstyvende Kapitel.

I en saadan Situation havde Sir Robert M . . . aldrig før befundet sig.

Han skiftede hvert Øieblik Farve; Aarerne i hans Pande svulmede op, og med vidt opspilede Øine saae han paa den graa Mand, Vanda og Marmouset, der alle Tre vare rolige, ja, næsten saae høitidelige ud.

Nu kunde han tydelig høre Lyden af flere Menneskers Skridt ude i Entreen, og efter et Øiebliks Forløb aabnede Marmouset Døren.

Nu indsaae den altfor lettroende Gouvernør endelig, hvorledes Sagen forholdt sig.

Marmouset var den graa Mands Medskyldige og havde baade taget det franske Gesandtskab og ham, Sir Robert, ved Næsen!

Og disse to Mænd havde Venner, — som nu optraadte paa Skuepladsen.

Milon, Polyte, „de Tappres Død", Slagter-Hans og William traadte nu ind i Værelset, og Hver især var bevæbnet med en Dolk og en Revolver.

I sine unge Dage havde Sir Robert M . . . rigtignok været Soldat; men tredive Aars Ophold i London havde gjort ham til en fredelig og noget frygtsom Borger, og da han nu fik Øie paa alle disse bevæbnede Mænd, blev han saa forskrækket, at han kastede sig paa Knæ og med foldede Hænder bad om Naade og Barmhjertighed.

Leende svarede Marmouset:

„Dersom De blot opfører Dem nogenlunde fornuftig, er der Ingen, som tænker paa at gjøre Dem Fortræd!“

Den stakkels Gouvernør gjorde en Bevægelse med Skuldrene, som tydelig sagde:

„Med mig kan De foretage Dem, hvad De har Lyst til, naar De blot skaaner mit Liv!“

Den graa Mand takkede nu sine Venner og sagde derpaa til dem:

„Det er vel sagtens faldet Eder vanskeligt at komme herind?“

„Nei, det kan jeg dog just ikke sige,“ svarede Milon. „Vi stødte blot paa to Hindringer: — en Tjenestepige, der ikke vilde forholde sig rolig, og som vi derfor maatte knevle, og en Opsigtsbetjent, der stod ude i Entreen. Den Sidstnævnte maatte William dræbe.“

Marmouset, der syntes at have beholdt Kommandoen, skjøndt „Mesteren“ selv var tilstede, sagde nu til Sir Robert:

„Min stakkels Ven, det gjør mig virkelig ondt, at jeg paa den Maade maa lønne Dem for Deres Gjæstfrihed; men Nød bryder alle Love! De maa virkelig finde Dem i at vi binde og knevle Dem.“

Sir Robert M . . . havde Taarer i Øinene.

„Og jeg, som troede, De var en Gentleman!“ sagde han i en bebreidende Tone.

„Det bilder jeg mig ogsaa ind, at jeg er,“ svarede Marmouset.

Uden at Vanda gjorde Indvendinger derimod, tog

den unge Mand nu et Silketørklæde, som hun havde om Halsen, og sagde til Gouvernøren:

„Nu maa jeg bede Dem om at tage dette Tørklæde i Munden, Høistærede!"

Sir Robert M . . . skyndte sig med at sige:

„De og Deres Venner have da vel ikke isinde at tilføie min Kone og mine Børn noget Ondt?"

„Nei, paa ingen Maade!"

„Og . . . I ville heller ikke stjæle Noget fra os?"

„Fy, Høistærede!" sagde Marmouset. „De bedømmer os ganske urigtig! Vi ere Sammensvorne, men ikke Tyve og Røvere!"

Nu fandt Sir Robert sig taalmodig i, at „Vennerne" knevlede og bandt ham og derpaa lagde ham ned paa Gulvet

„Og nu afsted!" sagde Marmouset.

„Har Du da Dampbaaden paa rede Haand?" spurgte „Mesteren".

„Ja, den ligger henne ved Enden af den underjordiske Gang, der vender ud til Themsen."

„Og — Miss Ellen?" spurgte den graa Mand med skjælvende Stemme.

„Hun er allerede ombord i Dampbaaden."

„Ah!" sagde „Mesteren", og nu gik han henimod Døren.

Pludselig vendte han sig imidlertid om og saae paa Vanda.

„Hvad er der iveien med Dig?" spurgte han.

Vanda var bleven siddende i Lænestolen og rørte sig heller ikke nu af Stedet; men hun var ligbleg og skjæl-

vede over hele Legemet. Det var let at see, at hun var bekymret og ængstelig:

„Ja, hvad i Alverden gaaer der af hende?“ udbrød Marmouset nu.

„Jeg er bange,“ sagde Vanda.

„Men hvad er De da bange for?“

„Ja, det veed jeg ikke selv; — men bange er jeg!“

„Og nu er Mesteren dog atter i vor Midte!“ sagde Marmouset. „Nu maa De følge med os!“

Vanda reiste sig, — men aabenbart med megen Møie. Hun kunde neppe staae paa Benene, og forgjæves bestræbte hun sig for at følge med „Vennerne“.

Den graa Mand foer sammen.

„Det er dog mærkeligt!“ sagde han halvhøit.

„Vanda er jo saa nervøs, Mester,“ bemærkede Marmouset.

Og nu lagde han den smukke Kvindes Arm i sin og trak, eller rettere, slæbte hende med.

Da de vare komne ud i Kjøkkenet, hvor Tjenestepigen laa bunden og knevlet paa Gulvet, blev Vanda pludselig staaende.

„Vi gjøre klogest i, ikke at gaae videre!“ sagde hun med svag Røst.

„Hun maa være gaaet fra Forstanden,“ hviskede Marmouset til „Mesteren“.

„Nu er det for seent at vende om!“ sagde den graa Mand, paa hvem den profetiske Tone, i hvilken den smukke Kvinde havde udtalt sin Advarsel, dog aabenbart havde gjort et dybt Indtryk.

„Jeg er saa bange! . . . O, jeg er saa bange!“ hviskede Vanda.

Og Tænderne klapprede i Munden paa hende, idet hun sagde dette . . .

Een og halvtredsindstyvende Kapitel.

Milon og Mesteren vexlede et betydningsfuldt Blik.

„Men hvad i Alverden kan hun dog være bange for?“ spurgte den graa Mand.

„Ja, det veed jeg virkelig ikke,“ sagde Marmouset.

„Jeg bliver piint af Aalelser, . . . af mørke Aalelser!“ hviskede Vanda.

„Men her kunne vi da i alt Fald ikke blive!“ bemærkede Marmouset.

Mesteren udstødte et Suk, men tvang sig til at smile, idet han sagde:

„Naa, — Vanda er jo født i et Land, hvor saa godt som alle Mennesker ere meget overtroiske.“

„Lad os gaae videre,“ sagde Vanda nu. „Gud være med os!“

Nu gik de Allesammen ud i Gaarden, hvor en Lygte, som de havde ladet blive staaende der, viste dem Veien.

„Naa, Børn,“ sagde den graa Mand nu, „jeg er

jo endnu bestandig „Mesteren", — og derfor vil jeg være den, der sidst gaaer ned ad Stigen!"

„Nei, Mester, De maa gaae foran mig," indvendte Marmouset.

„Hvorfor det?"

„Fordi De maaskee kunde betænke Dem, — af Ærgrelse over, at det ikke er Fenierne, der sætte Dem i Frihed!"

Den graa Mand traf paa Skuldrene.

„Herregud! — Er Du nu ogsaa bleven et Tossehoved?" sagde han i en noget haanlig Tone.

Men ikke desto mindre fandt han sig foranlediget til at rette sig efter det Ønske, som hans Yndlingselev havde udtalt.

„Vennerne" gik nu ned ad Stigen, og, — besynderlig nok, — syntes det ikke at falde Vanda synderlig vanskeligt at følge Mændenes Exempel.

Da de Allesammen vare komne ned i den underjordiske Hvælving, kunde Milon ikke lade være med at give sin Glæde Luft i følgende Udbrud:

„See saa! . . . . Nu maae Fenierne gjerne sætte Lunten til Krudtet!"

„Mesteren" foer sammen.

„Hvad er det for Krudt, Du taler om?" spurgte han.

„Ja, — hvad er det, Du siger?" udbrød Marmouset.

„Jeg taler om Feniernes Krudt, Mester," svarede Milon. „Fenierne vilde nemlig have befriet Dem i Løbet af Natten."

„Hvoraf veed Du det?" spurgte den graa Mand.

„Jh, Polyte og jeg have jo selv seet Krudttønderne!" svarede den glade Bygnings-Entreprenør.

„Krudttønderne?!"

„Ja, — de stode tætved Fængselsmuren," vedblev Milon. „Men naar Newgate bliver sprængt i Luften, ere vi jo langt borte!"

Nu sagde Vanda atter:

„Jeg er saa bange! — O, jeg er saa bange!"

De vare nu komne ind i den underjordiske Hvælving, i hvilken Pauline var bleven ene tilbage.

Hvor kjæk den unge Kone end var, saae hun dog nu noget bleg ud; ja, Ensomheden havde endog i den Grad angrebet hendes Nerver, at hun, da hun fik Die paa Polyte, foer hen til ham, slyngede sine Arme om hans Hals og udbrød:

„Lad os endelig strax komme bort herfra!"

„Ja, det er ganske vist det Klogeste, vi kunne gjøre!" bemærkede Milon, der havde hørt, hvad hun sagde. „Vi have virkelig ikke et Øieblik at give bort!"

Og idet han saae paa Marmouset og pegede paa den ene af de tre Gange, der løb ud fra det underjordiske Rum, som vi have kaldt „den runde Celle", tilføiede han:

„Vi maae jo gaae den Vei, ikke sandt?"

„Jo," svarede Marmouset.

„Fører den Gang da ud til Themsen?" spurgte den graa Mand.

„Ja, Mester!" svarede den unge Mand, der blev anseet for „Mesterens" Yndlingselev.

I dette Øieblik begyndte Jorden imidlertid pludselig at ryste under „Vennernes" Fødder; et voldsomt Knald lod sig høre, og alle de Mennesker, der befandt sig nede i „den runde Celle", bleve kastede til Jorden.

Idet Vanda faldt om, sagde hun halvhøit:

„Nu kommer den Ulykke, som jeg havde en Forudfølelse af!"

Derimod brølede Milon af alle Kræfter:

„Det er Krudtet! . . . Det er Feniernes Krudt!"

Med et forfærdeligt Brag styrtede den Hvælving, de nylig vare gaaede igjennem, nu paa een Gang sammen.

„Lad os skynde os med at komme bort herfra! . . . Endnu kan det lykkes os!" udbrød Marmouset.

Og han vilde trække den graa Mand med sig ned ad den Gang, der førte ud til Themsen.

De andre „Venner" havde allerede reist sig op.

Imidlertid vedblev Jorden at skjælve under deres Fødder, og det ene voldsomme Knald efter det andet naaede deres Øren.

Med opreist Hoved og funklende Øine udbrød den graa Mand nu:

„Er min sidste Time da virkelig kommen?"

„Nei, nei!" svarede Marmouset. „Veien er fri! . . . Vi maae blot skynde os!"

„Det er ude med os!" udbrød Vanda. „For Himlens Skyld, — lad os ikke gaae videre!"

„Jo, lad os gaae videre!" sagde Marmouset derimod.

„Ja, lad os gaae videre!" gjentog den graa Mand.

„De forbistrede Feniere!" raabte Milon.

Nu gik de omtrent tredive Skridt ned ad Gangen.
Da hørte de pludselig et nyt, voldsomt Knald.
Vanda udstødte et gjennemtrængende Skrig og kastede sig paa Knæ.

Den graa Mands Venner saae forfærdede paa hinanden.

Kun „Mesteren" selv stod rolig og kjæk i deres Midte.

Nu styrtede ogsaa den Gang sammen, der førte ud til Themsen.

Begravede den vor Helt og hans Venner under sine Ruiner? —

— I alt Fald gjorde denne Aften da Ende paa den graa Mands Fangenskab.

Ende.

Efterskrift.

At der virkelig gives et Parti, som kaldes „Fenierne", og at dette Parti er den engelske Regering en Torn i Øiet, kan vel ingen af vore Læsere være uvidende om; thi Bladene have jo ved forskjellige Leiligheder omtalt den feniske Bevægelse, og de have da maattet omtale den paa en saadan Maade, at dens Betydning ikke kunde blive nogen Hemmelighed. Imidlertid kan det nok være, at nogle af vore ærede Læsere hylde den Anskuelse, at den Skildring, som Ponson du Terrail i Romanerne „Livet i London" og „I Fængsel" giver af Feniernes energiske Optræden, er noget overdreven; ja, det er endog ligefrem kommet os for Øre, at enkelte Læsere have udtalt sig i denne Retning.

Under disse Omstændigheder finde vi os foranledigede til at overbevise vore ærede Læsere om, at den i de ovenfor nævnte Romaner givne Skildring af den feniske Bevægelse ingenlunde er overdreven.

I den bekjendte Samling af interessante Kriminal-

historier fra alle Lande, „Der neue Pitaval" findes der (ny Serie, 4de Bind) en Fremstilling af de Processer, til hvilke Feniernes Sammensværgelse i Aarene 1867 og 1868 gav Anledning. Hele denne interessante Fremstilling kunne vi ikke optage her, — (den vil kunne læses i den ventelig om kort Tid udkommende 4de Aargang af „Illustreret Folkebibliothek", der ligeledes bliver udgivet af Hr. Bogtrykker Oettinger); — men vi anse det for hensigtsmæssigt, her at gjøre vore ærede Læsere bekjendte med, hvad Udgiveren af „Der neue Pitaval", Dr. A. Vollert, i Indledningen siger om denne Sag. Han udtaler sig paa følgende Maade:

„Feniernes Sammensværgelse er ikke blot en mærkværdig Kriminalproces, men et Tids-Phænomen, der er af største Betydning for Forholdet imellem England og Irland. Det feniske Broderskab har nu i syv Aar*) bestaaet som et hemmeligt Forbund, med Hensyn til hvis Formaal og Organisation man endnu ikke ganske er kommen paa det Rene. Vist er det, at det bestræber sig for at faae Irland gjort uafhængigt af England, og at dets Medlemmer ere opfyldte af et glødende Had til Englænderne, fordi de i disse bekæmpe deres Fædrelands Tyranner. Tidligere har man drevet Spot med den feniske Bevægelse og ikke

---

*) Dette blev skrevet i Aaret 1869; Feniernes Samfund er saaledes nu idetmindste 14 Aar gammelt.

villet see Andet i den, end nogle enkelte dumdristige Bruushoveders, for ethvert Haab om et heldigt Udfald blottede Bestræbelser. I de senere Aar er man imidlertid kommen til en anden Overbeviisning. Fenierne have været stærke nok til formelig at organisere en Opstand; med sjelden Dristighed have de budt Politiet Trods, og med en Energi, der fandt ethvert Middel godt, naar det blot kunde føre til Maalet, have de optaget Kampen imod Overmagten.

Det er vor Opgave, ved vor Fremstilling at give vore Læsere et tilnærmelsesviis tro Billed af Feniernes Sammensværgelse. Efterat have ladet en historisk Skizze gaae forud, have vi derfor i Henhold til Aktstykkerne og Forhandlingerne meddeelt en Beretning om de to vigtigste Fenier-Processer.

Den første af disse angaaer en Begivenhed, der fandt Sted i Nærheden ,af Manchester den 18de September 1867; — paa denne Dag blev den feniske Oberst Kelly med Magt sat i Frihed, og ved denne Leilighed blev Overbetjent Breth skudt. Tre af de Anklagede, Allen, Gould og Larkin, døde i Galgen — og kunne neppe betegnes som uskyldige; men det var dog ganske vist et sælsomt Tidernes Tegn, at England, der i saa overvættes høi Grad gjør sig til af sin Frihed, maatte kalde Bøddelen til Hjælp imod politiske Forbrydere. Hvad der er blevet af Oberst Kelly, veed Ingen; men det antages, at en vis Edward Martin, der

nogen Tid efter omkom ved, at en Drosche væltede med ham, og ved hvis Begravelse de i London boende Fenierne, gave Møde i stor Mængde, var identisk med den omtalte Oberst.

Den anden Proces dreier sig om den forfærdelige Krudtexplosion den 13de December 1867. For at sætte en arresteret Fenier i Frihed vilde Partiet sprænge Fængselsmuren i Luften. Virkelig blev der ogsaa skudt Bresche i Muren; men tillige styrtede endeel Huse sammen, og halvtredsindstyve Mennesker bleve deels dræbte, deels saarede. Dette Attentat var enestaaende i de sidste Decenniers Historie; det godtgjorde, til hvilken Høide Feniernes Fanatisme var steget.

Allerede gjentagne Gange har den engelske Regering forsikret, at Fenianismen var overvunden og gjort uskadelig; — vi troe det ikke, — og heller ikke troe vi, at det kun er nogle faa, til de laveste Samfundsklasser hørende Mænd, der ere Medlemmer af dette Forbund. Feniernes Forbund strækker sig tværtimod over Irland, England og Nordamerika; Antallet af dets Medlemmer er sikkert meget betydeligt; blandt dem tæller det adskillige ansete Personer, og hvad der gjør det stærkt, er det Folks Sympathi, for hvis nationale Sag det optræder som Forkæmper. Naar England lader Irland vederfares fuldstændig Retfærdighed, — da vil det først være forbi med Feniernes Sammensværgelse." —

— Saa vidt de indledende Bemærkninger i „Der neue Pitaval". Vore ærede Læsere ville saaledes see, at det, der i Romanerne „Livet i London" og „I Fængsel" er blevet fortalt om Feniernes Bestræbelser og Foretagender, dog ikke aldeles er grebet ud af Luften.

Oversætteren.

Den sorte Smugler.

(Af Albert Amlachers „Billeder fra Siebenbürgen.“)

Det var Foraar. Bjerg og Dal havde paany antaget et grønligt Skjær, og den milde Luft var fyldt med den Vellugt, der strømmede ud fra Tusinder af brogede Blomster. Ethvert ungdomsfrisk Hjerte længes efter Vaaren og modtager den med Jubel, naar den endelig kommer. Vor Længsel drog os med uimodstaaelig Magt ud i den frie Natur, der nu atter havde begyndt at iføre sig sin Festdragt. Vi udgjorde et muntert Selskab, vare lutter kraftfulde og livsglade Mennesker, der havde et aabent Blik for Vorherres smukke Natur og elskede den høit. Hvad skulde vel saa have kunnet være mere tiltrækkende for os, end de stolte Karpather, der i vor umiddelbare Nærhed hævede sig som en mægtig grøn Vold? Altsaa vandrede vi henimod dem, og den midt i dem liggende herlige Matsesdendal var det egentlige Maal for vor Fodtour.

Som raske Fodgængere naaede vi allerede efter nogle faa Timers Forløb Foden af Bjerget, men netop i det Øieblik, da vi stode saa nær ved vort Maal, begyndte det at blive mørkt. Nu maatte vi altsaa see os om efter et Sted, hvor vi kunde tilbringe Natten. Noget Valg havde

vi for Resten ikke i saa Henseende; det lille Huus, i hvilket den Mand boede, som havde det Hverv at bevogte Grændsen, var den eneste Menneskebolig, vi kunde faae Die paa; men dette lille Huus med de røde Vægge og det grønne Spaanetag tog sig da ogsaa ret hyggeligt og indbydende ud; vi betænkte os heller ikke et Øieblik paa at lægge Beslag paa dets Beboeres Gjæstfrihed. Opsynsmanden, der tillige havde Kommandoen over Grændseposten, var en gammel Bekjendt af vort Selskab og syntes virkelig at blive glad over vort Besøg, som jo rigtignok ogsaa bragte lidt Afvexling ind i hans eensomme Liv i Skoven. Det var en livlig og oprømt Mand; men denne Gang kom han os dog ikke leende imøde; imod Sædvane saae han endog temmelig fortrædelig ud. Dette Bededagsansigt passede nu slet ikke til vor oprømte Stemning; det er derfor ikke til at undres over, at jeg, da vi vare ifærd med at indtage vort tarvelige Aftensmaaltid, spurgte ham, hvad det var, der havde bragt ham i saa daarligt Humør.

„Guds Død!" svarede han med rynket Pande. „Har jeg ikke Grund til at være i daarligt Humør? Tre Nætter i Træk har jeg nu været paa Benene med mine Folk for at faae Fingre i en Smuglerbande, om hvis Forehavende vi havde faaet Underretning. Men man skulde virkelig troe, at de Kjæltringer havde Vinger; de ere smuttede bort lige for vor Næse og have gjort en glimrende Forretning! . . . Kan De saa ikke nok forstaae, at jeg er noget gnaven?"

„Men i alt Fald kan det da ikke nytte Dem det Ringeste," bemærkede en af Gjæsterne. „De har jo opfyldt

Deres Pligt og har ikke Noget at bebreide Dem; hvorfor vil De saa ærgre Dem?"

„Ja, saaledes kan De sagtens tale," svarede Opsynsmanden ivrig, „men enhver brav og nidkjær Embedsmand bliver ærgerlig, naar det ikke lykkes ham at forhindre Forbrydere fra at overtræde den Lov, over hvis Overholdelse det er hans Pligt at vaage!" Her skjænkede han sig et Glas Viin, tømte det i eet Drag og vedblev derpaa i en noget roligere Tone: „Naa, iaar er det for Resten ikke slet saa galt som ifjor; thi den dristigste og snildeste af Smuglerne knækkede for nogen Tid siden Halsen. Det var en snu Krabat, som Djævelen selv ikke vilde have kunnet faae fat paa."

„Drev han sit Spil her i Egnen?"

„Ja, han gjorde," lød Svaret, „han boede i Landsbyen Korojest, der ligger en halv Miils Vei herfra. Han var vidt og bredt bekjendt som „den sorte Smugler" eller „Denilla negru" („Sorte Daniel"). Ja, det var en Karl, — stærk som en Herkules og tillige listig som en Slange! Naar han stod i Spidsen for Smuglerne, var det et farligt Stykke Arbeide at give sig i Kast med dem! . . . Han var forlovet med den smukkeste Pige i hele Egnen, og hun er gaaet fra Forstanden af Sorg over hans Død, — den Stakkel!"

„Det maa da være et Hundeliv, de Smuglere føre!" bemærkede jeg efter en kort Pause. „Jeg kan ikke begribe, at Folk kunne nære saamegen Forkjærlighed for det."

„Det er virkelig ogsaa meget mærkeligt," sagde Opsynsmanden. „Det er ikke saameget Nød, som Lysten til vovelige Foretagender, der tilskynder Folk til at drive den

Haandtering. Men for Resten kunne de i Løbet af nogle faa Timer fortjene saa Meget derved, at de kunne leve en heel Maaned deraf, og det holde de mere af, end af at slide og slæbe for det daglige Brød."

Her blev Samtalen afbrudt. Opsynsmanden gik ud for at inspicere sine Folk, og efter nogen Tids Forløb vendte han tilbage, ledsaget af en ung Mand, hvem han forestillede for os som „Daskel" (Landsbyskolelærer) i Matsesd. Da Læreren hørte, at vi havde isinde at aflægge et Besøg i Dalen, var han saa venlig at tilbyde os sin Tjeneste som Veiviser, og han foreslog os da, at vi skulde bestige Vursu-Bjerget, hvorfra vi ret vilde kunne beundre den smukke Dal. Da Opsynsmanden ligeledes raadede os til at foretage os denne Udflugt, modtoge vi med Taknemmelighed den unge Mands Tilbud.

Ledsagede af Læreren, tiltraadte vi den næste Morgen oprømte og leende vor Vandring ud til det grønne Vursu-Bjerg. Det var prægtigt Solskin, og Veien snoede sig langs med en Bæk, hvis Bredder vare som overstrøede med Blomster. Paa begge Sider af os laa der Hytter; hist og her tittede en lille Landsby frem imellem Buskene. Alt var saa overordentlig smukt, at man maatte have været aldeles blottet for Følelse, hvis man ikke havde glædet sig derover. Da vi kom forbi Landsbyen Korojest, der har en ubeskrivelig smuk Beliggenhed, og som syntes at hvile i den dybeste Fred, bleve vi saa henrykte, at vi som med een Mund udbrøde: „Her ville vi opslaae vort Paulun!"

Hvor smukt og fredeligt var Alt dog ikke her; man

mærkede ikke det Ringeste til Verdens travle Sivi; her syntes kun Fred og Lykke at kunne boe.

„Hvor de Mennesker, der boe her, dog maae vare lykkelige!“ sagde et Medlem af Selskabet.

„Lykkelige?“ gjentog Skolelæreren. „Nei, nei, det maa De endelig ikke troe, gode Herre. Jeg troer langt snarere at Ulykken har taget Bolig her, og dersom de ærede Herrer vilde blive her i nogen Tid, vilde De snart lære at indsee, at jeg har Ret“ . . .

Efter en kort Pause vedblev Læreren:

„Egnen er ganske vist meget smuk; men den er saa godt som udelukkende beboet af Smuglere, og at de Mennesker ikke ere lykkelige, er da ikke vanskeligt at forstaae!“

Da vi traadte ud af et Krat for at gaae hen til en Bro, fik vi pludselig Die vaa en Kirkegaard, som Træerne hidtil havde skjult for os. En forholdsviis stor Mængde høie Grantræer, fra hvis Stammer der flagrede Baand, betegnede de Steder, hvor unge Mænd og unge Piger laae begravede. Kirkegaarden var omgivet af et simpelt Hegn, og Porten stod aaben; — Veien gik vemlig over Kirkegaarden, hvad der slet ikke hører til Sjeldenhederne i disse Egne. Da vi betraadte den indviede Jord, gjorde Skolelæreren Korsets Tegn og blottede sit Hoved. Allerede i længere Tid havde vi kunnet høre en veemodig Sang, men ikke været istand til at forklare os, hvorfra den skrev sig; nu fik vi imidlertid Die paa en Bondepige, der sad paa en Grav, og det var hende, der sang; men hendes Sang blev rigtignok hyppig afbrudt af Graad og Hulken. Det var en smuk Pige med yppigt

sort Haar og store mørke Øine, — som dog funklede med en uhyggelig Glands. Hun syntes slet ikke at lægge Mærke til os; thi hun vedblev at synge en af de smukke, men gribende Melodier, som ere saa almindelige der i Egnen.

Uvilkaarlig bleve vi staaende. Den unge Pige, der var beskjæftiget med at binde en Krands, begyndte nu paa en ny Sang, og først da hun havde sunget den tilende, fik hun Øie paa os. Hun saae opmærksomt paa os, og derpaa kastede hun sig ned paa Graven og begyndte at hulke og stønne paa en Maade, der gjorde et forfærdeligt Indtryk paa os.

„Hører Du ikke, Denilla?" sagde den Ulykkelige i en Tone, drr røbede den dybeste Smerte. „Tidligere kaldte jeg aldrig forgjæves paa Dig! . . . Folk sige, at Du er død; — men nei, Du kan jo ikke være død! O, kom dog! . . . Du kommer ikke? . . . O, kom! Jeg kan ikke leve uden Dig! . . . Skal jeg endnu en Gang fortælle Dig, hvor smuk Du er, — i hvor høi Grad Dine funklende Øine, Dit sorte Haar, Dit mandig-brune Ansigt og Dine skinnende hvide Tænder udmærke Dig fremfor alle Andre? . . . O, kom dog, Denilla! . . . Skal jeg smigre Dig for at glatte Rynkerne i Din Pande? . . . Skal jeg synge for Dig for at faae Dig til at give mig et Kys!"

Nu reiste hun sig og gav sig paany til at synge; men efter et Øieblikks Forløb sank hun atter hulkende ned paa Graven.

„Du ligger dernede i den fæle, sorte Jord," sagde hun. „Kom dog op til mig! Solen skinner jo saa prægtig. Det er Foraar, og Du længtes jo altid efter For-

aaret; — Blomsterne mylre frem, — og Du holdt jo saameget af Blomster! . . . Kom, — kom!"

An bøiede hun sig ned imod Graven, som om hun ventede paa Svar.

I dette Øieblik saae vi en ærværdig Olding, der var klædt som Geistlig, træde ind paa Kirkegaarden. Ogsaa han gjorde Korsets Tegn, da han var kommen indenfor Porten, og derpaa gik han langsomt hen til den ulykkelige unge Pige.

„Det er hendes Fader; han er Pope i Korojest," sagde vor Veiviser hviskende.

Præsten bøiede sig ned til den stakkels Pige og sagde kjærlig til hende:

„Kom, mit Barn, lad Denilla hvile i Fred, han sover den sidste, evige Søvn! . . . Kom, — lad os gaae hjem, min kjære Pige!"

„Han sover?" hviskede den Ulykkelige, idet hun reiste sig. „Ja, han er vel sagtens træt og trænger til at hvile sig! . . . Kom, Fader, vi maae paa ingen Maade vække ham!"

Hendes Fader greb hendes Haand, og efterat han havde hilst paa os, gik han langsomt henimod Landsbyen.

Vi vare blevne grebne af en ganske eiendommelig Stemning; — en større menneskelig Elendighed end den, vi vare blevne Vidner til, var det vel ikke muligt at tænke sig. Kun altfor snart vare vi blevne overbeviste om, at Læreren havde Ret, da han sagde: „Her har Ulykken taget Bolig!" Den oprømte Stemning, som Egnens vidunderlige Skjønhed havde fremkaldt hos os,

var lige paa een Gang forsvunden. Uden at veksle et Ord fortsatte vi vor Vandring til Bursu.

„Kan De ikke fortælle os denne ulykkelige Piges Historie?“ sagde et Medlem af Selskabet pludselig til vor Veiviser.

„Hm!“ svarede Skolelæreren. „Det er just ikke nogen let Sag! Den stakkels Pige var forlovet med en af de meest berygtede Smuglere. I Efteraaret mistede han Livet paa en Udflugt, og af Sorg over hans Død er hun gaaet fra Forstanden.“

„Var det ikke „den sorte Smugler“ ogsaa kaldet „Delilla negru“, hun var forlovet med?“ spurgte jeg, da jeg nu kom til at tænke paa, hvad Opsynsmanden havde fortalt os.

„Jo, netop, Herre, — men hvoraf veed De det?“ spurgte Læreren, idet han ganske forbauset saae paa mig.

„Jeg har en Gang hørt ham omtale,“ svarede jeg.

„Naa, har De det? . . . Men, kjære Herre, hvad man end kan have fortalt Dem om ham, forsikrer jeg Dem dog, at det var en Mand med Hjertet paa det rette Sted, — at det virkelig er sørgeligt, at det er gaaet ham, som skeet er! . . . Hvilket lykkeligt Par vilde der ikke være blevet af den stakkels Pige og ham, dersom hans Halsstarrighed ikke før Tiden havde lagt ham i Graven! . . . Men de ærede Herrer ere jo komne hertil forat more Dem; det kan derfor neppe være synderlig tiltalende for Dem at høre tale om, hvilken sørgelig Skjæbne de ulykkelige Sønner af disse Egne ikke sjeldent friste. Altsaa ville vi lade den Døde hvile i Fred!“

Den ulykkelige unge Pige havde imidlertid vakt vor

Deeltagelse; vi vilde derfor nok have noget Nærmere at vide om hende og hendes afdøde Brudgom; altsaa anmodede vi Skolelæreren om at meddele os nærmere Oplysning i saa Henseende.

„Naa ja, siden Herrerne ønske det, skal jeg gjerne fortælle Dem det Hele," svarede vor Veiviser. „De maae imidlertid finde Dem i at vente, indtil vi have naaet Maalet for vor Vandring; thi der vil jeg kunne vise Dem hele den Egn, i hvilken Begivenhederne have tildraget sig. Vi ville snart være der!"

Rask vandrede vi nu videre. Denne Gang førte vor Vei os igjennem en grøn Skov, hvis friske Løv og med Tusinder af Blomster prydede Jordbund gjorde et særdeles behageligt Indtryk paa os. Uden at vi egentlig lagde Mærke dertil, gik vi hele Tiden op ad Bakke, og da vi vare komne ud af Skoven, fik vi pludselig Die paa en kegledannet Bjergtop, der var overtrukket med et prægtigt, blomsterstrøet Græstæppe, men paa hvilken der kun kneiste et eneste Træ, — en mægtig Gran, som længselsfuld og drømmende syntes at see ned paa sine Søstre nede i Dalen. Denne Gran var Maalet for vor Vandring, og det var i Sandhed et ubeskrivelig fortryllende Syn, der her frembød sig for os. I Forgrunden strakte de lavere Bjergkjæder sig med deres grønne Dale og venlige Landsbyer, gjennem hvilke krystalklare Bække som Sølvtraade snoede sig imellem ældgamle Nøddebuske. Tilhøire og tilvenstre for os hævede de høie Karpathers steile Klippevægge sig, og hvislende som en Slange banede den brusende og skummende Schyl-Flod sig Vei igjennem disse.

Der henrandt nogen Tid, førend vi fik Bugt med de

mangfoldige Indtryk, der i Ordets egentligste Forstand vare stormede ind paa os; men da vi endelig havde leiret os i det høie, bløde Græs, undlode vi ikke at minde Skolelæreren om det Løvte, han havde givet os. Manden lod sig da heller ikke nøde, men fortalte med den for hans Landsmænd eiendommelige Livlighed Følgende:

„Kunne de ærede Herrer see den Landsby dernede, ved hvilken Schyl brusende bryder igjennem Klippen? Der blev „den sorte Smugler" født, og i den Landsby boe de smukkeste Mennesker i hele Bjergegnen. Det er rene Kæmper, der findes der, og de ynkelige Skikkelser, som man saa hyppig træffer paa andetsteds, vilde man forgjæves søge der. Hans Fader var en meget flittig Mand og havde en Mængde Børn at ernære. Han slog sig imellem, saa godt han kunde, og om han end en Gang igjennem, naar Nøden tvang ham dertil, tog sin Tilflugt til Midler, der i Almindelighed ikke blive ansete for aldeles tilladelige, bør man dog vel ikke tage ham det saa ilde op! . . . Denilla, — saaledes hed „den sorte Smugler", — var hans ældste Søn. Allerede som Dreng udmærkede han sig i høi Grad ved sin Dristighed og Behændighed. Intet Træ var saa høit, ingen Klippe saa steil, at han skulde have taget i Betænkning at klattre derop, og da han voxede til, udfoldede han en Legemsstyrke, som næsten grændsede til det Utrolige. Denilla var et meget godmodigt Menneske; kun var han ikke god at komme nær, naar han var vred, og hvad han havde lovet, holdt han altid, selv om han af sin Ophidselse havde ladet sig henrive til at give et taabeligt Løvte. Det var altsaa ret heldigt, at der dog idetmindste fandtes eet Menneske, som

kunde beherske ham, — og det var Florika, en Datter af Popen i Korojest, — en ualmindelig smuk Pige, ... men det er sandt, Herrerne saae hende jo nylig selv inde paa Kirkegaarden. Naar Denillas Vrede som den vilde, skummende Bjergfos syntes at ville bryde igjennem enhver Skranke, var Florika den Eneste, der kunde eller turde stille sig hindrende iveien for ham; hendes milde Ord gik ham til Hjertet; hans Vrede forsvandt, og han blev saa rolig som et Lam. Som en af de dristigste unge Mænd var Denilla ogsaa en meget behændig Smugler, og mangt et Pund god Tobak, som de ærede Herrer have røget med Velbehag og hævet til Skyerne, har Denilla vovet Livet for at faae bragt over Grændsen. Og hvad skulde den stakkels Djævel vel ellers have grebet til? Fattig var han; Noget at fortjene kunde han ikke faae hjemme i sin Landsby, og til at udvandre havde han ingen Lyst; — — det havde endnu ikke et eneste af hans Byesbørn gjort. Leve maatte han jo dog, og naar han vilde kjøbe et Tørklæde eller brogede Baand til sin Pige, maatte han jo have Penge, — og dem tjente han ved at være Smugler. Men det var dog ikke blot for at tjene Penge, at han drev denne Haandtering; nei, han fandt Fornøielse i mandig at bekæmpe Faren og faae Bugt med den. Saa følte han sig først ret i sit Element; ja, han kunde ikke leve uden stønnende at slæbe de tunge Byrder over Bjergene og — tage Toldbetjentene ved Næsen. Naar han saa lykkelig og vel var kommen hjem, jublede han høit, og Florika hørte det og takkede den hellige Jomfru, fordi Hun naadig havde holdt sin Haand over ham; — de To holdt saa ubeskrivelig af hinanden. Ved festlige Leilig-

heder dandsede han kun med hende, og det vilde ikke have været raadeligt for nogen Anden at anmode Florika om en Dands; — men det var ogsaa en sand Fornøielse at see de To dandse med hinanden. De vare forlovede, og ved Juletid skulde de have havt Bryllup. I Begyndelsen var den gamle Pope rigtignok imod Partiet, fordi Denilla var saa fattig; men tilsidst gav Præsten dog efter, og Forlovelsen blev deklareret. Dette skete for et Aarstid siden, og det sidste Aar arbeidede Denilla ivrigere, end nogensinde før; — han maatte jo tjene mange Penge for at kunne give de Brudegaver, som Skik og Brug fordrede. Naar han ikke havde Noget at bestille, kom han og Florika ofte herhen for at skjære Græs paa den til Kirken i Korojest hørende Bjergeng. Naar de saa vare blevne trætte af at skjære Græs til Koen, sadde de her under Grantræet og passiarede sammen; derpaa vandrede de tilbage til Landsbyen, og Denilla bar Græsset . . .

Alt var vel nok gaaet godt, og det unge Par vilde sikkert være blevet lykkeligt, dersom der ikke var indtruffet en sørgelig Begivenhed, som blev fulgt af en anden, endnu sørgeligere; thi en Ulykke kommer jo sjeldent alene.

Det var Midsommer, — den Tid paa Aaret, da Nætterne ere endnu varmere og mere stjerneklare, end selv om Foraaret. En Handelsmand fra Vallachiet spurgte Denilla, om han ikke skulde have Lyst til at bringe et Parti Varer og Tobak over Grændsen, uden at det blev nødvendigt at betale den høie Told deraf. Denilla gik da ogsaa strax ind paa dette Forslag, som jo aabnede ham Udsigt til at tjene en anseelig Sum. Nu var Denilla min gode Ven, og jeg var den Første, hvem han

betroede denne Hemmelighed. Dette hørte ingenlunde til Sjeldenhederne, og jeg gav ham da ogsaa strax Tilsagn om min Bistand. Denilla er død og borte, og de ærede Herrer røbe vist ikke mig, fordi jeg uden Omsvøb fortæller Dem det Hele. Sine øvrige Medhjælpere valgte han i en Fart de og vare ogsaa Allesammen villige til at tage Deel i Foretagendet. Vi skulde mødes i en Bjergkløft og derfra ad Veie, som ikke ret mange Mennesker kjendte, gaae over Grændsen. Den Nat, der var berammet til Udførelsen af dette Foretagende, var kommen, og alle Deeltagerne havde givet Møde; — blandt dem var — for første Gang i lang Tid — Denillas Fader, som havde ladet sig overtale til at være med, da den femtende Mand var bleven syg. I sine sorte Klæder, med den bredskyggede sorte Hat paa Hovedet og med det kulsorte Haar flagrende om det mørke Ansigt gik „den sorte Smugler" i Spidsen for Toget, hurtig og sikkert vandrede han med Bøssen i Haanden henad de smalle, steile Klippestier. Ja, naar han var med, vare alle Deeltagerne vel tilmode, — og saa bleve Toldbetjentene ikke glade, naar de stødte paa Toget; — den, paa hvem han tog Sigte, kom aldrig til at sladdre af Skole!

Naa, vi fik Varerne og tiltraadte Tilbagemarschen, der var den farligste Deel af Foretagendet. Som sædvanlig gik vi en anden Vei hjem, end ud; allerbagest gik Denillas Fader, der bar den letteste Pakke. Midt paa Veien kom vi til en steil Skrænt, der førte ned i en Afgrund, i hvilken vi ganske forsigtig maatte glide ned; stadig maatte vi holde os tilvenstre; thi tilhøire var der en meget dyb Kløft. Alle vi Andre kom lykkelig og vel ned

i Afgrunden; men netop paa det allerfarligſte Sted ſtødte Denillas Fader mod en fremſpringende Steen, og idet han udſtødte et gjennemtrængende Skrig, ſtyrtede han ned i Kløften — og blev naturligviis knuſt.

Denillas Fortvivlelſe er det mig ikke muligt at beſkrive . . . Ja, det er tilvisſe et vildt, et elendigt Liv, Smuglerne føre; — men de Penge, — de Penge! . . .

Nu maatte Denilla ogſaa ſørge for ſine Brødre, og det gjorde han ogſaa ærlig og redelig; ved at fælde Træer tjente han det daglige Brød. Smugler-Haandteringen opgav han aldeles; hans Samvittighed piinte ham og bebreidede ham Faderens Død, og tillige havde Popen ret indtrængende foreſtillet ham, hvor nødvendigt det var, at han blev et nyt Menneſke, hvis han ikke vilde ſætte ſin Sjæls Salighed paa Spil. Nu levede han ſtille og rolig og vilde ikke engang omgaaes Andre, end Florika og hendes Fader; — men hans Brud elſkede ham ogſaa ubeſkrivelig høit.

Nu nærmede det Øieblik ſig, da de to unge Menneſker ſkulde ſætte Foden under deres eget Bord, og med hver Dag blev Denilla mere bekymret med Henſyn til, hvorledes han ſkulde faae de fornødne Pengemidler ſkaffede tilveie; — hvad han tjente, var kun akkurat tilſtrækkeligt til hans eget og hans Søſkendes Underhold, Penge maatte han imidlertid have! . . . Da var det, at Smugleren Athanas, en i høieſte Grad ſnu Kjæltring, opfordrede ham til at tage Deel i en Expedition, der ganſke ſikkert vilde betale ſig; det gjaldt nemlig om at ſmugle fiint engelſk Krudt ind.*) Denilla fagde førſt

*) Staten ſælger nemlig kun Krudt i meget ſmaa Portioner og er meget dyr med det; private Folk foretrække derfor indſmuglet Krudt, ſom baade er billigere og bedre.

Nei; men Athanas tirrede ham paa enhver mulig Maade, og tilsidst udbrød han: „Men hvad er det, Denilla? Jeg kjender Dig jo ikke igjen! . . . Er Du bleven til en Kujon?“ Da foer Denilla op, slog Athanas paa Skulderen og sagde rødmende af Vrede: „Ti stille! . . . Jeg er med!“

Strax gik han hen til sin Pige for at gjøre hende bekjendt med, hvad der forestod.

„Gud vare lovet, at jeg seer Dig igjen! Jeg har været saa ængstelig for Din Skyld!“ raabte Florika ham imøde, og idet hun derpaa omfavnede ham, tilføiede hun: „Den afskyelige Drøm har næsten gjort mig vanvittig! Bliv ikke vred, fordi jeg er saa vild; nu er jeg saa glad, da jeg seer Dig igjen!“

„Men hvad er der da iveien, min Due?“ spurgte Denilla. „Hvad er det for en fæl Drøm, der har ængstet Dig saameget?“

„Jeg vil nødig fortælle Dig den, — den er saa forfærdelig!“ svarede den unge Pige.

„Men jeg beder Dig om at fortælle mig den.“

„Som Du vil! . . . Men det var en rædsom Drøm! . . . Jeg saae fire Mænd bringe Dig hjem paa en Baare; Du var bleg og blodig; Dine Øine vare lukkede og Dit Ansigt fortrukket! . . . Du var død; et Brædestuur var styrtet sammen og havde knuust Dig!“

I sin Glæde over, at hendes Drøm ikke var gaaet i Opfyldelse, kysfede hun sin Brudgom og derpaa vedblev hun: „Jeg var saa bange for Dig; thi igaar var Du jo netop beskjæftiget med at kaste de fældede Træer ud i den rivende Fos! . . . Min Ængselse foregjøglede mig de

forfærdeligſte Billeder; . . . . men lykkeligviis har den hellige Jomfru holdt ſin Haand over Dig!"

De talte længe ſammen, og først da de maatte ſkilles, gjorde Denilla ſin Brud bekjendt med, hvad der skulde foregaae om Natten.

„For Guds Skyld, — gjør det ikke, . . . gjør det ikke!" ſagde den ſmukke Pige ſtønnende, idet hun ſkjælvede over hele Legemet.

„Denne Gang maa jeg være med; jeg har jo lovet det," ſvarede Denilla. „Men det bliver ſidſte Gang!"

„Nei, nei, — gjør det ikke!" bad den unge Pige. „Du kommer aldrig tilbage! . . . Hav dog Medlidenhed med mig!"

„Jeg maa holde mit Løvte, Florika!" ſagde Denilla med Beſtemthed. „Denne ene Gang endnu, — og ſaa aldrig mere!"

Forgjæves opbød den ſtakkels Pige hele ſin Veltalenhed for at faae ham til at opgive dette Foretagende. Denne Gang var Denillas Beſlutning urokkelig; han forlod ſin Brud, der var et Bytte for den ſtørſte Fortvivlelſe.

Da det blev Aften, indfandt Athanas ſig hos Denilla for at føre ham hen til Mødeſtedet. Uden at vexle ret mange Ord vandrede de to Mænd ved Siden af hinanden. Denilla var i daarligt Humør, han fortrød næſten, at han ikke havde givet efter for Florikas Bønner. — Athanas og Denilla fandt alle Smuglerne forſamlede, og den Sidſtnævnte blev eenſtemmig valgt til Anfører. Uden at der tilſtødte dem Noget, naaede Smuglerne deres Beſtemmelsesſted, fik Krudtet og tiltraadte derpaa Tilbagetoget. For Sikkerheds Skyld gik de nu igjennem en tæt Granſkov,

hvis Mørke beskyttede dem imod ethvert spejdende Øie. Da de vare nøie fortrolige med Lokaliteterne, kom de snart igjennem Skoven, og nu havde de Valget imellem to Veie. Dersom de vilde passere en dyb Kløft, vilde de snart kunne være i Sikkerhed; at gaae udenom Kløften vilde derimod være et langvarigt Stykke Arbeide og desuden udsætte dem for et Sammenstød med de bevæbnede Toldbetjente. De valgte altsaa det førstnævnte Alternativ.

Det vilde slet ikke have været muligt at passere den omtalte Kløft, dersom de forsigtige Smuglere ikke allerede for længere Tid siden havde slæbt et Grantræ, der var blæst om, hen til den og lagt det som en Bro over den. Da Smuglerne endnu vare et godt Stykke borte fra denne farlige Bro, blev Denilla pludselig staaende og sagde:

„Hørte I ikke Vaabenklang?"

„Nei, vi have ikke hørt Noget," svarede hans Kammerater eenstemmig.

De gik nu videre; men det varede ikke ret længe, førend Denilla atter blev staaende og sagde:

„Nei, nei, jeg tager ikke feil! . . . Jeg kan tydelig høre Skridt! . . . Det er Toldbetjentene!"

„Hvad er der iveien med Dig, Denilla?" spurgte de andre Smuglere. „Jaften er Du ret besynderlig; overalt seer og hører Du Ting, som ikke existere! Der er jo slet ingen Fare paafærde!"

„Naa, — vi faae at see!" sagde Denilla. „Naa, Træstammen ligger der dog, Gud skee Lov, endnu! Nu maae I skynde Eder med at komme over Kløften!"

„Har det saa stærk Hast?"

„Ja, det har stærk Hast! Afsted med Eder!" svarede

Denilla. „I have jo valgt mig til Anfører, og jeg maa forlange blind Lydighed!“

„Gaae Du i Forveien!“

„Nei, jeg gaaer sidst over! . . . Nu maae I endelig ikke spilde den kostbare Tid! . . . Marsch!“

Smuglerne adløde; langsomt gik de over den farlige Bro. Pludselig foer Denilla sammen og hvisked til den eneste af Kammeraterne, der endnu stod ved hans Side:

„Der kan Du see! . . . Toldbetjentene ere der oppe paa Skrænten!“

Og saaledes forholdt det sig virkelig. En stærk Patrouille nærmede sig med raske Skridt. Den Sti, langsmed hvilken Toldbetjentene marscherede, førte lige forbi Kløften; om nogle faa Sekunder maatte de faae Øie paa Smuglerne.

„Nu maa Du endelig skynde Dig med at komme over Kløften, Radul!“ vedblev Denilla. „Mit Hjerte banker saa voldsomt, — min Brud, . . . hendes Drøm, . . . ak, iaften dør jeg!“

„Jeg skal nok skynde mig,“ svarede Radul hviskende, „vær Du blot rolig og forsigtig!“

Med disse Ord tiltraadte Smugleren den halsbrækkende Vandring henad Træstammen.

I samme Øieblik raabte Toldbetjentene høit:

„Holdt! . . . Hvem der?“

Smuglerne stode ovre paa den anden Side af Kløften; skjulte bagved nogle Klipper havde de deres Bøsser paa rede Haand.

Nu sprang Denilla ud paa Træstammen; han havde ikke et Øieblik at give bort. Selv naar man gik rolig

og forsigtig, var det forbundet med Livsfare at passere denne Bro, og han foer i vild Hast henad den. Allerede var han kommen over Halvveien; — da knagede det pludselig i Træstammen; Denilla sprang fremad; det var et forfærdelig Spring; men det var dog ikke langt nok; — Træstammen gik midt over, og med et høit Skrig styrtede Denilla ned i Afgrunden! —

„Gud være hans Sjæl naadig!“ hviskede de forfærdede Smuglere, idet de ilede bort.

Toldbetjentene raabte derimod leende:

„For hans Skyld behøve vi da ikke at gjøre os mere Uleilighed! . . . Han kommer neppe tiere til at bedrage Statskassen!“ — — —

Grav og anstiller et Forsøg paa at vække ham; derpaa gaaer hun ganske stille og rolig hjem igjen, enten alene eller sammen med sin Fader. I det Hele taget er hun rolig og gjør Ingen Fortræd; kun en Gang imellem lider hun forfærdelig af Krampe; . . . maaskee befrier den gode Gud hende snart for de forfærdelige Lidelser, hun udstaaer!..

„See saa! Nu have I lært „den sorte Smuglers" sørgelige Historie at kjende; — nu er det bedst, vi begive os paa Hjemveien; thi dersom vi blive for længe ude, kunde det godt stikke Hr. Opsynsmanden at tage os det ilde op!"

H. mm. Petersen
BOGBINDER
gsmomagergade 44